APMĄSTYMAI

VISIEMS METAMS

IR

ŠVENTĖMS.

VOKIŠKAI PARAŠĖ

KUN. GERHARD DIESSEL C. SS. R.

IŠVERTĖ

KUN. A. STANIUKYNAS.

PIRMA DALIS

KALĖDŲ IR VELYKŲ LAIKAS.

CHICAGO, ILLINOIS.
1917.

Nihil Obstat
Kun. J. Kazakas,
Censor Deputatus.

Imprimatur
Die 4 Decembris A. D. 1916.
† Georgius Gulielmus
Archiep. Chicagiensis.

Apmąstymams išleisti lėšas suteikė šitie Gerbiamieji Kunigai:

S. Pautienius, M. Krušas, M. Šedvydis, J. Dumčius, J. Ambotas, J. Kasakaitis, J. Kuras, A. Skripka, K. Statkus, J. Krasnicas, J. Jakaitis, T. Žilinskas, J. Kaulakis, I. Zimblys, Pr. Meškauskis, V. Dargis, P. Saurusaitis, J. Sutkaitis, Pr. Augustaitis, V. Matulaitis, E. Budrevičius, H. Vaičiunas, J. Šiupšynskas, P. Baltutis, J. Dobužynskas, K. Zaikauskas.

Prakalba.

Šitų Apmąstymų rašytojas norėjo suteikti pagelbą, ypatingai, tiems asmenims, kurie, savo pašventimo rupesčiu užimti, turi da priedermę daryti artymui gailestingumo darbus. Jis norėjo palengvinti jiems minties maldą ir suteikti gyvenimui reikalingų patarimų.

Kai-kurie asmenys turi paprotį du sykiu į dieną daryti minties maldą arba apmąstymą. Šituos apmąstymus galima lengvai tam tikslui pritaikinti. Tie, kurie nėra į punktus padalinti, galima taip paskirstyti, kad pirmajam apmąstymui butų paimtas "Svarstymas", antrajam gi — "Pritaikymas" ir kas po jo seka. Apmąstymai sudėti iš dviejų punktų yra savaime padalinami.

Šis lietuviškas vertimas tapo padidintas Šv. Kazimiero Karalaičio apmąstymu ir Apmąstymais, paskirtais mėnesinėms rekolekcijoms, paimtais iš prancuziško veikalo kunigo De Brandt, S. A. D. "Meditations pour tous les jours et fetes de l'annee".

Tepalaimina Viešpats Jėzus, per savo Švenčiausios Motinos užtarymą šitai knygai ir tiems visiems, kurie ja naudosis savo suraminimui, pasiraginimui ir pasišventimui.

Vertėjas.

Turinys.

KALĖDŲ LAIKO APMĄSTYMAI

PIRMAS ADVENTO SEKMADIENIS: Dvejopas Kristaus atėjimas 1
Pirmadienis: Žmonija pirm Kristaus atėjimo — tai pasaulis be šviesos 3
Antradienis: Žmonija pirm Kristaus — pasaulis be šilumos..... 5
Trečiadienis: Ateisiantis Išganytojas nori savo apsigyvenimui neturtingos širdies 6
Ketvirtadienis: Ateisiantis Išganytojas nori savo apsigyvenimui tyros širdies 9
Penktadienis: Advento laikas — atgailos laikas 11
Šeštadienis: Atgaila visiems yra reikalinga ir visiems galima 13

ANTRAS ADVENTO SEKMADIENIS: Šv. Jonas Krikštytojas — Advento Patronas 15
Pirmadienis: Kokį palaiminimą laukiamasis Išganytojas mums atneš? 17
Antradienis: Tąsa 19
Trečiadienis: Užbaiga 21
Ketvirtadienis: Išganytojo malonės troškimas 23
Penktadienis: Šv. Jono nepajudinamas pašaukime ištesėjimas 25
Šeštadienis: Kame Šv. Jono įstabus pašaukime ištikimumas turėjo savo pamatą? 27

TREČIAS ADVENTO SEKMADIENIS: Šv. Jono apsimarinęs gyvenimas 30
Pirmadienis: Vienuolinis luomas yra tobulybės luomas 31
Antradienis: Svarbumas ir prasmė šventų Regulų Vienuoliniame gyvenime 33
Trečiadienis: Ištikimo regulų laikymo svarbumas 35
Ketvirtadienis: Savęs paties pažinimas 37
Penktadienis: Tikra savęs paguodonė 39
Šeštadienis: Vienuolinio rubo reikšmė 41

KETVIRTAS ADVENTO SEKMADIENIS: Artimesnis prisirengimas prie malonėmis turtingų Kalėdų švenčių. . 43
Dapildomieji Apmąstymai: Dvasiškoji Prakartė 46
Prakartės šienas ir šiaudai 48
Prakartės vystiklėliai 49
Apmąstymas paskutinei prieš Kalėdas dienai: Mielasis Dievo vaikelis — Dangaus dovana 51
Apmąstymas Kalėdų Vilijai: Marija ir Juozapas keliauja į Betlėjų 53

APMĄSTYMAS KALĖDŲ ŠVENTEI: Kokius jausmus šios dienos šventė turi mumyse sužadinti? 55
Apmąstymas Šv. Stepono šventei: Silpnasis Vaikelis prakartėje — tai musų tvirtybė 57
Apmąstymas Šv. Jono Apaštalo ir Evangelisto šventei: Kalėdos — tai skaistybės ir nekaltybės šventę: 59
Apmąstymas Nekaltų Vaikelių šventei: Apleistųjų vaikelių aprupinimas, prigul prie prakilniausiųjų gailestingumo darbų 61
Penktoji oktavos diena: Piemenėliai prie prakartės 63
• Šeštoji oktavos diena: Ženklai kuriuos Aniolas piemenėliams nurodė, kaipo Išganytojo žymes..... 65
Paskutinė meto diena: "Žmogus eina į savo namus, kuriuose jis amžinai pasiliks". (Pam. 12, 5) 67

APMĄSTYMAS NAUJIEMS METAMS, VIEŠPATIES APIPJAUSTYMO ŠVENTEI: Tiktai Tas, kurio, garbingiausiuoju Vardu metas prasideda, gal tave tikrai laimingu padaryti 69
Apmąstymas Šv. Stepono šventės oktavai: Užgimęs pasaulio Išganytojas Kankininkystės įstatą duoda 71
Apmąstymas Šv. Jono šventės oktavai: Kaip Šv. Jonas mylėjo Dievą 74
Apmąstymas Nekaltųjų Bernelių šventės oktavai: Jėzaus meilė dėl vaikelių 75
Apmąstymas Trijų Karalių vilijai: Koks turi buti tasai maloningumas, kurį tu vaikeliams turi parodyti 77

APMĄSTYMAS TRIJŲ KARALIŲ ŠVENTEI: Trijų Karalių kelionė iš rytų šalies į Betlėjų..... 79
Apmąstymas Trijų Karalių šventės antrai oktavos dienai: Tikrojo tikėjimo laimė 81
Apmąstymas Trijų Karalių šventės trečiai oktavos dienai: Reikalingos tikėjimui ypatybės 84
Apmąstymas Trijų Karalių šventės ketvirtai oktavos dienai: Šventųjų Trijų Karalių pasielgimas Betlejuje..... 86
Apmąstymas Trijų Karalių šventės penktai oktavos dienai: Šventų Trijų Karalių sugrįžimas 88

Apmąstymas Trijų Karalių šventės šeštai oktavos dienai: Švenčiausias Jėzaus Vardas 90
Apmąstymas Trijų Karalių šventės septintai oktavos dienai: Tąsa 92

APMĄSTYMAS PIRMAM SEKMADIENIUI PO TRIJŲ KARALIŲ: Aukojimas Jeruzolimos Bažnyčioje 94
Pirmadienis: Garbingasis Simeonas Bažnyčioje..... 96
Antradienis: Bėgimas Egiptan 98
Trečiadienis: Tąsa 100
Ketvirtadienis: Marija Jėzaus Kudikystės paslaptyse 102
Penktadienis: Reikšmė Ražančiaus, kurį vienuolis nešioja 104
Šeštadienis: Šventosios Šeimynos paslėptasis gyvenimas Nazarete..... 106

ANTRAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ: Paslėptojo Jėzaus gyvenimo Nazarete pamatai 108
Pirmadienis: Svarbumas bendrojo gyvenimo Vienuolijose 110
Antradienis: Dvasia, kuri mažame Nazareto namelyj' viešpatavo, a) Tylėjimo ir susitelkimo meilė 112
Trečiadienis: b) Maldos dvasia 115
Ketvirtadienis: Bendrųjų lavinimų irmaldų meilė 117
Penktadienis: Apie didelę bendrųjų lavinimų vertę 119
Šeštadienis: Didelis palaiminimas, kurį bendri lavinimai suteikia 121

TREČIAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ: Bendri lavinimai palaiko ir auklėja savitarpinę meilę ir prisirišimą 124
Pirmadienis: Dvasia, kuri mažame Nazareto Namelyj' viešpatavo c) Savitarpinio dorinimosi dvasia 126
Antradienis: d) pasidavimo arba paklusnumo dvasia 128
Trečiadienis: e) Širdingos, savitarpinės meilės dvasia 130
Ketvirtadienis: Savęs persigalėjimas yra butinai reikalingas palaikymui savitarpinės meilės Vienuolijoje 132
Penktadienis:—Vienuolis, kiek galint, turi rupestingai vengti visokių ypatingumų..... 134
Šeštadienis: Bendra rekreacija 136

KETVIRTAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ: Dvasia, kuri mažame Nazareto Namelyj' viešpatavo. f) Darbštumo dvasia 138
Pirmadienis: Ištikimai darbštaus gyvenimo didelis palaiminimas 140
Antradienis: Kaip turi dirbti, kad taptumei dalininku to palaiminimo, kurį Išganytojas darbui pridavė? 142

Trečiadienis: Dievui pašvęstiems asmenims tikėjimo dvasios reikalingumas 144
Ketvirtadienis: Tikėjimo dvasios didelė nauda 146
Penktadienis: Jėzaus praradimas 148
Šeštadienis: Palaimintoji Sv. Juozapo mirtis 150

PENKTAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ: Jėzus apleidžia paslėptąjį gyvenimą Nazarete 152
Pirmadienis: Jėzaus krikštas Jordane 154
Antradienis: Kodėl kiekviename žingsnyje mus Išganytojas ragina nusižeminti 156
Trečiadienis: Nusižeminimas visą dangų palinksmina ir žmogui iš dangaus pilnybę palaiminimo įgyja 159
Ketvirtadienis: Jėzus tyrumoje 161
Penktadienis: Jėzus velnio gundomas 163
Šeštadienis: Kiti pagundų šaltiniai 165

ŠEŠTAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ: Kodėl Dievas pagundas daleidžia? 167
Pirmadienis: Pirmieji Jėzaus mokytiniai 170
Antradienis: Tąsa 172
Trečiadienis: Vestuvės Galilėjos Kanoje 174
Ketvirtadienis: Jėzus, delei Bažnyčios išniekinimo, uolumu užsidega 177
Penktadienis: Apie vilties dorybės veikimą mumyse 179
Šeštadienis: Tąsa..... 181

VELYKŲ LAIKAS.

SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS: Dvasiškasis vynynas, kuriame turime dirbti 184
Pirmadienis: Vienuolija — tai dvasiškasis vynynas 186
Antradienis: Kantrybė dvasiškame gyvenime 203
Ketvirtadienis: Paskučiausieji bus pirmieji, o pirmieji bus paskučiausieji 192
Penktadienis: Kaip pasielgdavo Išganytojas santykiuose su savaisiais 194
Šeštadienis: Kaip pasielgdavo Išganytojas akyvaizdoje savo mokytinių ydų 198

PO SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS: Dievo žodžio sėkla 199
Pirmadienis: Gera dušios dirva 201
Antradienis: Kantrybė dvasiškame gyvenime 203
Trečiadienis: Kaip pasielgdavo dieviškasis Išganytojas santykiuose su pasauliu 206
Ketvirtadienis: Pats Jėzaus pavyzdys yra didelis paraginimas gailestingumo darbams atlikinėti 208

Penktadienis: Nieko taip tankiai ir taip griežtai Išganytojas nepabrėžia kaip gailestingumo darbų 210
Šeštadienis: Šventųjų pavyzdys turi tave prie gailestingumo darbų paraginti 212

UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS: Vienuolis ir Švenčiausiasis Sakramentas 214
Pirmadienis: Jėzus altoriuje yra ištikimiausias vienuolio prietelius 216
Antradienis: Kokias priedermes turi vienuolis dėl Švenčiausiojo Sakramento? 219
Pelenų diena: Šios dienos rimta reikšmė 221
Ketvirtadienis: Neturto dorybė 223
Penktadienis: Neturto įžadas 225
Šeštadienis: Apie ypatingą įžadų vertybę apskritai 227

PIRMAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS: Kristaus kentėjimų apmąstymas 230
Pirmadienis: Jėzaus, kaipo augščiausiojo kunigo, malda prie upelio Cedron 232
Antradienis: Jėzaus nuliudimas darže Gethsemani 235
Trečiadienis: Viešpaties merdėjimas 237
Ketvirtadienis: Tąsa 239
Penktadienis: Mokytinių pasielgimas 241
Šeštadienis: Didelis palaiminimas, kurį mielaširdystės darbai atneša: Nuodėmių atleidimas 244

ANTRAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS: Suraminantis Aniolas 246
Pirmadienis: Judo išdavimas 248
Antradienis: Jėzaus apsiėjimas su kareiviais 251
Trečiadienis: "Tai yra jusų valanda" 253
Ketvirtadienis: Jėzaus virvės 255
Penktadienis: Surištą Jėzų veda 258
Šeštadienis: Didelis palaiminimas, kurį gailestingumo darbai atneša: laiminga mirtis 260

TREČIAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS: Jėzus Augštosios Tarybos akyvaizdoje 262
Pirmadienis: Petro užsigynimas 264
Antradienis: Tąsa 266
Trečiadienis: Petro nupuolimo priežastis 269
Ketvirtadienis: Jėzaus naktis kalėjime 271
Penktadienis: Jėzus pasiduoda neteisingai ištarmei 273
Šeštadienis: Gailestingumo darbai atneša tikrą širdies džiaugsmą, suteikia visiems gerus prietelius ir palaiminimą 276

KETVIRTAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS: Jėzus ir Barabbas 278

Pirmadienis: Jėzaus nuplakimas 280
Antradienis: Jėzus erškėčiais apvainikuotas 282
Trečiadienis: Ecce Homo! 285
Ketvirtadienis: Jėzus neša kryžių 287
Penktadienis: Atlikinėk gailestingumo darbus su tikinčia širdimi 289
Šeštadienis: Pildyk gailestingumo darbus su linksma ir nuženinta širdimi 291

KANČIOS SEKMADIENIS: Jėzus pašvenčia žemiškojo gyvenimo kryžius 293
Pirmadienis: Palaiminimas, kurį žemiškiems kentėjimams Išganytojas nupelnė, savo iš liuosos valios priimtais kentėjimais 295
Antradienis: Kaip mes turime kentėti, kad savo kryžių pašvęstume Kristaus kryžiumi 298
Trečiadienis: Tąsa 300
Ketvirtadienis: Kaip mes galime Jėzui, kryžių nešančiam, palengvinti naštą 302
Penktadienis: Dievo Motina ant kryžiaus kelio 304
Šeštadienis: Atlikinėk gailestingus darbifs kantria ir pasiaukojančia širdimi..... 307

VERBŲ SEKMADIENIS: Jėzus iš savo rubų išvilktas 309
Pirmadienis: Prikalimas Jėzaus prie kryžiaus 311
Antradienis: Jėzus ant kryžiaus 313
Trečiadienis: Apie du latru 315
Didysis Ketvergas: Jėzus ant kryžiaus miršta 318
Didžioji Pėtnyčia: Jėzaus šonas ragotine perdurtas 320
Didžioji Subata: Jėzaus Kunas padėtas grabe 322

VELYKŲ ŠVENTĖ: Velykų Šventė — tai tiesos prieš melą pergalė 325
Velykų pirmadienis: Velykų Šventė — yra tai dorybės pergalė..... 327
Velykų antradienis: Velykų Šventė — tai krikščioniškosios vilties ant gyvenimo kentėjimų pergalė 329
Velykų trečiadienis: Dievotų Moterų kelionė į Grabą .. 331
Velykų ketvirtadienis: Atsikėlęs Atpirkėjas apsireiškia Marijai Magdalenai 333
Velykų penktadenis: Du Emmauso mokytiniu; jų trumparegis tikėjimas 336
Velykų šeštadienis: Meilus Viešpaties rupestingumas abiems Emmauso mokytiniais 338

PRAVADŲ SEKMADIENIS ARBA ATVELYKIS: Atsikėlusis Atpirkėjas linki ramybės savo mokytiniams 340
Pirmadienis: Svarbumas ir brangumas ramybės dvasiškame gyvenime.....342

Antradienis: Kaip galime Dievo vaikelių ramybę įgyti ir išlaikyti ? 344
Trečiadienis: Žaizdų žymės ant garbingojo Atpirkėjo Kuno 346
Ketvirtadienis: Tąsa 348
Penktadienis: Užbaiga 351
Šeštadienis: Jėzus, geras Piemuo. "Pažįstu mano aveles"..... 353

ANTRAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ: Jėzus, geras Piemuo. "Manosios mane pažįsta" 355
Pirmadienis: Musų pačių atsikėlimas paskutinėje dienoje 357
Antradienis: Garbingai atsikėlusiojo kunoypatybės 359
Trečiadienis: Tąsa 362
Ketvirtadienis: Kame yra dieviškosios dorybės meilės esybė? 364
Penktadienis: Priemonės Dievo meilėje augti 366
Šeštadienis: Tikrosios Dievo meilės ženklai 369

TREČIAS SEKMADIENIS PQ VELYKŲ, ŠVENTO JUOZAPO GLOBOS ŠVENTĖ: Šventas Juozapas — musų ištikimasis Apgynėjas 371
Pirmadienis: Šventas Juozapas — ištikimo, darbštaus gyvenimo pavyzdys ir globėjas 374
Antradienis: Šventas Juozapas — laimingos mirties globėjas 376
Trečiadienis: Tąsa 378
Ketvirtadienis: Atsikėlusiojo Atpirkėjo apsireiškimas ant ežero Genezaret..... 380
Penktadienis: Sutinkantis bendrasVienuolių veikimas 283
Šeštadienis: Dušių išganymo uolumas 385

KETVIRTAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ: Kristus yra mano gyvenimas 387
Pirmadienis: Mirti yra man nauda 389
Antradienis: Skaitstybės dorybės brangumas ir vertybė 391
Trečiadienis: Tąsa 394
Ketvirtadienis: "Užbaiga 396
Penktadienis: Maldos svarbumas dvasiškame gyvenime; visupirmiausiai, malda yra tai Dievo garbinimas 399
Šeštadienis: Maldos reikšmė dvasiškame gyvenime; malda taip-pat yra vienas iš svarbiausiųjų pasišventimo priemonių 401

PENKTAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ: Maldos reikšmė dvasiškame gyvenime; malda yra da raktas į dieviškųjų malonių iždą 403

Pirmadienis: Ko reik maldoje prašyti? 406
Antradienis: Reikalingos maldai ypatybės 408
Šeštinių Šventės Vilija: Paskutinis įsakymas, paskutinis Viešpaties pažadėjimas _..... 410
Viešpaties Dangun Įžengimo Šventė: Dieviškasis Atpirkėjas įgyja tą garbę, kurią Jam Tėvas parengė 412
Penktadienis: Liudininkai ir dalyvautojai garbingame į dangų įžengime 414
Šeštadienis: Dangiškoji dvasia 416

PRIEDAS.

Apmąstymai metų Šventėms ir ypatingoms atminimo dienoms.

GRUODIS.

Apmąstymas pirmąjam gruodžio penktadieniui: Dieviškoji Jėzaus Širdis — Dvasios Šventosios gyvenimo vieta 421
3. gruodžio, Šv. Pranciškaus Ksavero šventė: Šv. Pranciškaus Ksavero savęs atsižadėjimas ir nusižeminimas 423
4. gruodžio, Šv. Barboros šventė: Šv. Barboros pavyzdys ir užtarymas 425
6. gruodžio, Šv. Mykalojaus šventė: Šv. Mykalojus — maldos vyras 427
8. gruodžio, Švenčiausios Panos Nekalto Prasidėjimo Šventė: Tikroji žmogaus vertybė 429
13. gruodžio, Šv. Lucijos, Panos ir Kankintinės šventė: Šv. Lucija įstabi pasaulio pergalėjimu 431
15. gruodžio, Švč. Panos Nekalto Prasidėjimo oktava: Tikroji žmogaus didybė 433

SAUSIS.

Pirmasis sausio mėnesio pirmadienis: Pirmieji dieviškosios Jėzaus Širdies garbintojai 435
17. sausio, Šv. Antano Tyruolio šventė: Šv. Antanas karėje su pragaru 437
21. sausio, Šv. Agnietės šventė: Garbingasis panystės vainikas 439
25. sausio, Švento Povilo "Atsivertimo" šventė 441
29. sausio, Šv. Pranciškaus Salezo šventė: Šv. Pranciškus Salezas — meilus Šventasis 444

VASARIS.

Pirmasis vasario penktadienis: Dieviškoji Jėzaus Širdis savo kud'kybės dienose 446
2. vasario, Šv. Panos Marijos Grabnyčių šventė: Jėzaus ir Marijos auka Bažnyčioje 448
5. vasario. Šv. Agotos Šventė : Dieviškosios meilės veikimas 450

10. vasario, Šv. Scholastikos šventė: Didelė nauda iš dievotų pasikalbėjimų apie dvasiškuosius dalykus 452

KOVAS.

Pirmasis kovo penktadienis: Dieviškoji Jėzaus Širdis, Jo jo viešojo veikimo dienose 455
4. kovo, Švento Kazimiero Karalžučio šventė: Apie Švento Kazimiero įstabias dorybes 457
8. kovo, Švento Jono Dieviškojo šventė: Augšta vertė mielaširdystės Dievo akyse 460
9. kovo, Šventos Pranciškos Rymietės šventė: Šventos Pranciškos nuolatas su aniuolu draugavimas 462
17. kovo, Švento Patricijaus šventė: Rupestingumas vaikelių dušių išganymu Viešpačiui Dievui labai patinka 465
19. kovo, Švento Juozapo šventė: Apie Švento Juozapo garbę 467
25. kovo, Švenčiausios Panos Marijos Apreiškimo šventė: DievoSunaus Įsikunijimas 470

BALANDIS.

Pirmas balandžio penktadienis: Dieviškoji Jėzaus Širdis Kančios valandoje 472
5. balandžio, Šventos Julijonos iš Korneliberg šventė: Širdingas dievotumas prie Švenčiausiojo Sakramento 474
30. balandžio, Šventosios Katarinos iš Si jenos šventė: Susitelkime ir maldoje nuolatas su Dievu pasilikimas 477

GEGUŽIS.

Pirmasis gegužio penktadienis: Garbingoji Jėzaus Širdis 479
1. gegužio mėnesį pradedant: Marija yra gegužės mėnesio Karalienė 481
3. gegužio, Švento Kryžiaus atradimo šventė: Apie Švento Kryžiaus garbę 484
20. gegužio, Šv. Bernardino iš Sienos šventė: Širdingas dievotumas šito šventojo prie Švenč. Panos 486
26. gegužio, Šv. Pilipo Neri šventė: Šv. Pilipo Neri Dievo meilėje karštumas 488
29. geguio, Šv. Marijos Magdalenos iš Pazzis šventė: Kaip ta Šventoji Pana augštai vertino tobulą paklusnumą 491

MĖNESINĖMS REKOLEKCIJOMSAPMĄSTYMAI.

GRUODIS.

Apmąstymas: Apie atlyginimą parengtą vienuoliams krikščioniškai auklėjantiems jaunuomenę 493

Apsvarstymas: Apie tolimesnį prisirengimą prieš maldą: dvasios grynumą ir susitelkimą 497

SAUSIS.

Apmąstymas: Apie karštą savo tobulybės troškimą, kurį vienuolis turi turėti 500
Apsvarstymas: Apie tolimesnį prisirengimą prieš maldą: širdies grynumą 503

VASARIS.

Apmąstymas: Vienuolio širdis turi buti susitelkusi ir liuosa 507
Apsvarstymas: Apie gyvąjį tikėjimą 510

KOVAS.

Apmąstymas: Tikrai krikščioniškoji širdis turi buti liuosa nuo to visko, kas nėra Dievas 516
Apsvarstymas: Tolimesnis prisirengimas prie maldos. Priemonės įgyti susitelkimo įprotį 519

BALANDIS.

Apmąstymas: Apie neturto įžadą 521
Apsvarstymas: Apie širdies grynumą. Priemonės jį įgyti 524

GEGUŽIS.

Apmąstymas: Apie vidujį kuklumą, kurį turi pildyti vienuolis, pasišventęs vaikų mokinimui 527
Apsvarstymas: Gyvojo tikėjimo vaisiai 530

PIRMAS ADVENTO SEKMADIENIS.

Dvejopas Kristaus Atėjimas.

1. ĮŽANGA. Klausyk dvasioje Pranašo žodžių: Dievas Pats ateis ir jus išganys (Iz. 35, 4).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pradėti teisioje dvasioje švento Advento laiką.

I. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Šio sekmadienio Evangelija primena mums tą busimąjį, garbingąjį atėjimą Dievo, kuris tapo žmogumi, kad mus paragintų vertai prisirengti prie Jo pirmojo, pilno malonių, atėjimo. Šv. Lukas rašo: *Išvys Žmogaus Sunų ateinantį dangaus debesiuose su didele galybe ir garbe* (Luk. 21, 27). Tasai atėjimas bus Kristui garbingas, žmonėms gi įstabus.

Garbingas Kristui, nes Jis tuomet įgys tai, kas pagal visą teisybę Jam priklauso, — visuotinąjį pripažinimą ir nuo visos žmonijos garbę. Kristus yra teisėtasis žmonijos Karalius, Jam yra duota visa valdžia danguje ir ant žemės (Mat. 28, 18). Todėl Jis gali, ir turi reikalauti nuo visų tinkamos pagarbos. Deja, tosios garbės Jam čionai milijonai ir milijonai neatiduoda. Tečiau, paskutinėje dienoje, ateidamas Savo Majestoto galybėje, Jis gaus nuo visų žmonių viešą ir iškilmingą pagarbą. Toji diena bus įstabi žmonėms: įstabi ir jausmus pakelianti geriems, kurie pamatys Kristų visoje Jo didybės garbėje; įstabi ir liudna blogiems.

PRITAIKYMAS. Ir tu kitados stovėsi tųjų tarpe, kurie regės žmogaus Sunų, dangiškąja garbe

spindintį, nužengiant iš dangaus. Ar tankiai šitą teisybę atsimeni? Ar mąstai apie ją ypatingai tuomet, kada tu prieš Jį koplyčioje klupoji? Gyvenk taip, kad kitados kaipo tikras Jo mokinys Jį pasitikti galėtumei; kitaip, Jojo garbė tavę prislėgs.

Mano Viešpatie ir Dieve! duok man čia, Tavo akyvaizdoje, tą nužemintą pagarbą ir baimę turėti, kuri Tau, pagal visą teisybę, priguli. Suteik man malonę Tavo Atėjimo dienoje prigulėti prie tų, kurie šauks: *Palaimintas, Kuris ateina vardan Viešpaties, Hozanna ant augštybių!* (Mat. 21, 9).

2. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Busimojo, garbingojo atėjimo atsiminimas turi tave paraginti, kad pasinaudotum pirmuoju maloninguoju Kristaus atėjimu ir prie Jo užgimimo apvaikščiojimo tinkamai prisirengtum. Advento laikas tam tikslui yra paskyrtas. Jėzus pas mus ateis menko, silpno vaikelio paveiksle, atnešdamas mums visus savo meilės ir savo gailestingumo turtus. Nusižeminimo rubu prisidengęs, Jis pakvies visus prie savęs žodžiais: *Eikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, o aš jus atgaivinsiu* (Mat. 11, 28). Savo apsireiškimo meilingumu Jis mus prie Savęs patrauks ir laimingais padarys. Gerai bus mums, jei męs šiuo maloninguoju atėjimu pasinaudosime, kad paskutiniame Jo atėjime ramiai galėtume prieš Jį stoti.

PRITAIKYMAS. Parengk tad ateisiančiam Išganytojui kelią į savo širdį. Šv. Jono žodžiai teperspėja tave: *Pas savuosius atėjo, o savieji Jo nepriėmė* (Jon. 1, 11). Lauk Jo nužeminta, gailestinga, išsiilgusia širdimi ir su Senojo Įstatymo teisingaisiais kalbėk: *Nuleiskit Danguș su rasa Teisingą; debesys lykit Jį žemyn. Teatsidaro žemė ir išduoda Išganytoją* (Iz. 45, 8).

O mano dieviškasai Išganytojau! Padėk man šventąjį Advento laiką taip uoliai sunaudoti, kad savo širdyje Tau tinkamą vietą parengti galėčiau.

PASIRYŽIMAS. Pasiskyrsiu sau kasdien tam tikrą dievotą lavinimą, su tikslu geriau prirengti savo širdį ateinančiam Išganytojui.

PIRMOSIOS SAVAITĖS PIRMADIENIS.

Žmonija pirm Kristaus atėjimo — tai pasaulis be šviesos.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei kaip dabar gamtoje visa gyvastis yra apmirus, taip, augštesnėje prasmėje, yra pasaulis be Kristaus.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės aiškiai pažinti, kas yra žmonija be pažadėtojo Atpirkėjo, idant ateisiantį Išganytoją su tinkamais jausmais pasitiktumei.

SVARSTYMAS, Adventas pripuola tame laike, kada pati gamta parodo mums tikrai liudną žmonijos padėjimo paveikslą pirm Kristaus atėjimo ir žmonijos be Kristaus. Saulė kaskart vis mažiau šviečia. Dienos eina trumpyn, naktys ilgyn: o ir pačios dienos tankiausiai esti apsiniaukusios; tankiai per ištisas dienas saulė slepiasi už tamsių debesių. Tas viskas mums primena pirmąjį vargą, kurį senasis pasaulis, iš priežasties Adomo nuodėmės, nukentėjo. Tiesos šviesa buvo nusileidus, nes užsirustinęs Dievas atsitraukė nuo žmonijos, o žiauri klaidų ir prietarų naktis ją apsiautė. Išskyrus mažą išrinktųjų tautą, visos kitos žmonijos dalys miglose klaidžiojo ir, tikėjimiškojo nežinojimo tamsoje, kaskart giliau skendo. Įsivaizdink sau keleivį, kuriam prisieina pereiti nežinomąją šalį. Stovi jis tyrumoje ir, šitai, užėjo naktis. Tamsybės aplinkui. Pažvelgia jis augštyn — dangus juodu debesiu aptrauktas. Žiuri prieš save ir čia visur tamsu. Žvalgosi aplinkui ar ištikimo vadovo kur nesuras, bet neranda jokio. Ir taip stovi jis

ten paskendęs tamsoje. Ar gi jam ne nyku! Štai žmonijos paveikslas be To, Kuris yra pasaulio šviesa.

PRITAIKYMAS. Lygiai taip ir tavo dušioje išrodytų, jei sename pasaulyje butumei gyvenęs, arba toli nuo Kristaus butumei gimęs. Jokia maloni, prieteliška šviesa nebutų apšvietusi tavo gyvenimo kelio. Suraminančios tikėjimo tiesos butų buvę toli nuo tavęs. Ir kuom gi butumei tapęs, jei visas, iki šiam laikui, tavo gyvenimas taip liudnoje tamsoje butų praslinkęs? Niekad pastiprinantis tikro džiaugsmo spindulys nebutų tavo širdies atgaivinęs. Jokia augštesnė mintis nebutų tavęs pažadinus ir padrąsinus. Tankiai tai atsimink Advento laiku, idant Išganytoją, kuris neužilgio ateis, su širdimi, šviesos trokštančia, galėtumei pasitikti. Su širdinga užuojauta atsimink taip pat toliau ir tuos, kurie toli da stovi nuo vienos tikros Bažnyčios ir sykiu nuo dieviškosios tiesos šaltinio. Kaip gi tankiai gyvenimo našta juos sunkiai prispaudžia.

Dėkoju Tau, Dieve, iš širdies gilumos, jogei man, kaipo mažam kudikiui leidai užgimti vienoje tikroje Katalikų Bažnyčioje ir paskui da, jogei mane į šios Kongregacijos prieglobstį atvedei, kur aš, dieviškosios tiesos šviesoje galiu savo dienas praleisti. Suteik man malonę, tą tikėjimą, kurį mums Išganytojas atnešė, kaipo brangiausiąjį turtą gerbti ir mylėti ir kaskart giliau jojo moksle insigilinti. *Šviesa mano kojoms yra Tavo žodis* (Ps. 118, 105). *Kalbėk, Viešpatie, tavo tarnas (tavo tarnaitė) klauso* (I. Kar. 3, 10). Pasigailėk tų visų, kurie toli da nuo tiesos klaidžioja, idant jie išganymo ir ramybės kelią atrastų.

PASIRYŽIMAS. Šiandien tankiai žadysiu savyje tikėjimo aktus ir Išganytojo prašysiu, idant iš Švento Namelio altoriuje kaskart didesnę šviesą į mano širdį leistų.

PIRMOS SAVAITĖS ANTRADIENIS.

Žmonija pirm Kristaus — pasaulis be šilumos.

1. ĮŽANGA. Mąstyk vėl apie sustengusią ir apmirusią gamtą, kad pažintumei, kas yra pasaulis be Kristaus.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės augštai branginti tuos turtus, kuriuos Išganytojas ateidamas mums atnešė.

SVARSTYMAS. Kaip žiemos laiku visa gamtos gyvybė apmiršta, taip senovėje, prie tos nežinojimo nakties, prisidėjo da žiaurus šaltis, kuris visą augštesnįjį žmogaus gyvenimą sustabdė. Šildančiosios saulės pritruko. Tik Kristus, Išganytojas, Teisybės Saulė, galėjo, savo meilės atgaivinančiuoju spinduliu, įnešti augštesnįjį gyvenimą į atšalusias žmonių širdis ir padaryti jąs tinkamomis augštoms dorybėms pildyti. Žmogus, kurio valia pradine nuodėme buvo apsilpninta ir į blogą palinkusi, negalėjo surasti savyje jiegos sužadinti tikrą Dievo ir artimo meilę, tą teisingą dušios gyvybę, ir ją auklėti. Kaip gi liudna buvo sename pasaulyje! Bedievybė, savimeilė, nuodėmė ir nedorybė turėjo valdžią. Prakilnų tik: ros meilės darbų, kurie kaipo malonus saulės spinduliai pasaldina sunkų gyvenimą toje ašarų pakalnėje, nebuvo visai. Nebuvo nieko tokio net žinoma, ką krikščioniškoji meilė, taip gausia ranka pagamino, kenčiančios žmonijos suraminimui ir palengvinimui. Šventas Vyskupas Alphonsas sako, jogei Dievas Naujame Įstatyme vienais tik metais daugiaus pas žmones atranda meilės, nei kaip visais keturiais tukstančiais metų pirm Kristaus. Koks tai liudnas senojo pasaulio paveikslas! Tokį-pat vargą da ir dabar galima atrasti stabmeldžių kraštuose. Truksta ten šildančiosios saulės; nėra Kristaus su atgaivinančiu ir pastiprinančiu savo malonės spinduliu.

PRITAIKYMAS. Pamąstyk vėl pats apie save. Kas butų buvę su tavimi, jei nebutumei gyvenęs šildančioje malonės ir išganymo šviesoje? Kas butų nuo tavęs nuėmęs sloginančią nuodėmių naštą? Kas

butų suraminęs ir paraginęs gyvenimo sunkenybėse? Kas tave karėje su ištvirkusiais širdies palinkimais butų palaikęs? Kas tau butų su tikra užuojautos meile padėjęs, kuomet pasilikęs be pagalbos žvalgeisi paramos jieškodamas? Ištikro, blogų geidulių valdžioje butumei pražuvęs. Gal giliai butumei nupuolęs ir niekad neatsikėlęs. Gyvenimas be Kristaus yra tai gyvenimas be viduj ės ramybės, gyvenimas po baisiu nuodėmės prakeikimu, gyvenimas po sloginančiu pageidimų jungu, gyvenimas viduje suirimo ir nusiminimo. Kaip gi dabar laimingas esi, jogei Krikščionijos palaimoje linksmai gali kvėpuoti! Kaip laimingas esi, jogei po vienu stogu net su tais gyveni, iš kurių širdžių visa augštoji šiluma plaukia. Šitai, neužilgio Bažnyčia švenčia maloningąjį užgimimą To, kuris atėjo visą dangiškojo gailestingumo gausumą ant žmonių išpilti ir pastyrusią žemę į puikų vaisinį daržą atmainyti. Ruoškis atvira širdimi Jį pasitikti.

O mano dieviškasai Išganytojau! Kiek dėkingumo Tau esmi kaltas už visa, ką iki šioliai man padarei! Ištikro, seniai jau bučiau pražuvęs, nuodėmėse pastyręs, jei Tu savo meilės rankomis nebutumei manęs apėmęs. Padėk man tikru Tau atsidavimu savo dėkingumą išreikšti.

PASIRYŽIMAS. Meilę už meilę atiduosiu ir Advento laiką uoliai sunaudosiu mano Viešpačiui namą parengti.

PIRMOS SAVAITĖS TREČIADIENIS.

Ateisiantis Išganytojas nori savo apsigyvenimui neturtingos širdies.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink, kaip karališkasis Pranašas, Išganytoją nurodydamas, šaukia: Viešpaties akys žiuri į neturtingąjį (Ps. 10,). Dėlei neturtėlio dusavimų pasikelsiu, sako Viešpats Išganymą padarysiu (Ps. II, 6).

2. ĮŽANGA. Prašyk pas Viešpatį nužemintos ir nepririštos prie sutvėrimų širdies.

1. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Tu pasiryžai ateisiančiam Viešpačiui pagaminti gyvenimą savo širdyje, kad Jis, į ją ineidamas, galėtų įnešti visus savo malonių turtus. Bet ne kiekviena pastogė Jam yra maloni. Jei nori Jam patikti, tai paaukok Jam neturtingą širdį. Kaip Išganytojas kitados jieškojo sau neturtingiausių vietų, taip Jis ir dabar maloniausiai pasilieka neturtingose širdyse. Tavo širdis yra neturtinga, jei ji prie nieko žemiško neprisiriša ir pranykstančių jų dalykų neprideranči nemyli. Širdys, kurios tukstančiais ryšių laikosi žemės, kurios trokšta įvairumo, išsiblaškymo, pagyrimų, nenaudingų su svietu susinešimų, širdys, kurios jieško savo darbuose smagumų ir savo valgiuose kuniškų pamėgimų, kurios norėtų turėti viską, kas geidulingam kunui patinka, tokios širdys visai netinka Jėzui gyventi; Jis tokių pastogių nemyli. Jose visai nėr vietos tiems turtams, kuriuos Jis nori atnešti. Jis nor ištuštintų širdžių, idant visus savo malonių iždus galėtų jose išskleisti, širdžių, kurios turi vietą Jam ir Jojo meilei.

PRITAIKYMAS. Todėl tu, daugelio tukstančių ir milijonų dušių pavyzdžiu, atsisakei neturto įžadu, žemiškųjų turtų, kad savo širdį nuo pasaulio atitraukęs, padarytumei joje vietą dangiškiems turtams. Ar mąstai dabar rimtai pildyti tąjį neturtą netik viršujai bet ir vidujai? Ar n'esi prisirišęs prie kai-kurių mažų smagumų ir pamėgimų? Ar nemėgsti pasaulio išsiblaškymo? Ar tikrai gali padėti ranką ant krutinės ir pasakyti: "Viešpatie, aš noriai išsižadu ir atsisakau visko; aš nieko daugiau nejieškau, kaip tik Tavęs?" Laimė tau, jei Advento laiku tokius jausmus gaivini! Viešpats Jėzus daugeliu malonių tave palaimys. Jis myli neturtingas širdis.

O mano dieviškasai Išganytojau! Padėk man kaskart labjau numirti pasauliui, ir tam viskam, ką

jisai siulo. Šitai, aš noriai eisiu atsižadėjimo keliu, pasiryžęs nuo visko žemiškojo atsitolinti, kad dangiškaisiais daiktais bučiau turtingas. Duok man atsitraukusią nuo visko širdį.

PASIRYŽIMAS. Šiandien, prie stalo, pasirupinsiu apsimarinti.

2. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Širdis neturtinga yra tai širdis, kuri savo dvasinį vargą, savo neišsigalėjimą, savo neturtingumą dorybėse ir nuopelnuose aiškiai mato ir tikrai giliai atjaučia. Kas turi augštą apie save supratimą, tas apsigaudinėja, yra apjakęs, netur jokio apie savo dušios reikalus supratimo, tas neturi taip-pat jokios vietos ir Jėzui. Į tokį Viešpats ištaria rąstus žodžius, kuriuos męs Apreiškime skaitome : *"Tu sakai, jog esmi turtingas ir pralobęs, o nieko nereikalauju; o nežinai, jogei esi pavargęs ir pasigailėjimo vertas ir neturtingas ir aklas ir nuogas. Patariu tau, idant nuo manęs pirktumėt auksą ugnyje išmėgintą, kad butumei turtingas. O patepk savo akis tepalu idant regėtumei"* (Apr. 8, 17-16). Atsimink toliau Jėzaus žodžius: *"Bėda jums, kurie esate prisotinti, nes jus busite alkani"* (Luk. 6, 25). Dievas paniekina turtingas širdis, t. y. širdis, kurios savo dvasiškojo vargo nejaučia.

PRITAIKYMAS. Stengkis, tuo laiku, giliai įsitikinti savo neturtingume ir neišsigalėjime dvasiškuose dalykuose, kad pažintumei, kaip labai reikalauji pagalbos iš augšto. Kur yra tavo gyvas tikėjimas, tavo nusižeminimas, tavo pasišventimas, tavo tobulas paklusnumas ir tt.?

O mano Išganytojau! Duok man aiškiai pažinti, jog aš daugiau niekas n'esu, kaip tik vargas ir negalė, kaip tik netobulybė ir silpnybė, kad mano dejavimas pajudintų Tave pagelbėti man Tavo turtais mano dvasiniame neturte.

PASIRYŽIMAS. Noriu šiandien savo dvasiniuose lavinimuse prašyti malonės augti nužemintame savęs pažinime.

PIRMOS SAVAITĖS KETVIRTADIENIS.

Ateisiantis Išganytojas nori savo apsigyvenimui tyros širdies.

1. ĮŽANGA. Klausyk dvasioje žodžių, kuriuos Šv. Povilas, praėjusiojo Sekmadienio laiške, į mus ištaria: "Naktis praėjo, o diena prisiartino. Atmeskime tad tamsybės darbus (Rym. 13, 12).

2. ĮŽANGA. Kalbėk su dievotuoju Karaliumi Dovydu: Gryną širdį sutverk manyje, Dieve, ir teisią dvasią atnaujink manyje (Ps. 50, 12).

SVARSTYMAS. Dieviškasis Išganytojas nesibijojo neturtingos pastogės. Nors butumei ir labai neturtingas dvasiškais dalykais, dorybėmis ir nuopelnais, Jis yra gana turtingas, kad tave turtais apipiltų. Tečiau širdies namas, kurį Jam paskiri, turi buti švarus ir liuosas nuo visko, kas Jo šventai akiai galėtų nepatikti. Kokią širdį męs vadiname gryna širdžia? Visupirmiausiai ir tobuliausioje prasmėje, tokią širdį, kuri nuo pirmosios savo gyvenimo valandos nuodijančiu nuodėmės kvapu nebuvo palytėta. Tokį širdies namą Dievo Sunui tegalėjo suteikti tik viena, amžinai palaimintoji, Pana. Antroje prasmėje, suprantame tokią širdį, kuri, vertu atgailos Sakramento priėmimu, Kraujuose Avinėlio apsiplovė nuo kiekvienos, liuosa valia papildytos, nuodėmės. Valandoje, kurioje tas apmazgojimas įvyksta, dušia tampa skaisčiu gyvenimu Dievo malonei. Augštesnį grynumo laipsnį turi toji širdis, kuri tęsa pašvenčiamoje malonėje, kuri, atgailos dvasioje kaskart labjau naikina pirmiau papildytas nuodėmes, rupestingai saugojasi atleistinųjų, liuosos valios nuodėmių, ir nepriderančius širdies patraukimus stengiasi drąsiu kas-

dieniniu kariavimu numalšinti. Gryno širdies namo, pirmoje prasmėje, tu negali Išganytojui suteikti. Nes kas galėtų girties, jogei nuodėmė niekad jo nepalytėjo? Švarų gyvenimą, antroje prasmėje, gali Viešpačiui Dievui parengti kiekvienas nusidėjėlis, kuris tikrai atsiverčia. Jojo širdis paneši į kambarį, kuris tik ką buvo rupestingai, išmazgotas ir išvalytas. Bet ar jis, be budraus saugojimo, gal taip ilgai tesėti? Kaip veik nešvarumas vėl gali įsiskverbti? Tokiu praeinamuoju širdies švarumu tu nepasitenkink, jei nori, kad Jėzus su savo malonių turtais pas tave ateitų ir savo meilės sostą tavo širdyje pastatytų. Jei nori duoti Jėzui skaisčią širdį, kaip Jis trokšta, tai reikia kad atgailos dvasioje tesėtumei, kasdien, tikros gailesties aktais, apvalytumei savo dušią nuo visų taškų ir netobulybių ir taip savo dušios kambarį kasdien išmazgotumei ir tvirtai su neprideranèiais savo širdies palinkimais kariautumei.

PRITAIKYMAS. Laimė tau, jei tame svarbiame laike, stengiesi ateisiančiam Išganytojui, tavo sielos Sužieduotiniui, gyvenimą parengti, kasdien jį išmazgoti ir išvalyti. *“Gailestinga širdimi, Dieve, nepaniekysi”* (Ps. 50, 19). Mazgok tad savo širdį gailesties aktais iš visų savo gyvenimo nusidėjimų, kuriais įžeidei kitados Išganytoją. Padidink savo jautrumą, kad dienos bėgyje neprikibtų nei viena dulkelė prie tavo sielos. Jei į paklydimą įpultumei, tai vėl tuojaus atsikelk ir stengkies jį atitaisyti. Pasinaudokie ypatingai sąžinės perkratinėjimu uoliam ir tvirtam kariavimui su tuo palinkimu, kuris tave tankiausiai išklaidina. Tokią širdį myli dieviškasis Išganytojas: ji yra švari vieta Jojo akyse, nes yra valoma kasdien.

O mylimiausiasai Jėzau! Ištikimai naudosiuos šventu Advento laiku, kad Tau parengčiau gyvenimą tokį, kokį Tu myli; kad Tavo Nekaltoji Motina, kuri sviete, savo saldžiausiam Vaikeliui jokios pastogės ne-

rado, mano širdyje Tave paguldytų. *“Daugiam da apmazgok mane nuo mano kaltės; ir nuo mano nusidėjimų apvalyk mane’’* (Ps. 50, 4-,

PASIRYŽIMAS. Kasdien savo širdį sutvarkysiu taip, kad mano Karaliui švarų gyvenimą parengčiau.

PIRMOS SAVAITĖS PENKTADIENIS.

Advento laikas — Atgailos laikas.

1 ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šv. Joną, Viešpaties Pirmtakuną, kaip jis, šiurkščiu rubu apsirengęs, šaukia į žmones: Taisykite kelią Viešpaties. Darykite vertus Atgailos vaisius (Luk. 3, 4-8).

2. ĮŽANGA. Prašyk tikros Atgailos dvasios.

1. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Du kartu į metus Bažnyčia mus uoliausiai į atgailą ragina: Advento ir Gavėnios laiku. Abiejuose atvejuose ji todėl taip daro, kad mus tinkamai prirengtų prie sekančiųjų malonėmis gausiųjų Švenčių, Viešpaties Užgimimo ir Jo iš numirusių Atsikėlimo. Atgaila žmogų veda prie Dievo. Ji visuomet yra pirmasis prie dieviškojo gailestingumo iždų žingsnis. Kol žmogus nuodėmės laikosi, ją myli, toliai jis jokio rupesčio nedaro iš nuodėmės pančių išsiliuosuoti, toliai tarp Dievo ir žmogaus stovi kalnas, kuris neprileidžia susiartinti. Reikia tad, pirmiausia, tikru nuodėmės pasibjaurėjimu, tą kliutį prašalinti.

Toliau: atšalimas ir nuodėmė veda pamažu į širdies užkietėjimą, atgailos gi dvasia širdį sujudina ir dieviškosios malonės daigui ją padaro prieinama. Ir taip, ištikro, atgaila yra pirmasis žmogaus žingsnis prie Dievo. Šitai Dievo Sunus nori nusidėjusį pasaulį aplankyti ir visą dieviškojo pasigailėjimo tur-

tą su savimi atnešti. Jis nori, iš meilės, mums panašiu tapti ir, nuodėmę išskyrus, visais žemiškojo gyvenimo vargais su mumis dalinties. Nuodėmės Jis neapkenčia ir turi neapkęsti, nors ir pasirodys nuodėmingojo kuno paveikslu (Rym. 8, 3). Todėl Jis gali tik pas tokius su palaiminimu ir malonėmis ateiti, kurie, tą Jo atėjimą, Atgailos dvasia, padaro galimu.

PRITAIKYMAS. Ir tu tik ant atgailos kelio Išganytoją ir Jame malonių pilnumą atrasi. Klausyk todėl Bažnyčios raginimo ir tame rimtame laike gaivink atgailos dvasią. Ji taip tavo širdį priruoš, kad malonės įkvėpimams pasiduosi. Dusauk, iš priežasties nuodėmių bevargdamas, ir prašyk malonės ir pasigailėjimo.

O mano dieviškasis Išganytojau! Padėk man sužadinti ir gaivinti širdyje tą jausmą, kuris man atidarytų kelią į Tavo malonės iždus ir kad išsipildytų manyje ką pasakei: *Palaiminti*, *kurie verkia, nes jie bus palinksminti* (Mt. 5, 5).

2. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Atgaila patraukia Dievą prie žmogaus. Iš vienos pusės jinai priruošia širdies dirvą dieviškajai malonei, iš kitos gi, gailestingiausįjį Dievą verčia patraukti nusidėjėlį prie tėviškosios savo širdies, jį dangiškuoju suraminimu pripildyti ir malonėmis apipilti. Antgamtinė gailestis turi nepergalima jiegą prieš Tą, kuris nori visuomet pasigailėti ir atleisti. Jis tik laukia gailesties meilės atsidusimo, iš širdies išeinančio, kad viską meiliai užmirštų ir suraminimo balsamą į širdies žaizdas įpiltų.

PRITAIKYMAS. Nieku taip lengvai nepatrauksi Jėzaus ir nepelnysi Jo malonių pilnumo, kaip tikra atgailos dvasia. Dievas myli tikros gailesties ašaras nusidėjusio vaikelio akyse ir ją dangiškuoju suraminimu atmoka. Jėzų atitolina ne nusidėjėlio vargin-

gumas, iš priežasties jo nuodėmių, bet širdies užkietėjimas, kuriame nusidėjėlis mažai ką į savo nusidėjimus atsižiuri.

O dieviškasai atgailojančios dušios prieteliau! Priimk mane į tų skaitmenį, kurie atgailos jausmais taip Tau yra brangus. Atgailos dvasioje aš į Kongregaciją įstojau, duok man idant aš joje gyvenčiau ir numirčiau.

PASIRYŽIMAS. Šiandien kelis syk padarysiu tobulos gailesties aktą.

PIRMOS SAVAITĖS ŠEŠTADIENIS.

Atgaila visiems yra reikalinga ir visiems galima.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau vėl šventąjį Viešpaties Pirmtakuną, kaip jis į žmonės šaukia: Darykite vertus atgailos vaisius (Luk. 3, 8).

2. ĮŽANGA. Prašyk tikros atgailos dvasios.

SVARSTYMAS. Apsvarstęs didelę atgailos naudą, imk sau dabar širdin, jog ji yra visiems reikalinga ir visiems galima. Dieviškasis Išganytojas pasakė Apaštalams, o jųjų asmenyje ir mums visiems: *Jei atgailos nedarysite, visi lygiai pražusite* (Luk. 13, 3). Žodžiai ištikro rustus. Kodėl atgaila yra visiems reikalinga? 1) Pirmiausia todėl, kad visi yra nusidėjėliai ir prieš Dievo teisybę kaltininkai. Įsitėmyk gerai, jog Išganytojas neišskiria nei vieno. Galėjo Jis išskyrti vieną, Savo amžinai Palaimintąją Motiną, nes ji buvo visiškai skaisti ir nesutepta ir nuodėmės nuodų nepalytėta. Visiems gi kitiems tinka Šv. Jono žodžiai: *Jei sakytumėm, jog nuodėmės neturime, patys save apgauname, o nėra mumyse tiesos* (I Jon. 1, 8). O kur nuodėmė yra, ten ir atgaila turi buti. Todėl visiems, kurie į protą ateina, tik vienas tėra į dangų kelias, tai kelias atgailos. Net ir po apturėto

atleidimo vis da lieka kas nors atlyginimui ir atgailai. Neapsakomai gausus Viešpaties Jėzaus atlyginimo darbai neturi to tikslo, kad mus nuo atgailos paliuosuotų, bet kad musų menką atgailą Dievui malonesne padarytų. 2) Toliau, mums reikia atgailą daryti da dėl to, kad atitaisytumėm savo dušioje tai, ką nusidėjimais pagadinome. Žaizdas, kurias patys sau padarėme, turime stengties, su Dievo malonės pagelba, atgaila išgydyti. Jei čia gyvendami šalysimėsi atgailos kelio, tad geriausiame atsitikime nusinešime tą ydą į čysčių, iš kur, pagal Apaštalo žodžius tik *"Kaipo per ugnį"* (I Kor.. 3, 15) į dangų įeisime. Palaimintasis Tomas a Kempis taip sako: "Sunkiau yra žiaurioje čysčiaus ugnyje vieną metą iškentėti, nei šimtą metų sunkiausios atgailos ant žemės".

Visi, be skyriaus, gal atgailą daryti. Tikra atgailos dvasia ne sunkiuose kuno lavinimuose tesiranda, ir gailestingąjam vienuoliui, sunkiais savo pašaukimo darbais užimtam, tokiame atsitikime nebutų reikalo atgailą priminti. Tečiau atgailos esybe randasi atgailos dvasioje arba atgaila apimtoje širdyje. Tu gali kasdien atgailos dvasią savyje auklėti tankesniais širdingos gailesties aktais už visus tavo praėjusio gyvenimo nusidėjimus; kasdien Šv. Mišių su gailestimi klausant ir jas, kaipo permaldavimą už savo silpnybes dieviškąjai teisybei aukojant; kasdieninius vargus ir sunkenybes, su pašaukimu surištus, noriai priimant, ir kokį nors tokiu budu, Dievo teisybei atlyginimą duodant; ant galo gailestingais darbais, kuriuos atgailos dvasioje atlieki.

PRITAIKYMAS. Perkratyk, ar šitokiu budu praleidi dieną. Į Kongregaciją įstojai, kad kaipo tikras kaltininkas atgailoje gyventum ir mirtum. Tad ir gaivink savyje atgailos dvasią. Šv. Augustinas sako: Nei vienas, kad ir jokios sunkios nuodėmės neturėtų, negal drįsti be atgailos su šiuo gyvenimu

skyrties”. Atsimink taip-pat, jogei atgailos dvasia nedaro žmogaus nusiminusiu ir liudnu, bet jo širdį ramybe ir džiaugsmu pripildo.

O mano Dieve, kuris turi ypatingą patraukimą prie atgailą darančių dušių, duok man teisią dvasią, kad tikruose atgailos jausmuose Tau tarnaučiau ir nepraleisčiau nei vienos dienos, be jų išreiškimo.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu žodžius, kuriuos Šv. Petras iš Alkantara į Šv. Teresę, po savo mirties, jai apsireiškęs, ištarė: ‘,O palaimintoji atgaila, kuri man suteikė tokią garbę”.

ANTRAS ADVENTO SEKMADIENIS.

Šv. Jonas Krikštytojas — Advento Patronas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Viešpaties Pirmtakuną, kaip jis ir kalėjime dėl Išganytojaus uoliai dirba.

2. ĮŽANGA. Prašyk didžio Šventojo jo galingo užtarymo prie Dievo sosto.

SVARSTYMAS. Trijuose švento Advento Sekmadieniuose Evangelija mums rodo Šv. Joną Krikštytoją, tą įstabų Šventąjį, kuris stovi ant Senojo ir Naujojo Įstatymo ribų. Jis, kaipo Viešpaties Pirmtakunas, teisingai gal buti Advento Patronu pavadintas. Tat pridera, kad ir tu jį tame laike ypatingai gerbtumei ir, apmąstinėdamas, savo atidą tankiai į jį atkreiptumei. Dievas jam suteikė dideles malones. Jojo užgimimas buvo apreikštas Arkaniolo Gabrieliaus jo tėvui Zakarijui bažnyčioje. Da prieš savo užgimimą, Marijai apsilankant, jis stebuklingu budu buvo apvalytas nuo pradinės nuodėmės ir daugeliu malonių buvo apdovanotas. Prie jo gimtuvių apvaikščiojimo, jo tėvas stebuklingai buvo išgydytas, taip kad kaimynai nustebę sušuko: *Kasgi bus tas kudikis, nes Viešpaties ranka buvo su juomi* (Luk. 1,

66). Da kudikystės metuose jis buvo Šventosios Dvasios į tyrą nuvestas ir tenai, nuolatame su Dievu susinešime, pažino jis savo ypatingąjį pašaukimą ir augštus dvasiškojo gyvenimo pagrindus. Taip jis buvo laikomas kaipo savo laikų stebuklas, gerbiamas ir augštinamas visų Judėjos gyventojų. Visi jo klausė, kuomet jis, savo žavinančia iškalba pradėjo atgailą skelbti.

Šventasis Pirmtakunas atliko didelius daiktus del Dievo. Jis buvo įstabiai ištikimas nepaprastoms malonėms, kurias gavo ir nepaprastam pašaukimui, kurį jam Dievas paskyrė. Jis buvo karžygis savo apsimarinimais, karžygis savo giliu, gyvu tikėjimu, karžygis nenuilstančiu uolumu pašaukimo pildyme, karžygis tvirtai kariaujant su savo laiko nedorybėmis, karžygis gyvenime ir karžygis mirime, nes jis mirė, kaipo savo pašaukimo kankintinis.

PRITAIKYMAS. Turėk tad, ypač šiuo laiku, didelį dievotumą ir pagarbą prie šio įstabaus atgailos pildytojo, šv. Jono. Kasdien jo globai save pevesk. Bažnyčia labai augštai stato Šv. Joną; metų bėgyje ji apvaikščioja dvi jo šventi: užgimimo ir nukirtimo. Toliau, padaryk pritaikymą jo gyvenimo prie savo. Ir tau Dievas padarė didelius daiktus; negali to užginti. Kas galėtų išskaityti malones, kurias tu, kaipo tikros Bažnyčios kudikis, kaipo vienuolinės draugijos narys, nuo Viešpaties gavai? Ar ne visas tavo gyvenimo kelias buvo malonėmis išbarstytas? Ar galėtumei ir tu apie save pasakyti, jogei didelius daiktus atlikai dėl Dievo, kad dėkingas pasirodytųmei ? Ar neužsigėdysi atsiminęs Šv. Jono ištikimumą Dievo malonėms ?

O Šv. Jonai, didis Viešpaties Pirmtakune! Melskis už mane prie Dievo Sosto, kad ištikimiau ir uoliau ateityje su ta malonių daugybe veikčiau, kurias Dievas man suteikia. Padėk man taip buti tvirtu ma-

no pašaukime, kaip tu tai savo pavyzdžiu man parodei.

PASIRYŽIMAS. Tankiau šiandien savo dušiai tarsiu: "Didelius daiktus tau Dievas padarė; buk tad ir tu Dievui duosnus".

ANTROS SAVAITĖS PIRMADIENIS.

Kokį palaiminimą laukiamasis Išganytojas mums atneš?

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Viešpaties Pirmtakuną, kaip jis iš kalėjimo siunčia savo mokytinius pas Išganytoją, kad Jo paklaustų: "Ar tu esi, kursai turi ateiti, ar kito laukiame?" (Mat. XI, 3).

2. ĮŽANGA. Prašyk Išganytojo, kad Jis tau aiškiai duotų pažinti, jogei vien tik Jis yra tavo Išganymas ir tavo išgelbėjimas.

Šv. Jonui labai rupėjo, kad jo mokytiniai, kurie iki šioliai taip labai prie jo buvo prisirišę ir jo apleisti nenorėjo, pažintų, jogei Jėzus yra pažadėtasis Mesijas ir prie Jo prisitelktų. Todėl jis jiems patarė, kad jie paklaustų Jėzaus: *"Ar tu esi, kursai turi ateiti?"* Išganytojas, kuris savo Pirmtakuno mintį žinojo, davė atsakymą, iš kurio mokytiniai turėjo išvesti, jogei Jėzus tikrai yra tasai, kuris buvo Pranašų pažadėtas. V. Jėzus tiesiog jiems nurodė savo įstabų laiminantį veikimą: *Akli mato, raiši vaikščioja, raupuotieji yra apčystyti, kurti girdi, numirėliai atsikelia, neturtėliams yra apsakinėjama Evangelija* (Mat. XI, 5). Šitai, tuos pačius palaiminimus, dvasiškoje prasmėje, ir dabar Išganytojas atneša tiems, kurie Jį priderančiai priima. *"Akli mato"*. Tai pirmoji laimė, kurią mums Jėzus atneš. Jisai mus gydo iš musų dvasiškosios aklybės. Dvasiškoji aklybė yra tai liudniausia pradinės nuodėmės pasekmė. Nors tad kurs žmogus ir tiek daug turėtų pasaulinio mokslo, kad stebintų svietą, bet dvasiškuoju žvilgsniu jis

vis gi butų aklas, jei jam akių neatidarytų Tasai, kuris apie save pasakė: *"Aš esmi svieto šviesa"* (Jon. VIII, 12). Nupuolęs žmogus yra aklas visame tame kas jį tikrai laikinai ir amžinai laimingu galėtų padaryti. Savo pageidimų apjakintas, jis nepažįsta augštojo tikslo, kurį jam Dievas paskyrė, nežino kelio, kuris į tą tikslą veda, nei maloningosios valdžios To, kuris žmonių paskyrimus savo rankose laiko. Jis nepažįsta nei pačios savo širdies su jos nenuilstančiu ramybės ir laimės troškimu, nei priemonių, kurios galėtų ją išgydyti. Tik vienas čia pagalbą gal duoti, tai Jėzus, amžinoji Tiesa. Tik Jis gal akliems regėjimą suteikti. Ir jis tą malonę suteikia, kuomet su nužeminta širdimi žmogus prie Jo prisitartina. Todėl atsitinka, jogei neturtinga, dievota tarnaitė tankiai apie dvasiškuosius dalykus daugiau žino už puikų mokslinčių, kuris apie Jėzų Kristų nesirupina. Kai-kurie Šventieji, vos skaityt ir rašyt mokantieji, dieviškojo Išganytojo šviesoje taip dideles antgamtinio mokslo gilybes pasiekė, jogei net mokslo vyrai pas juos ėjo patarimo ir apšvietimo jieškodami. Pats Išganytojas sako: *"Garbinu Tave, Tėve, Viešpatie dangaus ir žemės, jog tai paslėpei nuo išmintingųjų ir protingųjų, o apreiškei tai mažutėliams"* (Mat. XI, 25;.

PRITAIKYMAS. Ir tau reikia šviesos, kad ukanotame šios žemės gyvenime nepaklystumei. Reikia šviesos tavo širdyje, kad jos klaidingus takus pažintumei ir savo akis tvirtai pakreipęs laikytumei į tą žvaigždę, kuri tau banguotoje gyvenimo juroje teisingą kelią į laimingąją ramybės prieplauką rodo. Kiek jau sykių tavo dvasiškoji aklybė tave apgavo ir suklaidino! Atsimink praėjusį gyvenimą. Kiek kartų tave apjakimas ir apsigavimas suviliojo? Bet nenustok drąsos. Neužilgio ateis tas, kuris duoda šviesą akliems. Jis ir tave apšvies ir kaskart giliau į tikrąjį išganymo mokslą įves. Jis akis atidarys, kad aiškiai pažintumei, kas gali pagelbėti tavo ramy-

bei. Eik tad su nuženinta širdimi prie Jo ir prašyk pas Jį, jo dvasiškosios šviesos spindulio, kad prare-gėtume!.

O mylimasai mano Išganytojau! Ateik su savo šviesa į mano neturtingą, neapšviestą širdį, kad ji Tave ir Tavo tiesą kaskart geriau pažintų. Šaukiu prie Tavęs su šv. Augustinu: "Duok man, Viešpatie, Tave pažinti ir save pažinti, kad Tave mylėčiau, o savęs neapkęsčiau". — *"Pas Tave yra gyvenimo šaltinis ir Tavo šviesoje regėsime šviesą"* (Ps. 35, 10).

PASIRYŽIMAS. Stipriai melsuosi prašydamas apšvietimo dvasiškuose dalykuose, kad antgamtinėje tikėjimo šviesoje vaikščiočiau.

ANTROS SAVAITĖS ANTRADIENIS.

Kokį palaiminimą mums atneš laukiamasis Išganytojas? (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Mąstyk vėl apie atsakymą, kurį Išganytojas pasiųstiems pas Jį Jono mokytiniams davė: Akli mato, raiši vaikščioja, raupuotieji yra apčystyti, kurti girdi, numirėliai atsikelia" (Mat. XI, 5).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės aiškiai pažinti laukiamojo Išganytojo palaiminimus.

SVARSTYMAS. Klausyman: *Ar tu esi, kursai turi ateiti, ar kito laukiame?* atsako Viešpats: *Pasakykite Jonui, ką jus regėjote ir ką jus girdėjote. Akli mato, raiši vaikščioja* ir tt. *Dvasiškai raiši* t. y. silpni, be jiegos, negalinti patys savaime iš vargingo padėjimo išeiti ir ant dorybės kelio užeiti, yra visi Adomo ainiai. Pradine nuodėme į plėšikų rankas įpuolę, męs gulime sužeisti be jiegos ant kelio, kaip tasai, kuris keliavo iš Jeruzalem į Jericho. Patys neišsigalime pasikelti. Patys sau palikti įpuolame į giliausį nuodėmių vargą. Tečiau Jėzus tur tai negalei vaistą. Jis savo malonės galybe sustiprina musų valią. Jis gal naują gyvybę įpilti į silpnus narius. Ir

tą malonę Jis visiems suteiks, kurie tinkamu budu Jį priims. Laikų bėgyje Jis jau nesuskaitomą daugybę iš dvasiškojo raišumo išgydė. Jis nauja gyvybe juos pripildė ir sustiprino taip, kad iš pageidimų vergų virto uoliais dorybių pildytojais. Kasgi yra dangaus akyvaizdoje karžygis, kuris savo kariškais žygiais pasaulį nustebino, o iš savo žemų pageidimų išsiliuosuoti neturi jokios jiegos, prilyginus prie žemiausiojo Dievo tarno, kuris Kristuje atrado stiprybę pasikelti iš savo dvasiškosios silpnybės, save pergalėti ir skaistų bei dorą gyvenimą vesti?

Toliau sakoma: *raupuotieji yra apčystyti.* Tu žinai, ką dvasiškoje prasmėje ženklija raupai. Keturis tukstančius metų, tų dvasiškųjų raupų kankinama, dejavo žmonija ir nebuvo nei vieno, kuris butų tą išganingą žodį ištaręs: *"Noriu, buk apčystytas* (Mat. 8, 8). Tik vienas Jėzus, tasai dieviškasis gydytojas, kuris Pats apie save sako: *Žmogaus Sunus atėjo, jieškoti ir išganyti, kas buvo pražuvę* (Lu. 19, 10) Jis atnešė seniai laukiamąjį vaistą. Ir Jis visuomet jį atneša tiems, kurie yra geros valios ir su atgailojančia širdimi prie Jo kreipiasi. Ką Jis anuomet raupuotiems ant kuno padarė, tas parodo, ką Jis visuomet dvasiškoje prasmėje daro, jei tik mes Jį su džiaugsmu priimame. Kas galėtų išskaityti širdingojo dėkingumo ašaras, išlietas atsivertusiųjų nusidėjėlių prie kojų To, kuris apsireikš neužilgio, kaipo svieto Išganymas?

PRITAIKYMAS. Pamąstyk apie save. Jauti savo silpnybes, savo dvasiškąjį raišumą; gi kas yra žmogus, jei Dievas savo malone nepaims jo už rankos? Pats Išganytojas sako: *Be manęs negalite nieko daryti* (Jon. 15, 5). Tu norėtumei didelius žingsnius daryti ant dorybės kelio; bet jau prie pirmojo žingsnio tavo pajiegos nusilpsta. Šitai, šiuo Advento laiku, Bažnyčia tau nurodo Tąjį, kuris įstabiu budu silpnąjį pastiprina Jis gydo raišus, kuomet jie

nužemintoje maldoje Jo pagelbos šaukias. Džiaugkis tad, jog greit jau ateis Tas, kuris palaimins visus tuos, kurie yra geros valios. Toliau, praėjusiame savo gyvenime negalėjai liuosas išlikti nuo nuodėmės raupų. Bet yra toks, kuris gali įsakyti raupams, kad tave apleistų, ir juomi yra iš dangaus atėjęs Mesijas. Jis pas visus ateis, kaipo gailestingasis gydytojas, kaip Pats pasakė: *Sveikiems nereikia gydytojo, bet ligoniams, nes neatėjau vadinti teisiųjų, bet nusidėjėlių* (Mat. 2, 17).

O mano dieviškasis Išganytojau! Kaip didelį palaiminimą Tu mums, žmonėms, atneši! Padėk ir man besiartinantį malonės laiką taip sunaudoti, kad išganymą pas Tave atrasčiau.

PASIRYŽIMAS. Kiek sykių mano dušia dvasioje nusilpnės, sušuksiu į ją: "Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina".

ANTROS SAVAITĖS TREČIADIENIS.

Kokį palaiminimą mums atneš laukiamasis Išganytojas? (Užbaiga).

1. ĮŽANGA. Mąstyk da apie Jono mokytinius, kurie klauso Viešpaties atsakymo: Akli mato, raiši vaikščioja, raupuoti yra apčystyti, kurti girdi, numirėliai atsikelia, neturtėliams yra apsakinėjama Evangelija (Mat. 11, 5).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės aiškiai pažinti visą, ką nuo svieto Išganytojo gavai.

SVARSTYMAS. Atsakyme yra pasakyta: *kurti girdi. Dvasiškai kurti* yra tie, kurie neturi jokio supratimo apie antgamtines tiesas, ir Dievo malonės žadinimams uždaro savo ausis. Žmogaus prigimimas, pradine nuodėme sugadintas, neturi pamėgimo ir meilės prie antgamtinio gyvenimo, kurio pagrindai turi savo šaknis kitame pasaulyje. Jojo širdis panėši į dirvą, kuri dieviškojo žodžio grudui netinka.

Iš tos priežasties, sename laike, pranašų šaukimas praskambėjo nesužadinęs prie išdavimo tvirtesnių antgamtinio gyvenimo vaisių. Tik iš dangaus atėjęs gelbėtojas galėjo dvasiškai kurtiems girdėjimą sugrąžinti. Tik Jis galėjo paraginti žmones prie to, kas siekia toliau už šito trumpo gyvenimo ribų. Todėl matome tukstančius ir milijonus tokių, kurie Jėzaus mokslą su karštumu priėmė, labjau jį už visokį žemiškąjį mokslą brangindami, kad jame kaskart daugiau insigilintų ir Šv. Dvasios įkvėpimams atidžią ausį turėtų.

Toliau Jėzus sako: *numirėliai atsikelia.* Kada žmogus esti dvasiškai numiręs? Tada, kada jis pinigų, turtų, svietiškojo džiaugsmo ir smagumų jieškojime visiškai paskęsta, kuomet atšalimui atsidavęs ir iš dorybės kelio išėjęs, nedorybėse gyvena. Tuomet jis panėši į tuščią tyrą, kuriame niekas neauga, kaip tik piktžolės ir erškėčiai. Tokiam dvasiškai numirusiam žmogui naują gyvenimą įkvėpti yra didesnis stebuklas, nei kaip lavonui gyvybę sugrąžinti. Tik iš dangaus atėjęs Mesijas tokį stebuklą galėjo padaryti. Jis nevaisingąjį pasaulį atmainė į daržą, kuriame gražiausi antgamtinio gyvenimo medžiai auga ir vaisių išduoda. Atsimink nesuskaitytus Šventuosius, kurie po Kristaus atėjimo Bažnyčios daržą papuošė.

Antgalo sako Išganytojas: *neturtėliams yra atsakinėjama Evangelija.* Ir tai padarė Jėzus. Vargu ir neturtu prispaustiems žmonėms, nuliudime ir nusiminime paskendusiems, Jis atnešė suraminančią naujieną. Jis jiems parodė laimingą iš sielvarto išėjimą, kaip jie, po trumpų, kantriai iškentėtų vargų gali sau pagaminti amžinai laimingą, nesudrumsto džiaugsmo gyvenimą. Ir šitaipos Jis atmainė žemės veidą.

PRITAIKYMAS. Kaip tad yra prakilnus ir kaip didelę laimę suteikia tie palaiminimai, kuriuos laukiamasis Išganytojas žmonėms atneša, kada jie su

trokštančia širdžia prie Jo eina! Ir tau Jis tą patį padarys. Jis atidarys tavo dvasios ausis ir tu su karštumu išganymo mokslą priimsi. Jis tau suteiks naują, vaisingą dvasios gyvenimą ir duos tau užtikrinimą, jogei po trumpų to gyvenimo vargų ineisi į amžinąjį, nenykstantį gyvenimą. Tankiai sau tai atsimink, kad teisingai išmoktumei branginti Jėzaus dovanas. Parengk savo širdį Jo vertam priėmimui.

O mano mylimiausias Jėzau! Tu man vienas ir viskas esi. Duok man kaskart aiškiau pažinti, jog be Tavęs aš esu tik vargas ir skurdas, Tavyje gi visa atrandu, kas mane laikinai ir amžinai galėtų laimingu padaryti.

PASIRYŽIMAS. Viskam numirsiu, kad tik Jėzui gyvenčiau.

ANTROS SAVAITĖS KETVIRTADIENIS

Išganytojo malonės troškimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Senojo Įstatymo tikinčiuosius, kaip jie dangaus ir žemės reikalauja, kad jiems žadėtąjį Mesiją padovanotų.

2. ĮŽANGA. Prašyk pas Išganytoją karšto malonės troškimo.

SVARSTYMAS. Senojo Įstatymo tikintiesiems tik vienas tebuvo kelias išganymą atrasti Tame, kuris, prakeikimu apsunkintam pasauliui, kaipo Išgelbėtojas buvo pažadėtas, tai karštai trokšti Jo malonės. Gilus jų vargo pažinimas butų juos į nusiminimą įstumęs, jei toji vilties žvaigždė nebutų jiems švietus. Todėl, ištisai, per Seno Įstatymo Raštus, prie skaudaus dejavimo po nuodėmės jungu, eina karšto troškimo šaukimas į pažadėtąjį Mesiją. Kaip sujudina širdį tasai ilgesys išreikštas pranašų maldose, kurias šiame laike Bažnyčia savo kunigams, jų poteriuose, įsako kalbėti: *Nuleiskie dangau su rasa*

Teisingąjį; debesiai lykit Ji žemyn. Teatsidaro žemė ir išduoda Išganytoją (Iz. 45, 8). Šis troškimas ir mums yra vienintelis kelias, kuris į Jėzaus malonių iždus veda. Nes tame troškime yra daug priežasčių, kurios, taip sakant priverčia visugeriausiąjį Dievą maloniai į mus pažvelgti ir savo dosnumo ranką mums atidaryti. Tasai troškimas yra tikėjimo vaisius, jogei visas išganymas atėjo per Kristų ir tik per Jį męs išganymo dalininkais tapome. Apie tą tikėjimą Kristus pats sako: *Tai yra amžinas gyvenimas: kad pažintų Tave, vieną tikrą Dievą, ir kurį siuntei Jėzų Kristų* (Jon. 17, 3). Toliau, tasai troškimas išeina iš gilaus pažinimo musų pačių dvasiškojo skurdo. Kaip jis patinka Dievui, turime pavyzdį iš muitininko, kuris atviru savo kaltybės išpažinimu ir savo troškimu susitaikinti su Dievu, atrado malonę ir pasigailėjimą. Toliau, tasai troškimas parodo, jogei musų dušios išganymas mums ištikro rupi, jogei męs dėkingi esame už tai, ką Dievas, savo didžiausiame gailestingume, dėl musų išgelbėjimo padarė. Jis yra taip-pat ženklas tikros meilės, tosios meilės, kuri stengiasi taip gyventi, kaip Dievui patinka. Arkaniolas Gabrielius pranešė Danieliui Mesijo atėjimo laiką ir kaipo priežastį tos suteiktos pranašui malonės padavė jo didelį troškimą: *Nes tu esi troškimų vyras* (Deut. 9, 23). Užgimusiojo Atpirkėjo malonėmis buvo apdovanoti visi tie, kurie Jo laukė ne iš žemiškųjų priežasčių, bet kad per Jį dvasiškus turtus pelnytų: kaip dievoti piemenys, garbingasis Simeonas, pranašienė Ona.

PRITAIKYMAS. Tuo Advento laiku, pasistengk ir tu, buti skaitmenyje tų, kurie širdingu malonių troškimu rengia savo dušioje dieviškajam Išganytojui vietą. Buk įsitikinęs, jogei pagal tavo troškimo didumą ir širdingumą, bus pritaikintas ir malonių saikas. Prašalink visus žemiškuosius troškimus, kad visu širdies karštumu ilgėtumeisi malonės turtų. Atsi-

mink Šv. Petro žodžius: *Nėra nei viename kitame išganymo. Ir nėra duotas žmonėms kitas vardas po dangumi, per kurį męs turėtumėm buti išganyti* (Ap. Dar. 4, 12). Tu svietą ir viską ką jis siulo apleidai tik dėlto, kad per Kristų taptumei dangiškomis^gėrybėmis turtingas. Kuomet Jėzų ir Jo malonę atrasi, busi turtingesnis ir laimingesnis už ne vieną kunigaikštį, sėdintį, visoje garbėje, ant savo sosto.

O mano Jėzau! Tu buk visų mano troškimų tikslas. Duok tik man savo malonę ir savo meilę, o noriai visko kito atsisakysiu. *Atsiųsk, Viešpatie, Avinėlį, žemės Valdytoją* (Iz. 16, 1).

PASIRYŽIMAS. Tankiai su širdingu dievotumu pranašo maldą kalbėsiu. *Nuleiskit, su rasa, Dangus, teisingąjį; Debesiai lykit Jį žemyn. Teatsidaro žemė ir išduoda Išganytoją".*

ANTROS SAVAITĖS PENKTADIENIS.

Šv. Jono nepajudinamas pašaukime ištesėjimas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau mintyje šventąjį Viešpaties Pirmtakuną, kaip jis ir kalėjime rupinasi tuomi, kuriam kelią parengti jis buvo pašauktas.

2. ĮŽANGA. Prašyk neatmainomojo ištikimumo ir ištesėjimo savo pašaukime.

SVARSTYMAS. Šv. Jonas Krikštytojas buvo kiekvienoje dorybėje karžygis. Bet ypatingai mums reikia stebėtis jo nepajudinamam tvirtumui ir ištikimumui, su kuriais jis savo pašaukimą pildė. Pats Išganytojas tą aiškiai pažymi sakydamas: *Ką jus išėjote į tyrą regėti? Ar nendrę vėjo supamą?* (Mat. 11, 7). Ne, Viešpaties Pirmtakunas nebuvo kokia sviruojanti nendrė; jis buvo giliai insišaknijęs medis, kurio jokia audra negalėjo išversti. Kuomi iš Dievo valios jam reikėjo buti, tuomi jis buvo ir tokiu jis

norėjo visiškai buti. Viskas pas jį buvo sutaikinta pagal tą vieną mintį. Jam pasaulis ir jo darbai nerupėjo, jis iki trisdešimtam metui gyveno didžiausiame nusišalinime, tyre, nes Šv. Dvasia taip norėjo. Čion jam reikėjo subręsti iki tokiam dorybės augštumui, kokio jo pašaukimas reikalavo: tas laikas jam buvo kaipo novicijatas. Kuomet gi Dievo balsas jį pašaukė į viešą darbą, jis skubiai apleido jam numylėtą nuošalį, kad nenuilstančiu uolumu skelbtų Dievo žodį ir žmonių širdis rengtų išganymo malonei. Nieks negalėjo, nei per plauką, iškreipti jo iš to kelio, kurį jam Viešpats paskyrė: nei pagyrimas ir nusistebėjimas žmonių, kurie jį net už Mesiją laikė, nei neapykanta ir priešingumas Pariziejų, nei pirmesnis prieteliškumas ir paskesnis neprieteliškumas Herodo ir ypatingai Herodijados. Gerbiamas ar persekiojamas, prie Jordano ar kalėjime, visuomet jis turėjo tik vieną tikslą akyse, parengti kelią savo Viešpačiui ir Išganytojui ir savo pamokslais sujudinti nusidėjėlius. Tikrai jis labai butų norėjęs Kristaus mokytiniu tapti; nes kasgi degė tokia Jėzaus meile, kaip jis? Bet jo pašaukimas nebuvo toks; todėl jis nei žingsnio nedarė, kad paskui Jėzų vaikščiotų, nors visus savo mokytinius ragino paskui Jėzų eiti. Jisgi pasiliko ištikimas savo pašaukimui iki tai valandai, kuomet po kardu savo galvą paguldė. *Buk ištikimas iki galui, o duosiu gyvenimo vainiką* (Ap. 2, 10).

PRITAIKYMAS. Nėr didesnio žmogui pagyrimo, kaip pasakyti, jogei jis yra neatmainomai ištikimas savo pašaukimui ir jogei nieko augštesnio nežino, kaip tik išpildyti teisingai visus to pašaukimo reikalavimus iki paskutinio savo atsidusimo. Kaip gi yra su tavo pašaukimo ištikimumu ? Ar tu turi akyse savo gražų pašaukimą taip, kad nieks nei pagyrimas, nei papeikimas, nei linksmos, nei liudnos valandos, nei pritarimas, nei priešingumas negalėtų tavęs nuo tavo priedermių atitraukti Laimė tau, jei tame daly-

ke esi nepajudinamas, jei esi numiręs viskam, kas prie tavo pašaukimo nepriguli, jei jokiais atžvilgiais nesiduodi užsivest ant kelio, kuris tavo luomui ir pašaukimui netinka. Neužsipelnyk papeikimo, kokį kitados Jėzus Mortai davė: *Rupiniesi apie daugelį, bet vieno daikto tereikia* (Luk. 10, 41). Atsimink geriau tai ką Vaikelis Jėzus savo gimdytojams pasakė: *Ar nežinojota, jog Aš turiu buti tame, kas yra mano Tėvo?* (Luk. 2, 49). Ir tu taip atsakyk, kuomet tave svietas vilioja ir traukia: "Aš turiu buti tame, kas yra mano dieviškojo Mokytojo".

Išprašyk man, o Šventasai Viešpaties Pirmtakune, savo galingu prie Dievo Sosto užtarymu, malonę, kad ir aš, tavo pavyzdžiu, savo pašaukime ištesėčiau nepajudinamas, kad dieviškasis Teisėjas galėtų man prie mano gyvenimo pabaigos pasakyti: *Geras ir ištikimas tarne, jogei ant mažo buvai ištikimas, ant daugelio tave pastatysiu. Įeik į savo Viešpaties linksmybę* (Mat. 25, 23).

PASIRYŽIMAS. Melsiuosi šiandien prie Šv. Jono, prašydamas ištikimo ištesėjimo savo pašaukime.

ANTROS SAVAITĖS ŠEŠTADIENIS.

Kame Šv. Jono įstabus pašaukime ištikimumas turėjo savo pamatą?

1. ĮŽANGA. Mąstyk vėl apie neatmainomąjį ištikimumą, su kuriuo Šventasis Viešpaties Pirmtakunas savo pašaukimo priedermes pildė.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės nejieškoti savo darbuose ir pasielgimuose nieko kito, kaip tik vieno Dievo.

SVARSTYMAS. Šventasis Jonas gyveno augščiausiame savęs atsižadėjimo laipsnyje. Visame, ką jis tik darė, vieną teturėjo tikslą, butent, pildyti Dievo valią ir tuo keliu eiti, kurį jam Šventoji Dvasia parodė. Apie save, apie savo naudą, apie savo paties

garbę jis niekad nemąstė. Jis niekad neužsiduodavo sau klausymo ar jo pasielgimo budas, Dievo jam nurodytas, atras pas žmones pritarimą, ar gal pajuokimą ir paniekinimą? Jo darbai buvo visai liuosi nuo kokios norint savimeilės. Jam lengva butų buvę augštą lošti rolę, nes daugelis jį laikė už pažadėtąjį Mesiją. Bet jis griežtai atmetė tą, taip jam saldažodingą, nuomonę. *"Jis išpažino ir neužsigynė; ir išpažino; jog aš ne'esmi Kristus"* (Jon. 1, 20). Jis butų galėjęs įgyti galingą įtekmę, jei jis butų saldaliežiuviavęs pasaulio didžiunams, kurie pas jį ateidavo ir jųjų silpnybes butų pridengęs. Tečiau ne, jis turėjo buti Elijos galybės atgailos skelbėjas; todėl jis į juos šaukė: *"Driežlių veisle! kas jums nurodė bėgti nuo ateisiančios rustybės? Darykite tad vertus atgailos vaisius"* (Mat. 3, 7-8). Iš priežasties tokių žodžių jie tapo mirtinais jo priešais; bet toks dalykas jo iš tikro kelio neišvedė. Jei jis į viešąjį gyvenimą butų įsimaišęs, tikrai butų sudaręs didelę savo šalininkų partiją. Bet tas prie jo pareigų neprigulėjo, todėl jis ir nedarė jokio žygio, kad sau išdirbti dideliame mieste plačią veikimo dirvą. Priešingai, jis atvirai išpažino savo nevertybę ir savo mažumą Išganytojo akyvaizdoje. *"Tasai yra, kuris po manęs tur ateiti, kurs pirm manęs radosi, kuriam aš ne'esmi vertas atrišti jo kurpių dirželį"* (Jon. 1, 27). Jis stengėsi žmonių atidą nuo savęs nukreipti, o į Išganytoją pakreipti. Jis turėjo daug mokytinių, kurie prie jo dideliai buvo prisirišę. Neatsižiurint į tai, jis vis gi juos vertė pamesti jį, o prie Jėzaus prisitelkti. Jis geidė atsižadėti visos garbės ir troško tyliai pranykti, kad tik paragintų visus prie Kristaus eiti. Todėl jis taip gražiai sakė: *"Jųs patys duodate man liudymą, jog pasakiau: aš ne'smi Kristus. Reikia kad jis augtų, aš gi eičiau mažyn"* (Jon. 3, 28, 30). Toks buvo jo visas gyvenimas. Visai ramiai jis ėjo kalėjiman, kad ten greit užmirštas ir visų apleistas numirtų. Mažai kas

su taip dideliu atsižadėjimu gyveno; jo gyvenimas buvo dėl Dievo ir jis kitokio tikslo nežinojo, kaip tik Dievui tarnauti. Iš to ir ėjo jo nepajudinamas tvirtumas ir jo įstabus pašaukimui ištikimumas.

PRITAIKYMAS. Visame ką darai ar prie ko eini, ieškok vien tik Viešpaties Dievo, kuris yra tas pats *"vakar ir rytoj ir per visus amžius"* (Žyd. 13, 8). Tuomet turėsi tvirtą ir nepajudinamąjį tikslą; o kaip tikslas, taip ir tavo veikimas, bus ramus, tvirtas, aiškus, nesvyruojantis vienon ar kiton pusėn. Dievas yra tikras Vadovas. Bet jei savęs ieškosi, tuomet pagal savo upą kartais vienaip, kartais kitaip elgsiesi, kaip bangose be inkaro laivelis, taip tapsi ir tu savo pageidimų žaislu. Jei vėl norėsi svietui įtikti, tai taip-pat savo pasielgime nepastovus tapsi, kaip svietas yra nepastovus savo madose, pažvalgose ir pagrinduose. Tik *vienas* jokiai atmainai nepasiduoda. Tad vien tik Dievo ir ieškok. Saugokies sau šalininkų ieškoti ir partijas daryti. Nukreipk visiškai akis nuo savęs, nuo savo manomųjų talentų ir gabumų. Ką Dievas nori, tas teesie tavo regula, kuri tave vestų. Tuomet, nors tavo viršujis veikimas ir nežymus butų, busi didelis prieš Dievą ir Jo tarnyboje tvirtas ir neatmainomas pasiliksi.

Viešpatie, vesk mane savo teisybėje; dėlei mano priešų taisyk mano kelią savo akyvaizdoje (Ps. 5, 9). *Kreipkie mano žingsnius pagal Tavo kalbą* (Ps. 118, 133).

PASIRYŽIMAS. Nuolat ragįsiu save mintimi: "Mano dušia, ieškok vien tik Dievo".

TREČIAS ADVENTO SEKMADIENIS

Šv. Jono apsimarinęs gyvenimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Viešpaties Pirmtakuną tyre, kur jis, nors budamas aniuolu žmogaus pavydale, įstabų atgailos gyvenimą veda.

2. ĮŽANGA. Prašyk apsimarinimo ir savęs atsižadėjimo meilės, kad taipos dvasiškame gyvenime sustiprėtumei.

SVARSTYMAS. Nieks neduoda žmogui didesnės ant savęs galybės, kaip ištikimas lavinimąsi apsimarinime ir savęs atsižadėjime. Žemesnioji žmogaus dalis su savo pageidimais daro dušiai nemaža kliučių ir ją neretai sutrukdo jos pasiryžimuose. Jei tad vienuolis nori savo pasiryžimuose išsilaikyti, jis turi su žemesniaisiais pageidimais drąsiai ir nuolat kariauti ir tvirtai apsimarinimo keliu eiti. Šv. Jonas toje teisybėje buvo įsitikrinęs. Šv. Dvasia vedė jį atsižadėjimo keliu nuo pačios kudikystės. Todėl, da labai jaunas budamas, jis išėjo gyventi į tyrą, kur apie gyvenimo ištaigas nei svajoti negalima. Čia jis kentėjo oro nesmagumus, lavinosi nakties budėjime ir maldoje. Devėjo ašutinę iš kupranugario plaukų, šikšnos diržu persijuosęs. Jo valgis buvo lauko žiogai ir medus. Taip jis pratino savo kuną padarymui aukos iš viso savo gyvenimo. Taip jis stiprino dvasią ir iš visko išaugo jo nepajudinamas budo tvirtumas. Jis buvo karžygis kiekvienoje dorybėje. — Toliau, ištikimas apsimarinime ir savęs atsižadėjime besilavinimas suteikia žmogui ant paties Dievo galybę, jei žmogus tą auką dėl Dievo daro. Dosnume Dievas nesiduoda pergalėti. Jei męs Jam dosniais pasirodome, tai Jis mus malonėmis apipila ir mums padeda daryti karžygiškus žingsnius ant dorybės kelio. Taip buvo ir su Šv. Jonu. Kadangi jis taip ištikimai, taip noriai keliu apsimarinimo ėjo, malonė padarė iš jo šventumo stebuklą. Arkaniolas Gabrielius apie jį pasakė: *“Bus didis Viešpaties akyse* (Luk.

1, 15). Ir pats Išganytojas gyrė jį sakydamas: *"Ištiesu sakau jums: nesikėlė tarp užgimusių iš moterų didesnis už Joną Krikštytoją"* (Mat. 11, 11).

PRITAIKYMAS. Jei nori įgyti didelę ant savęs galybę, tad drąsiai užeik ant apsimarinimo ir savęs atsižadėjimo kelio. Tiesa, tavo prigimimas sakys tau: *Kieta yra ta kalba, ir kas gali jos klausyti?* (Jon. 6, 61). Tečiau atsimink Jėzaus žodžius: *"Kas myli savo gyvastį* (t.y. nepriderančiu budu) *pražudys ją: bet kas neapkenčia savo gyvasties* (t. y. žemesniųjų jos pageidimų), *saugoja ją į amžinąjį gyvenimą* (Jon. 12, 25). Stropiai pildomas ir paklusnumu sutvarkytas apsimarinimas padės tau didelius daiktus dėl Dievo atlikti. Nereik dėl to kokių didelių ir sunkių apsimarinimų jieškoti; mažiausios aukos, tankiai ir dėl Dievo atliktos, stiprys tavo valią ir jai didelį uolumą suteiks. Beto Dievas mažiausią meilės auką gausiomis malonėmis apdovanoja.

O dieviškasai mano Išganytojau! gailiuosi, kad savo gyvenime mažų aukų vengiau, nenorėdamas drąsiai save pergalėti ir Tau noriai dovaną padaryti. Padėk man užeiti ant to kelio, kurį Tu mums per savo Šventuosius parodei, ir juomi ištikimai eiti.

PASIRYŽIMAS. Nepraleisiu nei vienos dienos tvirtinti savo valią Dievo tarnyboje mažomis savęs atsižadėjimo aukomis.

TREČIOS SAVAITĖS PIRMADIENIS.

Vienuolinis luomas yra tobulybės luomas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Šv. Povilą, kalbantį į tave žodžius, kuriuos Jis Tessalonikiečiams rašė: "Ta yra Dievo valia, pasišventimas jųsų" (I Tess. 4, 3).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės aiškiai pažinti prakilnumą Vienuolinio luomo, ir jį meilia širdimi priimti

SVARSTYMAS. Vienuolinis luomas yra tobulybės luomas, t. y. luomas, kuris savo nariams uždeda

pašaukimo priedermę, stengtis tobulybę įgyti. Tobulybė yra tai nepadalintas, visiškas atsidavimas žmogaus Dievui, arba, yra tai širdinga meilė, kuri mus verčia kaskart labjau numirti svietui, kuris yra aplinkui mus ir svietui, kuris yra mumyse, t. y., savo valiai ir įvairiems jos pageidimams, ir visame nieko kita nejieškoti, kaip tik Dievo ir Jo šventos valios. Tobuliausiu budu tą atliko dieviškasis musų Išganytojas; todėl Jis yra ir pasilieka kiekvienos tobulybės pavyzdžiu ir paveikslu. Visus žmones, be jokio išskyrimo, perspėja Viešpats tais žodžiais: *"Bukite tobuli, kaip ir jusų dangiškasis Tėvas yra tobulas"* (Mat. 5, 48). Todėl kiekvienam reik stengtis, paskirtoje sau vietoje, asmeniškai šventesnių tapti. Bet negalima pasakyti, kad pasaulinis žmogus turėtų griežtą iš pašaukimo priedermę tobulybę įgyti. Tečiau vienuoliui, įžadus padariusiam, toji priedermė, pagal Šv. Tomo mokslą (S. Th. 2, 2, q. 184, a. 5), yra pašaukimo priedermė pilnoje žodžio prasmėje; o tu žinai, jogei po mirties, apyskaitos dienoje, pašaukimo priedermės ypatingai daug svers ant teisybės svarstyklių. Tečiau Dievas nereikalauja, kad tu, šioje valandoje, butumei tobulas; bet Jis reikalauja stropaus pasistengimo ir darbo, kad prie to tikslo kaskart arčiau prieitumei. Jei vienuolis taip labai užsimiršta, jogei tą pirmąjį ir esminį Vienuolinio gyvenimo tikslą į šalį atideda, jis pasilieka tuomet tikroje to žodžio prasmėje be pašaukimo, nors iš kitų atžvilgių jis ir nepapeiktinas butų ir įvairių kitų priedermių pildymu jis labai butų naudingas Kongregacijos narys. Kiekvienas kitas veikimas tur žemiau stovėti už savęs pašventimo priedermę; ir kiekvienas kitas veikimas tuomet tik bus naudingas, jei prie pašventimo savęs bus taikomas ir tuo tikslu bus atliekamas.

PRITAIKYMAS. Ar tą svarbiąją savo priedermę kasdien atmeni? "Šitai, didelius daiktus padarė tau Tas, kuris galingas yra" (Luk. 1, 49) ; didelius

padarė daiktus pašaukimo malonę suteikdamas, kuri, pagal Šv. Alphonso (+ 1787), Bažnyčios Daktaro mokslą, po atpirkimo malonės yra didžiausia malonė; didelius daiktus padarė daugeliu tavo pašventimui priemonių, kurias tau duoda; didelius daiktus padarė nuolatais ženklais ypatingosios meilės, kuria Jis tave prie savęs glaudžia. Tad ir tau ar nereik Dievo teisingam laukimui atsakyti tikru pasistengimu save pašvęsti? Ar išlaikei iki šioliai savo pirmąjį uolumą? O gal tiktų tau Šv. Jono Apreiškimo žodžiai: *"Turiu prieš tave, jog pirmąją meilę apleidai. Atmink tada, iš kur išpuolei? Pildyk paimtą ir vėl daryk pirmuosius darbus* (Apr. 2, 4-5).

PASIRYŽIMAS. Tankiai save ragįsiu Apaštalo žodžiais: *"Ta yra Dievo valia, jusų pašventimas".*

TREČIOS SAVAITĖS ANTRADIENIS.

Svarbumas ir prasmė šventų Regulų Vienuoliniame gyvenime.

1. ĮŽANGA. Dėkies sau mintin tą pagyrimą, kurį Šv. Dvasia duoda Šv. Rašte Šv. Jono Krikštytojo gimdytojams: "Abudu vaikščiojo be papeikimo visuose prisakymuose ir surėdymuose Viešpaties (Luk. 1. 6).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės augštai šventas Regulas gerbti.

1. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Dvi priežasti ypatingai turi tave raginti ištikimai ir sąžiningai laikyti regulas. Kaip veik paklausei Dievo balso tave Vienuolynan šaukiančio, nuo to laiko ir priedermė stengtis tobulybę pasiekti tapo griežta tavo pašaukimo pareiga. Kaip gi dabar reik tau stengtis tą tobulybę įgyti ? Tikrai negali to padaryti laikydamasi savo nuomonės, geidulių, ar upo. Kaip tą turi atlikti, Dievas pats tau parodė regulomis ir surėdymais tos Vienuolijos, į kurią Jis tave pašaukė. Tai Vienuolijai, Apaštališkuoju

patvirtinimu, Šventoji Dvasia pridėjo dieviškąjį antspaudą. Tik šituo keliu, o ne kokiu kitu, eidamas, tu gali pasekmingai įgyti tą šventumą, kurio, paskirtame tau luome, Dievas iš tavęs reikalauja. Viskas kas šitai regulų dvasiai priešinasi, nors savyje ir labai šventas darbas butų, yra žengimas iš kelio; skaudžiai apsiriktumei, jei, iš kelio išėjęs, manytumei tobulu ir šventu tapti.

PRITAIKYMAS. Neduok tad savęs suklaidyti nuomonėmis ir pažvalgomis, kurios tavo luomui netinka. Kitaip apsigavimo auka tapsi. Tvirtai laikykis regulų kelio ir stengkis kaskart vis šventesniu tapti. Jau nevienas apsigavo, pasirinkdamas ne tą kelią, kurį jam Viešpats paskyrė.

Viešpatie! Duok man gyva regula tapti, kasdieniniame mano gyvenime, Tavo garbei ir mano draugų-vienuolių naudai. Šitaip suraminančią viltį turėsiu, jogei mano gyvenimas yra toks, kokio Tu iš manęs lauki.

2. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Čia ir kita priežastis da prisideda. Kad galėtumei įgyti tavo luomui tinkamą tobulybę, reikalauji nepaprasto malonių gausumo; nes kas yra žmogus, kurio Dievo malonė neveda? Pagal pašaukimą, kurį tau Dievas davė, suteikia taip-pat gausų saiką visų tų malonių, kurių reikalauji, kad ištikro šventu taptumei. Taip mus mokina tikėjimas. Bet neužmiršk, jogei Dievas tą malonių gausumą priduoda reguloms, po kuriomis Jis tave pastatė. Jei tad tu ant kito užeini kelio, tai neturi jokios teisės malonių gausumo tikėtis. Tu n'esi ten, kur malonė tavęs jieško. Todėl tikrai eini prapultin, nes atsitraukei nuo vedančios tave Dievo rankos.

PRITAIKYMAS. Kaip gi didžiai turi gerbti regulas, kurios pagal Dievo valią tavo žingsnius valdo ir tave veda; kaip gi tau tur rupėti ištikimai ir są-

žiningai laikytis to kelio, kurį dėl tavęs Viešpats malonėmis išbarstė! Tankiai save tyrinėk ar žiuri į šventas regulas šitos teisybės šviesoje ir ar stropiai stengiesi kasdieninį savo gyvenimą pilnai prie regulų reikalavimo pritaikinti. Visi šventi vienuoliai labai rupinosi ištikimai regulas išpildyt.

O mano Dieve! *Surėdymus Tavo pildysiu. Neapleisk manęs niekad. Tavo įsakymuose lavįsiuos ir svarstysiu Tavo kelius. Pakelsiu mano rankas prie Tavo įsakymų ir lavįsiuosi Tavo surėdymuose* (Ps. 118, 8-15-48). Gailiuosi, jogei šventų regulų pildyme tankiai buvau apsileidęs.

PASIRYŽIMAS. Niekad, liuosa valia, nedasileisiu regulų laužymo kaltės.

TREČIOS SAVAITĖS TREČIADIENIS.

Ištikimo regulų laikymo svarbumas.

1. ĮŽANGA, statyk sau po akių Šv. Pirmtakuną, kaip jis apie Mesiją kalba: "Kurio vėtyklė jo rankoje, ir iššluos savo klojimą ir surinks savo kviečius į kluoną" (Mat. 3, 12).

2. ĮŽANGA. Prašyk didelio sąžiningumo šventų regulų laikyme.

SVARSTYMAS. Kiekvienas Ordenas ir kiekviena Kongregacija, kuri buvo pašaukta paslaptingu Šv. Dvasios veikimu Bažnyčios prieglobstyje gyventi ir, Apaštališkojo Sosto pripažinimu, kaipo regimas jos narys gavo dieviškąjį patvirtinimą, tur dvejopą žymę, kuri ją nuo visų kitų skiria, butent, ypatingą vienuolinę dvasią ir ypatingą vienuolinę malonę, ar ypatingąjį iš augštybės palaiminimą. Vienuolinė dvasia apsireiškia tuom, kad visi nariai, vienam tikslui auklėjami, savo pastangose, savo mintyme, savo pasielgime tą pačią pakraipą įgyja ir taip savotiškąją vienatą sudaro, kuri, bendru veikimu, gali didelius dar-

bus atlikti. Vienuolijos malonė yra tai ypatingas, regimas Dievo palaiminimas, kuris paliečia visus Ordern) ar Kongregacijos ypatingus darbus. Yra tai, taip sakant, viršpridėtoji Dievo dovana. Vienuolijos nariui reikia jiedvi abi turėti, tikrą vienuolijos dvasią ir ypatingą vienuolijos malonę, kad galėtų buti naudinga Kongregacijos medžio šaka. Vienuolis, kuris kokios norint Kongregacijos abitą dėvi, bet tikros dvasios tos vienuolijos neturi, jis mažai arba ir visai nebus naudingas, nors jis puikiausius gabumus ir talentus turėtų. Jei vėl jis savo darbams neturi iš augštybės ypatingojo palaiminimo, taip-pat neužpildys tinkamai savo vietos, kurią jam Viešpats paskyrė. Tiedvi dovani, taip tikra vienuolijos dvasia, kaip ir teisė prie ypatingojo Dievo palaiminimo remiasi regulomis ir Konstitucija, kuri Apaštališkojo Sosto turi pripažinimą; nes jose vienuolijos dvasia turi tikrą išreiškimą ir joms Šv. Dvasia pridavė savo ypatingąjį palaiminimą.

PRITAIKYMAS. Jei tad nori buti vertas savo Kongregacijos narys ir jos dvasioje veikti, tai turi buti gyvai perimtas regulų dvasia ir visomis pastangomis rupintis konstituciją ištikimai ir sąžiningai laikyti. Tik taip gali tikėtis buti tikras savo dvasiškosios motinos vaikelis. Toliau: kad ypatingas, regimas, iš augštybės palaiminimas vienuolijos pašaukimo darbams butų suteiktas, tur visi rupintis savo kasdieninį gyvenimą ištikimai pritaikinti prie tų vienuolijos įstatų, ir surėdymu, kuriuos Šv. Dvasia jiems davė. Tada jie turės tvirčiausią įsitikinimą, jogei jųjų darbus ir pasiryžimus seks ypatingasis dangaus palaiminimas. Jiems nereik su baime į ateitį žiurėti: Dievas rupisis visakuom. Visi vienuoliios nariai, net ir tie, kurie iš prigimimo mažiau turi gabumų ir talentų. savo vietoje. didžius darbus nuveiks.

O mano dieviškasai Išganytojau! Perimk mane gyvai ta tiesa, kad reik man šventas regulas tikrai

augštai gerbti ir jas laikyti už tą priemonę, su kurios tik pagelba tapsiu vertas savo dvasiškosios motinos vaikelis ir prie Kongregacijos darbų pasekmingumo geriausiai prisidėsiu. Gailiuosi, jogei kartais iš vienos ar kitos regulos mažai sau ką dariau. Duok man, Viešpatie, teisią dvasią, kad ir Tavo akyse galėčiau buti tuo, ką mano abitas man primena.

PASIRYŽIMAS. Stropiai skaitysiu regulų knygas ir stengsiuos įeiti į pavienių dėsnių dvasią.

TREČIOS SAVAITĖS KETVIRTADIENIS.

Savęs paties pažinimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip augštosios Žydų Tarybos pasiuntiniai klausia Viešpaties Pirmtakuno: "Kas tu esi"?

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės save patį teisingai pažinti jr pagal tą pažinimą savo gyvenimą sutaikinti.

1. PUNKTAS. Kas yra žmogus pats savyje?

SVARSTYMAS. Klausyman: *"Kas tu esi?"* gali įvairiai atsakyti, pagal punktą iš kurio į dalyką žiuri. Kas yra žmogus pats savyje? Menkas sutvėrimas, paveikslas iš dulkių, kuris į kelis metus vėl į dulkes pavirs. Jis taip yra silpnas ir pagelbos reikalaujantis, jogei pats sau paliktas sunyktų ir pražutų. Gyvenime jis nesugeba daugelio pavojų išsisaugoti. Išstatytas yra ant daugelio vargų ir ligų. Jo gyvenimas yra nuolata karė priešai kuno suirimą ir sugedimą, kurio grobiu jis pagalios ir taps. Tečiau jis tur išmintį ir Valią; bet ir tos dovanos yra apribotos. Daugybė klausymų pasilieka neišrištų, o valia kaip gi yra silpna ir nepastovi! Taip tad žmogus yra mažas, neįžiurimas punktas begaliniai plačiame pasaulyje, smiltelė ant jurų kranto. Tegul jis ir augščiausią sviete užimtų vietą, tegul jis ir vainiką

nešiotų ir savo talentais visų nusistebėjimą įgytų, bet jis yra tik išnykstantis visatoje mažmožis ir iš jo daugiau nieko nelieka, kaip tik dulkių sauja. Ar tad nejuokingai išrodo dangaus aniolams, jei žmogus nori augštintis savo išvaizda, ar savo gimimu, ar savo talentais ir mokslu?

PRITAIKYMAS. Stengkis šiomis ir panašiomis mintimis išblaškyti kiekvieną tamsybę, kuri taip lengvai širdyje sukyla ir į klaidingą savęs supratimą veda. *"Ką turi, žmogau, ko negavai? O jei gavai, kodėl giriesi tartum nebutumei gavęs* (1 Kor. 4, 7). Net ir tą biskį, kuris pas tave yra, turi tik ačiu prielankioms aplinkybėms. — *"Kas yra, Dieve, žmogus, kad apie jį atmeni, ir žmogaus sunus, jogei jį aplankai?* (Ps š, 5).

2. PUNKTAS. Kas yra žmogus pagal Dievą?

SVARSTYMAS. Kitaip skamba atsakymas, jei į žmogų žiuri tikėjimo šviesoje ir klausi: "Kas yra žmogus pagal Dievą?" Atsakymas bus: Žmogus yra pirmas ir prakilniausias sutvėrimas nepabaigtai plačiame regimame pasaulyje. Jis savyje turi Nepabaigtosios Tobulybės paveikslą. Visi kiti sutvėrimai, anot Šv. Augustino, yra tik Dievo pėdsakai, žmogus gi yra Dievo paveikslas. Jis yra vidurinis punktas trijų viršujų Dievo darbų. Jis yra vidurys sutvėrimo darbo; todėl pranašas apie žmogų sako: *"Garbė ir didybe apvainikavai jį ir pastatei ant savo rankų darbų; viską po jo kojomis padėjai* (Ps. 8, 6-8). Jis yra išganymo darbo vidurys su visomis įstabiomis paslaptimis, kurias tas darbas savyje talpina. Jis yra pašventimo darbo vidurys, to įstabaus Dievo darbo, kurį Šv. Dvasia nuolat Bažnyčioje atlieka. Jis tik venas gali su Augščiausiuoju kalbėti, Jo melsti, Jį mylėti. Jis tik vienas pergyvęs svieto išgriovimą. Jis vienas, tur paskyrimą gyventi su savo

Dievu artimiausioje meilės draugėje. Taip, silpnas, menkas vaikas savo verte peraugština visą regimąjį pasaulį su visa jo garbe.

PRITAIKYMAS. Kaip tad mažas ir be svarbos esi savyje, o kaip didelis ir augštas Dievuje! Savyje esi niekas, nors tave svietas girtų ir augštintų; Dievuje gi, daugiau ženklini nei saulė, mėnuo ir nesuskaitytoji žvaigždžių kariuomenė. Tad tikroji tavo vertė yra Dievuje, paskyrime, kurį Jis tau turi. Jei tad Dievo nedarai savo darbų ir savo gyvenimo tikslu, mindžioji kojomis savo paties garbę ir į dieviškąją garbę iškeli savo "Aš", kuris savyje yra niekas.

Išspausk, Viešpatie, tą teisybę giliai mano širdyje. *"Ne man, Viešpatie, ne man, bet Tavo Vardui duok garbę* (Ps. 113, 9). Gailiuos, jogei taip tankiai paskui tuštybes bėgiojau, vietoje jieškoti Tavyje visos savo laimės.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsiminsiu Apaštalo žodžius: *"Iš savęs aš esmi niekas; o iš Dievo malonės esmi tas, kas esmi"* (I Kor. 15, 10).

TREČIOS SAVAITĖS PENKTADIENIS.

Tikra savęs paguodonė.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Šv. Joną, kuris suprasdamas suteiktą sau garbę, tokį duoda atsakymą augštosios Tarybos pasiuntiniams: Aš esmi balsas šaukiančio tyruose: taisykite kelią Viešpaties, kaip pasakė Izaijas pranašas (Jon. 1, 23).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės tinkamu budu save patį guodoti.

SVARSTYMAS. Viešpaties Pirmtakunas gyvai buvo perimtas minčia to prakilnaus uždavinio, kurį Šv. Dvasia jam pavedė. Jis niekad neužmiršo to reto ir išskyrtino savęs pažymėjimo. Tasai supratimas vertė jį guodoti save, ne dėl savo asmeniškųjų

ypatybių ir ne dėl kokių ten savo nuopelnų, apie tai jis visai nemąstė, bet dėlei augštos svarbos sau pavesto uždavinio ir dėlei svarbių priedermių, kurių išpildymo jis reikalavo. Toji savęs paguodonė, išeidama iš gyvo, antgamtinio tikėjimo, pripildė jį pasibjaurėjimu to viso, kas jo pašaukimui netiko. Jinai jį vertė su nepergalima drąsa pildyti savo pašaukimo priedermes, nors ir sunkiausias, drąsiai stoti priešai išpuikusį pasaulį, su nedorybėmis kariauti, ir dėl Išganytojo dirbti.

Tikra savęs paguodonė ir tam yra reikalinga, kad išlaikyti ant augštumo savo pašaukimo. Vienuolis, kuris tikėjimo šviesoje savęs neguodoja, netenka po savo kojomis pamato pasekmingam ir vaisingam veikimui. Jis niekad nieko didelio savo Kongregacijai neatliks; jis nupuls žemyn, iki paprastojo krikščionies lygumui. Todėl tikėjimas turi jį raginti kasdien pasikelt augštyn: "Tu išrinktasis Dievo vaikelis, dieviškojo Išganytoj aus mokinis, kuris tave savo ypatingam tarnavimui pašaukė. Šventais įžadais tu padarei meilės sandorą su savo Dievu, kuris dangaus akyse augščiau tave pastatė už paprastuosius Bažnyčios vaikelius, augščiau už kunigaigščius ir karalius ir, taip sakant, šalia aniolų pastatė". Toji tikėjimo mintis turi tau įkvėpti tikrą savęs paguodonę ir priminti kiekviename pasielgime, kad nenorėtumei, nešnekėtumei ir nedarytumei nieko, kas Dievui pašvęstam asmeniui netinka. Savęs paguodonė turi tau toliau duoti gyvą tų savo priedermių supratimą, kurių luomas ir pašaukimas nuo tavęs reikalauja ir prie tų priedermių paragintų, kurių atlikimui pasišventei. Savęs paguodonė tur, ant galo, tave tvirtu išlaikyti visose sunkenybėse, kurias tau pasaulis rengia ir saugoti nuo tų žabangų, kuriuos tau daro.

PRITAIKYMAS. Mokinkis, tikrą savęs paguodonę, kuri iš gyvo tikėjimo išeina, auklėti ir laikyti. Tu esi Dievui pašvęstas asmuo, Dievo vaikelis, į kurį

visas dangus su domumu žiurisi. Toji mintis palaikys tave ant augštumo tavo pašaukimo ir saugos tave nuo visko, kas tavo luomui netiktų. Jis stiprys tave tuose mažuose nesmagumuose, kurie bendrame gyvenime atsitinka, ragys prie uolaus atlikimo savo pašaukimo priedermių, ir pratys tave prie to ramaus, malonaus ir rimto pasielgimo, kuris Dievui pašvęstam asmeniui taip gražiai pritinka. Kasdien tad atsimink savo išaugštinimą, kad, iš vienos pusės visko, kas netinka išsisaugotumei ir, iš kitos pusės pasiragintumei prie padarymo prakilnios aukos iš savo gyvenimo.

O mano dieviškasai Išganytojau! Tu teikeisi priimti mane į tųjų skaitmenį, kurie Tavo dieviškoje širdyje taip augštą užima vietą. Duok man taip pasielgti, kaip šiam retam išaugštinimui pritinka. Duok man tikrą savęs paguodonę, kad ji man kiekviename padėjime tikrą parodytų kelią.

PASIRYŽIMAS. Rupįsiuosi, kad atmintis apie mano išaugštinimą niekad man iš akių neišeitų.

TREČIOS SAVAITĖS ŠEŠTADIENIS.

Vienuolinio rubo reikšmė.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink Šv. Joną, atgailos skelbėją, ašutine apsivilkusį ir šikšnos diržu apsijuosusį ir paskui atmink abitą, kurį įstojant į novicijatą gavai.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės vienuolinio rubo reikšmę giliai sau mintin įsidėti.

1. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Abitas, kurį tu nešioji ir kuris tau iškilmingai buvo suteiktas, turi, pagal Bažnyčios valią, svarbią dėl tavęs reikšmę. Jis tau turi buti regimas aniolas sargas, kuris nuolat prie tavęs esti. Jis šaukia į tave: “Tu ne’si iš to pasaulio”. Tavo šventas abitas nieko bendra netur su besimainančia

pasaulio mada. Jisai tave skiria nuo pasaulio žmonių ir tau primena, jogei atsitraukei nuo pasaulio ir jį pametei. Pasaulis su savo nepastoviu gyvenimu, su savo smagumų godumu stovi griežtai priešai Jėzaus Kristaus dvasią. Kadangi vienuoliniame gyvenime Jėzaus Kristaus dvasia atranda pilną išreiškimą ,tad supranti, kad pasaulio dvasia ir vienuolijos dvasia yra nesutaikomi. Kuomet pasaulis visomis savo išgalėmis jieško tik tai, kas pajautimus glosto ,tai vienuolinė dvasia laikosi kito, augštesnio, dvasinio pasaulio ir jieško turtų, kurie ilgiau, nei žemiškasis gyvenimas, tęsa. Todėl tu esi ir turi buti svetimas tame pasaulyje ir tavo abitas turi tau nuolat tą teisybę priminti. Šalinkis tad pasaulio kiek tik gali, ir tuomet tik su juom susinešk, kuomet augštesnės priedermės ar paklusnumas to reikaluaja. Buk įsitikinęs, jogei pasaulio oras bus pavojingas tavo antgamtiniam malonės gyvenimui, jei pradėsi jame noriai ir ilgiau, nei kaip dalykas reikalauja, trukti. Pagal tai, kaip pasaulis į tavo širdį ineina, ir vienuolinė dvasia atšala. Jau didelė daugybė, ant savo nelaimės, tą teisybė prityrė.

PRITAIKYMAS. Todėl ir reikalingiausiame su pasauliu susinešime buk kuolabjausiai atsargus. Kiekvieną kartą, prieš išėjimą į pasaulį su pašaukimo reikalais, pavesk save dieviškojo Išganytojo ir Jojo Motinos globai. Nesirupink pasaulio naujienomis ir neįdomauk apie jo įvairius užsiėmimus. Jei kiti tau tokias naujienas atnešti norėtų, tai parodyk jiems ramiu budu, jogei tuose dalykuose jokio pamėginimo nerandi. Netruk taip-pat be reikalo pasikalbėjimo kambaryje, klausydamas išblaškinančių dvasią pasakojimų apie pasaulinių žmonių užsiėmimus. Pats nedasileisk nieko svietiško ir lengvo, nei savo kalboje, nei savo pasielgime. Tavo abitas kasdien į tave šaukia: “Tu n’esi iš to pasaulio”. Todėl laikyk jį už savo aniolą sargą.

Tariu Tau širdingą ačiu, mano dieviškasai Išganytojau, jogei mane iš pasaulio išvedei, kad nuo kenksmingos įtekmės mane apsaugotumei, ir jogei davei man abitą, tą sargą, kuris mane nuolat perspėja, kad bučiau atsargus. Duok man, idant aš ir širdžia pasauliui numirčiau.

2. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Vienuolinis rubas tur tau nuolat priminti, jogei prie Kristaus priguli. Abitas yra šventas rubas, nes jis iškilmingai buvo pašvęstas ir tau, šventoje vietoje, dieviškojo Išganytojo akyvaizdoje, buvo suteiktas. Per jį tu tapai priimtas į skaitmenį tųjų, kurie Kristaus mokytiniais vadinasi, ir prie Jo, Jam meilėje pasiaukavę, stovi. Todėl abitas, reik sakyt, yra tavo vestuvių rubas.

PRITAIKYMAS. Tad gyvenk taip, kad tasai rubas, neapskųstų tavęs kitados prie Jėzaus Kristaus Teisėjo Sosto. Gyvenk taip, kad viduje butumei tokis, kokis tavo rubas primena tau kad butumei, t. y. prikryžiuotojo Kristaus mokytinis.

O mano dieviškasai Išganytojau! Išspausk man giliai širdyje mano rubo reikšmę, kad jo regėjimas mane kasdien ragintų ir drąsintų.

PASIRYŽIMAS. Kas rytas, abitą užsidėdamas sakysiu sau: "Vienam Jėzui — viena širdis, ir vienam Jėzui — visa širdis!"

KETVIRTAS ADVENTO SEKMADIENIS*).

***) Jei Kalėdų Šventė pripultų tik ateinantį Sekmadienį, tada šios dienos Apmąstymui paimk tik pirmąjį punktą, o rytojaus apmąstymui antrąjį punktą su tomis pačiomis įžangomis, Paskui padarysi paeiliui tris dapildomuosius apmąstymus. Jei Kalėdos išpultų subatoje, tai šiuodu punktu atlik sykiu, o paskui seks trįs dapildomieji apmąstymai. Jei Kalėdos išpultų pėtnyčioje ar ketverge, tada paimk du ar vieną iš dapildomųjų apmąstymų, kad priešpaskutinėje ir paskutinėje prieš Šventę dienoje tinkamus apmąstymus turėtumei Atsitikime, kada Kalėdos seredoje išpultų, apleisk dapildomuosius apmąstymus visai.**

Artimesnis prisirengimas prie malonėmis turtingų Kalėdų Švenčių.

1. ĮŽANGA. Klausyk dvasioje žodžių, kuriuos Viešpaties Pirmtakunas į savo klausytojus sako: Taisykite kelią Viešpaties. Kiekvienas slėnis bus užpiltas ir kiekvienas kalnas ir kalnelis bus pažemintas ir kas yra kreivu bus tiesiu, ir kas yra aštriu bus lygiais keliais (Luk. 3, 4-5).

2. ĮŽANGA. Prašyk meilingojo Išganytojo, kad tau suteiktų tikrąjį supratimą to perspėjimo Jo šventojo Pirmtakuno.

1. PUNKTAS.

Senuose laikuose, kuomet grįstų kelių da nebuvo, atėjus žiniai apie kunigaikščio apsilankymą, reikėjo jo priėmimui kelią taisyti. To papročio laikydamasis Šv. Jonas ragino prisirengti prie maloningojo Jėzaus atėjimo. *"Kiekvienas kalnas bus pažemintas"*. Tie status augštumai, kurie sulaiko Jojo inėjimą į musų širdį, yra puikybė ir išdidumas, tas širdies manymas, kuriuomi žmogus save peraugštai stato ir savo skurdo nemato. Skurdas iš nuodėmės, kad ir didžiausias, neužstoja Dievo gailestingumui kelio, jei žmogus nusižeminimu jam vietą daro ir Dievo pagelbos šaukiasi. Tik vieno stataus kalno Dievo gailestingumas negal pereiti, tai puikybės, kaip iš Pariziejaus pavyzdžio matome: *"Puikiems Dievas priešinasi"* (Jok. 4, 6). Bet tasai pažinimas savo skurdo dėl nuodėmės, netur iškrypti į neužsitikėjimą, ar į dvasios nupuolimą; butų tai įdubęs, gilus slėnis, kuris kelią užstotų. Todėl Šv. Pirmtakunas sako: *"Kiekvienas slėnis bus užpiltas"*. Bailus nusiminimas atstumia nuo savęs geibstančią Dievo ranką. Pranašas Ižai jas į mus šaukia: *"Pasakykite bailiems: susiraminkite ir nesibijokite; šitai pats Dievas ateis ir jus išganys"* (Iz. 35, 4). Jei męs savo skurdo ir silpnybės nužemintu išpažinimu Jam atiduodame garbę, tai greit Jis mums ištiesia ranką, kad mus pakeltų ir malonėmis apdovanotų.

PRITAIKYMAS. Ištirk, kaip yra tame dalyke su tavimi? Jei stengiesi kaskart vis labjau įsitik-

rinti, jogei pats iš savęs esi tik nuodėmė ir skurdas ir be pagelbos iš augščiau turi beabejo žuti tai nustumi iš savo priešakio statų kalną ir nulygini dangiškąjam Išganytojui kelią. *"Nužemintiems Jis duoda malonę"* (Jok. 4, 6). Turėk tad tvirtą, kudikišką viltį Tame, kuris tik dėl to ateis, kad mums vargingiems nusidėjėliams visus savo gailestingumo turtus suteiktų.

O mano dieviškasai Išganytojau! Tankiai šiose dienose nusižeminimo ir vilties aktais lygysiu Tau kelią į savo širdį, kad Tu ją savo malonėmis pripildytumei.

2. PUNKTAS.

SVARSTYMAS. Toliaus sakoma: *"Kas yra kreiva, bus tiesiu"*. Tas kreivumas reiškia suktus savimeilės kelius: melą, iškreipimą, veidmainybę ir saldažodžiavimą. Dieviškasis Išganytojas myli tiesias, atviras širdis, kurios nieko kita nejieško, kaip tik Dievo . Bet kas norėtų Dievui ir pasauliui tarnauti, kas visiems norėtų įtikti, tas kreivais keliais turi eiti. Jis pats save apgaudinėja, jei mano, kad meilavimasi su pasauliu gali buti su tarnavimu Dievui sutaikintas. Jis ir kitus apgaudinėja, nes nuduoda dorybę, kurios neturi. — Ant galo Pirmtakunas sako: *"Kas yra aštriu, bus lygiais keliais"*. Tas nelygumas reiškia viską kas pasielgime yra šiurkštaus, atstumenčio, priešingo, žodžiu visa, kas viršujame apsiėjime yra priešinga artimo meilei ir tikrai gerovei. — Tik į mylinčias širdis gal Išganytojas savo meilės turtus sudėti.

PRITAIKYMAS. Iš atžvilgio į tą, taip smarkų Šv. Jono raginimą, stengkies atmainvti, kas tavo viršuj ar viduj yra atmainytino, kad Jėzus į tavo širdį atrastų kelią. Nieko nejieškok, kaip tik Dievo, ir

dėl Dievo buk prielankus kiekvienam artimui: tas yra tiesiausias kelias į Išganytojo malonių iždus.

Atnaujink, Viešpatie, manyje teisią dvasią (Ps. 50, 12). Parodyk man, kaip aš turiu išlyginti kelią, į savo širdį.

PASIRYŽIMAS. Kad savo uolumą pažadinčiau, tankiai dienos bėgyje atsimįsiu tą smarkų Šv. Pirmtakuno raginimą.

DAPILDOMASIS APMĄSTYMAS.

Dvasiškoji Prakartė.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau aniolą sargą reikalaujantį nuo tavęs, kad ateinančiam pasaulio Išganytojui mažą prakartę savo širdyje pagamintumei ir, Kalėdų Šventėje, Dieviškąjį Vaikelį pas save užsikviestumei.

2. ĮŽANGA. Prašyk Švenčiausios Panelės, kad ir ji tavo širdyje, kaip kitados Betlejaus kutelėje, vietą parengtų.

SVARSTYMAS. Betlejaus gyventojų namai turėjo savyje perdaug svietiškumo ir todėl jie pasaulio Išganytojui nepatiko. Delei to svietiškumo ir Marija su Juozapu niekur priėmimo neatrado, kuomet vietos tame mieste jieškojo. Todėl Marija, Dieviškojo Vaikelio apšvietimu vedama, pasirinko laukuose kutę ir joje prakartę, kad ten savo brangų dieviškąjį Vaikelį paguldyti galėtų. Žmonių supratimu buvo tai visai netinkama vieta. Jam, vienatiniam Sunui augščiausiojo dangaus ir žemės Karaliaus, kaip mums rodžias, galėjo tikti tik puikiausi marmuro rumai, brangiais akmenimis išpuošti ir aukso lopšys, purpuru ir šilkais išklotas. Tečiau ne, Dievas kitaip mąsto, nei kaip męs akli žmonės. Jis pasirenka sau prastą kutę. Ten jokios ištaigos nėra, jokio žemiško spindėjimo, jokio mintis išblaškančio triukšmo. Tai rami vieta, liuosa nuo to visko kas širdį prie pasaulio pririša ir joje pasaulines mintis sukelia. *"Lapės turi ur-*

vus ir dangaus paukščiai guštas; Sunus gi žmogaus neturi kur galvos priglausti" (Luk. 9, 58). *"Nemylėkite pasaulio, nei kas pasaulyje yra. Jei kas pasaulį myli, nėra meilės Tėvo jame. Nes vis, kas yra pasaulyje, yra pageidimas kuno ir pageidimas akių ir puikybė gyvenimo: kuri nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio yra"* (I Jon. 2, 15-16).

PRITAIKYMAS. Ir tavo širdis, dvasiškoje prasmėje imant, tur buti panaši į tą prakartę Betlejaus kutėje, kad joje Marija, amžinai Palaimintoji Motina, galėtu paguldyti savo Vaikelį. Todėl toli nuo savęs laikyk pasaulį su jo tuščiu spindėjimu, su jo tuščia garbe, su jo tuščiomis kalbomis, su jo išsiblaškymais, su jo išdidumu. Dievo Sunus nieko nenori žinoti apie žemiškuosius troškimus, kurie jokio augštesnio tikslo neturi. Jis ne dėlto ateis, kad mus apdovanotų išnykstančiais turtais ir kad garbę ir išaugštinimą turėtume pasaulyje. Priešingai, Jis atneš dangiškuosius turtus, apie kuriuos pasaulis neturi jokio supratimo. Jis niekina marmuro rumais, aukso lopšiu, širdžia pasaulio tuštybėmis pripildyta. Jo mylimas gyvenimas, tai vietos, žemišku žvilgsniu, skurdžios, vietos, kurių pasaulis su savo troškimais negal pasiekti. Vienuolio širdis, kuri iš visų žemiškųjų daiktų prakilnią auką Dievui padarė, Jam yra meilesnė už kunigaikščio ir karaliaus širdį, kurioje pasaulio tuštybė randa atspindį.

O Jėzau! Išmesk iš mano širdies viską, kas tik joje svietiško galėtų buti, kad Tavo garbingiausioji Motina paskaitytų ją už tinkamą ir kad joje Tave, dangaus Karalių, paguldytų. Noriu buti paskučiausias ir mažiausias tarp žmonių, kad tik Tu nužengtumei iš augštybių į mano 'širdį.

PASIRYŽIMAS. Noriu, su dangiškosios mano Motinos pagelba parengti mylimiausiam Jėzui tokią vietą mano širdyje, kokia Jam patinka.

DAPILDOMASIS APMĄSTYMAS.

Dvasiškosios Prakartės šienas ir šiaudai.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip išrinktoji Viešpaties Motina rengia prakartę savo dieviškojo Vaikelio paguldymui.

2. ĮŽANGA. Prašyk palaimintosios Panos, kad ji teiktųsi tau padėti prisirengti prie didžiosios Viešpaties Šventės.“

SVARSTYMAS. Paklojimui, kur paguldytų laukiamąjį dieviškąjį Vaikelį, Švenčiausioji Pana sunaudojo tai, kas buvo kutėje, šieną ir šiaudus. Ištikro, nebuvo tai minkštas paklojimas; tečiau žinojo, jogei jos Sunus kentėjimų trokšta. Ji iš Šv. Rašto pažino atpirkimo kainą. Nekaltasis turėjo paimti ant savęs didžiai sunkią vargo ir sopulių naštą, kad prasikaltėlius išgelbėtų ir už juos atlyginimą padarytų. Tečiau amžinoji Dieviškosios Trejybės Išmintis galėjo kitus išrinkti kelius nupuolusios žmonijos išgelbėjimui. Šitas bet kelias labjausiai tiko Dievo begaliniam gailestingumui ir musų reikalams. Todėl Dievo Sunus, savo neišpasakytoje meilėje, noriai atsidavė už mus, kad kančios keliu išganymo darbą atliktų. Šv. Povilas rašo: *“Kursai turėdamas prieš save džiaugsmą, kentėjo kryžių”* (Žyd. 12, 2). Pirmasis tad Jojo švelniems sąnariams guolis, buvo šienas ir šiaudai, paskutinysis gi — kietas kryžius. Viešpaties Motina, Marija, todėl taip šiurkštų savo meiliausiam Vaikeliui paklojimą rengė, kad toks Jam patiko. Bet ji, karšta meile ir auka, kurią pati darė, stengėsi Jėzaus guolio šiurkštumą sumažinti ir pasaldinti.

Dvasiškoje prasmėje šieną ir šiaudus, kuriuos mums reik sunaudoti parengimui vietos Išganytojui, reik suprasti kaipo auką, kurią męs noriai padarome. Ji, ta musų auka, yra maža, prasta ir be vertės, kaip šienas ir šiaudai; nes kokią gi brangenybę menkas žmogus galėtų Augščiausiąjam duoti? Kokias dovanas męs galėtume padaryti, kurios butų vertos Jojo

Majestoto? Bet Jis tą musų auką myli, jei męs džiaugsminga širdžia ją darome. Ji tampa Jam kaipo paklojimas, ant kurio Jis malonų poilsį randa. Mažomis meilės aukomis parengtą vietą Jis augščiau stato už kokią nors kitą. Kad ir džiaugsmas buvo Jam parengtas, Jis kryžių kentėjo.

PRITAIKYMAS. Neužmiršk šiose prįsirengimo dienose, kuomet ir savo širdyje mylimiausiam Jėzui dvasiškąją prakartėlę rengi, apie šieną ir šiaudus, ant kurių Jis pasilsį rastų. Kryželiai — tai maloniausia jo poilsiui vieta. Sunaudok tad aplinkybes, kurios dienos bėgyje tau atsitinka, kad noringu tuomet savęs pergalėjimu, parengtumei dieviškam Vaikeliui paklojimą, kaip Jam kitados Marija parengė. Net ir mažiausios aukos Jam malonios ir brangios, jei iš meilės esti atliktos. Šv. Feliksas iš Kantalicijos, kuris ištikimai pasišventimo ir aukos gyvenimą vedė, turėjo laimę, jogei jam Marija sykį apsireiškė ir net mieląjį Vaikelį jam ant rankų padėjo.

O mano mieliausioji Motina Marija, kuri savo dieviškam Vaikeliui tokią parengei vietą, kokią Jis myli: padėk man, kad ir aš galėčiau iš mažų meilės aukų Jam paklojimą parengti, kad Jis nudžiugęs mane palaimintų ir mano širdį dangišką ramybe pripildytų.

PASIRYŽIMAS. Pagaminsiu šiandien daug aukų iš mažų savęs pergalėjimų, kad iš jų brangiam Dievo Vaikeliui patalėlį pakločiau.

PAPILDOMASIS APMĄSTYMAS.

Dvasiškosios Prakartės Vystyklėliai.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip amžinai palaimintoji Pana gamina audeklo vystyklėlius, kad jais dieviškąjį Vaikelį suvystytų.

2. ĮŽANGA. Prašyk Marijos, kad ji tau savo galingu užtarymu pagelbėtų prisirengti prie didžiosios Kalėdų Šventės.

SVARSTYMAS. Kaip mums dvasiškoje prasmėj o reik suprasti vystyklėlius, kuriais męs pasaulio Išganytojo Užgimimo dienoje, galėtumėm brangųjį Dievo Vaikelį suvystyti? Į šį klausymą atsako pats Išganytojas žodžiais: *"Buvau nuogas ir pridengėte mane . . . Ištiesų, sakau jums, ką nors padarėte vienam iš tų-mano mažiausių brolių, man padarėte* (Mat. 25, 36-40). Vystyklėliai tad reiškia meilės ir pasigailėjimo darbus, kuriuos męs darome neturtėliams, ligoniams ir nelaimingiems. Kiekvieną patarnavimą, kurį męs, iš Jėzaus meilės, artimui darome, Jis didžiai brangina. Jis tuos patarnavimus skaito kaipo Jam pačiam, Jo žemiškuose reikaluose ir nepritekliuose, padarytus. Kuomet tokie darbai eina iš antgamtinės meilės, tuomet jie pridengia Jo švelnų kuną, tuomet jie sušildo Jo sustengusius sąnarius. Pamąstyk apie Šv. Martyną, kuris sykį lauku jodamas sutiko nuskurdusį, blogai apsirengusį pavargėlį. Kągi jis padarė? Kadangi jis nieko kita prie savęs neturėjo, paėmęs savo kareiviškąją skraistę perpjovė kardu pusiau ir vieną jos dalį padavė pavargėliui, kad jis jąja apsisupęs sušiltų. Neužilgio, nakčia, apsireiškė jam Išganytojas ta skraistės puse prisidengęs, kurią jis iš meilės ir pasigailėjimo buvo pavargėliui padovanojęs ir tarė: "Šia skraiste Martynas mane pridengė". Kaip-gi šie žodžiai Šventąjį pradžiugino ir kaip prie artimo meilės darbų pildymo jį paragino! Kaip gi tad geras yra Jėzus, jei Jis mums progas suteikia Jam pačiam, Jo žemiškuose reikaluose patarnauti!

PRITAIKYMAS. Kaip gi laimingas esi, kuris tiek progų turi parengti mielam Dievo Vaikeliui minkštus ir šiltus vystyklėlius. Atmink tai ypatingai šiose prie Šventės Užgimimo Viešpaties prisirengimo dienose. Atlikinėk gailestinguosius darbus noriai ir linksmai, kad jie ištikro iš mylinčios širdies eitų. Ramink sergančius sąjausmo žodžiais, primink jiems ,jogei neužilgio ateis pasaulio Išganytojas, ku-

ris širdingiausią meilę jiems atneš. Palengvink jiems, kiek gali, jųjų kietą likimą ir parodyk jiems tikrą gailestingumą. Užsiimk apleistais vaikeliais, jei tas prie tavo priedermių priguli ir parengk jiems, dėl Jėzaus meilės, vieną ar kitą džiaugsmą. Vaikelių širdis taip yra lengva pradžiuginti. Taip-pat ir savo sandraugams vienuoliams, kuomet gali, mažus patarnavimus padaryk, paraginantį žodį ištark, noriai pagelbėk. Nes bus tai vis pageidaujamos dovanos Tam, kuris dėl musų meilės ateis, pageidaudamas meilės ir iš musų pusės.

O Marija, tu laimingoji Viešpaties Motina! Išprašyk man sąjausmingą širdį ir padėk man gailestingumo darbais parengti mano širdyje tavo Sunui malonią vietą.

PASIRYŽIMAS. Rupįsiuosi šiose dienose uoliai atlikinėti gailestingus darbus.

APMĄSTYMAS PRIEŠPASKUTINEI PRIEŠ KALĖDAS DIENAI.

Mielasis Dievo Vaikelis — Dangaus dovana*

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dvasioje, kaip aniuolai Dievo Sunų iš šviesių dangaus augštybių garbingai į ašarų pakalnę lydi.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės parengti saldžiausiam Dievo Vaikeliui šiltą savo širdyje vietą.

SVARSTYMAS. Vienas dievotas vaizdarašys (Henrikas von Hess) paliko paveikslą su parašu "Kalėdos". Paveikslo aprašymas suteiks tau gausią apmąstymui medžiagą. Piešinys rodo vidurnaktį. Slaptinga tamsa apsiaučia padangę; toliau matyt slenka sunkus, tiršti debesiai. Nakties tamsoje, augštai, viršuj žemės, lekia trys aniolai. Vienas iš jų turi rankose uždarytą knygą, ant kurios užnertas vainikas

kybo. Bet tai ne koks aukso, ar net gėlių vainikas, tai aštrus vainikas iš ilgų, aštrių dyglių nupintas. Šalia kitas aniolas lekia. Jojo dešinė apima ypatingai padirbtą medžio įrankį. Nėra tai koks karališkasis skeptras, nei piemens lazda, yra kančios įrankis, ant kurio kartais piktadariai miršta. Jis neša kryžių. Priešakyje šių dviejų aniolų lekia trečiasis, nelyginamai už anuodu įžymesnis, taip jis garbingai, taip kilniai išrodo. Jis laiko ant savo rankų meilų vaikelį. Vaikelis išveizi taip neturtingas, taip silpnas, o betgi sykiu taip neapsakomai didis, taip dieviškas, jogei Cherubinas, kuris jį neša, negal į brangųjį Vaikelį atsižiurėti. Pats gi Vaikelis nesižiuri nei į Cherubiną, nei į dangų, nei į žvaigždes. Jis žemyn savo akeles kreipia, į tamsią, tolimą gilumą, į žemę, kur varguoliai žmonės gyvena. — Pamąstyk dabar apie šio paveikslo reikšmę. Kas siunčia Vaikelį? Tai Visagalingiausias Dievas, kuris per savo Cherubiną siunčia žemei ką brangiausio Jis turi, tai žemei, kuri tamsybėje ir naktyje paskendusi guli. Jis jai siunčia, Vaikelio paveiksle, savo vienatinį Sunų. O koks tasai Vaikelis? Tai gražiausias ir meilausiąs kudikėlis, kokį tik įsivaizdinti butų galima. Jis eina iš dangaus', iš amžinosios ramybės krašto. Jis taip yra žavinančiai gražus, jogei aniolas, kuris permato savo šviesia akia jo kuno silpną priedangą, negal savo akių prisotinti į saldųjį Vaikelį bežiurėdamas. Vaikelis gi kreipia savo akis žemyn, gylumon, į tamsią žemę. Jis atneša mums tą, ką talpina knyga vieno iš aniolų rankose — naujieną pasigailėjimo, malonės ir išganymo. Ką-gi žemė tam Vaikeliui rengia? Dygliuotą erškėčių vainiką ir kampuotą kryžių.

PRITAIKYMAS. Saldusis Dievo Vaikelis, savo meiliomis akelėmis, jieško vietos, kur Jis nusileisti galėtų. Ar-gi tu Jam tos vietelės nepagamįsi? Atsimink, Jis tau padovanos visą savo meilės ir gailestingumo turtą. Parengk tad Jam šiose dienose ma-

lonią vietelę savo širdyje, ne erškėčiais išklotą ir ne kaip kryžius kietą, ant kurio Jis atsigulti turėjo. Parengk tečiau Jam vietą, tikra gailestimi nuo visokio purvo apvalytą; vietą, kuri širdingo troškimo aktais ir mažomis aukomis butų minkštai išklota: meilią, šiltą vietelę savo širdyje.

Sveikinkim Išganytoją,
Taip vargingą, taip turtingą;
Jis mums dangų dovanoja,
Kieno meilė taip galinga?
Garbinkim brangų Vaikelį,
Dievo Žodį prakarty';
Pulkime prieš Visagalį,
Jam vienam vieta širdy'.

PASIRYŽIMAS. Stengsiuosi panašiais aktais savo širdį prirengti.

APMĄSTYMAS KALĖDŲ VILIJAI.

Marija ir Juozapas keliauja į Betleju.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Mariją ir Juozapą, Cieso-riui Augustui įsakius, keliaujančius į Betlejų ir dvasioje prie jų prisitelk.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės praleisti šią paskutiniąją dieną dvasios susitelkime ir šventame rimtume.

SVARSTYMAS. Mąstyk pirmiausiai apie paslaptingąjį dieviškosios Apveizdos valdymą. Kaip įstabiai jinai sutaiko visas, net ir mažiausias aplinkybes taip, kad dieviškosios Išminties užmanymai įvyksta tesiog nuo amžių nustatytu budu! Daug amžių prieš tai buvo pranašaujama, jogei pasaulio Atpirkėjas iš Betlejaus išeis. Bet kaip tas turės įvykti? Marija, kuri pasauliui laukiamąjį išganymą turėjo padovanoti, gyveno su savo šventuoju vyru Nazarete,

gana toli nuo Betlejaus. Viešpats tečiau taip surėdė, jogei stabmeldžių Karalius Ryme išleido įsakymą surašyti žmonės, pagal kurį kiekvienas ten turėjo insirašyti, iš kur jo giminė buvo kilusi. Tokiu budu Marija su Juozapu, kaipo Dovydo ainiai, keliavo Betlejun, tuo pačiu laiku, kada laukė Išganytojo užgimimo. Kaip tai įstabus Dievo surėdymas! Todėl niekad neabejok, jogei ir tavo gyvenime taip Viešpats surėdys, net ir mažiausius daiktus, kaip tau bus geriausia.

Mąstyk toliau apie Marijos ir Juozapo kelionę į Betlejų. Kaip jie kelionėje pasielgia? Jie keliauja susitelkę mintimis ir apsimarinę. Jųjų mintys yra prie To, kuris neužilgio ateis į pasaulį. Todėl nepastebime pas juos jokio žvalgymosi aplinkui, jokių nenaudingų šnekų, kurios visuomet yra ženklas vidurinio, dvasiško tuštumo, ir tuščių išsiblaškymų jieškojimas. Toliau, keliauja jie kantriai, Dievo valiai atsidavę. Lengva dasiprasti, jogei ilgoje kelionėje Šv. Juozapas, o ypatingai Viešpaties Motina atranda ne vieną sunkenybę ir nesmagumą. Bet nei vienas nekantrybės žodis neišeina iš jųjų burnos. *"Taip Dievas nori";* toji mintis visame juos suramina, jie noriai ir linksmai dėl Dievo kenčia kiekvieną nesmagumą. Jie yra prieteliški ir meilus su kiekvienu, kas prie jų kreipiasi, arba su kuom jie turi reikalą. Pagalios tankiomis trumpomis maldelėmis ir dievobaimingomis kalbomis jie stengiasi padaryti kelionę naudinga ir nuopelninga.

PRITAIKYMAS. Sek šiandien mintimis abu dievotu asmeniu Mariją ir Juozapą, kad didelės Šventės vilijoje savo pasielgimą su jų pasielgimu galėtumei sutaikinti. Kad ir daug darbų turėtumei šioje dienoje, tečiau tesėk dvasios susitelkime po įtekme tos didžios paslapties, kurios šioje naktyje busi liudininkas. Gaivink savo tikėjimą ir keliauk dvasioje į Betlejų sykiu su visomis dievotomis sielomis ant žemės. Pa-

silik ramus ir kantrus visuose savo užsiėmimuose ir stengkis juos pašvęsti trumpomis maldomis. Saugokis sujudimo, nes jis ardo širdies dievotumą ir daro ją nejausminga dvasiškosios malonės veikimui. Šv. Raštas sako: *"Viešpats n'esti sujudime"* (3 Kar. 19, 11). Pagalios buk prieteliškas ir patarnaujantis tiems, su kuriais gyveni ar susieini, nors kas iš jų ir priešingas tau butų. Ir taip lauk Viešpaties, o Jis su savo malone tave aplankys.

O mano dieviškasai Išganytojau! Valdyk šiandien per užtarymą Švenčiausios Tavo Motinos ir tariamojo Tavo Tėvo Šv. Juozapo visus mano žingsnius taip, kad Tavo malonų atėjimą dievotai ir susitelkime pasitikčiau.

PASIRYŽIMAS. Stengsiuosi buti visuomet mintimis prie Marijos ir prie Juozapo.

APMĄSTYMAS KALĖDŲ ŠVENTEI.

Kokius jausmus šios dienos Šventė turi mumyse sužadinti?

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dieviškąjį Vaikelį gulintį prakartėje ir Mariją su Juozapu, dievotume paskendusius, prie prakartės beklupojančius.

2. ĮŽANGA. Prašyk sužadinimo tinkamos tai Šventei dvasios, kad ji nepraeitų tau be naudos

1. PUNKTAS. Nusistebėjimas ir pagarba.

SVARSTYMAS. Tamsioje naktyje Dievo Aniolas atnešė žmonių giminei linksmiausią, kokią kada nors kas girdėjo, naujieną: *"Pranešu jums didį džiaugsmą. Užgimė jums šiandien Išganytojas* (Luk. 2, 10-11). Įsivaizdink sau Betlejų ir jo apielinkes. Viskas ramu, niekas nei nedasipranta, kas toje šventoje naktyje įvyks. Ir štai — išsyk apsireiškia, kaip aniolas dievotiems piemenims pranešė, vienoje kutėje, laukuose, didžiausias iš visų stebuklas, už kurį

didesnio nei Paties Dievo Išmintis negalėjo surasti, nei Jo visagalybė nieko didesnio negalėjo padaryti. *Et verbum caro factum est — "Amžinasis Žodis, Vienatinis Dievo Sunus tapo kunu"*. Marija, laimingoji Motina, vystyklėliais Jį suvysto, prakartėje paguldo ir atsiklaupia Jį pagarbinti. Taip, nusistebėjimas ir pagarba, tai pirmieji jausmai, kurie dievotą širdį, prie to atsitikimo, apima. Kiek kartų kunigas Bažnyčios vardu ištaria žodžius: *"Ir Žodis tapo kunu"* tiek kartų, nužemintos pagarbos ženklui, priklaupia.

PRITAIKYMAS. Priklaupk ir tu dvasioje šalia Marijos ir Juozapo. Kuno akimis tu, tiesa, nieko nepaprasto nepastebi, nieko didelio nematai. Bet kuomet atidarai tikėjimo akis, tuomet pamatai viską esant dideliu, prakilnu ir dievišku. Silpnas Vaikelis prakartėje — tai Patsai Dievas, begalinis Dievas, kuris Vaikelio priedangą priėmė. Yra tai tas, kurio dangų-dangųs negali apimti (3 Kar. 8, 27). Yra tai Visagalis, kuris savo galybės ranka pasaulį laiko. Paimk visą žemę su visa jos garbe, paimk žvaigždžių milijonus su visu jų skaistumu, paimk Dvasių pasaulį, nesuskaitytus aniolų chorus su jų nepalyginamomis dovanomis, paimk viską sykiu, tas viskas yra niekas, prilyginus prie To, kuris prakartėje guli; nes Jis su Tėvu ir Šventąja Dvasia yra viena neatskiriamoji Dievybė. Jei aniolo akis turėtumei, pamatytumei dangiškąjį Tėvą kaip Jis su didžiausia meile į mažą Vaikelį žiuri ir sako: *"Tas yra mano numylėtasis Sunus, kuriame sau gerai pamėgau* (Mat. 17, 5). Pamatytumei Šventąją Dvasią, kaip Ji viršuj prakartės iškilus, visus savo dovanų turtus ant kudikėlio išpila". *"O gilybė turtų išminties ir pažinties Dievo"* (Rym. 11, 33). *Tau, Karaliui amžių nemiringam, neregimam, vienam pačiam, Dievui garbė ir šlovė ant amžių amžinųjų* (I. Tim. 1, 17).

2. PUNKTAS. Linksmybė ir džiaugsmas.

SVARSTYMAS. Begaliniai didis Dievas — tapo mažu, silpnu vaikeliu. Gyvas tikėjimas mus čia iki žemei palenkia. Bet iš kitos pusės jis mus taippat ir pakelia ir linksmybe bei džiaugsmu pripildo, taip šakant Kalėdų džiaugsmu. Visagalingasis Dievas tapo mažu iš meilės, kad mus išganytų, mus laimingais padarytų, mus prie savo Dieviškosios Širdies priglaustų, mums iš naujo dangų atidarytų, kad suteiktų mums visa, kas mus gal suraminti, paraginti, laimingais padaryti. Vargiai šiandien atsirastų tokia širdis, kuri džiaugsmui neatsidarytų. Bet daugelis nežino kame yra Kalėdų džiaugsmas? Tasai džiaugsmas yra ne dovanose, ne Kalėdų eglelėje, ne linksmose giesmėse. Tie dalykai tik tuomet turi prasmę, kuomet jie esti tikras viduj o džiaugsmo išreiškimas. Tikrasis Kalėdų džiaugsmas, kuris širdį linksmybe pripildo, talpinasi viename žodyje *"Emmanuel"* t. y. Dievas su mumis, Dievas vėl musų tarpe gyvena su visais savo meilės ir gailestingumo turtais. Tad linkšminkis su aniolais kalbėdamas: *"Garbė ant augštybių Dievui, ir ant žemės ramybė žmonėms geros valios"* (Luk. 2, 14).

PASIRYŽIMAS. Šiandien dvasioje prie prakartės busiu ir tuos aktus darysiu, apie kuriuos dabar apmąstinėjau.

APMĄSTYMAS ŠV. STEPONO ŠVENTEI.

Silpnasis Vaikelis prakartėje — tai musų tvirtybė,

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šv. Steponą, kuris iš karės su įtužusiu pasauliu išeina kaipo neįveikiamas karžygis, ir kuris, kaipo garbe apvainikuotas pergalėtojas, ineina į dangų.

2. ĮŽANGA. Prašyk silpno vaikelio prakartėje gulinčio, kad jis tave antgamtine jiega ir stiprybe apšarvuotų, kad visose gyvenimo audrose išlaikytumei.

SVARSTYMAS. Augščiausiojo Sunus iš grynos musų meilės neturtingu tapo, kad mus pralobintų, ir silpnu tapo, kad mums gausybę antgamtinės stiprybės

ir pajiegos pelnytų. Ką silpnas žmogus išgali prie pagalbos To, kuris kaipo mažas kudikis prakartėje guli, matome iš Šventųjų pavyzdžio. Todėl tuojaus, jau antroje Kalėdų dienoje, Bažnyčia mums nurodo Šv. Steponą, tą pirmąjį garbingąjį kankintinį, apie kurį Šventas Raštas sako: *"Steponas buvo pilnas malonės ir galybės"* (Ap. Dar. 6, 8). Šventasis tai parodė: 1. Puikia pergale, kurią jis įgyjo ant savo kuno, ant savo žemų kuno pageidimų. Šv. Steponas prigulėjo prie tų septynių vyrų, nepapeikiamojo gyvenimo, kurie į djakonus buvo išrinkti. Jis buvo nekaltas kaip aniolas; Šv. Raštas apie jį sako: *"O veizėdami į jį visi, kurie sėdėjo susirinkime, regėjo veidą jo, kaipo veidą Aniolo"*. (Ap. Dar. 6, 15). Šv. Steponos buvo iš prigimimo toks, kaip ir visi žmonės. Jis nešiojo savyje kuniškųjų pageidimų diegą ir turėjo daug su savim vargti ir kariauti. Kas gi jam davė tą įstabią tvirtybę, ištvirkusiame pasaulyje gyvenant, įgyti puikiausią kuniškųjų pageidimų pergalę ir nekaltą gyvenimą vesti? Kas gi kitas, jei ne Tas, kuris iš meilės dėl musų silpnu vaikeliu tapo, kad mus įstabiai sustiprintų? 2. Steponas buvo vyras pilnas malonės ir galybės; tą jis toliau parodė pergale, kurią jis savo drąsiu tikėjimo išpažinimu įgyjo ant atsitraukusio nuo Dievo ir pilno neapykantos pasaulio, ant Rašto Mokytojų ir Pariziejų. Tvirtas kaip uola juroje, jis stovėjo nepajudinamas tarp bangų, iškilusių piktų svieto pageidimų. Jojo priešai iš pašėlimo dantimis griežė, bet karžygio perlaužti negalėjo. Tą galybę Šv. Steponas ne iš savęs turėjo, bet vien iš to, kuris musų silpnybes ant savęs paėmė. 3. Tą įstabią galybę parodė jis, ant galo, tobula savo širdies pergale. Kuomet jo priešai žiauriame kraujo troškime ant jo puolėsi, jis pasiliko ramus ir karštai meldėsi už tuos visus, kurie jį kankino ir akmenimis mušė. Ištikro, ta širdies pergalė, tai buvo vaisius To, kuris kaipo silpnas kudikis iš prakartės mus stiprina.

PRITAIKYMAS. Šita Šventė ir tau taip-pat parodo, kur tu savo silpnybėje ir neturte gali atrasti niekad neišsemiamą šaltinį pajiegos ir galybės, tai pas Jėzų prakartėje. Jei nori brangųjį žemčiugą, širdies nekaltybę, ištikimai išlaikyti ir kaipo tvirtas kareivis dangaus akyse stovėti, tai jieškok stiprybės visose karėse ir pagundose pas brangųjį Dievo Vaikelį, kuris savo laiminančią ranką pakels, kad tave pastiprintų. Jei, neveizint į savo silpnybę nori pergalėti pasaulį, kuris ir tau neretai žabangus stato, tai bėgk prie Jėzaus prakartėje. Jis tave taip pastiprys, jogei savo pašaukime nepajudinamas ištesėsi. Jei, ant galo, sunku bus tau su kitais sugyventi tikroje meilėje ir širdingame nuolankume, kartais tau širdis apkars ir į neapykantą links, tai neužmiršk, kad tenai, prakartėje, kur tavo kuniškoji akis tik silpnybę mato, teka antgamtinės galybės įstabus šaltinis.

O mano dieviškasai Išganytojau! Meldžiu Tavęs, Tavo silpnybėje, kurią iš meilės ant savęs priėmei, įstabia galybe pastiprink mus. Padėk man, kad visuomet, kada nors aš stiprybės reikalausiu, prie Tavęs kreipčiausi, pas kurį tik vieną galima atrasti dvasiškojo gyvenimo drąsą ir tvirtybę.

PASIRYŽIMAS. Šiandien kiekvieną kartybės atjautimą greit numalšysiu.

APMĄSTYMAS ŠV. JONO APAŠTALO IR EVANGELISTO ŠVENTEI.

Kalėdos — tai skaistybės ir nekaltybės Šventė.

1. ĮŽANGA. Persikelk vėl dvasioje į Betlejaus kutelę ir įsivaizdink, kaip Šv. Jonas, kurio Šventę šiandien apvaikščiojame, apie užgimusį svieto Atpirkėją kalba: "O kurie tik jį priėmė davė jiems galybę tapti Dievo sunumis, tiems, kurie tiki jo vardan, kurie užgimė nei iš kraujo, nei iš kuno valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo (Jon. 1, 12-13).

2. ĮŽANGA. Prašyk brangiojo Dievo Kudikio augštai branginti širdies skaistybę.

SVARSTYMAS. Šv. Bonaventura taip kalba apie dieviškąjį Vaikelį prakartėje: "Jėzus yra pati panystė: Jis yra Panos Sunus ir visų skaisčių dušių Sužiedotinis". Jis yra pati panystė. Pagal savo Dievybę, Jis yra skaisčiausias Sunus skaisčiausiojo Tėvo, iš Jo nuo amžių užgimęs. Ir kaipo žmogaus sunus Jis yra nepalyginamąja skaistybe padabintas. Tiesa, Jis žmogiškąjį kuną ir žmogiškąją dušią su visomis musų silpnybėmis paėmė, tečiau Jis negalėjo priimti nuodėmės ir žemųjų pageidimų, kaipo nuodėmės pasekmės. Žmogiškasis prigimimas, kurį Jis su dieviškuoju prigimimu sujungė taip gryna dangiškąja skaitstybe tapo papuoštas, jogei peraugština skaistybę Cherubinų ir Serafinų stovinčių prie Augščiausiojo Sosto. Šventoji Dvasia, pirmasis kiekvienos skaistybės šaltinis, sutvėrė Išganytojo kuną iš skaisčiausiojo kraujo. Todėl dangiškosios skaistybės šviesa šviečia dieviškame Vaikelyje. Mąstyk toliau apie tuos, kurie ten, Betlejaus kutelėje, prie Jėzaus yra. Čia tuojaus matai Mariją, Jo Nekaltąją Motiną. Išganytojas budamas pati skaistybė, norėjo buti nekaltosios Motinos sunumi. Jis padarė stebuklus ant stebuklų, kad visai skaisčią ir nekaltą Motiną rastų. Toliau matai Šv. Juozapą, kurį męs su lelija rankoje ant paveikslų matome, išreiškimui, jogei jis buvo skaisčiausios Panos panystėje esantis vyras. Yra ten toliau piemenys, tos, prastos sielos, kurios nekaltybėje užaugo, pasaulio nuodų nepalytėtos. Ant galo, aplink prakartę, lekioja daugybė aniolų, skaisčių dangaus dvasių. Čia viskas prie prakartės nekaltybe ir dangiškąja skaistybe kvepia. Ir, kuomet iš tenai į ateitį žiuri, matai milijonus ir milijonus dušių, kurios laikų bėgyje, kad brangiam Dievo Vaikeliui įtiktų, pažadėjo gyventi skaistybėje ir nekaltybėje ir tą pažadėjimą nepertraukiamoje ištikimybėje išlaikė. Taip Jis yra visų nekaltųjų dušių Sužiedotinis.

PRITAIKYMAS. Priežodžių Knygoje pasakyta: *"Kas širdies skaistybę myli, turės Karalių prieteliumi"* (Pr. 22, 11). Dabar pamąstyk, jogei Tasai, kuris prakartėje guli yra visų Karalių Karalius. Jei nori, kad šis Karalius butų tavo prietelis, tai brangink tą dorybę, kuri nuo Jėzaus prigimimo yra neatskiriama. Tu tokį pasiryžimą jau seniai padarei; jau į Kongregaciją įstodamas pasirinkai Jėzų Kristų į savo širdies Sužiedotinį. Todėl ir tu turi prisitelkti prie tų, kurie stovi prie brangiojo Dievo Vaikelio prakartės. Džiaugkis didžia savo laime, paimk dvasioje mylimąjį Dievo Vaikelį į savo rankas su pagarba ir atnaujink prižadėjimą išlaikyti Jam savo nekaltą širdį iki paskutiniam širdies mušimui, iki paskutiniam lupų atsikvėpimui. Šv. Jonas buvo mylimas Jėzaus mokytinis, nes jis skaistybėje ir nekaltybėje gyveno.

O mylimasai Jėzau! Dėkoju Tau, jogei mane į skaičių Tavo mokytinių priėmei. Atleisk man, jei aš ne viską su didžiausiu rupesčiu nuo savęs atmečiau, kas nors šešėlį ant karališkosios dorybės galėjo užmesti, ir padėk man Tavo tarnyboje buti iki galui ištikimu.

PASIRYŽIMAS. Tankiai per dieną kalbėsiu į Jėzų prakartėje: *"Naują širdį sutverk manyje, Viešpatie"* (Ps. 50, 12).

APMĄSTYMAS NEKALTŲJŲ VAIKELIŲ ŠVENTEI.

Apleistųjų vaikelių aprupinimas, prigul prie prakilniausiųjų gailestingumo darbų.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau mažus vaikelius iš Betlejaus, kaip jie daro dieviškam Vaikeliui pirmąją pagarbos auką, kurią Jėzus meiliai priėmė ir apmąstinėk, kaip malonus yra Dievui apleistųjų vaikelių aprupinimas.

2. ĮŽANGA. Prašyk saldaus dieviškojo Vaikelio tikros vaikelių meilės.

SVARSTYMAS. Prie meilės darbų, kurie Viešpaties vynyne kaipo dirva gailestingąjam vienuoliui yra pavesti, priguli taip-pat mokinimas ir auklėjimas vaikelių ir apleistųjų našlaičių. Kas gi jį prie to krikščioniškojo gailestingumo tur paraginti? Pirmiausiai mintis, jogei Dievo Sunus pats vaikeliu tapo, kad tikinčiuose sužadintų antgamtinę vaikelių meilę ir juos paragintų neturtinguose vaikeliuose Jėzų ir Jo kudikystę gerbti ir mylėti. Senasis pasaulis matė vaikeliuose tik silpnumą ir vargingumą ir nenorėjo imti ant savęs vargo juos aprupinti. Todėl stabmeldžiai neretai stengėsi nuo vaikų nusikratyti, juos ant gatvės palikdami arba parduodami. Apie meilingąjį auklėjimą nebuvo kalbos. Turtingieji vaikus auginti pavezdavo vergams, neturtingieji gi, jei vaikus laikydavo, tai jiems leizdavo kaip laukiniems augti. Bet šitai atėjo Augščiausiojo Sunus iš dangaus ir tapo pats silpnu, be žado, vargingu vaikeliu, reikalaujančiu aprupinimo, kaip ir kiekvienas kitas vaikelis. Stabmeldžių pasaulis stebėjosi, jogei Dievas norėjo tapti vargingu, su visomis prigimtomis silpnybėmis, vaikeliu. Daugelis iš to piktinosi, kiti gi, kurių šardįs antgamtinei šviesai atsidarė, toje tikėjimo šviesoje jie pažino ir pagerbė vaikelį. Kaip brangiame vaikelyje Jėzuje, taip ir kituose vaikeliuose, jie, tikėjimo akimis, po silpna kuno priedanga, matė neapsakomai brangią nemarią dušią. Jie da didesnę reiškė meilę tiems vaikeliams, kurių prigimtas padėjimas didesnio rupestingumo reikalavo. Jie norėjo mažuose vaikeliuose patį dieviškąjį Vaikelį mylėti ir auklėti. Taip tad Dievo Sunus, patsai vaikeliu tapdamas sužadino tikinčiųjų širdįse antgamtinę prie vaikeliu meilę ir paragino užsiimti tais brangiais žemčiugais su pasišventimu, dėl Dievo meilės juos auklėti ir juos dangiškajam iždui įgyti.

PRITAIKYMAS. Ar ir tu turi panašų, antgamtinį pasigailėjimą vargingųjų apleistųjų vaikelių?

Ar tankiai apie tai atsimeni, jogei net ir menkiausias vaikelis tur daugiaus vertės dangaus akyvaizdoje, nei visas pasaulis su visais savo turtais, nei visos žvaigždės su savo skaistumu? Ar matai kiekviename vaikelyje to Vaikelio paveikslą, kuris kitados silpnas prakartėje gulėjo ir savo rankeles tiesė mylinčiųjų širdžių jieškodamas. Jei tu tą atmįsi, tai su atsidėjimu užsiimsi mažais vaikeliais, prigimtomis jų silpnybėmis ir lušumais nenusibaidysi, bet parodysi jiems visą meilę ir nenuilstantį rupestingumą. Brangusis Dievo Vaikelis tau tukstanteriopai už tai atlygis.

O mano dieviškasai Išganytojau! Atsiųsk iš savo prakartės į mano širdį tiesą ir meilę, kad aš su pilnu atsidavimu pasišvęsčiau aprupinimui ir auklėjimui apleistųjų vaikelių. Atleisk man, jei aš tankiai kietas ir nekantrus su jais buvau ir padėk man, kad aš juos dėl tavęs išauklėčiau ir į jų širdis karštą Tavo meilę įpilčiau.

PASIRYŽIMAS. Visuomet į vaikelius tikėjimo akimis žiurėsiu ir linksmai bei noriai jųjų aprupinimui pasišvęsiu.

APMĄSTYMAS PENKTAI OKTAVOS DIENAI

Piemenėliai prie prakartės.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau piemenėlius, kaip jie, Aniolo žodžius išgirdę bėga į kutelę, įžengia į ją ir su pagarba prie prakartės priklaupia.

2. ĮŽANGA. Prašyk brangiojo Dievo Vaikelio, kad tau duotų tikinčią, prastą draugišką širdį.

SVARSTYMAS. Piemenėliams teko didelė garbė. Didis dangaus kunigaikštis juos prie prakartės atvedė, kad jie pirmieji nuo dieviškojo Vaikelio palaiminimą gautų. Kokia gi to priežastis galėjo buti, kad Viešpats iš visų žmonių pirmiausiai piemenėlius

išrinko? 1. Pirmoji priežastis buvo jų nužemintas tikėjimas. Jie nepajudinami laikėsi Dievo pažadėjimų atsiųsti jiems Išganytoją, ir laukė tų pažadėjimų išpildymo su kudikiškų pasitikėjimų ir širdingu troškimu; kuomet tame pačiame laike mažai kas Žydų apie tai atsiminė ir niekad greito Mesijo atėjimo nemeldė. Kada gi aniolas pranešė piemenėliams apie Išganytojo užgimimą, jie nei kiek neabejojo apie to pranešimo tikrumą. Regėjimas vargingo, silpno vaikelio ir menkos kutės taip-pat nesusilpnino jų tikėjimo. Tokias nužemintai tikinčias širdis myli Dievas ir jas veda į savo malonės iždus. 2. Antra priežastis buvo piemenėlių prastumas: jie žemiškąja didybe nesirupino, visi jų troškimai buvo į Dievą pakreipti. Tų laikų Žydų didžiuma laukė iš Mesijo žemiškosios garbės ir pranykstančios didybės. Ne taip piemenėliai. Jie buvo neturtingi tikroje to žodžio prasmėje; bet ne žemiškųjų dalykų jie ieškojo. Jie ilgėjosi Išganytojo ir troško, kad Jis juos iš to dvasiškojo vargo, žmoniją sloginančio, išgelbėtų ir dangiškuosius turtus jiems įgytų. Tokiu savo įsitikinimu jie įgijo ypatingąją dieviškojo kudikio meilę ir jųjų troškimas turėjo buti gausiai atlygintas. *"Alkstančius pripildė gėrybėmis"* (Luk. 1, 53). 3. Ant galo, da viena buvo priežastis, tai sutinkantis piemenėlių gyvenimas ir jų savitarpinė meilė, kurios taip Išganytojui patiko, jog Jis per savo Aniolą piemenėlius prie prakartės pakvietė. Jokia nesutartis, jokia neapykanta negadino piemenėlių gyvenimo laukuose. Jie buvo vienos širdies ir vienos dušios, nes vienas bendras Išganytojo troškimas juos visus rišo. Pavydo, opumo, įžeidžiančių žodžių jie nežinojo. Savo sutartį jie tankiai bendromis maldomis išreikšdavo. Tad suprantame, kodėl Išganytojas prie tų piemenėlių didelį patraukimą turėjo, kaip ir Jis pats vėliau pasakė: *"Nes kur yra du arba trys susirinkę mano vardan, tenai ir aš esmi tarp jų"* (Mat. 18, 20).

PRITAIKYMAS. Jei nori įtikti Viešpačiui Jėzui prakartėje paguldytam ir Jo palaiminimą gauti, tai turi buti gyvo tikėjimo kudikis. Nepajudinamai tvirtu tikėjimu turi matyti silpname Vaikelyje Visagalingąjį Dievą ir Jį pagarbinti. Tokiam tikėjimui Jėzus priduoda didelę svarbą, Eik tad su prasta širdžia prie naujai užgimusio Išganytojo ir prašyk Jo ne žemiškųjų turtų, bet tikrųjų, tokių, kurie turi amžiną vertę ir danguje labiausiai yra branginami. Neįleisk, pagalios, savo širdin nieko, kas malonią, ramią Dievo Kudikėlio akį galėtų varginti, butent, nemeilumo ir nepakentimo savo draugų ir kitų žmonių.

O mano Viešpatie ir Dieve! Meldžiu Tavęs prakartėje su giliausiu nusižeminimu ir šaukiu su Šv. Paulinu: "Tegu Karaliai turi savo žemes, didžturčiai savo iždus, mano gi Karalystė ir mano turtas yra neturtingas Jėzus prakartėje".

PASIRYŽIMAS. Dievotų piemenėlių pasielgimą imsiu sau už pavyzdį ir kudikiškame prastume prie prakartės prisiartįsiu.

APMĄSTYMAS ŠEŠTAI OKTAVOS DIENAI.

Ženklai, kuriuos Aniolas piemenėliams nurodė, kaipo Išganytojo žymes.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių piemenėlius laukuose, kaip jie staiga pamato aniolą dangaus šviesoje, kuris jiems Mesijo užgimimą apreiškia ir priduria: "Ir tas bus jums ženklas: atrasite kudikį vystyklais suvystytą ir paguldyta prakartėj" (Luk. 2, 12).

2. ĮŽANGA. Prašyk teisingo išpratimo gilios tų žodžių reikšmės.

SVARSTYMAS. Ženklai, kuriuos aniolas kaipo žymes nurodė, turi gilią prasmę, jie atidengia musų akims gilybes Dievo gailestingumo, iš kurio musų išganymo nusprendimas išėjo. 1. Pirmas ženklas:

“Atrasite kudikį”. Visagalingasis tapo silpnu, maloniu vaikeliu. Ir kodėl ? Kad mus prie savęs patrauktų, kad męs su kudikiškų pasitikėjimu prie Jo eitume. Sename laike, tartum juodas debesys, Dievo teisybė ant žmonių kybojo ir baime juos spaudė. Iš to debesio, kartkartėmis, baisus, bauginantis ir baudžiantis teismas, kaip žaibas plyksteldavo, kaip tai laike tvano arba Sodomos ir Gomorros išnaikinimo. Ir jei kuomet Dievas nusilenkdavo prie žmonių, tai tas įvykdavo budu baime apimančiu, kaip ant Sinajaus kalno ar degančiame krume. Jei ir pažadėtasis Išganytojas tokiu budu pas mus butų atėjęs, kas gi butų galėjęs prie Jo be baimės artintis? — Tečiau ne; Jis nenori daugiau bauginti; Jis nori visus prie savęs patraukti; Jis ateina meilaus Kudikėlio pavydale, kuris jokios rustybės, jokios kartybės nežino, bet saldžiu nusišypsojimu visų širdis pagauna. Kaip gi daug tur reikšmės tas pirmasis ženklas! 2. Kitas ženklas: *“Vystyklais suvystytą”.* Dievas tad visai neturtingu tapo. Ir kodėl? Vėl iš meilės! Jis, kuriam visi dangaus ir žemės turtai yra atdari, tampa iš musų meilės neturtingu, kad mus, kurie malonėje, dorybėje ir nuopelnuose esame neturtingi, turtingais padarytų. *“Dėl jusų tapo beturčiu, budamas turtingu: idant per jo neturtą jus turtingais butumet”* (2 Kor. 8, 9). Po pirmajai nuodėmei Adomas ir Jieva pažino, pačių savęs dideliam užgėdinimui, jogei jie yra nuogi ir jog be pašvenčiamosios malonės rubo jie yra nuogi ir dvasiškoje prasmėje. Taip, žmonija buvo nuoga ir’plika. Šitai dabar atėjo Jėzus iš grynos meilės nuogas ir plikas, menkais vystyklais suvystytas, kad mums garbingąjį malonės rubą vėl padovanotų. 3. Ant galo aniolas sako: *“Ir paguldytą prakartėj”.* Tas reiškia: jogei taip ilgai laukiamasis Išganytojas, atėjęs, tapo kenčiančiu kudikiu. Ir kodėl gi? Vėl iš meilės! Jis nori su mumis visais ištrėmimo vargais dalintis, kad mus sutaikintų su mu-

sų kieta dalimi, musų vargus savo vargais pašvęstų ir į brangius akmenis dangiškojo vainiko juos atmainytų.

PRITAIKYMAS. Kaip gi męs laimingi esame, jogei neužgimėme po Senojo Įstatymo baime, kuomet grasinanti Dievo teisybės ranka išgąsčia pripildydavo, bet meilės Įstatyme, kada pats Dievas maloniu Kudikėliu tapo, kad mus prie savo dieviškosios Širdies patrauktų ir mums ramybės pabučiavimą duotų. Dabar su kudikiškų pasitikėjimu galime prie Jo eiti. Nors mes ir labai neturtingi butume, tai Jis turtingu tapo, kad mus pralobintų; nors mes nuvargę ir nuskurdę butume, tai Jis su mumis dalinasi visais gyvenimo vargais ir Jis padės mums juos iškęsti, kad iš jų gausų amžinybei pelną pasidarytume. Ką gi daugiau Dievas galėjo padaryti, kad mums savo neapsakomąją meilę išreikštų?

O amžinai palaimintasis dieviškasai Kudiki! Garbinu Tave, kaipo savo Viešpatį ir Dievą. Kaip gi galėčiau užtektinai atsidėkoti Tau už viską, ką Tu padarei, kad męs butume laimingi. Patrauk mane prie savęs stipriausiais meilės ryšiais, kad mano širdis butų ten, kur yra mano vienintelė tikra laimė, tai yra prie Jėzaus prakartėje.

PASIRYŽIMAS. Tankiai dienos bėgyje panašia trumpa maldele sveikįsiu mano Jėzų Betlejaus kutelėje.

APMĄSTYMAS PASKUTINEI METO DIENAI.

“Žmogus eina į savo namus, kuriuose jis amžinai pasiliks”. (Pam. 12, 5).

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau didelę ir smarkią laiko upę nesulaikomai bėgančią tolyn ir save, menkame laivelyje, jos viduje.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pažinti laiko nykumą ir svarbumą ir mokėti juo naudotis.

SVARSTYMAS. Štai mes ir vėl jau esame metų pabaigoje. Laiko tarpas iš 365 dienų, su savo džiaugsmais ir vargais, vėl praslinko ir mes paskirtame sau gyvenime, žymų padarėme žingsnį, nes stovime laiko srovės viduje. Kur gi mus neša ta smarkioji srovė? Ji mus stumia tiesiog prie didžiojo pervažo, tai yra mirties. Kiek ji reikalauja da metų, mėnesių ar dienų, kad kiekvieną iš mus ten davežtų, tai tik vienas Dievas težino. *"Dienos nei valandos niekas nežino"* (Mat. 25, 13). Bet kaip ta valanda ateina, pražųva viskas kas tik buvo žemiško ir išnykstančio. Kunas eina karstan ir visa, ką tik, neatsižiurint į Dievą, dėl kuno ar pasaulio padarei, eis prapultin, kad iš ten niekad neišeitų. Smaguriavimai, ištaigos, tuštybė, pasaulio pagyrimai, garsus vardas ,žemiškos prietelystės, viskas tuomet atras galą ,laiko srovė tą viską su savim nuneš.

PRITAIKYMAS. Kaip gi bus kartu atsižvelgti į praėjusįjį gyvenimą, kada matysi, jogei savo širdį prie tuščių daiktų priplakei ir jų jieškojai! Įsidėk giliai sau širdin, jogei tik tie daiktai išlaikys mirties smugį, kurie tur savyje nemiringumo sėklą, kurie buvo dėl Dievo atlikti. Ar tavo praėjusis gyvenimas neparodo kai-kurių tuščių dienų, Viešpačiui Dievui nepašvęstų? Jei taip, tad skubinkis. Nežinai kaip greit smarki laiko srovė tave prie didžiojo pervažo pristatys. Atlikinėk tikros vertės darbus, kurie pergyvęs mirtį.

O mano šventasai aniole sarge! Kasdien man primink laiko nykumą, kad brangias jo valandas sąžiningai dėl Dievo sunaudočiau.

2. PUNKTAS. Bėgantis laikas mus tiesiog į amžinastį stumia.

SVARSTYMAS. Kaip upė juron įbėgus be žymės išnyksta, taip bėgantis laikas neša tave į Amžinybės juras, kur nuopelnų laikas ant visados pasibaigs.

Tečiau ką pranykstančiame laike tu iš savęs padarei tuomi tu ir amžinai pasiliksi. Jei tą laiką, nenuilstančiu uolumu, amžiniems turtams rinkti sunaudojai, tad iždais apkrautas galėsi į amžinastį įeiti. Bet jei apsileidai, tada mirties akyvaizdoje pamatysi jog esi neturtingas visu tuo, kas vien tik amžinybėje tur vertę. Kaip gi išsiteisįsi dieviškojo Teisėjo akyvaizdoje, kuris yra amžių Karalius? Ką parodysi, kad amžinasties šalyje laimingą buvimą sau pelnytum? Nes nors juras ašarų tuomet išverksi, jau nepataisysi to ką pražudei.

PRITAIKYMAS. Gyvenk tad dėl amžinasties, kaipo tikėjimo kudikis. Tavo gražus pašaukimas kasdien tave į tai ragina. Nes ne dėl kitos kokios priežasties apleidai pasaulį, kaip tik dėl to, kad Jėzui gyventumei, dirbtumei ir veiktumei. Tad kasdien gerus grudus berk į laiko vagą, kad jie gausius amžinasčiai išduotų vaisius. *"Kurie ašarose sėja, su džiaugsmu pjaus ,ašarodami sėja savo sėklą ir su džiaugsmu ateina, atnešdami savo pėdus"* (Ps. 125, 5-4).

O saldus Dievo Kudiki! Tu esi laiko ir amžių Viešpats. Duok man nykstantį laiką taip sunaudoti, kad jis mane prie laimingosios amžinasties vartų atvestų.

PASIRYŽIMAS. Tankiai su Šv. Stanislovu pats sau sakysiu? Del amžinasties, ne dėl pasaulio gimiau; todėl ir gyvęsiu anai ne šitam.

APMĄSTYMAS NAUJIEMS METAMS, VIEŠPATIES APIPJAUSTYMO ŠVENTEI.

Tiktai Tas, kurio garbingiausiuoju Vardu Metas prasideda, gal tave tikrai laimingu padaryti.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau brangųjį Dievo Kudikį, kuris Apipjaustymo paslaptyje atsiduoda dangiškajam Tėvui kaipo auka už nusidėjusįjį pasaulį.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, tikroje dvasioje Naująjį Metą praleisti.

SVARSTYMAS. Yra visuotinas paprotys šioje dienoje Naujiems Metams laimės linkėjimus išreikšti. Ištikro yra tai gražus paprotys, nes kiekvieno žmogaus širdis trokšta ramybės ir laimės. Tąjį troškimą, Šventoji Dvasia, širdžių sutvėrėja, į širdis įdėjo. Todėl jis ir yra pas visus žmonės be išėmimo. Kas gi gal širdies troškimą apraminti? Kuomet pirmuoju maištu prieš Dievą, ramybė, ta vienintelė tikroji dušios laimė, tapo pražudyta, stengėsi žmonės vėl ją atrasti bet, toli nuo Dievo, žemiškuose daiktuose .turtuose, linksmybėse ir prabangose, pasaulio tuštybėje. Jųjų pasistengimas buvo tuščias. Tai paliudija istorija ir visi amžiai. Žemiškųjų turtų medžiojimas žmones kaskart nelaimingesniais darė. Tik Tas, prie kurio užgimimo aniolai giedojo: *"Ant žemės ramybė žmonėms geros valios"* (Luk. 2, 14)., tik Jis galėjo žmonėms pragaišintą laimę sugrąžinti. Todėl sako Apaštalas: *"Ir nėra nei viename kitame išganymo, nes ir nėra duotas žmonėms kitas vardas po dangumi, per kurį męs turėtume buti išganyti"* (Ap. D. 4, 12). Kadangi didesnioji žmonių dalis žemiškuose turtuose laimės jieško, todėl teisingai pasaulis yra didele ligonine pavadintas, kuriame sergančios širdįs išganymo ir ramybės trokšta. Kaip gi mažai yra laimingų ir kaip ne kiekvienas troškimas į laimę. veda.

PRITAIKYMAS. Ko nebetrokšta neišmintinga širdis ir iš tokių troškimų įvykimo laukia savo laimės ! O gal ir tu tokius troškimus turi. Ir tu norėtumei buti kitame name, kitokiose apystovose. Norėtumei turėti platesnę veikimui dirvą, žymesnes pareigas pildyti, su apšviestesniais turėti reikalus ir daugiau turėti progų savo talentams parodyti, ir tt. Bukie įsitikinęs, jogei tas viskas negalės tau tikros širdies ramybės suteikti. Neapsigaudinėk. Nei pareiga, nei vieta, nei garbingi darbai, nei smagios apystovos neapramys tavo širdies troškimo. Tikroji ta-

vo laimė yra Dievo rankose; iš Jo jos laukie, vien tik iš Jo. Jis gal tave kiekviename padėjime, kiekvienose aplinkybėse laimingu padaryti. Tik tas, kuris tau gyvybę davė, gal tau ir laimingą gyvenimą duoti.

Bet ar Jis nori tau tai padaryti? Taip, šios dienos šventė tai užtikrina. Nes brangus Dievo Kudikis priėmė Vardą *"Jėzus — Išganytojas",* kad parodytų, jogei Jis visus be išskyrimo nori išganyti, jog Jis visiems tikrą ramybę atneša. Tuo tarpu gi daugelis taip gyvena, jogei Jėzus negali jiems palaiminti, nors Jo širdis to trokšta. Jie savais keliais eina. Eik gi, pasitik savo Išganytoją, o Jis tave tikrai laimingu padarys. Nedaryk Jam šį metą jokio skausmo, žinodamas ir norėdamas, atviromis akimis; o jei kuomet tas atsitiktų, vėl tuojau pasitaisykie. Ištikimai laikykis Jo malonės įkvėpimų ir savo viršininkų surėdimų, nors tavo savimeilei ir sunku butų. Ant galo, su kudikiškų pasitikėjimu atsiduok į Jo rankas ir leisk Jam save vesti". Tik toks yra pasekmingas Naujiems Metams receptas.

O mano Jėzau! Tavyje yra visas mano išganymas. *"Viešpats mano šviesa ir mano išganymas, ko aš bijosiuos? Dievas yra mano gyvenimo apgynėjas, prieš ką aš drebėsiu?* (Ps. 26, 1).

PASIRYŽYMAS. Visus neišmintingus troškimus iš savo širdies išmesiu.

APMĄSTYMAS ŠV. STEPONO ŠVENTĖS OKTAVAI.

Užgimęs pasaulio Išganytojas Kankininkystės įstatą duoda.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių kruviną Šv. Stepono mirtį, kurią jis su džiaugsmu dėl Jėzaus priima.

2. ĮŽANGA. Prašyk brangiojo Dievo Kudikio, kad pirmąjį pamokinimą, kurį Jis mums iš prakartės duoda, giliai tavo širdyje atspaustų.

1. PUNKTAS. Kas nori buti Kristuje išganytu, reikia kad karėje su savimi kankintiniu taptų.

SVARSTYMAS. Jėzus atėjo į pasaulį tapti kankintiniu iš meilės. Jis gyveno kaipo kankintinis ant žemės ir kaipo kankintinis ant kryžiaus numirė. Jojo pavyzdys turi mus paraginti, kad ir mes dėl Jo meilės kankintiniais taptume. Todėl po Jėzaus Kristaus Užgimimo Šventės seka tuojaus Šv. Stepono, pirmojo Kankintinio, Šventė. Iš savo prakartės šaukia Išganytojas ir į mus: *"Kas nori paskui manęs eiti, tegul pats savęs atsižada ir teima savo kryžių"* (Mat. 16, 24). Taip, kas nori Jėzaus mokintiniu buti, tas turi kankintiniu tapti, visupirmiausiai karėje su savimi. Nuo laiko įpuolimo į pradinę nuodėmę mes daug ką savyje atrandame, kas kariauja priešai Dievą ir Jojo šventąjį įstatymą. Todėl Apaštalas sako: *"Matau kitą zokoną mano sąnariuose prieštaraujantį prieš mano dvasios zokoną"* (Rym. 7, 23). Iš tųjų nuodėmės pasekmių Išganytojas mus paliuosuos. Jis pats musų kaltę ant savęs paims ir mums suteiks malonių pilnybę, kad tuosius palinkimus pergalėti galėtume. Ir karės Jis mums nedovanoja. Jis jos reikalauja nuo kiekvieno. Tik su paskutiniu širdies plakimu ir paskutinė musų karė bus atlikta. Iš tos karės mes neišeisime pergalėtojais, jei ištikro netapsime kankintiniais. *"Pergalėk pats save"*. Tą šventasis Steponas drąsiai atliko, tokiu budu jis ir gyvenimo nekaltybę išlaikė ir karžygiškame laipsnyje artimo meilę įgijo.

PRITAIKYMAS. Mes visi po *"Nuodėmės įstatymu"* gyvename. Jei nori kad ir tave pasaulio Išganytojas į savo mokintinius priimtų, tai turi išganymo priešams nepermaldaujamą apskelbti karę. Kaip Jis dėl tavęs kankintinu tapo, taip ir tu dėl Jo turi kankintiniu buti. Nuolata su savim karė yra tai tikra kankininkystė, kuri tada tik pasibaigs, kada ant karės

lauko mirsi. Todėl niekad nesiskųsk, jogei perdaug kliučių savyje atrandi. Išganytojas ir tau sako, ką Jis kitados Šv. Povilui pasakė: *"Užtenka tau mano malonės; nes stiprybė pasirodys silpnybėje"* (2 Kor. 12, 9). O mano dieviškasai Išganytojau! Gailiuosi, jogei aš toje kankininkystėje taip mažai ištvermės ir drąsos parodžiau. Suteik man ateityje drąsą ir stiprybę.

2. PUNKTAS. Kas nori buti Kristuje išganytu, turi gyvenimo varguose kankintiniu buti.

SVARSTYMAS. Nuodėmė tapo priežasčia da ir kitų pasekmių. Žemė virto kančių ir priešinybių vieta. Ir šių pasekmių Išganytojas neprašalina. Bet savo malone Jis mus taip įstabiai pastiprina, jogei mes iš jų nevystantį vainiką sau nusipinam. Tečiaus reikėjo, kad Kristus dėlto kankintiniu taptų, ir noriai pilną vargų kieliką iš meilės dėl musų išgertų. Todėl ir mes turime neišvengiamas gyvenimo priešinybes, viduju ir širdingu jų priėmimu, apversti į liuosos valios aukas Dievui.

"Mano širdis pasirengusi", meldėsi Kudikėlis Jėzus prakartėje, taip-pat Šv. Steponas manė, taip ir tu turi šnekėti.

PRITAIKYMAS. Kaip tu šios kankininkystės prisilaikai? Ar niekad nesiskundi ir nemurmi prieš bandymus, kurie tave ištinka arba prieš neapykantą, kurią tau kiti parodo? Ar tu tą pakenti ir pasiryžęs esi kęsti kaipo tikras kankintinis, kad pradžiugintume! Tą, kuris dėl tavęs kankintiniu tapo?

O mano Viešpatie ir mano Dieve! atleisk man mano nekantrybę ir apsileidimą. Noriu toliau pasirodyti kaipo Tavo mokintinis.

PASIRYŽIMAS. Kentėjimo laike su Apaštalu kalbėsiu: *"Apsaugok Dieve, idant aš girčiausi, negu tiktai iš Kryžiaus Viešpaties musų Jėzaus Kristaus"* (Gal. 6, 14).

APMĄSTYMAS ŠV. JONO ŠVENTĖS OKTAVAI.

Kaip Šv. Jonas mylėjo Dievą.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių garbingiausįjį Dievo Kudikį, kaip Jis šaukia iš prakartės į žmonės: "Atėjau siųsti ugnį ant žemės ir ko noriu, jei ne to, kad degtų?" (Lu. 12,49).

2. ĮŽANGA. Prašyk naujai užgimusio svieto Išganytojo, kad Jis sušildytų tavo šaltą širdį prie meile degančios savo širdies.

SVARSTYMAS. Šv. Jonas yra pavadintas meilės mokintiniu. Jis yra įstabus pavyzdis tos tikros, gilios Dievo meilės, kurią Dievo Sunus atnešė ant žemės. Toji meilė pas Šv. Joną išdygo geriausioje ir vaisingiausioje dirvoje, butent, skaisčioje ir nekaltoje jo širdyje. Jokia širdis taip neatjaučia Dievo meilės, jokia širdis taip lengvai neužsidega Dievo meile, kaip toji, kurioje žemieji kuno geiduliai da mažiausio išnaikinimo nepadarė. Tokia dušia išprigimimo jaučiasi patraukta prie skaisčiausios Dievo Esybės. Nekaltos dušios, su Augščiausiojo malonės pagalba, gal širdingiausiai, giliausiai ir karščiausiai Dievą mylėti. — Toliau, kaip gryna širdis yra labai vaisinga meilei dirva, tai taip ir gyvas tikėjimas yra šaknis, iš kurios meilė ima stiprybę ir gyvastį. Juo tikėjimas stipriau apima žmogų, tuo aiškiau šviečia pas jį Dievo meilės liepsna. Gi nei vienas tarp Apaštalų nebuvo taip giliai ir taip visapusiškai tikėjimo tiesų apėmęs, nei vienas taip gyvai dieviškojo Mokytojo mokslu nebuvo perimtas, kaip Šv. Jonas. Todėl ir tapo jam priduotas erelis, kaipo symbolas. Visa ką regėjo ar girdėjo, gyvu tikėjimu apėmė. Todėl ir Dievo meilė kaskart giliau šaknis leido pas nekaltą, gyvai tikintyjį Joną. Kasdieninis su Viešpačiu Jėzumi susiėjimas, kaip gi galingai maitino ir stiprino tą ugnį! Ką jis tuomet jautė, kada per paskutinę vakarienę ilsėjosi savo jautria širdimi ant meile degančios Jėzaus krutinės!

Pridėk da prie to, mylimojo Mokytojo kančios regėjimą, ir po Jo užžengimui į dangų, nuolatą buvimą su Mariją, ta gražios meilės Motina, o suprasi Dievo meilės didybę pas Šv. Joną.

PRITAIKYMAS. Jei ir tu nori pagaminti savo širdyje dirvą, kurioje Dievo meilė tarptų, tai rupestingai saugok savo širdies skaistybę ir nekaltybę. Taip santykiuose su kitais, kaip ir apsiėjime su savimi, saugokies to visko, kas kuniškumu atsiduoda; priešinkis apsileidimui ir tinginiavimui, o pamatysi, kaip tavo širdis kaskart daugiau turės patraukimo prie Dievo. Kiekvienas apsimarinimas dėl Dievo atliktas, tave jautresniu darys Dievo meilei. — Apmąstymais, dvasiškaisiais skaitymais kas kart labjau gilinkies išganymo tiesų ir Jėzaus gyvenimo pažinime, kad tikėjimas tave vis labjau perimtų ir prie Išganytojo patrauktų. Šv. Jonas rašo; *"Kas Dievo nemyli, tas Jo. nepažįsta, nes Dievas yra meilė"* (Jon. 4, 8).

Ateik, Šv. Dvasia ir uždegk mano širdyje dvasiškosios meilės ugnį. Sutverk manyje naują širdį ir įsodyk joje kaskart giliau vaisingus tikėjimo daigus.

O šventasis mokintini Jonai! savo galingu užtarimu sužadink manyje didelę Jėzaus meilę.

PASIRYŽIMAS. Tankiais Švenč. Sakramento aplankymais stengsiuosi prie mylinčios Jėzaus Širdies savo širdį sušildyti.

APMĄSTYMAS NEKALTŲJŲ BERNELIŲ ŠVENTĖS OKTAVAI.

Jėzaus meilė dėl vaikelių.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Kudikį Jėzų prakartėje.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės apleistiems vaikeliams gerą širdį parodyti.

SVARSTYMAS. Jėzaus Kristaus ,tavo dieviškojo paveikslo, pavyzdys, turėtų pripildyti tavo širdį antgamtine vaikelių meile. Jis'tave ragina užsiimti su pasišventusią širdžia jų aprupinimu ir auklėjimu. Dieviškasis Išganytojas, laike savo žemiškojo gyvenimo, maloniausiu budu, žodžiais ir darbais užsistojo už vaikelius ir jiems širdingiausią meilę parodė. Kartą, kaip Šv. Mateušas apsako, atvedė motinos vaikelius prie Jėzaus, kad Jis savo rankas ant jųjų uždėtų. Mokintiniai sulaikė jąs, nes jųjų mylimasis Mokytojas buvo nuilsęs; jie norėjo Jį nuo tos sunkenybės apsaugoti. Bet Išganytojas uždraudė jiems tai daryti ir tarė: *"Leiskite kudikius ir neginkite jiems eiti prie manęs, nes tokių yra dangaus karalystė"* (Mat. 19, 14). Ir kuomeiliausiai Jis jais užsiėmė, parodė jiems širdingiausią rupestingumą ir juos palaimino. Jis net pertraukė savo pamokinimus žmonėms, kad mažyčiais užsiimtų. Kartą Jis pasišaukė vaikelį prie savęs, pastatė jį klausytojų tarpe ir tarė: *"Ištiesu sakau jums, jei neatsiversite ir netapsite kaipo vaikeliai, neįeisite į dangaus karalystę"* (Mat, 18, 3). Čia vėl Jis norėjo parodyti, jogei vaikeliai Jojo dieviškoje širdyje ypatingą užima vietą. Trečią da kartą Jis sakė: *"Kas priimtų vieną tokį vaikelį mano vardan, mane priima"* (Mat. 18, 5). Tais žodžiais Jis norėjo prieš visus žmones išreikšti, jogei, jei kas, dėlei Jo, vaikeliu užsiima, tai taip kaip Jam pačiam meilės darbą padarytų. Toliau, kaip Jėzus rupinasi vaikelių dušiomis, parodė Jis, šaukdamas į klausytojus: *"Kas papiktintų vieną iš tų mažųjų, kurie į mane tiki, geriaus jam butų, kad girnų akmuo butų užkabintas jam ant kaklo ir butų jis paskandintas marių gilumoje"* (Mat. 18, 6). Ir vėl: *"Žiurėkite, kad nepapiktintumėte vieno iš tų mažųjų, nes sakau jums, jog jų aniolai danguose mato visuomet veidą mano Tėvo, kuris yra danguose"* (Mat. 18, 10). Prie savo inėjimo į Jeruzalem Jis su džiaugsmu priėmė vaikelių

pagerbimą. Kuomet vaikeliai šaukę: *"Hozanna Sunui Dovido"*. Pariziejai tai išgirdę pyko; bet Išganytojas subarė juos sakydamas: *"Argi niekuomet neskaitėte: jog iš burnos kudikių ir žindančiųjų padarei garbę?"* (Mat. 21, 16).

PRITAIKYMAS. Šis dieviškojo Išganytojo pavyzdys atrado pas visus Šventuosius galingą atbalsį. Ar tas tau aiškiai neparodo, kaip labai Jis pats vaikelius myli, ir kaip už didelį nuopelną tau paskaitys, jei ir tu dėl Jo meiles jais užsiimsi ir apie juos rupestį turėsi? Jei nori dieviškąją Jėzaus Širdį sau pelnyti, tai parodyk širdingą gailestingumą apleistiems, ir dėlei vargo nenusibaidyk nuo jų auklėjimo ir jųjų aprupinimo? Kokių aukų nepasigailėjo Šv. Pranciškus Ksaveras, Šv. Vincentas iš Paulo ir daug kitų, kad vaikelių dušias gelbėtų ir prie Dievo vestų!

O mano dieviškasai Išganytojau! Pripildyk mano širdį didele meile tų, kurie Tau yra taip brangus, kad ir aš dėl Tavęs nesibijočiau vargų ir sunkenybių jųjų aprupinime.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu dieviškąjį vaikelių Prietelių kad tuomi išnaujo save paragin-čiau prie uolumo.

APMĄSTYMAS TRIJŲ KARALIŲ VILIJAI.

Koks tur buti tasai maloningumas, kurį tu vaikeliams turi parodyti?

1 ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dieviškąjį vaikelių Prietelių mažyčių viduje, kaip Jis jais meiliausiu budu užsiima.

2. ĮŽANGA. Prašyk tikros krikščioniškosios vaikelių meilės.

SVARSTYMAS. Jei nori pasielgti Kristaus, tavo dieviškojo pavyzdžio, dvasioje, tai turi užsiimti sau pavestais vaikeliais su tokia meile, kuri 1) iš ti-

kėjimo išeina ir jame kasdien naują stiprybę ir maistą randa. Pirmiausia reikia turėti akyse vaikelių dušių išganymą ir jomis ypatingai rupintis. Saugokis tokios meilės, kuri tik paviršiaus laikosi; kuri atsižiuri tik į malonų, patraukiantį vaikų apsiėjimą ir lengvai išgema į žemiškąjį palinkimą. Ji dvejopu saiku saikuoja. Vienam vaikui rodo ypatingą meilumą ,kitą gi šaltu apsiėjimu įžeidžia. Jei nori tikru tikėjimo vaikeliu pasirodyti, tai matyk kiekviename, net ir menkiausiame, blogiausiame vaikelyje, dušią, už kurią tavo Dievas atidavė kraują ir gyvastį, ir mylėk jame Kristų, tavo Viešpatį. Tuomet nieko jausmiško neįsimaišys į tavo maloningumą vaikams. 2) Turi vaikeliais užsiimti su meile, kantrybe ir atsižiurėjimu į jų silpnybes ir ydas. Ištikro meilė neturi buti akla ant klaidų. Tečiau ji turi mokėti surast skirtumą tarp klaidos ir klaidos ir ruščiai statytis prieš kiekvieną dorišką klaidą ar prasižengimą. Meilė neturi buti silpnybė su Dievo įsakymų skriauda; tečiau ji atsižiuri į silpnybes, vaikų amžiui įgimtas ir kurios iš blogos valios neišeina ir yra kantri. 3) Toliau tokią meilę reikia turėti su vaikais, kuri verčia su vaikais vėl vaiku tapti ir jiems nekaltus džiaugsmus pagaminti. Gyvenimas ir nekaltų vaikų dvasia reikalauja gražaus ir nekalto džiaugsmo; jis yra kaipo saulės šviesa širdžiai, kuri gerus daigtus, tavo įsėtus, linksmai augina ir jiems duoda brandą. Tu turi, ant galo, mylėti juos tokia meile, kuri daug už vaikelius meldžiasi prie Jėzaus, prie Jo palaimintosios Motinos ir prie to vaikelio aniolo sargo. Nes *"jei Viešpats namų nestato, tai ant tuščio dirba tie, kurie jį stato"* (Ps. 126, 1).

PRITAIKYMAS. Jei paklusnumas tau pavedė vaikelių globą, tai bandyk save, ar turėsi dėl vaikelių toki prielankumą, kokį tavo Viešpats ir Išganytojas nori, kad turėtumei. Mylėk vaikelius Jėzuje ir dėl Jėzaus! Ištikro, auklėjimas ir aprupinimas vaikų daug

vargo atsieina, nes tankiai nuo jauniausiųjų dienų jie blogai auga. Bet viskas, ką tu jiems teisioje dvasioje padarysi, turės aukso vertę ir pagamys tau ateityje gausų užmokesnį. Vesk juos meiliai prie Dievo, bet gi saugokis, kad amžinu barimu, nuolatais perspėjimais, pertankiomis ir perilgomis maldomis jų nepailsintumei; nes vaiko širdis greit apsidžiaugia, o paskui ir meilės netenka. Prašyk pas Dievą teisios dvasios, o dieviškasis vaikelių Prietelius palaimys tavo pastangoms.

O dieviškasai Išganytojau! Duok man širdį pagal tavo širdį, kad teisiu budu rupinčiausi tais, kuriuos Tu man pavedei kaipo savo numylėtinius.

PASIRYŽIMAS. Del Jėzaus meilės ypatingai rupįsiuosi vaikeliais.

APMĄSTYMAS TRIJŲ KARALIŲ ŠVENTEI.

Trijų Karalių kelionė iš rytų šalies į Betlejų.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip trys išminčiai, įstabios žvaigždės vedami, atlieka ilgą ir vargingą kelionę į Judėją.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės visuomet ištikimai sekti šventosios Dvasios įkvėpimus.

SVARSTYMAS. Kaip teisinga yra, jogei mes, be Dievo malonės pagelbos nieko tikrai nuopelningo negalime dėl dangaus padaryti, tai taip-pat yra teisinga, jogei mes, su pagelba iš augštybės, galime atlikti viską, į ką malonė mus veda. Reik tik, kad iš musų pusės butų ištikimas su malone veikimas. Atsimink išminčius iš rytų šalies. Jie seka malonės šaukimą tuojaus ir linksmai. Ištikro, ne jie vieni tik buvo, kurie tą žvaigždę matė. Daugelis ją pamatė ir pažino, jogei ji yra iš augštybių ženklas. Be abejonės, Viešpats, tai viršujai malonei ir viduję

pridėjo, tai yra pažinimą, jogei žvaigždė Išgelbėtojo atėjimą reiškia, ir sykiu paraginimą paskui žvaigždę eiti. Bet kaipgi atsitiko? Tik trys pasiryžo tuojaus ir linksmai paklausyti šaukimo iš augštybių. Gerai jie išmanė, jog tas jiems daug aukos atsieis. Reikėjo jiems viską apleisti ir keliauti į tolimą, nežinomą šalį. Tečiau tas viskas jų nesustabdė. Dievas pašaukė ir jie tuojaus eina, eina linksmai, nesibijodami aukų. Ir tik jie vieni pasiekė laimingąjį tikslą, kuomet kiti, kurie gal ir stebėjosi žvaigždei, pasitenkino atsidusimais ir gerais norais. Dievas drąsią širdžių nori, kurios pirmam malonės pašaukimui atsako: *"Viešpatie, štai, aš Tave seksiu"*.

Šventieji Karaliai sekė žvaigždę su ištverme ir kantriai. Tiesa jie buvo pasirengę sutikti kliutis, bet beabejo, jie jų surado daugiau, nei tikėjosi: blogi keliai, tušti tyrumai, neprielankios jiems tautos. Prie to prisidėjo da ir didžiausias bandymas: Žvaigždė išnyko. Pats Dievas, tartum tamsia ukana, prisidengė. Tenai, kur jie Messi ją tikėjosi atrasti, stačiai iš jų pasijuokė ir pasityčiojo. Buvo tai sunkios valandos. Bet jie tvirtai pasitikėjo Tuomi, kuris juos pašaukė. Juo tamsiau darėsi, tuo tvirčiau jie laikėsi dieviškųjų prižadėjimų. Tasai kantrus jų išturėjimas buvo gausiai apdovanotas.

PRITAIKYMAS. Pamąstyk dabar apie save patį. Šv. Dvasia leidžia ne vienai malonės žvaigždei mums užtekėti. Yra tai dieviškosios malonės įkvėpimai. Jie prakalba į tave tai apmąstymais, tai dvasiškais skaitymais, tai dvasiškojo vadovo, tai viršininkų perspėjimais. Jie tavo atydą atkreipia į vieną ar kitą dalyką ir tu aiškiai ir suprantamai matai, jogei tave Dievas šaukia. Tečiaus tankiai kaip gi atsitinka? Kiekvienas įkvėpimas, kuris iš Dievo eina, visuomet nuo mus reikalauja aukos savęs pergalėjimo; nes musų prigimimas traukia mus žemyn, kuomet malonė kelia mus augštyn. Tos aukos tu tankiai bijaisi,

nors malonė, kuri tave šaukia, kiekvieną kartą suteikia ir reikalingą pagelbą. Tu gi pasitenkini gerais norais ir atsiduksėjimais, vietoje greit ir noriai ranką prie darbo pridėti. Tankiai truksta taip-pat patvarumo ir ištesėjimo pasiryžimo išpildyme, kurį Dievas mumyse sužadino. Iškyla kliutys, kurių nesitikėjai, arba tamsu ir ukanota pasidaro tavo dušioje, ir tu nupuoli dvasioje ir apleidi tą, ką pirmiau su šventu uolumu buvai pasiryžęs padaryti.

O mano dieviškasai Išganytojau! Gailiuosi, jogei ne vieną iš Tavo perspėjimų palikau be pasekmės, nes bijojausi savęs atsižadėjimo aukos, kurią butų reikėję padaryti. Bjauriuosi ta savo nedrąsa ir prašau Tavęs pagelbėti man ateityje, kad drąsiai paimčiau ranką, kurią Tu man paduodi. *"Kalbėk, Viešpatie, tavo tarnas klauso"* (1 Kr], 3, 9).

PASIRYŽIMAS. Kuomet Dievo malonės šaukimą dasiprasiu, mintysiu savyje: *"Viską galiu Tame, kuris mane stiprina"* (Phil. 4, 13).

APMĄSTYMAS TRIJŲ KARALIŲ ŠVENTĖS ANTRAI OKTAVOS DIENAI.

Tikrojo tikėjimo laimė.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių tris išminčius iš rytų šalies, kaip jie garbingiausiam Dievo Kudikiui širdingai dėkoja, kad Jis juos įstabia žvaigžde prie savęs pašaukė.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės aiškiai vieno tikro tikėjimo brangumą pažinti, ir už jį per visą gyvenimą dėkoti.

1. PUNKTAS. Tikrojo tikėjimo žvaigždė spindi aiškiai ir šviesiai.

SVARSTYMAS. Bažnyčia, Trijų Karalių arba Apsireiškimo Viešpaties Šventę, laiko kaipo Šventę stabmeldžių užgimimo vienam tikram tikėjimui ir todėl nuo pradžių su didele iškilme ją švenčia. Kuomi

Karaliams iš rytų buvo įstabioji žvaigždė, tuomi mums yra viena tikra Katalikų Bažnyčia, ta žvaigždė kelią rodantį į amžinąjį gyvenimą. Žvaigždė, kurią išminčiai matė žibėjo šviesiai ir aiškiai. Tiesa, jie matė daug žvaigždžių nakčia ant dangaus, bet tik viena iš jų buvo dieviškuoju pasiuntiniu, kuris prie Jėzaus turėjo nuvesti. Ir ši žvaigždė turėjo taip įstabiai aiškią šviesą, jogei kiekvienas, kuris ramiai ją tyrinėjo, lengvai galėjo ją nuo kitų atskyrti ir pažinti, jogei ji buvo nuo Dievo atsiųsta. Todėl Karaliai neturėjo niekad nei mažiausios abejonės, kuri iš žvaigždžių yra tikras dangaus pasiuntinis. — Tas pats yra su vienu tikru Katalikų tikėjimu. Amžių bėgyje užtekėjo padangėse daug tikėjimų, žmonių išrastų, kurie tvirtino, buk jie tikrais dangaus vadovais esą. Tečiau visi tų išradėjų pasistengimai buvo tušti. Vienas tik tikras, nuo Dievo apreikštasis tikėjimas tur savyje dieviškosios pradžios žymę. Jis šviečia tikrai dieviškaisiais ženklais, savo stebuklingu prasiplatinimu, savo nesugriaunamu tesėjimu, savo dievišku veikimu, savo neatmainomu mokslu, Jis nėra kokia klaidžiojanti bet stebuklingoji žvaigždė.

PRITAIKYMAS. Tu turi didelę laimę turėti tą vieną tikrą tikėjimą, kuomet daugiau, kaip tukstantis milijonų žmonių seka klaidingą šviesą. Visugeriausiasis Dievas, suteikė tau jau lopšyje tą tikėjimą, kaipo pirmąjį savo meilės ženklą. Ar tankiai pamąstai apie tą išskyrtiną Dievo dovaną? Didžiausias iždas, kurį žmogus čia gal turėti, yra tai tikras tikėjimas; nes jis yra visų kitų dvasiškųjų turtų pamatas.

Kaip gi galiu aš Tau, dieviškasai Išganytojau, už tai atsidėkoti, jogei Tu man vieną, tikrą, vien tik išganantį tikėjimą suteikei ! Atleisk man, jogei aš toje dėkingystėje taip buvau apsileidęs. Neapleisiu toliau nei vienos dienos Tau širdingai nepadėkojęs.

2. PUNKTAS. Tikėjimo žvaigždės šviesa yra maloni, suraminanti ir tikra.

SVARSTYMAS. Prie visų kelionės sunkenybių ir vargų tris išminčius labjausiai ramino ir stiprino regėjimas tos įstabios žvaigždės, kurį švietė jiems kelią savo maloniu spindėjimu. Kuomet jiems drąsa apsilpnėdavo, pažvelgę į žvaigždę jie atrasdavo naują stiprybę ir viltį. Jie žinodavo jogei ši žvaigždė juos tikriausiai nuves prie Išganytojo. Tas pats yra su vienu tikru tikėjimu. Kelionė ašarų pakalnėje yra tikrai varginga ir sunki. Bet stebuklingoji tikėjimo žvaigždė, savo malonia, suraminančia šviesa, pasiekia tamsius ir opius gyvenimo klausymus ir tikinčiam Krikščioniui duoda suraminimą, viduję ramybę, kurios netikintieji arba klaidatikiai nežino. Tinkintysis Krikščionis taip-pat žino, jogei toji žvaigždė jį tikriausiai veda prie Jėzaus.

PRITAIKYMAS. Kiek sykių tikėjimas tave stebėtinai suramino ,kuomet ant tavo gyvenimo kelio juodi debesiai užslinko; kiek kartų jis tave sužadino ir padrąsino dideliu užmokesniu, kurį jis tau tikrai žada! Už tą viską tark širdingą ačiu meilingąjam Dievo Kudikiui prakartėje.

O mano Jėzau, tiesos Karaliau! Tegu ir paskutinis mano širdies suplakimas bus tikėjimo aktas į Katalikų Bažnyčios mokslą, aktas širdingas padėkos už šitą dangaus brangenybę.

PASIRYŽIMAS. Tankiai melsiuosi už prasiplatinimą vieno tikro tikėjimo.

APMĄSTYMAS TRIJŲ KARALIŲ ŠVENTĖS TREČIAI OKTAVOS DIENAI.

Reikalingos tikėjimui ypatybės.

1. ĮŽANGA. Statyk vėl sau po akių tris Karalius iš vakarų šalies, kurie, atlyginimui už savo ištikimumą, gauna nuo pasaulio Išganytojo antgamtinio tikėjimo dovaną.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės kasdien labjau tikėjime insigilinti.

1. PUNKTAS. Tikėjimas turi vien tik Dievu remtis.

SVARSTYMAS. Šv. Augustinas sako: "Tikėjimas yra dušios šviesa gyvenimo durys ir išganymo viltis. Tikėjimui tinka tas, ką Šv. Dvasia sako apie tikrąją išmintį. *"Teisirtgas žmogus, kuris išmintį atrado . . . Medis gyvenimo ji yra tiems, kurie ją įgijo; ir kas ją laiko yra laimingas"* (Prież. 3, 13-18). Kas čia pasakyta apie išmintį, prie tikėjimo tinka tik tuomet, kuomet jis yra antgamtinė, dieviškoji dorybė. Jos daigą Šv. Dvasia įdeda į žmogaus širdį prie Krikšto, žmogus tą dieviškąjį daigą prie veikiamosios malonės pagelbos turi išauginti. Pirmoji tikėjimo ypatybė yra ta, jogei jis vien tik Dievu atsiremia. Tikėjimo dalykas yra Dievo apreikštos ir Bažnyčios mus mokinamos teisybės, kuriąs butinai turime priimti vardan Dievo, jąs apreiškiančio . Mes nepajudinamai tvirtai tikime, jogei Dievas, amžinoji tiesa, arba tiesiog, arba per Bažnyčią, regimąjį Šv. Dvasios įrankį, taip pasakė. Tik šitaip suprastas tikėjimas yra pagarba, yra Dievo garbinimas, ir esmiška dalis tos garbės ,kurią mes Dievui esame kalti. Iš šito visais laikais nepajudinamojo pamato semia katalikiškasis tikėjimas savo jiegą, savo tvirtybę, savo patvarumą, net ir tuomet, kada teisybės yra didžiausiu uku uždengtos, kuomet jos yra nepasiekiamos paslaptįs.

PRITAIKYMAS. Rupestingai saugokie brangųjį tikėjimo palikimą ir visur ir visados laikykis to, ko Bažnyčia mokina ir tai vardan To, kuris, kaipo teisingasis Dievas, per Bažnyčią į tave kalba. Tegu tukstančiai ir milijonai puikių mokslinčių ir ką kita sako, Dievo žodis, kaip juroje uola ,stovi tvirtai. *"Dangus ir žemė 'praeis, bet mano žodis nepraeis"* (Mat. 24, 35).

O mano Dieve! Delei Tavo Vardo aš tvirtai laikau už tiesą tą viską, ką Šv. Dvasios valdomoji_Bažnyčia mokina. Su tuomi tikėjimu aš noriu gyventi ir mirti.

2. PUNKTAS. Tikėjimas tur buti veikiantis.

SVARSTYMAS. Tikėjimas netur buti kokis ten negyvas turtas, jis tur buti gyvas ir veikiantis; tik tuomet jis mus galės pas Jėzų nuvesti. Viskas, kas gyvybę turi, augs ir tarps, žydės ir vaisius atneš. Mokslas gal buti grynai teoretiškas ir neturėti į kasdieninį gyvenimą mažiausios įtekmės. Ne taip turi buti su tikėjimu. Jis turi įtekmę turėti į musų mintis į musų veikmes ir pasielgimą.

Tik taip jis gali mus į amžiną gyvenimą nuvesti. Jei kasdieninis gyvenimas neatsako tikėjimui, tuomet žmogui tinka tasai baisus Teisėjo žodis: *"Nedoras tarne, iš tavo burnos teisiu tave"* (Luk. 19, 22). *"Taip tikėjai, o kaip gi gyvenai!"*

PRITAIKYMAS. Gyvenk tat tikėjimo šviesoje ir nuolat perkratinėk savo kasdieninį gyvenimą taippat toje šviesoje. Tankiai savęs klausk: "Ką sako tikėjimas apie šitą ar aną, apie tavo viršininkus,' apie žemiškųjų daiktų vertę, apie ištikimybę mažuose daiktuose, apie nemarios sielos vertę ir tt." Ir ko jis mokina apie tuos daiktus, tai imk sau už taisyklę. Taip darydamas niekad neužeisi ant klaidingo kelio.

O Viešpatie! Duok, idant tikėjimas manyje kasdien didesnę stiprybę ir gyvybę įgytų, kad jis

man *"gyvu vandenimi taptų, kuris bėga į amžinąjį gyvenimą"* (Jon. 4, 14).

PASIRYŽIMAS. Rupįsiuosi tuomi, kad tikėjimo šviesa visuomet manyje šviestų, kaip amžinoji šviesa prieš Dievo Namelius Altoriuje.

APMĄSTYMAS TRIJŲ KARALIŲ ŠVENTĖS KETVIRTAI OKTAVOS DIENAI.

Šventųjų Trijų Karalių pasielgimas Betlejuje.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdik sau, kaip Viešpaties Motina paduoda savo dieviškąjį Kudikį dievotiems Karaliams į rankas, ir kaip anie su graudingu dievotumu Jį glaudžia prie savo širdies.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad garbingiausįjį Dievo Kudikį Šventoje Komunijoje visuomet vertai priimtumei.

1. PUNKTAS. Pagarba, kurią atidavė trys karaliai.

SVARSTYMAS. Trys išminčiai be abejonės tikėjosi, naujai užgimusį Karaliaus Sunų atrašę puikiuose rumuose, paguldytą ant šilkų ir purpuro, kaip kunigaikščiui pritinka. Bet pasirodė, kad tokia viltis buvo tuščia. Jie atrado paprastą butą ir jame mažą kudikį, prastais vystyklais suvystytą. Tečiau jųjų tikėjimas taip buvo tvirtas, jog tasai jųjų apsivilimas neikiek jo nesusilpnino. Atlyginimui už tai, jie gavo apšvietimą nuo Dievo ir pažino, jogei vargingas Kudikis yra ne tik Karalius ir viso pasaulio Karalius, bet jog Jis yra patsai Dievas. Tą apreiškimą gavę, jie atsiklaupė giliausioje pagarboje prie prakartės ir pagarbino mažo Kudikio pavydale savo Viešpatį ir Dievą taip širdingai ir su taip gyvu tikėjimu, jogei Marija ir Juozapas stebėjosi.

PRITAIKYMAS. Žiurėk ko Dievas pirmiausia iš tavęs reikalauja, kuomet prie Viešpaties stalo ar-

tiniesi, kad Šv. Sakramentą priimtumei. Dangaus ir žemės Karalius, kurį augščiausieji aniolai giliausiame nusižeminime garbina, šaukia tave prie savęs. Tečiau tavo žemiškoji akis nieko čia didžio ir prakilnaus nemato. Nematai jokio šviesaus sosto, jokio didžiame majestote Karaliaus. Matai mažą namelį, kuris Jo gyvenimui tarnauja. Jis pats yra suvystytas menkais vystyklais, prasta balta duona. O bet gi — tikėjimas tau sako: *"Yra tai tavo Dievas, begalinis dangaus ir žemės Viešpats"*. Tasai gyvas tikėjimas turi tave taip-pat sujudinti, kaip ir tris karalius. Jis turi tave priversti, kad giliame nusižeminime atsiklaupęs, Jam, kaipo savo Dievui, po duonos paveikslu, garbę atiduotum. Niekad neužmiršk tą tikėjimą atgaivinti, kiek sykių prie Viešpaties stalo prisiartini. Viešpats tos tikėjimo garbės reikalauja.

O užgimęs amžinojo Tėvo Sunau! Tikiu, jogei po duonos paveikslu tikrai ir teisingai esi, taip kaip dabar po Tėvo dešinės ant sosto sėdi, ir kaip kitados ateisi teisti gyvus ir numirusius.

2. PUNKTAS. Didelės reikšmės dovanos.

SVARSTYMAS. Jau Sename Įstatyme pasakė Viešpats: *"Neateik su tuščiomis rankomis prieš mano veidą"* (Jše. 23, 15). Ir trys Karaliai neatėjo taip-pat su tuščiomis rankomis. Atidavę dieviškąjam Kudikiui garbę, paaukojo jie savo žemės vaisius: auksą, smilkalą ir mirrą. Taip turi pasielgti ir vienuolis, kuomet jis prie Viešpaties stalo artinasi, priimti Viešpatį Jėzų į savo širdį. Po nuženiinto pagerbimo jis turi jam aukoti savo žemės vaisius, savo rimtų pastangų vaisius. Pirmiausiai auksą meilės, tikrą Dievo ir artimo meilę. Kaip Jis su meile degančia širdžia ateina, tai taip-pat Jis nori tik meile šiltoje širdyje sau vietą turėti. Paskui, smilkalą dievotumo, susitelkimo ir maldos, butent širdingus, liepsnojančius aktus nusižeminimo, gailesties, vilties

ir troškimo. Toliau, mirrą savęs pergalėjimo, tai yra, aukok Jam kaipo mirros puokštę mažas aukas, kuriąs tu pirmiaus pažadėjai, taip-pat gerus pasiryžimus, kuriuos padarei.

PRITAIKYMAS. Ištirk save, ar šitokiu budu brangųjį Dievo Kudikį priimi į savo širdį.

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Padėk man savo galinga malone, kad aš Tau, prie kiekvienos Šv. Komunijos, kiek galėdamas, vertą pas save gyvenimą parengčiau.

PASIRYŽIMAS. Besirengdamas prie Šv. Komunijos atsimįsiu tai, kad dieviškajam Svečiui auksą, smilkalą ir mirrą paaukočiau.

APMĄSTYMAS TRIJŲ KARALIŲ ŠVENTĖS PENKTAI OKTAVOS DIENAI.

Šventų Trijų Karalių sugrįžimas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių tris išminčius, kaip jie, dvasiškaisiais turtais apkrauti, apleidžia Betleju ir į savo tėvynę grįžta.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, Šventos Komunijos vaisius ištikimai ir sąžiningai išlaikyti.

SVARSTYMAS. Dievas neduoda niekam savęs prakilnumu perviršinti. Kas su kilnia mintimi prie Jo artinasi ir iš geros širdies duoda Jam tai, ką savo neturte Jam duoti gali, tam Jis atidaro savo iždus ir jį dangiškomis dovanomis apipila. Taip buvo su meldžionimis iš rytų šalies. Už nužemintą pagarbą, kurią jie Išganytojui atnešė, davė Jis jiems antgamtinį tikėjimą ir šviesą pažinti savo Dievybę, taip-pat Švenč. Trejybės paslaptį ir tas tiesas, kurių žinojimas amžinam gyvenimui yra reikalingas, taip, jogei jie, jau kaipo tikėjimo skelbėjai į savo tėvynę sugrįžo. Už auksą įkvėpė Jis jiems paniekinimą žemiš-

kųjų turtų ir didelį troškimą tų turtų, kurie turi amžinąją vertę. Taip-pat padovonojo Jis jiems gryną auksą tikros Dievo meilės. Už smilkalą davė Jis jiems maldos dovaną ir vidujį dievotumą į savo šventąją žmogybę. Už mirrą suteikė Jis jiems antgamtinę stiprybę, vesti nekaltą gyvenimą esant tarpe nedorų stabmeldžių.

Paskui Šventieji Karaliai kitu keliu sugrįžo į savo tėvynę. Tas taip-pat reiškia, jogei nuo to laiko jie visai kitą, tai yra šventą gyvenimą pradėjo vesti, pagal tą išskyrtiną malonę, kurią jie gavo. Kasdien jie Augščiausiąjam dėkojo už viską ir stropiai stengėsi tą dvasiškąjį turtą, kurį įgijo, doru gyvenimu į savo turtą atmainyti. Taip jie gyveno ir mirė kaipo Šventieji; Bažnyčia jiems suteikė altorių garbę.

PRITAIKYMAS. Visai panašiai Išganytojas pasielgia su mumis, jei męs Jį priimame su gerai pirengta širdžia.

Jis sustiprina mumyse tikėjimo gyvenimą, nes Švenč. Sakramentas yra tai musų tikėjimo tvirtybė. Iš kur gi kitur Šventieji ir Kankintiniai tą savo įstabią tvirtybę sėmė, jei ne iš savo verto dalyvavimo didžiose musų tikėjimo paslaptyse? Jis padidina ir uždega Dievo meilės ugnį, kuri pamažu išnaikina viską, kas širdyje yra žemiško ir musų mintis pakelia augštyn. Jis mus kaskart labjau suvienyja su Dievu ir maldoje duoda mums paragauti savo dieviškosios Širdies saldybių. Antgalo stiprina musų dušią, kad kovoje su žemesniais pageidimais pergalėtoja išliktų ir žemiškame pasaulyje dvasiškąjį gyvenimą vestų. Ar tai ne gražus vaisiai ? — Męs neturime taip-pat užmiršti, kad ištikimu sunaudojimu malonių, Šventoje Komunijoje įgytų, dėkingais pasirodytume, kaip trys Karaliai padarė. Geriausiu dėkingumu bus tikrai rimtas pasistengimas nusikratyti kiekvieno atšalimo ir apsileidimo Dievo tarnavime,

numirti kaskart labjau žemiškiems daiktams ir teisingai dorą gyvenimą vesti. Šitaip męs, gyvendami nuo Dievo atsitolinusiame pasaulyje, duosime aiškų paliudijimą už Kristų ir Jo malonės galybę.

Ką atiduosiu Viešpačiui už viską, ką Jis man davė. *"Paimsiu išganymo kieliką ir Viešpaties Vardo šauksiuos. Įžadus mano atiduosiu Viešpačiui akyvaizdoje visų Jo žmonių"* (Ps. 115, 35). Padėk man, Viešpatie, taip gyventi, kad galėčiau pasakyti su Apaštalu: *"O gyvas esmi, jau ne aš, bet gyvas yra manyje Kristus"* (Gal. 2, 20).

PASIRYŽIMAS. Padarysiu taip, kad visuose mano dvasiškojo gyvenimo reikaluose kreipčiausi prie V. Jėzaus.

APMĄSTYMAS ŠEŠTAI TRIJŲ KARALIŲ OKTAVOS DIENAI.

Švenčiausias Jėzaus Vardas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip dieviškasis Kudikis aštuntoje dienoje po Užgimimo Apipjaustimo laike gauna "Jėzaus" vardą.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, dideliai gerbti tą Šventąjį Vardą, prieš kurį pagal Apaštalo žodžius, kiekvienas kelis klaupiasi (Phil. 2, 10).

SVARSTYMAS. Jėzaus Vardas yra tai švenčiausias ir prakilniausias vardas. Jis iš dangaus ateina. Švenč. Trejybė pati išrinko jį Tam, kuris laiko pilnybėje turėjo svietą išganyti. Augštas dangaus Kunigaikštis, Arkaniolas Gabrielius, jį atnešė ant žemės. Apsireiškė aniolas Juozapui sapne ir tarė jam: *"Marija, tavo moterė, pagimdys sunų ir praminsi jo vardą Jėzus"* (Mat. 1, 20-21). Ir kam gi tas vardas bus duotas? Dievui žmogumi tapusiam, tam, kuriame Dievybės pilnybė gyvena (Kol. 2, 9), kuris su Tėvu ir Šventąja Dvasia yra viena, nepadalina-

moji Dievybė. Švenčiausieji žmonės, kokie ant žemės gyveno, Marija ir Juozapas, jį pirmiausia turėjo savo lupose. Jie kasdien ir tankiai per dieną, su didžiausia pagarba jį ištardavo. Taip, viskas tame Varde , yra šventa ir dieviška. Jis nuo Švenčiausiojo Dievo pareina; Švenčiausiasis visų ant žemės gyveniusiųjų jį nešiojo ir švenčiausieji žmonės jį pirmiausiai vartojo. Todėl ir Bažnyčia paskyrė ypatingą Šventę to Vardo pagerbimui.

Jėzaus Vardas yra laimingiausias ir saldžiausias. Nei vienas vardas nesuteikė žmonių širdims tiek ramybės, tiek džiaugsmo, tiek saldybės, kaip šis brangusis Vardas. Jame talpinasi viskas, kas gali nusidėjėlį pakelti, nuliudusį suraminti, nusiminusį padrąsinti, ištikimą Dievo tarną pastiprinti ir uolumu uždegti. Dangiškasis Tėvas savo šunų, žmogumi tapusį, Jėzumi pavadindamas, davė mums užtikrinimą, jogei su Juomi mums viską padovanojo, kas mus gali laikinai ir amžinai laimingais padaryti. Kiek milijonų saldžių ir suraminančių ašarų, laikų bėgyje, šis brangus Vardas išlašino iš akių dėkingosios žmonijos! Šv. Bernardas šaukia: "Saldaus Jėzaus Vardas yra medus mano lupoms, maloniausia melodija mano ausims, ir džiaugsmas mano širdžiai". Kaip gi Šventieji tą saldųjį Vardą mylėjo, garbino ir skelbė!

PRITAIKYMAS. Ar tankiai pamąstai apie didybę ir šventybę Jėzaus Vardo? Ar visada jį su didžiausia pagarba ištari? Tautų Apaštalas sako: *"Dievas išaugštino jį* (tai yra savo Sunų žmogumi tapusį) *ir davė jam vardą, kuris yra ant visokio vardo, idant ant vardo Jėzaus 'priklauptų visokis kelis danguje, ant žemės ir po žeme"* (Phil. 2, 9-10). Atsimink sau tankiai prakilnųjį to Vardo Nešiotoją, kad pagarbos jausmus savyje laikytumei. Saugokis tą garbingąjį Vardą, kaip tankiai kasdieniniame gyvenime atsitinka, vartoti kaipo kokį be prasmės išsireiškimą, nusistebėjime ar sujudime. Aniolai, dangaus Kuni-

gaikščiai, stropiai saugoja savo apvainikuoto Karaliaus garbės Vardą ir jie tave apskųs, jei tu prideranči to Vardo negerbsi. — Toliaus, ar tankiai pamąstai apie suraminančią ir pastiprinančią to Vardo prasmę? Kas iš tavęs butų be tavo Jėzaus, be Jo malonės, be Jo pasigailėjimo, be Jo meilės? Kuomet Povilas atsivertė, Jėzus buvo jam vienas ir viskas; jis gyveno tik dėl Jėzaus ir Jojo reikalų, šv. Augustinas rašo: "Ką norint savo praėjusiame gyvenime aš atradau be šventojo Jėzaus Vardo, nors tas ir labai mokslišku ir gražiu butų buvę, niekad bet manęs patraukti negalėjo".

"Viešpatie, musų Dieve, kaip įstabus yra Tavo vardas ant visos žemės!" (Ps. 8, 2). "Tegul Tavo Vardas bus pagarbintas per amžius!" (Ps. 71, 17). O mano Viešpatie ir mano Išganytojau! Tegul Tavo brangus Vardas bus mano lupose man gyvenant ir mirštant ir atleisk man, jei aš jį kuomet be priderančios pagarbos ištariau.

PASIRYŽIMAS. Tankiai Jėzaus vardą su tokiais jausmais ištarsiu, kaip jį Marija ir Juozapas minėdavo.

APMĄSTYMAS SEPTINTAI TRIJŲ. KARALIŲ OKTAVOS DIENAI.

Švenčiausias Jėzaus Vardas. (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Statyk vėl sau po akių tą iškilmę, kurioje naujai užgimusis pasaulio Išganytojas Jėzaus vardą gavo.

2. ĮŽANGA. Prašyk širdingo, nepajudinamojo pasitikėjimo garbingiausiuoju Jėzaus Vardu.

SVARSTYMAS. Jėzaus Vardas ,toliau, yra galingiausias Vardas danguje. Jis yra maloningiausias prie Augščiausiojo sosto ir, teisiu budu naudojamas, jis tvirtybę nepergalimą turi pas Tą, nuo kurio kiek-

viena gerybė pareina. Kame gi yra ta galybė? Tasai vardas Švenčiausiajai Trejybei išsyk tą viską primena ką Dievo Sunus, žmogumi budamas, musų vardu ir musų vietoje padarė, kad savo Tėvą pagarbintų ir Jam tobuliausią paklusnumą parodytų, kad Jo teisybei gausų atlyginimą atiduotų ir išklydusius žmones į Jo tėviškąjį prieglobsti sugrąžintų. Tad Jėzaus Vardas apima visą Įsikunijusiojo Dievo veikimą ant žemės. Todėl, jei malda remiasi tuo tobulu Dievo pagarbinimu, kurį Krikščionis gyvu tikėjimu, nekaipo nuosaviu daro, tai ji turi užtikrinimą, jogei bus išklausyta. Ir Viešpats sako: *"Ištiesu, ištiesu sakau jums, jei ko prašysite Tėvo mano vardan, duos jums"* (Jon. 16, 26; tad yra užtikrinimas, jogei mažiausias geras darbas, Jo Vardan atliktas, mums pelnija didelį palaiminimą, jogei piktosios dvasios nuo to vardo bėga, jogei tinkamai Jo šaukiant, didžiausi stebuklai įvyksta. Jėzaus Vardas, antgalo, yra garsiausias ir labiausiai garbinamas danguje ir ant žemės. Uždedant tą garbingiausiąjį Vardą ant Kančios medžio, Kryžiaus, buvo manoma uždėti ant jo neišnaikinamą gėdos žymę, tečiaus Apaštalas sako: *"Todėl ir Dievas išaugštino jį ir davė jam Vardą, kuris yra ant visokio vardo"* (Phil. 2, 9). Taip garbingai tie žodžiai išsipildė! Milijonai už Jėzų kraują ir gyvastį atidavė! Milijonai ir milijonai su graudingu dievotumu tą Vardą minėjo. Nesuskaityta daugybė tame Varde atrado išganymą ir palaiminimą, pajiegą gyvenime ir suraminimą mirime. Koks kunigaikštis, koks Karalius galėtų girtis turįs vardą, taip mylimą, taip garsinamą ir taip gerbiamą, kaip saldus Jėzaus Vardas.

PRITAIKYMAS. Atgaivink savo tikėjimą į saldaus Jėzaus Vardo įstabią galybę. Ištikimu tikėjimu ir atsidavimu Jėzui, padaryk Jo darbą savo darbu, ir tuomet dievotu ištarimu to amžinai garbingojo Vardo, viską galėsi pas Dievą. Tavo malda visuomet

atras išklausymą taip, kaip Jo išmanymu, bus tau geriausia. Tavo darbai bus Dievu je padaryti ir bus verti amžinojo užmokesnio. Tu piktąjį priešą šalin nuvysi ir didžiausias kliutis pergalėsi. Todėl perspėja tave Šv. Povilas: *"Vis ką tik darote žodyje arba darbe, vis tai darykite Vardan Viešpaties Jėzaus Kristaus"* (Kol. 3, 17). Todėl tankiai minėk tą brangųjį Vardą, bet nuolat gilioje pagarboje ir su širdinga meile, nors ir širdies tyloje. Jis, kuris netoli nuo tavęs, Švenč. Sakramente gyvena, Jis tą girdi; ir Aniolai tą girdi ir neša tą trumpą, bet viską galinčią maldą, kaipo brangų smilkalą, augštyn, prie Dievo Sosto.

Pagarbintas ir palaimintas, teesie per visus amžius saldus Jėzaus Vardas! Koliai kvėpuosiu, tegul tas Vardas bus man Švenčiausias ir Brangiausias ir nuolat save ragįsiu šventu gyvenimu mano dievišką Išganytoją pradžiuginti.

PASIRYŽIMAS. Tankiais atsiduksėjimais saldaus Vardo Jėzaus šauksiuos.

APMĄSTYMAS PIRMAM SEKMADIENIUI PO TRIJŲ KARALIŲ.

Aukojimas Jeruzolimos Bažnyčioje.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Šventus gimdytojus Mariją ir Juozapą, kaip jie su dievišku Kudikiu Jėzumi, į 40tį dienų po Jo užgimimo, keliauja į Jeruzolimos bažnyčią.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pelnyti didelę naudą iš apmąstymo Jėzaus kudikystės paslapties.

SVARSTYMAS. Kuomet Jėzui suėjo keturiasdešimt dienų, Marija ir Juozapas nukeliavo su Juomi į Jeruzolimos bažnyčią. Galėčiau sakyti, jogei ta kelionė tai buvo pirmoji Dievo Kuno procesija. Marija nešė Švenčiausiąjį, Kudikio paveiksle, ant savo ran-

kų, o Šv. Juozapas buvo jos ištikimas sekėjas. Kaip jie buvo susitelkę mintimis šioje kelionėje! Viskam aplinkui numirę, jie keliavo su didžiausiu kuklumu ir šventu rimtumu. Jųjų mintįs buvo pakreiptos į Tą, kurį jie nešė, į jų Viešpatį ir Išganytoją. Jie buvo įsitikrinę, jogei aniolai juos neregimai seka, kad Išganytoją pagarbintų ir Jam garbės palydovais butų. Tie keli žodžiai kuriuos jie keliaudami ištardavo atsinešdavo, beabejonės, į auką, kurią jie darys bažnyčioje. Kas nors matė juos keliaujant, pasidorino ir dvasios pakėlimą įgijo.

Šventasis Raštas sako apie Mariją ir Juozapą, jogei jie atėjo į bažnyčią išpildyti viską, kas buvo Įstatyme įsakyta. Nors griežtai imant, tie įstatymai jų nepalietė, tai betgi jie norėjo prisitaikyti prie visų jų reikalavimų, ir apeigų ir parodyti įstatams savo pagarbą. Ir tai jie darė su didžiausiu sąžiningumu, nenorėdami nieko iš savo pusės praleisti. Toliau jie tą darė su šventu rimtumu, nes kiekvienas, net ir mažiausias įstatymas, kaipo nuo Dievo paeinantis, jiems išrodė svarbus. Jie tai darė, ant galo, su vidujų dievotumu ir gyvu tikėjimu, kad Augščiausiąjį pagerbtų. Ištikro, niekad du asmeniu nepasielgė Dievo namuose taip rimtai ir pavyzdingai, kaip Marija ir Juozapas.

PRITAIKYMAS. Ir tu tankiai esi artimybėje tavo Viešpaties ir Dievo, kuris gyvena po duonos paveikslu. Kuomet esi Koplyčioje arba Šv. Mišių klausai, kuomet matai Šv. Komuniją dalinant, arba eini paskui Švenč. Sakramentą, kada jį kunigas pas ligonį neša, kada prie išstatymo Švenčiausiojo Sakramento pamaldose ar procesijoje dalyvauji, tuomet esi, kaip Marija ir Juozapas, jų kelionėje į Jeruzolimą, taip sakant, esi akyse arba šalia To, kuriam Cherubinai ir Serafinai per visus amžius tris syk Šventas gieda. Ištirk save ar tokiuose ir panašiuose atsitikimuose pasielgi taip, kaip Šventoji Šeimyna pasielg-

davo? Ar atsimeni tuomet apie viršuj į kuklumą ir apsimarinimą, taip kad visi, kurie tave mato pasidorintų? Ar tad saugoj iesi kiekvienos nenaudingos šnekos, ypatingai visko, kas išrodytų papeiktinu? Ar atsimeni šventuosius aniolus, kurie neregimai prie Šv. Sakramento stovi? Toliau, Naujame Įstatyme, Viešpats savo Bažnyčią, ypač Švenčiausiojo Sakramento garbinimą, daugeliu jstaymų ir apeigų papuošė. Jos primena šventybę ir didybę To, kuris yra pats dievmaldybės vidurys. Ar jas visuomet atlieki su pagarba? Jei tau pačiam, iš priežasties tavo priedermių, reikia ką nors atlikti koplyčioje, prie altoriaus, prisidėti prie iškilmingesnio Švenčių apvaikščiojimo, ar tuomet esi labai sąžiningas ir rupestingas, kad viską vertai savo Viešpačiui ir Dievui parengtumei?

Duok man Viešpatie, visose tikybinėse apeigose panašius pagarbos jausmus, kokius Marija ir Juozapas prie Jėzaus aukojimo bažnyčioje turėjo. Atleisk man visus mano paklydimus, kurių tuo žvilgsniu galėjau dasileisti.

PASIRYŽIMAS. Kiek sykių busiu arti Švenčiausiojo Sakramento, tiek sykių savo tikėjimą atgaivįsiu, kad visuomet giliais pagarbos jausmais bučiau apimtas.

PIRMOSIOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PIRMADIENIS.

Garbingasis Simeonas Bažnyčioje.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių šventąjį senelį Simeoną, kaip jis Bažnyčioje ima dieviškąjį vaikelį į savo rankas, ir gauna nuo Jo, įstabiu budu, palaiminimą.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės kad iš kasdieninio su Jėzumi gyvenimo didelę dvasišką naudą turėtumei.

SVARSTYMAS. Visi, kurie pirmose dieviškojo vaikelio gyvenimo dienose su ištroškusią širdžia prie

Jo artinosi, tapo dangiškaisiais turtais apdovanoti, kaip dievoti piemenys, ir šventieji trys Karaliai. Ta pati laimė sutiko ir garbingąjį Simeoną Bažnyčioje. Evangelija apie jį sako: *"Buvo teisus ir Dievo bijąs, laukiąs Izraeliaus palinksminimo, ir Šventoji Dvasia buvo jame"* (Luk. 2, 35). Pasakyta: *"Dievo bijąs"*. Tikroji Dievo baimė yra tai vaisius gyvojo tikėjimo į Dievo didybę ir Jo Majestotą, į augščiausias ir švenčiausias tiesas, kuriąs Jis į mus turi, į Jo galybę, kuri kiekvieną pasipriešinimą gali parblokšti ant žemės, į Jo Šventybę ir Teisingumą, kuris kiekviena neteisybe bjaurisi. Kada šis tikėjimas gyvai žmogų perima, tada jis išmoksta Dievo akyvaizdoje vaikščioti. Tada jis Dievo įstatymus ir Jo valią augščiausia stato. Toks buvo garbingasis Simeonas.

Toliau apie jį pasakyta: "*Laukiąs Izraeliaus palinksminimo"*. Tie žodžiai parodė, jog jis neturėjo, kaip kitų žydų didžiuma, širdies prie žemiškųjų daiktų prisiplakusios, bet troško augštesnių daiktų, Išganytojo ir išganymo, kurį Jis žmonijai turėjo atnešti. Apie jį da pasakyta, jogei *"Šv. Dvasia buvo jame"*. Tad jis noriai, visuose daiktuose, sekdavo Šv. Dvasios įkvėpimus ir apšvietimus. Apie tokius žmones sako Šv. Povilas: *"Nes_ kurie tik Dievo Dvasia yra vedami, tie yra Dievo sunai"* (Rym. 8. 14).

Tokia širdis turėjo buti gera dirva Išganytojaus malonei. Kaip veik tad šventasis senelis dieviškąjį Vaikelį paėmė į savo rankas, Šventoji Dvasia atėjo ant jo. Jo dvasia tapo Šventosios Dvasios apimta. Dieviškojo Kudikio palytėjimas tapo jam malonių šaltiniu. Dievo meilė pradėjo jame galingai liepsnoti ir jį kelti augščiau visų žemiškųjų dalykų. Tokią laimę įgijęs jis troško mirti, kad tobula meile galėtų Dievui atsiduoti.

PRITAIKYMAS. Čionai vėl atrandi tai, apie ką Kalėdų laike jau buvai apmąstinėjęs. Tik tasai dieviškajam Kudikiui patinka ir tik tą Jis malonėmis

apdovanoja, kas su gyvu tikėjimu prie Jo artinasi ir, po menka Kudikio priedanga, savo Dievą išpažįsta, tąjį Dievą, kurio galybė dangų ir žemę apima, ir kuris turi į mus augščiausias ir švenčiausias teises. Reik da toliau buti liuosam nuo visų tuščių ir žemiškų troškimų, kad malonės turtų galėtumei trokšti. Reik ant galo, turėti nužemintą ir nuolankią širdį, kuri malonės įkvėpimus noriai priima ir prakilniai juos pildo. Stengkis tokią dvasią turėti ir ją savyje auklėti: tuomet pats patyrsi, kaip įstabi įvyksta atmaina, kuomet Išganytojas į Jo trokštančią širdį ateina. Jis šventoje Komunijoje su tavimi susivienijęs, įkvėps tau dangiškąją dvasią, kaskart labjau tave apvalys nuo žemiškųjų daiktų ir tave į malonės įstabųjį pasaulį įves.

O mano dangiškoji Motina! Stovėk prie manęs, galingu tavo užtarymu, prie Šventosios Komunijos prisirengimo, kad tu, su tokiu-pat džiaugsmu savo Kudikį į mano širdį įdėti galėtumei, kaip tu Jį padavei į garbingojo Simeono rankas.

PASIRYŽIMAS. Stengsiuosi prieš kiekvieną Komuniją savo širdį tinkamu budu prirengti.

PIRMOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ANTRADIENIS.

Bėgimas Egiptan.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip aniolas Šv. Juozapą perspėjo, sakydamas: "Kelkis, ir paimk vaikelį ir jo motiną ir bėgle į Egiptą" (Mat. 2, 13).

2. ĮŽANGA. Prašyk galingo Šventosios Šeimynos užtarymo, kad ir tu visuose gyvenimo padėjimuose Dievo rankos vedimui pasiduotumei.

SVARSTYMAS. Dievas savuosius veda jiems nepramatomais, bet tikrais keliais. Kas Dangiškajam Tėvui buvo meilesnio ir brangesnio už Jėzų, Ma-

riją ir Juozapą? Visas regimas pasaulis: saulė, mėnuo ir žvaigždės, visas aniolų pasaulis ir jų skaistumas nėra taip Dievui brangus, kaip šie trys, kuriuos mes matome, tamsioje naktyje, bėgančius į Egiptą. Nieku Jis stropiau nesirupino, niekę Jis rupestingiau nesaugojo. O betgi, kaip ypatingais keliais Jis tuos Švenčiausius asmenis vedė? Kas čia neatsimįs Viešpaties žodžių pas pranašą. *"Mano mintys, nėra jusų mintys, nei jusų keliai, mano keliai. Kaip dangus augščiau yra už žemę, taip mano keliai yra augšeiau už jųsų kelius ir mano mintys už jųsų mintis"* (Iz. 55, 8-9). Kaip nepermatoma migla pridengia aniolo įsakymą! Kam jiems reikėtų bėgti? Ar Viešpats Dievas negalėtų apginti savo Sunaus nuo vieno žmogaus įnirtimo? Ar pats Išganytojas, Dievu budamas negali ,vienu žodžiu nelabo Erodo pražudyti? Kam jiems į tolimą kraštą keliauti, į žemę, kurios gyventojai nuo senovės buvo neprielankus Izraelitams? Kam taip staigiai, nepaliekant laiko nei prisirengimui? Kokiu keliu jie turi eiti? Į visus tuos klausymus aniolas neduoda jokio atsakymo. *"Paimk vaikelį ir jo motiną ir bėgk į Egiptą"* (Mat. 2, 13). Dievas reikalauja, kad žmogus aklu tikėjimu, nužeminta vilčia, Dievo vedimui pasiduotų. Ir Marija su Juozapu tai padarė. Jie netyrinėjo, nemurmėjo, nesiskundė. Todėl jie ir ėjo tikru keliu. Kaip Įstabi buvo globa, kurioje Augščiausiasis juos laikė! Jie ramiai pro visus pavojus praėjo. Dievas laikė ant jų ištiestą savo ranką, ir prašalino visas kliutis. *"Kas pagelboje Augščiausiojo gyvena, dangaus Dievo priegloboje pasilieka"* (Ps. 90, 1).

PRITAIKYMAS. Kaip su Šventąja Šeimyna, taip pasielgia Viešpats ir su visais savo ištikimais tarnais. Jis vis juos veda nepramatomais keliais, kurie musų gudraujančiam protui ne tik nesuprantami, bet ir netinkami išrodo. Ar męs to neatrandame visų Šventųjų gyvenimuose, pradedant nuo Apaš-

talų iki musų dienų? Ir tu pasižiurėjęs atgal, į savo praėjusį gyvenimą, turėsi pripažinti, jogei ne vienas dalykas visai kitaip atsitiko, nei kaip pats mąstei. Tikrai nesykį tau į galva atėjo: "Kas iš to gal gero išeiti? Kodėl Dievas nesurėdė kitaip? Kodėl Jis tai daleido? Kodėl Jis tai nepadaro, turėdamas galybę? Kodėl Jis man daleidžia kariauti ir dejuoti, taip kad iš niekur suraminimo spindulys neatgaivina mano širdies?" Į tą viską Dievas jokio neduoda atsakymo. Mums reik aklu tikėjimu pasiduoti Dievo Apveizdos vedimui ir nužemintu savo proto padavimu atiduoti garbę Jo išminčiai ir galybei? Laimė tau jei visokiame padėjime duodiesi vestis Jam arba Jo regimiems vietininkams, viršininkams! Tegul tie keliai ir tamsus bus, bet visgi jie yra tikri keliai. Tu tuomet esi geriausioje priegloboje: *"Palaiminti, kurie neregėjo, ir įtikėjo"* (Jon. 20, 29).

O mano Dieve ir mano neapribotas Viešpatie! Niekad daugiau nesiskųsiu, jei Tu mane vesi tamsiais keliais. Kada gi aš geriau išeisiu, jei ne tada, kada Tavo tėviškoji ranka mane ves, kuri viską prie geriausiojo tikslo kreipia ir veda!

PASIRYŽIMAS. Prie kiekvienos sunkenybės mąstysiu: *"Viešpats viską gerai padarė"* (Mrk, 7, 37). "Tegul Dievo Vardas bus palaimintas!"

PIRMOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ TREČIADIENIS.

Bėgimas Egiptan. (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Marija su Juozapu, didžiausioje širdies ramybėje, plačiu, tuščiu tyru Egiptan keliauja.

2. ĮŽANGA. Prašyk nepajudinamai tvirto Dievu pasitikėjimo.

SVARSTYTAS. Dievas, toliau, savuosius veda sunkiais, bet nuolat laimingais keliais. Butų buvę

lengva dangiškajam Tėvui ,taip surėdyti tų trijų Jam mieliausių jų ir brangiausiųjų asmenų kelius, kad tik smagumus ant jųjų rastų. Kaip lengvai butų galėję ir aniolai, kurie neregimai Šventąją Šeimyną sekė, visas sunkenybes prašalinti nuo jųjų kelio! Bet ne, Dangaus Tėvo kitokis buvo nutarimas. Kietais, šiurkščiais ir sunkiais keliais reikėjo Marijai ir Juozapui keliauti. Pamąstyk kiek visko turėjo jiems pritrukti tokioje kelionėje! Kitados Izraėliaus vaikams ,tuo keliu einantiems, Viešpats daug sykių stebuklingu budu vandenį ir maistą parupino. Pagalvok toliau apie deginančią kaitrą dienos laike, kur jokis medis negalėjo duoti šešėlio ir apie šaltas naktis, kurios toje šalyje net ir po karštų dienų tankiai atsitinka. Pamąstyk apie laukinius žvėris, tyre gyvenančius, apie plėšikus, ten besibastančius. Tečiau tas viskas Marijos ir Juozapo nenugąsdino. Mintis jog *"Dievas nori to''* džiaugsmu ir vilčia juos pripildydavo, ir jie drąsiai atliko kelionę. Taip-pat daugybė sunkenybių, kuriąs Egipte, toje stabmeldžių šalyje, atrado, kur jie bjauraus dievaičių garbinimo liudininkais buvo, negalėjo jų širdies ramybės sugadyti. Žinojo, jog jie Dievo rankoje pasilieka. Ir štai, pasirodo, jog tie vargingi ir sunkus keliai yra keliai labai vaisingi ir palaiminimo pilni. Koks gi buvo atlyginimas už nužemintą paklusnumą, kurį jie pildė? Vėliau tyras tapo vienuolių apgyventas, kurie buvo šventumo stebuklais, ir jie tuščią tyrą į didžiai vaisingą dvasiškąjį daržą atmainė. Ir Egiptas taip-pat tapo Šventųjų žemė, kuri daug ir garsių kankintinių Bažnyčiai padovanojo.

Tokie tai buvo vaisiai, kuriuos toji vargingoji kelionė išdavė.

PRITAIKYMAS. Dievas savuosius veda vargingais ir sunkiais keliais; bet tai yra palaiminimo keliai, kurie išduoda gausius dvasiškus vaisius. Taip buvo pirmiau ir taip yra dabar su visais ištikimais

Dievo tarnais. Lengva butų Dievui padaryti lygiu savo tarnų kelią ir visas sunkenybes iš jo prašalinti. Bet Jis to nedaro. Jis kaskart vis naujas sunkenybes daleidžia; visokius bandymus duoda savo tarnams patyrti. Ir tu jau nevieną aštrų erškėčių dyglį savo gyvenime atjautei ir ateitis da nevieną atneš; buk tame įsitikrinęs. *"Siauras yra kelias ir ankšti vartai, kurie į gyvenimą veda"* (Mat.7, 14). Dievas tave bandys ir tau progą suteiks, parodyti Jam savo kudikiškąjį atsidavimą ir nepajudinamąjį pasitikėjimą Jo išmintingu vedimu. Aštrus dygliai, kuriuos tu ant savo kelio randi į nevystančias rožes atmainys, jei nusižeminime Dievo keliais eini, nemurmėdamas ir nenusimindamas. Dievo keliai gali buti sunkus, bet visuomet jie neša išganymą ir palaiminimą. Tad niekad nesiskųsk, drąsiai paimk kryžių, kurį Jis ant tavęs uždeda. Dieviškoji Apveizda iš kryžių pina nevystančius amžinybės vainikus.

O mano Dieve! Gerbiu neištiriamus Tavo išminties kelius ir noriu ateityje su kudikiškų pasitikėjimu Tavo vedimui pasiduoti. Gailiuosi, jogei tankiai skundžiausi ant sunkenybių, kurias sutikau savo gyvenime.

PASIRYŽIMAS. Kiekviename atsitikime su kudikišku ir aklu paklusnumu Dievo balsą seksiu.

PIRMOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ KETVIRTADIENIS.

Marija Jėzaus Kudikystės paslaptyse.

1, ĮŽANGA. Statyk sau po akių visuomet palaimintą Viešpaties Motiną, kaip ji, ir mažiausias aplinkybės savo dieviškojo Sunaus kudikystėje, akyla akimi seka ir jąs giliai į savo širdį ima.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės kaskart labjau insigilinti žemiškojo Jėzaus Kristaus gyvenimo ir Jo veikimo pažinime.

SVARSTYMAS. Šv. Lukas, tasai Jėzaus kudikystės Evangelistas, apie išrinktąją Viešpaties Moti-

ną, ypatingai pabrėždamas, pažymi, jogei ji viską, kas prie gimimo ir pirmose jos dieviškojo Vaikelio kudykystės dienose atsitiko, su didžiausiu domumu tėmijo ir giliai sau į širdį insidėjo. Jis rašo: *"Marija užlaikė visus šiuos žodžius, palygindama savo širdyje"* (Luk. 2, 19-51). Kitaip ir buti negalėjo. Kas gyviau buvo perimtas tikėjimu į jos Kudikio Dievybę, į Jo užduoties augštumą, į darbo svarbumą, kuri Jis atlikti atėjo? Kas mylėjo jos Kudikį širdingiau ir karščiau už ją, kuri, taip sakant, nuo amžių buvo išrinkta į savo Sunaus pagelbininkę? Todėl viskas, net ir mažiausi iš pažiuros daiktai, jai išrodė didžiausią svarbą turinčiais ir labjausiai ją užimančiais. Čia ėjosi apie išpildymą amžinų nusprendimų nepabaigtos Dievo išminties, šventybės ir gailestingumo. Budama numirusi pasaulinėms naujienoms ir viešojo gyvenimo sukuriui ji, su dideliu domumu, sekė didžiausiojo Dievo darbo, Išganymo reikalo, bėgį.

Mažai to, Marija netik užlaikė, ji lygino, svarstė, kaip Šv. Raštas liudija, tuos visus žodžius savo širdyje. Ji apmąstinėjo viską, ką apie dieviškąjį Vaikelį girdėjo ar matė ir stengėsi kaskart labjau tų dalykų supratime insigilinti. Lengvai galima suprasti, jogei visos, net ir mažiausios aplinkybės, įstabiai augštas ir gilias Dievo mintis savyje talpino, ir mums žmonėms pasilieka tik rimtu apsvarstymu ir apmąstinėjimu tas Dievo mintis paimti ir prie savo gyvenimo reikalų pritaikius, naudą sau turėti. Taip darė palaimintoji Viešpaties Motina.

PRITAIKYMAS. Ar turi ir tu šventą ir didelę atidą į tą viską, kas dieviškojo Išganytojo gyvenimą paliečia ir ką mums apie Jį šventasis Raštas praneša? Jei gyvu tikėjimu apimtumei Jėzaus išganymo darbą ,kuris yra ir vienintelis musų išganymo šaltinis, tuomet gyvenimas Jėzaus ant žemės, su visomis, net ir mažiausiomis aplinkybėmis turėtų dėl tavęs didžiausią svarbą. Tas tur dideliai tave raginti vėl

į rankas imti knygas, kurios labjau tave supažindintų su Viešpaties gyvenimu ir darbais. Tikrai nebutų gražu, jei daugiau įdomautumeisi kasdieninėmis laikraščių naujienomis ar svietiškomis knygomis, nei kaip knygų knyga Evangelija, kuri prieš musų akis atidaro dieviškojo Išganytojo gyvenimą, kančią ir mirtį. Toliau, šventąsias knygas skaitant, turime atsiminti ,jogei jos ne prastam pasiskaitymui, kaip kitos knygos, yra skiriamos. Jos savo prastame dalykų išdėstyme talpina dangišką manną, ir mums iš jų reikia imti sau dangiškąjį maistą.

Duok man, Viešpatie, didelį dievotumą, didelę meilę į Tavo gyvenimą ant žemės, kad aš su jo visomis, net ir mažiausiomis aplinkybėmis kaskart geriau apsipažinčiau ir daugiau jose insigilinčiau. Duok man apmąstimuose užslėptos jose mannos paragauti.

PASIRYŽIMAS. Kiekvieną kartą, prieš paėmimą į rankas dvasiškosios knygos, Dvasios Šventosios prašysiu, kad ją beskaitant suteiktų man patarimus, kaip galėčiau kasdieninį gyvenimą geriau sutaisyti.

PIRMOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PENKTADIENIS.

Reikšmė Ražančiaus, kurį vienuolis nešioja.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip tau į Kongregaciją įstojant, Dievo Motina tave priėmė Į savo artimą šeimyną ir Ražančiuje davė tau užtikrinimą savo ypatingosios globos.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pažinti gerai reikšmę Ražančiaus, kurį tu prie juostos nešioji.

SVARSTYMAS. Vienuolis, savo luomo rubą priimdamas ,apskelbė pasauliui ir jo dvasiai karę, ir įstojo į eilę tų, kurie po Išganytojaus vėluva už augščiausiosius turtus kariauja. Toje Jėzaus Kristaus kariuomenėje, Vienuolių Draugijos, nekaipo pirmąją

sudaro eilę. Jos priklauso prie tos kariuomenės dalies, kuri dangiškąjį Vadovą artimiausiai seka. O jųjų viduje stovi drąsioji kariauninke Marija, Dangaus Karalienė. Jinai geriausiai aprupina Vienuolijas šarvais ir ginklais. Vienu iš tvirčiausiųjų ginklų, kurį jinai į jų rankas padavė, yra tai šventasis Rąžančius. Yra pripažinta, jogei visos Vienuolinės Draugijos, plačiame pasaulyje, su didžiausiu uolumu Rąžančių kalba. Beveik visų Vienuolių Draugijų nariai nešioja Rąžančių prie juostos, kaipo ženklą, jogei jie Marijos priegloboje kariauja. Tankiai visi Draugijos nariai iš priedermės, regulų uždėtos, kasdien Ražančiaus malda garbina ir linksmina dangaus Karalienę. Taip Rąžančius, ištikro, yra vienas iš geriausiųjų vienuolių ginklų, jų skydas. Daugelio dvasiškųjų mokytojų yra nuomonė, jogei pašaukimas Vienuolijon yra malonė, kurią Marija savo ištikimiems vaikeliams parupina, malonė, kurią tik per jos užtarymą galima įgyti. Iš to savaime išeina, jogei Dievui pašvęstieji asmenys dangiškosios Motinos širdyje pirmą vietą, garbės vietą, užima. Marija juos laiko kaipo savo dieviškojo Sunaus sužiedotines, kurios prie artimiausio jos šeimynos ratelio priguli ir turi pirmąją teisę prie jos galingo užtarymo. Laikų bėgyje kaip gi tankiai ji, stebuklingu budu parodė, jogei ji motiniška širdžia rupinasi Vienuolijomis, saugoja jas nuo nelabojo priešo ir netikinčiojo pasaulio užpuolimų!

PRITAIKYMAS. Džiaugkis, jogei ir tu, priguli prie tų, kurie stovi Marijos mylimųjų ir globojamųjų eilėse. Rąžančius, kurį tu prie juostos nešioji, turi tau kasdien tai priminti ir paraginti, visuose reikaluose ir gyvenimo sunkenybėse, visose audrose ir pagundose, su kudikiška vilčia prie jos kreiptis ir taippat kasdien jai parodyti savo ištikimą tarnavimą ir prisirišimą. Giliu nuliudimu ją pripildytumei, jei atšalęs ir abejutiškas butumei dėl tos, kuri tave šir-

dingai myli ir sau nekaipo už garbę laiko rupintis tavimi. Tad bandyk save, ar tu ištikro tokius jausmus dėl dangiškosios Motinos gaivini, ar tu jai kasdien dėkoj i, jogei ji tau brangią pašaukimo malonę įgyjo, ar tankiai ją, dienos bėgyje trumpomis maldelėmis sveikini, ir nesigaili vargo ištikimu drausmės užlaikymu ir gailestingais dėl artimo darbais jai džiaugsmą padaryti. Ji nepaliks nei vieno tavo prašymo neišklausyto, jei ištikimu savo Kongregacijos vaikeliu pasirodysi.

O Marija, mano geroji dangiškoji Motina! Kaip gi karštai tau dėkoju, jogei mane į savo mylimųjų vaikelių skaitmenį priėmei. Padėk gi man dabar kad aš tapčiau vertas šitos garbės ir kaipo paklusnas vaikelis tavo rankos vedamas, gyvenimo keliu eičiau.

PASIRYŽIMAS. Kasdien, Rąžančių imdamas, atsimįsiu, jogei ypatingoje Marijos globoje esu ir todėl turiu priedermę taip pasielgti, kaipo Marijos vaikeliui pridera.

PIRMOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ŠEŠTADIENIS.

Šventosios Šeimynos paslėptasis gyvenimas Nazarete.

1. ĮŽANGĄ. Statyk sau po akių mažą, kuklų namelį Nazarete, kur Šventoji Šeimyną tokį vedė gyvenimą, kuriam visas dangus stebėjosi.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės mylėti nuošalų gyvenimą, kad su visu uolumu galėtumei stengtis šventybę įgyti.

SVARSTYMAS. Jėzus, nuo laiko savo atėjimo ant žemės norėjo mums paveikslu ir pavyzdžiu buti. Viskas Jo gyvenime turėjo mums svarbų ir išganingą mokslą suteikti. Jis, savo pavyzdžiu, daugiau nei žodžiu, norėjo mus dvasiškojo gyvenimo pamokinti. Vienu iš Jo pirmųjų perspėjimų, tai patarimas nuošalų gyvenimą mylėti. Dievas, žmogumi tapęs, pa-

šaulio įtekmei buvo neprieinamas. Taip-pat Marija ir Juozapas, pasaulyje gyvendami ir su juomi tankiai susinešdami, tikrai mažiausios dvasiškos skriaudos neturėjo. Bet kas kita su paprastais silpnais žmonėmis. Jei jie nori Dievui tarnauti ir Jam neatmainomai ištikimais pasilikti, tai turi, kiek galint, pasaulio šalintis. Nes tarnavimas Dievui ir pasauliui yra du daiktu kits kitam priešingu, kurių sutaikinti negalima. Šitą svarbią teisybę norėjo mums Išganytojas savo ir savo Šventųjų gimdytojų pavyzdžiu priminti, kuomet Jis į Nazaretą nukeliavo, kad didžiausią savo gyvenimo dali giliame nusišalinime praleistų. Savo atėjimui Jis parinko visai nežymią, paniekintą vietą ir savo gyvenimui neturtingą, kuklų dailydės namą. Ar tai ne Svarbus visiems perspėjimas? Šventieji tą pamokinimą suprato. Kada galėdavo, jie atsitraukdavo visai nuo pasaulio, kad ramiame užsislėpime tik Dievui gyventų. Jei pašaukimo priedermės nuo jų nereikalavo, jie nenoriai su svietu susitikdavo ir tik tuomet, kada to Dievo garbė reikalavo. Kaip tik reikalas pasibaigė, nukratydavo jie pasaulio dulkes nuo savo kojų ir į nuošalį bėgdavo. Jie buvo įsitikinę, jogei nuodijantis pasaulio dvasios ir gyvenimo oras nudžiovina švelnus dievotumo ir susivienijimo su Dievu žiedus. — Toliau, Šventosios Šeimynos gyvenimas Nazarete buvo labai prastas ir sykiu nepaprastai šventas. Tam gyvenimui dangaus aniolai stebėjosi ir Švenčiausioji Trejybė su didžiausiu džiaugsmu į jį žiurėjosi. Viskas, apie ką jie mąstė, prie ko stengėsi ir ką darė, turėjo savyje šventybės ir tobulybės žymę.

PRITAIKYMAS. Visi dvasiškojo gyvenimo mokytojai sako, jogei tankus ir nenaudingas susinešimas su pasauliu dvasiškąjį gyvenimą džiovina. Kitaip ir negali buti. Pasaulio mokslas visai yra priešingas tikėjimo reikalavimams. Todėl pats Išganytojas sakė Apaštalams, jogei pasaulis negali Šv. Dva-

sios priimti (Jon. 14, 17). Prie to prisideda da vienas dalykas. Kaip prie tankaus, ilgo laikymo atidarytų langų ir durių šiluma iš apšildyto kambario greit išsiblaško, taip susinešant su pasauliu išsiblaško dievotumas ir širdies susitelkimas, apsilpsta širdingumas susivienijimo su Dievu ir dušios ramybė lengvai išnyksta. Jogei apleidai pasaulį ir į Kongregaciją įstojai, tai, tarp kitų priežasčių ir pasaulio pavojingumas tave privertė tai padaryti. Šaltame, savymeilės pilname pasaulyje atšala jautrus žiedai tikros Dievo ir artimo meilės. Tad laikykis Vienuolinio uzsislėpimo ištikimai ir gyvenk savo mintimis prie Jėzaus, Marijos ir Juozapo. Tečiau neužmiršk, jogei Šventieji nusišalinimą mylėjo ir jo jieškojo, nedel neveiklaus, tingaus, be minties gyvenimo, bet kad tikrai šventą gyvenimą vestų.

O mano dieviškasai Išganytojau! Iš gilumo širdies Tau dėkoju, jogei iš pasaulio mane išvedei ir į Vienuolyno ramumą atvedei. Duok man, idant aš ir širdyje pasauliui numirčiau ir tik dėl Tavės gyvenčiau.

PASIRYŽIMAS. Įsidėsiu sau širdin Šv. Jono žodžius: *"Nemylėkite pasaulio, nei tų daiktų, kurie yra pasaulyje"* (Jon. 2, 15).

ANTRAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

Paslėptojo .Jėzaus gyvenimo Nazarete pamatai.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių darbus ir ramų gyvenimą Šventosios šeimynos, kuri duoda tau žavinantį augščiausios tobulybės pavyzdį.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės gerai pažinti šio užslėptojo gyvenimo gilią paslaptį.

SVARSTYMAS. Dievas, žmogumi tapęs, norėjo buti vienos šeimynos nariu ant žemės ir iki 30-čiai metų, tyliame užsislėpime, tos šeimynos prieglobstyje, gyventi. Jis tai darė dėlto, kad šeimyniškąjį gy-

venimą, kuris prieš krikščionijos laikais labai buvo nupuolęs, iš gelmės vargo iškeltų, jį pašvęstų ir palaimintų. Jis turėjo da ir kitą labai svarbią priežastį. Jis norėjo savo pavyzdžiu sužadinti busimųjų laikui prakilniose sielose vienuolinio gyvenimo mintį, paraginti prie tvėrimo Vienuolinių Draugijų, kurios turėjo puošti Jojo Bažnyčios Daržą. Mažas Nazareto namelis turėjo buti pirmuoju Vienuolynu, paveikslu ir pavyzdžiu visų ateities Vienuolinių Šeimynų. Nors negalima pasakyti, jogei šitoji arba anoji vienuolinė Draugija priguli prie esybės tos didelės Dievo Karalijos, kurią Išganytojas įsteigti atėjo, tai betgi negalima užginti, jogei vienuolinis gyvenimas, kaipo toks, gyvenimas pagal Evangelijos patarimus, daro ėsybišką ir neatskiriamą Jėzaus Kristaus Bažnyčios dalį. Ko nors ėsybiško nepritektų Bažnyčiai, jei toks gyvenimas nebutų palaikomas ir auklėjamas. Vienuolijos turi buti dvasiškais šaltiniais, kurie dievotąjį gyvenimą Bažnyčioje gaivintų ir vaisingu darytų ir, kiek tas žmogaus silpnybei yra galima, tobulą, nepadalinamąjį Dievuje ir dėl Dievo gyvenimą, darbais vykdintų. Kaip neturtingas butų Bažnyčios gyvenimo medis, jei tos galingos šakos savo žiedais ir vaisiais jo nepuoštų! Mintį tokių Vienuolinių susivienijimų Išganytojas norėjo savo paslėptu gyvenimu, šeimynos prieglobstyje, žmonijoje sužadinti.

Prie to da vienas dalykas prisidėjo. Silpnam vienuolijos nario prigimimui reikalingas yra labai gausus malonių saikas, kad augštai Išganytojo minčiai galėtų atsakyti. Todėl Jis norėjo įstabiai šventu gyvenimu, kurį Jis su Marija ir Juozapu vedė, sukrauti neišsemiamą malonių iždą ir palikti jį busimųjų amžių Vienuolijų naudai, kad jos iš tenai pilnomis rankomis galėtų semti. Taip Jis su savo gimdytojais vedė gyvenimą liuosai priimtame tobulame neturte, nepalyginamoje skaistybėje ir panystėje ir neapribotame paklusnume . Šitaipos Jis pagamino vaisin-

gą dirvą, kurioje vienuolinis gyvenimas gali puikiausiu budu augti ir išduoti gražiausius žiedus ir vaisius.

PRITAIKYMAS. Tu turi didelę laimę, prigulėti prie vienuolinės Draugijos, kuri Šventosios Šeimynos Nazarete turi buti paveikslu. Laike to užslėptojo gyvenimo Išganytojas su ypatinga meile tave atminė ir iš daugelio kitų tave išskyrdamas, tau pašaukimo malonę suteikė. Kas galėtų tave pripildyti didesniu dėkingumu jei ne šitos didelės malonės atminimas? Ir ar ši malonė neturėtų stipriai tave paraginti, sulyg Išganytojaus troškimų, uoliai ir nenuilstančiai stengtis tobulybę įgyti? Ar ta malonė neturi taip-pat tave raginti tankiai Švenčiausių jų asmenų Nazarete gyvenimą apmąstinėti, kad jųjų dvasia kaskart labjau persiimtumei ? Tam tikslui Išganytojas suteikia tau gausiu saiku reikalingiausias malones. Apie šios teisybės tikrumą paliudija milijonai Šventųjų, kurie iš Vienuolinių Draugijų išėjo.

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Širdingai dėkodamas už pašaukimo malonę, pržadu Tau ateityje visomis pajiegomis, stengtis šventu tapti. Atleisk man, dėl savo gailestingumo, visus mano iki šioliai papildytus apsileidimus.

PASIRYŽIMAS. Gaivįsiu savyje dievotumą į Šventąją Šeimyną Nazarete, kad šitaip kaskart labjau Vienuolinėje dvasioje insigilinčiau.

ANTROS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PIRMADIENIS.

Svarbumas bendrojo gyvenimo Vienuolijose.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei girdi žodžius, kuriuos Šv. Dvasia karališkojo pranašo lupomis į tave kalba: "Šitai, kaip gerai ir kaip malonu gyventi, broliai, vienybėje" (Ps. 132, 1).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės mokėti bendrąjį gyvenimą tikrai apvertinti.

SVARSTYMAS. Bendrasis gyvenimas, kaip jis Vienuolinėse Draugijose yra vedamas, pats savyje

yra tobulesnis už pustelninkų gyvenimą. Pirmuose Krikščionijos amžiuose aplinkybės, kaip tai kruvini persekiojimai, nedoras stabmeldžių gyvenimas, privertė nevieną krikščionį bėgti į tyrus, kad tenai nesiliaujančioje vienybėje galėtų su Dievu gyventi. Tokiu budu platus Rytų šalies tyrai pamažu tukstančiais šventųjų tyruolių tapo apgyventi. Bet kaip veik geresni laikai užėjo, kada Bažnyčia savo tikėjime nebuvo varžoma, Šventoji Dvasia ieškojo tų visų, kurie troško augštesniojo gyvenimo Dievuje ir dėl Dievo ,kad juos į didesnes šeimynas sutrauktų ir po atskyrais bendrais viršininkais pastatytų. Taip tad Šventosios Dvasios apšviestoji Bažnyčia nėra, tiesa, priešinga tyruolių gyvenimui, bet gi bendrąjį gyvenimą stato augščiau. Ir kodėl ki taip? — 1. Bendrasis gyvenimas apsaugoja pavienį žmogų nuo daugelio pavojų ir pagundų kankinimo, nuo blogų papročių, kurie lengvai insiskverbia, nuo atkaklaus laikymosi kai-kurių nuomonių, nuo budo šiurkštumo ir tt. Taip, bendrijoje viens antram tampa regimu aniolu sargu. 2. Bendras gyvenimas sutvarko, toliaus, tvirtomis taisyklėmis ir išmintingu viršininkų vedimu kiekvieną pasistengimą įgyti šventybę; apgina nuo apsigavimo ir nepatėmijimo, taip-pat nuo perdidelio apsisunkinimo dvasiškaisiais lavinimais, kaip ir tingėjimo ar visiškojo apsileidimo. 3. Tampa šaltiniu neapskaitomos daugybės progų lavintis dorybėse, kurios atsišalinime visai neatsitiktų, kaip malonume, kitiems patarnavime, pilname nukentėjime kai-kurių pažeminimų, paklusnume ir savęs atsižadėjime, kariavime su prigimtomis budo ydomis ir tt. Prie to geras vienų pavyzdys veikia paraginančiai ir atgaivinančiai į kitus. Šie dalykai tau parodo, kodėl Šv. Dvasia bendrąjį gyvenimą taip augštai stato.

PRITAIKYMAS. Mylėk tad bendrąjį gyvenimą ir laikyk jį kaipo pašventimo priemonę, kuria Šv. Dvasia pasinaudoja, kad tave dvasiškame gyvenime

tobulesniu padarytų. Ištikro, nelengva yra ilgus metus gyventi su įvairiausiojo budo asmenimis. Kasdien čia reik sau pakartoti: "Pergalėk pats save". Bet viskas, kas yra daroma, kad savitarpinėje, nesudrumstoje meilėje gyvenus, tur aukso vertę. Dievotasis Tomas a Kempis sako: *"Nemažas yra daiktas vienuolyne gyventi ir ten be vaido elgties ir ištikimai, lig mirties ištesėti. Palaimintas, kurs tenai gerai gyveno ir laimingai pabaigė"* (Apie Kristaus Sek. 1, 17).

Perimk mane, Šventoji Dvasia, gyvai ta minčia, jogei bendrasis gyvenimas yra vaisingas palaiminimo šaltinis, kad šita mintis mane ragintų viską daryti, kad ramybė, sutartis ir meilė musų gyvenime žydėtų. Gailiuosi, jogei iki šioliai taip mažai tai atsimindavau ir taip tankiai bijojausi savęs pergalėti, kas bendrąjį gyvenimą vien tik palaimintu daro.

PASIRYŽIMAS. Jokios aukos nesibijosiu, kad vidujis su kitais vienuoliais sugyvenimas butų tikrai nuopelningas ir dorybių pilnas.

ANTROS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ. ANTRADIENIS.

Dvasia, kuri mažame Nazareto namely' viešpatavo,
a) Tylėjimo ir susitelkimo meilė.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei esi liudininkas tylaus ir švento gyvenimo Jėzaus, Marijos ir Juozapo, mažame Nazareto namelyje.

2. ĮŽANGA. Prašyk Šv. Šeimynos, kad aiškiai tau duotų suprasti, kokia dvasia kiekvienoje Vienuolinėje Draugijoje turi viešpatauti.

SVARSTYMAS. Įvairioms vienuolinėms šeimynoms ypatingai turi rupėti, kad įgytų didelį dalyvumą tuose malonės iždu ose, kuriuos Išganytojas savo nepabaigtai nuopelningu gyvenimu Nazareto Namely',

savo Bažnyčioje, Vienuolijų naudai surinko. Viešpats Jėzus norėjo savo paties ir savo šventųjų Gimdytojų pavyzdžiu parodyti, kaip Vienuolijoje savitarpinį gyvenimą reik sutvarkyti, kad butų gyvu Šventosios Šeimynos paveikslu ir kad šitaipos iš josios iždų sau naudą imtų. Toji pati dvasia, kuri Nazarete viešpatavo, turi taip-pat pavieniuose vienuolijos namuose buti palaikoma ir auklėjama. Gi Nazarete viešpatavo visupirmiausia tylėjimas, ramybės ir susitelkimo dvasia. Šventasis Raštas mums praneša labai mažai apie paslėptąjį Šventosios Šeimynos gyvenimą. Bet musų pačių tikinčioji širdis pasako, kaip ten turėjo išrodyti. Tikrai ten viešpatavo šventa ramybė. Nepridera mums nei mintin prileisti, kad švenčiausieji asmenys butų galėję tuščiomis kalbomis, šian ir ten bėgiojimu, nesusilaikančiu apsiėjimu, to namelio tylą ardyti. Dievas myli ramybę; Jis bjaurisi nenaudingomis šnektomis, nereikalingu triukšmu ir išsiblaškymais. Atsišalinime Mozė ir Šv. Jonas Krikštytojas tapo tinkamais Dievo įnagiais didelių Dievo išminties užmanymų išpildymui. Randame taip-pat mažame Nazareto namelyje paslaptingą tylą, ramumą, susitelkimą, kuriuos Dievas ir Jo aniplai taip myli.

PRITAIKYMAS. Vienuolinė Draugija tik tuomet bus Šventosios Šeimynos paveikslu, kada visi jos nariai stropiai žiurės, kad Vienuolijos regulos apie tylėjimą, ramybę, susitelkimą, pasisaugojimą kiekvieno nereikalingo triukšmo, butų sąžiningai laikomos. Esmė ir svarba šios griežtai įsakytos taisyklės ne tame, ypatingai, yra, kad niekad, nei tyliausio žodžio neištarus. Toks daiktas visai yra negalimas Kongregacijose, kurios artimo meilės darbams pasišvenčia. Bet tame yra, kad ištikimu laikymu tų, išpažiuros nežymių regulų, turėti didelę ramybę, šventą tylą išlaikyti ir stabdyti viską, kas vidujį susitelkimą, ir gyvenimą po Dievo akimis sutrukdo.

Viršujis tylėjimo laikymas, vidujis gi mintimis po pasaulį skrajojimas, padaro iš žmogaus nenaudingą svajotoją. Bet viršuję ramybę laikyti, ir su jos pagelba viduj ame susitelkime, po Dievo akimis dirbti, tai yra brangus daiktas. Kuomet Šventųjų gyvenimus skaitome, atrandame, jogei atsišalinime ir maldoje subrendo tos visos didelės mintys, kuriąs Dievo tarnai, vėliau, su dangaus pagalba, įvykdė. Nieko nėr naudingesnio dvasiškąjam gyvenimui, kaip tyla ir ramybė. Vienas Dvasiškasis Mokytojas sako; "Tyla yra šventųjų minčių motina". Sėk dirvon vaisingiausius ir gražiausius grudus, bet jei dirvą kasdien su lazda judįsi, sėkla neaugs ir netarps. Gi ramybėje budama, šaknis suleis ir išaugs. Panašiai yra ir su tavimi: gali rytmetyje rimčiausias ir baisiausias teisybes apmąstinėti ir širdin dėtis, bet, jei ištikimu viršujės ramybės laikymu vidujame susitelkime netesėsi, tai pasidarys tavo viduje perdaug neramybės ir malonė negalės tenai šaknų leisti ir tarpti. Pasauliniai žmonės ir net protestantai tai supranta ir sako, jogei toje vienuolinėje draugijoje, kurioje tylėjimas ir susitelkimas ištikimai yra laikomi, ramybė ir Dievo palaiminimas gyvena.

Duok man, Viešpatie, po Tavo akimis vaikščioti. Padėk man kasdieniniame gyvenime saugotis visko, kas šventąją ramybę suardyti galėtų. Gailiuosi, jogei iki šioliai taip mažai apie tai atsiminiau.

PASIRYŽIMAS. Tylėjimo ir viršujės ramybės regulą už dideliai svarbią laikysiu.

ANTROS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ TREČIADIENIS.

Dvasia, kuri mažame Nazareto namelyje viešpatavo,
b) Maldos dvasia.

1. ĮŽANGA. Persikelk vėl dvasioje į mažąjį Nazareto namelį ir buk liudininku ,ten vedamojo, švento gyvenimo.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pažinti augštą maldos vertę ir ją dideliai mylėti.

SVARSTYMAS. Šventoje Nazareto Šeimynoje viešpatavo taip-pat maldos dvasia; tas vėl labai ragina visas tas vienuolines draugijas, kurios nori turėti gausią malonę iždu0se, surinktuose vienuolijų naudai, pirmoje Naujojo Įstatymo vienuolijoje, Šventoje Šeimynoje. Turėti maldos dvasią, reiškia, ne tik atlikti maldą, bet turėti prie maldos meilę ir taip-pat lengvumą ir greitumą pakelti kaskart mintis prie Dievo dievotais atsiduksėjimais ir trumpomis maldelėmis, taip kad malda, kaipo koks auksinis siulas per visos dienos darbus tęstųsi. Kad šitoji maldos dvasia Nazareto namely' viešpatavo, tai musų pačių tikinti širdis tai mums užtikrina. Kaip kitaip galėtume įsivaizdinti Šv. Juozapą, jei ne kaipo maldos vyrą, kurio rankos buvo prie darbo, o širdis prie Dievo? ir amžinai palaimintąją Paną, jei ne kaipo maldos dukterį, kuri nuolatos mintimis danguje buvo? Gi Jėzus visuomet buvo *"tame, kas buvo Jo Tėvo"* (Luk. 2, 49).

Šita maldos dvasia, beto, da butinai yra reikalinga, jei Vienuolinė Draugija nori buti Šventosios Šeimynos paveikslu. Tik maldos dvasia duoda vienuoli^ darbams tikrą prakilnumą, suteikia tą susivienijimą su Dievu, kuris kiekvieną jo pasielgimą ir žygį augštyn pakelia ir jiems duoda antgamtinį antspaudą. Vienuoliai, maldą mylėdami, tampa ištikro Šventą Šeimyna, kurioje aniolai neregimai vieši ir Šventoji Dvasia skleidžia savo dovanas. Kaip ra-

mybė ir susitelkimas padaro žmogaus širdį jautria Dievo malonei, taip malda, su meile ir uolumu surišta, kaip magnesas patraukia tas malones ,tartum vaisingus grudus, į jo širdį. Malda tai tikėjimo atsikvėpimas, tai krikščioniškosios vilties atsidusimas, tai meilės kalba. Jei kurioje vienuolijoje malda nebutų branginama ir mylima, tai toji vienuolija perstotų Šventa Šeimyna buti. Joje aniolai, su savo ypatinga globa, negyvena; nes jie myli maldos smilkalą ir orą.

PRITAIKYMAS. Pamąstyk dabar pats apie save. Ar ištikro maldos dvasią turi? Ar tu ją taip myli, jogei ji tau, galėčiau sakyti, tapo butinu reikalu ,kad tankų dušios su Dievu susinešimą turėtumei? Ar įgijai tą lengvumą ir greitumą susitelkti viduje ir Dievuje paskęsti, savo žygius ir darbus karštais atsiduksėjimais pakelti ir pašvęsti? Kuomet visi prie to eina, kad maldos dvasią įgytų, tuomet ant bendro gyvenimo Dievo palaiminimas nužengia; tuomet ,ištikro, Jėzus laiko save vienuolinės šeimynos nariu; tuomet aniolai yra ištikimiausiais jos namiškiais ir, įvairiuose pašaukimo darbuose, pagelbininkais. Rupinkies tad, kad malda apimtų visus tavo dienos darbus. Visokiuose tavo užsiėmimuose tegul ji bus tavo dušios kvėpavimu. Nėra butinai regalingi žodžiai, kiekvienas dievotas atsidusimas, kuris iš Dievą mylinčios širdies išeina, kiekvienas dievotas akių į kryžių pakėlimas, jau, dangaus akyse, yra malda, kuri ten, su džiaugsmu bus priimta.

O mano dieviškasai Išganytojau! Kaip kitados Apaštalai, taip dabar aš prie Tavęs šaukiuosi: *"Viešpatie, išmokyk mus melstis!"* (Luk. II, 1). Pamokink mane ,kaip su Tavimi maldos vienybėje gyventi. Duok mums visiems maldą mylėti ir stropiai joje lavintis, kad musų Vienuolijoje matutumei tos Vienuolijos paveikslą, kurioje, kitados, Tu pats praleidai didesnę savo gyvenimo dalį.

PASIRYŽIMAS. Įprasiu savo mintis, trumpomis maldelėmis, tankiai prie Dievo pakelti.

ANTROS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ KETVIRTADIENIS.

Bendrųjų lavinimų ir maldų meilė.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Šventosios Šeimynos nariai, Jėzus, Marija ir Juozapas, keliauja į Jeruzolimos Bažnyčią, kad viešose pamaldose dalyvautų ir kaip jie visus savo dievotumu dorina.

2. ĮŽANGA. prašyk didelės meilės bendrųjų lavinimų ir didelio, juos atliekant, dievotumo.

SVARSTYMAS. Maldos dvasia, kuri Šventoje Nazareto Šeimynoje buvo tobuliausiu budu laikoma ir auklėjame, talpina savyje, kaipo neatskiriamą dalį ypatingą meilę prie bendrų lavinimų ir maldų. Nėr abejonės jogei Jėzus, Marija ir Juozapas, kasdieniniame gyvenime ir bendras maldas atlikinėdavo, nes josios, savyje, yra už kitas tabulesnės. Prie to, Šventasis Raštas paduoda, nors jis nedaug ką mini apie užslėptąjį Nazarete gyvenimą, jogei Šventieji Gimdytojai, kuomet dieviškasis Vaikelis buvo dvylikos metų, nukeliavo su juomi į Jeruzolimos Bažnyčią ir tenai pasiliko per visą Velykų Šventės oktavą ir įvairiose tikybinėse apeigose su šventu uolumu dalyvavo. Ir vėliau visuomet Išganytojas eidavo į Šventąjį Miestą, kuomet, kaip Šv. Raštas sako, Žydų Šventė prisiartindavo. Jis tai darė, kad savo paties ir savo gimdytoju pavyzdžių mums svarbų pamokinimą suteiktų. Jis norėjo mums parodyti, jogei uolus, dievotas dalyvavimas bendrose, viešose maldose ir lavinimuose Viešpačiui Dievui ypatingai patinka ir pelnija gausų dangaus palaiminimą. Todėl visose vienuolijose bendroms maldoms yra priduodama labai didelė svarba. Jos yra tikras vienuolinių šeimynų

žemčiugas ir užtikrinimas ypatingosios Šventos Šeimynes globos. Kame gi yra ta augštoji vertė šių lavinimų? • Pirmiausia yra tame: bendros maldos ir lavinimai yra tai vieša apeiga, viešas Dievo garbinimas, viešas augščiausios Dievo valdžios išpažinimas. Kuomet Krikščionis pats vienas meldžiasi, pakelia jis savo širdį ir mintį prie Dievo ir viduj u nusižeminimu atiduoda garbę Tam, kuris begaliniai viską peraugština; tuomet, be abejonės, jis atlieka darbą, kuris visą dangų pradžiugina. Bet, kada daugelis susivienija ir viešai, draugėje, meldžiasi, kada tam vidujam jausmui, vienybėje su kitais, viešoje pagarboje, bendrą išreiškimą duoda, tada prie vidujės pagarbos prideda ir viešąją ir todėl, tokia malda yra tobulesnė. Stačiai tik bendrybėje įvyksta vieša Dievo tarnyba, kuri ypatingai Augščiausiąjį Viešpatį pagarbina. Ji yra kaipo himnas, kuris, daugeliui jį giedant, įgija dangaus akyvaizdoje galingumą ir gražų skambėjimą, yra kaipo vieša pagarbos giesmė, kuri nuo žemės pasikelia ir susivienija su džiaugsmo giesmėmis, kuriąs gieda aniolų chorai bendrai prieš Švenč. Trejybės Sostą. Yra kaipo minios prašymas, kuris daug galingiau veikia ir daug didesnį įspudį padaro. Todėl Karalius-Pranašas šaukia: *"Garbinkite Viešpatį su manimi; ir augštinkime Jo vardą bendrai"* Ps. 83, 4). Ir kitu atveju: *"Dideliame susirinkime išpažįstu Tave, Viešpatie, skailingoje minioje Tave garbįsiu"* (Ps. 34, 13).

PRITAIKYMAS. Ar ir tu didelėje pagarboje laikai bendrąsias maldas, kurios vienuolijose yra atliekamos? Buk įsitikrinęs, jogei dievotas jose dalyvavimas, ypatingą Dievo palaiminimą tau rengia. Dvasiškieji mokytojai sako, jogei aniolai iš dangaus nužengia, kad susivienytų su tais, kurie draugėje Dievą laimina ir garbina, pagal Psalmisto žodžius: *"Akyvaizdoje aniolų Tave garbįsiu"* (Ps. 137, 1). Todėl nelaikyk bendrų lavinimų už naštą, bet už didelę ge-

radarybę, kurią tau Kongregacija suteikia. Niekad jų be svarbios priežasties neapleisk; tuojau ir su linksma širdžia skubinkis, kuomet varpo balsas tave šaukia. Šventieji nieku nesiduoda susilaikyti nuo dalyvavimo bendruose lavinimuose.

O mano Dieve! Dėkoju Tau visa širdimi už didelę laimę, kurią bendromis maldomis man parengei Kongregacijoje. Atleisk man, jogei aš iki šioliai taip mažai atsiminiau apie jų didelę vertę.

PASIRYŽIMAS. Su džiaugsmu, meile ir didele pagarba bendruose lavinimuose dalyvausiu.

ANTROS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PENKTADIENIS.

Apie didelę bendrųjų lavinimų vertę.

1. ĮŽANGA. Vėl sau tėminkis uolumą, su kurio Jėzus, Marija ir Juozapas, atlikinėdavo bendras maldas laike savo užslėptojo gyvenimo Nazarete, ir dalyvaudavo viešose pamaldose Jeruzolimoje.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės dievotus lavinimus augštoje pagarboje laikyti.

SVARSTYMAS. Nuo pradžios Dievas apreiškė ,jog Jis turi ypatingą pamėgimą viešose, bendrose pamaldose. Todėl Jis davė Izraėliaus vaikams, kada jie tapo laisva ir savistovia tauta, Senojo Įstatymo Šėtrą, paskui Jeruzolimos Bažnyčią, kaipo jų tikybinio gyvenimo centrą, kur šalies gyventojams griežtai buvo įsakyta tris syk, ir tolmesniems sykį į metus, keliauti, kad iškilmingose apeigose, viešose maldose ir psalmių giedojime dalyvautų. Beto, kiekviena didesnė pilis turėjo savo sinagogą arba maldos namus, kuriuose tris syk į dieną 9-ą, 12-ą ir 3-ią valandą buvo bendrai giedamos psalmės. Apie dievotąjį Karalių Dovydą Šv. Raštas praneša, jogei jis

padarė labai malonų Dievui darbą savo giesmes sustatydamas ir gaidas išrasdamas, kad viešus dievotus lavinimus, kiek galint, iškilmingais padarytų. Toliau, kol Izraelitai uoliai juose dalyvavo, toliai Dievo palaiminimą su savim turėjo. Bet kaip veik vieną tikrąjį Dievą garbinti atsisakė ir kitokiais keliais nuėjo, įpuolė į savo priešų rankas, į skurdą ir vargą.

Kaip labai uolus buvo pirmeiji Krikščionys bendrųjų maldų atlikinėjime! Jie kasdien, kaip Apaštalų Darbai liudija, tesėjo bendrai maldoje (Ap. Dar. 2, 42-46). Istorija toliaus paduoda, jogei pirmojo amžiaus Krikščionys Ryme, kruvinų persekiojimų laikais, tankiai su didžiausiu pavojumi susirinkdavo nakčia požeminiuose urvuose, katakumbose, kad draugėje melstųsi, psalmes giedotų ir tikėjimo paslaptyse dalyvautų. Iš to matome, kodėl Bažnyčia, Šventosios Dvasios apšviesta ,taip didelę svarbą priduoda bendroms maldoms ir kodėl, didesnėse bažnyčiose, katedrose, kur užtektinas kunigų skaitmuo gyvena, įsako bendras maldas, taip vadinamas choro maldomis ir, kodėl įvairiuose Vienuolynuose, Kongregacijų nariams, tą priedermę regulose pabrėžia. Tas viskas mums aiškiai parodo, jogei bendros maldos Dievo akyse turi didelę svarbą.

Daugelis Konkregacijų kalba bendrą officium lotynų kalboje — tokioje kalboje, kurios vienuolijos nariai nesupranta. Bet gi tokia malda nėra be vertės. Psalmės priguli prie švenčiausių maldų, kokias Bažnyčia turi, nes, Šv. Dvasiai įkvėpiant, jos buvo surašytos, todėl yra maldos Dievo dvasia kvepiančios. Jos yra oficijališka (valdiška) Bažnyčios malda. Ir kadangi jos yra oficijališka Bažnyčios kalba, tad Išganytojas pats, kuris joms savo Dvasią įkvepia, suteikia taip-pat dangaus akyvaizdoje, ypatingą galybę. Jis pats šiomis maldomis, tikinčiųjų vardu, sudeda prieš Augščiausiojo Sostą tą pagarbos, nusižeminimo ir padėkos duoklę, kurią Bažnyčios Vaike-

liai yra Dievui kalti. Kuomet tad tosios psalmės, su gyvu į Dievo akyvaizdą tikėjimu yra kalbamos, turi savyje galybę, nors kalbantieji jųjų prasmės ir nesuprastų; jie tada meldžiasi su Bažnyčia.

PRITAIKYMAS. Žiurėk tad į bendrus lavinimus, Kongregacijose atliekamus, kaip - į ypatingąjį Dievo pamėgimo ženklą. Laikas, kurį jiems pašventį, yra geriausiai sunaudotas. Netikėk, kad tu jį savo maldomis geriau pavieniui sunaudoti galėtumei. Jei kartais bendri lavinimai tau apsunkinančiais išrodo, tai priežastis yra tame, jogei juos ne pagal tikrą jų vertę brangini, ir todėl į juos einant neatsineši to džiaugsmo, to dievotumo ir to susitelkimo, kurio reikalauja pareigos šventumas. Todėl niekad, dėl menkos priežasties, bendrų lavinimų, neapleisk. Jei pašaukimo darbai tave priverstų nuo jų pasišalinti, tada susivienyk dvasioje su kitais, o Viešpats tau pilnai tai paskaitys.

O mano dieviškasai Išganytojau! Padėk man tikrai bendruosius lavinimus branginti ir su šventu uolumu juose dalyvauti.

PASIRYŽIMAS. Kuomet varpelis pašauks, pasakysiu savo sielai tą, ką Morta Marijai Magdalenai sakė: *Mokytojas čia yra ir tave vadina”* (Jin. II, 28).

ANTROS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ŠEŠTADIENIS.

Didelis palaiminimas, kurį bendri lavinimai suteikia.

1. ĮŽANGA. Manyk sau vėl, jog esi liudininkas didelio uolumo, su kuriuo Švenčiausieji asmenys Jėzus, Marija ir Juozapas dalyvauja bendrose maldose ir lavinimuose.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, aiškiai pažinti, kaip dideles dovanas bendros maldos vienuolinėms šeimynoms suteikia.

SVARSTYMAS. Iš to ką iki šioliai svarstei, seka, jogei bendri lavinimai, kadangi jie ypatingu bu-

du Švenč. Trejybę garbina, tai taip-pat ir pas Dievą nepaprastai gausias malones pelnija. Jie turi didesnę galybę, nei kaip pavienio asmens malda. Mokytas Bažnyčios raštininkas Origenes sako: "Kada tik prie bendros maldos susirenkame, tikrai busime išklausyti. Nes Dievas myli savo sutvėrimų susivienijimą, skirstimosi gi ir išsiskaidymo Jis nemėgsta. Melskimėsi kartu, o Kristus su mumis susivienys". Išganytojas pats savo žodžiais tai patvirtina: *"Kur du arba trys yra susirinkę mano vardan, ten ir aš esu viduje jų"* (Mat. 18, 20). Jis yra viduję jų, tai yra, Jis meldžiasi su jais, suvienyja savo maldą su jųjų, gal menkomis maldomis ir uždeda ant jų savo antspaudą, kuris danguje tikrą išklausymą atranda. Bendra tad malda, galima sakyti, turi prie Dievo Sosto nepergalimą pajiegą. Tankiai Dievas matomu stebuklu parodė, kaip bendri lavinimai Jam patinka! Atsimink Šv. Mamertą, Viennos Arcivyskupą, gyvenusį antroje pusėje 5-ojo amžiaus, kuris įvedęs viešas procesijas pelnijo pas Dievą staigų ir ant visados sulaikymą maro, kuris per daug metų baimėje laikė visą kraštą. Atsimink vėl šventąjį Popiežių Grigalių, Didįjį, kuris surengta vieša procesija, įgijo sulaikymą baisios užkrečiamosios ligos. Grįždamas su procesija pamatė aniolą ant viršunės vieno stogo, kuris, parodymui, jogei užrųstintasis Dievas yra dabar permaldautas, savo kardą į makštis įdėjo. Iš tos pačios priežasties ir Bažnyčia geidžia, kad tikintieji, pavojams gręsiant, viešomis pamaldomis, processijomis ir tt., priverstų dangų jų pasigailėti, ir, savo prašymų daugybe, išgautų Augščiausiojo malonę, suteikti jiems nepaprastu budu pagelbą. Tuomi išsiaiškina taip-pat nepaprastas ir visų pripažintas palaiminimas, kuris seka ir pažymi ištikimųjų vienuolių darbus. Kasdieniniai bendri lavinimai, kuriuose visa Draugija dalyvauja, visuomet išnaujo pelnija antgamtinės pagelbos pilnybę gyvenimui ir dar-

bams Dievui pašvęstųjų asmenų, taip, jogei Dievo ranka yra regimai su jais ir visus jų žingsnius laimina.

PRITAIKYMAS. Kaip gi turi tau daug rupėti, kad Kongregacija, kuri yra tavo dvasiškoji Motina, kaskart gražiau skleistųsi ir kaskart didesnius darbus Dievo garbei ir dušių išganymui atliktų! Ir štai žiurėk, tu prie to gali veikliai prisidėti, jei bendruose lavinimuose dalyvausi su pamėgimu ir meile, su dievotumu ir susitelkimu. Rasi dėl savo amžiaus, silpnybės, ar kitų kuno ydų, prie darbų atlikimo, vaikučių mokinimo, ligonių prižiurėjimo ir apleistųjų aprupinimo, negalėsi prisidėti, bet ypatingu savo uolumu prie bendrų maldų savo tą nepriteklių gali tobulai užpildyti, ir gali buti taip naudingu Kongregacijos nariu, kaip kad ir visuose kituose dalykuose veikliai prisidėtumei. Tu tuomet rupiniesi apie Dievo palaiminimą. Iki koliai bendros maldos vienuolijoje yra uoliai atliekamos, iki toliai globa iš augštybės yra joms užtikrinta. Pavieniems nariams nėra reikalo su baime į ateitį žiurėti. Dievas tikrų-tikriausiai gelbės.

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Kaip dideliai džiaugiuosi, jogei mums bendruose lavinimuose suteiki priemonę, kuria mes galime savo rupesčiams ir darbams Tavo palaiminimą pelnyti. Palaikyk tad mumyse bendrųjų lavinimų meilę.

PASIRYŽIMAS. Bendrųjų maldų laike visus sandraugus savo pasielgimu dorįsiu.

TREČIAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

Bendri lavinimai palaiko ir auklėja savitarpinę meilę ir prisirišimą.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių šios dienos paslaptį, Šventą Šeimyną, aplankančią Jeruzolimos Bažnyčią, kad ten viešose Valykų apeigose dalyvautų.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad dievotų dalyvavimu bendruose lavinimuose gautumei pilną naudą, kurią Dievas jiems suteikė.

SVARSTYMAS. Vienuolinės šeimynos nariai tur vieną širdį ir vieną dušią turėti, kaip turėjo Jėzus, Marija ir Juozapas. Kokiu budu galės buti įvykdinta toji širdžių vienybė? Kas jas suartįs taip, kad jos galėtų buti laikomos kaipo vienos šeimynos vaikai ir, nors nuo tėvų ir giminių atsiskyrę, betgi tokiose apystovose atsirastų, kad tarp ištikimai mylinčiųjų širdžių galėtų gyventi? Ar tą vienybę padarys po vienu stogu gyvenimas ir prie vieno stalo valgymas? Tikrai ne; nes tuomet ir viešbučių gyventojai arba valgyklų svečiai, po vienu stogu gyvenantieji ir prie bendro stalo valgantieji, butų kaipo vienos šeimynos vaikai; bet taip niekad neesti. Ne vienoje vietoje gyvenimas, ne bendras valgymas, bet bendra regula ir, ypatingai, bendra malda ir lavinimai padaro, jog antgamtinė vienybė daugelį žmonių suriša, ir antgamtinė meilė daug širdžių įstabiai suvienyja. Nors kartais maži skirtumai tarp jų atsitinka, bet bendroje maldoje jie vėl jaučiasi ankštai susivienytais, žinoma, jei dievotai ir su šventu uolumu maldoje dalyvauja. Bendra malda yra kaipo ramus lietus, kuris krinta ant kietos širdies žemės, kaipo balsamas, kuris mažus įdrėskimus apmalšina. Bendra malda yra kaipo savitarpinių įžeidimų dovanojimas; ji gydo žaizdas. Ir nors vienuolių savitarpiniai santykiai nei šešėlių, nei debesių neturėtų, tai betgi bendra malda suteikia dangiškąjį pašventimą kartais perdaug žmogiškai tarp jų meilei. Kas pasi-

darytų su Kongregacija, jei meilė prie bendrųjų lavinimų atšaltų, jei vienuoliai, dėlei menkiausių priežasčių juos apleistų, arba tik kunu juose dalyvautų? Ar vienas nuo kito neatsitolintų ir kiekvienas savais keliais nenueitų? Tik Vienas, prie kurio bendroje maldoje susitelkiame, tik Jis gal įvairius gaivalus vienybėn sutraukti ir risiu ištikimos meilės juos surišti.

PRITAIKYMAS. Viskas, ką iki šioliai apie bendrus vienuolių lavinimus apmąstinėjai, aiškiai tau parodo, kaip didelį iždą, kaip brangų dangiškojo palaiminimo užtikrinimą bendrose maldose vienuoliai atranda. Labai tad jas brangink ir stengkis kiekvieną kartą uoliai jose dalyvauti. Kartais galės atsitikti, jogei jausiesi atšalęs ir prie maldos netikęs, kuomet tave varpas pašauks. Tečiaus kitų dievotumas, jei gerą valią turėsi, ir tavo širdį sušildys ir uždegs. Beto neturi užmiršti, jogei prie bendrų maldų nepritekliai ir silpnybės atskyrų asmenų tampa visumos užpildytos, kas negal atsitikti, atliekant maldą pavieniui. Tad visuomet bendruose lavinimuose su džiaugsmu dalyvauk.

O mano dieviškasai Išganytojau! Dėkoju Tau, jogei mane pamokinai pažinti bendrųjų lavinimų vertę. Suteik dabar man malonę, tą svarbią išganymo priemonę sąžiningai ir ištikimai savo išganymui sunaudoti.

PASIRYŽIMAS. Imsiu sau giliai širdin tą ypatingąjį palaiminimą, kurį bendri lavinimai dalyvaujantiems duoda.

TREČIOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PIRMADIENIS.

Dvasia, kuri mažame Nazareto Namely' viešpatavo,
c) Savitarpinio dorinimosi dvasia.

1. ĮŽANGA. Persikelk vėl dvasioje į mažąjį namelį Nazarete, į tą pirmąjį Naujojo Įstatymo vienuolyną, kad tikėjimo akimis prisižiurėtumei tenai įstabiai šventam gyvenimui.
2. ĮŽANGA. Prašyk malonės kaskart labjau įsigilinti Šventosios Šeimynos gyvenime.

SVARSTYMAS. Kadangi Jėzus, Marija ir Juozapas norėjo įvairioms Vienuolinėms Draugijoms savo pavyzdžiu parodyti, ką jos tur daryti, kad gausiai dalyvautų to gyvenimo nuopelnuose, todėl jos turi stengtis kaskart giliau pažinti Šv. Šeimynos gyvenimą Nazarete. Tenai viešpatavo savitarpinio dorinimosi dvasia. Tą mums užtikrina musų pačių tikinčioji širdis, nors Šv. Raštas ir nedaug ką mini. Kasdieninis su Jėzumi gyvenimas turėjo didelę įtekmę turėti į Mariją ir Juozapą ir jų šventąjį gyvenimą kaskart skaistesniu daryti. Yra tai pripažintas daiktas, jogei sykiu gyvenančiųjų pavyzdys atskirą žmogų, taip sakant, nepergalimai patraukia. *"Žodžiai pajudina, pavyzdys patraukia*", sako priežodis. Tas tinka ypatingai Vienuolinėms šeimynoms, kurių nariai taip artimuose santikiuose gyvena, kaip net paprastoje šeimynoje neatsitinka. Todėl kaip vienuolis, ne labai geru pavyzdžiu, gali didžiausią skriaudą padaryti draugijai, taip vėl iš kitos pusės, geru pavyzdžiu jis gali didžiausią naudą atnešti. Istorija paduoda, jogei tankiai pavyzdys tik vienų vieno, tikrai švento vienuolio, į visą apystovą atgaivinančiai veikė ir visai vienuolinei šeimynai naują įkvėpė gyvenime. Todėl visi turi, pagal Šventosios Šeimynos pavyzdį, stropiai tuomi rupintis, kad į savo aplinkinius gerą ir palaiminančią įtekmę turėtų. Savitarpinis dorinimas!, gerai sutvarkytose Vienuolinėse Šeimynose, turi didžiausią svarbą. Tik kitame pasaulyje, kur vis-

kas bus atidengta, pažįsime, kaip daug gero vienas tik vienuolis savo pavyzdžiu gal aplinkui padaryti. O jeigu visi stengiasi savitarpinio dorinimos dvasią auklėti, tada, tokia Vienuolinė Draugija yra laikoma ypatingoje Šventosios Šeimynos globoje.

PRITAIKYMAS. Ir tu šiame dalyke daug ką gali padaryti ir didelį nuopelnų iždą sau surinkti. Tu gali ir turi savo artymus dorinti ištikimu, sąžiningu regulų laikymu, uolumu ir dievotumu bendruose lavinimuose, doromis, paraginančiomis kalbomis ,tikru Viešpatyje džiaugsmu, kuris savitarpiniuose santikiuose apsireiškia, prietelišku patarnavimu, širdinga užuojauta, kantriu svetimų silpnybių nukentėjimu, tvirtu rupesčiu apie savo pašventimą ir tt. Kiek daug pagundų, kurios sunkiose valandose pas vieną ar kitą atsiranda, geru kitų pavyzdžiu tampa prašalintų ir išblaškintų! Nauda iš bendro gyvenimo yra neapsakomai didelė, jei visi tai atsimena, kad geru pavyzdžiu įtekmę į kitus turėtų. Ištirk tad save ar tu iš savo pusės tvirtai stengiesi sekti Šventosios Šeimynos pavyzdį. Atsimink nuolat, jogei daugelis turi savo akis į tave atkreiptas.

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Pašaukdamas mane į Vienuolyną, suteikei man daug priemonių dirbti dėl Tavęs ir dėl dušių išganymo. Pagelbėk man ir dabar visomis mano pajiegomis stengtis prie to, kad kitų širdis dėl Tavęs pelnyčiau. Kreipk ir vesk mano žingsnius taip, kad savo sandraugams gerą ir dorinantį pavyzdį duočiau ir taip savo dvasiškąjai Motinai, Kongregacijai, džiaugsmą padaryčiau.

PASIRYŽIMAS. Pasistengsiu savo pasielgimu artimiems gerą pavyzdį duoti.

TREČIOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ANTRADIENIS.

Dvasia, kuri mažame Nazareto Namely' viešpatavo,
d) Pasidavimo arba paklusnumo dvasia.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip tobuliausio paklusnumo dvasia visą Šventos Šeimynos kasdieninį gyvenimą tvarkė ir vedė.
2. Prašyk malonės, Dievo tau duotiems viršininkams, pilnai, taip viršujai, kaip vidujai, buti paklusnas.

SVARSTYMAS. Jei vienuolinė Draugija nori turėti ypatingą dangaus palaiminimą, ypatingą Šventosios Šeimynos globą, tad josios nariai neturi užmiršti vienos aplinkybės, kuri bendrame Jėzaus, Marijos ir Juozapo gyvenime įstabia šviesa spindėjo. Ten viešpatavo tobuliausias ir neapribotas valdžiai pasidavimas. Šventasis Raštas tą dieviškojo Vaikelio Jėzaus pasidavimą pažymi pabrėždamas. Sako apie Jį: *"Ir nuėjo su jais ir atėjo į Nazaretą ir buvo jiems 'paklusnas"* (Luk. 2, 51). Dangiškasis Tėvas pastatė Šv. Juozapą, Šventosios Šeimynos galva, kaipo regimąjį savo vietininką. Dievas norėjo, kad Šventoje Šeimynoje tokia tvarka viešpatautų, ir tai parodė tuomi, kad savo įsakymus ir surėdymus per aniolą visados pirmiau Šv. Juozapui suteikdavo, o per jį kitiems. Nuo Šv. Juozapo viskas eidavo, Jis vedė keliu į Egiptą bėgant, jis, toje stabmeldžių šalyje, parinko vietą, kur Šv. Šeimyna apsigyveno; jis sutvarkė grįžimą atgal ir, nuolatam gyvenimui, pasiskyrė Nazaretą. Ir, kaip Šv. Juozapas pildė Augščiausiojo valią, kuri jam buvo apreiškiama, ar per aniolą, ar Mozės įstatymais, taip Jėzus ir Marija, tobuliausiu budu, pasiduodavo įsakymams Šventojo Patrijarko. Jie jį, kaipo Dievo vietininką, didžiausiai gerbė ir pilniausiu atsidavimu jo klausė, be mažiausio pasiteisinimo, neprileidžiant savo širdyse nei mažiausio nepasitenkinimo. Taip-pat Jėzus taikėsi ir prie

savo Motinos surėdymų. Tasai paklusnumas da tuomi yra įstabesnis, jogei Juozapas, nors buvo pavyzdžiu kiekvienoje dorybėje, bet už savo globiamąjį Sunų nepabaigtai žemiau stovėjo šventybėje, išmintyje ir akylume; taip-pat ir Marija savo vyrą peraugštino tobulybėje. Čia nyksta kiekvienas užmetimas, kurį žmonių gudrybė priešai tokį neapribotą paklusnumą galėtų surasti. Gal but, kad jei Jėzus ir Marija, ką nors patys butų nutarę, kitaip vieną ar kitą dalyką butų atlikę. Bet apie tai jie nemintijo, nes Šv. Juozapo surėdymus jie laikė už dangiškojo Tėvo valios išreiškimą.

PRITAIKYMAS. Čia yra dėl tavęs ir dėl visų vienuolių svarbus perspėjimas. Kokiu budu vienuolinė draugija galėtų buti Šventosios Šeimynos paveikslu, jei pavieniai jos nariai teisėtai valdžiai nenusilenktų, jei viduju ar viršuju nepasitenkinimu priešai paklusnumą prasikalstų? Kaip tuomet butų sunki ir nepakenčiama viršininko priedermė, kaip. nelaimingas butų sugyvenimas! Apie palaiminimą iš augštybės ten tikrai negalėtų buti nei kalbos. Nes Dievas yra tvarkos Dievas. Pats Išganytojas sako: *"Kiekviena karalystė pati tarp savęs nesutinkanti, bus išnaikinta"* (Luk. II, 17). Bandyk save, ar tvarką, regulų reikalaujamą, su visu atsidavimu laikai. Turėk pagarboje Viršininkus, kuriuos tau Dievas paskyrė. Atsimindamas Šventosios Šeimynos pavyzdį, saugokis kiekvieno priešingo sprendimo, prašalink kiekvieną nepasitenkinimo mintį.

O mano dieviškasai Išganytojau! Atleisk man visas klaidas, kurių aš kada nors priešai paklusnumą dasileidau, ir padėk man ateityje, Tavo pavyzdžiu mano viršininkams buti paklusniam.

PASIRYŽIMAS. Tankiai pats sau kalbėsiu: *"Aš atėjau* (į Kongregaciją) *ne idant daryčiau savo valia, bet valią to, kuris mane siuntė* (pašaukė) (Jon. 6, 38).

TREČIOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ TREČIADIENIS.

Dvasia, kuri mažame Nazareto namely' viešpatavo,
e) Širdingos, savitarpinės meilės dvasia.

1. ĮŽANGA. Vėl mąstyk apie Šventąją Šeimyną Nazarete, kurios narių sugyvenime dangiškoji ramybė žydėjo.
2. ĮŽANGA. Prašyk širdingos, tikros, visų savo sandraugų meilės.

SVARSTYMAS. Kad širdingos, Dievuje vienijančios, meilės ryšys tris Švenčiausius asmenis Nazarete rišo, tai nei prirodymų nereikia. Toji meilė darė jų gyvenimą tikrai laimingu, ant kiek šioje ašarų pakalnėje tokia laimė yra galima. Dangiškoji ramybė tarp jų viešpatavo ir meilė saldino Šventosios Šeimynos vargus, sunkenybes ir bandymus, kurie, Dievo valiai leidžiant, juos ištikdavo. Antgamtinė meilė viską lengvu padaro. Čia yra vienuolinėms Draugijoms svarbus nurodymas. Pagal kraujo giminystę, vienuoliai yra tolimi vienas kitam, nes jokie giminystės ryšiai jųjų neriša. Ir, pagal gimimą, tautiškumą, būdą, asmeniškas ypatybes, gal tarp jųjų atsiranda dideli skirtumai; tad prigimtu budu jie nesudaro vienybės visus jungiančios, nesudaro vienos šeimynos. Bet antgamtinė meilė, kuri Dievuje vienyja, išlygina visus skirtumus ir sunkenybes ir sudaro ryšį, visus vienijantį, taip kad jie visi sudaro viena, šventą, tikrai Dievo šeimyną. Juos visus lygiai Dievas pašaukė. Visi turi tą patį tikslą prie tobulybės žengti, ir tą patį Regulų kelią ir tas pačias priemones, kuriąs Kongregacija savo vaikeliams į rankas duoda. Taip, kad Dievo akyse jie yra tikrai vienos šeimynos vaikai. Jųjų viduje gyvena Jėzus, kaipo visų meilės centras, kuris visus širdinga meile apima. Šita mintis turi visus suartinti ir tikrą antgamtinę meilę uždegti, kuri pagelbės visose bendro gyvenimo sunkenybėse ir Dievo ramybę tarp visų palaikys. Nes

tikroji meilė, kaip Apaštalas rašo, yra *"kantri, yra maloninga; meilė nepavydi, nedaro pikto, nepasipučia, nėra išsikelianti, nejieško kas savo yra, nesiryština, nemano pikto. Viską ištur, visko viliasi, viską iškenčia"* (Kor. 13, 4-8). Be tikros, ištikimos meilės, bendras Vienuolijoje gyvenimas į pragarą pavirstų; meilė gi padaro Vienuoliją vieta, kurioje aniolai neregimai gyvena ir kur Šventoji Dvasia, meilės Dvasia, savo Sostą pastato.

PRITAIKYMAS. Stropiai rupinkis antgamtinę, širdingą meilę į savo sandraugus išlaikyti ir auklėti. Atgaivink tikėjimą į tas teisybes, kurios jus visus į vieną didelę Dievo šeimyną suglaudžia. Visi esate vienos, tikros Bažnyčios, vaikeliai, visi turite tą pačią dvasiškąją Motiną, Kongregaciją, visi turite savo garbingąją vietą Jėzaus Širdyje, visi įžadais pasišventėte Dievui. Šis, gyvas tikėjimas tave pamokys visus branginti ir gerbti, delei jų išaugštinimo Dievo Širdyje, neveizint į kai-kuriąs jų klaidas ir silpnybės. Jis tau palengvys apimti juos visus tikra meile. Tad saugokis atskyrų prietelysčių, delei kurių vieną ar kitą sandraugą daugiau už kitus mylėtumei. Nes juo duagiau meilės atkreipsi į vieną, juo mažiau turėsi dėl kitų, kurie turi lygią teisę prie tavo pagarbos ir prietelystės. Taigi dėl visų savo sandraugų turėk ištikimą meilę..

O Šventoji Dvasia, Tu meilės Dvasia! Laikyk ir gaivink musų Kongregacijoje savitarpinę meilę, kuri iš tikėjimo išeina, kad mes visi butume vienos širdies ir vienos sielos. Apvalyk musų širdis nuo visko, kas tikrai meilei yra priešinga.

PASIRYŽIMAS. Viską iš savo pusės darysiu, kad savitarpinė meilė tarp musų gyventų ir tesetų.

TREČIOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ KETVIRTADIENIS.

Savęs persigalėjimas yra butinai reikalingas palaikymui savitarpinės meilės Vienuolijoje.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių tautų Apaštalą, kaip jis perspėja Krikščionis, sakydamas: "Vienas kito naštas nešiokite, o taip Kristaus įstatymą išpildysite" (ai. 6, 3).

2. ĮŽANGA. Prašyk'malonės, bendrame gyvenime esant, nuolat ir ištikimai savęs pergalėjime lavintis.

SVARSTYMAS. Bendras gyvenimas Vienuolijoje, kaip neseniai apmąstinėjai, atneša daug palaiminimo ir yra daugelio dvasiškųjų privalumų ir nuopelnų versmė. Bet taip-pat yra sunkus ir iš savymeilės kasdien prakilnių aukų reikalauja. Čia ant kiekvieno žingsnio yra reikalaujama: *"Pergalėk pats save".* Sunkumas visupirmiausiai išeina iš įvairumo budo taip mintyme, kaip pasielgime. Paprastosios šeimynos nariai artimesniais ryšiais esti sujungti. Jiems lengviau yra kits kitą pakęsti, dėlto kad prigimta kraujo jungė juos riša. Kitaip yra vienuolinėse šeimynose, kur prigimtųjų ryšių truksta, kur kiekvieno prigimtas mintymo budas yra labai įvairus. Vienas iš prigimimo yra daug apie save manantis, kitas jautrus ir lengvai įsižeidžia, trečias šiurkštus ir atstumiantis, ketvirtas užgaidų pilnas, penktas lengvai nuliudimui pasiduoda ir tt. Lengvai galima suprasti, jogei prie bendro ir artimo panašių asmenų sugyvenimo, gal, kasdien įvairus mažmožiai atsitikti. Todėl kiekvienas tur turėti daug kantrybės ir savęs persigalėjimo, kad meilėje su visais gyventų. Kasdien jis turi apsišarvoti pasiryžimu: "Šiandien susiėjimuose su savo sandraugais busiu širdingas ir savymeilę po kojomis paminsiu. Atsiminsiu sau, jogei, kaip kiti turi savo ydas, kurios man nepatinka, taip ir aš turiu ydas, kurių kiti nemėgsta. Todėl pakęsk, buk kantrus, prieteliškas ir meilus''. — Kita priežastis ,tai išauklė-

jimo skirtingumas, kurį turėjo ir išlavinimo laipsnis, kurį įgijo. Vieni turėjo laimę gauti gerą, tinkamą išauklėjimą ir išmoko visame pasielgime gražiai, tinkamai ir mandagiai apsieiti. Kuomet kiti nebuvo taip laimingi; tad jiems butų nekaltai prikaišiojama, kas jų apsiėjime kitiems nepatinka. Toks sugyvenimas negali buti be sunkenybių. Čia reik šitokią taisyklę pritaikinti: Kasdien atsimink apie tai, jogei nereikia žmogaus vertinti pagal jo patraukiančią paviršutinę išvaizdą, bet pagal viduj į dorišką gyvenimą. Tie, kurie tau savo viršuj u pasielgimu nesmagumą daro, gal Dievo akyse daugiau už tave turėti vertės. Buk tad nusižeminęs ir noriai pakęsk, ką kiti, be savo kaltės, dasileidžia. — Trečia priežastis, tai musų pačių atsimainanti ir nepastovi nuomonė ir upas, kuriems męs pasiduodame.

PRITAIKYMAS. Giliai sau įsidėk Jėzaus žodžius : *"Kas nori paskui mane eiti, tegul atsižada pats savęs"* (Mat. 10, 38). Bendrame gyvenime reikia kasdien turėti rankoje savęs atsižadėjimo ginklą. Tečiau .savęs pergalėjimas yra sykiu ir daugelio nuopelnų šaltinis, kuriais sau busimame pasaulyje gali puikiausią vainiką nusipirkti. Todėl nuo karės su savimi nesišalinkie. Viskas, ką tik tu darai, kad gražioje sutartyje ir meilėje su kitais gyventumei, turi aukso vertę . Tavo aniolas sargas ir tavo draugų aniolai sargai, brangiai tavo pasielgimą paskaitys ir prie tavo dieviškojo Teisėjo Sosto, galingą žodį užtars. Todėl gailėkis, jogei nesykį, iki šioliai, buvai pilnas blogo upo ir nekantrybės ir padaryk gerus pasiryžimus ateičiai.

O mano maloningiausias Išganytojau! Atleisk man, jei kada, susiėjime su sandraugais reikalingo savęs persigalėjimo man pritruko, ir padėk man ateityje ištikimai ir širdingai padaryti kiekvieną auką, kurios bendras gyvenamas nuo manęs reikalauja.

PASIRYŽIMAS. Tankiai save tyrinėsiu, ar aš, sugyvenime su kitais, tą kantrybę ir prieteliškumą užlaikau, kurie bendrąjį gyvenimą padaro taip dideliai palaimintu.

TREČIOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PENKTADIENIS.

Vienuolis, kiek galint, turi rupestingai vengti visokių ypatingumų.

1. ĮŽANGA. Vėl persikelk dvasioje į mažąjį Nazareto namelį ir prisižiurėk, kaip Jėzus, Marija ir Juozapas, su didžiausiu noru, visais vargais ir sunkenybėmis bendrai dalinasi.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, visuose su sandraugais santuriuose susitaikymo dvasią laikyti ir auklėti.

SVARSTYMAS. Visose gerai vedamose vienuolijose, kaip ir pačios regulos reikalauja, labai atsižiurimą į susitaikymo dvasią. Visi, ar augštą vietą užimtų ,ar žemus darbus atlikinėtų, ar talentais, išlavinimu ir mokslu atsižymėtų ,ar tų dovanų mažiau turėtų, reikia kad butų visiškai lygus gyvenimo budu, apsirengimu, valgiu, regulų laikymu ir tt., taip, kad tame visame mažiausio skirtumo tarp jų nebutų, svarbias, butinas priežastis išskyrus. Kodėl šita lygybė dvasiškame gyvenime yra taip svarbi? 1. Ji pakelia ir palaiko neturto dvasią, ir tą supratimą, jogei visi be skyriaus, yra neturtingiausiojo Jėzaus neturtingi mokytiniai. Kaip tik skirtumai tampa įvesti, neturto meilė išnyksta, ir atsiranda noras pas vieną ar kitą, kad pasistengus geriau už kitus savo padėjimą įtaisyti. Todėl perspėjimas: “Juo augščiau stovi, juo labiau rupinkis, kad visame, kas priguli prie valgio, apsirengimo ir tt., paskučiausiam ir mažiausiam vienuoliui butumei tobulai lygus”. Saugokis tad kiekvieno išsiskyrimo, jei ypatingas gydy-

tojo įsakymas tavęs prie to neverčia. Visuomet atsimink: "Aš esu tokis, kaip ir kiti; taip noriu gyventi ir mirti". 2. Lygybė bendrą tvarką palaiko, tą tvarką, pagal kurią viskas ištikimai ir sulyg regulų įsakymus yra atliekama. Ši tvarka padaro bendrą vienuolijos veikimą taip laimingu, jogei Dievas pats su savo malone, su savo suraminimu jos viduje gyvena; nes Dievas yra tvarkos Dievas. Todėl saugokis kiekvieno išsiskyrimo, nors tau ir sunku butų prie bendros tvarkos prisitaikyti. Istorija labai aiškiai parodo, jogei išsiskyrimai, kurie kaskart vis atsiranda ir didyn eina, gražiausias vienuolijas, laikui bėgant, nuo jų pirmosios augštybės nustumia. 3. Lygybė pakelia taip-pat sutarties ir vienybės dvasią. Tik tuomet visi jaučiasi vienos Šventos Šeimynos vaikeliais esą, kuomet žemišku žvilgsniu tobulą lygybė tarp jų viešpatauja, kuomet visi tą patį saldųjį Jėzaus Kristaus jungą neša. Tik tada širdingos, savitarpinės meilės ryšys į vieną didelę visumą gal juos sujungti.

PRITAIKYMAS. Saugokis kiekvieno išsiskyrimo, jei jo svarbios priežastys nereikalauja, kaip gydytojo ar viršininkų įsakymas. Žiurėk į lygybę, kaipo į dieviškojo palaiminimo užtikrinimą. Buk įsitikinęs, jogei visi išsiskyrimai kenkia bendram gyvenimui ir įveda į Kongregaciją dvasią, kuri Viešpačiui Dievui nepatinka. Tečiau nebuk nemeilus ,ir neišmetinėk, jei vienas ar kitas iš bendros tvarkos išsiskiria. Bet buk įsitikinęs, jogei jie yra priversti taip daryti delei svarbių priežasčių, viršininkų patvirtintų, ir Dievui dėkokie jogei pats jokių išsiskyrimų nereikalauji. Nesibijok padaryti mažų aukų ir pakęsti nepriteklių, kurių gyvenimas lygybėje reikalauja. Dievas tau atlygys.

O mano dieviškasai Išganytojau! Palaikyk manyje bendrybės dvasią ir padėk man, rupestingai saugotis visko, kas lygybę ardyti galėtų. Suteik mums

tą, ko savo mokintiniams pas dangiškąjį Tėvą prašei: *"Kad visi vienu butų, kaip tu, Tėve, manyje ir aš Tavyje; kad ir jie vienu butų mumyse"* (Jon. 17, 21).

PASIRYŽIMAS. Lygybę dideliai brangysiu.

TREČIOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ŠEŠTADIENIS.

Bendra rekreacija.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šv. Povilą, šaukiantį į visus Krikščionis: "Linksminkitės visados Viešpatyje; vėl sakau jums, linksminkitės" (Philip. 4, 4).

2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad tau, bendros rekreacijos laiku, teisią dvasią suteiktų.

SVARSTYMAS. Šventos regulos priduoda didelę svarbą bendrajai rekreacijai; todėl, su visu rimtumu jos pabrėžia, kad visi, neatidėliotiniais darbais neužimti, joje dalyvautų, kad Viešpatyje pasistiprintų ir pasilinksmintų. Butų tai klaidingas dievotumas, jei kuris vienuolis, be priežasties arba niekais išsikalbinėdamas nuo rekreacijos prasišalintų, kad ir savo ypatingiems dievotumams atlikti. Bendra rekreacija turi tikslą suteikti atmainą, palengvinimą dvasiai, kurio ji reikalauja. Rekreacija turi pagelbėti kiekvienam tas sunkias, liudnas, sloginančias valandas, kurios atsitinka, lengviau pakęsti, matant visų linksmumą, vėl naują drąsą įgyti. Ji turi ryšius savitarpinės meilės stipriau surišti ir tą supratimą palaikyti, "jogei visi vieną Kristuje šeimyną sudaro. Kad tie svarbus rekreacijos tikslai butų pasiekti, kiekvienas, turi joje dalyvauti, ir tai 1. linksmai ir noriai. Jis neturi žiurėti į rekreaciją, kaipo į kokią sunkenybę, į kurią tik su nenoru ir blogu upu eina ir trokšta kad ji kuogreičiaus pasibaigtų. Priešingai, jis turėtų stengtis, ištikro džiaugtis ir linksmintis, nors jam širdyje ir sunku butų. Tokiam atsitikime tegul jis

tokią prakilnią mintį turi: “Kryželį, kuris mane spaudžia, pats vienas nešiu; jis mano sandraugų tenesunkina”. 2. Toliau jis turi rekreacijon eiti su pasiryžimu, kiek jis išsigalės ,prie bendro pasilinksminimo prisidėti. Jei kiekvienas šitaip mąstytų: “Tegul kiti pasilinksminimu rupinasi, man gi tas negalvoję”, tada rekreacija savo tikslo visai nepasiektų. Tad noriai pasakok, ką tu dievotose knygose išskaitei, ar ką nors, kas visų pasidorinimui galėtų patarnauti. Net tinkamos juokingos pasakaitės gal buti naudojamos pridavimui rekreacijai skonio ir linksmumo.
3. Vienuolis ir rekreacijoje turį dalyvauti savęs atsižadėjimo dvasioje. Todėl nesilaikyk atkakliai savų pažiurų ir nuomonių, bet noriai nusileisk. Prisidėk prie didžiumos, nors sumanymas ir nebutų pagal tavo mintį; bet mąstyk: “ne apie tai eina, kad taip arba kitaip butų, kad aš ar kiti turėtų tiesą; bet apie tai, kad savitarpinė meilė ir sutikimas nebutų sugadyti”. 4. Ant galo rekreacijoje turi buti nužemintas ir greitas patarnauti, sakydamas su Apaštalu: *“Visiems visukuom tapau, idant visus išganyčiau”* (Kor. 9, 22).

PRITAIKYMAS. Dalyvauk tad noriai ir su pasišvenčiančiu džiaugsmu bendrose rekreacijose ir stengkis savo sandraugus palinksminti Viešpatyje ir jiems pašaukimo naštą palengvinti. Vienas žodis ištartas tikroje, ištikimoje, antgamtinėje meilėje, visuomet atneša palaiminimą. Suvaldyk savo upą ir, jei kokias sunkenybes turi, nedaleisk sykiu ir sandraugams dėl jų kęsti. Atsimink Šv. Povilo žodžius: *“Linksminkitės visados Viešpatyje; vėl sakau jums, linksminkitės”.* Šventi vienuoliai visuomet mokėjo padaryti rekreaciją naudinga sau ir kitiems. Ištirk tad save ar tau, iki šioliai, bendrose rekreacijose reikalingo savęs persigalėjimo nepritruko.

O mano dieviškasai Išganytojau! Duok man savitarpinės meiles ir sutarties dvasią, kad mano gyve-

nimas su sandraugais Tau džiaugsmą pagamintų ir visų gerovę padidintų. Apsaugok mane nuo to visko, kas sutartį apsilpninti ar sugadinti galėtų.

PASIRYŽIMAS. Bendrą rekreaciją tam tikslui sunaudosiu, kad savitarpinės meilės ryšius kaskart stipriau sumegsčiau.

KETVIRTAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

Dvasia, kuri mažame Nazareto namely' viešpatavo, f) Darbštumo dvasia.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Šventąją Šeimyną Nazarete ir prisižiurėk, kaip tenai visi su dideliu uolumu atlieka darbą.

2. ĮŽANGA. Prašyk noro ir meilės prie darbo.

SVARSTYMAS. Jėzus, Marija ir Juozapas vedė darbštų gyvenimą Nazarete. Kiekviena valanda ir minuta buvo stropiai sunaudota tų darbų atlikimui, kuriuos Dangiškasis Tėvas kiekvienam iš jų paskyrė. Jie žiurėjo į darbą, kaipo į priedermę, kuri, pagal Dievo valią, gyvenant ant šios žemės yra paskirta, ir kuri kiekvienam turi buti palaiminimo šaltinis. Beto, Dievas, žmogumi tapęs ,norėjo nuo darbo nuimti tą paniekos žymę, kurią jis sename pasaulyje turėjo, ir tik vergų buvo atliekamas, ir savo darbščiu gyvenimu jį pakelti, jam, pagal Dievo norą, garbės vietą suteikti ir į pasišventimo priemonę atmainyti. Šventoji Dvasia, sako: *"Žmogus yra sutvertas darbui, kaip paukštis lėkiojimui"* (Job. 5, 7). Po nusidėjimo Rojuje Dievas uždėjo ant musų pečių darbo sunkybę, kaipo bausmę. Jis pasakė Adomui ir jo asmenyje, visiems jo ainiams: *"Prakeikta bus žemė tavo darbe! Darbuose valgysi iš jo visose savo gyvenimo dienose ... Prakaite tavo veido valgysi duoną"* (Gen. 3, 17-19).

Todėl Dievas nori, kad visi be išskyrimo, pagal savo luomą ir pašaukimą, tą rimto, sunkaus, įtempto darbo jungą neštų. Taip, darbas tur buti ir bausmė už nuodėmę ir mums musų nuodėmingumą nuolat priminti.

Darbas, toliau, tur buti ginklas priešai nepriderančius palinkimus, kurie pirmąją nuodėmę į musų širdį įvedė. Jis turi atitolinti musų mintis nuo kvailų musų širdies geidulių ir mus naudingai užimti. Jis turi savo nuovargiu musų pilną pageidimų kuną drausmėje laikyti, kad jis į puikybę nepasikeltų ir paskui į kuniškus pageidimus neįpultų. Jis, antgalo, turi mus savęs pergalėjimo dvasioje laikyti. Darbas, šioje prasmėje, nebuvo jokia priedermė Šventajai Šeimynai, kadangi Jėzus ir Marija nebuvo visai jokio nuodėmės taško palytėti. Bet, jogei Išganytojas norėjo įeiti į musų vietą ir visą musų vargą ant savęs paimti, norėjo Jis su savo Motina ir sunkų darbą, kaipo bausmę už nuodėmę priimti ir jį net pašvęsti. Visi gi kiti žmonės yra *"po nuodėmės įstatymu"* užgimę ir turi, už bausmę, darbo jungą su noru priimti. Tokiomis tikėjimo mintimis apimti, visi Šventieji, nors ir prie augščiausiųjų luomų prigulėdami, darbą mylėjo ir noriai atlikinėjo. Jie nesibijodavo žemiausiais darbais užsiimti.

PRITAIKYMAS. Ir vienuolinėse draugijose kiekvienam nariui regulos ruščiai įsako ir ištikimą darbą ir stropų laiko sunaudojimą. Ne žemiškosios priežastys, kaip, duokim, rupestis medžiagine Kongregacijos gerove, verčia vienuolijos narius tas regulas pildyti, bet viršuj paduotos priežastys, kuriąs tikėjimas ir taip-pat Šventosios Šeimynos pavyzdys paduoda. Darbas turi buti pašventimo priemonė. Todėl ir tu save ištirk, ar esi ta tikėjimo dvasia gyvai perimtas. Ar myli darbą ir net tokius darbus, kurie apšviestojo pasaulio akyse yra laikomi už prastus ir paniekintus? Ar juos myli todėl, kad Jėzus

juos numylėjo? Ar juos myli, kad taptumei panašus Jėzui, kuris taip skaistų pavyzdį tau paliko? Atsimink Šventuosius, kurie žemiausius darbus su džiaugmu atlikdavo.

O mano dieviškasai Išganytojau, Tu neužmirštinas darbštumo pavyzdy! Įpylk ir man norą ir meilę į darbą ir atleisk, jei kuomet nuo sunkių darbų prasišalinau. Žadu ateityje juos noriai priimti, kad Tave, mano dieviškąjį pavyzdį, sekčiau.

PASIRYŽIMAS. Prie darbo įstabų Šventosios Šeimynos pavyzdį atsimįsiu.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PIRMADIENIS.

Ištikimai darbštaus gyvenimo didelis palaiminimas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Šv. Juozapą, kaip jis dailydės dirbtuvėje, paaugusiam Išganytojui padedant, stropiai darbuojasi; ir Švenč. Paną, kaip ji naminiems darbams pasišvenčia.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės didelį darbštaus gyvenimo palaiminimą aiškiai pažinti.

SVARSTYMAS. Savo ištikimai darbščiu gyvenimu dieviškasis Išganytojas pelnijo darbui neišsemiamą palaiminimo gausybę. Tasai palaiminimas tai padaro, kad darbas tampa pašventimo priemone, kuri mums didžiusią dvasišką naudą atneša. 1. Visupirmiausiai Išganytojas tai padarė, jogei tikslas, dėl kurio teisingasis Dievas uždėjo, ant nupuolusios nuodėmėn žmonijos darbo jungą, dabar daug tobuliau, geriau ir visapusiškiau yra pasiekiamas, nei senuoju laiku, kuomet nuodėmės prakeikimas darbą slogino. Darbas ,teisioje dvasioje atliekamas, palaiko mumyse atgailos dvasią, ir musų pačių nuodėmingumo supratimą; jis mus veda į nusižeminimą ir nuolat mums primena: “Neužmiršk, jogei nuodėmingas

žmogus esi ir bausmės jungą turi nešti". — 2. Darbas, toliaus, gavo nuo Kristaus permaldaujančią galybę, taip, jogei mes su noru priimdami varginantį ir sunkų darbą galime išsimokėti Dievui už savo kaltes. Dievas noriai priima darbo auką, kaipo atlyginimą už musų prasikaltimus. Kur tada butų atgaila, jei žmogus trauktųsi iš kelio prieš visus vargus ir gyvenimo sunkenybes? 3. Beto, ištikimai darbštus gyvenimas palaiko ir stiprina mumyse tikėjimą į Tą, kuris tik vienas gal musų darbams palaiminti; palaiko taip-pat troškimą geresnio gyvenimo, gyvenimo laimingesnio ateityje, apie kurį Apreiškimas sako : *"Ir nušluostys Dievas visokią ašarą nuo akių jų: o mirties daugiam nebus; nes pirmi daiktai praėjo''* (Apr. 21, 4). 4. Darbas palaiko mumyse supratimą, jogei visi žmonės, augštai ar žemai pastatyti, prieš Dievą yra lygus, ir jogei visi, neatsižiurint į luomo skirtumą, tuo pačiu sunkaus darbo keliu tur eiti prie žemiškosios kelionės tikslo, 5. prie to prisideda da ir tai, jogei darbas, ištikimai atliktas, suteikia mums širdies ramybę, kuomet neleidžia sukilti nedoriems, piktiems palinkimams ir geiduliams, kurie ramybę suardo. Žmonės tinginiaujantieji yra tai žmonės nepatenkinti, — kaip patyrimas parodo. 6. Ant galo, dėl Dievo atliktas darbas talpina savyje daug dorybių, iš kurių žmogus gal nusipinti puikiausią vainiką ateičiai.

PRITAIKYMAS. Daugelio dvasiškųjų naudų atminimas įkvėps tau darbo meilę ir sutaikys tave su tais vargais ir sunkenybėmis, kurie nuo darbo yra neatskiriami. Žiurėk tad į darbą, kaipo į pašventimo priemonę, kurią tau Kongregacija paduoda, kad dvasiškame gyvenime pažangą darytumei ir ypatingą Šv. Šeimynos globą sau užtikrintumei. Niekad nesiskųsk, jei darbo jungą jauti, Jėzus jį taip-pat jautė; Jis naštą nešdamas apie tave atminė ir ją noriai už tave nešė. Buk įsitikinęs, jogei per tinginiaujantį gyve-

nimą turėsi skriaudą malonės turtuose: vietoje žengti pirmyn, trauksiesi atgal. Neilgai laukiant nepasitenkinimas ir nusiminimas apkartys tavo širdį. Smagumas ir noras dirbti, duoda smagumą ir norą gyventi. Ištikimai darbščiu gyvenimu apsisaugoji daugelio liudnų valandų, kurias sunkenybės galėtų tau pagaminti.

O mano Viešpatie ir Dieve! Dėkoju Tau, jogei Kongregacijoje į ištikimai darbštų gyvenimą mane ragini ir man padedi dorybę ir šventybę pasekmingai pasiekti. Todėl su noru imsiuosi darbo ir su Tavo Šventąja Motina kalbėsiu: *"Štai aš Viešpaties tarnaitė".*

PASIRYŽIMAS. Tankus atsiminimas gausaus už darbą palaiminimo, vargus ir sunkenybes man palengvys.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ANTRADIENIS.

Kaip turi dirbti, kad taptumei dalininku to palaiminimo, kurį Išganytojas darbui pridavė?

1. ĮŽANGA. Vėl statyk sau po akių darbštųjį gyvenimą Nazareto namely'.
2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties padėti tau darbe, kad tavo darbas ištikro tau palaiminimą atneštų.

SVARSTYMAS. Ne kiekvienas darbas yra naudingas ir ne kiekvienas darbas atneša palaiminimą, bet tik tasai darbas, kurį Dievas nori, kad atliktumei t. y. tasai darbas, kurį atlieki Dievui patinkančiu budu, kaip kad Šventoji Šeimyna atlikdavo Nazarete. Kas-gi tam yra reikalinga? Savaime suprantama, jogei žmogus, tikru tikėjimu ir pašvenčiamąja malone, turi buti gyva dieviškojo vynmedžio, Jėzaus Kristaus, šakelė, kad vaisingieji kamieno syvai, kad išganymo palaiminimai, jį pasiektų ir joje veikimą bei darbus nuopelningais padarytų. Tečiau ir to da ne-

užtenka. Kad pilną iš savo darbo palaiminimą pelnytumei, turi 1) rupintis tuomi, kad nemažintumei tavo Viešpačiui ir Dievui to, kas jam priguli. Tu turi Dievą ir Jo betarpinę tarnybą augščiau už viską statyti. Jei *be svarbiausiųjų priežasčių* norėtumei apleisti luomo reikalaujamus dievotumus arba labai skubiai ir paviršutiniškai juos atlikti, kad vėl į darbą eitumei, tai tavo darbas nebutų Dievuje atliktas. 2. Toliau, dirbti turi Dievo vardan ir dėl Dievo. Kaip Šv. Petras pasakė: *"Mokytojau, dėl tavo žodžio įleisiu tinklą"* (Luk. 5, 5). Darbo nuovargį, taippat, turi priimti iš paklusnumo dėl Dievo ir turėti norą pasidavimu Jį pradžiuginti ir pagarbinti. Todėl ištikimi Dievo tarnai turi paprotį rytmetyje gerą intenciją padaryti ir dienos bėgyje ją kelis kartus panaujinti, kad visi dienos darbai, vargai ir sunkenybės butų Viešpačiui Dievui pašvęsti ir Jojo garbei paskirti. Viską, ką tik tu atlieki *be jokio atsižvelgimo* į Dievą ir ypatingąjį savo gyvenimo tikslą, kuris yra tame, kad Dievui tarnautumei, arba be atsižiurėjimo į Jėzaus Kristaus atpirkimą, bet grynai dėl žemiškųjų reikalų arba kad kitiems patikti, tada negali iš savo darbo išganingo nuopelno turėti. 3. Yra reikalinga, kad savo darbą stropiai ir sąžiningai atliktumei, kaip kad Jėzus, Marija ir Juozapas visus darbus, ar svarbius ar mažus, su didžiausiu rupestingumu atlikdavo. Ką del Dievo darai, daryk kantriai, neveizint į sunkumą ir nuovargį, kantriai, jei net darbas nenusiseka taip, kaip norėjai, ar kad pamaži eina. 5. Pagalios turi prie darbo išlaikyti ramybę ir susitelkimą, kad po Dievo akimis dirbtumei. Dievo nėra sujudime. Kiekvienas skubinimasi, kiekvienas nesusivaldymas, šian ir ten bėgiojimas, žodžiu perdidelis skubumas, atima darbui augštesnįjį šventumą.

PRITAIKYMAS. Ištirk save šito punkto dalyke, kad pažintumei, ar tu ištikro dėl Dievo dirbi ir

gausaus palaiminimo gali tikėtis. Laimė tau, jei Šventąją Šeimyną Nazarete sau pavyzdin imi. Tenai darbas buvo atliekamas po Dievo akimis ramiai, kantriai ir sąžiningai taip, kad visas dangus stebėjosi. Kiekvienas darbas, kad ir mažiausias bei menkiausias butų ,bet Dievuje atliktas, tur aukso kainą ir amžinojo užmokesnio yra vertas.

O Šventoji Marija ir Juozapai! Išmelskite man malonę, kad aš kasdieninį savo darbo gyvenimą taip sutvarkyčiau, kaip Jus mažame Nazareto namely buvote sutvarkę, kad dieviškasis Išganytojas su savo palaiminimu neregimai prie manęs butų, kaip Jis kitados buvo prie jusų.

PASIRYŽIMAS. Tankiaus save ištyrinėsiu, ar aš dirbu Dievui patinkamu budu.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ TREČIADIENIS.

Dievui pašvęstiems asmenims tikėjimo dvasios reikalingumas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip paprastasis, kasdieninis Marijos ir Juozapo gyvenimas Nazarete, tikėjimo dvasia tapo neišsemiamu šaltiniu gausiausiųjų amžinybei nuopelnų.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės kaskart daugiau tikėjimo teisybėse įsigilinti.

SVARSTYMAS. Tikėjimas yra viso dvasiškojo gyvenimo pamatas. *"Be tikėjimo negalimas yra daiktas patikti Dievui"* (Žyd. II, 6). Kas tikėjime netur šaknies arba kas neišeina iš tikėjimo, neturi vertės dėl amžinybės. Taip tad tikėjimas yra pirmasis žmogaus žingsnis prie Dievo; jis yra taip-pat raktas į nuopelnus ir dangaus palaiminimus. Tikėjimas turi žmogų rišti stipriais ryšiais prie To, kuris yra *"kelias, tiesa ir gyvenimas"* (Jon. 14, 6). Tikėjimas yra Dievo malonės dovana; tečiau žmogus turi jam, su

veikiamosios malonės pagelba, kaskart gyvesnį išsiplėtojimą suteikti. Todėl yra įvairus tikėjimo laipsniai. Žemiausiąjį tikėjimo laipsnį turime tada, kada už nepajudinamai tikrą, dėl Dievo vardo ,laikome viską, ką Jis mums apreiškė. Į augštesnįjį tikėjimo laipsnį, su Šventosios Dvasios pagelba žmogus pasikelia tada, kada jis turi taip gilų, gyvą ir tvirtą įsitikinimą į tikėjimo tiesas, jogei josios tartum pereina į jo kuną ir kraują, jį visai apima, visuose jo darbuose šviečia ir į kiekvieną jo pasielgimą turi įtekmę. Kaip dvasia arba siela yra davėju arba pradžia visų musų kuno judėjimų, taip lygiai tikėjimo pamatai yra davėjai, priežastis ir akstiniai viso musų vidujo ir viršujo gyvenimo. Todėl tasai gyvas tikėjimu persiėmimas ir vadinasi tikėjimo dvasia. Tą patį Šv. Povilas sako žodžiais: *"Mano teisingasis tikėjimu gyvena"* (Žyd. 10, 88), t. y. visas jo gyvenimas, jo mintys ir darbai iš tikėjimo auga, kaip iš šaknies medis. Tikintysis viską tikėjimo šviesoje vertina, viską ant tikėjmo svarstyklių sveria ir tikėjimo veidrodyje visą kam prisižiuri. Kuomi akis yra kunui, tuomi yra kiekvienam tokiam Krikščioniui tikėjimas, kuris jį visame valdo ir veda.

PRITAIKYMAS. Šitoji Dvasia arba šitie augštesnieji tikėjimo laipsniai yra kiekvienam vienuoliui reikalingi, kad pasekmingai keliu tobulybės eitų ir pažangą jame darytų, Tik gyvas tikėjimo tiesomis persiėmimas parodys jam vienuolinio luomo prakilnumą, apie kurį svietas jokio neturi supratimo, ir jį tvirtai išlaikys ant jo pašaukimo augštumo. Jei jis tikėjimo dvasios neauklės, tai jis puls kaskart vis žemyn iš augštumos, kurioje jį Dievas pastatė. Gyvas tikėjimas kaskart išnaujo jam parodo jo sandrauguose, neveizint į kai-kurias jų silpnybes, Dievui pašvęstus asmenis, Jėzaus Kristaus mokitinius, kuriems jis pagarbos ir meilės yra kaltas; viršininkuose parodo jam regimuosius Dievo vietininkus, regulose—taisyklę, ku-

rią Šv. Dvasia jam nurodė, bendrame gyvenime — pasišventimo šaltinį. Jojo kasdieninį gyvenimą palaiko mintys apie amžinybę, į kurią jis keliauja. Malda, Sv. Mišios ,Šv. Sakramentai yra tada dėl jo švenčiausieji ir prakilniausieji daiktai ant žemės. Tasai suprantamas, jogei jis su savo Dievu po vienu stogu gyvena ir kasdien malonių gausybę įgyja, jį gyvai perims ir prie nenuilstančio uolumo paragys. Tą tikėjimo dvasią jis įgyja nuolata malda ir kasdieniniu išganymo tiesų apmąstinėjimu.

PASIRYŽIMAS. Tankiai per dieną su Apaštalu melsiuos: *"Viešpatie, padidink musų tikėjimą"* (Luk. 17, 5).

KETVIRTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ KETVIRTADIENIS.

Tikėjimo Dvasios didelė nauda.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei iš didžiojo Apaštalo lupų girdi žodžius: "Teisingasis tikėjimu gyvena" (Žyd. 10, 38). "Visi, kurie Dievo Dvasia yra vedami, tie yra sunus Dievo" (Rym. 8, 14).

2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad tau duotų aiškiai tikėjimo dvasios vertę pažinti.

SVARSTYMAS. Tikėjimo dvasia arba gyvas tikėjimo tiesomis persiėmimas nepaprastai palaimintus vaisius išduoda dvasiškame žmogaus gyvenime. Todėl mintis, kad su visu rimtumu augštesnįjį tikėjimo laipsnį pasiektume ,tur mus nuolatos raginti. 1. Nuolatas tikėjimo šviesoje vaikščiojimas pašvenčia, visupirmiausiai, kaip Marijai ir Juozapui Nazarete, visą musų dienos darbą, kad jis ir prasčiausias butų, ir tai padaro, jogei viskas, ką dienos bėgyje atliekame, Dievuje esti atlikta. Net ir menkiausiems veikimams tikėjimas augštesniąją gyvybę įkvepia; nes jie visi tampa į Dievą pakreipti ir gauna antspaudą, su

kuriuo jie danguje, kaip tikri aukso pinigai, tampa priimti. Vienuolis, kuris turi tą dvasią yra, pagal Karaliaus pranašo žodžius "*kaipo medis prie vandens bėgimo pasodintas, kuris savo vaisius išduoda tikrame laike ir kurio lapai nenukrinta. Viskas, ką jis daro, turės pasisekimą"* (Ps. 1, 3). 2. Tikėjimo Dvasia, toliau, turi nepergalimą įtekmę į paties Dievo tėviškąją Širdį. Ji maldas padaro neklaidingai veikiančiomis. *"Vis, ko-nors prašytumėt maldoje tikėdami, gausite"* (Mat. 21, 22). Kitoje vietoje vėl Viešpats kalba: *"Ištiesų sakau jums: jei turėsite tikėjimą kaip garstyčių grudą, tarsite tam kalnui: persikelk iš čia tenui ir persikels, ir nebus jums nieko negalimo"* (Mat. 17, 19). Da kitur sako: *"Viskas yra galima tikinčiam"* (Mork. 9, 22). Todėl ir Šv. Petrą Jėzus bara, kada jis tikėjime svyruoja. *"Mažo tikėjimo, kodėl abejojai?"* (Mat. 14, 31). Išganytojas tuos žodžius ištardamas ,ištikro, neturėjo mintyje paprastojo tikėjimo tiesų laikymo, bet gyvąjį tikėjimo tiesomis persiėmimą. 3. Pagalios tikėjimo tiesa turi labai didelę galybę ant žmogaus širdies. Jinai, kuomet širdį gyvai perima, padaro žmogų sugebančiu karžygiškųjų darbų. Visi krikščioniškosios meilės didieji darbai, visi įstabųs Bažnyčioje tvariniai, ar tai ne gyvojo tikėjimo vaisiai? Ar ne gyvasis tikėjimas kankintinius jųjų žiauriose kančiose ištvermėje išlaikė? Ar ne gyvasis tikėjimas palenkė nevieną pasaulyje didžturtį visko atsižadėti ir neturto rubu prisidengti? Todėl Šv. Jonas šaukia: *"Tasai yra pergalėjimas, kuris pergali pasaulį, musų tikėjimas"* (Jon. 5, 4).

PRITAIKYMAS. Pažink iš to, kaip yra svarbu, kaskart giliau tikėjimo tiesomis persiimti, kad tikėjimas visas tavo mintis ir darbus apimtų ir padarytų tave sugebančiu didelius dalykus atlikti. Atgaivinimui savo tikėjimo niekad tavo triuso nebus perdaug. Todėl tankiai ir nuolat Šv. Dvasios melsk, kad Ji tavo tikėjimą didintų ir jo teisybėmis tave gyvai perim-

tų. Rimtai atlikinėk savo apmąstymus; nes jųjų tikslas yra įvesti tave kaskart giliau į tikėjimo tiesų supratimą ir pažadinti kasdieniniame gyvenime jas pritaikinti. Skaityk su pamėgimu katekizmą ar panašias dvasiškąsias knygas, kurios tave pamokina apie Dievo apreikštasias tiesas. Dienos laiku tankiai pamąstyk apie tai, ką mums tikėjimas sako, kad su juom kaskart geriau apsipažintumei.

O mano Viešpatie ir Išganytojau, kuris esi pasaulio šviesa! Duok, idant dangiškoji šviesa, kurią mums atnešei, pilnai mano širdyje prašvistų, kad ji mane sušyldytų ir į visa gera paragintų. Gailiuosi jogei taip mažai rupinausi tikėjimą savyje auklėti.

PASIRYŽIMAS. Dienos bėgyje tankiai tikėjimo aktus sužadįsiu ir padidinimo tikėjimo melsiu.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PENKTADIENIS.

Jėzaus praradimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau didelį sopulį, kurį Marija ir Juozapas, praradę Jėzų, atjautė, ir įstabų uolumą, su kuriuo jie Jo jieškojo.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, Jėzaus prietelystę augščiau už viską statyti ir dėl jos didžiausias aukas daryti.

SVARSTYMAS. Tikras praradimas Jėzaus ir Jo malonės, per sunkią nuodėmę, yra tai didžiausia nelaimė kuri krikščionį, ypatingai gi vienuolį galėtų ištikti. Bet ne apie šitąjį praradimą mes šiandien svarstysime. Jėzus galėtų nuo musų atitolinti savo palaiminančią, neregimąją artimybę, savo vidujus suraminimus, savo pastiprinančius malonės veikimus, artimiausio su Juomi susivienijimo jausmą, o tokie atsitikimai, Dievą mylinčiajai sielai butų sunkiu bandymu, nors tai ir be kaltės iš musų pusės atsitiktų.

Ką jautė Marija ir Juozapas, kurie tikrai mažiausios kaltės neturėjo, kuomet dasižinojo, jogei Jis savo akyaizdą nuo jųjų atitraukė, jogei Jeruzolimoje pasiliko? Jėzus jiems buvo vienas ir viskas. Jojo akyvaizda buvo jiems saulė, kuri atgaivinančiais savo spinduliais jųjų gyvenimą apšvietė ir jųjų širdis dangiškąja ramybe pripildė. Kuomet tad jie Jojo nebuvimą pastebėjo, nusileido saulė ir gili naktis ant jųjų širdžių užgulė. Jis jiems apie savo atsitolinimą nei mažiausio perspėjimo nebuvo davęs; todėl jie atsirado nepermatomoje tamsoje.

Ir mus toks nuostolis gal ištikti. Jis gal buti, kaip Marijos ir Juozapo atsitikime, visai be kaltės iš musų pusės. Tada, be abejonės, krinta ant musų pečių sloginantis kryžius, kurį savo išmintyje, Dievas ant musų uždeda, kad mus ištirtų. Yra tai dvasiškojo tamsumo arba sausumo atsitikimas. Tečiau, toks visokio augštesniojo suraminimo, to viduj o džiaugsmo Dievo tarnyboje atitolinimas, tankiausiai iš musų kaltės išeina. Mes galime suraminančią Jėzaus akyvaizdą prarasti atleistinomis nuodėmėmis, iš liuosos valios papildytomis, kurios Viešpačiui nepatinka ir sykiu priverčia Jo veidą nuo mus nukreipti; toliau del to, kad mes Jo tarnavime atšalę ir apsileidę esame ir mažai rupinamėsi turėti naudos iš Šv. Komunijos; todėl, kad ištaigomis, skonio smaguriais, nenaudingais, svietiškais apsilankymais, betiksliais skaitymais ir tt. jieškome tuščių išsiblaškymų, panašiai kaip Izraeliaus vaikai, kurie ilgėjosi pilnų mėsos puodų Egipte; todėl, kad atsisakome sekti aiškiai pažintus dieviškosios malonės įkvėpimus, kad mes kitus kelius pasirenkame, o ne tuos, kuriuos mums paklusnumas nurodo. Pasekmė yra tokia, jogei Jėzus neduoda mums toliau ragauti savo dieviškosios Širdies saldybių. Tada atsitinka tas, ką dievotasis Tomas a Kempis rašo: ‘,Kuomet Jėzaus nėra, viskas yra sunku. Be Jėzaus buti yra sunkus pragaras. Kas

Jėzų pameta, pameta labai daug, daugiau negu visą pasaulį" (Kr. Sek. Kn. 2, Sk. 8).

PRITAIKYMAS. Kuomet gilų neskanumą dvasiškame gyvenime atjauti ir jokio džiaugsmo Dievo tarnyboje neatrandi, tada turi tikrą priežastį manyti, jogei savo Jėzaus ir Jojo laimingosios akyvaizdos netekai. Bandyk save tokiose valandose, ar tu pats nėši kaltas to praradimo? Atsimink tada Šventųjų Gimdytojų Marijos ir Juozapo pavyzdį. Jie tuščiai neaimanavo, bet tuojaus darbo ėmėsi. Jie jieškojo Jėzaus su didelėmis aukomis ir antgalo atrado Jį bažnyčioje. Matai tad, kokiu keliu gali Jėzų atrasti. Nejieškok jokių žemiškųjų suraminimų; nepasitenkink tuščiais dusavimais; apraudok kai-kuriąs savo ydas, padaryk prakilnią auką ir jieškok Jėzaus ten, kur gali Jį rasti, koplyčioje, kur Jis tavo karštas maldas ir tavo pasitaisymo pasiryžimus priims.

"Viešpatie, pasilik su mumis: nes užeina vakaras" (Luk. 24, 29). Neatitolink nuo manęs savo suraminančios artimybės ir padėk man uoliai Tau tarnauti, kad Tavo saldybių galėčiau ragauti.

PASIRYŽIMAS. Drąsos nustojimo valandoje su ištverme Jėzaus jieškosiu.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ŠEŠTADIENIS.

Palaimintoji Šv. Juozapo mirtis.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Šv. Juozapas, mažame Nazareto namely', savo žemiškąją kelionę užbaigia ir ant Jėzaus ir Marijos rankų ramiai savo sielą Dievui atiduoda.

2. ĮŽANGA. Prašyk Šv. Juozapo, kad jis tau, savo galingu užtarymu, laimingą mirties valandą išmelstų.

SVARSTYMAS. Ramiame, paslėptame gyvenime, Nazarete, mirtis ištinka šventąjį Globėją, Juozapą. Ir Šventoji Šeimyna nepasiliko liuosa nuo

bandymų, kuriuos žemiškasis gyvenimas su savimi neša. Nors atsiskyrimas buvo skaudus, tečiau gerbiamojo Patriarko laimingoji mirtis tą skausmą sumažino, nes ramesnės ir laimingesnės mirties negalėjo buti. Kokia buvo to priežastis, jogei Šv. Juozapas taip ramiai, taip gražiai pasaulį apleido? Visupirmiausiai įsitikrinimas, jogei savo pašaukime ištikimą vedė gyvenimą. Mirtis, po tokio gyvenimo, yra visuomet suraminanti ir laiminga. Šventam Juozapui, jei ne pasaulio akyse, tai dangaus gyventojų akyse, buvo nuo Dievo pavesta labai svarbi gyvenimo užduotis. Jis turėjo buti regimas sargas nekalčiausios Dievo Motinos, penėtojas žmogumi tapusiojo Dievo, jis turėjo buti, taip sakant, pagelbininkas didžiame išganymo darbe. Kaipo tikėjimo vyras, jis pilnoje prasmėje suprato savo pašaukimo reikšmę ir viską darė, kad jame ištikimas pasiliktų. Plačiame pasaulio sukuryje, jis buvo numiręs pasauliniems geismams, numiręs žemiškųjų turtų jieškojimui, numiręs tiems painiems klausymams, kuriais užsiiminėdavo Rašto Mokytieji Jeruzolimoje. Jis tik Jėzui ir Marijai gyveno, toli gi laikėsi nuo to visko, kas prie jo pašaukimo priedermių nepriguléjo, kad tame jis visas butų, kur jam priderėjo buti. Tam vienam tikslui jis visas savo pajiegas pašventė. Niekas ištikimiau už jį nesaugojo Jėzaus ir Marijos, niekas meiliau jais nesirupino, niekas negalėjo paklusniau ir tobuliau išpildyti Dievo, Trejybėje vieno, sumanymų, kaip jis, kuris Šv. Šeimynos galva buvo pastatytas. Ar tad mirtis, kuri tokį gyvenimą baigė, neturėjo buti laiminga? Tuomi labjau, kad jis galėjo mirti ant Jėzaus ir Marijos rankų.

PRITAIKYMAS. Dievas nieko daugiaus nuo tavęs nereikalauja, kaip tik to, kad pilnai ir visiškai užimtumei tą vietą, kurią Jis tau paskyrė, tavo luome ir pašaukime. Už viską gi kita, kas bus už to rato ribų, tu neišduosi mažiausio atsakymo. Todėl visas

tavo pastangas taip pakreipk, kad pilnai, teisingai ir ištikimai išpildytumei savo pašaukimo pareigas. Ištikimas pašaukime gyvenimas yra tai geriausias prie laimingos mirties prisirengimas. *"Daugeliu daiktų rupiniesi bet vienas tėra reikalingas"* (Luk. 10, 41). Gyvenk tad savo gražiam pašaukimui su nepadalinta širdimi ir jam savo mintis ir darbus pašvęsk. Lai pasaulis savo reikalais rupinasi, kaip jam išrodo geriau; gi tu prie Jėzaus buk ir dėl Jo dirbk, kuris mažuose vaikeliuose, apleistuose, nelaiminguose ar ligoniuose apsireiškia. Laimingas yra tasai vienuolis, kurį šios mintys gyvai apima! Jis gali mirti ramiai. Jis gali tikrą viltį turėti, jogei Teisėjas kitame pasaulyje jį pasitiks žodžiais: *"Geras ir ištikimas tarne; jogei ant mažo buvai ištikimas, ant daugel tave pastatysiu. Įeik į savo Viešpaties linksmybę"* (Mat. 25, 23).

"Temiršta mano dušia teisingųjų mirtimi ir mano pabaiga tebus jųjų pabaigai panaši" (Nm. 23, 10). O Šv. Juozapai, tu garbingasis Patrijarke! Išprašyk man malonę ištikimai mano pašaukime gyventi ir mirti.

PASIRYŽIMAS. Visas savo pastangas dėsiu, kad ištikimą savo pašaukimui gyvenimą vesčiau.

PENKTAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

Jėzus apleidžia paslėptąjį gyvenimą Nazarete.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Išganytojas skiriasi su savo Motina, kad toliau viešame gyvenime veiktų.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad kiekviename padėjime sektumei prakilnia širdimi ir noriai, aiškiai pažintą Dievo valią.

SVARSTYMAS. Išganytojas pilnai pasiduodamas Augščiausiojo valiai, pasiliko iki trisdešimčiai metų gy-

venti ididžiausiame užsislėpime. Jis, nežinomas ir nematomas, gyveno tokioje vietoje, kuri visų buvo paniekinta. Jis tobuliausiu budu pildė žodžius: *"Ora et labora" — "Melskis ir dirbk".* Žmogiškai mąstant Jam, rodžias, tiko jau ankščiau pasirodyti ir savo dovanas, išmintį, iškalbą, stebuklų galybę žmonių išganymui sunaudoti ir didžiais darbais visų akis į save patraukti. Jau Jis, kaipo dvylikos metų vaikas, nusistebėjimui visų, kurie Jo klausė, parodė kelis spindulius savo išminties. Todėl ir kai-kurie Jo giminės kalbėjo Jam: *"Apreikšk save pasauliui"* (Jon. 7, 4). Tečiau ne, žmonių mintys, tai ne Dievo mintys. Dangiškasis Tėvas kitaip nutarė. Jėzus, iki trisdešimčiai metų, visas savo įstabias dovanas, tarsi, nesunaudojęs, laike, ir savo užslėptu dorybių gyvenimu neišsemiamą nuopelnų iždą žmonijai surinko. Tobuliausiu paklusnumu Išganytojas priėmė tąjį savo dangiškojo Tėvo surėdymą. *"Turiu buti tame, kas yra mano Tėvo*" (Luk. 2, 49). Jis nedarė jokio žingsnio, kad iš užsislėpimo išeitų.' Jis nedarė jokių regimų stebuklų; nelaikė jokių sujudinančių kalbų, nors Jo širdis ir labai degė žmonių išganymo troškimu. *"Paklusnumas yra geresnis už auką"* (I Kor. 15, 22) . Tik tuomet veikimas yra palaimintas, kuomet jis turi ant savęs uždėtą paklusnumo antspaudą. Bet kuomet Tėvas pašaukė ‚Jis akies mirksnyje buvo pasiryžęs apleisti malonųjį atsišalinimą ir meilų su savo Motina gyvenimą, kuris davė Jo žmogiškai jaučiančiai širdžiai saldžiausią džiaugsmą, ir kilnia širdimi sunkiausią aukos gyvenimą pradėti, gyvenimą vargų ir sunkenybių, gyvenimą bado ir troškimo, gyvenimą aršiausiems Pariziejų persekiojimams išstatytą, gyvenimą tarpe žmonių, kurie Jo jautriai širdžiai daug skausmų turės padaryti. Jis, antgalo, už visus savo darbus tik kančią, skausmą ir žiaurią mirtį turės pelnyti. Tą viską Jis gerai žinojo; bet Jis buvo ant visko pasiryžęs, nes taip Jo Tėvas norėjo.

PRITAIKYMAS. Kaip tasai Jėzaus pavyzdys yra pamokinantis! Juk jaunuose metuose žmogus ypatingai patraukimą jaučia viešai pasirodyti, savo talentus išskleisti ir veikti. Savimeilė sako: "Parodyk gi, ką tu gali". Ir žmogiškai manant, mums išrodo, jogei jauna, nenusilpnėjus jaunikaičio jiega geriausiai tinka atlikti didelius daiktus dėl Dievo ir artimo išganymo. Ir taip, lengvai atsitinka, jogei vienuolis esti nepatenkintas, jei jam tampa pavesti nežymus, iš pažiuros, darbai, arba jei jam mažame, name visai kukli vieta tampa paskirta. Jei panašios mintys pas tave atsirastų, tada atsimink sau Jėzaus pavyzdį, kuris per trisdešimtį metų tokį gyvenimą vedė, kuris svieto akyse buvo paniekintas ir be vertės, ir tik per trejus metus didesnį veiklumą parodė. Dievas tave pašauks, kada Jis norės tave sunaudoti didelių daiktų atlikimui. Tik paklusnumas palaiminimą atneša. Jei gi turėtumei ,iš paklusnumo, labai sunkią vietą užimti, tai atsimink, jogei Išganytojas, kada Tėvo balsą išgirdo, akies mirksnyje buvo pasirengęs kiečiausią ir sunkiausią aukos gyvenimą ant savęs paimti.

"Išmokink mane, Viešpatie, Tavo valią daryti" (Ps. 142, 10). Duok man nužemintą širdį, kuri, noriai yra pasiryžusi kiekvieną auką padaryti.

PASIRYŽIMAS. Kiekviename padėjime sakysiu : *"Paratum cor meum" — "Pasirengusi yra mano širdis"* (Ps. 107, 2).

PENKTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PIRMADIENIS.

Jėzaus Krikštas Jordane.

I. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Išganytojas eina prie savo Šventojo Pirmtakuno, kad akyvaizdoje skaitlingai susirinkusiųjų žmonių, butų jojo pakrikštytas.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės kaskart gilesniame nusižeminime sutvirtėti.

SVARSTYMAS. Išganytojas nori pirmą kartą viešai pasirodyti. Jojo šventasis Pirmtakunas parodys Jį žmonėms ir sykiu į viešąjį gyvenimą įves. Ir kaip Jis pasirodys? Ar pasirodys įstabiu stebuklu, kaipo visos gamtos Viešpats? Ar žavinančia kalba visų širdis prie savęs patrauks? Ar kokiu garbingu darbu visų akis į save atkreips? Trumpai regintis žmogus tokį kelią vien tik tinkamu surastų. Tečiaus Išganytojas mano kitaip. Jojo pirmasis viešame gyvenime žingsnis bus giliausias nusižeminimo aktas. Juomi Jis pašvęs ir savo mokinimo darbą. Basas ir paprastuose rubuose Jis artinasi prie Jordano upės ir maišosi tarpe muitininkų ir nusidėjėlių, kurie, susigraudinę, klauso Šv. Jono atgailos pamokslo. Jis taip-pat lygiai su kitais eina, kad atgailos krikštu butų pakrikštytas. Ir pamąstyk tik, juk Jame pilnybė Dievybės gyvena; Jis yra Tėvo Šviesa, Šventųjų Šventasis; Jis yra antrasis Dievybės Asmuo žmogaus paveiksle. *Šis Dievas ir Žmogus* — palenks savo galvą po mirštamojo žmogaus ranka. Jis pasirodys kaipo nusidėjėlis, kuris reikalauja atgailos krikšto apmazgojimo. Kaip dangaus aniolai turėjo nusistebėti, kada jie savo karalių tokiame nusižeminimo stovyje išvydo! Šv. Jonas iš pagarbos dreba. Jis nelaiko savęs vertu atrišti Išganytojo apsiavimo dirželį. Jis sako: *"Man reikia, kad tu mane pakrikštytum, o tu ateini pas mane?"* (Mat. 3, 14). Ir tik Išganytojui įsakant, Pirmtakunas nutilo. Taip tad įžengia Viešpats į vandenį, kad visų akyse butų pakrikštytas. Kaip didelis nusižeminimas! Ar nereik Jam bijotis, kad tokiu pasielgimu savo garbės nenustotų ir savo viešam veikimui nepakenktų? Tas viskas Jo nesulaiko. Jis nori giliausiojo nusižeminimo aktu savo viešąjį veikimą pašvęsti. Nusižeminimas turi buti pirmasis ir paskutinysis Jo viešojo gyvenimo žingsnis.

PRITAIKYMAS. Ar stengiesi ir tu, pagal Išganytojo pavyzdį, savo pašaukimo darbus, tikru nu-

sižeminimu, vaisingais padaryti? O gal rupestingai vengi progų, kuriose galėtumei nusižeminti? Netikėk, jogei ko nors neteksi, jei visu savo pasielgimu, parodysi, kad laikai save už paskučiausią ir mažiausią tarną. Jei nusižeminimas nebutų vienintelis kelias, kad tikrai su Dievo palaiminimu veikti, tai argi Išganytojas savo viešąjį mokinimą butų nuo giliausiojo nusižeminimo pradėjęs? Jis taip darė ne dėlto, kad tokio nusižeminimo butų reikalavęs, bet taip padarė musų pamokinimui. Todėl atrandame, jogei visi Šventieji, viešame gyvenime, buvo įstabus nusižeminimo pavyzdžiai ir, savęs nusižeminimui, kiekviena proga naudojosi. Jie niekad netikėjo, kad tokiais nusižeminime lavinimais savo rimtumui, kad ir mažiausiai, butų pakenkę. Todėl ir tu gerai pamąstyk apie tai, kad savo veikimą tikru nusižeminimu pašvęstumei. Perdaug nužemintas nebusi niekad, permažai nusižeminęs — labai lengvai.

"Ne man, Viešpatie, ne man, bet Tavo Vardui duok garbę" (Ps. 113, 1), Atleisk man, jei aš kuomet puikybei ar savymeilei pasidaviau. Padėk man, toliaus, visus nusižeminimus prakilnia širdimi priimti. *"Jei reik girtis, iš to, kas yra mano silpnybės, girsiuos"* (2 Kor. II, 30).

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu tą teisybę: "Juo mažiau žmogus iš savęs ką daro, juo daugiau jis palieka Dievui".

PENKTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ANTRADIENIS.

Kodėl kiekviename žingsnyje mus Išganytojas ragina nusižeminti.

1. ĮŽANGA. Mąstyk vėl apie įstabų nusižeminimą, kurį Išganytojas, prie savo krikšto Jordane, išpildė.

2. ĮŽANGA. Prašyk gilaus pasibjaurėjimo kiekvienu puikybės ir išdidumo nusidėjimu.

SVARSTYMAS. Nieko mums Išganytojas savo pavyzdžiu taip smarkiai ir taip be paliovos neprimindavo, kaip perspėjimą, puikybės saugotis, nusižeminimą gi noriai priimti ir jame lavintis. Jo pirmasis pasaulyje žingsnis, įsikunijimas, buvo giliausiojo nusižeminimo aktas. "*Pats save išnaikino, tarno paveikslą priėmęs"* (Phil. 2, 7). Jojo Užgimimas tą pačią žymę turėjo, nes niekas neturtingiau neužgimė. Jo pirmasis viešame gyvenime žingsnis buvo vėl įstabus nusižeminimas. Todėl teisingai iš to išvedame, jogei niekad negalime perdaug rupintis, kad puikybę ir savimeilę pergalėtume ir nusižeminime tvirtintumės. Kodėl gi puikybė yra taip pasibjaurėtina? Šv. Dvasia sako: *"Puikybė yra visų nusidėjimų pradžia"* (Sir. 10, 15). Puikybė kitados aniolus iš šviesių dangaus augštybių į liepsnojančią pragaro jurą išmetė. Puikybė rojų ištuštino ir žmonių giminę ant didžiausiojo vargo išstatė. Puikybė yra 1. *mirtinas Dievo priešas.* Nieko Dievas nelaiko svarbesniu ir, iš pusęs savo išmintingųjų sutvėrimų, nieko griežčiau nereikalauja, kaip savo Augščiausios Valdžios pripažinimo ir visiško sutvėrimų nuo jos prigulmingumo. Jis yra viskas ir męs esame niekas; todėl Jam prigul visa garbė, kaip Jis pats sako: *"Savo garbės aš niekam kitam neatiduosiu"* (Iz. 42, 8). Priešai šitą pamatinį sutvėrimo įstatymą statosi puikybė. Ji nori neprigulmingai nuo Dievo, pati iš savęs kuom nors buti. Vietoje Augščiausiąjam atiduoti garbę, ji sau smilkalo reikalauja. Ji nori kitų akis į save atkreipt ir garbę bei garsą pelnyti už dovanas, kurios Dievui priguli ir kuris jas paskolino sutvėrimui. Todėl Dievas puikybe bjaurisi. Šv. Raštas sako: *"Puikiems Dievas priešinasi"* (Petr. 5, 5). *"Išdidumas ir puikybė yra man pasibjaurėjimas"* (Pr. 8, 13). Į maldą, iš puikios širdies, Dievas neveizi; Jis atmeta kiekvieną gerą darbą, kurio pamatas yra puikybė. Tegul žmogus dvasiškame gyvenime ir la-

bai augštai išsikeltų, bet kaip tik puikybei pasiduoda, su pasibjaurėjimu Viešpats nuo jo nusikreipia ir savo malonę nuo jo atima. Todėl ir atsivertimas tokio žmogaus yra labai retas. 2. Puikybė yra *mirtinas žmonių priešas, jųjų bendrame gyvenime;* ji yra niekad nenusekanti versmė neprieteliškumo, apšmeižimo, pavydo, piktybės ir neapykantos. Šventoji Dvasia sako: "*Su puikiu visuomet ginčai"* (Pr. 12, 10). Žemė da rojumi galėtų buti, jei puikybės ir išdidumo nebutų. Ir vienuolinės draugijos butų dangiškosios ramybės vietomis, jei savęs pamėgimas, įžeista tuštybė, išdidumas nesėtų tankiai nesutikimų ir nepasitenkinimų. 3. Puikybė, antgalo, yra *mirtinas priešas musų pačių sielos;* nes ji pakasa ir suardo malonės gyvenimą, atima jautrumą dėl atjautimo Šv. Dvasios veikimų ir širdies ramybę padaro negalima.

PRITAIKYMAS. Dabar supranti, kodėl dieviškasis Išganytojas, ant kiekvieno žingsnio, taip įstabius nusižeminimo aktus pildo. Šiuomi savo pavyzdžiu Jis nori musų puikybę nulaužti ir mus po saldžiu nusižeminimo jungu palenkti. Bėgk tad nuo puikybės, to mirtinojo tavosios širdies priešo. Ji viską suardo, ką dieviškoji malonė nori tavyje pastatyti. Žiurėk į ją, kaipo į milžiną Galijotą, priešai kurį tu kasdien, Dievo vardan, turi karėn eiti, kad jį parblokštumei. Nesibijok tad jokių nusižeminimų, nors jie tau butų ir skaudus. Bet dėkok Viešpačiui Dievui, jogei Jis tau progą suteikia.

Mano Viešpatie ir Dieve! *"Gerai, jogei mane nužeminai"* (Ps. — 118, 71). Neapkenčiu ir prakeikiu puikybę, kuri tiek nelaimės pridarė. Duok man nužemintą širdį, tokią širdį, kuri Tavo dieviškojo Sunaus Širdžiai butų panaši. O nužemintoji Jėzaus Širdie, susimilk ant manęs.

PASIRYŽIMAS. Nužemintoje Jėzaus Širdyje, altoriuje, kasdien užsidarysiu ir prie jos bėgsiu, kuomet puikybė pakils.

PENKTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ TREČIADIENIS.

Nusižeminimas visą dangų palinksmina ir žmogui iš dangaus pilnybę palaiminimo įgyja.

1. ĮŽANGA. Dėkis sau mintin, ką Šv. Lukas apie Jėzaus Krikštą pasakoja: "Atsivėrė dangus ir nužengė ant jo Šventoji Dvasia po kunišku paveikslu, kaip karvelis; ir stojosi balsas iš dangaus: Tu esi mano numylėtasis Sunus; tavyje sau pamėgau" (Luk. 3, 21-22).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pamylėti nusižeminimo dorybę ir su uolumu stengtis ją įgyti

SVARSTYMAS. Kaip Dievas su pasibjaurėjimu nuo puikaus nusikreipia ir savo palaiminančią ranką nuo jo atitraukia, taip priešingai, Jis jaučiasi nepergalimai traukiamu prie nusižeminusiojo ir jam atidaro savo malonės iždus. Tas pasirodė įstabiu, regimu budu prie neapsakomojo nusižeminimo, kurį Jėzus, aky vaizdo je žmonių, prie savo krikšto parodė. Taip atsitikus, visas dangus sujudo. Visi jo gyventojai lenktynėmis ėjo, kad parodytų, jogei Išganytojas nėra jokis nusidėjėlis, kuris atgailos reikalauja, bet jogei Jis yra Šventųjų Šventasis. Suskambėjo į visus žmones balsas iš dangaus, kuris šaukė: *"Tas yra mano mylimasis Sunus, kuriame sau pamėgau"* (Mat. 3, 17). "Taip dangiškasis Tėvas garsiai ir iškilmingai paliudijo, jog Jisai iš Jėzaus ir Jo nusižeminimo turi didžiausią džaugsmą. Ir Šventoji Dvasia norėjo viešai už Viešpatį Jėzų liudyti. Ji nužengė ant Jo, balandžio paveikslu, ir tuomi išreiškė, jog Ji, savo malonių pilnybe, seks Išganytojo veikimą. Be abejonės, ir aniolai nusileido iš dangaus žemyn, kad nusižeminusiam žmogaus Sunui savo garbę atiduotų. Taip tad, viešo Jėzaus mokinimo pradžia negalėjo buti garbingesnė. Ir taip, kas tamsiam žmogui butų išrodę klaidingu žingsniu, tai ištikro tapo patvirtinta, jogei su nusižeminusuoju eina visas dangus. *"Kiekvienas, kuris save išaugština, bus paže-*

mintas ir kas save pažemina, bus išaugštintas" (Luk. 14, II).

PRITAIKYMAS . Ar gali reikalauti geresnio paraginimo į gražiąją nusižeminimo dorybę? Jei tad ir tu nori visam dangui patikti, tai bėgk nuo visko, kame yra puikybė ir išdidumas. Išpažink atvirai, jog pats iš savęs ne kas kita esi, kaip tik niekybė, vargas ir nuodėmė ir todėl jokio ypatingo pastebėjimo neužsipelniji. Ir nors niekas pasaulyje tavęs nepastebėtų ir nelaikytų vertu atkreipti savo akis į tave ,tai tau jokios neteisybės nedarytų. *"Ką turi, ko negavai? O jeigu gavai, kogidėl giries, kaipo butumei negavęs"* (I Kor. 4, 7). Todėl gražus žodžiai to paties Apaštalo: *"Togidel sau mėgstu mano silpnybėse, apgėdinimuose, neturtuose, persekiojimuose, suspaudimuose dėl Kristaus; nes kad esmi silpnas, tada esmi stipras"* (2 Kor. 12, 10). Žiurėk tad, kuomet tikrai esi nužemintas, tuomet dangiškojo Tėvo akis su ypatingu pamėgimu į tave žiuri. Jis tau sako: "Tu esi mano mylimasis vaikelis, kuriame turiu pamėgimą". Dieviškasis Išganytojas turi tave savo širdyje, kada darai tą, ką Jis, su prakilnia širdimi, visą savo gyvenimą darė — savęs išsižadėdamas ir nusižemindamas. Šventoji Dvasia, su savo dovanų pilnybe ,į tavo širdį ineis ir visiems tavo darbams palaimys. Dangaus aniolai bus neregimai prie tavęs ir savo galinga globa tave šelps. Ar gi da ko daugiau reikalauji pasiraginimui prie nusižeminimo dorybės ?

Duok man, Viešpatie, mano vargo bedugnę kaskart giliau pažinti, kad tikrame nusižeminime eičiau tais keliais, kuriais Tu mane vesi.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu Viešpaties žodžius: *''Kada padarysite vis, kas jums yra prisakyta, tarkite: esame nenaudingi tarnai"* (Luk. 17, 10).

PENKTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ KETVIRTADIENIS.

Jėzus tyrumoje.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Išganytojas po kryžiaus eina į tyrumą, kad pasnykautų ir melstųsi.
2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad parodytų, kaip mes galėtume savo kasdieninį darbą palaimintu ir vaisingu padaryti.

1. PUNKTAS. Musų darbai turi buti visupirmiausiai malda apvaisinti.

SVARSTYMAS. Išganytojui visupirmiausiai rupėjo, savo pavyzdžiu mums parodyti, kas yra reikalinga, kad dangaus palaiminimą gautume savo darbams ir užmanymams. Pirmoji išlyga yra tikras, ištikimas nusižeminimas, kuriame mes savo pastangas už nieką laikome ir savęs nejieškome, bet visą garbę atiduodame Dievui. Todėl Išganytojas taip įstabiai ir nusižemino prie kryžiaus. Paskui Jėzus buvo Dvasios į tyrumą nuvestas. Ir ką Jis ten, per keturiasdešimtį dienų ir nakčių, darė? Jis norėjo savo viešąjį veikimą, beveik nesiliaujančia malda, pašvęsti. Jam, ištikro, malda nebuvo reikalinga, kad palaiminimo pilnybę savo darbams įgytų. Jis pats sako : *"Duota yra man visa valdžia danguje ir ant žemės"* (Mat. 28, 18). Jis yra pradžia ir davėjas visų malonių, kurios buvo mums atpirkimu pelnytos. Bet Jis norėjo mus pamokinti, jogei uoli malda yra *mums* butinai reikalinga, kad musų veikimas palaiminimą atneštų. *"Jei Viešpats namų nestato, veltu dirba tie, kurie jį stato"* (Pš. 126, 1). Be ypatingos pagelbos iš augšto, vienuolio veikimui truksta to jausmų pakėlimo, tos vienybės su Dievu, kuri yra ženklas, jogei veikimas eina iš Dievą mylinčios širdies. Toliau, palaiminimas iš augštybės turi jo darbams tas malones priduoti, kurios asmenis jo globai pavestus

prie Dievo patrauktų ir jųjų mintis į dangų pakreiptų. Gi šitą Dievo pagelbą vienuolis turi malda sau užtikrinti.

PRITAIKYMAS. Jei Išganytojas maldai pirmąją vietą savo žemiškame gyvenime paskyrė, ar gali tikėtis buti geras Jėzaus mokinys, nepriduodamas maldai didžiausios svarbos? Todėl visuomet, prieš visus savo darbus, dievotą maldą atlik, arba jei gali, padaryk mažą aplankymą Koplyčioje, kad savo darbus Viešpačiui Dievui pavestumei. Trumpos maldos yra kaip gėlės, kuriąs tu į savo kasdieninių darbų vainiką įpini.

"Tegul mano malda, Viešpatie, kaipo smilkalas keliasi tavo akyvaizdoje, ir mano rankų pakėlimas tebus vakarinė auka" (Ps. 140, 2). Duok, idant mano širdis melstųsi, kuomet rankos dirba.

2. PUNKTAS. Musų maldos, toliau, turi buti auka pašvęstos.

SVARSTYMAS. Prie beveik nepertraukiamos maldos ir daugelio tyrumoje neišvengiamųjų nepriteklių Išganytojas pridėjo da pasnyką. Ir tai Jis padarė musų pavyzdžiui ir pamokinimui. Trys aniolai turi prie musų darbo pributi, kad jis antgamtinius vaisius išduotų, butent: nusižeminimas, malda ir auka. Prie pasnyko, platesnėje prasmėje, męs priskaitome sunkenybes ir nuovargį paties darbo, kurį su noru priimame, taip-pat mažas aukas, kuriąs užsidedame, kad musų Viešpatį, tartum verste-verstume musų menkiems darbams gausiai palaiminti. Jei dėl sunkių rankų darbų ir nemiegojimų, negalėtumei, tikroje prasmėje, pasnykauti, tai visgi tau bus galima kantrybe, savęs pergalėjimu ir mažomis aukomis savo darbą pašvęsti.

PRITAIKYMAS. Įsidėk sau giliai širdin tuos perspėjimus, kuriuos tau Išganytojas, pradžioje savo viešojo gyvenimo, duoda. Jie parodo tau kelią į di-

delius, dėl Dievo, darbus. Dievas nereikalauja jokių žymių talentų savo užmanymų įvykinimui; nusižeminusios, noriai pasiaukojančios sielos, Jam yra tinkamiausi įrankiai. Ištirk save, ar tu tuos svarbius dieviškojo pavyzdžio pamokinimus ištikimai pildei ikišiol savo, darbuose.

O mano dieviškasai Išganytojau! Padėk man, kasdieninius mano darbus taip atlikti, kad palaiminimas iš augštybės juos sektų.

PASIRYŽIMAS. Prie savo darbų pasiaukojimo dvasią auklėsiu.

PENKTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PENKTADIENIS.

Jėzus velnio gundomas.

1. ĮŽANGA. įsivaizdink sau tą, ką mums Evangelija paduoda apie trejopą Išganytojo, iš velnio pusės, gundymą.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, pagundos valandoje nenupulti dvasioje, bet pasielgti taip, kaip ištikimam ir drąsiam Dievo tarnui pritinka.

SVARSTYMAS. Kuomet Išganytojas pasnykavo keturiasdešimtį dienų ir keturiasdešimtį nakčių, prisiartino prie Jo velnias, kad Jį gundytų. Kaip pirmasis žmogus buvo velnio gundomas, tai taip-pat leido save gundyti velniui ir Tasai, kuris turėjo buti nupuolusios žmonijos atnaujintojumi ir Išganytojumi. Jis tai daleido musų pamokinimui ir musų suraminimui. Nes Jis, Šventųjų Šventasis, tikroje prasmėje, nebuvo prieinamas jokiai pagundai. Gi męs turime čia daug kariauti ir grumtis. Pagundų kryžius, ištikimam Dievo tarnui, yra tikrai sunkiausias kryžius, kryžius, kurį jis turi nešti, kol su paskutiniu širdies suplakimu, paskutinė karė nebus atlikta. — Iš kur eina pagundos? Visupirmiausiai jos eina, kaip Jėzaus gundymas parodo, iš piktojo prie-

šo, to *"žmogžudžio nuo pradžios",* kaip pats Išganytojas jį vadina (Jon. 8, 44). Jis mus gundo *iš neapykantos prieš Dievą,* kuris jo puikybę sulaužė ir iš šviesių dangaus augštybių į pražuties bedugnę įtraukė. Tečiau, jogei priešai Augščiausiąjį pats jis nieko negal įveikti, tai jo piktumas kreipiasi į to paties Dievo paveikslą, kurį jis norėtų, ant vietos, sunaikyti. Jis mus gundo, toliau, *iš neapykantos prieš Kristų,* kuris jam, senam žalčiui galvą sutrynė. Jis norėtų, kaip įmanydamas, Išganytojo darbą kiekviename žmoguje nevaisingu padaryti ir taip Išganytoją išniekinti. Jis mus gundo *iš neapykantos del gera,* kuriame jis mato Augščiausiojo garbę. Jis mus gundo *iš neprisotinamojo pavydo;* nes jis pavydi mums dangaus laimės, kurią jis ant visados pralaimėjo. Jis, pagalios, gundo mus *iš piktumo,* kad iš po jo valdžios išėjome, kaip kitados Paraonas su piktumu vijosi Izraeliaus vaikus, kuomet šiuos Mozė iš jo rankų išgelbėjo. Iš to išeina, jogei tos visos pagundos, paprastai, tiesiog nuo velnio eina, kurios veda į tai, kad Dievą patį ir Jo garbę įžeistų, pagundos į netikėjimą, į abejojimą, į nepasitikėjimą ir į nusiminimą, į neapykantą ir maištą priešai Dievą, priešai Jo Šventą Bažnyčią ir priešai regimuosius Kristaus vietininkus ir tt. Pagundos kurios nuo jo išeina, tur savyje ką nors nuožmaus, trukšmingo, pagal jo piktumą ir, paprastai, su jomis sykiu, eina viduje tamsa. Jos gal smarkiai kankinti, kaip iš Šventųjų gyvenimo matome.

PRITAIKYMAS. Todėl nesistebėk, jei piktasis priešas uolų, Dievui pasišventusį asmenį, ypatinga neapykanta persekioja. Pagundos, kurios tiesiog nuo jo eina, yra tikriausiai pergalimos tikėjimo skydu, kaip Apaštalas sako, ir kaip Išganytojo pavyzdys, mums rodo. Nes kiekvieną užpuolimą Jis atmetė nurodymu į Dievo žodį Šventame Rašte. Todėl Šv. Povilas rašo: *"Visuose daiktuose imdami skydą ti-*

kėjimo, per kurį galėtume užgesinti visas ugningas piktojo vytas" (Efez. 6, 16). Gaivink tokiose valandose tikėjimą ir savo pilną Dievo valdžiai pasidavimą. "Šventieji, tokiuos atsitikimuose darydavo tikėjimo išpažinimą (Tikiu į Dievą Tėvą . . .), kryžiaus ženklą, ir "Garbė buk Dievui Tėvui ir tt.", imdavo švęstąjį vandenį, kad pragaro priešą nuvytų. Pritirta yra priemonė, kad piktam priešui labjausiai nepatinka pagundą atvirai atidengti išpažinties klausytojui, nes šėtonas noriai drumstame vandenyje žuvauja. Su Karaliumi pranašu kalbėk: *"Jei visa kariuomenė prieš mane pakiltų, mano širdis nesibijos"* (Ps. 26, 3). "*Mano pagelba Viešpaties Varde, kuris dangų ir žemę padarė"* (Ps. 123, 9).

PASIRYŽIMAS. Karėje su piktuoju priešu atsimįsiu Šv. Petro žodžius: *"Atsispyrkite jam stipryś tikėjime"* (Petr. 5, 9).

PENKTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ŠEŠTADIENIS.

Kiti pagundų šaltiniai.

1. ĮŽANGA. Mąstyk vėl apie dieviškąjį Išganytoją, kuris, musų pamokinimui ir musų suraminimui, norėjo buti gundomas, nors Jo nekalta, dieviškoji širdis piktojo pagundoms buvo neprieinama.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės aiškiai pažinti kitus pagundų šaltinius, kad galėtumei tinkamai prieš jąs apsiginkluoti.

SVARSTYMAS. Ne visos pagundos eina tiesiog nuo piktojo priešo. Kitas pagundas mums parengia *nuo Dievo atsitolinęs pasaulis,* kurio pavyzdžiai tankiai stipriai į mus veikia, nes "žodžiai pajudina, pavyzdžiai gi patraukia". Šv. Jonas rašo: *"Nes vis, kas yra pasaulyje, yra pageidimas kuno, ir pageidimas akių ir puikybė gyvenimo: kuri neyra iš Tėvo,*

bet iš pasaulio yra" (Jon. 2, 16). Tų pagundų męs negalime visiškai išvengti, kitaip *'mums reikėtų iš pasaulio išeiti",* kaip didis tautų Apaštalas sako (I Kor. 5, 10). Tečiau visgi turime priedermę bėgti nuo pasaulio, kiek galint toliau, kaip mums Šventųjų pavyzdžiai parodo. Prie neišvengiamai reikalingo su pasauliu susiėjimo turime visuomet buti įsitikinę, jogei iš šitos pusės, tikrai vienuolijos dvasiai, nuolatos gręsia pavojus. Todėl bėgk nuo pasaulio ir saugokis jam meilias akis daryti.

Tankiausios ir pavojingiausios pagundos eina iš mus pačių, iš musų pačių širdies, *"kuri yra į blogą palinkusi nuo jaunybės"* (Gm. 8, 21). Ji yra nuolat tekantis šaltinis pagundų, kurios mums tuo labjaus yra pavojingos, kad užmeta tinklus, kurie musų prigimimui ir musų dvasiai atsako ir daug patraukiančio savyje turi, ir neretai mus viduje sujudina. Jei piktas pageidimas mumyse neviešpatautų, kitos pagundos, kurios iš viršaus ateina, mums mažai kenktų. Todėl turime męs patys save nuolat akyse turėti ir tą priemonę ištikimai sunaudoti, kurią Apaštalas mini žodžiais : *"Varginu mano kuną ir nelaisvėn priverčiu"* (I Kor. 9, 27). Be to da, rupestingai saugojant savo pajautimus, mes sulaikome valdžioje piktus palinkimus, kurie mumyse snaudžia. Pajautimų nesaugojant, kibirkštįs įkrinta į musų vidų ir uždega piktų pageidimų ugnį.

Gal, pagalios, pagundos ir *nuo paties Dievo* eiti, ne toje prasmėje, kad Jis mus tiesiog į blogą vestų, bet tokioje prasmėje, kad, dėl išmintingų priežasčių, Jis mus tokiame padėjime pastato, kuris, kaip Dievas pramato, mums pagundas parengs. Tečiau Jis visuomet yra arti su savo malonės pagelba, kad iš sunkenybių mes išneštume dvasiškąją naudą. Tą Dievas neretai padaro, kada mes artimą piktai teisiame ir jį pasmerkiame. Tada Dievas veda mus į padėjimą, kuriame ant tokių pat pagundų esame išsta-

tyti, kad šitaipos mus aiškiai persergėtų, jogei malonumą ir pasigailėjimą reikia dėl kitų turėti.

PRITAIKYMAS. Iš to gali suprasti, jogei pagundos ir į vienuolyno šventyklą tave seka, net ir kada tu pasaulio šaliniesi; nes tu pasiimi pats save ir su savimi vaisingą daugelio pagundų šaltinį, kuris tavo širdyje trykšta. Deginamąją nuodėmei medžiagą tu pats savyje nešioji. Viešpats sako: *"Ir bus žmogaus neprieteliais jo namiškiai"* (Mat. 10, 36). Todėl buk prisirengęs ant pagundų, kaip Šventoji Dvasia tave perspėja žodžiais: *"Mano sunau* (mano dukter) *Dievo tarnybon ineidamas, tesėk teisybėje ir baimėje ir buk pasirengęs ant pagundų"* (Sir. 2, 1). Tad nesistebėk, jei vis naujos pagundos ant tavęs užpuola, tai kuniškumo pagundos, tai pavydo, tai rustybės, tai jausmiškumo, tai tuštybės ir tt. Kariauk drąsiai ir ieškok pagelbos pas Tą, kuris vienas gal silpną, šian ir ten svyruojantį laivelį savo galingu žodžiu išgelbėti.

O mano dieviškasai Išganytojau. Buk visuomet mano širdies laivelyje, kad, bangoms siaučiant ir užiant, tuojaus pas Tave pagelbą rasčiau ir su Tavo geibstančia ranka iš visų pavojų pergalėtojas išeičiau. *"Viešpatie, aš prievartą kenčiu, užsistok už mane"* (Iz. 38, 14). Atleisk man, jogei karėje tankiai nerangus ir apsileidęs buvau.

PASIRYŽIMAS. Prie pirmo pagundų apsireiškimo tuojaus į karę stosiu.

ŠEŠTAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

Kodėl Dievas pagundas daleidžia?

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Šv. Povilą, kaip jis skųzdamasis ant pagundų, kalba: "Nelaimingas aš žmogus, kas mane išgelbės iš kuno tos mirties?" (Rym. 7, 24).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pagundų jungą teisiu budu nešti.

SVARSTYMAS. Didis tautų Apaštalas atvejų atvejais šaukėsi prie Viešpaties, kad nuo jo pagundas atimtų; Viešpats gi jam atsakė; *"Gana tau mano malonės"* (2 Kor. 12, 9). Daugelis Šventųjų dejavo, taip-pat, po pagundų kryžiumi; tečiaus Dievas jų iš tos ugnies krosnies neišliuosavo. Kodėl Viešpats nori, kad mes tą jungą nėštume? 1. Jis daleidžia pagundoms ant mus užeiti, pirmiausia, *kad mus nužemintų.* Tik nusižeminimas gali mus atgal prie Dievo nuvesti ir mus išgelbėti. Todėl Viešpats, savo išmintingu vedimu rupinasi mus vis kaskart giliau nusižeminime sustiprinti. Kas gi Dievo tarną labjau žemina, jei ne daugybė pagundų, su kuriomis jis turi kariauti? Jos žemina, nes jam nuolat primena, jogei mes po .*"nuodėmės įstatymu" gyvename* (Rym. 7, 28), ir pageidimus savo viduje nešiojame, kurie kiekviename laike yra palinkę priešai Augščiausįjį pasikelti. Jos žamina, nes jam rodo, kaip jis mažai gali savimi pasitikėti, nors ir labai augštai stovėtų. Nuo ko Viešpats nors sykį savo ranką atitraukia, tas gal įpulti į giliausias nuodėmės gilybes. Jos žemina, nes sujudina jame mintis ir pajautimus, kurių jis pats prieš save gėdisi . Jos, ant galo, yra žeminančios, nes jos jį iš naujo vis priverčia, kaipo silpną vaiką į Dievo rankas bėgti ir ten pagelbos jieškoti. 2. Devas, toliaus pagundomis nori mus *išbandyti,* ne dėlto, kad įsitikrintų, ar mes Jam ištikimais pasiliekame, bet toje prasmėje, kad duotų mums progą parodyti, ar mes Jį ištikro mylime ir Jo priešo neapkenčiame ar mes turime drąsą, dėl Jo meilės, tai atmesti, ką pagunda mums patraukiančio ir viliojančio parodo arba tai priimti, kas išrodo sunkiu musų prigimimui. Taip Dievas bandė Abraomą, kaip Raštas sako, duodamas jam įsakymą, kurio išpildymas, jo tėviškai širdžiai, sunkią karę gamino. Toje pačioje prasmėje Arkaniolas Rafaelius pasakė Tobijai : *Jogei pamėgai Dievui, reikėjo, kad pagunda tave ištirtų"* (Tob. 12,

12). Tik audroje medis gali parodyti ar jis gilias ir tvirtas šaknis turi. 3. Pagundos turi mus padaryti *uoliais* ir mus *sujudinti,* kuomet mums pavojus grėsia į atšalimą įpulti. Vanduo, kuris ilgai ramiai stovi, supus; tik audra, kurį jį sujudina, jį apvalo. Ilgas ramybės laikas užmigdo, kuomet karės pavojus prie drąsaus apsigynimo paragina. 4. Pagundos, ant galo, *suteikia mums progą, daugelį dorybių pildyti,* kurių, priešingame atsitikime, mes nebutume atsiminę. Pavojaus valandoje mums reik vis naujų priemonių ieškoti, kad nesužeisti išliktume, ir tuomet priversti esame savo maldas padauginti, apsimarinimo ginklų smarkiau laikytis, save prakilnesne širdimi pergalėti ir tt.

PRITAIKYMAS. Tad pagundos, kurios ant tavęs užeina, yra svarbios priemonės Dievo Apveizdos rankoje tave pašvęsti, gerame sutvirtinti, ir ant dorybės kelio pastumėti. Kas iš tavęs išeitų, jei jokių kliučių, jokių sunkenybių ir jokių kovų dvasiškame gyvenime neatrastumei ? Tada arba išdidumo svaigulys tave apimtų ir nuo Dievo atitrauktų, arba atšalime ir tingėjime velktumeisi ir taip jokios drąsos ir pasiaukavimo Dievo tarnyboje neparodytumei. Todėl nesiskųsk ,jei pagundos ant tavęs užpuola. Saugok pats save, kad karės pats neiššauktumei. Tečiau jei be tavo kaltės audros užeina, tai naudokis jomis, kad su padidintu uolumu melstumeis ir imtumeisi tų visų apsisaugojimo priemonių, kurios kovoje tau pergalę užtikrintų.

"Viešpatie, gelbėk mane, nes žuvu" (Mat. 8, 25). *"Viešpaties ranka teesie su manimi ir mane stiprina"* ((Ez. 3, 13). Viešpatie, išmokink mane drąsiai kariauti ir grumtis, kad mirdamas su Šv. Povilu galėčiau pasakyti: *"Kariavau gerą karionę"* (2 Tim. 4, 7).

PASIRYŽIMAS. Pagundos valandoje nenupulsiu dvasioje, bet Tame viltį turėsiu, kuris silpną gal neįveikiamu padaryti.

ŠEŠTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PIRMADIENIS.

Pirmieji Jėzaus mokytiniai.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Šv. Joną Krikštytoją, kaip jis į savo mokytinius Joną ir Adriejų kalba: "Štai Avinėlis Dievo" (Jon. 1, 36), ir juos tuomi paragina prie Jėzaus prisitelkti.

2. ĮŽANGA. Prašyk drąsaus savo pašaukime ištesėjimo.

1. PUNKTAS. Mokytinių pašaukimas.

SVARSTYMAS. Po keturiasdešimt dienų pasnyko, Viešpats vėl išėjo ant Jordano kranto. Šv. Jonas buvo pats vienas su dviem savo mokytiniais. Kuomet tad jis išvydo Jėzų paupiu einant, parodė Jį savo mokytiniams, tarydamas: *"Štai Avinėlis Dievo"*. Tais žodžiais, kaip mokytiniai pastebėjo, Šv. Jonas norėjo ne vein tik Išganytoją parodyti. Tuose žodžiuose buvo taip-pat reikalavimas, kad jie savo dabartinį mokytoją apleistų ir prie Jėzaus, ant visados, pristotų. Šventasis Pirmtakunas nieko labjaus netroško, savęs atsižadėjimo uolume, kaip kad visi jo mokytiniai Viešpatį Jėzų sektų. Jis gi norėjo tamsoje išnykti, kad tik visi Kristuje išganymą atrastų. Štai koks buvo pirmųjų mokytinių pašaukimas. Viešpats sunaudojo viršuję, regimai nežymią aplinkybę, kad paragintų savo mokytiniais tapti. Jonas ir Andriejus paklausė savo šventojo mokytojo žodžių. Jie tą perspėjimą priėmė, kaipo nuo Dievo paeinantį ir jam pasidavė. Pirmtakunas turėjo da daug kitų mokytinių. Ir jiems, be abejonės, uolus Jėzaus darbininkas, tą patį davė patarimą. Bet kaikurie to jo patarimo nesekė, turbut iš nepriderančio prie savo senojo mokytojo prisirišimo. Pasekmė buvo tokia, kad nei vienas iš jų neliko Apaštalu ir daug malonių neteko.

PRITAIKYMAS. Mąstyk dabar apie savo paties pašaukimą. Atsimink, kaip pirmiausiai atsirado

pas tave mintis Kongregacijom įstoti. Gal tai buvo nežymi aplinkybė, kuri sužadino tavyje mintis pasaulio atsižadėti ir Dievui pasišvęsti. Ta mintis kaskart ėjo gilyn ir Dievas tau padėjo visas atsiradusias kliutis pergalėti. Tankiai su graudinga širdimi atsimink savo pašaukimo pradžią ir garbink Viešpatį ir brangiąją Dievo Motiną, kuri tau padėjo užeiti ant Dievo paskirto kelio. *"Žmogaus širdis apmąsto sau kelią; bet Viešpats veda jo žingsnius"* (Pr. 16, 9).

O mano Išganytojau. Tukstantį kartų Tau tariu ačiu, jogei savo ypatingos meilės akis į mane pakreipei ir mane į vienuolinį luomą pašaukei.

2. PUNKTAS. Kilnus mokytinių pasielgimas.

SVARSTYMAS. Abu mokytiniu sekė Viešpatį biskį kiek ištolo. Ar jie aiškiai suprato, kas tai yr', prie Jėzaus prisitelkti? Išganytojas norėjo taip padaryti, kad jie patys sau tą išaiškintų. Todėl Jis atsigręžęs, paklausė jų: *"Ko jieškote?"* (Jon. 1. 38). Užklausymas buvo svarbus. Jis norėjo pasakyti: *"Ką jus tikitės pas mane rasti?* Ar spindėjimą ir *garbę? Ar malonų, ištaigingą gyvenimą? Ar pelningą vietą?"* Taip mokytiniai buvo išstatyti ant išbandymo. Jųjų mintįs buvo kilnios, be savimeilės. Jie atsakė: *"Mokytojau, kur gyveni?"* Tuomi jie norėjo pasakyti: "Mes noriai su Tavimi visukuom dalysimėsi, Tavo neturtingu namu, Tavo vargingu gyvenimu, Tavo sunkenybėmis ir Tavo vargais. Męs vieną tik norą teturime, prie Tavęs buti, ir niekas nebus mums sunku, kad tik butume verti tos laimės". Tikrai prakilnus pasiryžimas. Todėl juos Viešpats noriai priėmė, sakydamas: *"Ateikite ir pamatykitę".*

PRITAIKYMAS. Ir tu savęs tankiai klausk: "Mano dušia, ko tu jieškai Kongregacijoje? Ar nori spindėti? Ar pagal norą ir upą gyventi? Ar nori savo dienas lengvai praleisti, šalindamasi kiek-

vieno vargo? Laimė tau, jei visoje tikrybėje gali sau pasakyti: *"Mokytojau, kur gyveni?"* Aš nejieškau savęs paties. Aš noriu prie Tavęs buti, kad visais vargais ir sunkenybėmis su Tavimi dalyčiausi, kad su Tavimi neturte gyvenčiau, kad nusižeminime ir paklusnume Tavo pavyzdį sekčiau".

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Buk savo malone prie manęs, kad nieko nejieškočiau, kaip tik Tavęs, kad nieko daugiau netrokščiau, kaip tik buti nužemintas, ir paklusnus, mano dieviškojo Mokytojo, mokytinis.

PASIRYŽIMAS. Tankiai savęs klausiu: "Ko jieškai Kongregacijoje?"

ŠEŠTOS SAVAITĖS PO TPJJŲ KARALIŲ ANTRADIENIS.

Pirmieji Jėzaus mokytiniai (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Statyk sau mintyje, kaip Išganytojas, po Šv. Jono pranešimo, pašaukia Apaštalus Šv. Petrą, Pilipą ir Baltramiejų.

2. ĮŽANGA. Prašyk dvasios, kuri tave padarytų vertu, būti priskaitytu prie Jėzaus mokytinių.

SVARSTYMAS. Išganytojas yra žmonių širdžių žinovas. Jis žino, koki vidujai širdies jausmai daro žmogų tinkamu į Jo ypatingos tarnybos mokytinius. Jis, savo permatančia akimi, pažįsta tuos, kurie panašius jausmus turi. Męs tai matome prie Jo pirmųjų mokytinių išrinkimo. Andriejus, kuomet buvo pašauktas, nuvėjo pas savo brolį Simoną ir tarė jam: *"Messiją atradome"* (Jon. 1, 41). Tie žodžiai padarė didelį įspūdį į giliai tikinčią ir Messijui atsidavusią Simono širdį. Jis norėjo, kad jį tuojaus prie Jėzaus vestų. Jėzus, kuris permatė visą jo vidų ,pažvelgė į jį ir tarė: *Tu esi Simonas, Jono*

sunus: tu nuo šiolaik vadįsies Kephas, arba Petras t. y. uola". Išganytojas matė taip-pat Petro širdyje gyvą jo tikėjimą, jo Messijo troškimą, ir jo užsidegimą prie įgijimo išganymo, kurį Išganytojas turėjo pasauliui atnešti. Tokia jo dvasia padarė jį tinkamu į Apaštalus. Ir tu tad, jei nori buti ištikimas Viešpaties mokytinis, turi buti tikėjimo vaikelis, kuris tur uolumą prie visa, kas yra gera.

Ant kelio į Galilėją sutiko Išganytojas Pilipą. Jis jam trumpai pasakė: *"Sek mane"* (Jon. 1, 43). Šių žodžių užteko padaryti Pilipą Viešpaties mokytiniu . Jis prigulėjo prie tų prakilnių sielų, kurios tik malonės pajudinimo reikalauja, kad tuojaus, su noru, ją sektų ir viską pamestų, kas juos Dievo tarnyboje galėtų sulaikyti. Dievas myli prakilnias sielas. Tie, kurie, Dievui šaukiant, visokius išsiteisinimus randa ,kurie tur tukstantį minčių, kol vieną pasiryžimą padaro, kurie tada tik klauso ir seka, kuomet kvietimas iš augštybės neperdaug aukų reikalauja nuo jų ištaigingumo, savymeilės, jų prigimtų palinkimų, tokie, į Jėzaus mokytinių skaitmenį netinka.

Pilipas rado Natanaelių, paskesnį Apaštalą Baltramiejų, ir jį nuvedė pas Jėzų. Išganytojas priėmė jį žodžiais: *"Štai, tikras Izraelitas, kuriame nėra vyliaus"* (Jon. 1. 47). Ištikro gražus paliudymas, kurį Išganytojas davė Natanaeliui. Jame nebuvo jokio vyliaus, jokios savimeilės, jokios veidmainybės, jokio daikto, kurį jis viršujai turėtų užslėpti. Jis nejieškojo savęs; jis norėjo tik gero. Todėl jo širdis buvo prasta ir tiesi, taip kad jį nereikalavo bijotis viską permatančios Dievo-Žmogaus akies. Štai vėl budas, kuris Dievui patinka. Sielos, nuo savymeilės liuosos, kurios ne save bet tai atsimena, kad gerai darytų, yra visuomet Dievo rankoje tinkami įrankiai dideliems darbams atlikti.

PRITAIKYMAS. Atkreipk dabar akis į savo vidų ir ištirk, ar tu, kaipo vienuolis, panašius turi jausmus, kokius Išganytojas pas savo pirmuosius mokytinius atrado, ir kokius Jis nori matyti pas tuos, kurie Jį nori sekti. Auklėk tikėjimo dvasią, kad pasielgtumei kaip tikras tikėjimo vaikelis, palankus prie visko, ką tikėjimas tau didžio ir prakilnaus prieš akis stato. Priimk Dievo malonę su prakilnia širdžia, išreikšdamas pasiryžimą viską išpildyti ir noriai padaryti kiekvieną auką, kurios Dievas nuo tavęs reikalautų. Atsimink antgalo tai, kad prastybėje širdies vaikščiotumei ir nieko kita nejieškotumei, kaip tik Dievo ir Jo šventos valios.

O mano dieviškasai Išganytojau, Tu širdžių ir minčių tyrinėtojau! Padėk man taip pasielgti, kad Tavo permatanti akis su pamėgimu į mane žiurėtų. Padaryk iš manęs tinkamą įrankį ,kuriuom galėtumei pasinaudoti, savo užmanymams įvykinti.

PASIRYŽIMAS . Prašysiu pirmųjų Viešpaties mokytinių, kad jie, savo galingu užtarymu, tokią man dvasią išprašytų, kokią jie patys savo Apaštalavime parodė.

ŠEŠTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ TREČIADIENIS..

Vestuvės Galilėjos Kanoje.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis brangųjį Išganytoją, kaip Jis su savo Švenčiausiąja Motina vestuvėse Kanoje dalyvauja ir visus svečius dorina.

2. ĮŽANGA. Prašyk tikros Viešpatyje linksmybės.

1. PUNKTAS. Jėzus savo pavyzdžiu rodo, kad žemiškosios linksmybės su tikrai dvasiškuoju gyvenimu gali vienybėje buti.

SVARSTYMAS. Išganytojas su savo mokytiniais nuvėjo į Galilėjos Kaną. Čion Jis, su savo Mo-

tina ir savo mokytiniais, gavo užkvietimą vestuvių pokilyje dalyvauti. Be kitų svarbių priežasčių, kurios Jį palenkė tai daryti, buvo Jo noras savo paties pavyzdžiu parodyti, jogei žemiškosios linksmybės, teisiu budu ir saiku vartojamos, Dievo Dvasiai nesipriešina ir dvasiškam gyvenimui kliutės nedaro. Mes galime manyti, jogei Išganytojas, savo patraukiančiu prieteliškumu, savo maloniu pasielgimu, visus svečius padorino ir sykiu pokilio linksmumą padidino. Tad jokia nesutartis neaptemdė šio pokilio. Jis prisidėjo tik prie to, kad visus esančius Dievuje palinksmintų ir pradžiugintų. Tikras dievotumas netur savyje nieko liudno, žmonių besibijančio, atstumiančio. Jis nori visus žmones Dievui pelnyti, pagal Apaštalo žodžius: *"Visiems visakuom tapau, idant visus išganyčiau"* (1 Kor. 9, 22). Tečiau dieviškojo Išganytojo pavyzdys mums sykiu parodo, jogei žemiškose linksmybėse turime dalyvauti ne dėl laiko praleidimo, ne dėl tuščio pasilinksminimo, išsiblaškymo, ar noro patikti ir tt., bet dėl priežasčių, kurios dalyvavimą, tuloje prasmėje, pašvęstų. Augštesnės mintįs tur mus vesti, kaip va, noras kitus padorinti, butinas prieteliškumo priedermes išpildyti, savitarpinę meilę palaikyti ir kitus geru pavyzdžiu Dievui pelnyti.

PRITAIKYMAS. Prie tavo įtemptų pašaukimo darbų .neatliks tau daug laiko ir mažai teatsitiks progų žemiškosiose linksmybėse dalyvauti. Tečiau ir pačios Kongregacijos viduje atsitinka smagios progos, su linksmais pokiliais ir panašiais iškilmingumais apvaikščiojamos. Jos visai nesipriešina nei tikrai vienuolijos dvasiai, nei rimtoms pastangoms tobulybei įgyti. Teisiu budu atliktos, jos atnaujina dvasią, palengvina gyvenimo naštą ir pakelia savitarpinę meilę. Todėl noriai jose dalyvauk, saugokis kiekvieno liudnumo ir nusiminimo, buk smagus ir linksmas; tečiau neužmiršk, jogei panašiose progose reik dvigubai da-

boti, kad dvasiškame gyvenime skriaudos neturėtumei.'

Mano Viešpatie ir mano Dieve! Padėk man panašiose progose parodyti, jegei Tavo tarnyba nėra kieta ir sloginanti, bet saldi ir meili ir padaro linksmas širdis, kad išsipildytų manyje, ką Apaštalas sako: *"Linksminkitėsi Viešpatyje; da sykį sakau, linksminkitėsi"* (Philip. 4, 4).

2. PUNKTAS. Jėzus toliaus mums rodo, kaip mes tokiose linksmybėse turime dalyvauti.

SVARSTYMAS. Pagal Išganytojo pavyzdį, męs, tokiose progose, neturime niekad užmiršti susiturėjimo ir kuklumo regulų. Rėkimo, triukšmo, karščiavimosi, reikia ištolo saugotis; nes tas viskas įneša širdin sujudimą ir apniaukia skaistų sielos veidrodį. Toliau, reikia saugotis to ‚kas perdaug; nes tai visuomet atkeršija ir dvasiškųjų daiktų nemėgimą gimdo. Pagalios, reikia tuomi rupintis, kad Jėzus ir Marija neregimai pributų. Jėzus turi ten buti, t. y. kad nieko nebutų ten daroma arba kalbama, kas butų priešinga Dievo garbei arba šventumui ir dorinančiai neišrodytų. Kadangi linksmumas liežuvį išriša, tai nesisaugojant, lengvai gal atsitikti išsireiškimai, kurie įžeistų priderančią Dievui ir dieviškiems daiktams garbę . Toliau Marija ten turi buti, t. y. nieko nereikia kalbėti, kas švelnumui ir padorumui užkenktų.

PRITAIKYMAS. Ištirk save šiuose dalykuose ir apgailėk kai-kuriąs klaidas, kurių tu iki šioliai buvai pratęs dasileisti. Buk linksmas Viešpatyje, t. y. linksmas po Jėzaus ir Marijos akimis.

"Pastatyk, Viešpatie, sargybą mano burnai, ir duris aplinkui mano lupas" (Ps. 140, 3). Duok, man, mano dieviškasai Išganytojau, tikrą linksmybę, kuri širdį pastiprina, ir pripildo nauju smagumu bei dvasiškojo gyvenimo meile.

PASIRYŽIMAS. Pasilinksminimo progose aš taip pasielgsiu, kad Jėzus ir Marija neregimai galėtų prie manęs buti.

ŠEŠTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ KETVIRTADIENIS.

Jėzus, dėlei Bažnyčios išniekinimo, uolumu užsidega.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip dieviškasis Išganytojas, šventoje rustybėje, dėlei Bažnyčios išniekinimo, botagą ima, sakydamas: "Nedarykite mano Tėvo namų, pirklybos namais" (Jon. 2, 16).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pelnyti didelę naudą iš šito apmąstymo.

SVARSTYMAS. Iš Kanos, per Kafarnaum, Jėzus nukeliavo į Jeruzolimą ant besiartinančių Velykų Švenčių. Įžengdamas į Bažnyčios prieškiemį, pastebėjo Jis besikemšančių įvairių pasaulinių žmonių minia. Jis ten matė maininkus, kurie mainė svetimus pinigus į paprastuosius žydų šventyklos pinigus, ir didelį sau iš to darė pelną, matė pirklius, kurie aukoms ir tt., gyvulius pardavinėjo. Užsidegęs rustybe, dėl tokio Šventos vietos išniekinimo, padarė iš virvių botagą, išvijo pardavikus su jųjų gyvuliais iš Bažnyčios, išvertė pinigų maininkų stalus ir šaukė: *"Atimkite tai iš čia, ir nedarykite mano Tėvo namų, pirklybos namais"* (Jon. 2, 16). Jėzaus pasielgime buvo kas taip didžio ir rustaus, kad visi prieš Jo valdžią nusilenkė.

Dvasiškoje prasmėje ir vienuolio siela gal buti Dievo Bažnyčia pavadinta, kuri vien tik Dievo tarnybai yra paskirta . Juk jis yra Dievui pašvęstasis asmuo. Pamatinį akmenį šitai Dievo Bažnyčiai jau šventoji Dvasia Krikšto Sakramente padėjo. Todėl kiekvienam Krikščioniui tinka Apaštalo žodžiai: *"Ar nežinote, jog esate Dievo Bažnyčia ir Dievo Dvasia*

gyvena jumyse?” (1 Kor. 3, 16). Atsimink paskui pirmąją Komuniją, kada Dievas pats, pirmą kartą, po duonos paveikslu į tavo dušią inėjo. Toliau atsimink Šv. Birmavonę, kurioje Šv. Dvasia išnaujo dušią pašventė. Beto, Dievui pašvęstas asmuo, turi da ką sau ypatingo. Jis, įžadų padarymu iškilmingai prisižadėjo, akyvaizdoje Viešpaties Jėzaus Švenčiausiame Altoriaus Sakramente, toli laikyti nuo tos pašvęstos vietos viską, kas tik žemiška, svietiška; viską, kas žema ir kuniška ir tuomi rupintis, kad širdis išskirtinai ir ypatingai švenčiausiojo Dievo tarnybai butų pašvęsta. Tokiu budu vienuolio siela tapo šventykla, kurioje nieko kita netur buti, kaip tik pats Dievas ir kas prie Jo tarnybos priklauso. Todėl tokios vietos išniekinimas butų daug sunkesnis dalykas, nei kaip paprastojo krikščionies.

PRITAIKYMAS. Pirmas dalykas; kurį žmogus yra kaltas Trejybėje vienam Dievui, tai pagarba: pagarba Dievo ir Jo šventojo Vardo, pagarba Jo Bažnyčios, pagarba visko, kas turi artimą sąryšį su Juomi. Šitą rimtą perspėjimą norėjo Išganytojas žmonėms duoti , tuojaus, savo mokinimo pradžioje. Todėl auklėk ir tu pagarbos jausmus ir juos rodyk visur, kur tik prie Šventųjų ir dieviškųjų daiktų prisiartini.

Neužmiršk to pritaikyti ir prie savosios sielos, kuri Augščiausiąjam tapo iškilmingai pašvęsta. Jei pasaulis ir žemiškieji palinkimai, nuodėmingi ir neprideranti geiduliai ,nori tavo viduje apsigyventi, tai atsimink tavo dieviškojo Išganytojo šventąją rustybę ir pats sau sakyk: “Mano siela yra maldos namai, yra Dievui pašvęsta vieta, aš neturiu jos į krautuvę paversti, kur svietas grudasi, kur mintys, įsivaizdinimai, norai ir pageidimai tarp savęs varžosi, kurie širdies šventyklą sudergia ir išniekina”. Tokios ir panašios mintys padės tau ap-

saugoti savo širdį nuo visko, kas Dievo namams netinka.

O mano dieviškasai Išganytojau! Pribuk su savo malone prie manęs, kad niekad neduočiau Tau progos ant manęs pykti, mano širdies šventyklos išniekinimu. O Šventasai Aniole sarge! Buk sargas, kuris mano širdies prieangyje stovi, kad saugotų nuo visko, kas į tą šventą vietą neturėtų ineiti.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu Viešpaties žodžius į Mozę: *"Nusiauk savo apautuvą* (t. y. saugokis svietiškumo); *nes vieta, ant kurios stovi yra šventa"* (Ex. 3, 5).

ŠEŠTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ PENKTADIENIS.

Apie vilties dorybės veikimą mumyse.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šv. Petrą, kuris, visų mokytinių vardu, sako Išganytojui: "Viešpatie, štai męs visa palikome ir sekėme Tave, kas tad bus mums? Jėzus gi tarė jiems: Ištiesų, sakau jums, jog jus ,kurie sekėte mane, atgimime, kada Sunus žmogaus sėdės ant savo garbės sosto ir jus sėdėsite ant dvylikos sostų, teisdami dvyliką Izraeliaus giminių" (Mat. 19, 27-28).

2. ĮŽANGA. Prašyk padidinimo vilties dorybės.

SVARSTYMAS. Dieviškoji vilties dorybė yra tai Dievo mums suteikta ir įpilta dorybė, per kurią dėl Kristaus nuopelnų, męs tvirtai tikimėsi amžinosios laimės ir visų, jos įgijimui reikalingų, malonių ir tai dėlto, kad Dievas, kuris tą viską prižadėjo, yra nepabaigtai galingas, geras ir ištikimas. Šventoji Dvasia įdeda viltį, kaipo dieviškąjį grudą į musų širdį prie Krikšto ,ir męs, su pagelba iš augštybės, turime tikėjimu, tai dieviškajai sėklai kaskart didesnį išsipletojimą suteikti. Kada mes tą dorybę tikrai gyvai ir tvirtai savyje palaikome, ji mums duoda didelę pagelbą. 1. Ji kaskart vis labjau musų širdį ati-

traukia nuo žemės ir musų akis į dangų pakelia. Priežodis sako: "Žmogaus širdis turi ko nors laikytis" t. y. širdis, su visais troškimais ir norais tur turėti kokį tikslą, kokį daiktą savo akyse, į kurį, taip sakant, savo rankas ištiesia, savo geismus ir pastangas pakreipia. Žmogus gi, perdaug prisiriša savo širdimi prie praeinančiųjų žemiškųjų turtų ir juose visai paskęsta. Todėl mums Dievas po akimis stato brangiausius turtus, save patį, savęs amžinąjį įgijimą, ir tai tame pasaulyje, į kurį, po trumpo žemiškojo gyvenimo ineisime, kad ten amžinai pasiliktume. Yra tai neapsakoma ,kiekvieną supratimą peraugštinanti laimė, kuri musų širdį pilnai ir visiškai prisotina ir kiekvieną jos troškimą ant visados nutildo. Šitą laimę turi mums tikėjimas nuolat nurodinėti ir taip troškimą mumyse uždegti, dėl kurio paniekinime laikytume viską, kas yra žemiška. Taip buvo su Šventaisiais, apie kuriuos Šv. Dvasia sako: *"Jųjų viltis buvo nemiringumo pilna"* (Išm. 3, 4), t. y. pilna minčių apie nemiringumą, apie amžinybę.

2. Gyva viltis duoda mums drąsą ir jiegą, kad dėl troškiamojo tikslo pasiekimo noriai vargus ir sunkenybes ant savęs imtume ir kilnia širdžia aukas darytume. Jokis jausmas žmogaus širdyje nėra taip stiprus, kaip laimės troškimas. Jis, galutinai, yra vienintelis akstinas, kuris visus žmogaus pasistengimus kreipia ir veda. Iš to eina tasai nenuilstantis, įtemptas pasaulyje žmonių veržimąsi ir jieškojimas tų daiktų, nuo kurių jie tikisi savo laimės. Gi tikintysis Krikščionis žino, jogei niekiškieji pasaulio daiktai tojo troškimo negalės apramyti. Todėl jis savo troškimus, su visa galybe, prie amžinųjų turtų kreipia; ir juo jojo viltis yra gyvesnė, juo smarkiau jį verčia, kad dėtų viską, dėl amžinosios laimės įgijimo.

PRITAIKYMAS. Žinai, jogei viltis priguli prie tų dieviškųjų dorybių, kurios yra butinai reikalingos, kad čia Dievui patiktume ir paskui pelnytume amžiną

laimę. Auklėk tad vilties dorybę, mąstydamas tankiai apie neapsakomąsias linksmybes amžinybėje, širdingą jųjų troškimą savyje užlaikydamas ir tvirtą pasitikėjimą turėdamas, jogei Visagalingasis, neveizint į tavo silpnybes ir vargą, dėlei Viešpaties Jėzaus, tau pagelbės tą gražųjį tikslą pasiekti. Kaip tankiai Išganytojas Apaštalus ragindavo, jiems didį, amžinąjį užmokesnį primindamas! *"Linksminkitės ir džiaugkitės; nes jųsų užmokesnis bus didelis danguje"* (Mat. 5, 12). *"Dabar, tiesa, nuliudimą turite; bet jųsų nuliudimas bus atmainytas į džiaugsmą ir jųsų džiaugsmo niekas nuo jus neatims"* (Jon. 16, 20-22). Kuomet viltis tave gyvai perima Jokia auka nebus tau persunki, jokis vargas nebus perdidelis; nes dangus yra to vertas.

O Viešpatie! Gaivink ir stiprink mano viltį, kad pasaulį mokėčiau paniekinti ir kilnia širdžia tų gėrybių jieškočiau, kurios amžinai tęsa.

PASIRYŽIMAS. Tankiai Šv. Povilo žodžius atsimįsiu: *"Musų pagyvenimas yra danguose, iš kur laukiame ir Išganytojo Viešpaties musų Jėzaus Kristaus"* (Phil. 3, 20).

ŠEŠTOS SAVAITĖS PO TRIJŲ KARALIŲ ŠEŠTADIENIS.

Apie Vilties dorybės veikimą mumyse (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis dievotą kentėtoją Jobą, kaip jis savo skausmuose šaukia: "Kad Viešpats mane ir užmuštų, bet vis Jame viltį turėsiu" (Job. 13, 15).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad visuose gyvenimo sukuriuose tvirtą inkarą viltyje atrastumei.

1. PUNKTAS. Viltis mus ramina liudnose valandose ir mus mokina, kaip iš vargo naudą turėti.

SVARSTYMAS. Priešintis tam viskam, kas mus spaudžia ir sopulį daro, yra tai mums prigimtas daik-

tas. Kiekviena gyva esybė gina save nuo nesmagumo ir sopulio. O betgi viltis didelio pelno gali žmogų palenkti, kad su noru priimtų tą, kas jo prigimimui sunkenybę daro. Tai męs matome kasdieniniame gyvenime. Ligonis pritaria skaudžiai operacijai, jei jis tuomi pasitiki sveikatą atgauti. Gi ant žemės keleivių guli sunkus sopulių jungas. Prie jų prisideda ypatingi bandymai, kuriuos Viešpats daleidžia ant savo ištikimųjų. Todėl Jis visiems, kurie noriai Jo jungą ant savęs ima, dėl Jėzaus jį neša ir per Jėzų jį pašvenčia, užtikrina nevystantį vainiką ir linksmybės jurą ateityje, kaipo užmokesnį. Viešpats nuolat nurodo savo ištikimiems šitą perviršdidelį užmokesnį kad jojo įgijimo viltis, juos visuose varguose ramintų ir kantrybę pripildytų. Todėl Makkabejų motina į savo jauniausįjį sunų, kuomet tas į kančią buvo velkamas, taip kalbėjo: "*Prašau tavęs, vaikelį, pažvelgk į dangų"* (2 Makk. 7, 28). Tasai pilnas vilties pažvelgimas suteikė jam nepajudinamąją drąsą.

PRITAIKYMAS. Kaip didelę tvirtybę ir kantrybę atrado kankintiniai visose savo kančiose, atmindami didį užmokesnį ateityje! Ir Apaštalai džiaugėsi, kuomet jie buvo verti, dėl Jėzaus užgėdinimą kęsti (Ap. Dr. 5-41). Jei tu, gyvenimo priešinybėse, buvai tankiai iki šiol nekantrus, tai tas atsitiko todėl, kad nepasirupinai antgamtinę viltį atgaivinti ir joje pajiegos bei stiprybės jieškoti. Apaštalas rašo: *"Musų dabartinis vargas yra trumpas ir lengvas, daro mumyse neapsakomų, amžiną, viską persveriančią garbę"* (2 Kor. 4, 17).

Atleisk man, Viešpatie, jei kartais, skausmo valandoje, nekantrus ir nusiminęs buvau kaip tie, kurie jokios vilties neturi (1 Tess. 4, 13).

2. PUNKTAS. Viltis mums duoda tvirtumą ir mus apsaugoja nuo svyravimo.

SVARSTYMAS. Iš prigimimo širdis yra svyruojanti ir nepatvari. Ji yra žaislas iš viršaus įeinančių į mus, ar tai palinksminančių ar tai sloginančių įspudžių. Iš to eina atsimainantis upas, iš to širdies neramybė. Ji panėši į laivelį šian ir ten juros bangų mečiojamą. Ji reikalauja tvirtos paramos, prie kurios prikibti galėtų. Ta tvirta parama sviruojančiai širdžiai yra ir gali buti tik Dievas. Nes Jis gali visas audras sustabdyti, Jis gali mus iš visų pavojų tvirta ranka išvesti. Ir ryšys, kuris mus prie tos tvirtos paramos laiko, yra tai viltis, nepajudinamasis pasitikėjimas. Kada širdis nepajudinamu pasitikėjimu prie Dievo prisiriša, tada ji tik susiramina, o nedrąsa ir baimė išnyksta. Todėl tikinčiajai širdžiai viltis yra tas, kas sujudintoje juroje, yra inkaras laivui.

PRITAIKYMAS. Jei nori nuo svyravimo apsisaugoti ir savo širdį ramybėje išlaikyti, taip kad ramia akia į ateitį žiurėtumei ir viską, kas atsitiks priimtumei, tada gyva viltimi ir nepajudinamu pasitikėjimu jieškok paramos Dievuje ir vien tik Dievuje. Tik taip tu prieisi prie tos ramybės, kuri yra butinai reikalinga, kad dorybės keliu žengtumei ir tikrai dvasišką gyvenimą vestumei. Kalbėk su Šv. Augustinu :

“Tu, Dieve, mus dėl savęs sutvėrei; ir musų širdis yra nerami, kol nesusiramys Tavyje”. Viešpatie, atgaivink ir sustiprink manyje vilties dorybę.

PASIRYŽIMAS. Pratysiuos tankiai per dieną gražią maldelę kalbėti: *“Tavyje, Viešpatie, viltį tvėrėjau; nebusiu užgėdintas”* (Ps. 30, 2).

VELYKŲ LAIKAS. ,

SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS.

Dvasiškasis vynynas, kuriame turime dirbti.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dieviškąjį Išganytoją, kaip Jis savo klausytojams paduoda prilyginimą apie darbininkus Viešpaties vynyne: "Panaši yra dangaus Karalystė žmogui šeimynos tėvui, kurs labai anksti išėjo samdyti darbininkus į savo vynyną" (Mat. 20, 1).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad Viešpaties vynyne butumei atrastas, kaipo ištikimas darbininkas.

SVARSTYMAS. Dvasiškasis vynynas, į kurį visi žmonės yra pašaukti dirbti, yra tai nemirštamoji siela. Šio vynyno Viešpats yra patsai Trejybėje Dievas. *Dievas Tėvas* šitąjį daržą įsteigė Adome ir Jievoje, puikiausiu budu jį įtaisė ir gražiausiomis malonėmis jį papuošė. Jie ir visi jųjų ainiai turėjo tą dvasiškąjį daržą, ištikimu sandarbininkavimu, kaskart gražesniu padaryti. Deja, jis tapo išnaikintas nuodėmės, į kurią šėtonas pirmuosius žmones prigundė. Augščiausioji gi Trejybė nuo amžių buvo nutarusi, tąjį daržą, laiko pilnybėje, vėl pataisyti. Tai padarė *antrasis Dievybės Asmuo,* žmogumi tapęs Dievas. Jis nuėmė prakeikimą, sutrynė šėtono galybę ir savo neapsakomai karčiais kentėjimais ir mirtimi pelnyjo mums malonių gausybę. Todėl Šv. Petras rašo: *"Jus žinote, jogei ne pragaištančiais daiktais auksu arba sidabru esate atpirkti . . . ,bet brangiu Kristum krauju, kaipo nekalto ir nepatepto avinėlio"* (1 Petr. 1, 18). *Šv. Dvasia,* su Išganytojaus uždirbtu neišsemiamu kapitalu, tąjį daržą Krikšto Sakramente vėl įstabiai atitaisė ir net pati, kaipo malonių ir gyvybės davėja, kaipo dangiškasis daržininkas, joje apsigyveno. Kaip tasai daržas tur buti brangus ,jei Švenč. Trejybė nuo pradžios ir per visus paskui sekančius laikus taip daug juomi rupinosi! Kokio darbo Viešpats nuo mus rei-

kalauja tame vynyne, Jis pats paaiškina sakydamas Jeremijai pranašui: *"Pastačiau tave, kad tu išrautumei ir išnaikintumei, kad tu statytumei ir sodintumei"* (Jer. 1, 10). Męs turime išrauti nuodėmes ir nuodėmingus papročius, kurie musų širdyje šaknis suleido. Nuodėmė yra tai dvasiškoji piktžolė, kuri naikina gražų Šv. Dvasios daržą. Naikinti turime, kiek galint, nepriderančius palinkimus ir pageidimus, kurie nuolat musų viduje sukyla ir Šventajai Dvasiai prieštarauja. Jie yra įvairus pas įvairius žmones. Ir kiekvienas tame žvilgsnyje turi daug veikti, kad pasirodytų ištikimu darbininku. Mums reikia, ant galo, *žemę išdirbti ir sodinti,* t. y. męs turime brangius malonės grudus, kuriuos Šv. Dvasia mumyse įdėjo ,ištikimu sandarbininkavimu užlaikyti ir auklėti ir taip gyvenimą dorybėse kaskart labjau išplėtoti.

PRITAIKYMAS. Ar tankiai atsimeni apie tą brangųjį Dievo daržą, kurį savyje turi? Kas yra visa žemiškoji garbė prilyginus prie sielos daržo, ant kurio Trejybėje Dievas visus savo meilės turtus išpylė, kuriame Jis stebuklus ant stebuklų padarė? *"Nes ką padeda žmogui, nors jis nupelnytų visą pasaulį, savo gi dušiai nukentėtų pragaištį?"* (Mat, 16, 26). Todėl uoliausiai rupinkis tuomi, kad tą Dievo Daržą saugotumei, sodintumei ir augintumei. Ar gi nori užsipelnyti tą priekaištą, kurį Šv. Dvasia Priežodžių knygoje išreiškia: *"Ėjau vieno tinginio žmogaus daržu ir vieno kvailo vyro vynynu. Ir štai visą užpildė usnis ir jo viršų pridengė erškėčiai ir akmeninė tvora buvo išgriauta"* (Pr. 24, 30-3-). Ištikro, jokiu budu nenorėtumei lygintis tiems, kuriems tasai užmetimas buvo padarytas. Tokio gyvenimo pabaiga turėtų buti atmetimas, kaip Išganytojas sako: *"Tarną nenaudingą įmeskite į tamsiausias tamsybes tenai bus verksmas ir dantų griežimas"* (Mat. 25, 30).

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Nedaleisk man niekad užmiršti to, ką mano dušios daržui pada-

rei, kad tasai atminimas mane ragintų uoliai dabar dirbti ir savame laike vaisius išduoti. Atleisk man visus tinginiavimus ir apsileidimus.

PASIRYŽIMAS. Tankiai Viešpaties žodžius atsimįsiu: *"Buk ištikimas iki mirčiai, o duosiu tau gyvenimo vainiką"* (Apr. 2, 10).

SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ PIRMADIENIS.

Vienuolija — tai dvasiškasis vynynas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip dieviškasis Išganytojas tau, prie tavo professijos sako: "Eik ir tu į mano vinyną" (Mat. 20, 4).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad nenuilstančiu uolumu galėtumei parodyti dėkingumą už pašaukimo malonę.

SVARSTYMAS. Kai-kurie dvasiškieji mokytojai prilyginimą apie vynyną pritaiko prie vienuolinio luomo, Jam ypatingu budu tinka Izaijos pranašo žodžiai: *"Mano mylimąjam Dievui prigulėjo vynynas ant derlingos kalvos. Jis jį aptvėrė ir akmenis iš jo išrinko ir prisodino jį kiltais vynmedžiais, pastatė viduje jo bokštą ,padarė jame rusnį ir laukė, kada jis vynuoges išduos"* (Iz. 5, 1-2). Dievas numylėtąjį Vienuolijos daržą *aptvėrė,* kad nešvarus svečiai, lauko žvėrys, į jį neįlystų. Tasai aptvėrimas yra kliauzura ir regulos, kurių uždavinys yra laikyti ištolo gadinančią pasaulio dvasią, Dievo dvasiai priešingą, kad dorybių gyvenimas ramiai jame klestėti galėtų. Jis *išrinko iš jo akmenis,* tai yra daugeli kliučių, kurios pasaulyje ištikimą Dievo tarnybą nesykį sutrukdo: kaip artymas su giminėmis gyvenimas, rupestis žemiškaisiais reikalais, žemiški atžvilgiai. Jis vynyną *kiltais vynmedžiais prisodino:* daugeliu ypatingų malonių Vienuoliams suteiktų, kasdieniniuose apmąstymuose, dvasiškuose skaitymuose, bendruose lavinimuose, viršininkų perspėjimuose. Viduje daržo Jis *bokštą pastatė* tai

yra Šventą Namelį Altoriuje, kuriame Jis pats gyvena viduje tų, kuriuos į savo mylėtinius išrinko. Jis, ant galo, *rusnį įtaisė,* tai yra įvairius apsimarinimo ir savęs atsižadėjimo lavinimus, kuriuos artimas, bendras sugyvenimas, paklusnumas ir tt. su savimi atneša. Tą viską Viešpats padarė, kad saldžias vynuoges rinktų, saldžius tikros Dievo ir artymo meilės vaisius rastų, kurie vienuolijoje turėtų tarpti. Ar iš to nematai aiškiai, jogei Vienuolija yra mylimasis dangiškojo Tėvo daržas, kuriame, kaipo kitados rojuje, Jis nori su džiaugsmu vaikštinėtis? Ar Jis negalėtų teisingai pasakyti: *"Ką aš galėjau da savo vynynui padaryti, ko jam nepadariau?"* (Iz. 5, 5).

PRITAIKYMAS. Tu priguli prie tų, kuriuos Viešpats pašaukė Jo mylimame vynyne dirbti. Ar tai ne didelė garbė, ar tai ne ženklas, jogei Dievas nuo amžių su ypatinga meile apie tave mintijo? Jis tave į labai vaisingą žemę įsodino. Todėl tesėk savo pašaukime su širdingu dėkingumu ir šventu uolumu ir džiaugkis, jogei Išganytojas taip tau geras buvo. Dėkingumas už taip didelę malonę tur tave paraginti su nenuilstančiu stropumu dirbti, kad savo Viešpačiui liuosai, gryna ir paklusnia širdimi tarnautumei. Ištikimas, sulyg įžadų, gyvenimas padės tau prakilnias aukas daryti. Taip, su stipria Šv. Dvasios pagelba brangus dorybių vaisiai išnoks, ir užstos, taip sakant, tuos karčius vaisius, kuriuos Jis taip tankiai nuo pasaulinių žmonių renka. Buk tad ištikimas darbininkas, kad neužsipelnytumei užmetimo: *"Laukiau, kad mano vynynaš vynuoges išduotų, bet jis išdavė dyges"* (Iz. 5, 2). Kalbėk su Psalmistu: *"Dievo kalnas yra riebus kalnas. Yra tai kalnas, ant kurio Viešpačiui Dievui patiko gyventi; nes Viešpats ten gyvęs amžinai. Palaimintas tebus Viešpats visose dienose"* (Ps. 67, 17, 20).

PASIRYŽIMAS. Vienuolijoje su džiaugsmingu uolumu gyvęsiu, kaipo mylimame Dievo darže.

SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ ANTRADIENIS.

Laiko brangumas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip šeimynos tėvas dykai stovinčius darbininkus perspėja: "Ko čia stovite visą dieną dyki? Eikite ir jus į mano vynyną" (Mat. 20, 6-7).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės laiko brangumą aiškiai pažinti ir jį uoliai savo išganymui sunaudoti.

SVARSTYMAS. Tikėjimas mokina, jogei nuo naudojimo laiko, kurį mums Viešpats čia suteikia, priguli musų amžinasis likimas kitame pasaulyje. Pagal budą ,kaip męs juomi naudojamės, dieviškasis Teisėjas, amžių Karaliaus, kitados nutars, ar męs amžinai laimingais ar amžinai neliamingais pasiliksime. Todėl šaukia Šv. Bernardas: "O valandėle, nuo kurios visa amžinybė priguli!" Kitas dvasiškasis mokytojas sako: "Laikas yra medžiaga, iš kurios bus numegstas amžinybės rubas". Kiekviena valanda, kiekviena minuta turi tad amžiną svarbą. Ji neša mums arba amžiną naudą, kuomet naują brangų akmenį į musų dangiškąjį rubą įdeda ir musų amžinąją garbę padidina ,arba amžiną gėdą, kada męs joje nusidedame, arba apsileidžiame savo amžinąją garbę padidinti. — Kame gi yra ta amžinai svarbi laiko reikšmė? Tame, kad žemiškojo gyvenimo laikas, su savo valandomis ir minutomis yra tai bandymo laikas, malonės laikas, kuriame męs pilnomis rankomis galime semti iš Jėzaus Kristaus nuopelnų iždo. Kiekviename akiesmirksnyje galime turtingesniais tapti; bet su paskutiniu širdies suplakimu bus neatšaukiamai uždarytas priėjimas prie to iždo, taip kad męs per visus amžius nieko negalėsime padaryti savo nuostolio pataisymui. *"Kur medis krinta į pietus ar į žiemius, pasilieka vietoje ,kur jis nupuolė"* (Pam. II, 3). Prie to prisideda da laiko netikrumas. Nes negalime tikrai atsidėti nei ant vienos ateityje valandos. Mums nesitikint, ateis valanda, apie kurią Šv.

Jonas rašo: ***"O kad aš turėčiau da vieną mėnesį, da vieną dieną, kad savo sąžinę sutvarkyčiau"***. Bet veltu; pervėlu amžinai. O, kad pasmerktieji nors vieną pusvalandį išnykusio žemiškojo gyvenimo galėtų sugrąžinti, tikrai visi naudotųsi, kad su malonės pagelba, per tobulą gailestį, su Dievu galėtų susitaikyti. Bet tasai pusvalandis niekad nebus jiems suteiktas. ***"Ateina naktis, kada niekas negali darbuotis"*** (Jon. 9, 4).

PRITAIKYMAS. Kuomet gyvu tikėjimu šiai tiesai prisiveizdi, kaip tau išrodo svarbios, kaip daug reiškiančios valandos ir minutos šio gyvenimo! Ištikro, gaila, amžinai gaila kiekvieno valandos bertainio, kuris susigaišina, vietoje kad jį antgamtiniu tikėjimo aktu, gera intencija, sąžiningu regulų užlaikymu, ištikimu viršininkams paklusnumu, prie Dievo pakreipus ir taip amžinybei naudingu padarius. Be abejonės, pragaišintų gyvenimo valandų atminimas bus didžiausia skaistykloje kančia. Todėl stropiai rupinkis brangias dienos valandas ir minutas ištikimai dėl Dievo sunaudoti. Ir jųjų negali kitaip geriau sunaudoti, kaip tik užlaikydamas, dėl Dievo, regulų surėdymus, ir su noru ir meile atlikdamas paskirtus tau pašaukimo darbus. Viena iš daugelio Vienuolijos naudų yra ta, jogei regulos aiškiai parodo, kaip dienos valandas savo pašaukimo dvasioje gali sunaudoti, kad dienos gale pasakyti galėtumei: "Šios dienos mano darbas buvo Dievu je atliktas".

O mano Viešpatie ir Valdytojau! Apgailiu visas nenaudingai praleistas mano gyvenime valandas ir minutas. Padėk man, padidintu uolumu, vėl jas atpirkti, kad mano gyvenimo dienos ant Tavo teisybės svarstyklių butų atrastos turinčiomis vertę.

PASIRYŽIMAS. Tankiai savo aniolo sargo prašysiu, kad jis man nuolat laiko svarbumą primintų.

SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ TREČIADIENIS.

Užmokestis už darbą Viešpaties Vynyne.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip užveizdėtojas, šeimynos tėvui įsakant, vakare darbininkams užmokestį atiduoda ir tai kiekvienam po skatiką (Mt. 10, 9).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad ištikimu savo pašaukime darbu taptumei vertas užmokesčio, kurį Viešpats visiems savo tarnams pažadėjo.

1. PUNKTAS. Užmokestis — lygus visiems.

SVARSTYMAS. Dieviškasis Išganytojas prilyginime nurodo, jogei užveizdėtojas visiems darbininkams davė po skatiką, t. y. visi gavo lygų užmokestį. Ką Jis norėjo tuomi parodyti? Pagal Šv. Grigaliaus išguldymą lygus užmokestis reiškia dangų, amžinąją laimę kitam pasaulyje, kuri, toje reikšmėje yra visiems lygi, nes kiekvienas ten tokį laimės, džiaugsmo ir linksmybės saiką gauna, kokį išsigali priimti, taip, kad jam nepasilieka daugiau nieko pageidauti. Todėl danguje pavydui ir nepasitenkinimui nėra jokios vietos. Įsivaizdink sau du pavaldiniu, kurie nuo savo karaliaus gavo dovanų labai gražų, brangiais akmenimis išsodytą rubą. Abu gavo tą pačią dovaną, tą gražų rubą ,kiekvieno ugiui ir stuomeniui pritaikintą. Vienas gi iš jų yra augšto ugio, o kitas žemo. Argi mažesnis galės sakyti, kad jis mažiau gavo? Tikrai ne. Jei butų tokio didumo rubą gavęs kaip ir pirmasis, jis nebutų galėjęs jo nešioti. Todėl abu lygią dovaną gavo. Išganytojas nori, toliau, tais žodžiais parodyti, jogei dangus, su savo laime, visokį supratimą peraugštinančia, yra ne tiek užmokestis, kurio žmogus pagal teisybę, galėtų reikalauti, bet, jog tai yra liuosa dovana neapsakomojo Dievo gerumo. Tiktai liuosas ir prakilnus Dievo gerumo pažadėjimas duoda mums amžinosios laimės Užtikrinimą. Ir amžinosios laimės saikas toli peraugština darbą, kurį Dievo tarnas čionai atlieka.

PRITAIKYMAS. Buk ištikimas Dievo tarnyboje. Užmokestis, kurį Jis tau duos neturi jokio, su tavo menku darbu, palyginimo. Jis yra tukstantį kartų didesnis, nei kaip tavo darbas galėtų tikėtis. Jis yra neišsemiamos Dievo gėrybės dovaną. Tankiai sau atsimink dangaus laimę, į kurią įeisi, jei praeinančiuose žemiškojo gyvenimo metuose, kaipo sąžiningas Viešpaties tarnas dirbsi. *"Kurie su ašaromis sėja, su džiaugsmu pjaus"* (Ps. 125, 5).

"Kaip mylimi, Viešpatie, yra Tavo gyvenimai!" (Ps. 83, 2). *"Kaip elnias trokšta šaltinio vandens, taip mano dušia trokšta Tavęs, Dieve. Kada aš nueisiu ir pasirodysiu prieš Dievo veidą?"* (Ps. 41, 2-3).

2. PUNKTAS. Užmokesčio nelygybė.

SVARSTYMAS. Jokis žmogus, iš prigimimo, negal, savo Dievo, augščiausios ir tobuliausios gerybės ir meilės versmės, matyti ir toje laimės bedugnėje paskęsti. Jis, į dangų įeidamas reikalauja da ypatingos malonės ,kurią teologai *"Garbės šviesa"* vadina. Šita malonė turi, žinoma, įvairius laipsnius; juo didesnė ir gausesnė malonė, juo didesnė taip-pat dvasiškoji apdovanotos dušios pajiega, ir juo didesnis laimės saikas, kurį kitame pasaulyje jinai gauna, tosios laimės, apie kurią karalius pranašas sako: *"Nusigers tavo namo gausumu ir tavo gausybės srove juos pagyrdysi. Nes tu esi gyvenimo šaltinis ir tavo šviesoje regėsime šviesą"* (Ps. 35, 9-19). Tosios palaimintųjų malonės saikas yra pagal žmogaus gyvenimo dovaną ant žemės, pagal jo pašvenčiamosios malonės laipsnį ir Dievo meilės grynumą, prie kurio dušia pakilo ištikimu ant žemės darbu.

PRITAIKYMAS. Šita mintis turi tave paraginti, kad gerame nenuilstančiai žengtumei pirmyn ir Dievo meilėje diena iš dienos augtumei. Juo ištikimiau tai darysi ,juo giliau kitados įeisi į neapimamą Dievo grožybės ir meilės versmę.

Viešpatie! Padėk man kaskart labjau numirti pasauliui, o Tau tik gyventi ir Tavo meilėje augti, idant kitados prie tų prigulėčiau, apie kuriuos Šv. Jonas sako: *"Palaiminti, kurie į avinėlio vestuvių vakarienę yra pakviesti"* (Ap. 19, 9).

PASIRYŽIMAS. Mano obalsis bus: "Dėl dangaus niekad nedirbu perdaug".

SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ KETVIRTADIENIS.

Paskučiausieji bus pirmieji, o pirmieji bus paskučiausieji.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis dieviškąjį Išganytoją, kaip Jis prilyginimą apie Viešpaties vynyno darbininkus rimtais žodžiais užbaigia: "Paskučiausieji bus pirmieji ir pirmieji paskučiausieji" (Mat. 20, 16).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės iš tų žodžių apmąstymo didelę naudą įgyti.

1. PUNKTAS. Paskučiausieji bus pirmieji — labai suraminantieji ir vilties priduodantieji žodžiai.

SVARSTYMAS. Jie yra suraminantieji ir paraginantieji tiems visiems, kurie savo praėjusiame gyvenime suranda kai-kuriuos užmetimus. Darbininkai, kurie pagal prilyginimą didesnę dienos dalį dyki stovėjo turgavietėje, šeimynos tėvo kviečiami, tik vienuoliktą valandą atėjo į darbą, tai yra neužilgio prieš užmokesčio padalinimą. Jie atėjo į vynyną ir visas savo jiegas dėjo, kad pavestąjį jiems darbą sąžiningai atliktų. Ir štai užveizdėtojas, laikydamasis Viešpaties patarimo, rodo pasigailėjimą tiems darbininkams ir duoda labai turtingą užmokestį. Todėl Krikščionis neturi niekad nusiminti.

Gal jis rupintis ir apgailestauti praėjusiojo gyvenimo daug pragaišintų dienų, bet, kol gyvas, klaidą pataisyti, da niekad nėra pervėlu. Kuomet jis pasitaiso ir rimtai susimąsto, kuomet tikra, širdinga gai-

lestimi, ištikima atgaila, padidintu uolumu stengiasi pragaišintą atitaisyti, tada meilaširdingasis Dievas jo neatmes. Nes susigraudinusia ir nužeminta širdžia Tu, Dieve, nepaniekysi? (Ps. 50-19). Jis gal uoliai malonėmis naudodamasi da augštai pasikelti. Jis gal da tuos pralenkti, kurie dėl savo praėjusiojo gyvenimo neturi taip sunkių išmetinėjimų. Dievas atlygina gerą valią. Kaip tas yra teisinga, parodo mums šventi Katalikų Bažnyčioje atgailotojai.

PRITAIKYMAS. Stengkis ir tu toje suraminančioje tiesoje drąsa ir viltį pasemti. Dėk visas savo pastangas; nes Dievo malonė gal išduoti trumpame laike gražiausius vaisius, jei ji puola į dirvą, susigraudinimo dvasia sujudintą ir derlia padarytą. Iki paskutiniam tavo širdies suplakimui tu savo naudojimui turi atvirą neapsakomai turtingą Jėzaus Kristaus nuopelnų iždą. Jei latras keliomis valandomis prieš savo mirtį malonę atrado, kas gi tada nusimintų ir dvasios nupuolimu savo geros valios pajiegą apsilpnintų?

"Jei į neteisybes žiurėsi, Viešpatie, Viešpatie, kas išturės ? Bet pas Tave yra pasigailėjimas ir dėlei Tavo įstatymo laukiau Tavęs, Viešpatie. Pasitikėjo mano dušia Jo žodžiu, viltį turėjo dušia mano Viešpatyje. Nes pas Viešpatį yra mielaširdystė ir gausus pas Jį atpirkimas" (Ps. 129, 1).

2. PUNKTAS. Pirmieji bus paskučiausieji — žodžiai, kurie ragina nusižeminti ir išganingą baimę turėti.

SVARSTYMAS. Tie žodžiai labai tinka išganinga baime mus pripildyti, pagal Apaštalo žodžius: *"Su baime ir drebėjimu dėl išganymo jųsų dirbkite"* (Pilip. 2, 12). Nors savo praėjusiame gyvenime ir kiek gero galėtume surasti, nors patys sau galėtume pasakyti, jogei nuo jaunybės Dievui tarnavome, tai bet jokio pamato neturime klaidingu tikrumu apsira-

minti ir manyti, jogei jau nieko mums daugiau nereikia bijotis. Kaip atmaininga ir nepastovi yra žmogaus valia! Istorija paduoda nevieną pavyzdį tokiu, kurie pragyvenę daug metų garbingame uolume, o betgi užėjo ant pražuties kelio. Atsimink, pavyzdžiui, Saliamoną, Tertulijoną ir kitus. Kaip veik žmogus apleidžia nusižeminimą ir savim neišsitikėjimą, atsiranda didžiausiame pavojuje. Ir senyvas amžius negal jo apsaugoti. Todėl persergsti Apaštalas : *"Dėlto, kas tarias jog stovi, tėsidaboja idant neparpultų"* (1 Kor. 10, 12).

PRITAIKYMAS. Mąstyk tankiai apie Viešpaties žodžius: "Pirmieji bus paskučiausieji". Kaip nevienas vienuolis, kuris daug metų ištikimai savo pašaukime gyveno, paskui iš savo augštumo iškrito ir žemai nupuolė! Laikykis todėl nusižeminimo pakalnėje ir saugokis lipti ant kalno savimeilės ir išdidumo. "*Perskrosk, Viešpatie, Tavo baime mano kuną"* (Ps. 118, 120). Neduok man niekad užmiršti, jogei aš pats iš savęs n'esmi daugiau niekas, kaip tik silpnybė ir vargas. Tik Tavo ranka gal mane stiprinti ir laikyti.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu Viešpaties perspėjimo žodžius: *"Kas save išaugština, bus pažemintas"* (Mat. 23, 12)

SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ PENKTADIENIS.

Kaip pasielgdavo Išganytojas santykiuose su savaisiais.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Išganytoją, kaip Jis tankiai su savo Apaštalais į nuošalį pasitraukia ir meiliausiu budu su jais pasielgia.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, surasti šiame apmąstyme praktiškus nurodymus kaip su sandraugais apsieiti.

SVARSTYMAS. Nieko nėra taip sujudinančio, taip patraukiančio, kaip Jėzaus pasielgimas su savai-

siais, savo Apaštalais ir savo mokytiniais. Ir čionai Jis bus mums paveikslas ir pavyzdys, kurio niekad užtektinai sekti nesugebėsime. Tėviškoji meilė viršininkų į pavaldinius ir kudikiškoji meilė pavaldinių į viršininkus turi buti ryšys, kuris vienuolijos narius arti tarp savęs sujungia. Viršininkų pasielgimui šie žodžiai tur buti pamatu : "Duok meilę, o rasi meilę o pavaldinių: "Mylėk savo viršininkuose tavo dieviškąjį Išganytoją, o Jis per juos visus tavo žingsnius kreips ir ves. Kaip nepalyginamai gražiai spindi ta meilė Jėzaus pasielgime su savo mokytiniais! Jis parodė jiems savo ypatingą meilę 1. tuomi kad savo pasikalbėjimuose su jais vartojo švelniausius, labjausiai patraukiančius išsireiškimus: *"Jau nebevadinsiu jusų tarnais",* taip Jis kalba į juos *"Jus gi pavadinau prieteliais"* (Jon. 15, 15). Du sykiu Jis juos net pavadino "*mano suneliai"* (Mat. 10, 24, Jon. 13, 33), ir po prisikėlimo *"savo broliais"* (Jon. 20, 17). Kaip buvo meili Jo atsisveikinimo su savo mokytiniais kalba! *"Nepaliksiu jusų našlaičiais: aš prašysiu Tėvo ir duos jums kitą Palinksmintoją"* (Jon. 14, 16-18). Toliau: *"Geiste geidžiau valgyti su jumis tas Velykas"* (Luk. 22, 15). 2. Jis rupinosi jaisiais meiliausiu budu. Jis rodė jiems savo užuojautą, kuomet jie po savo darbų buvo nuilsę, sakydamas: *"Eikite skyrium į tuščią vietą ir atsilsėkite truputį"* (Mrk. 6, 31). Jis tą užuojautą išreikšdavo meiliausiais žodžiais: *"Vaikeliai, ar turite ką valgyti? . . . "Ateikite ir valgykite",* parengė Jis jiems ant kranto ežero Genezareth stebuklingai valgyti, kad nuilsę pasistiprintų (Jon. Sk. 21). Taip Jis kitą syk galėjo jų klausti: "Kada išsiunčiau jus be maišelio ir sakvės ir be kurpių, argi truko jums ko nors?" (Luk. 22, 35). Jis juos gynė prieš Pariziejus, kuomet tie jiems prikaišiojo, kad nepasnykauja. Jis juos 'gelbėjo, kada juroje didelė audra pakilo. *"Dėlko baikštus esate, mažatikiai!"* (Mat. 8, 26). *"Aš esmi, nesibijokite"* (Mat.

14, 28). Jis užstoja juos, kada kareiviai, Alyvų Darže ,nori ant mokytinių užsipulti. Jis jais visais rupinasi, kaip tėvas savo mylimaisiais vaikais. 3. Jis nebuvo jiems niekad nemalonus, bet rodė, jog jie Jam yra mieliausi. Todėl Jis uoliai pašvęsdavo jiems savo laiką. Kaip tankiai Jis pasilikdavo su jais vienas, kad juos pamokintų ir padrąsintų!

PRITAIKYMAS. Tirinėk save ar tu pasielgime su kitais panašiu budu apsieini. Ar visuomet turi dėl jų širdingą meilę? Ar parodai jiems, jog jie tau brangus, brangesni už tuos, kurie nepriguli prie tavo vienuolijos? Žinai, jogei tie, kurie tą patį su tavimi abitą nešioja ir prie tos pačios dvasiškosios šeimynos priguli, pirmą teisę turi prie tavo užuojautos ir prielankumo; nes pats Išganytojas juos tau į sandraugus davė. Todėl noriai jiems patarnauk ir parodyk jiems tikrą širdingumą, kada jie kenčia arba nuo darbų nuilsta, arba nuo metų naštos nulinksta. Užstok juos, jei kiti juos neteisingai peikia ir gink juos nuo piktų užsipuolimų. Visu savo pasielgimu aiškiai parodyk, jogei netik neturi jokios sunkenybės buti su jais, bet džiaugsmą, nors jie ką nors tokio ir turėtų, kas butų sunku pakęsti. Apsiėjime su jais niekad nevartok skaudžių, įžeidžiančių žodžių; verčiau padrąsyk juos gerame ir suramink juos. Tikra meilė visuomet apie tai mąsto, kad nulyginus kelius tų, su kuriais arti gyvena.

O mano dieviškasai Išganytojau! Atleisk man visas klaidas, kurių aš apsiėjime su sandraugais dasileidau. Duok man mylinčią širdį, kuri rupinasi tik geru tų, kuriuos man į draugystę pridavei.

PASIRYŽIMAS. Tankiai save tyrinėsiu, ar aš stengiuosi santikiuose su sandraugais Jėzaus Kristaus pavyzdį sekti.

SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ ŠEŠTADIENIS.

Kaip pasielgdavo Išganytojas akyvaizdojc savo mokytinių ydų.

1. ĮŽANGA. Statyk vėl sau po akimis prieteliška, meilų Išganytojaus su Apaštalais pasielgimą ir Jo malonų jiems prielankumą.
2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, ydas ir silpnybes savo sandraugų teisioje dvasioje nukęsti.

SVARSTYMAS. Apaštalai, visi iš darbininkų luomo paimti ir be ypatingojo išauklėjimo užaugę, turėjo nemažą klaidų ir ypatingumų, kurie bendrą su jais gyvenimą apsunkindavo. Savo dieviškojo Mokytojo kai-kurių pamokinimų jie visai nesuprasdavo, arba suprasdavo atbulai. Jo užklausymai jiems tankiai nubozdavo. Kai-kurie iš Apaštalų buvo greiti ir karšti ,kiti gi garbės trokštantieji ir pavydus. Jie pageidavo žemiškosios didybės savo dieviškojo Mokytojo Karalystėje. Beto, truko jiems, kaip galima dasiprasti, malonaus ir patraukiančio mandagumo. Todėl, žmogiškai kalbant, nelengva buvo dieviškajam Išganytojui nuolat su jais buti ir su jais santykius turėti. Bet kaip gi Išganytojas pasielgdavo akyvaizdoje šių saviškių ydų? 1. Kai-kurias ydas, kurias mokytiniai turėjo prikibusias, iš priežasties savo kieto ir sunkaus gyvenimo, ir kurių jie nebuvo kalti, paliko visai nejudintas. Pakęsdavo Jis jąs neišsemiamoje kantrybėje, neduodamas niekad mokytiniams suprasti, jog jos Jam sunkenybę daro. Prie tokių ydų prigulėjo tankiai nemandagus jų pasielgimas ir jųjų kalbos budas. 2. Į kitas ydas Jis atkreipdavo jųjų atidą ir stengėsi juos pataisyti; tečiau Jis prie to ėjo labai protingai ir pamaži. Neviską gali išsyk atitaisyti. Kuomet Jisai tas ydas ilgai tylėdamas kentė ir mokytiniai, pamaži, jau tiek buvo pralavinti, kad perspėjimas galėjo buti naudingas, nurodė Jis jąs ir drąsino juos ne smarkiu bet prietelišku budu, priešai ydas kariauti. Jis sakė: *"Pagonų ka-*

raliai viešpatauja ant jų, ir kurie turi ant jų valdžią vadinusi geradariais. Jus gi ne taip; bet kurs tarp jųsų yra didesnis, tebuna kaipo mažesnysis ir kurs yra vyriausias, — kaipo tarnas" (Luk .22, 26). *"Žmogaus Sunus neatėjo idant Jam tarnautų, bet tarnauti"* (Mat. 20, 28). 3. Jis turėjo da ir trečią budą. Kaikurių silpnybių pataisymą paliko Jis vidujam dieviškosios malonės veikimui, kurią Jis Apaštalams, per Šventąją Dvasią, gausiausiu saiku suteikė. Jis žinojo» jog jiems geros valios netrykšta; dvasiškame gi gyvenime pažangą darant, malonė savaime veikia ir silpnybes prašalina. *"Daug dar turiu jums sakyti, bet dabar negalite pakelti"* (Jon. 16, 12). 4. Pagalios Jis niekad nesirodė atkarus, suerzintas ir asmeniškai įžeistas, jei jie prie Jo neužlaikydavo tų atsižvelgimų, kurių Jis turėjo tiesą nuo jų reikalauti. Atsimink Jo malonumą Getsemane Darže, kur mokytiniai pasidavė miegui, kada Jis karščiausią ir karčiausią mirties karę kariavo.

PRITAIKYMAS. Kaip pamokinantis yra šis, Jėzaus, tavo dieviškojo paveikslo, pavyzdys! įsidėk jį giliai sau širdin. Išganytojas pats buvo be silpnybės ir ydos, o betgi santykiuose su savo mokytiniais, iš atžvilgio į jų silpnybes ir ydas buvo kantrus ir malonus. Męs, žmonės, visi turime savas ydas; todėl turime savitarpyje kantrybę turėti ir savo ydas prielankia meile pakęsti. Jei sandraugas tur gerą valią, ir rimtai stengiasi dvasiškame gyvenime pažangą daryti, tai susilaikyk nuo papeikiančių pastabų; toliau malonė pataisys. Verčiau, melskis, ištikimoje meilėje, už visus savo draugus. Jei perspėjimas reikalingas, tai daryk jį prietelišku budu, tuo budu, kuris nesmagumo nedaro, bet apie tavo širdies gerumą liudymą duoda. Nepasirodyk niekad, jog esi asmeniškai įžeistas, o tada kiekvienas perspėjimas atneš vaisių.

O mano dieviškasai Išganytojau! Gailiuosi už visus paklydimus, kurių, kitų silpnybių akyvaizdoje,

dasileidau. Padėk man, pagal Tavo pavyzdį, kantrybėje ir meilėje ydas nukęsti. Duok man Tavo Dvasią, o visuomet teisų kelią surasiu.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu Apaštalo žodžius: *"Vienas kito naštas nešiokite, o taip išpildysite Kristaus įstatymą"* (Gal. 6, 2).

PO SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS.

Dievo žodžio sėkla.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis sėjiką, kuris, pagal šio sekmadienio prilyginimą sėja dirvoje sėklą.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės iš šio prilyginimo didelę naudą pelnyti.

SVARSTYMAS. Išganytojas sako: *"Išėjo, kuris sėja, sėti savo sėklą"*. Tasai sėjikas yra tai tapęs žmogumi Dievas, kuris, kaipo žmonijos Mokytojas iš dangaus nužengė ant žemės. Sėkla, kurią Jis sėja yra kilčiausia, vaisingiausia sėkla, kokią męs įsivaizdinti galėtume. Yra tai išganymo tiesos, kuriąs Jis. Dievo galybėje žmonėms skelbia, kaip pats liudija: *"Dėlto atėjau į pasaulį, kad duočiau liudijimą tiesai"* (Jon. 18, 37). Yra tai ištikro dieviškoji sėkla. Yra dieviškoji, pirmiausia, dėlto, kad betarpiškai ir tiesioginiai iš Dievo eina, kaip pats Išganytojas sako: *"Sėkla yra Dievo žodis"*. Viskas, ko paprastai, čia ant žemės, mus mokina, yra tik žmogaus žodis. Todėl jis negal didesnės galybės turėti, kaip tik tą, kurią jam žmonės gali priduoti. Gi tikėjimo mokslas, kurį, pirmiausia, Išganytojas, savo asmenyje, skelbė ir kurio dabar nuolat per savo Bažnyčią mokina, turi betarpiškai dieviškąją pradžią. Jis, savo teisingumo užtikrinimą tur savyje ir remiasi neklaidinguoju Augščiausiojo autoritetu? Mes galime ant jo statyti gyvenant ir mirštant, be baimės, kad ant klaidingo

pamato nepastatytume. Jis, toliau, yra dieviškoji sėkla, nes tikėjimo mokslas yra taip neatmainomas, kaip ir Tasai, iš kurio lupų jis išėjo: *"Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis"* (Mat. 24, 35). Žmonių žodžiai atsimaino. Mokslo sistemos taip mainosi kaip ir laikai. Viskas, kas nėra Dievas, atsimaino. Ir kaip vienas Dievas yra neatmainomai teisingas, tai taip ir Jo žodžiai. Tegul visi mokslininkai, puikybe apsvaiginti, užsipuola ant tikėjimo mokslo; bet veltu. Dievo žodis amžinai tęsa. Šv. Povilas sako: *"Jėzus Kristus vakar ir šiandieną tas pats ir ant amžių"* (Žyd. 13, 8). Yra tai, ant galo, *dieviškoji* sėkla, nes ji turi įstabų, dievišką vaisingumą. Apaštalas rašo: *"Nes žodis Dievo yra gyvas ir galįs ir aštresnis už kiekvieną kalaviją dviašmenį: ir perveriąs iki perdalinimo dušios ir dvasios, taipogi ir sąnarių ir smegenų"* (Žyd. 4, 12). Ką padarė pasauliniai mokslai su savo garsiais žodžiais pakėlimui ir padorinimui žmonijos? Ar jie nors vieną nusidėjėlį atvertė ir į šventąjį atmainė? Ar jie kada nors vieną tautą iš prietarų ir netikybos išgelbėjo? Ar jie kada nors vienai silpnai žmogaus širdžiai suteikė gabumą karžygišką auką padaryti? Gi Dievo žodžio sėkla tai padarė. Šv. Petro prastus žodžius pirmose Sekminėse išgirdę, trįs tukstančiai žmonių atsivertė. Dievo pirštas yra tame. Pamąstyk apie didelius Dievo ir artymo meilės darbus, kuriuos Dievo žodžio sėkla išdavė laikų bėgyje.

PRITAIKYMAS. Šitos mintys, rimtai apsvarstytos, turėjo tau didelę Dievo žodžio pagarbą įkvėpti. Tą pačią pagarbą, kurią tu esi kaltas Dievui, taip-pat esi kaltas ir Jojo žodžiui ir Evangelijai, Šventam Raštui, neklaidingam mokinimui Šv. Bažnyčios, kadangi ji mums Dievo žodį gryną ir nesugadytą paduoda. Tos mintys turi, toliau, tave taip sudrutinti ir sutvirtinti tikėjime, tikrame katalikų tikėjime, kad visi gudrių, aptemusių mokslininkų pasikėsinimai nesuge-

bėtų tavęs, tavo įsitikinimuose, nei mažiausiai pajudinti arba nei mažiausią liuosą abejojimą sukelti. Ant galo turi suprasti, jogei ne Dievo sėkla yra kalta, jei ne visi, kurie Dievo žodžio klauso, susipranta ir šventą gyvenimą pradeda vesti, nes grudai, kada ant kietai sumindžioto kelio krinta, negali prigyti, nors ir vaisingiausi butų.

O mano Dieve! Dėkoju Tau, jogei ir mano širdin Tavo žodžio dieviškąją sėklą įsėjai. Padėk man, kad kasdieniniame apmąstyme iš jos pajiegą ir gyvenimą semčiau.

PASIRYŽIMAS. Dievo žodį visuomet didelėje pagarboje laikysiu.

PO SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ PIRMADIENIS.

Gera dušios dirva.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis dieviškąjį sėjiką, kaip jis į derlingą dirvą įberia sėklą, kuri paskui daugeriopą išduoda vaisių.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės visuomet priimti Dievo žodį į gerai prirengtą širdį.

SVARSTYMAS. Sėjamoji sėkla buvo, ištikro, geriausia, kilčiausia sėkla ,o betgi, kaip nelygus buvo sėjimo vaisius! Tasai nelygumas turėjo savo priežastį dirvoje. Tiktai gera dirva išdavė daugeriopą vaisių. Taip lygiai ir su Dievo žodžiu atsitinka, kuris pamoksluose, apmąstymuose ir dvasiškuose skaitymuose ir tt., buva į musų širdį sėjamas. Kad jis vaisingu mumyse taptų, reikia, kad musų širdies žemė, butų rupestingai prirengta. Tas įvyksta pirmiausia per gyvą tikėjimą ir gilią pagarbą. Nes žodžiai, kuriuos girdime, tai ne žmogaus žodžiai, bet paties Dievo, žodžiai pilni tvirtybės ir gyvenimo, žodžiai atsinešantieji į augščiausius, į švenčiausius da-

lykus, į Dievą, į Jojo garbę ir musų pačių amžinąjį gyvenimą. Kada tasai tikėjimas ir toji pagarba mus gaivina, tai į šalį eina viskas, kas Dievo žodžio veikimą sutrukdo: tasai abejutiškumas, tas noras kritikuoti, ką naujo ir įdomaus išgirsti ir tt. Tada uoliai Dievo žodžio klausysim ir nusižeminime su dievotu Samueliumi sakysime: *"Kalbėk, Viešpatie, tavo tarnas klauso"* (1 Kr. 3, 19). — Širdies žemė da tuomi tur buti prirengta, kad atsimintumei savo silpnybes ir dvasiškąjį aklumą ir gyvai įsitikintumei, kaip labai pamokinimo ir apšvietimo iš augštybės reikalauji, kad įvairiuose dvasiškojo gyvenimo atsitikimuose nepaklystumei kelio atradime, kuris vien tik tegali tave išgelbėti. Niekas, kad ir labai butų mokintas, nesugeba sau vadovu buti. Savimeilė ir nepriderantieji musų širdies palinkimai labai mus lengvai apgauna. Todėl iš atžvilgio į save mes esame akli ir nesugebantįs; Išganytojas sako: *"Jeigu aklas aklą vestų, abu į duobę įpuola"* (Mat. 15, 14). Kad Dievas į mus kalbėtų ir musų dvasios apakimą prašalintų, tai mums reikia savo silpnybę išpažinti ir nusižeminime pripažinti, jogei pamokinimo labai reikalaujame. — Galop, žemė da tuomi tur buti pataisyta, kad trokštume Šv. Dvasios šviesos, apšvietimo ir pamokinimo. Juo didesniame nusižeminime ir juo širdingiau trokšime, juo galingiau Viešpats jausis patraukiamas atidaryti mums apmąstyme, dvasiškame skaityme, pamoksle musų pačių akis, jąs į mus pačius atkreipti ir parodyti, ko mums reikia, kad Dievo keliais vaikščiotume.

PRITAIKYMAS. Ištirk dabar save, ar panašiu budu prisirengi Dievo žodžio klausyti. Be gyvo tikėjimo, be gilios pagarbos, be tikro nusižeminimo ir širdingo apšvietimo troškimo, tik mažai arba ir visai iš Dievo žodžio naudos neturėsi, tarp žmogaus ir Dievo žodžio jokio skirtumo nedarydamas. Rasi tame ir buvo priežastis, jogei apmąstymas arba dvasiškasis skaitymas tau palaiminimo neatnešdavo. Mozė, pa-

garbos išreiškimui, nusiavė savo avalą ir uždengė veidą, kuomet Viešpats, iš degančio krumo in jį kalbėjo. Todėl dvasiškasis mokytojas perspėja, kad prieš Dievo žodžio klausymą, prieš apmąstymą, prieš dvasiškąjį skaitymą reikia, kad susitelktum, Dievo akyvaizdoje pasistatytum ir Šv. Dvasios apšvietimo prašytum. Visuomet tą atlik su šventu rimtumu, o pamatysi, jogei Viešpats nusilenks prie tavęs, kad tave pamokytų, padrąsintų, ir pažadintų.

Viešpatie! Atleisk man, mano iki šiol apsileidimą ir atšalimą Tavo dieviškojo žodžio klausyme. — Ateityje *"Tavo žodis bus žibintuvas 'mano kojoms ir šviesa mano takams"* (Ps. 118, 105). Prie apmąstymo, prie dvasiškojo skaitymo atidaryk man akis, kad aiškiai pažinčiau, ką man reik daryti.

PASIRYŽIMAS. Tankiai, nuoširdžiai, su neregiu iš Jericho kalbėsiu: *"Viešpatie, padaryk, kad regėčiau"* (Mr. 10, 31).

PO SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ ANTRADIENIS.

Kantrybė dvasiškame gyvenime.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip dieviškasis Išganytojas kalba apie tuos, kurie Dievo žodžio sėklą į gerą žemę priima, sakydamas, jog jie vaisių išduoda kantrybėje. Apie tą kantrybę, kuri pažangos daryme taip yra reikalinga, šiandien apmąstinėkie.

2. ĮŽANGA. Prašyk pas Viešpatį kantrybės ir ištesėjimo dvasiškame gyvenime.

1. PUNKTAS. Reikia mums didelės kantrybės pirmiausia patiems su savimi.

SVARSTYMAS. Kas rimtai stengiasi Šventosios Dvasios perspėjimus savo kasdieniniame gyvenime vaisingais padaryti, tas reikalauja didelės kantrybės, ir tai, pirmiausia, su savimi. Musų galėjimas,

ant nelaimės, neatsako musų norėjimui. Męs galėtume geriausią turėti valią ir apmąstymo laike švenčiausius pasiryžimus padaryti, tečiau labai tankiai atrandame patys savyje dideles kliutis, kurios mus apsunkina ir tampa priežastimi, jogei įkvėpimams neištikimais pasiliekame. Yra tai pirmosios nuodėmės pasekmė, kuri mums gilias žaizdas uždavė, taip jog mes visi gailindamiesi su Šv. Povilu galime šaukti: *"Ne tai darau, ką gera noriu, bet ko nekenčiu pikta, tai darau"* (Rym. 7, 15). Tas išaiškina, kodėl dvasiškasis gyvenimas yra beveik nepertraukiamas tai kelimąsi augštyn, tai puolimas žemyn. Taip, jei visus gerus pasiryžimus butume išlaikę, kaip toli dvasiškame gyvenime jau butume nužengę! Net ir Šventieji tankiai skundėsi ir karčiai dejavo dėl nepatvarumo ir savo prigimimo silpnybės. Čia reikia didelės kantrybės su mumis pačiais? Jei kas iš atsižvelgimo į savo vargą nusiminimui ir apsileidimui pasiduotų, jei manytų: "Veltu; visos mano pastangos ant tuščio eina", tai pastarieji daiktai butų blogesni už pirmuosius. Jis kaskart labiau atsitolintų nuo Dievo.

PRITAIKYMAS. Todėl tankiai atsimink Viešpaties žodžius: *"Kurie gi krito į gerą žemę, yra tie, kurie išgirdę užlaiko žodį tikroje ir geroje širdyje ir atneša vaisių kantrybėje"* (Luk. 8, 15). Gal pripažįsi, jogei tankiai, į savo nepatvarumą atsižvelgdamas, nusiminimui pasidavei. Iš kur tas paėjo? Ar nebuvo tai slapta puikybė, kuri, delei tavo vargingumo, tave erzino? O gal buvo stoka pasitikėjimo Tuomi, kuris vienas musų dvasiškame varge gal pagelbėti, ir taip-pat stoka nusižeminimo maldoje? Niekad nusiminimui neduok vietos. Kiekvieną kartą pasistiprink kudikiška viltimi ir drąsiai imk darbą rankon.

O mano dieviškasai Išganytojau! Padėk man, kad aš vaisių atneščiau kantrybėje. Kiekvieną dva-

sios nupuolimą laikyk toli nuo manęs, ir duok kad silpnybės ir vargai, kurie mane spaudžia, kaskart tvirtesne viltimi prie Tavęs priristų.

2. PUNKTAS. Toliau, didelės kantrybės reikalaujame iš atžvilgio į Dievą.

SVARSTYMAS. Šito nereik taip suprasti, buk Dievas, kada nors butų priežastis musų pasiskundimų dėl stokos iš Jo pusės gerumo ir prielankumo. Tokia mintis butų burnojimas. Kantrybės reikia einant tuo keliu, kuriuo mus Dievas veda. Dievo keliai, paprastai, buna tamsia ukana pridengti, ir iš priežasties musų trumpo regėjimo, mus nesykį ant sunkaus bandymo išstato. Kaip tankiai mums išrodo, jogei musų širdingos, nuolatos maldos, be jokios pasekmės pasilieka. Neveizint į musų uolų maldavimą, iš vienos ar kitos pagundos negalime pasiliuosuoti. Mes ištikrųjų stengiamės aiškiai pažintą Dievo valią išpildyti, o betgi kaskart naujos sunkenybės stoja viena prieš kitą; gal mums išrodyti, jogei pats Dievas priešai mus veikia. Mes norime išeiti iš padėjimo, kuris musų nuomone yra kenksmingas musų pažangai, o betgi Dievas nesuteikia jokios atmainos tame dalyke.

PRITAIKYMAS. Taip, dvasiškame gyvenime ne vienas gal atsitikti dalykas, kuris mus nusiminiman ir nekantrybėn traukia, nes mums rodžias, kad Dievas nenori pagelbėti. Visuose panašiuose atsitikimuose taip pasielgk. Apsiginkluok kantrybe ir nusilenk prieš Dievo surėdymus, nors jie tau ir nesuprantami išrodytų.

Viešpatie! Išmokyk mane vaikščioti kantrybėje tais keliais, kuriuos Tu man paskiri. Aš noriu toliau nepajudinamoje viltyje ištesėti, nors ir tamsi ukana mane apsiaustų.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsiimsiu sau Dievo žodžius: *"Per savo kantrybę įgysite savo dušias"* (Luk. 21, 19).

PO SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ TREČIADIENIS.

Kaip pasielgdavo dieviškasis Išganytojas santykiuose su pasauliu.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Išganytoją Jojo viešame gyvenime ir prisižiurėk, kaip Jis, Šventam Raštui mums paaiškinant, su pasauliu pasielgdavo.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės savo pasielgimą iš atžvilgio į pasaulį pagal Jėzaus Kristaus pavyzdį sutaikinti ir sutvarkyti.

SVARSTYMAS. Jėzaus pasielgimas viešame gyvenime su pasauliu buvo visai skirtingas nuo Jo pasielgimo su savo mylimais Apaštalais ir mokytiniais. 1. Apsiėjime su pasauliu Jis buvo labai atsargus, susilaikantis ir kuklus. Jis žinojo, jogei visų akįs buvo į Jį pakreiptos, netik tų, kurie Jį gerbė, bet ir tų, kurie Jam buvo priešingi. Apie Pariziejus Šv. Raštas aiškiai sako: *"Jie tykojo jo"* (Luk. 14, 1). Todėl Jis saugojosi visko, kas galėtų nors ką užgauti. Jo pasijudinimai buvo ramus ir nuosaikus ir parodantieji, jogei Dievybės atminimas Jį gyvai perima, jogei Jis, po savo dangiškojo Tėvo akimis vaikščioja. Jo žvilgterėjimas buvo malonus ir meilus ir didžiausio susilaikymo valdomas. Jo kalbos budas buvo patraukiantis, taip jog Šv. Lukas apie Jį sako: *"Visi davė jam liudijimą; ir stebėjosi iš meilingų žodžių, kurie ėjo iš jo burnos"* (Luk. 4, 22). Jis neperdaug kalbėjo, kad mus savo pavyzdžiu perspėtų; nes mums tinka Šventos Dvasios žodis: *"Daug kalbėjimas neapsieina be nusidėjimo"* (Pr. 10, 19). Jis kalbėjo nepergarsiai, be noro pasirodyti, nes tas visuomet parodo išdidumo dvasią. — Jis nešnekėdavo peraštriai ir kandžiai, nes toks kalbėjimo budas parodo stoką meilės ir prielankumo. Jis saugojosi perdidelio bičiuoliškumo, kuriam lengvai galėtų blogą reikšmę priduoti. Taip Jis galėjo net į savo blogiausius priešus šaukti: *"Kas iš jusų parodys manyje kaltybę?"* (Jon. 8, 46).

2. Jojo pasielgimas su augštai pastatytaisiais, turtuoliais ir didžiunais buvo rimtas ir vertybės pilnas. Jis jiems pagal luomą, visus atsižvelgimus išreikšdamas sykiu tečiau palikdavo dasiprasti, jogei jų nereikalauja ir jų malonės nejieško. Perdaug dideliu į juos atsižvelgimu Jis butų rankas sau surišęs ir neturėjęs laisvės jiems griežtai, nors ir ramiu budu, priminti jų ydas ir prie atgailos raginti. Nuo Dievo atsitolinusiam, spindėjimu ir turtais pasiputusiam pasauliui, negalima pagarbos jausmus kitaip įkvėpti, kaip tik rimtai prieš jį pasistatant ir duodant suprasti, jogei jo didybė mus neapakina, ir jogei mes ieškome augštesnių turtų už tuos, kuriuos pasaulis brangina. 3. Antgalo Jėzaus pasielgimas su beturčiais, ligoniais ir varguoliais buvo labai prieteliškas, meilus ir nusileidžiantis. Su jais nebuvo baimės, kad meilumą ir gerumą blogai suprastų. Priešingai, jie jautėsi patraukiami, įgydavo viltį, mokinosi branginti tikėjimą, kuris į žmogaus širdį įdeda tik prielankumo jausmus dėl svetimų ir mums tolimų žmonių.

PRITAIKYMAS. Šis dieviškojo Išganytojo pavyzdys parodo tau teisų pasielgimo budą su pasauliu, kada pašaukimas tave verčia su juom susieiti. Buk atsargus, susilaikantis ir kuklus, kad vidujai savo vertei skriaudos nepadarytumei ir pilnam neišsitikėjimo pasauliui jokio papiktinimo neduotumei. Tu žinai, jogei visų akįs į Dievui pašvęstą asmenį yra atkreiptos ir jogei pasaulis labai yra palinkęs jo silpnybes išnaudoti ir pikčiausiu budu išaiškinti. Santykiuose su didžiunais buk rimtas ir vertybės pilnas. Perdaug dideliu pasidavimu ir žeminimuosi priešai pasaulio didžiunus, venuolis gal lengvai ko nors netekti; nes jis tuomi parodytų, jogei tuščiai didybei daug svarbos priduoda. Neturtingiems gi ir varguoliams buk pats gerumas ir prieteliškumas. Tuomet seksi pavyzdį, kurį Jėzus, tavo dieviškasis paveikslas, tau paliko.

O mano dieviškasai Išganytojau! Atspausk tą Tavo pavyzdį giliai mano širdyje ir padėk apsiėjime su pasauliu taip pasielgti, kaip tavo dieviškosios Širdies mylėtiniui pritinka.

PASIRYŽIMAS. Visada, prieš susitiksiant su pasauliu, prašysiu mano dieviškojo Viešpaties, kad visus mano žingsnius pagal savo Dvasią kreiptų ir vestų.

PO SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ KETVIRTADIENIS.

Pats Jėzaus pavyzdys yra didelis paakinimas gailestingumo darbams atlikinėti.

1. ĮŽANGA. Šv. Mateušas rašo: "Ir apvaikščiojo Jėzus visus miestus ir miestelius, apsakinėdamas Evangeliją ir gydymas visokią ligą ir visokią negalę" (Mat. 9, 35). Įsivaizdink sau tą Jėzaus veiklų dėl nelaimingųjų gailestingumą.

2. ĮŽANGA. Prašyk didelio uolumo prie gailestingumo darbų.

SVARSTYMAS. Pirmiausias ir svarbiausias vienuolinio gyvenimo tikslas yra tai savęs pašventimas. *"Ta yra Dievo valia jusų pasišventimas"* (Tes. 4, 3). Šis tikslas visuomet turi buti akyse; vienuolis, norintis buti ištikimas savo pašaukimui niekad neturėtų jo išleisti iš savo akių. Tečiau veiklieji Ordenai ir Kongregacijos prie šio svarbiojo tikslo turi da ir kitą uždavinį. Jie dėl Dievo kiltaširdingu budu pasišvenčia gailestingumo darbams, prižiurėjimui ligonių auklėjimui ir mokinimui vaikų, aprupinimui apleistųjų ir, krikščioniškojo gailestingumo dirvoje, nori išduoti liudijimą, jog jie pasauliui ir sau numirė, kad tarnautų Viešpačiui Dievui, nelaimingųjų ir apleistųjų asmenyje. Ir šitam antram tikslui gailestingas vienuolis turi atsiduoti ir jį su uolumu priimti. Prie to jį turi raginti pirmiausia jo dieviškojo paveikslo, Jėzaus Kristaus, pavyzdys. Senais laikais prieš krikščioniją, pasigailėjimas ir užuojauta nebuvo ži-

nomi. Stabmeldžiai turėjo širdį tik dėl savęs ir dėl tų, kurie jiems, kraujo ryšiais arba bendrais reikalais, buvo artymi. Del kitų gi visų, kurie stovėjo už to rato ribų, jie buvo atšalę. Jie nežinojo jokių labdarybės įstaigų, kurios nelaimingaisiais butų užsiėmusios. Todėl didis tautų Apaštalas stabmeldžiams tiesiog prikiša jog jie esą: *"be prigimtos meilės, nenumaldomi, nemielaširdingi"* (Rym. 1, 31). Šitai, iš kito pasaulio, patsai Dievo Sunus atėjo. Jis pasigailėjo vargingųjų žmonių ir norėjo jų padėjimą pataisyti. Jis atsinešė Dievo Širdį neišsemiamai turtingą pasigailėjimu ir prielankumu. Jis norėjo tuščią ,iki toliai ,žemę į skaistų vaisinį daržą atmainyti ir jame įsodinti daigus, kurie išduotų kvepenčiausias veiklios meilės gėles. Jis pasirodė kaipo ištikimiausias neturtuolių prietelius, kaipo meiliausias ligonių ir kenčiančiųjų gelbėtojas, kaipo maloniausias vargšų ir nelaimingųjų suramintojas. Niekad ant žemės dėl vargstančiųjų žmonių neplakė taip gailestinga širdis, kaip Jėzaus Širdis. Širdingiausioji užuojauta įdėjo Jam tuos žodžius į burną: *"Eikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, o aš jus atgaivinsiu"* (Mat. II, 28). Jis gailestingumo darbus taip augštai statė, jogei išganymo mokslo skelbimas ėjo ranka rankon su meilingu vargstančiųjų aprupinimu. Nors budamas ir labai nuvargęs, Jis iki vėlybai nakčiai pasišvęsdavo ligoniams ir nelaimingiems (Mork. 1, 32, Mat. 8, 16). Niekad Jis neturėjo kieto ir nekantraus žodžio kenčiantiems, nors jie savo reikalavimais, nekartą Jį apsunkindavo. Jis pegelbą ir suraminimą nešdavo net ir ten, kur Jis matė, jogei neatras jokio dėkingumo.

PRITAIKYMAS. Taip tad, kaipo aukso siulas, širdingasis pasigailėjimas tęsiasi per visą Jėzaus gyvenimą. Ar gali apie tai atsiminti neatjautęs pasižadinimo tą pavyzdį sekti? Tu Jam kiltaširdingai pasišventei; dabar Jis kalba į tave: *"Ateik ir sekk*

mane" (Mrk. 10, 21). Ar Jam kilta širdžia neatsakysi: *"Taip, Viešpatie, seksiu tave, kur tik eisi?"* (Luk. 9, 57). Ar gali Jam didesnį savo ištikimos meilės išreiškimą parodyti, kaip noriai darydamas tai, ką Jis nenuilstančiame uolume darė? Kur tu busi labjau išaugštintas, jei ne tarpe tų, apie kuriuos pats Išganytojas sako: *"Ką vienam iš tų mano mažiausiųjų brolių padarėte, man padarėte"* (Mat. 25, 40).

O mano mylimiausiasai Išganytojau! Duok man širdį, panašią į Tavo Širdį, duok man širdį pilną meilės ir užuojautos, širdį pilną pasiaukojimo kenčiančiųjų tarnyboje.

PASIRYŽIMAS. Tankiai Jėzaus pavyzdį atsimįsiu, kad nuolat prie savo gražaus pašaukimo pasiraginčiau.

PO SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ PENKTADIENIS.

Nieko taip tankiai ir taip griežtai Išganytojas nepabrėžia kaip gailestingumo darbų.

1. ĮŽANGA. Statyk sau vėl po akimis dieviškąjį Išganytoją, kaip Jis visus savo žingsnius gailestingumo darbais pažymi ir kaip Jis savo klausytojus į tą-pat veikliąją meilę ragina.

2. ĮŽANGA Prašyk malonės tikroje Kristaus dvasioje savo pašaukimą suprasti.

SVARSTYMAS. Visupirmiausiai, Jėzaus, tavo dieviškojo Mokytojo, pavyzdys, turi tave prie mielaširdystės darbų pildymo paraginti. Nes Išganytojas daugiaus da darbais, nei žodžiais mokino. Bet ir jie burnoje žmogum tapusiojo Dievo turi pilną reikšmę. Pamokinimai ir paakinimai, kuriuos Jis kaskart į savo klausytojus išreikšdavo atsakė pilnai ir visiškai Jojo pasielgimui. Pamąstyk apie tuos Jo žodžius: *"Palaiminti mielaširdingi, nes jie mielaširdystę apturės"* (Mat. 5, 7). Toliau: *"Kas norint duotų gerti*

vienam iš tų mažiausių taurę šalto vandens tiktai vardan mokytinio (taip-pat mano vardan), *ištiesu, sakau jums, nenustos savo užmokesčio"* (Mat. 10, 42). Da toliau: *"Bukite, tat, mielaširdingi, kaip ir jusų Tėvas yra mielaširdingas. Duokite, o ir jums bus duota; saiką gerą ir prikimštą, ir- sukratytą ir su kaupu duos į jusų prieglobstį. Nes kokiu saiku saikuosite, tokiu bus jums atsaikuota"* (Luk. 6, 36, 38). Tat dieviškasis Išganytojas išrodė viską, kas žmogų galėtų prie ko nors paraginti: didelis palaiminimas ant žemės, neapsakomai didelis atlyginimas danguje ir paties dangiškojo Tėvo pavyzdys. Pamąstyk toliau apie baisų rimtumą su kuriuo Išganytojas priešai kietaširdžius Pariziejus atsistojo. Jie daug meldėsi, ir sunkiau pasnykavo, nei kaip buvo prisakyta; bet jie buvo šalti ir be jausmo dėl artimo kentėjimų. Dėlto atmetė Išganytojas visą jų Dievui tarnybą ir šaukė į juos: *"Eidami gi mokinkitėsi, kas yra: mielaširdystės noriu, o ne aukos"* (Mat. 9, 13). Kitą kartą Išganytojas išgydė subatoje moteriškę, kuri aštuoniolika metų buvo susilenkus ir pažiurėti augštyn negalėjo. Už tai užpyko, šventi dėl parodos, Pariziejai, tartum išgydymas butų buvęs subatos išniekinimu. Viešpats atsakė: *"Veidmainiai! ar kiekvienas iš jusų subatoje neatriša savo jaučio arba asilo nuo prakarto ir neveda girdyti? Šią gi Abraomo dukterį, kurią šėtonas buvo, štai, per aštuoniolika metų surišęs, argi nereikėjo išrišti iš tų pančių dienoj subatos?"* (Luk. 13, 15-16). Kitą sykį pasakė Išganytojas prilyginimą apie gailestingąjį Samarietį ir sakė Pariziejui: *"Eik ir tu daryk taip-pat"* (Luk. 10, 37). Mielaširdingojo Samariečio pasielgime Išganytojas pats save parodė.

PRITAIKYMAS. Savo pamoksluose dieviškasis Išganytojas kaskart vis grįžta prie tikros, veiklios artimo meilės ir į ją nurodo, kaipo į svarbiąją savo mokslo įtalpą. Ar atminimas apie tai neįkvėps tau didelės

meilės prie mielaširdystės darbų ir prisirišimo prie to luomo, kurį tu dėl Jėzaus priėmei? Dėkok Jam už tą pašaukimą ir atnaujink savo pilną atsidavimą tarnauti nelaimingiems, ir apleistiemsiems. Ištirk save ,ar tu ištikro su noru ir kilta širdžia darai auką iš savęs, kada vargstantiems reik duoti pagelbą. Ar nesibijai jokio vargo ir jokios sunkenybės tiems patarnauti, kurie suraminimo ir palengvinimo laukia? Laimė tau, jei ta daugybė tavo dieviškojo Išganytojo raginimų tavo širdyje gyvą atbalsį randa! Jis tada tave pripažįs kaipo savo mylimąjį vaikelį ir tavo gyvenimo kelią palaimįs.

O mano garbingiausiasai Išganytojau! Suteik man malonę kaskart giliau ineiti į Tavo mokslo dvasią ir suprasti, jogei Tu meilės ir prielankumo darbams didžiausią vertę priduodi ir iš jų nori pažinti, ar męs Tavo tikri mokytiniai esame.

PASIRYŽIMAS. Tankiai save ragįsiu mintimi: kaip aš pats iš Dievo gailestingumo gyvenu, taip noriu visur, kur tik galėsiu, pasigailėjimo ir prielankumo darbus pildyti.

PO SENŲJŲ UŽGAVĖNIŲ ŠEŠTADIENIS.

Šventųjų pavyzdys turi tave prie gailestingumo darbų paraginti.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Viešpačiui reikalaujant, kad parodyti nelaimingiems tikrą ir veiklų pasigailėjimą, tukstančių tukstančiai šventųjų Dievo tarnų laikų bėgyje sekė kilta širdimi Jėzaus pavyzdį.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės jų pavyzdį sekti.

SVARSTYMAS. Prie daugelio priežasčių, kurios palengvina ir pasaldina tankiai vargingą ligoniams patarnavimą ir apleistųjų aprupinimą, priguli taippat atsiminimas įstabaus Šventųjų pavyzdžio. Jie buvo pilnai pasidavę Dievo Dvasiai, kad Ji juos ap-

imtų ir vestų. Todėl ir jųjų gyvenime atrandame aiškiausiai išreikštą Jėzaus Kristaus mokslą. Kada Kristus mielaširdystės aniolą atnešė ant žemės, jis čia visiškai apsigyveno ir Kristaus įsteigtoje Bažnyčioje kaskart didesnę svarbą įgijo. Visuose krikščionybės darbuose, kaip uolus buvo Apaštalai, kuriems Šv. Dvasia tikrą ir gilų Jėzaus Kristaus mokslo supratimą suteikė! Jie užsiėmė ligoniais, apleistaisiais, našlaičiais, pagelbos reikalaujančiais su maloniausiu rupestingumu ir nuolat stengėsi gyvenimo vargus palengvinti. Lygiai tas pats buvo ir su pirmaisiais Krikščionimis, kurie prie Apaštalų telkėsi. Kai-kurie viską net pardavė, ką tik turėjo, kad nelaimingieji ir varguoliai taptų aprupinti. Šitas Krikščionių pavyzdys taip didelį stabmeldžių nusistebėjimą iššaukdavo, jog jie sakydavo: *'Žiurėkite, kaip Krikščionys kits kitą myli!"* Stabmeldžiai, pergalėti tokios didelės mielaširdystės, kuri jiems iki šioliai visai nebuvo žinoma, priimdavo krikščionių tikėjimą. Taip per visus amžius, ištikimieji krikščionys uoliai pildė mielaširdystės darbus, pagal dieviškojo Išganytojo pavyzdį. Nesurasime nei vieno Šventojo, kuris nebutų atsižymėjęs meiliu ir pasišvenčiančiu nelaimingųjų aprupinimu. Tikra artimo meilė buvo nuo pradžios ypatinga tikrosios šventybės žymė; nes ji yra tikra krikščioniškojo tikėjimo gėlė, kuri tik šioje dirvoje gal prigyti. Atsimink pavyzdin, Šv. Elzbietą (†1231), Šv. Pranciškų Ksaverą (†1552), Karolių Borromejų (†1584), Šv. Pranciška de Chantal (†1641), Šv. Petrą Klaver (†1654), Vincentą a Paulo (†1601) ir daug kitų.

PRITAIKYMAS. Laikyk tat save už laimingą, jogei tavo pašaukimas veda tave Šventųjų pėdomis tuo keliu, kurį mums pats Kristus parodė. Kuomet gailestingumo darbams su meile pasišventi, kada apleistais, ligoniais, nešlaičiais užsiimi ir dėl jų noriai auką darai, visuomet geriausioje draugystėje pasi-

lieki, nes draugystėje Šventųjų, kurie visi veiklios meilės srityje nenuilstančiai dirbo. Kurgi prakilniau galėtumei veikti? Todėl su šventu uolumu pildyk savo pašaukimo darbus ir buk įsitikinęs, jogei savo amžinojo išganymo negalėtumei geriau užtikrinti.

O jus Šventieji musų Kongregacijos Globėjai! melski tesi už mus, kad toji pati dvasia mus gaivintų, kuri jus kitados buvo perėmusi. Išprašykite mums visiems širdingą kenčiančiųjų ir nelaimingųjų pasigailėjimą, tą pasigailėjimą, kuris Jėzaus meilėje turi savo pradžią.

PASIRYŽIMAS. Su nauju uolumu krikščioniškosios meilės darbais užsiimsiu ir jokio vargo nesibijosiu, kad savo gyvenimą pagal Šventųjų pavyzdį sutvarkyčiau.

UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS.

Vienuolis ir Švenčiausiasis Sakramentas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dieviškąjį Išganytoją, kaip Jis iš Šventojo Namelio ant altoriaus, daugelyje vietų šiose dienose viešai išstatytas, šaukia į tave: "Mano sunau, duok man tavo širdį" (Priež. 23, 26).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės kad Švenčiausias Sakramentas taptų tavo dvasiškojo gyvenimo vidumi.

SVARSTYMAS. Šiose dienose Švenčiausias Sakramentas beveik visur yra viešai pagarbai išstatytas. Todėl pridera, kad ir vienuoliai pasinaudotų proga ir išreikštų pilną savo atsidavimą Dievo Sunui užslėptam po duonos pavydalais. Tat visupirmiausiai apmąstyk, jogei tu, kaipo vinuolis, turi laimę buti namiškiu savo Išganytojo ir Dievo. Tu gyveni su juomi po vienu stogu, tartum po Jo meilės sparnais, visai arti Jo dieviškosios Širdies. Ištikro, ypatingas pažymėjimas. Buti Karaliaus įnamiais visuomet yra laikoma už augštą garbę, už didelę laimę;

nes namiškiai tur pirmąją teisę prie šeimininko gerumo. Jis jiems pirmiausia savo maloningumą išreiškia. Ar tau ne tukstantį kartų teko didesnė laimė už šitą? Tu esi įnamis žmogumi tapusio Dievo, kuris neapsakomai yra geras ir prielankus ir dosnia ranka savo turtus dalina. Kadangi iš Jo meilės apleidai pasaulį, todėl Jis tave į savo namus priėmė. Tu, sykiu su aniolais, kurie Jį neregimai apsiaučia, priguli prie Jo artimo šeimyniškojo ratelio. Atsimink, jogei tu, kaipo namiškis pirmąją teisę turi prie Jo ypatingosios meilės. Koks pažymėjimas! — Tuo tarpu dieviškasis Išganytojas da toliaus nuėjo; Jis tave tankiai kviečia prie savo stalo. Tat ir valgyme tu esi tavo Dievo dalininkas. Ne visi kunigaikščio šeimyniškiai turi laimę su juomi prie vieno stalo valgyti. Tą garbę turi tik išrinkčiausieji; nes tai yra didžiausias išreiškimas ypatingos jo meilės. Tau taip-pat ta reta meilė teko ir tai pas augščiausiąjį dangaus ir žemės Viešpatį, pas tapusį žmogumi Dievą. Tu turi, kaipo Jojo mylėtinis prie Jo stalo pasirodyti. Ir jei tu ta laime teisiu budu naudojiesi, tai kitados ir Jo dangaus Karalijoje Jo stalo dalininkas busi. Todėl sakė Jis Apaštalams: *"Jus gi esate, kurie pasitikote su manim mano ištyrimuose. Ir aš paskirtu jums karalystę, kaip man paskyrė mano Tėvas, idant valgytumet ir gertumet už mano stalo mano karalystėje"* (Luk. 28, 28-30).

PRITAIKYMAS. Kokias tad priedermes turi, kaipo Dievo namiškis ir Jojo stalo dalininkas? Ar dėkingumas už didelę laimę, kurios tu budamas nevertas tapai dalininku, nepažadįs tave tankiau tose dienose tavo dieviškąjį Viešpatį aplankyti, kad prieteliškais žodžiais su Juomi apsimainytumei ? O gal busi panašus į tuos žmones, kurie dideliame viešbutyje gyvendami, nepasveikina praeinant viens kito, tartum nepažįstami butų? Tikrai ne. Buk tad tikrai širdingas, nors visuomet su gilia pagarba, su sa-

vo dieviškuoju šeimininku ir parodyk, kaip karštai tavo širdis dėl Jojo plaka. — Toliau: kunigaikščių rumuose yra paprotys visados prieš valgymą gražiai apsitaisyti. Tą pat, dvasiškoje prasmėje, reikia padaryti prieš dieviškąjį valgį, kurį Išganytojas savo ištikimiems parengė. Todėl rupinkis tuomi, kad visada taip stotumei Dievo akyvaizdoje, kaip pokylio šventumas reikalauja. Apmazgok širdinga gailestimi, iš Dievo meilės, savo širdį nuo visų taškų ir padabink ją aktais gyvo tikėjimo, gilaus: nusižeminimo, širdingo troškimo, tikros Dievo ir artymo meilės.

O mano dieviškasai Išganytojau! Dėkoju Tau iš mano širdies gilumo, jogei priėmei mane į Tavo namiškių ir valgytojų skaitmenį. Padėk man taip-pat, kad aš už tą neapsakomą laimę per visą gyvenimą pasirodyčiau dėkingas darbais ir taip išpažinčiau, kaip labai branginu tą, ką man padarei.

PASIRYŽIMAS. Mano dangiškąjį Šeimininką tankiai dienoje aplankysiu, kad meilės žodžius su Juom pakalbėčiau.

UŽGAVĖNIŲ PIRMADIENIS.

Jėzus Altoriuje yra ištikimiausias vienuolio prietelius.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dieviškąjį Išganytoją, kaip Jis iš Šventojo Namelio Altoriuje į vienuolius šaukia: "Mano džiaugsmas yra buti su žmonių vaikais" (Prież. 8, 31).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, pilnai pasišvęsti savo Jėzui Švenčiausiame Sakramente.

SVARSTYMAS. Sykį Išganytojas sakė Apaštalams: *"Jau nebevadinsiu jusų tarnais: nes tarnas nežinojo ką daro jo ponas. Jusgi pavadinau prieteliais"* (Jon. 15, 13). Šitie žodžiai pilnai tinka taip-pat tiems visiems, kurie dėl Kristaus apleido pasaulį, tai yra vienuoliams. Pagalvok, kas tai yr'. Jėzus,

amžinojo Tėvo viengimis, aniolų Karalius, kuriam visa galybė yra duota, yra tavo prietelius pilnoje to žodžio reikšmėje, prietelius, už kurį brangesnio, kiltesnio, ir ištikimesnio nei pamąstyti negalima. Kitiems tikintiemsiems Jis yra Išganytojas ir Viešpats, gi vienuoliams Jis bus Išganytojas ir Prietelius. Esybinė tikros prietelystės žymė yra meilė, ne toji paprasta meilė, kuri viską apima, bet ypatingai širdinga ,išskirtina meilė, kuri prieteliui visą savo prielankumo turtą duoda. Todėl negali ape tai abejoti, jogei Išganytojas, apėmė tave visu savo meilės karštumu nuo pirmos valandos, kada Jo dieviškoji širdis buvo sutverta skaisčiausios Panos prieglobstyje. Jis tave matė tųjų skaitmenyje, kuriuos Jis iš paprastųjų tikinčiųjų eilės išėmė ir savo mylėtiniais norėjo padaryti. Nuolatos tu Jojo akyse skrajojai, Jis, su ypatinga meile, apie tave atsiminė visuose savo varguose ir sunkenybėse, visame, ką Jis, dėl žmonijos išganymo padarė. Jis, toliau, visada tave atminė sekančiuose šimtmečiuose, pasilikdamas po duonos pavydalu Švenčiausiame Sakramente; ir Jis džiaugėsi, kad kitados galės tave priskaityti prie tų, kurie su Juomi po vienu stogu gyvęs. — Antroji tikros prietelystės žymė yra tai patraukimas teikti mylimamjam asmeniui geradarybes ir su juomi visomis dovanomis ir turtais dalytis. Ir šitą prieteliškumo priedermę tobuliausiu budu atlieka dėl tavęs Jėzus, Švenč. Sakramente pasilikdamas. Jis tau sako: *"Mano sunau! Vis, kas mano, yra tavo"* (Luk. 15, 31). Jis, visupirmiausiai, rupinasi tavo žemiškaisiais reikalais, visai atimdamas tą rupestį nuo tavęs. Da labiau Jis rupinasi tavo dvasiškuoju labu, kas Jam ypatingai ant širdies guli. Jis gydo tavo žaizdas, kada tu skriaudą turi karėje su išganymo priešais. Jis tave vėl meiliai pakelia, kada tu parpuoli. Jis tave palaiko, kada tau pavojus gręsia išklysti. Jis tave ramina liudnose valandose, pastiprina tave Dievo vaikelių ramy-

be, maitina tave dangaus manna ir gelbsti tave paskutinėje karėje, kad ant Jo ištikimos Širdies savo dušią atiduoti galėtumei.

PRITAIKYMAS. Ar gali apie tai pamąstyti širdingai nesidžiaugdamas ir savo dėkingumo neišreikšdamas karščiausiais žodžiais? Ar tai ne didžiausia tau laimė, jei gali sakyti: "Jėzus yra mano prietelius; aš priguliu prie tų, kurie stovi ypatingai arti Jo dieviškosios širdies?" Tai atsimindamas šaukė sykį vienas ištikimas Dievo tarnas: "Dievą turiu savo prieteliumi, o Dievuje turiu viską ir niekas negal man to iždo išplėšti". Atsimokėk tad meile už meilę. Atsimink ir tu tankiai, net kas valanda, apie Jį, kaip Jis taip ištikimai tave atminė ir da atmena nuolat. Tavo pirmoji mintis ryte ir tavo paskutinė mintis vakare, tur buti apie Jėzų Švenčiausiame Sakramente. Ir kuomet nakčia nemiegi, kuomet viskas aplinkui aprimsta ir nutyla, tada atsimink tavo dieviškąjį prietelių Altoriuje, kuris nemiega, bet meiliai tave saugoja. Pasveikink Jį tada trumpa maldele, Jis tau atsakys malone.

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Kaip aš galėčiau už Tavo taip didelę meilę Švenč. Sakramente užtektinai atsidėkoti. Uždegk mano širdyje karštą Tavęs meilę, kad ir aš dėl Tavęs noriai auką daryčiau, kaip Tu man dovanojai visa, kas esi ir ką turi.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu gražus Šv. Pranciškaus Salezo žodžius: "Jei žinočiau, kad atsirastų viena gyslelė mano širdyje, kuri Jėzaus nemyli, tuojaus ją išplėščiau.

PO UŽGAVĖNIŲ ANTRADIENIS.

Kokias priedermes turi Vienuolis dėl Švenčiausiojo Sakramento?

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Jėzų, kaip Jis iš altoriaus į tave kalba: "Atėjau siųsti ugnį ant žemės ir ko noriu, jei ne to, kad degtų?" (Luk. 12, 49).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės Švenčiausiąjį Sakramentą širdingiausia meile mylėti

SVARSTYMAS. Dievui, Švenč. Sakramente užsislėpusiam, vienuolis turi buti karštai atsidavęs; šis žodis talpina viską; kadangi karštas atsidavimas yra, sakyčiau, meilės perteklius, tasai širdies jausmas, kuriuomi pakreipiame į mylimąjį daiktą savo jausmus ir veikmes, nuolat apie jį su džiaugsmu atsimename, noriai dėl jo aukas darome ir niekad netikime, kad tame dalyke perdaug darytume, ir kitiems, ant galo, tuos pačius jausmus stengiamėsi įkvėpti. Toks atsidavimas verčia žmogų didelius daiktus dėl Dievo daryti ir ištesėti. Dabar suprantame, jogei vienuolis turi buti atsidavęs tam, kurio name gyvena ir prie kuiio stalo valgo ir kuris jį į savo numylėtinių skaitmenį priėmė. Ir kas jį turi pripildyti tokiais jausmais? Pirmiausia tikėjimas; nes jis jam sako: "Yra tai patsai Dievas, amžinojo Tėvo viengimis, kuris, duonos pavydalais užsislėpęs, Švenčiausiame Sakramente gyvena. Jis yra teisybės Karalius, kuris vienas, gyvenimo tamsybėse, mums rodo tikrą kelią, stipriausias gelbėtojas, kuriuomi visas musų dvasiškasis gyvenimas pasiremia". Todėl jis turi su Šv. Petru šaukti: *"Viešpatie, pas ką męs eisime? Męs pažinome ir įtikėjome, jog tu esi Kristus, Dievo Sunus"* (Jon. 6, 69). Toliau: Viltis turi jį paraginti Švenč. Sakramentą mylėti. Nes dėl ko gi vienuolis apleido viską, jei ne dėl to, kad atrastų savo Dievą ir Jame tą viską kas jį laikinai ir amžinai galėtų padaryti laimingu? Švenčiausias Sakramentas yra tai

nuolat tryškantis šaltinis, iš kurio viskas eina, ką Dievo mielaširdystė musų išganymui ir palaiminimui suteikė. Yra tai Dievo užstatas, kuris mums užtikrina, jogei Dievas savo Sunuje mums viską davė. Antgalo meilė turi jį uždegti dėl atsidavimo Dievui užslėptam Švenč. Sakramente; nes Jis jį iš daugelio kitų išskyrė ,ir jam savo dieviškoje Širdyje garbės vietą parengė. Jis su juomi dalinasi visais iždais net ir meile pertekusia Širdimi.

Todėl Švenč. Sakramentas turi buti centras jo dievotumo, jo minčių ir veikmių. Viskas turi kreipties prie To, dėl kurio jis viską apleido. Tasai atsidavimas turi jį versti, kad kaskart naujas širdis atvestų prie Jėzaus Švenč. Sakramente, kada tik jam atsitinka proga, tų visų širdis, kurie yra pavesti jo globai.

PRITAIKYMAS. Ar gali ,ištikro, apie save pasakyti, jogei tu esi atsidavęs Dievui, užslėptam Švenčiausiame Sakramente, jog Jis tau yra Vienas ir Viskas? Kaip slanka aplink medį apsisuka ir iš to apglėbimo ima savo stiprybę ir gyvybę, taip ir tavo visas tikybinis gyvenimas turi lygiai apimti augštąjį Sakramentą, musų tikėjimo paramą, musų vilties užtikrinimą ir musų meilės vidų. Iš jo tu viską turi semti, kas tave, tavo sunkiame pašaukime tvirtu išlaikytų : sunkiose valandose suraminimą, karėse ir audrose pajiegą; drąsą, kada neišsitikėjimas ir nusiminimas tave slogina; stiprybę, kad kilta širdimi padarytumei auką; pastiprinimą gyvenime ir mirime. Kada pasaulis tave vilioja, tada sakyk pats sau: “Mano Jėzaus man užtenka; aš to nieko nereikalauju, ko pasaulio žmonės godžiai trokšta ir jieško.

Tegul bus per amžius garbinamas ir laiminamas Švenčiausis ir dieviškasis Sakramentas. O mano dieviškasai Išganytojau! Kaskart arčiau patrauk mano širdį prie Tavęs ir sujung ją neišrišamais ryšiais su Tavo kilta dieviškąją Širdimi, kad manyje teisingai

įvyktų tas, ką Tu pats pasakei: *"Kur tavo turtas yra, ten yra ir tavo širdis"* (Luk. 12, 34).

PELENŲ DIENA.

Šios dienos rimta reikšmė.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis užrustintąjį Dievą, kaip Jis rojuje ant Adomo ir jo ainių bausmės ištarmę uždeda: "Dulkė esi ir į dulkę pavirsi" (Gm. 3, 19).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės rimtą dienos reikšmę aiškiai suprasti.

1. PUNKTAS. Ši diena mums primena nuodėmės prakeikimą ir skurdą.

SVARSTYMAS. Gavėnios laiką Bažnyčia pašvenčia rimta ir pilna reikšmės apeiga. Ji pabarsto musų galvas pelenais ir prie tos progos primena likimą, kuris, pagal Dievo ištarmę, kaipo bausmė, mus visus laukia. Tatai šita apeiga visupirmiausia mums nurodo, jogei nuodėmė yra prakeikimo verta, jogei ji Viešpatį Dievą įžeidžia ir yra priežastis musų vargo. Po tuomi nuodėmės prakeikimu męs visi dejuojame ir nieko nėra mums išganingesnio, kaip tankus to musų padėjimo priminimas. Jei nuodėmės nebutų buvę, kaip žmogus laimingai butų galėjęs gyventi ir kaip ramiai amžinybėn įžengti! Ji gi žmogaus gyvenimą daugeriopų budu užnuodijo ir da vis nuodija, nes pirmoji nuodėmė rojuje paliko bjaurią pasekmę, kuri per visus amžius tęsiasi. Tasai nuodijantis nuodėmės kvapas nepalieka nieko nepalytėjęs. Ypatinga Dievo meilė išskyrė iš to prakeikimo, tik vieną amžinai palaimintąją Paną. Ant kiekvieno gi kito žmogaus gyvenimo nuodėmė užmeta tamsų šešėlį ir išspaudžia nevieną ašarą keliauninkams ant žemės. Todėl žmogui niekas geriau netinka, kaip tankiai nusižeminime muštis krutinėn ir su muitininku kalbėti: *"Dieve, susi-*

milk ant manęs nusidėjėlio” (Luk. 18, 15). Deja, žmogus savymeilėje užsimiršęs lengvai pasikelia į puikybę ir pasielgia kaipo Pariziejus. Tokiomis dušiomis Viešpats bjaurisi; nes jos gyvena ašarų pakalnėje, bet ašarų vaikais nenori buti. Iš tos priežasties Bažnyčia, kas metas, Pelenų dienoje, sugraudinančiu budu primena nuodėmės skurdą, kuris žmoniją slogina ir baisias pasekmes, kuriąs nuodėmė ant mus užtraukė.

PRITAIKYMAS. Ir tu, kaipo ištikimas Bažnyčios vaikelis pasinaudok šiuo perspėjimu. Tikrai gyvai įsitikinkie apie savo nuodėmingumą ir pamąstyk, kaip daug karčių vaisių tavo praėjusiame gyvenime nuodėmė išdavė. Visos sunkios valandos, kuriąs pragyvenai, buvo tai nuodėmės pasekmės. Ir ką da turi prieš save? Sopuli ir skausmą ir ant galo mirtį su visais suspaudimais, kurie su ja ateis.

“Susimilk ant manęs, Dieve, pagal Tavo didelį gailestingumą ir pagal daugybę Tavo pasigailėjmų išnaikink mano kaltybę” (Ps. 50, 3). *“Kaipo sunki našta ji mane apsunkino”* (Ps. 57, 5).

2. PUNKTAS. Ši diena mus į atgailą ragina.

SVARSTYMAS. Jėzus, kaipo musų tarpininkas, priėmė ant savęs iš meilės dėl mus nuodėmės prakeikimą su visomis savo liudnomis pasekmėmis. Jis tai padarė ne dėlto, kad mus nuo kiekvienos atgailos paliuosuotų, bet kad mus į atgailą paragintų ir kad musų atgailą, kuri savyje jokios vertės neturi, padarytų nuopelningą ir vaisinga teisingiausioj o Dievo akyse. Todėl; Bažnyčia, rimta šios dienos apeiga, nori ne tik mums nuodėmės vargą priminti, bet ir paraginti, kad su kilta širdimi užeitume ant atgailos kelio. Galvos pelenais pabarstymas buvo atgailos ženklas nuo senovės. Kad mus sudrutinus tame pasiryžime, Bažnyčia, septyniose Gavėnios savaitėse atiden-

gia prieš musų akis neapsakomai skaudų ir kartų Jėzaus atgailos kelią į Kalvarijos kalną.

PRITAIKYMAS. Tad paklausyk noriai šio Bažnyčios paraginimo. Su atsidėjimu dalyvauk Išganytojaus atgailos kelionėje. Tą gali padaryti kasdien, apmąstinėdamas su tikra gailestimi savo praėjusiojo gyvenimo nuodėmes ir noriai visas savo pašaukimo sunkenybes atgailos dvasioje priimdamas.

Įkvėpk man Viešpatie, atgailos dvasią, kuri Tau taip patinka, ir kuri man pelnija dangiškojo pasigailėjimo pilnybę. *"Palaiminti, kurie verkia, nes jie bus suraminti"* (Mat. 5, 5).

PASIRYŽIMAS. Da šiandien kai-kuriuos ypatingus atgailos lavinimus šventam Gevėnios laikui pasiimsiu.

UŽGAVĖNIŲ KETVIRTADIENIS.

Neturto dorybė.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip dieviškasis Išganytojas su savo mokytiniais didžiausią neturtą ir atsižadėjimą pildė ir iš išmaldų gyveno, taip jogei galėjo sakyti: "Lapės turi urvus ir dangaus paukščiai guštas; Sunus gi žmogaus neturi kur galvos priglausti" (Luk. 9, 58).

2. ĮŽANGA. Prašyk širdies liuosos nuo žemiškųjų daiktų.

SVARSTYMAS. Šv. Bernardas rašo: "Jėzus buvo neturtingas gimime, da neturtingesnis viešame gyvenime, neturtingiausias mirime". Tasai, kuris valdė visus dangaus ir žemės turtus, išsirinko neturtą neatskiriamu draugu savo žemiškosios kelionės. Jis tai padarė dėl musų pamokinimo; nes Jis norėjo parodyti mums išganymo kelią daugiau da pavyzdžiu nei žodžiu. Širdies atitraukimas nuo kiekvieno nepriderančio prie žemiškųjų daiktų prisirišimo yra butinai reikalingas; todėl Jis norėjo savo pavyzdžiu prie neturto dvasioje arba neturto dorybės uždegti

tuos, kurie su jautria širdžia prie Jo prisiartindavo. Ji tame yra ,kad męs savo širdyje nelaikytume jokių nepriderančių troškimų prie žemiškųjų daiktų, kad prie to, ką turime neprisirištume, ir nepageidautume to, ko neturime, žodžiu, į pasaulinius daiktus męs tikėjimo šviesoje veizėtume ir juos tik tiek vertintume kiek jie galėtų mums Dievo tarnyboje pagelbėti. Viršujai, pagal dvasią, visi be išėmimo, gali tokiais buti. Sakoma, gali buti; nes yra turtuolių, kurie vidujai yra neturtingi ir turi širdį liuosą nuo prisirišimo prie turtų ir yra tokių, kurie širdžia ir minčia žemiškųjų turtų laikosi; yra neturtuolių, kurie širdyje neturtu džiaugiasi, bet yra tarp jų ir tokių, kurie vidujai yra žemiškųjų troškimų pilni. Šita neturto dorybė yra visiems reikalinga, kurie nori dvasiškai gyventi, ypatingai tiems, kurie pagal pašaukimą, turi priedermę stengtis tobulybę pasiekti, nes ji yra butinas pamatas, be kurio negali buti nei kalbos apie tvirtą pažangą ant dorybės kelio. Todėl Viešpats sako: *Kas neišsižada viso ką turi, negal buti mano mokytinis"* (Luk. 14, 33). *"Ištiesu sakau jums, jog turtingas vargiai įeis į dangaus karalystę"* (Mat. 19, 23). Dvi priežasti tą pilnai ir aiškiai parodo. 1. Tikras dievotumas priguli nuo visiško Dievui atsidavimo arba nuo išpildymo prisakymo, Dievą mylėti iš visos širdies, iš visos dušios, iš visų minčių ir iš visų pajiegų. Gi kas žemiškųjų turtų laikosi, to širdis yra padalyta. Apaštalas rašo: *"Nes kurie nori turtingais pastoti, įpuola į pagundinimą ir į velnio žabangus ir į daug nenaudingu ir kenksmingių pageidimų, kurie paskandina žmones į pražuvimą ir prapultį"* (Tim. 6, 9). 2. Kita priežastis yra ta, kad pasaulio meilė ir Dievo meilė negali buti sutaikinti. Žemiškieji turtai ir dangiškieji turtai negal toje pačioje širdyje turėti vietos.

PRITAIKYMAS. Visi ištikimieji Dievo tarnai, kurie rimtai tobulybės jieškojo, turėjo šitą neturto

dorybę, nors nevisi viršujai buvo neturtingi. Visas Jėzaus mokslas su įvairiais savo įsakymais eina prie to, kad žmogų pakeltų, jo širdį nuo visų netinkamų ryšių paliuosuotų ir jai dangiškąsias mintis įkvėptų. *"Nerinkite sau turtų ant žemės, kur rudis ir kandis gadina ,ir kur vagis iškasa ir išvagia. Rinkite gi sau turtus danguje, kur nei rudis, nei kandis negadina ir kur vagis neiškasa ir neišvagia"* (Mat. 6, 19). Ir tu turi siekti prie tos dorybės, jei nori tikrą Jėzaus Kristaus dvasią turėti. Jei nori kad tavo širdis turėtų vietą malonės turtams, tai turi pasaulį iš jos išvaryti.

O mano širdingai mylimas Išganytojau! Padaryk mane kaskart liuosesniu nuo ryšių, kurie mane sulaiko nuo tikrai doro gyvenimo. Duok man pažinti, jogei tik vienas daiktas yra reikalingas, kad tikrai laimingas bučiau, tai yra kad nejieškočiau daugiau nieko, kaip tik Tavęs.

PASIRYŽIMAS. Tankiai save bandysiu, ar aš n'esu kaip nors prie žemiškųjų daiktų prisirišęs.

UŽGAVĖNIŲ PENKTADIENIS.

Neturto įžadas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip prie altoriaus darei netutro įžadą, kad visiškai Dievui pasišvęstumei.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės išlaikyti savo įžadus ištikimai ir sąžiningai iki paskutiniam širdies suplakimui.

SVARSTYMAS. Prie neturto dorybės, kuri visiems Dievo tarnams yra reikalinga, gal da, dorybės ištobulinimui prisidėti neturto įžadas. Jis, iš vienos pusės nesiekia taip toli kaip neturto dorybė, nes jis tik viršujės veikmes apima; bet, iš ktios pusės jis taip-pat apima daug veikmių, kurių nepaliečia dorybė. Kada prie neturto dorybės nuopelno prisideda įžado nuopelnas, tada žmogus surenka amžinybei nuo-

pelnų iždą. Įžadas yra tame, kad dėl Dievo meilės atsižadėtumei visų žemiškųjų turtų ir tą atsižadėjimą užsidėtumei ant savęs kaipo priedermę Augščiausiojo akyvaizdoje. Gi žemiškųjų turtų galima dvejopu budu atsižadėti: arba savasties ir nuosavio naudojimo arba nuosavio naudojimo ir teisės prie jo. Tat įžado esybė apima kiltaširdingą atsižadėjimą ir paaukojimą liuoso naudojimo ir liuoso neapriboto žemiškųjų daiktų suvartojimo teisės. Kas tuo įžadu yra surištas, tas, iš atžvilgio į save, gyvęs, tartum ištikro nieko neturėtų ,tartum visiškai butų neturtingas ir pilnai nuo kitų dosnumo priguletų. Jis apima taippat viršujės neturto veikmes, įvairiomis regulomis įsakytas. Jos įsako sąžiningai saugotis savistovio naudojimo, priėmimo, suvartojimo ar dovanojimo pinigų, turtų ar daiktų, pinigo vertę turinčių, nors daiktas savyje ir nežymus butų. Jei tat vienuolis ištikimai pildo pagal įžadą tas visas viršujės neturto veikmes, kaip jos yra regulose paduotos, tai turi tikrai didelį nuopelną. Bet gi gali atsitikti, kad jis vidujai turi da prisirišimą prie kai-kurių, nors mažų daiktų. Jis gali buti savo širdyje nepatenkintas iš aukos, kurios reikalauja viršujis neturto užlaikymas. Šiame atsitikime jis da nelaužo neturto įžado ir jam vis, pasilieka didelis nuopelnas prieš Dievą, nes noriai pildo viršujės veikmes; bet jis atima tada nuo įžado dapildantį šventumą, aukos pilnumą, tai yra vidujo žmogaus paaukojjmą. Neturto įžado didelis nuopelnas, prie ypatingo Dievo pagerbimo, yra da tas, kad jis mus veda lengviausiu budu prie pilnos neturto dorybės. Nes lengviau yra nieko neturėti, nieko savistoviai nevartoti ir taip prie nieko neprisirišti, nei kaip žemiškuosius turtus turėti, nepririšant prie jų savo širdies. Paprastai tik nedaug kam atsitinka tai įvykdinti.

PRITAIKYMAS. Ir tu Kongregacijon įstodamas priėmei, dėl Dievo, neturto įžadą ir pasakei: *"Vieš-*

pats yra dalis mano tėvonijos ir mano taurės; tu esi, kuris man sugrąžinai mano tėvoniją” (Ps. 15, 5). Tu tai darei iš meilės To, kuris iš meilės dėl mus neturtingai gimė, neturtingai gyveno ir neturtingai numirė. Tu tai darei, kad išmestumei iš savo širdies viską, kas tave sulaiko, o vietą parengtumei malonės turtams, kurie ilgiau, kaip mirtis tęsa ir mums parengia amžiną, neapsakomąją laimę kitame pasaulyje. Buk tad labai sąžiningas ištikimame išpildyme to visko, ką tasai įžadas, pagal regulų išaiškinimą, savyje talpina. Saugokis visupirmiausiai savarankiško daiktų vartojimo. Tam viskam, ką tu vartoji, prašyk nužemintai leidimo, ant kiek regula to reikalauja. Tečiau rupinkis ir tuomi, kad savo auką padarytumei pilna, kad tavo širdis dalyvautų pilnai ir visiškai tame neturte, kurį tu viršujai pildai.

O mano dieviškasis Išganytojau! Ką mano lupos prižadėjo ,tas turi atrasti linksmą atbalsį ir mano širdyje. Padėk man kiltaširdingai ir vidujai atsižadėti to visko, ką įžadas viršuj u apribavimu ant manęs uždėjo.

PASIRYŽIMAS. Tankiai save tyrinėsiu, ar aš ištikimai ir tobulai pildau neturto įžadą.

UŽGAVĖNIŲ ŠEŠTADIENIS.

Apie ypatingą įžadų vertybę apskritai.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Karalių Pranašą šaukiantį: “Atiduosiu Tau mano įžadus, kuriuos mano lupos ištarė ir mano burna kalbėjo mano varge” (Ps. 63, 13-14).

2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad tau aiškiai duotų pažinti įžado vertybę ir nuopelningumą.

I. PUNKTAS. Įžadas talpina savyje ypatingą Dievo pagerbimą ir todėl duoda darbui dvigubą nuopelną.

SVARSTYMAS. Įžadas, tegu jis visą gyvenimą arba ir trumpesnį laikotarpį apimtų, priguli dvasiškame gyvenime prie ypatingiausių jų pasišventimo priemonių. Todėl skaitome Šventųjų gyvenimuose, jogei jie ta svarbia priemone tankiai naudodavosi, kad arčiau su Dievu susivienytų. Šv. Tomas Akvinietis paduoda, tarp kitko ypatingai dvi priežasti, kurios mums parodo augštą įžado vertybę. Jis pirmiausia sako: "Įžadas, tasai išangsto apgalvotas ir iš liuosos valios padarytas prižadėjimas, atsižadėti arba atiduoti kokį daiktą, kurį paprastai aš galėčiau sau turėti ar prie kurio galėčiau siekti, talpina savyje ypatingą Dievo pagerbimą. Yra tai didžiausios pagarbos ir nuolankumo aktas, kuriuomi aš Dievą išpažįstu kaipo Viešpatį, nuo kurio viską turiu, kurio skolininku jaučiuosi, kurio augščiausią valdžią pagerbiu savo auka. Todėl įžadas gali buti daromas tik vienam Dievui, kuriam visa garbė priguli. Jis yra, toliau, tobuliausios Dievo meilės aktas, kuomet aš įžadu išpažįstu, jogei meilė mane verčia, da labiau save apriboti, nei kaip Jis mane apribavo ir toliaus eiti, nei kaip Jis nuo manęs reikalauja. Juo didesnės tad yra aukos, kuriąs aš sau iš liuosos valios užsidedu ir juo ilgesnis yra laikas, per kurį jos tęsiasi, juo tobulesnis yra meilės aktas, kurį aš įžadu pildau. Iš tos priežasties įžadas priguli prie tų darbų, kurie tiesioginiai ir savaime į tai veda, kad pagerbiame Dievą, kaipo Augščiausiąjį Viešpatį.

PRITAIKYMAS. Iš to supranti, jogei darbas, per įžadą, gauna ypatingą pašventimą. Taip jis talpina savyje visuomet dvejopą nuopelną: pirmiausia nuopelną arba nuovargį iš paties darbo atlikimo, — tasai nuopelnas gali, tankiai, nedidelis buti, — ir paskui nuopelną iš pašventimo arba Dievui atidavimo, kuris turi labai didelę vertybę. Šv. Tomas sako: "Darbas, kuris iš įžado yra atliekamas priguli prie didžiausios Dievo tarnybos veikmių ir yra auka Vieš-

pačiui". Žiurėk tat, kaip didelės vertybės yra įžadas ir tos visos veikmės, kuriąs tu, nors jos ir nežymiausios butų, pildai, budamas įžade. Bet prie to yra reikalinga, kad tu tas veikmes atliktumei ne kaip nors, bet ištiesų įžado dvasioje, vidujai ir viršujai pats save atiduodamas Dievui.

"Ką atiduosiu Viešpačiui už tą viską, ką Jis man davė? Vardo Viešpaties šauksiuos ir mano įžadus užlaikysiu Viešpačiui prieš visus Jo žmones" (Ps. 115, 3-5).

2. PUNKTAS. Daugiau Dievui yra duodama įžadu, nei kaip tuo pačiu darbu be įžado.

SVARSTYMAS. Jei kas po atlikimo įžado ką nors daro, tas, pagal Šv. Tomo mokslą, daugiau dovanoja Augščiausiąjam, nei kaip tas, kuris daro tą patį darbą be įžado. Nes anas dovanoja vaisių ir medį, kuomet šis paskutinysis tik vieną vaisių. Medis yra tai laisvė, kuria Sutvėrėjas mus aprupino. Jis pats ją paguodoj a, nes Jis mus neverčia. Kas tatai įžadu save surišo, tas medį, tai yra laisvę arba teisę tą darbą atlikti arba neatlikti, jau išanksto savo Dievui padovanojo. Kada jis, po įžado padarymo ir patį darbą pildo, prideda kitą dovaną, kiltą darbą, kaipo vaisių. Gi priešingai, kas gerą darbą daro įžadu nesusirišęs, tas iki paskutinei valandai palieka sau teisę nuo darbo sulaikyti. Jis tos teisės jokiu budu neatsižadėjo. Tat jis dovanoja tik medžio vaisių, darbą, pačio gi medžio, laisvės, jis nepaaukoja.

PRITAIKYMAS. Iš to išvesk, kaip didelę vertybę Dievo akyse turi įžadai, kaip Jis juos augštai brangina ir kaip Jis juos kitados brangiai apdovanos. Tečiau Dievas yra taip-pat uolus pajieškotojas to, ką Jam iškilmingai pažadėjai. Yra visuomet nuodėmė, kada tu ,atviromis akimis įžadą laužai ir, svarbiame dalyke, sunki nuodėmė, kurį Augščiausiojo garbę įžeidžia. Todėl Šv. Raštas sako: *"Jei ką įžadu Dievui*

paskyrei ,tai netrukk išpildyti. Daug geriau yra jokio įžado nedaryti, nei kaip padarius prižadėjimo neišpildyti" (Pam. 5, 3-4). *"Pražutis yra žmogui, padarytus įžadus atšaukti"* (Pr. 20, 25).

O mano Dieve! Dėkoju Tau, jogei mane pašaukei Kongregacijoje, sudėti mano įžadus, prie Tavo kojų. Padėk man dabar dideliai juos branginti ir sąžiningai išlaikyti.

PASIRYŽIMAS. Savo įžadų išlaikyme noriu buti labai sąžiningas.

PIRMAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

Kristaus kentėjimų apmąstymas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis dieviškąjį Išganytoją, kaipo Jis praneša Apaštalams savo kentėjimus, sakydamas: "Štai einame į Jeruzolimą ir išsipildys vis, kas yra parašyta apie Sunų žmogaus, nes bus išduotas pagonims ir bus išjuoktas ir apspjaudytas; ir nuplakę užmuš jį" (Luk. 18, 31-32).

2. ĮŽANGA. Prašyk pas Viešpatį malonės, kad Jo kentėjimus su nauda apmąstinėtum.

1. PUNKTAS. Kristaus kentėjimų apmąstinėjimas Viešpačiui labai patinka.

SVARSTYMAS. Išganytojas laiko ženklu tikro dėkingumo, širdingos užuojautos ir ištikimos meilės, jei mes su sugraudinta širdimi kentėjimo keliu paskui Jį sekame. Įvairiais budais Jis parodė, kaip toksai lavinimąsi yra Jam malonus. Kuomet kartą Veronika sopuliais ir skausmu nuvargintam Išganytojui ,padavė skarą, kad veidą nusišluostytų, Jis paliko jai, iš dėkingumo, savo kruvino Veido paveikslą, kad ji turėtų nuolatą Jo kančios paminklą; ištikro, buvo tai aiškus parodymas, kaip Jis labai trokšta, kad žmonės Jo kentėjimus atsimintų. Toliau, Šven-

tųjų gyvenimuose skaitome, jogei tapęs žmogumi Dievo Sunus daugeliui savo ištikimųjų tarnų, kuriuos Jis norėjo ypatingai pažymėti, atspaude stebuklingai savo žaizdas, kad jie taip butų priversti, kasdien Jo kentėjimus apmąstinėti. Beto, Jis net ypatingąjį Sakramentą įsteigė, kad tarpe žmonių turėtų gyvą savo karčios mirties paminklą. Švenčiausias Sakramentas turi buti nuolatas Jo kentėjimų atminimas. *"Kiek sykių tai darysite, mano atminimui darykite"*. Koks tas atminimas tur buti, paaiškina Šv. Povilas žodžiais: *"Kiek kartų valgysitetą duoną ir kiek kartų kieliką gersite: mirtį Viešpaties apsakysite, koliai ateis"* (I Kor. II, 26). Šv. Mišios yra ne kas kita, kaip kasdieninis nekruvinas atnaujinimas Jėzaus Kristaus mirties ant Kryžiaus. Net ir danguje, pagal Jėzaus Kristaus valią, Jo karčios kančios atminimas bus per visus amžius užlaikomas ir auklėjamas. Todėl Jis pasiliko ant savo garbingojo Kuno penkias žaizdas, kaipo tiek neišdildomų savo Kančios atminimų.

PRITAIKYMAS. Ar gi da daugiau ko reikia, kad tave įtikrinus, jogei stropus dieviškojo Išganytojo karčios mirties apmąstinėjimas, Jį ypatingai palinksmina? Insidėk sau tuos pamokinimus giliai į širdį. Nepraleisk nei vienos Gavėnioje dienos neapmąstinėjęs širdingai kurios nors kentėjimo paslapties. Kitaip ir prie tavęs galės buti pritaikintas tasai pasiskundimas, kurį Šventoji Dvasia į Išganytojaus lupas įdeda: *"Esmi užmirštas, kaipo numirėlis širdyje"* (Ps. 30, 13).

O sopulingiausioji Motina! Išprašyk man malonę tame šventame Gavėnios laike buti ištikimu sekiotojumi tavo kenčiančiojo Sunaus.

2. PUNKTAS. Kristaus kentėjimų apmąstymas mums patiems atneša didžiausią naudą.

SVARSTYMAS. *Šv. Augustinas sako:* "Nieko nėra išganingesnio kaip kasdieninis apmąstinėjimas

apie tai, ką Dievo Sunus dėl mus iškentėjo". Tą patį tvirtina Šv. Bernardas žodžiais: "Kas, galėtų pasekmingiau gydyti musų sąžinės žaizdas, ir išvalyti musų sielos vidų, jei ne stropus Jėzaus Kristaus žaizdų apmąstinėjimas?" Viskas, kuomi tikėjimas mus ragina prie pažangos gerame, atranda kenčiančiame Išganytojuje savo įvykinimą ir gyvybę. Kas nurodo mums taip aiškiai nuodėmės prakeikimą, kas gali mus prie gilesnės gailesties sujudinti, jei ne regėjimas Dievo, kuris dėl musų kalčių tapo sopulių vyru? Kas mus smarkiau ragina į nenuilstančią karę su piktais musų širdies pageidimais, jei ne musų Išganytojo kančia? Ji, toliaus, rodo mums neišsemiamą dieviškosios mielaširdystės gelmę ir pripildo mus nužemintu pasitikėjimu, uždega mumyse karštą Jėzaus meilę iš verčia mus į padarymą kiltaširdingos iš savo gyvenimo aukos.

PRITAIKYMAS. Visos tos priežastįs turi tave priversti kasdien, Gavėnios laiku ,tavo dieviškojo Išganytojo kentėjimais ir mirčia užsiiminėti. Sakyk tad su šventu uolumu: "O mano širdingai mylimasis Išganytojau! Šitame rimtame laike noriu dvasioje su Tavimi mirti, kad Tau savo ištikimos meilės priparodymą duočiau".

PASIRYŽIMAS. Dievotumą į kenčiantįjį Išganytoją su šventu uolumu savyje auklėsiu.

PIRMOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE PIRMADIENIS.

Jėzaus, kaipo augščiausiojo kunigo, malda prie upelio Cedron.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis dieviškąjį Išganytoją, kaip Jis, ant kelio į daržą Gestemani, savo susigraudinusiųjų mokytinių akyvaizdoje .augščiausiojo kunigo maldą atkalba.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės savo gyvenimą taip ištikimai su savo pašaukimu sutaikinti, kad ramiai galėtumei mirties laukti.

SVARSTYMAS. Dieviškasis Išganytojas, musų pavyzdžiui, norėjo savo neapsakomai karčią mirties kelionę malda pašvęsti, kaip Jis tai buvo padaręs pradžoije savo viešojo mokinimo. Todėl, prisiartinęs prie upelio Cedron, Jos pertraukė savo kalbą į mokitinius kad sujudinančioje maldoje savo širdį prieš dangiškąjį Tėvą atidarytų. Jo siela, suspausta laukiamosios mirties prisiartinimu, atrado, ypatingai suraminimą ir atgaivinimą, dviejose mintyse. Jis meldėsi: *"Tėve! Pagarbinau Tave ant žemės; pabaigiau darbą ,kurį man davei padaryti"* (Jon. 17, 4). Kokia suraminimo pilnybė, Jo žmogiškai jaučiančiai širdžiai, talpinasi šiame išpažinime! Trisdešimts trys metai, štai, jau praėjo, metai pilni sunkenybių ir vargų, metai neturto ir nepriteklių, daugelio persekiojimų ir išniekinimų. Tečiau nepraėjo dienos, nei valandos tame laikotarpyje, kuriame Išganytojas butų išleidęs iš savo akių darbą, kurį Jam Tėvas pavedė. Visos Jo gyvenimo valandos buvo tai vienai minčiai pašvęstos, visos Jo pajiegos buvo į tą vieną tikslą pakreiptos. *"Tėve! pagarbinau Tave ant žemės''.* Dabar tie vargingi metai jau praslinko ir neužilgio Jis sušuks: *"Išsipildė"* (Jon. 19, 30). Ar šita mintis
Jo ypatingai nesuramino net ir toje valandoje, kada Jis prie karčios mirties artinosi? Mirti po ištikimo pašaukimui gyvenimo, visuomet buvo geriausias pastiprinimas paskutinėje skaudžioje mirties karėje.

Prie to prisideda da kita mintis, kuri pasaldina Viešpačiui mirties kelionę. Jis meldžiasi: *"Tėve! pagarbink dabar tu mane pas save patį, garbe, kurią turėjau pas tave pirm, negu buvo pasaulis"* (Jon. 17, 5). Jis mintimis pakreipia savo suspaustą širdį prie nepalyginamojo, kiekvieną supratimą peraugštinančiojo atlyginimo, kuris bus suteiktas Jo žmogiškajam prigimimui, po kelių valandų karčiausiųjų kančių. *"Tėvas Jįjį išaugštys ir duos Jam vardą, kuris yra ant visokio vardo, idant visokis liežuvis išpažintų, jog*

Viešpats Jėzus Kristus yra garbėje Dievo Tėvo" (Pilip. 2, 9-II). Dar kelios valandos kentėjimo ir sopulių, o paskui jau Jis bus garbe apvainikuotos, neapsakomąja laime pripildytas, dangaus ir žemės Karalius. Atsižvelgimas į tą garbingąją ateitį kaip gi padrąsino Jėzų pradžioje nors trumpos, bet taip karčios kančios!

PRITAIKYMAS. Pamąstyk dabar apie save patį, apie savo mirtį, prie kurios tiesiogiai artiniesi. Gal paskutinė karė bus kieta ir sunki; bet ar galės tau buti, toje sunkioje valandoje, geresnis suraminimas, kaip atsižvelgimas į ištikimą pašaukimui gyvenimą, kada apie jį atsiminęs galėsi pasakyti: "Tėve! išpildžiau darbą, kurį man davei padaryti. Pagarbinau Tave ant žemės. Visas mano pasistengimas buvo pakreiptas į tai, kad Tavo valią išpildyčiau, nieko kita nejieškočiau kaip tik Tavęs ir Tavo noro ir vaikeliuose, apleistuose, ir ligoniuose Tave, mano Viešpatį ir Išganytoją, auklėčiau?" Kaip bus tau tada lengva, paskutinę trumpą, kad ir karčią, karę drąsiai išlaikyti! Da turi laiko šitą suraminimą sunkiai valandai pasigaminti. Ištirk tat save, ką tau reikia savo dabartiniame gyvenime atmainyti, kad paskui toje mintyje pajėgą ir padrąsinimą atrastumei, ir tvirtai imkis prie darbo. Tada tavo pažvelgimas į artimąją ateitį, kurią mirtis tau atidarys, bus labai suraminantis; nes su išsitikėjimu lauksi neapsakomai gerbingo atlyginimo.

O mano Dieve, Tu gyvenimo ir mirties Viešpatie! Suteik man, dėl Jėzaus, malonę, mano gyvenimą taip sutvarkyti, kad mirčiai, neveizint į jos kartybę, drąsiai į akis pažvelgti galėčiau.

"Kada akįs užsimerks,
Jėzau, manęs neapleisk".

PASIRYŽIMAS. Prie savo darbų įr lavinimų tankiai savęs klausiu: "Ar šito dalyko atminimas tave kitados ramįs ar neramįs?"

PIRMOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE ANTRADIENIS.

Jėzaus nuliudimas darže Gethsemani.

1. ĮŽANGA. Mąstyk sau, jogei matai dieviškąjį Išganytoją, kaip Jis su trimis mylimaisiais mokytiniais, pamaži, po daržo medžiais pirmyn eina ir tylėjimą pertraukia žodžiais: "Mano dušia yra nuliudusi iki mirčiai" (Mork. 14, 34).

2. ĮŽANGA. Giliausiame nusižeminime atiduok garbę iki mirčiai nuliudusiam Jėzui, kaipo tavo Viešpačiui ir Dievui ir prašyk Jo, kad duotų tau iš šito apmąstymo didelę naudą turėti.

SVARSTYMAS. Sielos kentėjimai gal žmogų daug sunkiau kankinti, nei kaip kuno sopuliai. Todėl Išganytojas prie kuno kentėjimų, kuriuos Jam budeliai ant mirties kelio rengia, nori da visą dušios kentėjimų taurę išgerti, ir taip Jis savo Kančią pradeda nuo sielos skausmų, kurie, kad augšto laipsnio pasiekia, sykiu su neapsakomai dideliu nuliudimu, prie baisių kančių turi buti priskaityti. Nuliudimas savo tamsiais sparnais apsiaučia visą žmogaus sielą, tai yra, jis suriša ir suvaržo kankinančiomis mintimis, dvasios pajiegas ir ją pačią negalėje paverčia žemyn. Pažvelgk į dieviškąjį Išganytoją. Nuliudimas, visokį saiką peraugštinantis, kaip juodas debesys apgulė Jo dušią. Nedovanai Raštas sako, jogei pradėjo bijotis ir sielvartauti. Jo visas kunas drebėjo, kojos svyravo, Jo rankos nusileido, Jis dejuoja ir drebulys Jo vidų perima. Nuliudimas yra bausmė už nuodėmę; kaipo tokią, Išganytojas, tarpininku budamas, ima ant savęs, kad mums malonę pelnytų ir kad nuliudimo valandoje mes dvasioje nenupultume. Nuliudimas, kaipo nuodėmės pasekmė, apverktinus išduoda vaisius. Jis atima norą prie maldos ir dvasiškųjų lavinimų, kadangi jis visas musų mintis pakreipia į vieną liudną punktą. Jis padaro tave nusiminusiu, nekantriu sugyvenime su kitais ir kryžiumi sandraugams. Jis valiai atima visą pajiegą ir tvirtybę. Šventoji Dvasia sako: *"Skausmos žmogaus širdyje spaudžia jį že-*

myn” (Pr. 12, 25). Viskas tada žmogui persunkiu pasidaro. Nuliudimas, antgalo, yra priežastis daugelio ir sunkių pagundų. Šv. Pranciškus Assyžietis sako: “Velnias džiaugiasi, kada žmogaus širdis yra nuliudusi; nes jam bus lengva jį užkariauti. Tokį sloginantį širdies skausmą, augščiausiame laipsnyje dieviškasis Išganytojas, iš musų meilės, ant savęs paėmė.

Ką gi Jis darė, kad mus pamokintų, kaip reikia mums panašiuose atsitikimuose pasielgti? 1. Nors Jo žmogiškai jaučianti širdis didžiausią sunkumą turėjo, tečiau Jis jieškojo palengvinimo maldoje. Jis meldėsi taip širdingai, taip graudingai, taip meiliai: *“O Tėve! Viskas tau galima; atitolink nuo manęs tą kieliką; bet ne ko aš noriu, tiktai ko tu nori”* (Mk. 14, 36). 2. Jis priešinosi kuno nuilsimui, ant kietos žemės klupodamas ir tame padėjime ilgai tesėdamas. 3. Jis, ant galo neveizint į liudnumą nesiliovė maloniausiu budu mokytiniais užsiiminėti, juos drąsinti ir jais rupintis.

PRITAIKYMAS. Ir ant tavęs gal ateiti nuliudimo ir dvasios nupuolimo valandos, kurios tavo sielą lenktų žemyn ir tau nemėgimą ir pasibjaurėjimą visais lavinimais įkvėptų. Šis nuliuudimas yra nuodėmės pasekmė ir nėr iš jo nieko gero; jis atneša didelius nuostolius ir giliai sužeidžia tavo dušią, kada jam pasiduodi. Tokiose valandose atsimink tavo dieviškąjį Išganytoją darže Gethsemani ir užsidaryk Jo mirtinai nuliudusioje Širdyje. Drąsiai priešinkis pagundai, tvirtai stovėk ir pasinaudokie priemonėmis, kuriąs tavo dieviškasis Išganytojas, savo pavyzdžiu, tau paduoda. Kariauk priešai pasibjaurėjimą ir stverkis maldos ginklo, nors tau tas ir nelengvai atsieitų. Išganytojas, šaukia į tave: *“Budėkite ir melskitės!, kad neineitumet į pagundymą”* (Mat. 26, 41). Tą patį perspėjimą duoda tau Šv. Jokubas žodžiais: *“Nuliudo kas iš jusų? Tesimeldžia”* (Jok. 5, 13). To-

liau, vietoje pasiduoti nuilsimui ir apmigimui, pergalėk save, ir dabok, kad nebutumei susiraukęs ir upo pilnas santykiuose su savo sandraugais.

O iki mirčiai nuliudęs Išganytojau! Buk prie manęs visokiose sunkiose valandose, kad aš iš pagundos pergalėtojas išeičiau ir mano dieviškojo Išganytojo vertu mokytiniu pasirodyčiau. Atleisk man, jei aš iki šioliai kitaip pasielgdavau.

PASIRYŽIMAS. Niekad nepasiduosiu nuliudimui, kuris dvasiškame gyvenime tiek skriaudos padaro.

PIRMOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE TREČIADIENIS.

Viešpaties merdėjimas.

1. ĮŽANGA. Atsiklaupk dvasioje šale Išganytojo, kuris skaudžiausioje mirties kovoje kariauja ir veizėk tikėjimo akimis į Jo nuliudusiąją Širdį.

2. ĮŽANGA. Atiduok Jam giliausiąją pagarbą ir prašyk, kad tau duotų vieną lašą savo kartaus merdėjimo paragauti.

SVARSTYMAS. Su gilia pagarba ir širdinga užuojauta pažvelgk į išblyškusį, prakaitu apsipylusį tavo garbingiausiojo Išganytojo veidą ir klausk Jo: “Mano Viešpatie ir mano Dieve, kas gi Tavo Širdį taip giliai sujudino ir merdėjimo skausmais suspaudė?” Pirmiausiai ,tai padarė aiškus laukiamųjų kančių ir sopulių regėjimas. Ištikro, nuo pirmos valandos savo žemiškojo gyvenimo Išganytojas aiškiai žinojo kas, pagal Švenčiausios Trejybės nutarimą, Jo laukė. Tečiau jaunybos ir viešoje mokinimo laiku, Jis tą mintį, taip sakant, buvo į šalį atidėjęs, taip jogei ji, Jo žmogiškosios sielos neslogino skausmu ir nuliudimu ir nekliudė palaiminančiojo Dievo regėjimo. Bet kada Jis užėjo ant sunkaus ken-

tėjimo kelio, pasidavė pilnai mintinis apie žiaurius, Jo laukiančius, kentėjimus. Nuo to laiko neturėjo Jame nieko pasilikti, ko kentėjimai ir skausmai nepalytėtų. Visa Jo kentėjimų istorija su visomis smulkmenomis atsidengė dabar baisiausiame tikrume prieš Jo baime apimtą dvasią. Dar Jis buvo sveikas, dar jokia žaizda nebuvo Jam padaryta, o betgi, štai, sekančioje dienoje, toje pačioje valandoje, kaipo be dušios lavonas, nesuskaitytomis žaizdomis apdengtas, Jis jau turėjo gulėti karste. Baisios, šiurpuliais perimančios valandos dabar stovėjo prieš Jį. Jis matė viską aiškiai, kas su Juomi atsitiks. Jis matė Judo išdavimą, savo apmaudingą, neteisų pasmerkimą. Jis matė baisią naktį kalėjime su visais, iš budelių pusės, išniekinimais. Jis matė savo kraują žemyn tekantį prie plakimo stulpo ir jautė jau kiekvieną smugį, kurį su pasityčiojimais kareiviai Jam užduoda. Jis matė galvą krauju apsiliejusią po akstinuotu erškėčių vainiku, kurį kareiviai Jam ant galvos užmauna. Jis matė savo kelionę per Jeruzolimos miestą! Jis matė Kalvarijos kalną, augštai iškeltą kryžių ir save patį ant to kančios medžio kaipo sopulių vyrą. Tą viską gražiai ir aiškiai matė. Tie baisus paveikslai kaipo šmėklos ėjo pro Jo sielvarta suspaustą dušią. Ar tad Išganytojas neturi teisės bijotis ir drebėti?

PRITAIKYMAS. Parodyk visupirmiausia tavo geram, dieviškajam Ganytojui savo širdingą užuojautą ir tada apie save patį mąstyk. Ir mes turime čia ant žemės - kentėti; yra tai visuotinis įstatymas, kuris jokio išėmimo neprileidžia. Tečiau, kaip visai skirtingai Dievas su mumis pasielgia! Nuo mus Jis užslepia viską ,kas ateityje ant mus galėtų ateiti, kad mus pirm laiko neišgąsdintų; yra tai geradarybė, kuri nebuvo suteikta Jėzui. Jis mums duoda tik pavienius lašus žemiškojo vargo paragauti, kuomet tapęs žmogumi Jojo Sunus tur paimti ant savęs viską, ką tik kankinančio ir skaudaus gali žemė suteikti. Pas mus

po liudnų dienų seka vėl dienos ramybės ir džiaugsmo; pas Išganytoją gi vienas kentėjimas seka kitą. Ar gi tai nebutų gėda, jei norėtume skųstis? Ar gi pritiktų manyti, jogei mums perdaug tenka kentėti?

O mano dieviškasai Kentėtojau! Kaip nevertai iki šioliai pasielgdavau, žemiškojo gyvenimo naštą jausdamas! Kaip nepanašus buvau Tau, mano nusistebėjimo vertam paveikslui! Atleisk man, jei aš tankiai iki šioliai buvau nekantrus. Nuo šiandien jokis skundas neišeis daugiau iš mano lupų. Tavo baisaus merdėjimo atminimas, gyvenimo varguose, mane sutvirtįs.

PASIRYŽIMAS. Priešinybėse mąstysiu: "Tai tik lašelis iš kentėjnmų taurės mano dieviškojo Išganytojo".

PIRMOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE KETVIRTADIENIS.

Viešpaties merdėjimas (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Statyk vėl sau po akimis dieviškąjį Kentėtoją, Jo baisiame merdėjime ir mąstyk apie kruviną skausmo prakaitą, kuris Jo išblyškusį veidą apdengė.

2. ĮŽANGA. Prašyk gilaus pasibjaurėjimo nuodėme.

SVARSTYMAS. Prie pirmojo Kančios paveikslo, kuris žmogiškai jaučiančią Jėzaus Širdį baido, prisideda da kitas baisus paveikslas. Pranašas Izaijas sako: *"Dievas visų, musų nedorybes uždėjo ant jo; jis buvo sutrintas už musų. nusidėjimus''* (Iz. 53, 5-6). Valandoje, kurioje Jėzus savo kentėjimus pradeda, tampa ant Jo uždėta viso pasaulio nuodėmių našta, neišmatuojama, baisi našta ,taip, jogei Jis stovi priešai amžinąjį Tėvą, priešai visąjį dangų apsunkintas visomis piktadarybėmis, kurios kada nors buvo pasaulyje papildytos. Pamąstyk dabar, kaip neapsako-

mai didelį pasibjaurėjimą turi nekalčiausioji Jėzaus Širdis prieš kiekvieną nusidėjimą. Jo permatanti akis mato nuodėmę, taip kaip ji yra, nepridengtą, jos tikrame velniškame pavidale jos tikrame bjaurume ir prakeikimo vertume? Prieš Jo dvasią apsireiškia ji, kaipo pragaro išgama, kaipo tasai slibinas, kuris išnaikino rojų, uždarė dangų ir amžinosios pražuties prapultį atidarė. Jis pažįsta ją, kaipo neišmatuojamą kaltę, kaipo atkakliausia maištą priešai švenčiausiąją valdžią, kaipo juodžiausią nedėkingumą, kuris Dievo Širdį giliausiai įžeidžia. Ir Jis, skaisčiausias ir nekalčiausias Dievo Sunus, turi tą smarvę ant savęs imti! . Štai eina nuodėmės ilgoje, žiaurioje eisenoje priešai Jo dvasios akis, visos nuodėmės nuo pirmosios rojuje iki paskutinei, kuri prieš pasaulio pabaigą bus da papildyta — visos nuodėmės netikybos, Dievo burnojimo, atkaklaus išniekinimo dieviškojo Majestoto, visos nepaklusnumo nuodėmės, karčios neapykantos,. paleistuvybės, neteisingumo ir tt. Ar Išganytojas neturi priežasties baisiame suspaudime kruviną prakaitą lieti? Psalmistas įdeda į Jo burną tuos žodžius: *"Nedorybių srovės užliejo mane ir pragaro baisybės apsiautė mane"* (Ps. 17, 5).

Čia prisideda da trečiasis baisus paveikslas, tai atminimas ateityje šaukiančios į dangų žmonių nedėkingybės. Prieš akis Jo baime apimtos dvasios guli visa ateitis kaipo atidaryta knyga. Ką gi Jis joje mato? Tukstančius ir milijonus žmonių, kurie Jo meilę nedėkingumu atmoka, kurie nenori Jo išpažinti, mindžioja po po jomis Jo brangiausiąjį Kraują ir, savo bedievybėje, nuodėmes ant nuodėmių krauna. Ar šis baisus paveikslas nepripildė neapsakomu skausmu Jo Širdies.

PRITAIKYMAS. Dieviškasis Išganytojas matė prieš savo dvasios akis slenkant, kiekvieną nuodėmę skyrium, kurią tu nuo kudikybės dienų papildei, ir kiekviena nuodėmė buvo kaipo kardo durimas į Jo ge-

rąją Širdį, ir prisidėjo prie Jo kruvino prakaito ištryškimo. Ar šito Jėzaus skausmo atminimas dar nei sykį tau neišspaudė karčių gailesties ašarų? Atsiklaupk dvasioje sale Jėzaus, sujungk savo gailestį su baisiu Jo dušios suspaudimu, kurį tuomet Išganytojas dėl tavo nuodėmių atjautė ir aukok dangiškajam Tėvui kruviną prakaitą, kuris žemen krinta, kaipo permaldavimą už tavo prasižengimus. Prašyk, toliau, mirtinai nuliudusiojo Išganytojo, kad tau, ypatingai prieš kiekvieno Atgailos Sakramento priėmimą, duotų paragauti, nors vieną lašą Jo kartybės Alyvų Daržely je, kad su giliai sugraudinta širdimi prie mielaširdingiausiojo Dievo galėtumei prisiartinti.

O mano skausmais suspaustas Išganytojau! Kodėl mano širdis, atsiminus tiek klaidų ir nusidėjimų praėjusiojo gyvenimo, pasilieka šalta? Duok man, karštai Tavęs prašau, dalį Tavo karčioje Kančioje, kurią Tu už mano nuodėmes iškentėjai, kad mano tikra gailestis butų balsamu Tavo mirtinai sužeistąjai Širdžiai.

PASIRYŽIMAS. Prieš kiekvieną Šventą Išpažintį mano mylimiausiojo Jėzaus baisų merdėjimą atsimįsiu.

PIRMOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE PENKTADIENIS.

Mokytinių pasielgimas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis mokytinius, kaip jie, prie jų dieviškojo Mokytojo dušios skausmų, duodasi miegui apimti.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės ir sunkiose valandose prie savo Išganytojo išlaikyti.

SVARSTYMAS. Žmogus tada ypatingai giliai atjaučia reikalą suraminimo, prieteliško pritarimo, meilios žmonių užuojautos, kada viršujai ir vidujai

skausmai jį sunkiai suspaudžia ir kada dangus jam išrodo uždarytas. Prisižiurėk dabar dieviškąjam Išganytojui Alyvų Darže, kuris turi žmogiškai jaučiančią Širdį, Širdį jautriausią, kokia kuomet nors buvo ant žemės. Jis jaučia tikrai sloginančią naštą ant savo dušios. Kas tokiame padėjime gali buti paprastesnio, kaip kreipimąsi į tuos, kuriuos Jis visada laikė už savo prietelius? Jis net išanksto jų atidą atkreipė į busimuosius atsitikimus ir sykiu prašė juos dalyvauti. *"NuIiudusi yra mano dušia iki mirčiai; pasilikite čia ir jauskite su manimi"* (Mat. 26, 38). Tečiaus kada Jis po savo pirmajai maldai drebėdamas ir baimės apimtas prie jų sugrįžta, atranda juos miegančius, tuos, kurie neseniai pirm to Jam buvo išreiškę švenčiausius užtikrinimus prisirišimo ir meilės. Neveizint į tai jie miega, kada jų Mokytojas žiaurią mirties kovą veda. Ar tai ne naujas skausmas suraminimo trokštančiai dieviškojo Išganytojo Siždžiai? Todėl Jis skaudžiai skundžiasi: *"Simonai, miegi? Negalėjai vienos valandos su manimi jausti?"* Savo neišsemame gerume ir atsižvelgime Jis išteisino nuilsusius mokytinius; tečiaus jųjų pasielgimas yra ir pasielieka visgi kaltintinas ir papeiktinas, nes Jėzaus priešai tuo tarpu nemiegojo, ir visą naktį paskyrė tam, kad savo užmanymus priešai Jėzų įvykintų. Tasai mokytinių miegustumas neužilgio turėjo liudniausias pasekmes. Butent, kada kareiviai rankas ant jųjų dieviškojo Mokytojo uždėjo, jie bailiai išbėgiojo. Kadangi nuilsimui buvo pasidavę ir maldą buvo apleidę, pritruko dabar jiems pajiegų drąsiai ir kiltaširdingai su jųjų Mokytojumi dalintis pančiais ir persekiojimais gėda ir išniekinimu. Jie paliko Jįjį vieną Jo priešų tarpe. Buvo tai tikrai kartus skausmas dieviškąjai Širdžiai. Todėl Bažnyčia įdeda kenčiančiam Išganytojui tuos žodžius į burną: "Jieškojau kas mane suramintų, ir nesuradau". Bailumas ir dvasios pasiaukavimo stoka giliausiai įžeidžia Išganytoją.

PRITAIKYMAS. Pas daugelį šių dienų Krikščionių, o rasi ir pas Vienuolius, mes atrandame miegančiųjų mokytinių paveikslą. Išganytojas da vis yra kentėjimų ,dvasiškų jų kentėjimų, padėjime. Jis yra persekiojamas darbe, kurį pradėjo, Bažnyčioje, kurią įsteigė, viename tikrame tikėjime, kurį Jis apskelbė, nemariose sielose, už kurias Jis savo kraują praliejo. Kaip Jis yra išjuokiamas ir išniekinamas? Kriepiasi tat Jis į savo ištikimiausius, į Bažnyčios vaikelius, į kunigus ir vienuolius, kad jųjų padidintame, dėl Jo garbės, uolume, jųjų karštoje meilėje, jųjų ištikimame atsidavime atrastų sau suraminimą. Bet pas kai-kuriuos Jis veltu jo jieškojo. Kuomet priešai nenuilstančiai veikia, kad Jį ir Jo darbą sunaikintų, kai-kurie Jo ištikimieji atsiduoda miegui, tingėjimui ir atšalimui. Apie karštą meilę nėr nei kalbos pas juos. Ištirk save ar ir tu nepaneši į miegančius mokytinius. O gal panėši į mokytinius kurie pabėga? Toks atsitikimas butų tada, kada prie savo maldų ir apmąstymų švenčiausius prisižadėjimus darytumei, o kaip tik Viešpats reikalauja paklusnumo, savęs atsižadėjimo aukos, bailiai traukiesi ir aukos išvengti stengiesi.

O mano dieviškasai Išganytojau! Atleisk man, jogei aš taip tankiai dėl Tavęs buvau apsileidęs ir atašlęs ir taip mažai parodžiau pasiaukojimo dvasios. Nuo šios dienos man pritiks tas, ką tautų Apaštalas sako: *"Kasgi tada mane atskirs nuo Kristaus meilės? Vargas ar suspaudimas? Ar badas ir tt. Tame visame pergalime dėl to, kuris mm numylėjo"* (Rym. 8, 35, 37).

PASIRYŽIMAS. Žodžiais ir darbais pasirodysiu ištikimas Kristaus mokytinis.

PIRMOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE ŠEŠTADIENIS.

Didelis palaiminimas, kurį mielaširdystės darbai atneša: Nuodėmių atleidimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip kenčiantis Išganytojas tavęs prašo, kad pasigailėjimo darbais, kuriuos dėl kitų atlieki, Jį suramintumei ir kaip Jis už tai gražiausią atlyginimą prieš akis tau stato.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės savo gražaus pašaukimo darbus, dėl meilės kenčiančiojo Išganytojo, su džiaugsmu priimti ir su pasiaukojimu pildyti.

SVARSTYMAS. Jei krikščioniškosios mielaširdystės darbai, taip didelę vertybę turi pas Dievą, tada savaime susipranta ,jogei jie įgyja taip-pat ypatingą dangaus palaiminimą geradaringąjam žmogui, p ypač Vienuolinei Šeimynai, kurios nariai savo gyvenimo užduotimi pasiskyrė: ašaras šluostyti, vargą palengvinti, žaizdas gydyti. Šventasis Raštas aiškiai tai pabrėžia. Taip Šv. Dvasia kalba: *"Kas neturtingojo pasigaili, bus laimingas. Mielaširdystė atneša laimę"* (Pr. 14, 27-22). *"Mielaširdingas žmogus gerai daro savo dušiai"* (Pr. II, 17). Pats Išganytojas šaukia: *"Palaiminti mielaširdingt, nes jie mielaširdystę apturės"* (Mt. 5, 7). Todėl Šv. Pilipas Neri (†1595), pavargėlius, ligonius ir kenčiančius vadina dvasiškomis aukso kasyklomis. Kad tavo pašaukime širdis uolumu užsidegtų, tankiai apmąstinėk daugeriopą palaiminimą, kurį mielaširdystės darbai atneša. Pirmoji didelė nauda yra šita: jie naikina musų nusidėjimus Dievo teisybės prasikaltimų knygoje. Šv. Petras rašo: *"Meilė uždengia daugybę nusidėjimų"* (Petr. 4, 8). Tat meilės darbai išsigali, musų nuodėmių skolą — nors ji ir labai didelė butų — dieviškosios teisybės knygoje išdildyti. Labai mažai tokių žmonių atsiranda, kurie praėjusiame gyvenime nieko sau užmesti neturėtų. Daugelis atsimindami senovės

nusidėjimus nemaža išmetinėjimų ir nuliudimo prikenčia. Tad, štai, buk pilnoje reikšmje mielaširdingas vienuolis, o lengviausiu budu galėsi nusikratyti nuo visko, kas tave slogina. Mielaširdystės darbai parengia mums pirmiausia malonę tikro, pilno atsivertimo. Nemaža yra tokių, kaip prityrimas parodo, kurie, kiltaširdingam mielaširdystės darbui pasidėkojant, po sunkių išklydimų vėl ant gero kelio užėjo. Gal ir tu, ačiu panašiam darbui, įgijai pašaukimo malonę, kuri tave iš nuodėmingojo pasaulio išvedė. Toliau, žinai, jogei ir po gauto atleidimo, daug da atsilyginimui ir apgailėjimui pasilieka; atsimink laikinas už nuodėmę bausmes. Gal buti, jogei ir tu turi dakai-kurias užsilikusias skolas. Čia tiesiog dieviškoji teisybė reikalauja: *"Atiduok, ką esi kaltas"*. Mielaširdystės darbai tau paduoda lengviausią budą iš visa ko atsilyginti. *"Nes meilė pridengia daugybę nusidėjimų. Išmaldos išgelbsti nuo mirties; apvalo nuo nusidėjimų, ir padeda atrasti mielaširdystę ir amžinąjį gyvenimą"* (Tob. 12, 9).

PRITAIKYMAS. Jei kasdieniniame gyvenime kas nors reikalauja, kad užmokėtumei didelę sumą, tada esi linksmas, jei su kita suma gali pasirodyti ir skolą išdalies arba ir visai apmokėti. Šitai dieviškasis Išganytojas, iš grynos meilės, tau panašią priemonę padavė į rankas, kad tu jam, kada Jo teisybė atidarys didelę skolų knygą, galėtumei jų atmokėjimui reikalingą sumą turėti. Stropiai ir linksmai pildyk pasigailėjimo darbus, kuriuos tau paklusnumas uždeda. Išganytojas pats užtikrinimą davė, jogei Jis viską, ką nors kitiems, dėl Jo darysi, jųjų dvasiškųjų ir žemiškųjų vargų aprupinimui, Jis taip priims, kaip kad Jam, Jo paties Asmenyje, butumei padaręs. Jis tada laikys save tavo skolininku. *Ištiesų sakau jums, ką padarėte vienam iš tų mano mažiausių brolių, man padarėte"* (Mat. 25, 10). Kaip ta mintis turi tave galingai paraginti.

O mano Dieve! Kaip aš Tau dėkoju, jogei pašaukdamas mane į vienuolinį luomą, taip man palengvinai iš savo skolų išsimokėti. Prižadu Tau, noriai padaryti kiekvieną auką, kurios mano luomas iš manęs reikalauja.

PASIRYŽIMAS. Kiekvieną rytą paragįsiu save mintimi: "Mano dušia, šiandien vėl turi progą savo skolas sumažinti".

ANTRAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

Suraminantis Aniolas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip merdėjime kovojančiam Išgantytojui aniolas iš dangaus apsireiškia, kad Jį suramnitų ir prie kiltaširdingų kentėjimų paragintų.

2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad duotų tau pažinti, kaip ir tu Išganytoją, Jo mirties kovoje galėtumei suraminti.

SVARSTYMAS. Tris pilnas valandas tęsiasi dieviškojo Išganytojo dušios kančia ir kaskart Jis giliau įpuola į skausmo jures, kaskart tamsesnė darosi ukana, kuri Jo dvasią vargina. Bet, štai, atsidaro dangus ir aniolas, įstabia šviesa apsiaustas, nusileidžia žemyn. *"Pasirodė Aniolas pastiprindamas Jį"* (Luk. 22, 43). Koks tas pastiprinimas buvo, Šv. Raštas nepasako. Pridengia jį šventa tamsa Alyvų Kalno nakties. Tečiau nesunku yra pažinti kaip ir kuomi Jį aniolas ramino. Jis trejopam nuliudimo paveikslui pastatė trejopą suraminimo paveikslą. Aniolas primena Išganytojui neapsakomąją garbę, nepalyginamąjį vainiką, kurį Tėvas Jo žmogiškajam prigimimui danguje parengė. Tas viskas Išgantytojui yra žinoma; bet kankinantieji vaizdai, kurie ant Jo užeina, tas suraminančias mintis prašalino. Dabar Jam aniolas rado spindintį paveikslą Jo laukiamojo neužilgio išaugštinimo. Toliau, atidengia jis da kitą ne-

paprastai kiltą, prieš Išganytojaus akis, paveikslą. Jis parodo Jam neapbaigtą garbę, kurią Jis savo kentėjimais, savo tobulu paklusnumu, savo įstabia kantrybe parengs pas Dievą, parodo Jam perviršdidelę ganadarymą, kurį Jis užrųstintąjai Dievo teisybei atiduos. Šita mintis yra Jam pastiprinantis suraminimas. Antgalo atidengia aniolas prieš nuliudusį Išganytoją trečią, neapsakomai palinksminantį paveikslą. Jis rodo Jam šviesią, spindinčią tų visų sielų minią, kurios Jo kentėjimais ir mirtimi bus išganytos, tukstančius ir milijonus kankintinių, kurie iš meilės dėl Jo kiltaširdingai kankintinių mirtį priims, didelį skaitmenį tų dušių, kurios Jo malone sustiprintos, panystės nekaltybėje savo gyvenimą praleis ir nepalyginamai gražiu nekaltybės rubu papuoštos prie Jo altorių artinsis. Jis rodo Jam visus busimųjų amžių ištikimuosius Krikščionis ir visas įstabias, kiltaširdingas dorybes, kurios kaipo kvepiančiosios gėlės iš Jo kentėjimų išaugs. Yra tai suraminimas Jam. Dabar Jis atsistoja, kad su džiaugsmu kankinančią mirtį pasitiktų.

PRITAIKYMAS. Ar Alyvų Daržo aniolas galėjo tada nurodyti į tave ir į tavo gyvenimą, kad Išganytoją mirties nuliudyme pastiprintų? Gal turi pripažinti, jogei iki šioliai daug kuomi prie Jo nuliudimo prisidėjai. Ar taip turi ir pasilikti? — Kaip laimingu laikė save tasai aniolas, kuriam dangiškasis Tėvas garbingąjį darbą pavedė, nuliudusį Išganytoją suraminti! Tečiau, veizėk, ir tu ateityje tą gali daryti. Mes visi galime kenčiančiam Išganytojui suraminimo aniolais tapti. Kaip gi? 1. Pirmiausia, šiame šventame Gavėnios laike kasdien kartybėje savo širdies apgailėdami praėjusiojo gyvenimo nuodėmės ir taip, Jo merdėjimo valandoje, dalyvaudami Jo draugystėje. 2. Toliau galime Jį suraminti noriai vieną ar kitą atgailos darbą priimdami, vieną ar kitą mažą apsimarinimą ant savęs užsidėdami, kad bal-

šamą į Jo širdies žaizdą įlašintume. 3. Galime Jį ištikro suraminti, ant uolumo kelio užeidami ir su neprideranèiais musų širdies palinkimais, dėl Jo meilės, stipriai kariaudami. Viskas, ką mes toje prasmėje darome yra pastiprinimu Jo nuliudusiai širdžiai.
4. Mes galime, ant galo, palengvinimą Jam padaryti, kenčiančiais ir nelaimingaisiais meiliai užsiimdami, juos, dėl Jėzaus, padrąsindami ir suramindami. Apsvarstyk dabar, ką tu šiame rimtame laike darysi, kad nuliudusiam Jėzui suraminančiuoju aniolu taptumei.

O mano širdingai mylimas Išganytojau! Trokštu visa širdimi prie tų toliau prigulėti, kuriuos kitados aniolas Alyvų Darže nurodė, kad Tau sunkią mirties kelionę palengvintų. Padėk man taip šventą Gavėnios laiką praleisti, kad mano pasielgimas Tau suraminimą suteiktų.

PASIRYŽIMAS. Tankiai padrąsįsiu save žodžiais: “Mano dušia buk suraminančiuoju aniolu mirties kovoje kariaujančiam Išganytojui”.

ANTROS SAVAITĖS GAVĖNIOJE PIRMADIENIS.

Judo išdavimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau bjaurų ir prakeiktiną Judo darbą Alyvų Darže, kaip jis tau yra žinomas iš Evangelijos.

2. ĮŽANGA. Karštai prašyk Viešpaties, kad tau padėtų visada tvirtai pasipriešinti nepriderantiems tavo širdies palinkimams ir niekad jiems nepasiduoti.

SVARSTYMAS. Iš kokios pusės į Judo išdavimą nepažiurėsi ,jis vis yra ir bus begėdingiausias ir prakeiktiniausias darbas, kokį kas nors galėtų sau išgalvoti; ir todėl istorijoje, šis išdavėjo vardas, amžinais laikais, yra su pasibjaurėjimu pažymimas. Apie tikrumą jo apaštalybėn pašaukimo mes negalime abejoti, kadangi pats Išganytojas jį priėmė į Apaš-

talų skaitmenį. Ir, pradžioje, jam tikrai geros valios ir uolumo dėl savo dieviškojo Mokytojo nepritruko. Neveizint į tai, jis visgi tapo prakeiktinu prasikaltėliu, kuris užbaigė dienas savažudybėje. Kaip gi tas viskas galėjo atsitikti? Jis užėjo ant to nuolaidaus kelio nesipriešindamas smarkiai vienam savo didžiausiam pageidimui, perdideliam prie pinigų prisirišimui, bet jam vis kaskart labiau pasiduodamas. Jis pradėjo nuo mažų prasižengimų priimdinėdamas išmaldas, kuriąs tikintieji Išganytojui, Jojo kelionėse, suteikdavo. Juo labiau jis tam blogam palinkimui pasiduodavo, juo giliau pageidimas šaknis leido, koliai neapėmė visos jo širdies ir jo pilnai nepavergė. Ir atsirado apakimas, kuris priešinosi viskam, kas jį ragino prie atsivertimo. Tikėjimas į jo Mokytojo Dievybę, kurią matė kasdieniniais stebuklais patvirtinamą, kaskart labiau nyko jo širdyje. Rodėsi, kad Judui, kasdien su Jėzumi susieinant, negalima buvo taip toli išklysti. Jis Jėzų sekė visose Jo kelionėse, buvo daugelio Jo stebuklų liudininku, girdėjo Jo sugraudinančius pamokinimus, Jo tankius priminimus apie mamonos pavojingumą ir tt. Bet tas viskas jo dušioje pasekmingai neveikė. Jis net neturėjo baimės nevertai priimti Švenčiausiąjį Sakramentą, neveizint į Jėzaus perspėjimą apie rustų Augščiausiojo teismą. Kada šitaip pageidimas viską, kas jame buvo dvasiško, nusmelkė, jis smarkiai ėmė pulti žemyn. Jis, dėl niekiško pinigo, pardavė savo Mokytoją, pridengdamas savo darbą paprasčiausiu prietelybės rubų, nuduodamas veidmainingai meilę ir atsidavimą ir išdavingu pabučiavimu atiduodamas į rankas Jo mirtinųjų priešų . Prie šio darbo prisidėjo didžiausias nusiminimas ir žiauri savažudybė. *"Jis nuėjo ir pasikorė"* (Mat. 27, 5). Kokia baisi prasikaltimų eilė palyginamai trumpame laike.

PRITAIKYMAS. Kievienas blogas pageidimas, kaip nors jis vadintųsi, yra kaip ugnis, su kuria žaisti

nepridera. Mažesniuose daiktuose, tankiau pasiduodant, piktas palinkimas stiprinasi ir žmogų vis kaskart giliau stumia. Tu matai pas Judą visą liudną bėgį to nuodėmingo palinkimo. Pirmiausia atšalo uolumas prie gero ir prie branginimo pašaukimo. Dvasiški lavinimai tampa atliekami tik iš įpročio ir be naudos. Valios tvirtumas nyksta, nes malonė kaskart silpniau veikia. Sąžinė užsikietina; ji daugiau jau neperspėja ir mažus, iš liuosos valios, pageidimų patenkinimus laiko už dalykus be svarbos, jokios atydos neužsipelnyjančius. Pamaži apjakimas ateina. Net vienuolis gali prie to prieiti, kad dieviškuose dalykuose visai netektų baimės. Rimčiausi perspėjimai atsimuš į jį be pasekmės. Geras kitų pavyzdys nedaro į jį jokio įspudžio. Dabar jau nedaug tereikia, kad paskęstų nedorybės gelmėje ir piktybes krautų vieną ant kitos. Tuojaus ateina šventvagiškos išpažintys ir komunijos ir prasideda smarkus žemyn puolimas. Jis prieina prie nusidėjimų, apie kuriuos pirmiau nei ištolo nemanė. Tu tokį paveikslą matydamas kartais ir turi tiesą; tečiau istorija keletą tos rųšies pavyzdžių mums paduoda. Tat apsižiurėk. Turėk didelį neišsitikėjimą savimi; nes patys savimi mes mažiausia galime pasitikėti. Todėl, tuo tvirčiau, nužemintame neišsitikėjime laikykis Jėzaus; tada tavo žingsnius Jisai ves ir kreips.

O mano dieviškasai Išganytojau! Laikyk ir remk mane savo malone, kad ir aš taip skardžiu keliu nenueičiau. Bausk mane kada nupulsiu, kad tikroje gailestyje tuojau vėl prie Tavęs sugrįžčiau.

PASIRYŽIMAS. Nepriderantiems mano širdies palinkimams drąsiai ir nuolat priešįsiuos.

ANTROS SAVAITĖS GAVĖNIOJE ANTRADIENIS.

Jėzaus apsiėjimas su kareiviais.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Išganytojas prisiartina prie teismo tarnų ir, sakydamas: "Ta yra jųsų valanda ir tamsybių galybė", jiems liuosai pasiduoda (Luk. 22, 53).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės tų žodžių prasmę aiškiai pažinti ir iš jos dvasiškam gyvenimui naudą įgyti.

SVARSTYMAS. Išganytojas ramiai ir rimtai artinasi prie teismo tarnų. Jis maloniai jų klausia: *"Ko jieškote?"* Jie atsako: *"Jėzaus Nazaretiečio".* "*Aš esmi",* atsako Jis. Vos šie žodžiai iš Jo lupų išėjo, kaip budeliai, atgal atšokę, be jiegų sukrito ant žemės. Apsireiškė dieviškasis Majestotas To, Kuris taip nežinomame pavidale priešai juosius stovi. Kada jie atsistojo, Jis jiems pasakė: *"Ta yra jųsų valanda ir tamsybių galybė"* (Luk. 22, 53), t. y. "Dabar liuosai pasiduodu į jųsų rankas ir tamsybių galybėms duodu ant savęs valdžią". Po šių žodžių Jis gilioje tyloje užsislepia ir leidžia su savimi taip apsieiti, kaip su auka be valios. Jis leidžia jiems daryti su savimi tą viską, ką tik jųjų piktumas gal jiems įkvėpti. — *"Ta yra jųsų valanda"* — ištikro, gilios reikšmės žodis iš atžvilgio į Jėzaus Kristaus ir Jo Bažnyčios priešus. Karė prieš Kristų ir Jo Karaliją tesės iki laikų pabaigai. Juk pats Išganytojas sako: *"Jei pasaulis jųsų neapkenčia, žinokite, jog manęs pirmiaus, nei kaip jųsų neapkentė"* (Jon. 15, 18). "*Jie jus iš bažnyčių išmes; štai, ateina valanda, jog kiekvienas, kuris jus užmuša, tarsis Dievui tarnavymą daręs"* (Jon. 16, 2). Taip tatai matome baisiausias neteisybes, Bažnyčios, kunigų ir vienuolių prispaudimus. Tą viską Viešpats lengviausiu budu galėjo atmainyti. Vienu žodžiu Jis galėjo savo priešus sutrinti. Kodėl gi Jis daleidžia tuos į dangų šaukiančius persekiojimus? Kodėl Jis neužsistoja? Atmink čia Jėzaus žo-

džius: *"Ta yra jusų valanda"*. Dievas turi išmintingiausias priežastis taip pasielgti; priežastis, kurios mums yra užslėptos ir kuriąs Jis paskučiausioje valandoje prieš visą pasaulį atidengs. Bet tuose žodžiuose slepiasi taip-pat ir gaisus pasigrąsinimas. Ta yra jusų valanda, gailestingumo valanda, kantrybės valanda. Bet sykį ateis ir mano valanda, kurioje teisybės kardą paimsiu rankon, ir joje savo įžeistą garbę atkeršysiu. Jųsų valanda greit praeis; bet mano valanda tesės amžius.

PRITAIKYMAS. Atsimink sau šiuos žodžius, kada girdi apie daugelį persekiojimų, kurie šiandien tapo sukelti priešai Bažnyčią ir josios vaikus. Ir ant tavo, taip tau brangios, Kongregacijos, gali dar smarkios audros užeiti. Nesiduok tuo visu susijudinti savo tikėjime į Dievo Apveizdą ir meilią, tėvišką rupestį, su kuria Viešpats atmena apie savo Bažnyčią ir savo mylimuosius. Neabejok apie išmintingą Dievo Apveizdos valdymą. Tiesa, mes priežasčių nežinome, kodėl Dievas tamsybių galybėms daleidžia, kad jos audras prieš Bažnyčią sukeltų ir josios tvarką suvaržytų. Tečiau Dievo galybė siekia toliau, nei pragaro smarkybė. Jis savo ranką išties, kada Jo valanda ateis. Ir kuomet kitados Viešpats atidengs pienus savo dieviškojo pasaulio valdymo ,aiškiai ir gražiai pamatysi, kodėl išmintingiausias Dievas daleido tokius bandymus savo Bažnyčiai. Todėl pasaulio ir jojo smarkavimo nesibijok. Atsimink žodžius, kuriuos Išganytojas į savo Apaštalus pasakė: *"Tikėkite, aš pergalėjau pasaulį"* (Jon. 16, 83). Tavo visa ir vienintelė rupestis tebus į tai atkreipta, kad savo pašaukimo dvasioje ištikimai gyventumei ir vertu Jėzaus mokytiniu pasirodytumei . Visa kita ramiai į Jo rankas sudėk; nes josios už visą pragarą yra galingesnės.

Su Karalium pranašu kalbėk: *"Viešpats yra, mano šviesa ir mano išganymas, ko bijosiuos ? Jei ir visą kariumenė prieš mane atsistos, mano širdis ne-*

išsigąs” (Ps. 26, 1-2). *“Kas Augščiausiojo pagalboje gyvena, priegloboje dangaus Dievo pasilieka”* (Ps. 90, 1).

PASIRYŽIMAS. Viršminėtomis mintimis stiprįsiu savo įsitikinimą į dieviškąjį mano Kongregacijos vedimą.

ANTROS SAVAITĖS GAVĖNIOJE TREČIADIENIS.

“Tai yra jusų valanda”.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei dieviškasis Išganytojas iš altoriaus ištaria į vienuolius tuos pačius žodžius, kuriuos Jis pasakė kitados Kančios naktyje, laike savo suėmimo: “Ta yra jusų valanda”.

2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad tau padėtų malonės valandas čionai ištikimai ir sąžiningai sunaudoti.

SVARSTYMAS. Viešpaties žodžiai: *“Ta yra jusų valanda”,* augštesnėje prasmėje paimti, tur da visai ypatingą dėl vienuolių reikšmę. Visupirmiausiai jie talpina baisiai rųstų perspėjimą tiems, kurie gyventų savo pareigų užmiršime. Jie gyvena po vienu su Juomi stogu, taip arti nuo malonių šaltinio, o bet gi nuodėmingu gyvenimu Jį įžeidžia. Jis tyli ant visko; Jis dangiškoje kantrybėje juos kenčia. Bet kiek tik kartų jie pasirodo Jojo akyvaizdoje, Jis ištaria į juos žodžius: “Ta yra tavo valanda, dabar tu gali mano širdį skaudžiai sužeisti. Tečiau, tau nesitikint, ateis mano valanda, ir ką aš tada su nevaisingu figos medžiu padarysiu?” — Tie žodžiai turi toliau nepaprastai paraginančią ir uolumu uždegančią reikšmę dėl tų visų, kurie ištikimai gyvena. Kiek kartų jie prieš Viešpaties kryžių ar altorių atsiklaupia, tiek kartų Išganytojas į juos šaukia: “Ta yra tavo valanda, valanda, kurioje aš tau su visa mano meile, su visu mano gailestingumu priguliu. Tu, kaipo mano

mokytinis, kuris kiltaširdingais įžadais mano tarnybai pasišventei, pirmąją prie mano gerumo turi teisę. Tatai naudokis tomis valandomis, kuriose mano iždai tavo vartojimui stovi atviri. Tai tavo valandos. Tečiau, kitados, kada mano valanda išmuš, kada aš tapsiu tavo teisėju, bus pervėlu. Ko tada neturėsi surinkęs, niekad jau surinkti negalėsi. Nuopelnų laikas praeis ant visados". — Tie žodžiai: *"Ta yra jusų valanda",* turi, ant galo, ypatingai suraminančią ir palaiminančią reikšmę, kada vienuolis juos tuojaus po Šv. Komunijos prie savęs pritaiko. Kada Viešpats po duonos pavydalu į jo širdį įžengia, taria jam tuos palaimintus žodžius: "Mano vaikeli, ta yra tavo valanda. Dabar aš esu tavo valdžioje. *"Viskas, kas yra mano ,yra tavo"* (Luk. 15, 31). Tau priguliu su visais mano ganapadarymo darbais. Aukok juos dieviškajai teisybei, kad savo skolas atmokėtumei. Aš tau priguliu su visomis mano dorybėmis. Paimk jąs, kad savo dvasiškąjį nuogumą pridengtumei; tada visas dangus su pamėgimu į tave žiurės, Aš tau priguliu su visais mano nuopelnais. Tu padaryk juos savąja nuosavybe meilės aktais ir troškimu, o savo amžinybei puikų vainiką susipinsi. "Ištikro, laikas po šventai Komunijai yra tai brangiausias laikas visame gyvenime. Tas laikas yra tai tikroje reikšmėje musų valandos, tos valandos, kuriose vartai į dangiškųjų malonių iždus yra mums plačiai atidaryti.

PRITAIKYMAS. Įsidėk sau giliai širdin reikšmę tų paslaptingųjų Viešpaties žodžių, kuriuos Jis kančios naktyje ištarė. Jie labai tinka tavo uolumui uždegti ir tave priversti brangias malonės valandas ištikimai ir sąžiningai sunaudoti. Ypatingai atmink apie tai, kada po Šv. Komunijos padėkojimą darai. Buk tada susitelkęs, užmiršk visą pasaulį aplink save, kad vien tik Tuomi užsiimtumei, kuris kviečia tave sakydamas: "Mano vaikeli, ta yra tavo valanda".

Aukok dangiškajam Tėvui Jojo Sunų .kuriame Jis

turi didžiausią pamėgimą, ir kuris dabar tapo tavuoju. Atmokėk su Juomi savo skolas, pridengk Jojo dorybėmis savo neturtą ir maldauk pas Jį patį dvasiškųjų turtų ir malonių pilnybės. Jis dabar yra tavo valdžioje ir tik laukia tavo karštos, šaukiančios maldos, kad tave pilnomis rankomis palaimintų.

O mano garbingiausiasai Išganytojau! Gailiuosi, kad iki šioliai nevisada ištikimai ir uoliai sunaudojau brangias malonės valandas. Nuo šio laiko, visas tas valandas, kuriose Tu man visą savo meilės turtą atiduodi, su šventu uolumu sunaudosiu. Padėk man per Tavo palaimintosios Motinos užtarymą, gausų toliau amžinybei turtą surinkti.

PASIRYŽIMAS. Paslaptinguosius Jėzaus žodžius: *"Ta yra tavo valanda",* noriu giliai insidėti savo širdin.

ANTROS SAVAITĖS GAVĖNIOJE KETVIRTADIENIS. .

Jėzaus virvės.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip budeliai ant dieviškojo Kentėtojo užpuola ir, žiauriai šaukdami, Jį virvėmis riša.

2. ĮŽANGA. Prašyk suristojo Jėzaus, kad Jis ir tave meilės ryšiais teiktųsi surišti.

1. PUNKTAS. Meilė surišo Dievą virvėmis.

SVARSTYMAS. Kada Išganytojas ištarė žodžius: *"Ta yra jųsų valanda",* tuojau budeliai ant Jo puolėsi ir, tartum kokį vagį ar piktadarį, surišo virvėmis. Betgi, teisingai klausiame, ar Dievas gali buti surištas? Tasai Dievas, kuris savo visagalybės pirštais milžiniškąjį pasaulio namą laiko? Dievas, kuris vienu savo žodžiu viską galėtų sunaikinti? Kodėl tos virvės nuo Jo rankų nekrinta? Kodėl dan-

giškosios dvasios neapsireiškia ir liepsnojančia rustybe tų nesunaikina, kurie drįsta jųjų Karalių virvėmis rišti? Tikėjimas atsako: žmonių piktybė negalėjo Dievo surišti. Keliais žodžiais: *"Aš esmi",* Jis visą jų minią parmetė ant žemės. Ir pragaras su visa savo galybe negali Visagalingąjį surišti. Todėl Viešpats sako: *"Niekas neima dušios nuo manęs: bet aš guldau aną pats nuo savęs, ir turiu galybę guldyti aną, ir turiu valdžią vėl imti aną"* (Jon. 10, 18). Tik vieans daiktas galėjo Dievą pergalėti, tai meilė, perteklius tosios meilės, kurią Jis turi dėl mus nusidėjėlių. Ir ta meilė taip stiprius ryšius ant Jėzaus uždėjo, kad visos dangaus kariumenės negali jų sutraukyti. Taip, tatai, meilė surišo Dievą ir nežmoniškieji budeliai galėjo su Juomi daryti, ką norėjo.

PRITAIKYMAS. Kas, atsimindamas tas virves neužsidegtų širdingiausia Jėzaus meile? Ryšiai, kuriuos uždėjo ant Dievo, turi įstabią galybę. Kaip gi Šv. Petras mylėjo tuos pančius, kuriuos Jis dėl Jėzaus kalėjime nešiojo! Šv. Povilas gyrėsi tais pančiais, kuriais jį surišo dėl Jėzaus meilės. Jis, pas Philemoną rašydamas, save vadina, *"Kristaus kaliniu"*. Dieviškasis Išganytojas ir iš meilės dėl tavęs leido save, kaipo piktadarį virvėmis surišti. Todėl bučiuok dvasioje Jėzaus virves ir užtikrink Jį Petro žodžiais: *"Viešpatie, tu viską, žindi; tu žinai, jog aš Tave myliu"* (Jon. 21, 17).

2. PUNKTAS. Tikroji Dievo meilė visuomet čia ryšius nešioja.

SVARSTYMAS. Jei Dievo meilė, jei Jėzaus meilė yra tikra, tai ji noriai, čia ant žemės, pančius nešioja dėl Dievo. Čia ant žemės meilė yra surišta; ten, danguje, meilė krykštauja ir džiaugiasi! Kokius gi, tikroji Dievo meilė nešioja ryšius čia ant žemės? 1. Pirmuosius ryšius pats Dievas ant musų uždėjo; yra tai prisakymai, kuriuos Jis mums davė,

kuriais Jis musų liuosą valią susiaurino ir jai išmintingas rybas užbrėžė. Kas teisingai Dievą myli, tas noriai tuos ryšius neša. Todėl šaukia į mus Išganytojas: *"Jei jus mane mylite, pildykite mano įsakymus?"* Tą patį Šv. Jonas liudija: *"Nes ta yra Dievo meilė, idant Jo įsakymus pildytume"* (Jon. 5, 3). 2. Dievas ant musų uždeda da kitus ryšius ir nuo mus priguli tuos ryšius linksmai ir noriai nešti, kaipo musų meilės ženklus ,arba į juos žiurėti su nepamėgimu. Tokiais ryšiais yra bandymai, kuriuos Viešpats, dėl išmintingų priežasčių, ant mus daleidžia ir kurių mes negalime nuo savęs numesti. Tu tuos ryšius noriai neši, kada sakai: *"Viešpats viską gerai padarė"* (Mrk. 7, 37), tada tu stovi ant antrojo dieviškosios meilės laipsnio. 3. Čia galima da pridėti liuosai priimtus ryšius. Meilė taip ilgai neš aukas, kol ji gyvęs šioje ašarų pakalnėje ir keliaus per tą ištrėmimo žemę . Todėl, jei iš liuosos valios, dėl Jėzaus, auką ant savęs imi, tai pats ant savęs užsidedi meilės ryšius .brangius ryšius, kurie danguje turi didelę vertybę. Auka yra tai meilės šnekta. 4. Prie. liuosai priimtų ryšių priguli taip-pat regulos ir įsakymai, kuriuos tu, Kongregacijon įstodamas, ant savęs priėmei. Jie apibriežia tavo laisvei siauras rybas. Jei juos noriai ir sąžiningai neši, tai esi *"Kristaus kalinis"*. Čia, pasikeli į augštą meilės laipsnį.

PRITAIKYMAS. Ištirk tame punkte pats save, kad pažintumei, ar tavo meilė dėl Jėzaus yra tikra ir kiltaširdinga.

O mano iš meilės surištas Jėzau! Noriai čia nešiu meilės ryšius, kad Tau parodyčiau, jogei mano širdis teisingai Tau priguli, ir. jokio kito troškimo neturiu, kaip tik kasdien panašesniu Tau tapti.

PASIRYŽIMAS. Kasdein atsimįsiu tai, jogei Jėzaus meilė tik tada yra tikra, kada ryšius noriai neša.

ANTROS SAVAITĖS GAVĖNIOJE PENKTADIENIS.

Surištą Jėzų veda.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis, kaip budeliai, dieviškąjį Kentėtoją virvėmis surišę ir aplinkui apsiautę, tamsioje naktyje nusiveda.

2. ĮŽANGA. Prašyk gilaus pasibiaurėjimo nuodėme.

SVARSTYMAS. Išganytojas išreiškė pasiryžimą paimti ant savęs viso pasaulio nuodėmių naštą; ir taip Jis, liuosu pasiskyrimu, tartum *"Nuodėmės Žmogumi"* tapo. Kas tatai su surištuoju Jėzumi atsitinka, turi mums parodyti,,dvasiškoje prasmėje imant, ką nuodėmė su žmogaus dušia daro, kada mes į jos rankas įkrintame. 1. Šv. Morkus rašo: *"Jo mokytiniai, palikę jį, visi pabėgo"* (Mrk. 14, 50). Taip-pat nuo to, kuris į nuodėmę jpuola, pabėga visi tie, kurie jį myli ir jo labu rupinasi, ir pasilieka jis vienas tarpe tų, kurie tik apie jo pražutį mąsto. Čia matai pirmąją apverktinąją nuodėmės pasekmę, butent, sunkios nuodėmės pasekmę ir, atsakomame laipsnyje, taip-pat liuosa valia papildytos atleistinosios nuodėmės, jei ji iš įpročio yra papildoma. Vienuolis, kuris į tokį padėjimą įpuola ,atstumia nuo savęs visus savo prietelius, kurie jį myli ir jo tikru labu rupinasi. Taip jis sugriauja viską, kas jį galėtų laimingu padaryti. Dangiškasis Tėvas atsitraukia nuo jo, toje reikšmėje, kad Jis nelaiko daugiau už savo išrinktąjį vaikelį, nenešioja jo daugiau savo prieglobstyje, kaipo savo Apveizdos numylėtinio, neduoda jam daugiau to, kas ant žemės yra brangiausio, — Dievo vaikelių ramybės. Jis, toliau, Dievo Motinos prietelystės netenka. Tečiau neištikimas vienuolis nepraranda tos prietelystės sykiu su Marijos gailestingumu, nes ji yra gailestingumo Motina. Bet, tikroje reikšmėje, ji negal tokio vaikelio mylėti ir jam laiminti. Ji jo neskaito daugiau prie savo artimojo šeimyniško-

jo ratelio. Jis ant galo, netenka prietelystės ir malonaus rupestingumo iš pusės aniolų, kurie didžiai bjaurisi nuodėme. Taip jis tampa apleistas visų tikrų prietelių. 2. Jėzus surištas, ir, iš šalies žiurint, be jokio apsiginimo ir be pajiegos pasilikęs, tapo į savo priešų rankas atiduotas. Tas mums parodo nuodėmės prakeiktinumą . Ji suvaržo dušią pančiais ir padaro ją nepriderančiųjų geidulių verge. Išganytojas sako: *"Ištiesų, ištiesų sakau jums: jog kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės tarnas"* (Jon. 8, 34). Dušia, ta laimėje gimusi dangiškojo Tėvo duktė, Šventosios Dvasios prietelka, ta žmogumi tapusiojo Dievo sužiedotinė, nešioja nevertus, gėdą darančius pančius. Ji tampa vergė puikybės, kuniškumo, atkaklumo .žodžiu, niekiškojo pageidimo. 3. Ant galo budeliai, surištą Jėzų, tamsioje naktyje, veda; — Čia vėl paveikslas dušios, kurį į nuodėmės rankas patenka. Kuomi saulė augmenims, tuomi antgamtinis Šv. Dvasios veikimas yra sielai. Josios šviesa ją apšviečia, Jos meilė ją sušildo ir taip ji, šioje ašarų pakalnėje, jaučiasi suraminta ir pastiprinta. Bet, kada vienuolis ant nuodėmės arba visiško atšalimo kelio užeina, tada tamsi naktis, tikra šiaurinė naktis, užstoja jo dušioje.

PRITAIKYMAS. Šitai paveikslas dušios, kuri pasiduoda nuodėmei, arba iš liuosos valios atšalime gyvena. Ji teisingai yra dangiškųjų prietelių apleista, iš kurių, visi nuo jos atsitraukė. Ji nešioja gėdingus pančius, kurie ją daro nedoro pageidimo verge. Ant galo ji vaikščioja tamsioje neramumo naktyje, nes meilės saulė jos daugiau nešildo. Iš to pažink jogei nuodėmė yra, ištikro, musų priešas, kuris tik musų pražuties jieško. Todėl neapkęsk liuosa valia pildomos nuodėmės, neapkęsk atšalimo. Jei tat turėtumei nelaimę ,atviromis akimis nuodėmės dasileisti, tai nedaleisk, kad saulė ant tavo nupuolimo nusileistų. Apgailėk tuoj aus, visa savo širdimi, iš Dievo meilės, sa-

vo paklydimą; tada sumindžiosi savo priešą taip, kad jis negalės tavęs sužeisti.

"Išgelbėk mane, Dieve, iš mano priešų; ir iš tų, kurie prieš mane stoja, išganyk mane" (Ps. 58, 2). Teikies, Viešpatie, mus šiandien nuo nuodėmės apsaugoti. Verčiau numirti, nekaip atviromis akimis nusidėti!

PASIRYŽIMAS. Liuosos valios nuodėmę už savo didžiausią priešą laikysiu.

ANTROS SAVAITĖS GAVĖNIOJE

ŠEŠTADIENIS.

Didelis palaiminimas, kurį gailestingumo darbai atneša: laiminga mirtis.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei virvėmis surištas Jėzus tavęs prašo, žadėdamas tau puikiausią atlyginimą, kad ligonių ir apleistųjų asmenyje Juomi meiliai užsiimtumei.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės savo pašaukimui su uolumu atsiduoti.

SVARSTYMAS. Didžiausia laimė, kuri tau ant žemės galėtų tekti, tai tikrai laiminga mirtis, mirtis ant Dievo rankų; nes tokia mirtis yra tai dangaus vartų raktas. Gi patsai Išganytojas, tasai dangiškasis gydytojas, mums žmonėms padavė geriausią laimingos mirties receptą. Jo receptas yra toks: "Stropiai pildyk gailestingumo darbus, o gyvenime ir mirime pasigailėjimą atrasi". Šv. Jonas Chrizostomas (†407) rašo: "Mes turime artimo pasigailėti taip dideliu gailestingumu, koks tik mums yra galimas. Nes kaip mes su artimu pasielgiame, taip ir Viešpats su mumis pasielgs". Šv. Augustinas (†430) sako: "Gailestingumas veda žmogų prie Dievo ir Dievą prie žmonių. Da niekad nemačiau gero žmogaus bloga mirčia mirštant". Tą patį ir Šv. Hieronimas (†420)

tvirtina žodžiais: “Neatsimenu, kad kur nors bučiau skaitęs, jogei blogai mirė, kas noriai meilės darbus atlikinėjo: Pridėk prie to da Šv. Pranciškaus Salezo žodžius: “Mirties patalas yra minkštas, jei jis iš gailestingų darbų buvo padirbtas”. Todėl nesistebėk, jei Gailestingųjų Seserų Viršininkė syki išsitarė: “Ypatinga, kad pas mus visos Seserįs taip gražiai ir ramiai miršta. Jos taip ramiai mirties laukia, tartum tikrumą turėtų, jogei ant savo Sužiedotino rankų užmigs”. Ar tai ne saldus suraminimas. Po laimingai mirčiai seka, žinoma, maloningas teismas. Dieviškasis Išganytojas aiškiai tai užtikrina, pabrėždamas, jogei Jisai, kitados, paskučiausioje dienoje ,baisųjį amžinosios laimės arba nelaimės nusprendimą, pagal gailestingumo darbus išduos. Jis į teisiuosius tars: *“Ateikite palamintieji mano Tėvo, imkite karalystę jums parengta nuo pasaulio pradžios. Nes alkanas buvau, ir davėte man valgyt; troškau, ir pagirdėte mane; buvau svečias, ir priėmėte mane”* (Mat. 25, 34-35).

PRITAIKYMAS. Ar galėtų buti kita mintis, kuri tave prie pašaukimo darbų taip galingai uždegtų, kaip šita? Jei savo mirčiai minkštą lovą nori turėti, kurioje lengvai į amžinybę persikeltumei, tai linksmas ir tikinčia širdimi meilės darbus daryk, kurių atlikimui tau Kongregacija progas paduoda. Viską, ką tu, toje srityje, tinkamu budu atliksi, kitados, mirties valandoje tave ramįs ir tau paskutinį sunkų atsiskyrimą palengvis. Ar apie tai, savęs paraginimui, tankiai atsimeni? Nebuk niekad nusiminęs ir nekantrus, kada sunkios priedermės taps ant tavęs uždėtos. Klausk tada savęs: “Mano dušia, ar neatrasi, kitados, suraminimo, jei dabar noriai šią naštą ant savęs paimsi?” Sužadink gailesties aktą, jei tankiai paklysti.

O mano Viešpaie ir mano Dieve! Duok man širdingąjį kenčiančiųjų ir nelaimingųjų pasigailėjimą,

tokį pasigailėjimą, kuris tikėjimo ir meilės yra vedamas, pasigailėjimą, kuris kilta širdimi daro auką, kad taip užsipelnyčiau malonę, ant Tavo mielaširdystės rankų numirti.

PASIRYŽIMAS. Šitą teisybę tankiai atsimįsiu, kad savo pašaukime pasidrąsinčiau ir susistiprinčjau.

TREČIAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

Jėzus Augštosios Tarybos akyvaizdoje.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Augštosios Žydų Tarybos nariai susėda Jėzų teisti.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad neprietelių ir šmeižėjų akyvaizdoje taip pasielgtume!, kaip dieviškojo Kentėtojo pavyzdys tau parodė.

SVARSTYMAS. Teisėjų pasielgimas retai buvo taip nevertas ir begėdiškas, kaip Jėzaus teismo atsitikime. Augštosios Tarybos nariai buvo žmonės apšviesti, o betgi tie apšviesti žmonės pasielgia priešingai visoms teisybės ir padorumo taisyklėms. Jie priėmė Išganytoją žiurėdami į Jį iš augšto ir piktai šypsodamiesi. Jie girdi nesutinkančius skundikų liudijimus ir aiškiai mato, kad jie yra papirkti. Ar jiems nepriderėjo tokius skundikus sugėdinti ? Bet ne, jie jau išanksto yra pasiryžę Jėzų nužudyti. Žiaurus, begėdiškas vieno iš teismo tarnų Jėzaus veidan užgavimas, neišsaukė pas juos nei mažiausio pasipriešinimo. Į ramius Jėzaus žodžius nieko neatsako ir visi šaukia: *"Jis mirties yra kaltas!"* Ir ką gi jie dabar daro-tie apšviestieji žmonės? Šv. Mateušas rašo: *"Jie spiaudė ant Jo veido ir mušė Jį kumštimis, o kiti plaštakomis Jo veidą daužė"* (Mat. 26, 67). Ar tai nebiauru? Atkakli neapykanta ir velniškas pavydas, kuriais jie Jėzaus įtekmę pas žmones ardė, atėmė jiems visokį susivaldymą taip, kad savo pasielgimu jie patys save žudė.

Kaip, priešingai pilnas vertybės, dieviškojo Išganytojo pasielgimas! Jis stovi ten visiškai ramus. Nuo pašėlusio savo priešų šukavimo ir riksmo Jis pagerbtinu tylėjimu prisidengia. Ištikro, yra tai geriausias atsakymas į be saiko išsiliejusius priešų pageidimus. Ramus tylėjimas, prie matomai neteisių užmetinėjimų ,visuomet daro įspudį ir yra geriausias teisingo dalyko apginimas. Kada Išganytojas buvo, ant galo, priverstas kalbėti, Jis tai darė tokiu budu, kuris Jo priešus turėjo giliausiai sugėdinti. Jis šnekėjo su ramybe, kuri Jo žodžiams tiesos antspaudų uždėdavo. Ta jautė net kai-kurie, ten esantieji ir geriau manantieji, tarybos nariai. Jie atsitraukė ir nuo neteisingo nusprendimo susilaikė (Luk. 23, 57). Net ir prie skaudžių asmeniškų išniekinimų dieviškasis Išganytojas pasilieka lėtumo ir nusileidimo pavyzdžiu.

PRITAIKYMAS. Pažink čia ką pageidimas iš žmogaus padaro, kada jis jam leidžia save užvaldyti. Niekas vienuolio taip nepažemina, kaip kada jis pageidimui duoda save sujudinti. Kada paskui jis vėl ramybėn sugrįžta, pats savęs gėdisi ir rausta iš priežasties savo neverto pasielgimo. Mažuose daiktuose jau kiekvienas pats su savimi tai ištyrė, leisdamas nepriderančiam palinkimui save apimti ir sujudinti. Tasai nelaimingas pageidimams nusileidimas jau daug ašarų išspaudė.

Toliau, dieviškojo Išganytojo pasielgimas yra tau pavyzdys, kaip turi pasielgti, kada neprieteliškumai prieš tave sukylą. Buk įsitikinęs, jogei tylėjimas, didžiausioje atsitikimų dalyje, yra geriausias atsakymas ir smarkiausias užsipuolimo atmušimas. Užsidegimas, smarkus atsakymai, visuomet meta šešėlį ant gero dalyko, kurį tu užstoji. Tokiuose atsitikimuose, visada geriau yra, maldoje, visupirmiausiai su Dievu šnekėti ir tada tik, kada dvasia į pilną ramybę sugrįžta, rimtu budu teisybei liudijimą duoti. At-

sakyme saugokis kartumo, kuris Dievo dalykui nepritinka.

O mano Dieve! Apsaugok mane nuo kiekvieno pageidimams pasidavimo, kuris proto šviesą aptemdo ir žmogų į nevertus darbus stumia. *"Pastatyk, Viešpatie, sargybą mano burnai, ir duris aplinkui mano lupas. Nepalenk mano širdies į piktybės žodžius, kaip daro žmonės, kurie piktai elgiasi. Nedalyvausiu tame, ką jie išsirinko"* (Ps. 140, 3-4).

PASIRYŽIMAS. Rimtai stengsiuosi, kiekviename padėjime, širdies ramybę užlaikyti.

TREČIOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE
PIRMADIENIS.

Petro užsigynimas.

1. ĮŽANGA. Persikelk dvasioje į vietą, kur, pagal Šv. Rašto apsakymą, Petras, Augščiausiojo Kunigo prieangyje, žiaurų samdininkų viduje, iš žmonių baimės, savo Viešpaties ir Mokytojo užsigina: "Nepažįstu žmogaus" (Mat. 26, 72).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės tikrai gerai pažinti, kaip prakeikimo yra verta nuodėmė, liuosa valia, Dievui pašvęstojo asmens papildyta.

SVARSTYMAS. Po Judo nuodėmei vargiai buvo kita, kuri taip skaudžiai dieviškąją Jėzaus Širdį butų įžeidusi, kaip Petro užsigynimas. Keturios priežastys mums tai parodo, ir tas priežastis mes taippat surandame pas Dievui pašvęstąjį asmenį, jei jis taip toli užsimiršta, jogei sunkios nuodėmės kaltu tampa. 1. Pirmoji priežastis yra tai itin didelis nedėkingumas. Kas yra Petras, kuris savo Viešpaties po prisiega užsigina? Jis yra Apaštalas, net Apaštalų galvą, vienas iš Jėzaus mylimųjų mokytinių, kurį Išganytojas prieš visus kitus pažymėjo. Per trejus metus jis buvo nuolatas tapusio žmogumi Dievo sekiotojas. Kas galėtų išskaityti nepaprastasias malo-

nes, kuriąs jis gavo nuo savo dieviškojo Mokytojo? Da prieš kelias valandas jis su Juomi Velykų Avinėlį valgė, prie viršuj o kojų apmazgojimo Jėzus jį vidujai nuo visų paklydimų apvalė ir jį paskui savo brangiu Kainu ir Krauju papenėjo. Ir, po visa to, Petras iš tuščios žmonių baimės šalin traukiasi. Jis gėdisi mokytiniu buti ir po prisiega tvirtina, kad jis Jo nepažįsta. Ar tai ne perviršis nedėkingumo? — Dabar mąstyk apie vienuolį, kuris atviromis akimis mirtinosios nuodėmės dasileidžia. Kas yra tas, kas nusideda? Yra tai Dievui pašvęstas asmuo. Dievas, Trejybėje vienas, jį išskirtina meile iš paprastųjų tikinčiųjų eilės paėmė. Dangiškasis Tėvas apie jį pasakė: "Tas yra mano mylimasis vaikelis, kuriame sau pamėgau". Žmogumi tapusis Dievas laiko jį už savo mylėtinį ir, dieną bei naktį, siunčia už jį iš altoriaus karščiausias dangun maldas. Šventoji Dvasia, prie jojo profesijos, jo dušią ypatingai papuošė ir jį, kaipo savo išrinktą bažnyčią, pašventė. Kasdien jis yra malonėmis apipilamas. Koks tai butų nedėkingumas, jei jis, savo Dievą, sunkia nuodėme užrustintų! — 2. Petras nusideda pačioje artimybėje, tartum po savo dieviškojo Mokytojo akimis. Prie tokios daugybės įžeidimų, kuriuos Viešpats kentėjo, Jis turėjo dvigubai tikėti, jogei Petras dvigubai didesne meile, nepajudinamu ištikimumu, Jįjį suramįs. Bet ne, ir jis nuo savo Mokytojo nusigrįžo. Jis sau už gėdą laikė apšmeižtojo Jėzaus mokytiniu prisipažinti. Ar tai nedurimas kardu į dieviškąją Jėzaus Širdį? Pamąstyk dabar vėl apie vienuolį, kuris sunkiai nusideda. Jis gyvena pačioje artimybėje, po vienu stogu su savo dieviškuoju Viešpačiu. Už kelių nuo jo žingsnių Jėzaus Širdis plaka taip ištikimai, taip karštai dėl jo. Dieviškasis Išganytojas atsitraukė nuo bedieviškojo pasaulio, kad savo tarno artimybėje ramią vietą rastų, mylinčiąją širdį, kuri savo ištikimu atsidavimu Jį ramintų ir Jam atlyginimą duotų už dau-

gelį įžeidimų, kuriuos nuo pasaulio kenčia. Jis čia palenkia ant jo širdies savo nuilsusią galvą, kad jo ištikimoje meilėje, nuo visų įžeidimų, pasilsį atrastų. Jei tat jis, su aiškiu supratimu, sunkios nuodėmės dasileidžia, ar gi jis, šalta širdimi, nesmeigia kardo į tą Širdį, kuri pas jį suraminimo ir pasilsio jieško?

PRITAIKYMAS. Apie tokį pasielgimą atsiminęs tu krataisi ir turi tiesą; nes Dievui pašvęstojo asmens nusidėjimas talpina savyje tą viską, kuomi nelaimingasis Petro užsigynimas taip Viešpatį įžeidė. Todėl įsidėk tas mintis giliai sau į širdį ir atsimink jas, kada pagunda tave į sunkią nuodėmę traukia. Tu žinai, kaip žmogus yra silpnas, kaip jis, net pačioje Jėzaus artimybėje budamas gali nusidėti. Tatai Dievui pašvęstuosius asmenis visi dvasiškieji mokytojai perspėja ,kad akylai ir atsargiai pasielgtų ir nuolat Viešpaties prašytų, juos nuo gilaus nupuolimo apsaugoti.

O mano dieviškasai Išganytojau! Niekad man nedaleisk taip labai užsimiršti, kad sunkia nuodėme Tave užrustinčiau. Ateik man į pagelbą, kada pagunda mane vilioja ir traukia ir padėk man nužemintame savimi neužsitikėjime pas Tave pajiegos ir tvirtybės jieškoti.

PASIRYŽIMAS. Kasdien atnaujįsiu pasiryžimą, verčiau tukstantį kartų mirti, nei kaip mano Jėzų liuosos valios nuodėme užrustinti.

TREČIOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE
ANTRADIENIS.

Petro užsiginimas (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Išganytojas pasigailėjimo akimis pažviegia į Petrą ir tuo pažiurėjimu jį atveda į susipratimą ir jo nuopuolio visą gilumą jam parodo.

2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad pagundos laike malonės žvilkterėjimu tave perspėti teiktųsi, kad atviromis akimis Jo nerustintumei.

SVARSTYMAS. 3. Trečia priežastis ,kuri Petro nupuolimo gilybę mums parodo, yra ta, kad Petras, šviesos viduje, t. y. prie aiškaus supratimo, nusideda. Jis negali nežinojimu išsiteisinti. Jei jau kas, tai jis žino, kas yra jo gerasis Mokytojas ir ką jis Jam yra kaltas. Jis žino visas teises, kuriąs Jėzus prie jojo ištikimybės turi. Kaip tankiai girdėjo jis Jėzų kalbant apie Dievo meilę, kuris viengimio savo Sunaus nepasigailėjo, kad žmones nuo atsakymo po mirties ir nuo bausmių, kuriąs nuodėme užsitraukė, išgelbėtų. Viskas, kas žmogų prie ištikimos Dievui tarnybos gali paraginti, jam yra žinoma. Jis net du sykiu iškilmingai visu Apaštalų vardu išpažino: *"Tu esi Kristus, Dievo gyvojo Sunus"* (Mat. 16, 16). Neatsižiurėdamas į šitą aiškų išpažinimą Apaštalas betgi sako : *"Nepažįstu žmogaus"*. — Pritaikink tai vėl prie vienuolio, kuris pasiryžo sunkios nuodėmės dasileisti. Ar Dievui pašvęstas asmuo, giliai nupuolęs, gali teisintis, kad to gerai nežinojo, kad nuodėmės biaurumas nebuvo jam žinomas? Ar jis kasdieniniais apmąstymais, dvasiškaisiais skaitymais, daugeliu pamokinimų, neįėjo giliui į dvasiškojo gyvenimo pamatus? Taip, jei kas, tai vienuolis tikrai gerai žino, ko Viešpats nuo jo reikalauja ir turi reikalauti. Pasaulio žmogus tankiai nežinojimu galėtų teisintis; bet jis žino visas priežastis, kurios jį turi prie Dievo raginti, gerame stiprinti ir nuo pikto grasinti. Todėl ir jojo nuodėmė ant dieviškųjų svarstyklių daug daugiau sveria. — 4. Beto, prie Petro nuopuolimo da ir ketvirta priežastis prisideda. Išganytojas neseniai buvo perspėjęs Petrą: *"Sakau tau, jog šioj naktyj, pirm neg gaidys pragys tris kartus manę užsiginsi"* (Mat. 26, 34). Ar šie žodžiai neturėjo Petro sukratyti ir prie didžiausio atsargumo paraginti? Ar jam nereikėjo nužemintai savo Mokytojo pagelbos ir globos maldauti? Bet ne, jis į visa tai neatsižiuri. Jis nusideda pirmą sykį, kada tarnaitė nurodo jį, kaipo

Kristaus mokytinį. Paskui jis išeina ir girdi gaidį giedant. Ar tai ne naujas ir labai rimtas perspėjimas? Neatsižvelgiant į tai, jis antru ir trečiu atveju užsigina Viešpaties. Panašus dalykas ir su Dievui pašvęstuoju asmenimi gal atsitikti. Viskas ką jis regi ir girdi, jį prie uolumo ragina ir prieš nusidėjimą perspėja. Bendros, viešos maldos yra nuolatas pamokslas — atiduoti Dievui, kas priguli Dievui. Vienuolinis rubas nuolat į jį šaukia: "Laikykis savo pašaukimo augštybės. Neužmiršk, jogei Dievui priguli ir su nuodėminguoju pasauliu nieko bendra neturi". Bet ir jis į visa tai neatsižiuri, kada dasileidžia sunkios nuodėmės. Ar jis gali kuom nors išsiteisinti ?

PRITAIKYMAS. Kaip galingai tos mintįs turi tave prie atsargumo paraginti! Tiesa, visi mes esame silpni ir klystantieji žmonės; tečiaus viskas, kas galėtų žmogų nuo sunkios nuodėmės sulaikyti, vienuoliui prisimena kasdien. Todėl nuodėmei pasidavimas pas jį yra didesnis ir pilnesnis, kada jis ant tokio kelio užeina, nei kaip pas pasaulinius žmones, kurie nenoroms sunkiai išklysta. Dėkok tat dangiškajam Viešpačiui, jogei Jis tave ikišiol savo galingąja malone saugojo. Neturėtumei už jokią kaina Jo dieviškąją Širdį mirtinai sužeisti. Tečiau iš Petro pavyzdžio turėk sau pamokinimą. Mes galime buti ramus tik po dieviškosios malonės sparnais. Jei bet nelaimingoje valandoje taip labai užsimirštumei, tai atsimink, kad ir Petras pas savo gerąjį Mokytoją da pasigailėjimą ir malonę atrado.

O mano dieviškasai Išganytojau! Pribuk man visuomet su savo malone į pagelbą, kad silpnybės valandoje niekad Tau neištikimas nepasilikčiau. Duok man iki paskutiniam mano širdies suplakimui Tavo meilėje ištesėti.

PASIRYŽIMAS. Petro nupuolimu savo paties perspėjimui pasinaudosiu.

TREČIOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE TREČIADIENIS.

Petro nupuolimo priežastis.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis Petrą, kaip jis gailesties apimtas ,nakties tamsoje išeina ir karčiai savo nuodėmes apverkia.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės rupestingai to visko saugotis, kas tave į nusidėjimo pavojų įveda.

SVARSTYMAS. Žiurėdami į gilų Petro nupuolimą ,mes teisingai klausiame: "Kaip tas atsitiko, kad šis Apaštalas, paprastai vis pirmas, kada tik reikėjo už Kristų stoti, toje naktyje taip neištikimai su savo dieviškuoju Mokytojumi pasielgė?" 1. Pirmoji priežastis buvo jo perdidelis savimi pasitikėjimas. Jis visai užmiršo, kaip žmogus yra silpnas, kada paliktas tampa sau ir savoms, grynai prigimtoms pajiegoms, nors dorybėje jis ir augštai butų pakilęs. Jis manė, jogei pas jį, kuris kelis jau kartus davė savo drąsos ir savo ištikimo išpažinimo priparodymus, apie savo Viešpaties apleidimą arba užsiginimą, nei kalbos negalėjo buti. Kada Išganytojas į savo Apaštalus tarė; *"Šią naktį jus visi 'papiktinimą iš manęs turėsite"* Petras savo nesuvaldomame uolume, tuojau sušuko : *"Norint visi iš Tavęs pasipiktintų, aš niekados nepasipiktinsiu"* ir tuojaus: *"Viešpatie! norint man atseitų su tavim mirti, neužsiginsiu tavęs"* (Mat. 26, 31-33-35). Taip, jis perdaug savo pajiegomis pasitikėjo ir greit patyrė, kaip žmogus pats iš savęs yra silpnas. 2. Tuščio savim pasitikėjimo pasekmė pas Petrą buvo ta, kad jis nepasinaudojo priemonėmis, kuriąs jam Išganytojas nurodė žodžiais: *"Jauskite ir melskitės, idant neįeitumėt į pagundinimą"* (Mat. 26, 41). Jei jis, dieviškąjam Mokytojui perspėjant, butų nužemintai atsakęs: "Viešpatie! aš žinau, kad aš pats sau paliktas, visko galiu dasileisti; todėl pagelbėk man savo malone, kad nenupulčiau". Šita

nužeminta malda jis butų įgijęs tokią malonės gausybę, kad butų galėjęs atsispirti pagundai. Tečiau maldos apleidimas ir prigulinčiojo budėjimo stoka buvo priežastimis, kad jis nevertas pasidarė ypatingos, veiklios malonės. Jis nejieškojo tos rankos kuri tik vieną galėjo jam pagelbėti. 3. Prie to, ant galo, prisidėjo da ir tai, kad Petras, vietoje saugotis, jieškojojo progos. Ramiai apsimąstydamas, jis lengvai galėjo dasiprasti, jogei jam buvo pavojinga su kareiviais prieangyje maišytis. Tečiau įdomumas jį stumė ir jis, lengva širdimi, ant didžiausio išsistatė pavojaus. Ištikro, nusidėti jis neturėjo noro; bet galėjo žinoti, kad jis tenai daug ką pamatys ir išgirs, kas jo ištikimybę ant sunkaus bandymo išstatys, o jei drąsiai prisipažintų, tai persekiojimus ir išniekinimus užsitrauks.

PRITAIKYMAS. Čionai patilpo svarbus dėl tavęs perspėjmas. Nors tu jau ir daug metų butumei tavo Jėzui uoliai tarnavęs, tai visgi pasiliksi silpnas ir menkas sutvėrimas; ir, deja tau, jei tu, vietoje visą garbę atiduoti Dievui ir Jo malonei, savomis jiegomis imtumei pasitikėti ir manytumei, jogei nuo sunkaus nupuolimo, nuo pasidavimo sunkiai pagundai esi apsaugotas. Kiekvienas tuščias savimi pasitikėjimas atkeršija; nes *"Dievas puikiems priešinasi, o nužeemintiems duoda savo malonę"* (Petr. 5, 5). Todėl Karalius. giesmininkas sako: *"Pirmiau, nei kaip nusižeminau, nupuoliau"* (Ps. 118, 67). Savo silpnybės pažinimas turėtų tave paraginti, kasdien nužemintoje maldoje, prašyti globos ir pastiprinimo pavojaus valandoje: "Teikkis, Viešpatie, mus šiandien nuo nuodėmės apsaugoti". Tasai savo silpnybės pažinimas pamokys tave rupestingai save saugoti ir pirmai nuodėmės pradžiai smarkiai pasipriešinti. Toliau, iš savo pusės, turi saugotis neišsistatyti, liuosa valia, ant nusidėjimo progos. Nes ji turi didelę ant žmogaus galybę ir joje žmogus lengvai švenčiausius pasiryži-

mus užmiršta. Kalbėk tankiai su Šv. Pilypu Neri: "Viešpatie! palaikyk mane šiandien savo malone; kitaip aš galėčiau sunkiausių nusidėjimų dasileisti ir Tavo Širdies žaizdas da padidinti". — *"Išsiųsk tavo šviesą ir tavo tiesą; jos mane ves ir lydės į šventą tavo kalną ir į tavo gyvenimus"* (Ps. 42, 3).

PASIRYŽIMAS. Niekad neužmiršiu, jogei pats iš savęs n'esu daugiau niekas, kaip tik silpnybė ir skurdas.

TREČIOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE KETVIRTADIENIS.

Jėzaus naktis kalėjime.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis dieviškąjį Kentėtoją kalėjime, kaip Jis, visą likusią naktį, buvo budelių bjauriausiu budu išniekinamas.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės padaryti Išganytojui kokį atlyginimą už įžeidimus Jam padarytus.

1. PUNKTAS. Mąstyk apie kankynes, kurios tavo Išganytojui ,toje kalėjimo naktyje, buvo parengtos.

SVARSTYMAS. Po teismo posėdžio veda budeliai nekaltąjį Dievo Avinėlį į kalėjimą, į požeminį skliautą, kur Jisai iki rytui turės pasilikti. Čion Jį ištisą naktį baisiausiu budu niekina. Beširdžiai sargai, piktųjų dvasių paskatinti, dasileidžia negirdėtų žiaurumų su Jėzumi, kuris, visų apleistas, jųjų sauvaliai pilnai pasiduoda. Tik paskučiausioji diena mums atidengs, ką dieviškasis Išganytojas toje kankinimo naktyje, dėl musų meilės, iškentėjo. Palaimintoji Katarina iš Emmerich rašo: "Budeliai puolėsi ant Jo su žiauriu pašėlimu. Rovė Jam pluokštais plaukus iš galvos ir barzdos, spiaudė ant Jo, mušė Jį kumštimis, badė Jį akstinuotomis lazdomis ir vaikišku budu iš Jo tyčiojosi. Pridengė Jo Šventą Veidą

biauria skraiste, užrišo Jam akis nešvariu skarmalu, mušė Jį ir pajuokdami šaukė: *"Didis pranaše! pasakyk mums kas tau užrėžė?"* Negalima man visas piktybes pakartoti, kuriomis budeliai Švenčiausiąjį ir Nekalčiausiąjį išniekino. Aš iš paties pasigailėjimo mirštu" . Taip šneka palaimintoji Katarina iš Emmerich.

PRITAIKYMAS. Pulk dvasioje į kojas tavo išniekintojo Jėzaus, prašyk Jo su dangaus aniolais, kurie Jį nereigimai apsiaučia, kaipo savo Viešpatį ir Dievą ir parodyk Jam savo širdingą užuojautą. Vienu savo žodžiu Jis galėjo tam žiaurumui padaryti galą; bet ne, Jis įstabia kantrybe jį kenčia. Jis kenčia dėl tavęs. Palygink dabar savo pasielgimą su Jojo pasielgimu. Ar ir tu panašiai pasielgi, kada žiauriai su tavimi apsieina, tave žodžiu ir darbu įžeidžia?

O mano dieviškasai Išganytojau! Atleisk man kiekvieną nekantrybę, kurios aš taip tankiai savo praėjusiame gyvenime, prie kai-kurių įžeidimų dasileidžiau. Duok kantrią širdį.

2. PUNKTAS. Mąstyk apie įžeidimus, kuriuos Išganytojas, altoriuje pasilikdamas vis da kenčia.

SVARSTYMAS. Tavo Išganytojas vis da pasilieka kalėjime, kuriame Jojo meilė, iki pasaulio pabaigai, Jį laiko uždarytą. Tasai kalėjimas yra tai Šventasai Namelis kiekvienoje bažnyčioje. Reikėtų manyti, jogei Jis tame kalėjime nieko kita neturėtų nuo mus pelnyti, kaip tik meilę, kaip tik garbę, kurią tikintieji lenktynėmis Jam eitų atiduoti, Jam paguodonę reikštų, Jam, už Jo gailestingumą dėkotų, Jį garsintų ir garbintų, Jam ištikimiausio prisirišimo ženklus rodytų. Tečiau gerai žinai, jogei, paprastai, su tapusiu žmogumi Dievu, niekur taip nedėkingai ir beatsižvelgimo nepasielgiama, kaip Švenčiausiame Sakramente ,tame paslaptingame Jo meilės kalėjime. Sakau: paprastai; nes, ačiu Dievui, garbingų išimčių

tikrai yra! Tečiau kada mąstai apie tikinčiųjų didžiumą, turi pripažinti, jogei altoriuje užslėptasis Išganytojas, yra apleistasis, užmirštasis ir paniekintasis Dievas!

PRITAIKYMAS. Ar tu ištikro priguli prie išimties, prie tų, kurie savo dievotumu, pagarba, savo meile, savo stropiu lankymu, nors iš dalies Jam daro atlyginimą už įžeidimus, kuriuos Jis šioje paslaptyje atranda, kaip kitados darė aniolai, kada Jis Jeruzolimoje, kalėjime, taip žiauriai budelių buvo išniekinimas.

O dieviškasis mano dušios Sužiedotini! Šis apmąstymas nuolat mane ragįs reikšti Tau mano širdingą dėkingumą už geradarybes, kuriąs Tu man iš Švento Namelio suteiki. Niekad nenuilsiu karštais meilės aktais Tau nors kiek atlyginimo suteikti už tąjį tikinčiųjų šaltumą apsiejime su Tavimi. Atleisk man visus ikišiol papildytus atšalimus ir apsileidimus.

PASIRYŽIMAS. Savo Viešpatį ir Dievą Jo meilės kalėjime tankiai lankysiu.

TREČIOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE PENKTADIENIS.

Jėzus pasiduoda neteisingai ištarmei.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Išganytojas, kada Augščiausios Tarybos nariai, anksti rytą, mirties ištarmę galutinai patvirtina, neprieštaraudamas jai pasiduoda ir savyje meldžiasi: "Mano širdis yra pasirengusi, Dieve!" (Ps. 107, 2).

2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad duotų tau laukti savo mirties tokia mintimi, kokia Jis pats ją priėmė.

SVARSTYMAS. Labai anksti, visi Augštosios Tarybos nariai da sykį susieina, kad mirties ištarmę galutinai nuspręstų. Jųjų ištarmė, savo neteisybe, į dangų šaukia; tečiaus Išganytojas ją priima su didžiausiu atsidavimu, nes to nori dangiškasis Tėvas.

Jis priima mirtį, visupirmiausia, kaipo atlyginimą už musų nuodėmes. Mirtis yra nuodėmės pasekmė, ji turi ant savęs dieviškojo prakeikimo žymę. Todėl ji yra taip karti ir kieta. Ji yra, išskyrus netikėtos mirties atsitikimą, kaipo užmokestis už nuodėmę, sujungta su sopuliais ir skausmu; suspaudimu ir baime ir visokios rųšies sielvartais. Šitą tatai mirtį, su visomis jos kartybėmis, liuosa valia, paims ant savęs Išganytojas: paragaus Jis aitraus nuodėmės vaisiaus. Todėl Jis noriai lenkiasi po neteisia mirties ištarme.

Jis tai daro, toliau, kad Augščiausiojo valiai savo tobulo pasidavimo didžiausią priparodymą duotų. Didžiausia auka, kurią žmogus gali padaryti, yra tai gyvasties auka. Nes gyvastis yra tai didžiausias žemiškasis turtas. Gi tapusis žmogumi Dievas, savo žemiškame gyvenime, nežinojo kito kokio tikslo, kaip tik savo dangiškojo Tėvo garbę. Jis tai išreiškė, kada kaipo žmogaus Sunus paaukojo Tėvui pilname tobulume viską, kuomi Jis buvo ir ką turėjo. Tą aukos gyvenimą Jis tuomi apvainikavo, kad ir didžiausiąjį gerą, savo gyvastį, atidavė dangiškajam Tėvui ir, iš Jo meilės, noriai priėmė mirtį, su visomis jos kartybėmis. Todėl Apaštalas šaukia: *"Paklusnus tapo iki mirčiai, o mirčiai kryžiaus"* (Phil. 2, 8). Todėl Jojo mirtis buvo netik tobuliausias atlyginimas už musų nuodėmes, bet taip-pat ir tobuliausias dieviškojo Majestoto pagarbinimas.

PRITAIKYMAS. Pamąstyk apie savo paties mirtį, kurios valanda pirmiau ar vėliau išmuš. Švenčiausios Trejybės nusprendimuose to nebuvo, kad Išganytojas mus ir iš mirties išgelbėtų. Kaipo bausmė už nuodėmę ji turi kyboti ant žmonijos. Tečiaus Išganytojas savo liuosos valios mirtimi, jai karčiausią akstiną atėmė, — skaudų Dievo apleidimą, sloginantį nusiminimą; mums gi įgijo malonę skausmus ir sopulius, kurie su ja rišasi, kantriai iškentėti ir liuosu pasidavimu mirties įstatymui, atiduoti Dievo teisybei

pageidaujamąjį už musų nusidėjimus atlyginimą. Tečiaus yra reikalas ,kad sveikatos laiku nuolat darytume pasiryžimą, noriai ir kilta širdimi priimti mirtį, kurią Augščiausiasis mums paskyrė, su visomis jos kartybėmis, kaip atgailą už prasikaltimus ir numirti kaipo atgailotojai. Šitas su noru mirties priėmimas yra tikros atgailos dvasios nuopelningas aktas. Toliau, kankintiniai, noriai savo gyvybę Augščiausiajam atiduodavo, nors skaudžios mirties jie išvengt; galėdavo ir, tokiu budu tobuliausio paklusnumo ir tobuliausios Dievo meilės aktą padarydavo. Tat ir mums sveikatoje reik lavintis mirti, pilnu savo valios pasidavimu mirtį noriai išanksto priimti, kad Viešpatį Dievą, kaipo neaprybotą gyvybęs ir mirties Valdovą išpažintume ir tokiu budu, Jo dieviškam surėdymui, savo pasidavimo priparodymą duotume. Kiek sykių mes tai darome, tiek sykių tobulos Dievo meilės aktą atliekame. Noriai duodame Jam tai, ką mes turime didžiausio t. y. savo gyvastį.

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Noriai priimu mirtį su visomis jos kartybėmis, kaip Tu man ją paskyrei. Priimu ją kaipo atlyginimą už daugelį savo nusidėjimų ir prasikaltimų; priimu ją, kad duočiau pilno atsidavimo ir nepadalintos mano meilės priparodymą. Noriai priimsiu mirtį tada, kada ir kaip Tau patiks man ją atsiųsti.

PASIRYŽIMAS. Tame savęs paaukojime tankiau lavįsiuos, kad taip savo meilę Dievui išreikščiau.

TREČIOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE ŠEŠTADIENIS.

Gailestingumo darbai atneša tikrą širdies džiaugsmą, suteikia visiems gerus prietelius ir palaiminimą.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis dieviškąjį išganytoją, kaip Jis, apsunkintas išjuokimais ir paniekinimais, tave kviečia, kad Jį sektumei karčioje mirties kelionėje nuoširdžiu veiklioje meilėje besilavinimu.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės tikrai aiškiai pažinti didelį gailestingumo darbų palaiminimą.

SVARSTYMAS. Prisižiurėk da tuleriopai naudai, kurią atneša ištikimas veiklioje meilėje besilavinimas. 1. Mielaširdystės darbai, visupirmiausiai, duoda džiaugsmą ir ramybę širdžiai. Tikras širdies džiaugsmas, čia ant žemės, tai retas svečias. Jis priguli prie tų švelnių gėlių, kurios žiaurame, šaltame žemės ore nesi veisia, kuomet rojuje jos puikiai augo ir plėtojosi. Todėl Adomas ir Jieva, prieš nuodėmę, taip buvo laimingi. Gi su veiklia meile yra kas ypatinga. Vargiai atsirastų kas žmogų vidujai taip laimingu ir linksmu padarytų, kaip kada jis iš tikros širdies, dėl Dievo, kitiems gerai daro, ašaras šluosto, nuliudimą aptildo. Iš dalies tai gal buti ir prigimtas dalykas, nes gailestingumo darbai, atliekami su savęs atsižadėjimu, paliečia visas kiltas žmogaus puses, kas, žinoma, tik palaiminančiai gal atsiliepti į žmogų. Iš dalies gi, ir ypatingai, yra tai betarpinė Dievo veikmė, kuris, savo pasekėjams mielaširdystės darbuose, duoda paragauti dangiškojo džiaugsmo lašą. Iš tos priežasties: “Kas džiaugsmą daro, tas ir pats džiaugiasi”. Argi pats neatjautei to niekad? 2. Veikli meilė pelnija tau daug ir galingų prietelių, butent aniolus sargus tųjų, kuriems tu, dėl Dievo, gerai darai. Čia, ant žemės, tu nedaug dėkingų širdžių atrandi; nes pasaulio užmokestis yra nedėkingybė. Bet dangaus aniolai yra neapsakomai dėkingi. Ką tu jų-

jų globojamiems padarai, jie paskaito už patarnavimą jiems patiems padarytą. Jie sau už priedermę laiko savo galingu prie Dievo sosto užtarymu tau tą patarnavimą atlyginti. 3. Pagalios uoliu ir savanoriu mielaširdystės darbų pildymu užtikrini sau ypatingąją iš augštybės globą gyvenimo pavojuose ir ypatingą Augščiausiojo palaiminimą visuose savo užmanymuose. Čia, taip sakant, darai savo skolininku patį Dievą; todėl Jis laikys sau už garbę, su ypatinga meile tavimi rūpintis, visus tavo žingsnius valdyti, ir nešioti tave, kaipo savo silpną vaikelį, ant savo dieviškosios Apveizdos rankų.

PRITAIKYMAS. Tavo luomas ir tavo pašaukimas stato tave laimingame padėjime tą daugeriopą palaiminimą gausiausiu saiku pelnyti. Todėl imkis su linksma ir dėkinga širdimi savo pašaukimo darbų ir žiūrėk į jį, kaipo į šaltinį, iš kurio išteka dėl tavęs dangiškojo palaiminiųao pilnybė. Įvairioms sunkenybėms neduok savęs išgazdinti; nes negali savimi geriau rūpintis kaip tada, kada gailestingumo darbams pilnai pasišventi. Tapsi dieviškosios Apveizdos numylėtinis, jei busi pasišventusiu prieteliumi ir suramintojumi kenčiančios žmonijos.

Dieviškasai mano Išganytojau, įdėk giliai mano širdin mintį apie daugeriopą mielaširdystės naudą, kad galingai mane perimtų ir kasdieną į naują darbą mane ragintų. Del Tavo meilės linksmai eisiu tais keliais, kuriuos Tu, savo meilėje, man paskyrei, kad padarytumei mane laimingu.

PASIRYŽIMAS. Kasdien save rągįsiu minčia: “Mano dūšia, pasirinkai geriausią dalį, tat drąsiai eik pirmyn!”

KETVIRTAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

Jėzus ir Barabbas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei matai Jėzų šalia Barabbo ir girdi klausymą, kurį Pilotas Žydams daro: "Katrą norite, idant jums ik dviejų išleisčiau" (Mat. 27, 21).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, apgavingąjį pasaulį tvirtai nuo savęs nustumti ir dieviškąjam Išganytojui nepadalinamai pasišvęsti.

SVARSTYMAS. Augštosios Tarybos nariai nuvedė Jėzų pas Rymo Vietininką, kad jis leistų išpildyti mirties nusprendimą. Silpno budo Pilotas stveriasi pirmiausia visokių priemonių, kad šaukiančiai neteisybei už akių užbėgtų. Pirmoji priemonė buvo ta, kad jis, primindamas Žydams jųjų teisę, paliuosuoti, kas metas, apie Velykas, vieną iš kalėjime sėdinčių, duoda jiems pasirinkti tarp Jėzaus ir Barabbo. *"Katrą norite, kad aš jums išleisčiau, Barabbą ar Jėzų ,kuris vadinasi Kristus?"* (Mat. 27, 17). Kaip užgėdinantis dieviškąjam Išganytojui buvo tasai palyginimas! Jėzus, skaisčiausias Dievo Sunus, šalę Barabbo, žmogžudžio! — Jėzus, meilingiausias žmonių prietelius, kuris visus nori laimingais padaryti, šalę Barabbo, kuris tik apie savo artymo pražutį svajoja! — Jėzus, plačiai pragarsėjęs stebuklų darytojas, šalę Barabbo, žinomojo piktadario! — Jėzus, kuriam žmonės su džiaugsmu šaukė: *"Palaimintas, kuris eina vardan Viešpaties"* (Mat. 21, 9), šalę Barabbo, kurį niekina visi, kaipo paprastą prasikaltėlį! — Jėzus, dieviškosios garbės šviesa, šalę Barabbo, kuris piktybės žymę ant kaktos nešioja! — Jėzus, pasaulio šviesybė, šalę Barabbo, tamsybės sunaus! — Ką dangaus anio— lai gali manyti, tie neregimieji to pažeminančiojo palyginimo liudininkai? Ką gali jausti Marija, Viešpaties Motina, girdėdama tokį įnešimą? Žydai į tą viską neveizėdami, pasirenka sau Barabbą. Bažnyčia deda į Išganytojo lupas tuos pranašo žodžius: *"Su kuom jus mane sulyginate ir kam mane panašiu*

darote?” (Iz. 46, 5). Štai kur pageidimas nuveda žmogų, kada jis jam pasiduoda. Tasai pasiskyrimas buvo žydams baisiai nelaimingas; jis patvirtino ir antspaudą padėjo ant jųjų atmetimo. Kadangi jie savo Dievą atmetė, tai ir Dievas juos atmetė .

PRITAIKYMAS. Tankiai stoja prieš mus klausymas: “Ką tu nori sau pasirinkti? Kam nori tarnauti? Kam atsiduoti? Jėzui ar Barabbai?” Tasai Barabbas yra nuodėmingasis pasaulis mumyse, nepriderantieji palinkimai ir geiduliai, arba, atsitraukęs nuo Dievo pasaulis aplink mus, su jo viliojimais ir traukimais į nuodėmę. Prie kiekvienos pagundos pasikartoja klausymas: “Rinkkies, Jėzų ar Barabbą”. Išganytojas savo tarnybon mus neverčia; Jis nori, kad mes Jį liuosa vailia sau pasirinktume. Kiek tat sykių Krikščionis pagundai pasiduoda ir ant sunkios nuodėmės sutinka, tiek sykių jis pritaria žydų šaukimui : *“Duok mums Barabbą”,* tiek sykių atstumia nuo savęs Jėzų, kad Barabbą pasiimtų . Ar nėra tai pažeminimas ypatingai užgėdijantis ir įžeidžiantis dieviškąjį Išganytoją? Štai, kada nors tu savo gyvenime sunkios nuodėmės dasileidai, tai ir tu savo Jėzui gėdą padarei. Visą savo gyvenimą to gailėkis.

Tuo tarpu Kongregacijon įstodamas, tu kitą, laimingesnį pasirinkimą padarei. Tu atsiskyrei nuo pasaulio ant visados, kad Jėzų pasirinktumei ir Jam nepadalinamai atsiduotumei. Laimė tau, kad tą žingsnį padarei. Tat sykį padarytam pasirinkimui ir pasilik neatmainomai ištikimas. Pasaulio viliojimams neduok sau galvos apsukti. Jei kuomet pagunda prieš tavo pašaukimą pakiltų, sakyk: “Šalin su Barabba, šalin su pasauliu! Noriu pasilikti ištikimas mano Jėzui iki paskutiniam mano širdies suplakimui”.

O mano garbingiausiasai Išganytojau! Atiduodu Tau, Tavo užgėdinime garbę kaipo Viengimiui amžinojo Tėvo. Gailiuosi už visus ištiso mano gy-

venimo nusidėjimus, kuriais kitados velijau pasaulio, o ne Tavo prietelystę. Dėkoju Tau, jogei mane, neveizint į mano nevertumą, į skaitmenį tųjų priėmei, kurie Tavo tarnybai pasišventė ant visados.

PASIRYŽIMAS. Paniekinimą ir pažeminimą noriai priimsiu iš meilės Jėzaus, kuris net už žmogžudį buvo žemiau pastatytas.

KETVIRTOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE PIRMADIENIS.

Jėzaus nuplakimas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis dieviškąjį Kentėtoją prie plakimo stulpo visą sumuštą ir suplėšytą.

2. ĮŽANGA. Atiduok Jam garbę, kaipo savo Viešpačiui ir Dievui ir prašyk malonės, kad iš meilės dėl Jo apsimarinusį gyvenimą vestumei.

SVARSTYMAS. Pasistengk padaryti nors silpną paveikslą tų kančių ir sopulių, kuriuos iškentėjo dieviškasis aukos Avinėlis prie savo plakimo. Jis buvo virvėmis prie plakimo stulpo pririštas, kuomet širdyje su karališkuoju pranašu kalbėjo: *"Ant plakimo aš esu pasirengęs ir mano skausmas yra visuomet prieš mano veidą"* (Ps. 37, 18). Visos aplinkybės susideda, kad šitą Jėzaus išniekinimą neapsakomai skaudžiu padarytų. Nors Jis dreba iš silpnumo ir nuilsimo, dėlei daugelio valkiojimų ir stumdymų, te—čiau savo širdyje sako: *"Mano širdis yra pasirengusi"*. Pamąstyk toliau apie švelnumą ir jautrumą skaisčiausiojo Jėzaus Kristaus Kuno. Jisai yra Šventosios Dvasios sutvertas, Josios rankų dailės darbas. Viskas jame yra tobula. Nei vienas raumuo, nei viena dirksnė nesustyrę; Jis visame, net ir mažiausioje dalyje atidnegtas ir todėl ant skausmo ir kančios neapsakomai jautrus. Priskaityk da prie to kareivių

žiaurumą, kurie, pagal tų laikų paprotį, buvo tai surinkti samdininkai. Užuojautai ir pasigailėjimui nebuvo pas juos vietos. Jie žinojo, kad Pilotas nori tikrai kruvino nuplakimo, kad toks reginys įpykusius priešus patenkintų. Jie toliau žinojo, kad jeigu jie savo auką nežmoniškai nuplaks, tai patiks žmonių didžiumai, kurie Jėzaus, Išganytojo neapkentė. Net ir nepalyginamoji Jėzaus kantrybė juos dilgina kaskart žiauriau plakti. Ant galo negalima užginčyti, jogei ir piktosios dvasios kareivius kurstė ir akino, nes jos prieš Messiją pagieža degė. Kiek tat dieviškasis Išganytojas turėjo iškentėti!

Tą kančią norėjo Jėzus iškentėti atlyginimui už žmogaus kuniškumą ir išsilepinimą. Perdidelis atsižiurėjimas į kuną ir jojo geidulius, yra tai vaisingiausias nuodėmių šaltinis. Nesuvaldomųjų kuno pageidimų dukterimis yra saiko nelaikymas valgyme ir gėryme, kuniškumas su savo skaitlingais palydovais, perdidelis troškimas žemų pasaulio smagumų, nepriderantis, kuniškas prie kitų žmonių prisirišimas, toliau nesuskaitytos tingėjimo nuodėmės, priedermių apleidimas, kada jų atlikimas kokio nors persigalėjimo reikalauja. Net ir pas Dievui pašvęstuosius asmenis perdidelis atsižiurėjimas į kuną ir jojo gerovę, buva tankiai priežastis daugelio ydų, apsileidimo, pagundų ir nupuolimų. Tatai dieviškasis Išganytojas savo kančioje nori ypatingu budu kentėti už šitą vaisingą nuodėmių šaltinį ir už jį atlyginti ir tai žiauriausiais kuno skausmais ir kančiomis. Todėl Jojo nekalčiausias kunas buvo taip nežmoniškai sumuštas ir suplėšytas.

PRITAIKYMAS. Mąstyk apie nuplakimo paveikslą, kurį pranašas Izaijas piešia: *"Nuo kojos pado iki viršugalviui nėra jame sveikatos, tik žaizda ir mėtine ir sutinimas, kurie nėra užrišti, nei vaistu negydomi, nei aliejumi nepatepti"* (Iz. 1, 6). *"Nėra jame dailumo nei gražumo*, *Jis yra sopulių vyras. Mes*

jį laikėme už raupuotą, kurį Dievas ištiko” (Iz. 53, 2-4). Ir tavo nusidėjimai, kurie iš to šaltinio išėjo, yra krauju ant nekalčiausioj o Jėzaus kuno išrašyti skaityk tą kruviną raštą ant kuno tavo nuplakto Išganytojo. Ar gali į Jį žiurėti, neatjausdamas širdyje giliausios už tuos nusidėjimus gailesties? Bučiuok dvasioje žemę, kuri nuo Jo brangiausiojo kraujo raudonuoja, ir aukok jį dangiškajam Tėvui, kaipo atlyginimą, už visus savo nusidėjimus. Savo gailesties ašaras suvienyk su tais kraujo lašais, kurie nuo plakimo stulpo ant žemės teka.

O mano dieviškasai Išganytojau! Širdingai Tau užjaučiu delei Tavo žiaurių kančių. Noriu toliau su atsidėjimu eiti atgailos ir apsimarinimo keliu ir isį liuosos valios padarytomis aukomis įlašinti balsamą į Tavo žaizdas.

PASIRYŽIMAS. Iš meilės dėl nuplaktojo Išganytojo kelias mažas aukas kasdien ant savęs pasiimsiu.

KETVIRTOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE ANTRADIENIS.

Jėzus erškėčiais apvainikuotas.

1. ĮŽANGA. Mąstyk, jogei matai, kaip kareiviai, velniškai pajuokdami, vainiką iš erškėčių pina, kad jį ant nuplaktojo Išganytojo galvos uždėtų.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės buti nužemintu mokytiniu išjuoktojo ir paniekintojo Jėzaus.

SVARSTYMAS. Po žiauriam nuplakimui, iš savo pačių sauvališkumo, eina keraiviai prie naujo kankinimo budo. Jie krauju ir žaizdomis apdengtąjį Jėzų, Dievo Sunų, paima į savo vidų, kad prie kuno kančių da karčių dušios skausmų pridėtų, biauriai išjuokdami ir paniekindami. Jie pradeda su Juomi,

kaipo su kvailu karaliumi apsieiti. Iš aštrių erškėčių šakų nupynė vainiką, uždėjo jam ant galvos ir muša jį, kad dyglius giliau įvarytų. Paskui ima seną, sudriskusią, raudoną kareivio skraistę ir užmeta ją ant sumuštų ir kruvinų Jėzaus pečių. Ji turi nuduoti karališkąją skraistę. Suriša da virvėmis Jo rankas ir į jąs įdeda kaipo karališkąjį skeptrą, nendrę. Ir taip pasijuokimui karalius tapo parengtas. Dabar jie, prie žiaurių juokų, prieš Jį klupčiodami, su pasityčiojimu pradeda šaukti: *"Buk pasveikintas Žydų Karaliau"* (Mat. 27, 29). Tada biauriu budu spiaudo Jam į veidą, išnaujo į erškėčių vainiką muša ir Jo kiltą karališkąją garbę biauriausiai išniekina. Kaip šis pajuokimas jautrią Jėzaus Širdį turėjo įžeisti, ką turėjo apie tai manyti aniolai, kurie neregimai prie Jo stovėjo ir, iš baimės drebėdami, Jam nusižeminę garbę atiduodavo. Jis, kuriam yra duota visa galybė danguje ir ant žemės, kuris kitados, nepalyginamąją garbe apsiaustas, ant dangaus debesių nužengs, kad gyvus ir numirusius teistų, Jis, žiaurių, ištvirkusių samdininkų vaikišku budu tampa išjuoktas! Jis, kurio veidas ant kalno Tabor kaipo saulė švietė, tampa apspiaudintas ir subiaurintas. Kaip toks pasielgimas iki dušios gilumui sukrato!

Šitą kančią Išganytojas norėjo kęsti atlyginimui už musų puikybę. Kitas, labai vaisingas nusidėjimų šaltinis yra perdidelis apie save manymas, darymas iš savęs Dievo. Yra tai nepriderantis dvasios troškimas augščiau pasistatyti už kitus ir prisavinti garbę, kuri mums nepriguli. Nesuskaityta nusidėjimų daugybė iš čionai išeina: garbės troškimas, puikybė ir noras įtikti, veidmainybė ir melas, kartumas ir žiaurumas apsiėjime su kitais, pavydas ir nemėgimas tų, kurie augščiau stovi, nepaklusnumas ir statymasi priešai valdžią, netikėjimas, maištas priešai Augščiausiąjį ir tt. Šventoji Dvasia sako: *"Puikybė yra visų nusidėjimų pradžia. Kas joje tęsa, bus*

prakeikimu apkrautas ir ant galo atmestas” (Sir. 10, 15). Už šituos savęs išsiaugštinimo nusidėjimus, Išganytojas, prie erškėčiais apvainikavimo norėjo ypatingu budu atlyginimą daryti. Kadangi žmogus peraugštai nori keltis, todėl Tasai, kuris turi teisingiausią teisę prie pripažinimo ir pagarbinimo, leido su savimi, kaipo su kvailu karaliumi apsieiti ir visokiais galimais išniekinimais save prisotinti.

PRITAIKYMAS. Ir tavo augštinimosi nusidėjimai prieš dieviškojo Išganytojo akis stovėjo, kuomet Jis žiauriausių pajuokimų buvo tikslas. O, kaip karčiai ir skaudžiai Jis už tai kentėjo! Jis su pranašu į tave šaukia: *“Visiems žmonėms pajuokimu tapau”* (Ps. 21, 7). Tat prie kojų išjuokto, erškėčiais apvainikuoto Išganytojo sužadink gilų pasibiaurėjimą, visais nusidėjimais puikybės, troškimo garbės ir priešinimosi Dievo įvestai tvarkai. Paimk dvasioje erškėčių vainiką, prispausk jį pats sau ant galvos, ir prižadėk savo Viešpačiui ir Išganytojui, noriai priimti ateityje, iš meilės dėl Jėzaus, pažeminimus, atstumimus, paniekinimus, ir atlyginti už visus savęs išsiaugštinimo nusidėjimus. *“Nuženiinta širdimi, Dieve, nepaniekįsi”* (Ps. 50, 19). Mąstyk apie erškėčiais apvainikuotą ir paniekintą Jėzų, kada puikybė tavo širdyje pakyla.

O mano Jėzau! Išjuokimais ir paniekinimais pripildytas žmogaus Sunau, gyvu tikėjimu ir gilia pagarba atiduodu Tau garbę, kaipo mano Viešpačiui ir Dievui. *“Vertas esi, Viešpatie musų, imti garbę ir šlovę ir galybę: nes tu sutvėrei visus daiktus, ir dėl tavo valios buvo ir sutverti yra”* (Apr. 4, 11).

PASIRYŽIMAS. Visuose puikybės sujudimuose paskęsiu mano erškėčiais apvainikuotojo Jėzaus pažeminimuose.

KETVIRTOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE TREČIADIENIS.

Ecce Home!

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis Išganytoją, su erškėčių vainiku ant galvos, su raudona skraiste ant pečių, su nendre, kaipo skeptru rankoje, kurį Pilotas išvedęs rodo ir sako: "Ecce Homo!" — "Štai žmogus!" (Jon. 19, 5).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės išniekintąjį Išganytoją su džiaugsmu išsirinkti savo širdies Karaliumi.

SVARSTYMAS. Pilotas jautėsi sugraudintas, regint taip nežmoniškai sumuštą Išganytoją; jis tikėjosi ,kad ir žydai tokiu reginiu taps sujudinti. Todėl pastatė jisai Jį prieš juos sakydamas: *"Štai žmogus!"* Gi Pilotas čia buvo tik Dievo rankos įrankis. Jo lupomis Švenčiausioji Trejybė šaukia į visus žmones: *"Ecce komo!* Žiurėkite koks pasigailėjimo vertas paveikslas! Žiurėkit, ką meilė iš jų Dievo padarė!" Buvo tai meilė, kuri Tėvą pajudino, kad mums savo Sunų padovanotų, pagal Išganytojaus žodžius: *"Taip Dievas numylėjo pasaulį, jog ei savo viengimį Sunų davė, kad kiekvienas, kurs į jį tiki, nepražutų, bet turėtų amžiną gyvenimą"* (Jon. 3, 16). Buvo tai meilė, kuri atvedė Dievo Sunų į ašarų pakalnę, kad taptų musų broliu. Buvo tai meilė, kuri parinko Jam kelią išklotą neturtu ir nepritekliais, nuovargiu ir sunkenybėmis, sopuliais ir kančiomis. Buvo tai meilė, kuri Jį vertė, dėl musų išganymo karčią mirtį, su visomis sumanytomis kankynėmis noriai priimti. Taip Jis tapo meilės Karaliumi. Dabar Jam meilė karališkuosius ženklus uždėjo. Meilė Jam akstinuotą vainiką giliai ant galvos užmovė, taip jogei kraujas stambiais lašais Jo šventąjį Veidą apšlakstė. Meilė Jam karališką skraistę uždėjo, kuri kraujo lašais, kaipo brangiais akmenimis buvo išsakstyta. Meilė Jam surišo rankas, kuriomis Jis, pagal pilną teisybę, bausmės rykštę galėtų ant mus iškelti. Ištikro, meilės Karalius. Dabar Jis visus kviečia kad Jį, kaipo

savo Karalių pagarbintų ir į Jo ištikimus kareivius įstotų: *"Ateikite ir sekite mane"* (Mat. 19, 21). Žydai atsako, kaip Išganytojas viename prilyginime pasakė: *"Nenorime, idant tas karaliautų ant musų"* (Luk. 19, 14). Ir dabar, kada Pilotas klausia, jie sušunka : *"Šalin, šalin su juomi! Nukryževok jį!"* (Jon. 19, 15). Taip jie atmetė meilės Karalių.

PRITAIKYMAS. Ir į tave erškėčiais apvainikuotaisis Karalius iš Piloto teismo namų prataria žodžius: *"Ateik ir sekk mane", "Duok man tavo širdį ir tegul tavo akys mano kelių laikosi"* (Ps. 23, 26). Ką gi tu dabar atsakysi? Ar nori pašėlusiam žydų riksmui pritarti? Tikrai ne. Tu į Jį šauki su visu savo širdies atsidavimu: *"Viešpatie, seksiu Tave, kur tiktai eisi"* (Mat. 8, 19). Tik pamąstyk, tai kilčiausias, geriausias, meilingiausias Karalius, kokis tik buti galėtų. Tiesa, Jis stovi tokiame pavydale, kuris prigimtąjį žmogų baido. Bet kada tu tikėjimo akimis permatai tąjį prastą žmogaus paviršių, tai regi širdį, kuri tave apima kraščiausia meile. Niekas taip ištikimai tavęs nemylėjo, kaip Jis. Tik vieną Jis teturi troškimą, tave laimingu padaryti. Jis gali apdovanoti tave turtais, kurie tavo laimę užtikrįs čia ir amžinybėje. Milijonų milijonai atrado pas jį tai, ko pasaulis su visais savo smagumais negalėjo jiems duoti, tikrą širdies ramybę. Jis yra toliau pasaulio šviesybė; nes Jis iš visų tamsių gyvenimo prietikių duoda galima išėjimą. Jis yra Dievas ir Žmogus viename Asmenyje. Jojo galybė jokių ribų nežino; Jojo išmintis negal tavęs suklaidinti. Jis gali tave išgelbėti kiekviename, net ir sunkiausiame padėjime; nes Jo geibstančiai rankai nėra jokios kliuties. Ar galėtumei geresnį Karalių sau išgalvoti?

O mano meilingiausiasis Karaliau! Žadu Tau ištikimybę, neatmainomąją ištikimybę ir prižadų Tau, jogei kiekvienas kraujo lašas, kuris mano gįslose teka, Tau turi prigulėti, jogei aš tik Tau gyvęsiu, dėl

Tavęs kariausiu, kad kitados Tavo meilėje numirčiau.

PASIRYŽIMAS. Po šventos Komunijos atnaujįsiu savo atsidavimą, kurį prie savo professijos padariau.

KETVIRTOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE KETVIRTADIENIS.

Jėzus neša kryžių.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip dieviškasis Išganytojas, kada Pilotas iš bailumo nusileido žydams, paima sunkų kryžių ant savo pečių ir pradeda neapsakomai karčią mirties kelionę.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, Jo kentėjimų didybę nors iš dalies pažinti ir juos su mylinčia širdimi atjausti.

SVARSTYMAS. Neapsakomai buvo dideli kuno skausmai, kuriuos Jėzus prie šios savo kentėjimų paslapties turėjo iškęsti. Įsidėmėk, kad Išganytojas buvo jau visai nuilsęs ir nuvargęs. Nuo praėjusio vakaro nei trupinys valgio, nei vandens lašas nebuvo Jojo burnoje; jokis miegas Jo nepastiprino ir neatgaivino. Trijų valandų merdėjimas darže Jį nepaprastai apsilpnino. Budeliai, kurie Jį surišę su savimi vilkosi, nesiliovė Jo stumdę ir kankinę. Jei prie to priskaitysi da žiaurų plakimą ir erškėčiais apvainikavimą, tada suprasi, jogei Jis iš nuvargimo vos pastovėti tegalėjo. 2. Tėminkis toliau, jogei patsai kryžiaus nešimas didžius skausmus turėjo užduoti. Jis jį nešė ant sužeistųjų pečių, nuo plakimo smugių visai sukruvintų ir sudraskytų, kuomet skersiniai kryžiaus balkiai šian ir ten svyruodami, nuolat į erškėčių vainiką suduodavo. Tat kiekvienas žingsnis naujus skausmus Jam rengė. 3. Imk da savo domon kelio ilgumą, iki kalno viršunei. Kadangi tada lygiai išklotų kelių da nežinodavo, tat ir pats kelias buvo duobėtas, šiurkštus. Todėl ir stebėtis nereikalaujame,

jogei Jis keletą kartų po sunkia našta sukniubo ant žemės. 4. Pridėk prie to da nuolatą varymą, stumdymą ir mušimą beširdžių budelių, kuriems skubu buvo savo kruviną darbą atlikti. Kaip tat neapsakomai skaudi buvo toji kelionė!

Čia da ir dušios sopuliai prisidėjo, kurie nekaltam Dievo Avinėliui sloginančią kryžiaus naštą padidino. 1. Visupirmiausiai buvo tai pasityčiojimai ir išjuokimai, kuriuos į Jį svaidė. Pariziejai, Jo mirtinieji priešai .juokėsi iš Jo silpnybės ir įžeidžančiais žodžiais į Jį šaukė. Budeliai keikė ir burnojo, ir nerodė mažiausio pasigailėjimo. Minia buvo šalta ir beširdė ir į Jėzaus kentėjimus žiurėjo, kaipo į pasotinantį akis reginį. Gi yra žinomas dalykas, jogei išjuokimas ir pasityčiojimas niekad taip skaudžiai neįžeidžia, kaip kuno kentėjimų valandoje, kada širdis užuojautos trokšta. 2. Tolimesnė priežastis, kuri Jo širdį karčiu dejavimu pripildė, buvo tai regėjimas Jo širdingiausiai mylimos, nuo širdgėlos susilenkusios Motinos. 3. Prie to, ant galo, prisidėjo da mintis begalinio žydų nedėkingumo, kuriems Jis didžiausias geradarybes darė. Visiems nelaimingiems ir prispaustiems Jis suraminimą ir pagarbą turėjo ir dabar, štai, jie prie pasiutusio Jo mirtinųjų priešų šukavimo prisideda.

PRITAIKYMAS. Parodyk palinkusiam po kryžiaus našta Išganytojui tavo tikrą, širdingą užuojautą dėlei skausmų ir kančių, kurie Jam, skaudžioje ant Kalvarijos kalno kelionėje, buvo padaryti, nes tą sunkią kelionę jis ir dėl tavęs atliko. Didžiausiai tad nusižeminęs, atiduok Jam garbę, kaipo savo Vieš pačiui ir Dievui, tame Jo pasigailėjimo vertame pavydale . —Toliau ,ir tau gali atsitikti, kad, prispaustas įvairių pašaukimo darbų našta, jausiesi visai nuilsęs ir nuvargęs, kuno skausmams da prie to prisidėjus. Tokiuose atsitikimuose lengvai apima nekantrybė. Pakyla erzinančios, nepasitenkinančios mintys,

kurios tave nesmaugiu padaro. Tada atsimink sau mirtinai nuilsusį tavo dieviškąjį Išganytoją ant kryžiaus kelio, kuris su pilnu atsidavimu savo naštą toliau velka. Ir jei tu, sunkiose valandose, nevisada atrandi paguodą, kurios tavo širdis ilgisi, tai užsidaryk mirtinai nuliudusioje Jėzaus Širdyje ir su Juomi nešk savo naštą.

O mano širdingai mylimasis Jėzau! Apgailiu kiekvieną nekantrybę, kurią sunkiose valandose kada nors apreiškiau. Toliau jau kiekvienas skundimas! ant mano lupų nutils ir pasirodysiu ištikimu mokytinių taip didžio Mokytojo.

PASIRYŽIMAS. Atminimas kryžių nešančiojo Jėzaus, sutvirtįs mane ateityje visose priešinybėse.

KETVIRTOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE PENKTADIENIS.

Atlikinėk gailestingumo darbus su tikinčia širdimi.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei kryžių nešantis Išganytojas, stoja prieš tave sergančių ir kenčiančių pavydale ir tavęs prašo kartu su Juomi, veiklioje meilėje, pasigailėjimo darbus pildyti.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės artimo meilės darbus su tikinčia širdimi atlikinėti.

SVARSTYMAS. Tik iš atžvilgio į Dievą veiklioji meilė tampa tikra Dievo meilės atžala ir pasidaro tuomi vestuvių rubu, su kuriuomi Danguje galima pasirodyti. Yra žmonių, kurie iš prigimimo turi labai minkštą, užjaučiančią širdį. Todėl jie, vargo palengvinimui, šį bei tą daro. Tečiau jokia augštesnioji mintis jųjų mielaširdystės darbų negaivina. Jei prigimtoji užuojauta jųjų nestumtų, jie, dėl Dievo, nieko nedarytų. Betgi jų darbai nėra be vertybės; jie yra prigimtai geri darbai. Tečiau dėl amžinybės jie

neturi jokios reikšmės ir neturi jokios teisės prie didelio antgamtinio palaiminimo. Danguje tikrieji ir netikrieji žemčiugai bus griežtai atskiriami. Jei tat nori mielaširdystės darbais Dievo mylėtiniu tapti ir palaiminimo pilnybę įgyti, tai turi juos dėl Dievo atlikinėti. Tu turi nelaiminguose ir ligoniuose, beturčiuose ir apleistuose tikėjimo akimis matyti Dievo Vaikelį, Dievo paveikslą ir tavo kenčiantįjį Išganytoją ir turėti intenciją tavo Dievui, tavo Išganytojui tame prastame pavydale noriai patarnauti. Tik šitaip gali Išganytojas tau pasakyti: . *"Buvau ligonis, o aplankei mane. Buvau alkanas, o davei man valgyti* ir tt." (Mat. 25, 35,-36). Atsimink Šventą Elzbietą, kuri kartą vargšu mažu raupuočiumi, vardu Elias ,užsiėmė. Ji tuojaus aną į savo lovą paguldė. Ką gi Viešpats padarė, kada puiki anyta, Zofija, šventosios vyrą nuvedė į jos kambarį ir lovą parodė? Supykęs griovas pastvėrė lovos uždanga ir ją nutraukęs su nusistebėjimu lovoje išvydo prikryžiuotojo Išganytojo paveikslą. Ar butų Išganytojas tą stebuklą padaręs, jei Šventoji nebutų turėjus intencijos raupuotojo asmenyje pačiam Išganytojui tarnauti? Tat ir tu turi atsiminti, jogei pats Viešpats ligonių ir našlaičių pavydale prieš tave stoja ir jųjų lupomis pas tave pagelbos prašo.

PRITAIKYMAS. Tankiau gyvu tikėjimu atsimink apie tai, kad pats Dievas, kenčiančiojo asmenyje, atsiduoda į tavo rupestingas rankas, todėl kiekvieną rytą ir keliatą sykių per dieną daryk pasryžimą meilės darbais tavo Viešpačiui ir Dievui patarnavimą suteikti. Tada tas darbas jokios tau sunkenybės nedarys, nors nelaimingojo pavydalas nieko savyje patraukiančio neturės, nors jis bus šiurkštus, atstumiantis ir pasibjaurėtinas. Kaip gi galėjo išrodyti brangusis Išganytojas savo kentėjimo valandoje? Jo šventas veidas buvo subjaurintas budelių spjaudymais; nuo mušimo kumstimis buvo sužeistas

ir sutinęs. Visas kunas buvo sudraskytas ir kruvinas. Į tą viską neveizint ,tasai vargo paveikslas buvo tai tapusis žmogumi Dievas, amžinojo Tėvo viengimis. Jei tu gyvą tikėjimą turi, tai su lygiu noru, ir da maloniau velysi vargingą ir atstumiantį ligonį prižiurėti, nei kaip turtingą ir išlavintą, kuris savo paviršiumi patraukia. Nes juo mažiau patenkinimo prigimtasis žmogus mielaširdystės darbuose atranda, juo yra didesnis ir skaistesnis tikėjimo nuopelnas. Ištirk dabar save, ar šita mintis kasdieniniuose tavo užsiėmimuose tave perima.

O mano prikryžiuotasai Išganytojau! Duok man, gyvojo tikėjimo vaikeliu buti, kad aš, po vargo priedanga, tik Tave matyčiau ir Tau tarnauti stengčiausi. Atleisk man, jei aš kada nors apie tai užmiršau.

PASIRYŽIMAS. Savo veiklią meilę antgamtiniu tikėjimu patobulįsiu ir vaisinga amžinybei padarysiu.

KETVIRTOS SAVAITĖS GAVĖNIOJE
ŠEŠTADIENIS.

Pildyk gailestingumo darbus su linksma ir nužeminta širdimi

1. ĮŽANGA. Vėl įsivaizdink sau, jogei nelaiminguose ir vargstančiuose kenčiantysis Išganytojas pats prieš tave stoja ir pas tave palengvinimo ir pagelbos prašo.

2. ĮŽANGA. Prašyk pas Viešpatį linksmos ir nužemintos širdies visuose mielaširdystės darbuose, kuriuos tu atlieki.

SVARSTYMAS. Jei nori visą dangų palinksminti ,tai turi linksma širdimi priimti artymą pagelbos reikalaujantį. Šv. Povilas rašo: *"Linksmą davėją myli Dievas"* (2 Kor. 9, 7). *"Kas daro mielaširdystę ,tegul ją su linksma širdimi atlieka"* (Rym. 12, 8). Prie kiekvieno darbo, kurį tu geriausiai artymo naudai gali padaryti, reikia, kad ir savo širdį pridėtumei ir, prieteliškais žodžiais, meiliu budu duodant pa-

gelbą, ją pasaldintumei, ir jos vertybę padidintume!. Prieteliškai suteikta pagelba yra visuomet dviguba pagelba. Ji atgaivina kuną ir dušią. Kada žmogus, priešingai, turintį reikalą brolį tik su nenoru, tik su geležiniu šaltumu gelbsti, tada jis darbą, kurį viršujai daro atmaino į nuodus ir tulžį ir išeina, jogei jis nepalengvina, bet vidujai vargina ir įžeidžia. Taip šiandien tankiai atsitinka su labdarybe, kaip ją netikyba atlieka. Šelpiama viršujai ir akies delei, kad viešą nuomonę patenkinus. Širdis tame dalyvumo neima. Tat nežiurėk į nelaiminguosius iš augšto ir nerodyk, kad tu tik nenoroms juos gelbsti arba kaipo samdininkas dėl jų dirbi. Bet buk prieteliškas ir jiems rodyk širdingą užuojautą; tada Viešpats augštai paskaitys tavo darbą. Užlaikyk toliau prie visko, ką tu veiklios artimo meilės srytije darai — nužemintą širdį. Jei kas, darbą atlikus, mano, jogei ką tai didelio nuveikė, jogei nelaimingasis, kuriam pagelbėjo ,turėtų begaliniai dėkoti, pats Dievas turėtų jį dabar ant rankų nešioti ir jam jo darbą augštai paskaityti, tas atimtų nuo savo darbų antgamtinį antspaudą. Kas čia yra didelio, kada pats žmogus dalį savo skolos atmoka? Kas čia didelio, kada mes Tam mielaširdystę reiškiame, kuris mielaširdystes be skaičiaus ant musų pačių gyvenimo kelio išbarstė?

PRITAIKYMAS. Dėkok tat nusižemindamas Viešpačiui Dievui, jogei Jis tau gerą mintį įkvėpė pasaulį apleisti ir tave į Kongregaciją atvedė, kurioje tu tiek progų randi mielaširdystes darbus pildyti ir tuomi sau pačiam prisiartinančią mirtį ir Dievo teismą palengvinti. Juo žmogus prie artymo meilės darbų labiau yra nužemintas, juo gyviau ir giliau jis yra ta teisybe perimtas, kad jis pats vien tik iš Dievo mielaširdystes gyvena ir kiekviena labdarybės proga džiaugiasi, kad kiek nors dėkingu pasirodytų, juo skaistesnis ir vertesnis yra jo darbas Dievo akyse. Išganytojas sako: *"Tegul nežino tavo kairioji, ką ta-*

vo dešinioji duro" (Mat. 6, 3). Todėl neieškok jokio žemiškojo užmokesčio, jokios padėkos, jokio pripažinimo iš žmonių pusės. Tegul tau užteks, kad tu savo mylimiausiam Išganytojui ligoniuose ir apleistuose gali tarnauti ir Jam džiaugsmą padaryti. Tada visa kita gali tau buti abejutiška; nes visa kita praeina, bet Jis amžinai tęsa, ir tęsa amžinai tas, ką tu dėl Jo išskirtinai padarei.

O mano brangiausiasis Išganytojau! Pribuk prie manęs, kad aš panašiu budu mielaširdystės darbus pildyčiau, kaip tu, kitados, savo žemiškame gyvenime juos pildei, su linksma ir pilna atsižadėjimo širdimi. Nuolat man tai primink, jogei aš dėl to tik apleidau pasaulį, kad Tau nepadalinta širdimi pasišvęsčiau.

PASIRYŽIMAS. Visame, ką darau, nieko kita neieškosiu, kaip tik Dievo.

KANČIOS SEKMADIENIS.

Jėzus pašvenčia žemiškojo gyvenimo kryžius.

1. ĮŽANGA. Sekk mintimis tavo dieviškąjį Išganytoją Jo sunkioję mirties kelionėje.

2. ĮŽANGA. Prašyk Išganytojo malonės, kad iš Jo kryžiaus kelio apmąstymo įgytumei sau didelę dvasišką naudą.

SVARSTYMAS. Nuo laiko kada nuodėmė, toji pragaro išgama, atsirado pasaulyje, žemė tapo nuliudimo ir ašarų pakalne. Kaip tamsus debesys skausmai ir vargai, rupesčiai ir kentėjimai, nuovargiai ir sunkybės apgulė pirm to taip gražią žemę ir jos niekad neapleidžia. Žmonės dabar yra ašarų vaikai ir dejuoja po kryžiaus našta. Todėl pirmasis žmogaus gyvenimo ant žemės įstatymas yra *"kentėti"*. Yra tai nepermaldaujamas įstatymas nuo kurio nėra jokios dispensos. Atsimink daugybę kuno silpnybių ir prie jų pridėk daugelį dvasiškųjų kentėjimų, įvairius įžeidimus ,kuriuos žmonės kits kitam daro. Ir tas

visas vargas yra be jokio nuopelno savyje, yra tai nuodijantis nuodėmės vaisius. Iš blogo nieko gero neišeina. Kentėjimas, jei prie jo augštesnioji ranka neprisideda, greičiau blogu nei geru žmogų padaro.

Ką gi dieviškasis Išganytojas padarė? Jis paėmė ant savęs visą žemiškojo gyvenimo vargą su visa jo kartybe. Tas nebuvo reikalinga atlyginimui už musų nusidėjimus. Vienas Jo brangiausiojo kraujo lašas, beje, vienintelė Dievo Žmogaus malda, budama begalinės vertybės, butų. užtekusi atlyginimui už viso pasaulio nusidėjimus. Jis tai padarė iš perdidelės dėl musų meilės. Ir ta meilė, visupirmiausiai Jįjį patraukė vargo duona su mumis dalintis. Jo liuosanoris musų varge dalyvavimas turėjo mus su musų likimu sutaikinti ir palengvinančiu, atgaivinančiu balsamu kenčiančiai žmogaus širdžiai tapti. Toji Jo meilė norėjo da kitą tikslą pasiekti. Jis norėjo žemiškąjį vargą, kuris, kaipo nuodėmės pasekmė, nieko savyje nuopelningo neturi, savo liuosanoriu dalyvavimu pašvęsti; Jis norėjo nuo jo prakeikimą nuimti ir į šaltinį nuopelnų atmainyti; Jis norėjo laiminančią galybę į jį įdėti ir jį padaryti priemone raginančia į dorybę. Jis, budamas Šventųjų Šventas, nebuvo kentėjimo įstatymui paduotas. Del Jo kentėjimas tai buvo liuosiausias Jo meilės darbas. Jis kentėjo, toliau, dėl švenčiausiųjų priežasčių, iš karščiausios savo dangiškojo Tėvo meilės ir iš pilniausio paklusnumo Jo švenčiausiai valiai. Jis, ant galo, kentėjo tobuliausiu budu, kaipo įstabus kantrybės ir malonumo pavyzdys. Toks kentėjimas Dangaus akyse buvo tai grynas auksas, jis turėjo begalinę vertybę ir talpino savyje neišsemiamą malonės ir išganymo, palaiminimo ir nuopelnų iždą. Kadangi Jis norėjo visus žmogaus gyvenimo kentėjimus pašvęsti, todėl Jis visus žemiškuosius kentėjimus, su visa jų kartybe, ant savęs paėmė.

PRITAIKYMAS. Tat nieko tau negal atsitikti, ko tavo Išganytojas nebutų dėl tavęs kentėjęs ir savo liuosanoriu dalyvavymu nebutų pašventęs. Jis jautė neturtą, nuovargį ir darbo sunkenybes; Jis kentėjo badą ir troškulį; Jis atjautė visas kartybes pikčiausių persekiojimų ir priešinybių; Jis žiauriausiais kuno skausmais buvo kankinamas; Jis pelnyjo skaudžiausį nedėkingumą; Jis kentėjo nuliudimą, merdėjimą ir apleidimą. Viskas yra Jo pašvęsta. Kaip turi buti dėkingas už šiuos, Jo neišsemiamos meilės priparodymus. Tikrai, Švenčiausioji Trejybė, sutaisyti galėjo išganymo darbą ir taip, kad juomi visi kentėjimai butų buvę pilnai panaikinti. Tečiau Dievo Išmintis, savo didesnei garbei ir musų išganymui, velijo, kad kentėjimai ir po atpirkimo pasiliktų, tik jau Dievo Žmogaus pašvęsti ir į nuopelnų šaltinį atmainyti.

O mano dieviškasai Išganytojau! Kaip įstabus yra Tavo meilės keliai! Tu viską gerai padarei. Iš visos širdies Tau dėkoju, jogei teikeisi musų kentėjimų draugu ant žemės tapti, kad musų bandymus palaimintumei. Suteik man malonę visas gyvenimo priešinybes Tavo dvasioje iškęsti.

PASIRYŽIMAS. Niekad nesiskųsiu, jei Viešpats man duos iš savo kentėjimų taurės vieną lašą paragauti.

KANČIOS SAVAITĖS PIRMADIENIS.

Palaiminimas, kurį žemiškiems kentėjimams Išganytojas nupelnė, savo iš liuosos valios priimtais kentėjimais.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis Išganytoją, kaip Jis, eina Jeruzolimos gatvėmis, su sunkia kryžiaus našta ant pečių.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės Kristaus pašvęsto kentėjimo palaiminimą tikrai gerai pažinti.

SVARSTYMAS. Sunkus, sloginantis žmogiškųjų kentėjimų kryžius, kurį Jėzus liuosa valia ant savęs priėmė, įgijo per Jį visupirmiausiai, neapribotą atlygi-

nimo pa jiegą. Savo kančia Išganytojas padarė perviršturtingą užganapadarymą už visas nuodėmes. Todėl sako Apaštalas: *"Kristus yra permaldavimas už musų nuodėmes"* (1 Jon. 2, 2). Bet gi tasai perviršturtingas atlyginimas nepaliuosuoja mus nuo priedermės atgailoti ir atsilyginti. Nes Kristus ne dėlto atlyginimą davė, kad mes liuosiau galėtume gyventi. Toks darbas žmogumi tapusiojo Dievo visai nebutų vertas. Jis mums pelnijo malonę, kad atlyginimą galėtume daryti ,tokį atlyginimą, kuris visuteisingiausiojo Dievo galėtų buti priimtas. Po nuodėmės prakeikimu nei kalbos negalėjo buti apie patinkantį Dievui atlyginimą. Net ir dabar, kada Išganytojas musų atpirkimą atliko, teisingasis Dievas galėtų pasakyti: "Jųsų kasdieniniai kryžiai negali buti už atgailą palaikomi; nes jie yra neišvengiami; jie yra nuodėmės vaisius. Jus turite luošu noru sunkius atgailos darbus ant savęs užsidėti". Tečiau čia sumani dieviškojo Išganytojo meilė įstabų išėjimą surado. Jis pašventė savo liuoso noro kentėjimais musų neišvengiamuosius kentėjimus, žemiškojo gyvenimo vargus ir priešinybes ir padarė, jogei dieviškoji teisybė musų paprastuosius, kasdieninius nuovargius ir priešinybes, kada mes juos su Jo kentėjimais suvienijame, priima kaipo atlyginimą ir atgaila už musų nuodėmes. Jis vargui šioje ašarų pakalnėje suteikė įstabią, augštesnę, permaldaujančią jiegą ir padavė ją į musų rankas ,jei tik norime tojo palaiminimo dalininkais tapti. —Prie to prisideda da antrasis palaiminimas. Žemiškojo gyvenimo bandymai per Jėzaus Kristaus kryžių įgijo įstabiai pakeliančių ir pašvenčiančių jiegą, taip jogei jie, teisioje dvasioje iškentėti už tikras molones gal buti laikomi. Šis palaiminimas yra tuleriopas. 1. Kentėjimai turi visupirmiausiai, galybę musų nepriderančius, nuodėmingus palinkimus sulaikyti ir apsilpninti. Jie apvalo musų širdį, kaip mes tai pas Šventuosius matome . 2. Kentėjimai turi, to-

liau, per Kristų galybę musų širdis nuo žemės ir jos apgavingųjų turtų atitraukti, jas augštyn pakelti ir dieviškosios malonės priėmimui jautriomis padaryti. Kaip Šv. Ignacas ir daugelis kitų butų atradę kelią prie Dievo, jei ilgi kentėjimai ir skausmai jųjų minčių prie augštesnių turtų nebutų pakėlę? 3. Beto, kentėjimai pastato ir tvirtina mus dorybėje, kada mes juos stengiamės teisiu budu dėl Kristaus kęsti. 4. Antgalo ,per Kristų pašvęstieji vargai arčiau mus suriša su Dievu ir pagamina mums nuopelnų iždą.

PRITAIKYMAS. Kaip laimingi mes esame Naujame Įstatyme, kuriame neišvengiamieji kentėjimai ir žemiškojo gyvenimo vargai, kurie savyje yra be vertės ir nevaisingi, per Kristų ir Kristuje įstabiai permaldaujančią ir išganingą galybę įgyja. Viskas, kas tik tau kietai ir sunkiai atsieina, gali, tavo rankoje, jei nori priemone tapti tavo skolų apmokėjimui pas Dievo teisybę. Ar tai ne didelis palaiminimas? Beto, vargas, teisiu budu iškentėtas, taps tau pašventimo priemone, kaip Sakramentu, kuriuomi Viešpats pasinaudoja, kad tave patobulintų ir pašvęstų, tavo širdį dangun pakeltų ir Dievo meilę joje padidintų. Juk tai yra laimė už kurią tu Išganytojui niekad gana neatsidėkosi. Taip tat erškėčiai ir dygliai, kuriuos nuodėmė mums atnešė, tampa Kristaus atmainyti, į kvepiančias dangiškojo vainiko rožes.

O mano mylimiausias Išganytojau! Kaip retai aš pamąsčiau apie tai, kaip mažai sau vargo užsidaviau, iš kentėjimų ir sunkenybių tą naudą įgyti, kurią Tu jiems pridavei. Dėkoju Tau už visus kentėjimus, kuriuos Tu, pagal savo Išmintį kada nors man atsiuntei ir su Šv. Augustinu maldauju: *"Viešpatie ,čia mane plak, čia mane degink, bet atleisk man ant amžių!"*

PASIRYŽIMAS. Mano mažus kentėjimus ir bandymus Kančioje Jėzaus Kristaus įmerksiu, kad juos teisingai nuopelningais padaryčiau.

KANČIOS SAVAITĖS ANTRADIENIS.

Kaip mes turime kentėti, kad savo kryžių pašvęstume Kristaus kryžiumi.

1. ĮŽANGA. Prisitelk dvasioje prie nedaugelio tųjų, kurie Išganytoją, Jo kryžiaus kelyje, meilia širdimi seka.
2. ĮŽANGA. Prašyk aiškaus pažinimo, kaip Jėzaus kryžių nešti.

1. PUNKTAS. Kentėjimus turime priimti su pilnu musų proto padavimu.

SVARSTYMAS. Dieviškasis Atpirkėjas žemiškojo gyvenimo kentėjimus ne tik pašventė ir į palaiminimo šaltinį atmainė, bet taip-pat savo pavyzdžiu kentėjimo kelyje parodė, kaip mums reikia pasielgti, kad musų vargai, kurie jokios savyje vertybės neturi, iš Jojo kryžiaus jiegą, gyvenimą ir nuopelnus amžinybei semtų. Butent mes turime priimti žemiškojo gyvenimo bandymus su pilnu, kaip vidujo taip viršų jo žmogaus, atsidavimu Dievo valiai. Vidujai dvasiai Dievas priduoda didžiausią svarbą. Vidujo žmogaus pasidavimas talpina savyje du dalyku: pasidavimą proto ir širdies. Pažvelgk čia į dieviškąjį savo pavyzdį. Jis apima sloginantį kryžių su pilnu proto atsidavimu. Kuomet Jis su savo mokytiniais vakarienės kambarį apleidžia, kad į Alyvų Daržą eitų, sako Jis jiems: *"Idant pasaulis pažintų, jog myliu Tėvą ,o kaipo man įsakė taip darau. Kelkitės, ir eikim iš čia"* (Jon. 14, 81). Tatai visas pasaulis turi žinoti, jogei Išganytojas baisiuose kentėjimuose, kurie ant Jo užėjo, visai aiškiai ir pilnai savo dangiškojo Tėvo valią pažino. Todėl toliau į Šv. Petrą sako: *"Ar negersiu to kieliko, kurį man davė Tėvas?"* (Jon. 18, 11). Bet kaip? Ar gi yra Tėvo valia, kad Judas Jį išduotų, kad Augštosios Tarybos nariai Jį neteisiai ant mirties pasmerktų ir tt.? Tikėjimas sako: "Šaukiantieji į dangų nusidėjimai, kurie turėjo buti pa-

pildyti, tikrai nebuvo Dievo valia. Jis nedorybe biaurisi. Tečiau kankynės, kurios iš tų liuosai papildytų nuodėmių turėjo Jojo Sunui tekti, Tėvas norėjo jųjų visiškai ir pilnai". Taip tat Jėzus gali teisingai pasakyti : "Mano Tėvas to nori". Šita mintis panaikina kiekvieną užmetimą, kurį prigimtas žmogus priešai Jėzaus kančios žiaurumą galėtų padaryti.

PRITAIKYMAS. Šitam Dievui garbės atidavimui iš pusės proto, kentėjimo valandoje, Viešpats priduoda didelę svarbą. Jei ir tu nori savo bandymus Dievo Žmogaus Kančioje įmerkti ir taip į gryną auksą atmainyti, tai turi visose priešinybėse dangiškojo Tėvo ranką pažinti. Dievas to nori. Jis, tiesa, nenori nuodėmės, kuri gal tampa priežasčia tavo kentėjimų; tečiau Jis nori tavo bandymo, iš priežasčių tau užslėptų, kuriąs Jis įtraukė į planą savo išmintingo valdymo. Atmesk tat visus klausymus, kuriuos savimeilė taip noriai stato. Nesiklausk: "Kodėl?" stačiai mintyk: "Dievas to nori; aš savo protą paduodu Jojo neištiriamiems nusprendimams".

O mano Dieve! Atleisk man, kad kentėjimo laiku taip tankiai nerimavau ir tuščius klausymus stačiau. Ateityje aklai Tavo rankos vedimui pasiduosiu.

2. PUNKTAS. Mes kentėjimus turime priimti su pilnu savo širdies atsidavimu.

SVARSTYMAS. Prie padavimo Dievo valiai viduj o žmogaus priguli, toliau, širdies padavimas. Taip pasielgia tavo dieviškasis pavyzdys. Jis savo širdį tobulai paduoda po savo Tėvo valdymo ranka. Jis vidujai visai yra patenkintas sau paskirtu kietu likimu. Todėl Jis taip gražiai meldžiasi: *"Tėve, ne kaipo aš noriu, bet kaipo tu"* (Mat. 26, 39). Todėl toliaus žodžiai, kuriuos pranašas Izaijas įdeda į Messijo lupas: *"Augščiausiasis davė man įsakymą ir aš nuo jo nesitraukiau. Mano kuną padaviau plakantiems ir mano veidą mirkantiems"* (Iz. 50, 5-6). Jis

didžiausiose kančiose meldėsi: *"Mano širdis yra pasirengusi"* (Ps. 56, 8).

PRITAIKYMAS. Palenk ir tu savo širdį kentėjimo valandoje po tavo Dievo ranka. Gerai kentėti yra tai mokslas, bet mokslas, kuris atneša neapsakomąjį palaiminimą.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Atleisk man, jogei aš iki šiol tankiai pasielgdavau visai priešingai, nei kaip tu man savo pavyzdžiu parodei. Toliau savo širdyje aš visakuom pasitenkįsiu, ką Tu man paskirti laikysi už gera.

PASIRYŽIMAS. Kentėjimo valandoje su Jėzumi kalbėsiu: *"Tėve! ne mano, bet Tavo valia teesie"*.

KANČIOS SAVAITĖS TREČIADIENIS.

Kaip reikia mums kentėti, kad savo Kryžių Kristaus Kryžiumi pašvęstume? (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Vėl persikelk dvasioje ant Viešpaties Kryžiaus kelio.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kentėjimo valandoje, tikru Jėzaus mokytiniu pasirodyti.

SVARSTYMAS. Jėzus, musų dieviškasis pavyzdys, prie vidujo žmogaus atsidavimo prideda taip-pat ir viršujo žmogaus pasidavimą. Jis viršujai parodo įstabią kantrybę ir malonumą taip savo mokytiniams ir prieteliams, kaip ir savo priešams. Kada kryžius ir kentėjimai žmogų spaudžia, jis yra nepaprastai palinkęs laukti nuo savo artimiausiųjų rupestingiausios atidos, širdingiausios užuojautos, mažiausiu gi to rupestingumo apleidimu erzinasi, savo nesmagumą išreiškia ir taip savo artymiems kryžiumi tampa. Šitokiu tatai pasielgimu sugadina krikščionis savo kentėjimų nuopelningumą. Visai kitaip dieviškasis Iš-

ganytojas pasielgia. Jis turėjo teisę laukti širdingiausios užuojautos nuo savo mokytinių; nes Jis su jais nuolat pasielgdavo kaipo su savo mylimiausiais prieteliais. O betgi — jie miega, kuomet jųjų gerasis Mokytojas veda baisiausią mirties karę. Paskui jie nuo Jo pabėga ir palieka Jį vieną Jo sunkioje kryžiaus kelionėje. Tečiau jokis išmetinėjimo žodis neišeina iš Jo lupų. Jis juos net išteisina žodžiais: *"Dvasia yra, tiesa, stropi, bet kunas silpnas"* (Mat. 26, 41). Jis, toliau, tarpe savo žiaurių kentėjimų da meiliu budu jais rupinasi, prieš kareivius juos užstodamas. Net ir po Jo prisikėlimo negirdime jokių papeikimo žodžių savo mokytiniams, už jų netinkamą pasielgimą Jojo kančios valandoje. Taip-pat kiltai ir ramiai pasielgia Išganytojas su savo priešais ir prieštarautojais. Jis neparodo mažiausios kartybės, mažiausios blogos valios tiems, kurie Jį kankino. Jis savo kankintojus vieninteliu žodžiu butų galėjęs sunaikinti. Bet Jis to nedarė; Jis duoda jiems, kaip va Malchui, da savo meilės priparodymą. Taip tatai Išganytojas yra tobuliausias pavyzdys vidujo ir viršujo savo dangiškojo Tėvo valiai pasidavimo: *"Jis tapo paaukotas, nes Jis pats to norėjo. Jis neatidarė savo burnos, kaipo avis, kurią ant nužudimo veda ir kaipo avinėlis nutilo prieš tą, kuris jį kerpa"* (Iz. 53, 7). Ir tą viršują ramybę, tą kantrybę ir malonumą reiškia Atpirkėjas visu savo kentėjimų laiku, nei sykį neduodamas nekantrybei vietos, iki nesušunka ant kryžiaus: *"Išsipildė!"* (Jon. 19, 30).

PRITAIKYMAS. Kaip yra pas tave, bandymo valandoje, su viršujo žmogaus pasidavimu? Savimeilė, kuri taip giliai širdyje savo šaknis yra įleidusi ir sunkioje valandoje ypatingai apsireiškia, padaro žmogų, jei jis tvirtai nesusitelkia, jautriu, nekantriu, piktu. Vietoje tada tvirtai persigalėti ir Jėzaus pavyzdį atsiminti, kai-kurie pagundai pasiduoda ir tampa visiems savo artimiausiems tikru kryžiumi. Jie

susierzina ir nekantrauja ir niekas negali jiems įtikti. Saugokis tokios ydos. Ištyrk save, ar iki šiol, kentėjimo valandoje, tankiai susierzinimui nepasidavei. Ar nebuvai kartais jautrus ir įkirus, jei sądraugai nerodė tau kokio atsižvelgimo, kurio tu manei, kad gali tikėtis? Ar nepaskaitei už dideliai blogą daiktą, kada jie, darbais užsivertę, tave gal biskį apleido? Ar kentėjimo valandoje da ir kitais meiliai rupinaisi, o gal atminei tik tai, kas tau skauda, kitais nesirupindamas? Skaityk tankiai Jėzaus Kristaus Kančios knygoje; tenai tu teisingai kentėti išsimokysi.

O mano dieviškasai pavyzdi! Buk prie manęs, kad bučiau ištikimas mokytinis Tavo Kryžiaus kelyje, kad savo akis nuolat turėčiau atkreiptas į Tavo pavyzdį ir, kad mano maži kentėjimai Tavo Kančios butų pašvęsti ir amžinybėje į nuopelnus butų atmainyti.

PASIRYŽIMAS. Aš savo kryžiumi niekad kitų neapsunkįsiu .

KANČIOS SAVAITĖS KETVIRTADIENIS.

Kaip mes galime Jėzui, kryžių nešančiam, palengvinti naštų.

1. ĮŽANGA. Prisitelk dvasioje prie tų, kurie kitados su tikra užuojauta sekė Jėzų kryžių nešantį, ir svarstyk, kas prisidėjo prie Jo naštos palengvinimo.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės prigulėti prie tų, kurie Jį sunkioje kelionėje ramino.

SVARSTYMAS. Daugelis krikščionių jaučiasi giliai sujudintais, kada girdi arba skaito apie Viešpaties kentėjimus. Pas minkštos širdies žmones yra tai visai paprastas dalykas. Mes tai matome pas verkiančias moteris, paskui Išganytoją kryžiaus keliu einančias. Jos verkė iš prigimtos užuojautos, kada matė Išganytoją nuo sopulių sulinkusi, svyruojantį. Te-

čiau tose ašarose nėra išpažinimo nei Jo meilės, visokį supratimą peraugštinančios, nei skausmo dėl nuodėmių, kurios tų kančių yra priežastis. Todėl Atpirkėjas tuos rimtus žodžius į jas taria: *"Neverkit manęs, bet apverkite pačios save ir jųsų sunus"* (Luk. 23, 28). Kitaip yra su Marija Magdalena. Ir ji verkia, kada kryžių nešantį Jėzų seka. Bet tos jos ašaros iš antgamtinio šaltinio teka. Yra tai ašaros tikriausios, širdingiausios gailesties už savo nusidėjimus, ašaros karščiausios meilės, kuri yra pamatas tos gailesties, ašaros širdingo dėkingumo, jogei Viešpats iš neapsakomos meilės musų nuodėmių naštą ant savęs paėmė, ašaros giliausio pasigailėjimo dėlei žydų apjakimo ir širdies užkietėjimo. Šita užuojauta yra balsamas dieviškojo Išganytojo Širdies žaizdai. Ji Magdaleną stiprino nuodėmės neapykantoje ir pasiryžime, pasilikti ištikima Atpirkėjui, neatmainomoje meilėje. — Prie atgailotojos Magdalenos mes matome da kitą žmoną, kuri ramina Atpirkėją Jo sunkioje kelionėje, butent Šv. Veroniką. Ji Atpirkėjui paduoda skepetą, kad ja apšluostytų savo veidą prakaitu, dulkėmis ir krauju aplietą ir krauju aptekėjusias akis. Yra tai pastiprinimas nuilsusiam Jėzui ir patarnavimas, kuris su aukomis yra sujungtas. Nes šventą žmoną šian ir ten stumdo, pajuokia ir išniekina, kol ji prie dieviškojo Kentėtojo dasiskverbia. Kenčiantiems ir nelaimingiems meilės patarnavimai, jei jie dėl Jėzaus yra atlikti, buva visada palengvinimas ir pastiprinimas sopuliais suspaustam Jėzui. — Ant Kryžiaus kelio, mes galop matome Simoną Cyrenietį, kuris Jėzui kryžių padeda nešti ir taip Jam naštą palengvina. Tiesa, pradžioje, Jis buvo priverstas tą pagelbą suteikti. Bet, išaugtšo apšviestas, jis tuojaus pažįsta, kas yra Tasai, kuriam jis duoda pagelbą. Tat jis savo nenorą tuojaus sulaiko, o naštą, kurią su Išganytojumi paima, noriai ir su džiaugsmu neša. Iš priežasties to vidujo atsimainymo ir jis,

sunkioje Jėzaus mirties kelionėje, tampa Jo suramintojumi.

PRITAIKYMAS. Jei nori savo dieviškąjį Viešpatį po kryžiaus našta ištikro raminti ir stiprinti, tai neturi pasitenkinti širdies sugraudinimu Jo Kančios apmąstinėjime$_f$ Tokia užuojauta tikrai papeikimo neužsipelnija; yra tai ženklas, jogei tu turi gerą, užjaučiančią širdį, bet tokioje užuojautoje da nėra nieko antgamtinio, nieko augštesnio ir nuopelningo. Tavo užuojauta tur paeiti iš širdingos Jėzaus meilės, tapusiojo žmogumi Dievo, iš tikros gailesties už tavo nusidėjimus, kurie Jam taip sunkią naštą uždėjo ir kurie tave verčia didesne meile parodyti dėkingumą Tam, kuris dėl tavęs sopulių vyru tapo. Ji toliau turi tave pažadinti tvirtai imtis darbo, kad meilės darbais dėl kenčiančiųjų ir aplestųjų Jį ramintumei ant sunkaus kelio, ir kiltaširdingu pasiaukojimu, su džiaugsmu priimtumei dėl Jėzaus nuovargius ir savo pašaukimo sunkenybes.

O mano kenčiantysis Atpirkėjau! Visa širdimi trokštu buti priskaitytas prie tų, kurie kitados, Tavo skaudžioje mirties kelionėje tikru budu Tave ramino ir stiprino . Padėk man savo malone, kad aš Tau meilia širdžia patarnaučiau, ir kad Tu man pagelbėtumei kitados mirties karėje.

PASIRYŽIMAS. Kiekviena proga šiandien pasinaudosiu, kad Tau, Tavo kentėjimuose, suteikčiau veiklų suraminimą.

KANČIOS SAVAITĖS PENKTADIENIS.

Dievo Motina ant Kryžiaus kelio.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis sopulingąją Motiną, kaip ji seka, savo dieviškąjį Sunų, žingsnis po žingsnio, Jo neapsakomai karčiu mirties keliu

2. ĮŽANGA. Prašyk pas dieviškąjį Atpirkėją širdingo dievotumo į Jo ir tavo sopulingąją Motiną.

SVARSTYMAS. Sopulingoji Motina užsipelnija musų pilnos užuojautos, nes ji, nors budama nekalčiausias ir skaisčiausias sutvėrimas, iškentėjo dėl musų baisiausias dušios kančias. Tais žodžiais viskas išsireiškia. Marija buvo nekalčiausias, kilčiausias ir maloniausias sutvėrimas, kokį pasaulis kada nors regėjo. Ji buvo skaisčiausia; nes jos dušia pasiliko nuodėmės nuodais nepalytėta. Ji toliau buvo kilčiausia;, nes ji buvo tokia malonių pilnybe papuošta, kad niekas danguje ir ant žemės negalėjo su ja lygintis. Ji buvo, ant galo, maloniausia, nes ji turėjo visas dorybes nepalyginamuoju saiku. Ir toji Pana, kuri niekam jokios kančios nepadarė, kenčia taip neapsakomus skausmus, kad tik vienas Dievas teapima visą jos kentėjimų didybę. Bažnyčia sako į Mariją tuos žodžius: "*Didelis, kaipo jurės, yra tavo skausmas"* (Jer. Tr. 2, 13). Ji yra liudininkė nežmogiškojo kankinimo jos širdingai mylimojo dieviškojo Sunaus. Ji mato savo Jėzų, kurį ji tukstantį kartų daugiau myli už savo gyvastį ,kaipo piktadarį Jeruzolimos gatvėmis velkamą. Ji mato Jėzų nuplakta ir rykštėmis sudraskytą ir brangiausią Jo Kraują ant žemės lašant. Jinai regi jį aštriais erškėčiais apvainikuotą, kaipo karalių ant išniekinimo ir išjuokimo aprėdytą. Jinai seka Jį žingsnis po žingsnio iki Kalvarijos kalno viršunei. Jos akyla motiniška akis pastebi kiekvieną kančią jos sunui parengtą. Ir viskas, ką ji mato yra tai vis naujas jos mylinčiai motiniškai širdžiai kalavijas. Kas gi nejaučia širdingiausios ir giliausios užuojautos dėl tos suvargusios Motinos, kada pamąsto, jogei ji dėl musų išganymo tas visas kartybes iškentėjo? Ir šita užuojauta neturi pasilikti neveikli. Jei ji yra tikra, tai ji turi mums įkvėpti didelę neapykantą nuodėmės, tikrosios priežasties josios žiaurių širdies sopulių. Ji toliau turi versti jąją sekti, t. y. tapti kantriais vaikeliais, taip kantrios Motinos. Mes ją sekame, kada noriai ir linksmai iš atsižiurėjimo į jos karžygiškumą, savo

mažus kentėjmus ir priešinybes išlaikome ir jai parodome, kad pasiryžę esame jos pėdomis ištikimai eiti ir ją, kryžiaus keliu, sekti. Mes turime, ant galo, stropiu jos kentėjimų apmąstinėjimu parodyti, jogei mes tikrai dėkingi esame už viską, ką ji, taip kiltaširdingai, dėl musų išganymo iškentėjo.

PRITAIKYMAS. Marijos sopulių apmąstinėjimas turi eiti ranka rankon su Išganytoj aus Kančios apmąstinėjimu; nes viskas, ką Jis kentėjo, kaipo aštrus kardas per jos motinišką širdį perėjo. Po Jėzaus niekas tiek kentėjimų ir kartybės neatjautė dėl tavęs, kaip tavo ištikima dangiškoji Motina. Todėl dvasiškieji mokytojai sako, kad ji mus visus neapsakomais sopuliais į naują dvasiškąjį gyvenimą pagimdė. Nepraleisk tad nei vienos dienos, neparodęs jai savo širdingos užuojautos. Nieku taip lengvai tu negali jos ypatingos meilės ir globos pelnyti, kaip dėkingu išpažinimu ir širdinga užuojauta sekdamas ją sopulingu keliu ir taip jos naštą palengvindamas. Ji tau tuomi ypatingai atsilygįs, jogei paskutinėje sunkioje karėje tau su pagelba pribus, kad ant jos motiniškųjų rankų lengvai ir ramiai akis užmerktumei.

Šventa Motin', tą nuveikie,
Jėzaus žaizdas tu atspauskie
Mano širdies gilybėj'.

O Marija, sopulingiausioji Motina, melskis už mus!

PASIRYŽIMAS. Tankiu pažvelgimu į sopulingosios Motinos paveikslą pasiragįsiu prie ištikimos ir veiklios užuojautos.

KANČIOS SAVAITĖS ŠEŠTADIENIS.

Atlikinėk gailestingumo darbus kantria ir pasiaukojančia širdimi.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei dieviškasis Atpirkėjas, žaizdomis apdengtas ir kryžiumi apsunkintas, į tave kreipiasi ir tavęs prašo, kad Jįjį, ištikimu gailestingų darbų pildymu, ligoniuose ir nelaiminguose ramintum ir Jam naštą palengvintum.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės gailestingumo darbus teisiu budu atlikinėti.

SVARSTYMAS. Gailestingumas nepaprastai patraukiančiai išrodo, kada ji randame aprašytą knygoje. Tečiau kada jis kasdieniniame gyvenime buva pildomas, tada atsiranda daugiau akstinų, kurie duria ,nei kaip rožių, kurios pastiprina. Ir kitaip negali buti. Visi žmonės turi ydas, o visupirmiausiai neturtėliai, pavargėliai, ligoniai ir apleisti vaikeliai. Jie tankiai jokio išauklėjimo negauna ir yra kaipo laukinės žolės išaugusios ant kietos gyvenimo žemės. Jųjų paviršius, jų nešvarumas, jų apsiejimas neretai didžiai įžeidžia ir atstumia. Prie to jie tankiai užgaunančiai pasielgia ir mažai dėkingumo parodo. Šitie aštrus akstinai, kuriuos tu atjauti prie gailestingųjų darbų atlikimo, te neišgązdina tavęs. Turėk su varguolias kantrybę. Kur gi jie galėjo išmokti geriau ir tinkamiau pasielgti ir savo pageidimus suvaldyti? Spaudžiantis vargas visuomet yra blogas daiktas ypatingai dėlto, kad daug nedorybių pagimdo, kurios nuo pasiturinčiųjų, gerovėje gyvenančių žmonių, yra tolimos. Jei apšviestiems ir gerai išauklėtiems žmonėms nelengva yra sunkiose valandose kantrybėje ištesėti, tai tikrai nepalaikysi už bloga, jei neturtingi ir apleisti, tokiose aplinkybėse buva nesmagus, supykę ir priešingi. Todėl prie vargstančios žmonijos negali jokios rųščios taisyklės pritaikinti. Ar tu pats kitokis butumei, jei panašiose aplinkybėse butumei užaugęs? Taip, daug kantrybės reikia turėti, jei no-

ri būti gailestingumo aniolu. Neįsižeisk, jei ligoniai ir apleistieji tau duoda daug ką kartaus paragauti. Tikra meilė pergali viską. Atsimink gražius didžiojo Apaštalo žodžius: "*Meilė yra kantri, yra maloninga; meilė nepavydi, nedaro pikto, nepasipučia. Nėra išsikelianti, nejieško kas savo yra, nesiryština nemano pikto; viską ištur, viskam tiki, viso viliasi, viską iškenčia"* (1 Kor. 13, 4-7). Kantrybė ir nuoširdus pasiaukojimas apvainikuoja pasigailėjimo darbus ir juos atmaino į dovaną, kuri prie Dievo sosto bus priimta kaipo tikras auksas. Ko neiškentėdavo tavo dieviškasis pavyzdys, Jėzus Kristus, kada Jis nelaimingaisiais ir ligoniais užsiimdavo! Jųjų nesusivaldymas, jų atstumiantis pasielgimas, jų šiurkštumas niekad neišsėmė Jo kantrybės ir širdingumo.

PRITAIKYMAS. Dieviškojo Atpirkėjo mokykloje mokykis širdingo pasigailėjimo; mokykis kantrybės ir atsižvelgimo į kitų silpnybes ir neužmiršk, kad juo yra kiltaširdingesnė ir nuo savymeilės liuosesnė meilė, juo didesnis yra nuopelnas, kurį amžinybėje ji mums gamina. Atsimink ir apie tai, kiek galint, įkiriu netampant, rūpintis išganymu tųjų, kurie tavo globai arba tavo priežiūrai tampa pavesti. Priežodis sako: "Geras žodis, gerą vietą randa". Kaip tai gražu, jei prie globos, kurią tu kenčiantiems suteiki, ir jųjų sielą taip-pat dėl Jėzaus pelnyji!

O mano Atpirkėjau, mano dieviškasai pavyzdy! Kreipk ir vesk veikliosios meilės dirvoje visus mano žingsnius, kad aš Tau tųjų širdis pelnyčiau, kuriuos aš kuno kentėjimuose ir silpnybėse globoju. Atleisk man visus paklydimus, kurių aš kitados kenčiančiųjų tarnyboje dasileidau ir suteik man širdį Tavo širdžiai panašią.

PASIRYŽIMAS. Nenuilstančiai darbuosiuos toje veikliosios meilės srityje, kurią žmogumi tapusis Dievas pats savo darbais pašventė ir palaimino.

VERBŲ SEKMADIENIS.

Jėzus iš savo rubų išvilktas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau žiaurų ir skaudų Atpirkėjo apnuoginimą, kada Jis, mirtinai nuilsęs, ant viršaus kalno užėjo.

2. ĮŽANGA. Prašyk Išganytojo atitraukti tavo širdį nuo kiekvieno nepritinkančio prie žemiškųjų daiktų prisirišimo.

SVARSTYMAS. Didelis buvo skausmas, kurį dieviškasis Kentėtojas, prie šio žiauraus pasielgimo, iškentėjo. Prieš Jo išvedimą ant kryžiaus mirties, budeliai nuėmė nuo Jo pajuokimo skraistę, ir Jo paties rubais Jį vėl apvilko. Visas gi kunas, iš priežasties žiauraus plakimo, žaizdomis ir krauju buvo apdengtas: *"Nuo kojų pado iki galvos viršui nėra Jame sveikatos, bet žaizda, mėlynė ir sutinimas"* (Iz. 1, 6). Ant šito sudraskyto švento Kuno buvo rubai užvilkti. Prie ilgos kelionės į Kalvarijos kalną, benešant sunkią kryžiaus naštą, prie nuolato minios spaudimo, rubas turėjo į žaizdas insispausti ir su kraujais prie jų prilipti. Dabar budeliai, kurie užuojautai ir pasigailėjimui neturėjo širdies, plėšė rubus be jokio atsižiurėjimo nuo Jojo kuno. Žaizdas jie, žinoma, iš naujo atidarė ir rasi šmotus prilipusios odos nuplėšė. Kaip didelį turėjo buti sopuliai drebančiojo Jėzaus! Šituo skausmu Išganytojas norėjo atlyginti už musų širdies nepritinkantį prie sutvėrimų prisirišimą. Musų širdis dėl Dievo yra sutverta, ir todėl Jis ją nori sau išskirtinai turėti. Tą reikia ypatingai prie Dievui pašvęstųjų asmenų pritaikinti. Musų širdis visa savo meile turi Dievo laikytis. Ant nelaimės, ji labai tankiai prie menkų sutvėrimų limpa. Gal buti net ir labai mažos svarbos daiktas, kuris musų širdį ir mintį prie savęs pririša. Gal tai buti namas, ar pareiga, ar užsiėmimas, gal buti gyvenimas drauge su tuo ar kitu asmeniu. Tokie prisirišimai, kurių tikra Dievo meilė arba regulos netvarko, yra kaipo rubas

kuris kaskart tvirčiau musų dušios laikosi, visai su ja suauga ir į jos vidujį gyvenimą turi galingą įtekmę. Jie tampa kliutimis atsiduoti nepadalinamai Dievui. Jie susiaurina meilę, kurią mes Viešpačiui Dievui esame kalti, sutrukdo ištikimą sądarbininkavimą su Dievo malonėmis, kurios mums taip gausiai buvo suteikiamos, sugadina musų gerus darbus, į kuriuos negerbtinus pageidavimus įmaišo, suardo širdies ramybę ir padaro, kad mes tik tada Dievo balso klausome, kada Jis musų mylimojo daikto nejudina. Už šituos nepriderančius žmonių prisirišimus, kurie jų taip tvirtai laikos, dieviškasis Išganytojas norėjo taip skaudžiu budu padaryti atlyginimą ir sykiu mus perspėti, kad su tokiais palinkimais rimtai kariautume, nors tasai kariavimas mums butų kietas ir skaudus.

PRITAIKYMAS. Pakreipk tat tyrinėjantį žvilsnį į savo širdį ir klausk savęs, ar nėra ten ko nors, prie ko perdaug butumei prisirišęs. Atmink, kad tokie prisirišimai yra didelė kliutis dvasiškame gyvenime. Buvo vienuolių, kurie savo pašaukimui neištikimais tapo todėl, kad paklusnumas norėjo juos atitolinti nuo vieno namo, nuo vienos pareigos, nuo vieno užsiėmimo, nuo santykių, su kuriais jie tartum jau buvo suaugę. Nelaikyk nieko širdyje, ko tu negalėtumei kiekviename akiesmirksnyje atsižadėti, kaip tik Viešpats tave pašauktų. Juo mažiau esi prisirišęs, tuo jautresnė yra tavo širdis dieviškosios malonės priėmimui. Laimingas yra tasai vienuolis, kuris su visu tikrumu gali pasakyti: "Viešpatie! valdyk mane pagal Tavo dieviškąjį norą. Aš esu visukuom patenkintas, ką Tu per Viršininkus apie mane nusprendi".

O mano dieviškasai Išganytojau! Turiu giliausią užuojautą dėl skaudžių sopulių, kuriuos Tu nuo žiaurių budelių, dėl manęs, iškentėjai. Atitrauk dabar ir mano širdį nuo to visko, kas mane trukdo Tau visiškai atsiduoti.

PASIRYŽIMAS. Tankiai su visu rimtumu save tyrinėsiu, ar aš su džiaugsmu ant visko esu pasiryžęs, ko Dievas kada nors nuo manęs reikalauja.

DIDŽIOSIOS SAVAITĖS PIRMADIENIS.

Prikalimas Jėzaus prie Kryžiaus.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis nekaltąjį Jėzų, kaip Jis ant kankinimo medžio ištiestas, sunkiais budelių smugiais tapo prie jo prikaltas.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, per ištisą savo gyvenimą ištikimu prikaltojo prie kryžiaus mokytiniu pasilikti.

SVARSTYMAS. Dieviškasis Atpirkėjas noriai išsitiesia ant Kryžiaus Altoriaus, kad savo Tėvo valią išpildytų. Budeliai ant Jo supuola, kad Jį prie kančios medžio prikaltų. Tu sau gali įsivaizdinti, kaip žiauriai ir be atsižvelgimo jie pasielgia; jie žino, jogei žmonių vyresnieji didžiai Jėzaus neapkenčia ir iš Jo kentėjimų džiaugiasi. Dviemi ilgomi geležies vinimi perskrodžia jie kairiąją ir dešiniąją dieviškojo Kentėtojo ranką ir jąs prie skersinio kryžiaus balkio prikala. Trečia vinimi jie prikala kojas prie išilginio balkio. Kaip Jėzus skaudžiai turėjo drebėti, ką motinoškoji Marijos širdis turėjo iškentėti, kada sunkius kujo sudavimus ji girdėjo! Kiekvienas kujo sudavimas buvo smugis į jos pačios širdį. Brangusis kraujas teka iš perskrostų vinimis rankų ir kojų ir raudonuoja nuo jo žemė. O bet gi — jokis kartybės jausmas nesukyla Jėzaus Širdyje, jokis nekantrybės žodis, priešai budelių žiaurumą, iš Jo lupų neišeina. Jis juose mato tik įrankius, kuriais dangiškasis Tėvas pasinaudoja, kad savo nuo amžių nutartą nusprendimą išpildytų; ir ta mintis Jį palenkia tobuliausiu budu Tėvo valiai pasiduoti.

Kiltaširdinga Dievo meilė, kuris liuosu noru leido save už mus prie kryžiaus prikalti, sujudino laikui

bėgant daug Dievo tarnų, kad ir jie, trejopu įžadų padarymu, laikinai save prie gyvenimo kryžiaus aukos prikaltų. Įžadais neturto, skaistybės ir tobulo paklusnumo jie norėjo savo prigimimą nukryžiuoti, kad Jėzui panašiais taptų. Ištikro daug reikia aukų ir kariavimo, nemaža reik išlaikyt audrų, kad visokiame gyvenimo padėjime ištikimai toje pasiaukavimo dvasioje ištesėjus. Buti prikryžiuotam, t. y. iš visų pusių buti surištam, tankiai buva skaudus ir kietas daiktas. Tečiau laimingi yra tie visi, kurie išlaiko kybodami ant to vienuolinių įžadų kryžiaus, iki laikui, kada paskutinis širdies suplakimas ir paskutinę jų auką užbaigs. Apaštalas rašo: *"Nes jei su juomi tapome įčiepyti į jo mirties panašumą, tai sykiu busime ir į prisikėlimo"* (Rym. 6, 5).

PRITAIKYMAS. Ar ir tu panašiai mąstai kęsdamas kartais nuo kitų įžeidimus ir neatsižvelgimus? Ar matai juose tik įrankius, kuriais Šventa Dvasia pasinaudoja, kad tave dorybėje pakeltų ir savo užmanymus tavo reikale įvykdintų? Jei tokia mintis tave perima, tai tu savo viduje niekad nepyksi ant tų, kurie tau skausmą daro. — Toliau, atsimink tankiai apie tris vinis. Ir tu, prie įžadų padarymo iš kiltaširdingos dėl Jėzaus meilės prikalei save prie kryžiaus neturto, skaistybės ir paklusnumo įžadais. Ar gali dabar su džiaugsmu į praėjusius vienuolinio gyvenimo metus pažvelgti ir pasakyti: "Ką aš tada žadėjau, tą ištikimai ir sąžiningai išpildžiau. Visada su visu rimtumu stengiausi, tiems šventiems įžadams kiekvienu žvilgsniu teisingas pasilikti?" Dėkok Dievui už šitą suraminimą ir drąsiai toliau tesėk. Stiprink save toje mintyje stropiu prikryžiuotojo Jėzaus apmąstynėjimu.

"Viešpats yra mano tėvonija. Garbįsiu Viešpatį, kuris man išmintį davė. Todėl nudžiugo mano širdis ir linksmai prabilo liežuvis, beto ir mano kunas ramybėje ilsėsis" (Ps. 15, 5-7-9). Padėk man, mano pri-

kryžiuotasai Atpirkėjau, kad aš Tau neatmainomai ištikimas pasilikčiau.

PASIRYŽIMAS. Karštoje meilėje, prie kryžiaus kojų, mano įžadus atnaujįsiu.

DIDŽIOSIOS SAVAITĖS ANTRADIENIS.

Jėzus ant Kryžiaus.

1 ĮŽANGA. Persikelk dvasioje prie kryžiaus, kuris ant Kalvarijos kalno tapo pastatytas, kad su pilna meilės širdimi prikryžiuotam tavo Atpirkėjui prisiveizėtumei.

2. ĮŽANGA. Prašyk širdingos meilės To, kuris dėl tavo meilės priėmė ant savęs kryžiaus mirties kančias.

1. PUNKTAS. Kas gali veizėdamas į Jėzų ant Kryžiaus Jojo nemylėti?

SVARSTYMAS. Išganytojas kitados šaukė: *"Jei aš busiu paaugštintas nuo žemės, viską prie savęs patrauksiu"* (Jon. 12, 32). Tuomi Jis norėjo pasakyti, jogei Jis, su kryžiumi pakeltas, ta savo karžygiška auka visas tikinčiasias, jautrias sielas prie jųjų Atpirkėjo patrauks ir širdingiausia meile jas uždegs. Meilė gimdo savitarpinę meilę ir *"didesnės meilės niekas netur, kaip kada savo gyvastį už savo prietelius atiduoda"* (Jon. 15, 13). Viskas, ką mes ant kryžiaus matome, kalba apie be saiko didelę Dievo meilę: žaizdos, erškėčių vainikas, sumuštas kunas, kampuotas kryžius, prie kurio kybo Atpirkėjas vinimis prikaltas. Kiekvienas lašas, kuris kryžiaus medžiu žemyn teka, dėl mus nusidėjėlių meile dega. Kiekvienas žodis, kuris iš Jo burnos išeina, apie tąpat meilę liudija. Kiekvienas žvilgsnys, kurį Jis savo gęstančiomis akimis nuo kryžiaus žemyn į žmonės pakreipia, šviečia meile ir pasigailėjimu. Ar kas gali visa tai tikinčia išrdimi apmąstinėti, nejausdamas širdingiausios Jėzaus meilės savo širdyje užside-

gant? Ar gi jo širdis turėtų buti kietesnė už uolos akmenj, jei prie tokio Dievo darbo šalta ir beširdė pasiliktų? Todėl teisingai sako šventas Vyskupas ir Bažnyčios mokytojas Alphonsas, kad Dievas dabar vienais metais daugiau pas žmones atranda meilės nei pirmiau, sykiu imant, per keturis tukstančius metų prieš Kristų.

PRITAIKYMAS. Ir į tave atkreipia Išganytojas tą sugraudinantį klausymą, kurį Jis kitados Petrui uždavė: *"Ar myli mane?"* Ar gi viskas, ką tu matai, neverčia tavęs visu tvirtumu Viešpačiui atsakyti: *"Viešpatie! Tu viską žinai; tu žinai, jog aš tave myliu"* (Jon. 21, 17). Atsimink, ką Jis padarė dėl visų, tą Jis atskyrium dėl kiekvieno padarė. Todėl gali teisingai su Apaštalu šaukti: *"Jis mane numylėjo, ir pats save už mane išdavė"* (Gal. 2, 20). Jo neapsakomoji dėl tavęs meilė Jį sumušė ir sudraskė taip, kad sveikos vietos Jame neliko.

O mano dieviškasai Išganytojau! Apimu dvasioje su mylinčiąją Marija Magdalena Tavo kryžių, bučiuoju brangiausiąjį kraują, dėl manęs išlietą ir užtikrinu Tave, jogei ir paskutinis mano širdies suplakimas bus Tavo meilės aktas. Kitaip tiktų man baisus Tavo Apaštalo žodis: *"Jei kas nemyli Viešpaties musų Jėzaus Kristaus, tegul bus prakeikimas. Dievas jį teis"* (Kor. 16, 22).

2. PUNKTAS. Kas gal Jėzų mylėti, nemylint Kryžiaus ,ant kurio Jis kybo?

SVARSTYMAS. Jėzus yra prikryžiuotoji meilė. Kryžius yra kaipo sostas, kurį Jam meilė pastatė, idant Jėzus nuo jo pasaulį valdytų. Todėl meilė dėl Jėzaus negali buti atskirta nuo Jo kryžiaus, ant kurio Jis kybo. Jėzų mylėti ir kryžiaus neapkęsti yra tai dalykai, kurių negalima sutaikinti. Iš šitos priežasties Išganytojas duoda kiekvienam, kas užtikrina, kad Jį myli, vieną dalelę tikrojo kryžiaus, tai yra kentė-

jimus ir bandymus, kuriuos Jis ant savo ištikimųjų tarnų daleidžia. Šituose varguose meilės tikrumas turi apsireikšti. Kolei mes toje ašarų pakalnėje keliaujame, negali buti jokios kitos, kaip tik prikryžiuotoji meilė. Tikra Jėzaus meilė visuomet kryžių apėmusi laikė.

PRITAIKYMAS. Įspausk tą teisybę giliai sau širdin. Dievotas poetas Angelus Silesius išreiškė ją trumpais, gražiais sakiniais:

"Širdis tur daug atsižadėt,
Jei nori Jėzų numylėt;
Ir daug ji turi iškentėt.
Ir kol jiji nemokės
Atsižadėti ir kentėt,
Lai apie meilę nešnekės".

Todėl vargų kryžių kilta širdimi apimk.

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Nuo šios dienos aš bandymų kryžių su meilę priimsiu, kad Tau parodyčiau, jogei mano meilė yra tikra.

PASIRYŽIMAS. Tankiai pats sau sakysiu: "Niekas negali Jėzaus mylėti, kas nemyli Kryžiaus, ant kurio Jėzus kybo".

DIDŽIOSIOS SAVAITĖS TREČIADIENIS.

Apie du latru.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis du latru, kurių likimas buvo skirtingas, nors jie abu taip arti buvo augščiausiojo antgamtinio šaltinio.

2. ĮŽANGA. Prašyk dieviškojo Atpirkėjo, kad tave apsaugotų iš vienos pusės nuo kiekvieno atkaklaus pasitikėjimo ir iš kitos pusės nuo kiekvieno nusiminimo.

SVARSTYMAS. Tegu žmogus švenčiausioje apystovoje gyvęs, tegu jis šventynėje stovės, visai arti

To, kuris yra malonės davėjas, iš kurio meile degančios širdies išteka pasigailėjimo pilnybė, neveizint į tai jis gal pražuti ir liudną pabaigą rasti; nes nuo jojo valios priguli savo širdį dieviškajai malonei uždaryti ir užkietėjime tesėti. Mes tai regime pas nedarantį atgailos latrą. Jis kybo čia pat šalę dieviškojo Atpirkėjo ,toje valandoje, kada šis už nuodėmingąją žmoniją savo brangiausiąjį kraują lieja, kad visiems malonę, išganymą ir palaiminimą įgytų. Jis yra dangiškosios Jėzaus kantrybės liudininkas; jis girdi sugraudinančius žodžius, kurie iš Jo lupų išeina; jis mato atmainą, kuri įvyksta su atgailą darančiu latru. Be abejonės ir jis tampa apšlakstytas brangiausiu Atpirkėjo Krauju, kuris taip gausiai iš žaizdų teka, tuo krauju, kurio vienas lašas užtenka, kad dušią nuo didžiausių nuodėmių apvalytų. Mirštantis Dievo Sunus, Jo sopulingajai Motinai užtariant, suteikia ir jam turtingą malonių saiką. Ir tas viskas — palieka jį šaltu; jis miršta užkietėjęs savo nusidėjimuose. Taip ir vienuoliniame luome gali atsitikti, jei Dievui pašvęstas asmuo užeina ant nuolaidaus kelio, atitolinančio nuo Dievo, kada jis tampa visai apsileidęs ir atšalęs, gal sunkias nuodėmes Atgailos Sakramente užtyli ir Dievo malonei savo širdį uždaro. Nors taip arti Jėzaus, nors malonių versmėje, nors šventoje draugijoje, gali bet netekti savo pašaukimo, o net ir savo amžinojo išganymo. Nes Dievas, prie viso savo malonių turto, reikalauja iš musų pusės rimto su malone veikimo. Todėl Apaštalas perspėja: *"Su baime ir drebėjimu dėl jųsų išganymo dirbkite"* (Phil. 2, 12).

Pažvelgk į atgailą darantį latrą. Be abejonės jis daug piktadarybių sukrovė. Bet jokis nuodėmių kalnas nėra taip augštas ,kurio gerojo Piemens gailestingumas negalėtų peržengti, žinoma, jei žmogus savo vargą atvirai išpažįsta, nusižeminime lenkiasi, gailesčiu ir sugraudinimu apimtas pas Jėzų pagelbos

j ieško, ir yra pasiryžęs, su pagelba iš augšto, kitais keliais eiti. Atgailojantis latras pasistveria geibstančios rankos, kurią Atpirkėjas jam paduoda. Brangiausias Kraujas, kuris jį apšlaksto, jam ant išganymo išeina. Savo giliu nusižeminimu ir ištikimu malone naudojimu, jis tokią daro pažangą, jogei miršta kaipo šventas atgailotojas. Arti Jėzaus ir Jo pilnos pasigailėjimo Širdies niekas neturi priežasties nusiminti, jei tik turi gerą valią.

PRITAIKYMAS. Saugokis klaidingo tikrumo, kuris tiki, jogei dėl to vien stovi augščiau visų išganymui gręsiančių pavojų, kad prie švento luomo priklauso, vienuolinį rubą nešioja ir viduje šventynės gyvena. Istorija mini apie vienuolius, kurie pradžioje uoliais pasirodė, bet pamaži Viešpaties tarnyboje atšalo, nepriderantiems palinkimams leido save apimti, malones blogai sunaudojo ir po metų eilės apverktinai užbaigė, nors šventynės viduje gyveno. Buk tat uolus ir ištikimas iki mirčiai ir saugokis kiekvieno perdidelio apie save manymo ir atkaklaus pasitikėjimo. Iš kitos pusės tu niekad neturi pasiduoti dvasios nupuolimui iš priežasties daugybės savo silpnybių. Tu gyveni arti To, kuris yra neapsakomai gailestingumu turtingas ir kiekvienu laiku yra pasiryžęs suteikti tau, kurį Jis pats pašaukė ir numylėjo, savo malonės turtus.

"Kodėl esi nuliudusi, mano dušia, 'ir kodėl mane vargini? Turėk viltį pas Dievą; nes Jis yra mano veido išganymas ir mano Dievas" (Ps. 41, 12). Duok man, Viešpatie, nusižeminime gyventi; tada man vilties niekad nepritruks.

PASIRYŽIMAS. Gyvęsiu atsargiai nepasitikėdamas savimi ir neatmainomai pasitikėdamas Dievu.

DIDYSIS KETVERGAS.

Jėzus ant kryžiaus miršta.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip dieviškasis Atpirkėjas garsiai šaukdamas: "Tėve! į tavo rankas atiduodu mano dušią" (Luk. 23, 46), palenkia savo galvą ir miršta.

2. ĮŽANGA. Atiduok Jėzui giliausią pagarbą, kaipo Savo Viešpačiui ir Dievui ir prašyk malonės, kad Atpirkėjo mirtyje semtumei antgamtiniam Dievuje gyvenimui pajiegą ir stiprybę.

SVARSTYMAS. Jėzus Kristus, kuriame Dievybės pilnybė gyvena, miršta. Kokia paslaptis! Jis, kuriam visa galybė buvo duota danguje ir ant žemės, mirties grobiu tampa. Bet kaip? Ar gali žmogumi tapusis Dievas mirti? Ar gali gyvybės Viešpats nublankti ir mirčiai pasiduoti? O bet gi tikėjimas mus užtikrina, jogei Augščiausiojo Sunus, tiesa, ne pagal savo dieviškąjį, bet pagal žmogiškąjį prigimimą, tikrai ir teisingai ant kryžiaus medžio numirė. *"Jis palenkęs galvą ‚atidavė dvasią"* (Jon. 19, 30). Ištikro, tai tikėjimo paslaptis. Todėl kunigas skaitydamas Passiją Šventose Mišiose ‚pagal aiškų Bažnyčios įsakymą, ištaręs tuos žodžius atsiklaupia. Jis priklaupia, kad gyvu tikėjimu tam didžiam Dievo meilės darbui atiduotu garbę ir su visais sutvėrimais susivienytų, kurie sujudo ‚savo Sutvėrėjui mirštant. Taip Dievo Sunus miršta. Yra tai paslaptis, kurios platumo ir gilumo mes niekad tinkamai suprasti negalėsime. Jis miršta skaudžiausia, gėdingiausią mirtimi ant gėdos medžio, pažymėtas kaipo burnotojas priešai Dievą ir žmonių maištininkas.

Ir ta Jo mirtis yra musų gyvenimo šaltinis. Iš priežasties pirmosios nuodėmės visi žmonės buvo po mirtim papuolę, visupirmiausiai, po dvasiškąją mirtim. Tik vienas, pagal dieviškąjį nusprendimą, dvasiškai numirusiai žmonijai galėjo gyvenimą atnešti, tai dieviškasis Atpirkėjas, gyvybės Viešpats; ir tai padarė savo užganadarančia mirtim. Taip, Jo mirtis

yra musų dvasiškojo gyvenimo šaltinis. Brangusis Kraujas, kuris nuo kryžiaus medžio žemyn teka ,turi ne tik permaldaujančią, bet ir įstabiai atgaivinančią pajiegą. Todėl Apaštalas sako: *"Jėzus Kristus, musų Išganytojas, sunaikino mirtį, o apšvietė gyvenimą ir nemiringumą"* (2 Tim. 1, 10). Tą patį aikštėn iškelia Išganytojas sakydamas: *"Jei kviečių grudas į žemę įpuolęs neapmirs, pats vienas pasiliekti. Bet jei apmirs, didį vaisių atneša"* (Jon. 12, 24-25). Žmogus, kuris dėl nuodėmės numirė, po kryžiumi, Avinėlio kraujuose tampa apmazgotas ir pasikelia į naują Dievuje gyvenimą. Po kryžiumi teka šaltinis, iš kurio mes visi semiame tai, kas mus ramina ir atgaivina, kas mus Dievo meile uždega, kas mus gyvomis, vaisingomis, dieviškojo vynmedžio šakelėmis padaro.

PRITAIKYMAS. Visi, kurie da tikinčiąją širdį savo prieglobstyje nešioja, susirenka šiose dienose prie Viešpaties Kryžiaus. Jie atsitraukia nuo visų pasaulinių reikalų, kad giliame minčių susitelkime ir dievotume apmąstynėtų apie paslaptį, kurį savo reikšme apima dangų ir žemę, laiką ir amžinybę. Susiveinyk mintimis su Marija, Viešpaties Motina, su Šv. Jonu ir atgailotoja Marija Magdalena, kurie yra gyvai apimti tuomi sujudinančiu atsitikimu, jųjų akyse įvykstančiu. Visa, kas kitados tave teisingai ramino ir drąsino, kas tave gerame, stiprino, kas tave prie ištikimo aukos gyvenimo ragino, tai Jėzaus mirties buvo vaisius. Iš Jojo mirties tavo gyvenimas teka.

Garbiname Tave, Jėzau Kristau ir laiminame Tave ,jogei per Tavo Šventą Kryžių atpirkai pasaulį. *"O gilybe turtų, išminties ir pažinties Dievo! Kaip neapimami yra jo teismai ir neištiriami yra jo keliai! Nes kas pažino Viešpaties mintį? . . . Jam garbė ant amžių!"* (Rym. 11, 33-36). O Jėzau! Tau aš gyvenu; o Jėzau! Tau aš mirštu; o Jėzau! Tavuoju noriu buti gyvenime ir mirime.

PASIRYŽIMAS. Šią dieną praleisiu apsimarinimo dvasioje, kad mano dvasiškasis gyvenimas Kristuje ir per Kristų taptų stipresnis.

DIDŽIOJI PĖTNYČIA.

Jėzaus šonas ragotine perdurtas.

1. ĮŽANGA. Manyk ,jogei matai Jėzaus Širdį su atdara žaizda, kurią padarė joje žiaurus kareivio durtuvas.
2. ĮŽANGA. Prašyk malonės suprasti gilius pamokinimus, kuriuos Išganytojas savo perdurta Širdimi tau suteiks.

1. PUNKTAS. Atverta Jėzaus Širdis — tai nuolatas raginimas į tikrai vidujį gyvenimą.

SVARSTYMAS. Kaip susitaikyme su Dievu, taip ir prie visų kitų gerų darbų, kuriuos atliekame, pirmoje vietoje širdis dalyvauja. *"Atsiverskite prie manęs visa jųsų širdimi"* (Joel. 2, 12). "Duok man, mano sunau (mano dukter), tavo širdį" (Priež. 23, 26). Mus visus atvira Jėzaus Širdis ragina: "Pridėk savo širdį prie visko, ką tu dėl Dievo darai". Prie visko, ką Išganytojas, savo žemiškojo gyvenimo bėgyje dėl mus padarė, pridėjo savo dieviškai-žmogiškąją Širdį; nes Jis tai darė su atsidavusia ir pilna atsižadėjimo meile. Jis nieko kita nejieškojo, kaip tik savo dangiškojo Tėvo pamėgimo ir musų tikrojo gero. Ir kada viskas išsipildė, norėjo Jis, pabaigoje, daleisti da savo Širdį perverti, kad mums parodytų, jogei toji Širdis buvo tikrasis šaltinis, iš kurio išėjo Jo visas darbas. — Mes labai esame palinkę pasitenkinti viršuju dievotumu, nesistengdami visu stropumu ir savo širdį prie to pridėti. Gi viršujai dievotumo lavinimai mažai turi pas Dievą vertybės, jei jie neina iš širdies ir joje neturi savo antspaudo. Apaštalas sako: *"Jei meilės neturėsiu, nieko man nepadės"* (1 Kor. 13, 3).

PRITAIKYMAS. Kiek kartų tikinčia širdimi žiuri į Kryžių ir savo akis atkreipi į atvirą Jėzaus šoną, tiek kartų Jis šaukia į tave. “Mano vaikeli! Nepasilik viršujuose dalykuose. Buk su manimi atviras ir teisingas. Pridėk nuolat savo širdį, kada gerą darbą darai t. y. daryk jį vien tik dėlto, kad man patiktumei”. Prie savo maldų ir dievotumų, prie savo kentėjimų ir bandymų, visuomet savo širdį pridėk.

Padėk man, mano dieviškasai Atpirkėjau, kad mano širdis Tau su visu ištikimumu prigulėtų ir kad aš Tau pilnai tarnaučiau.

2. PUNKTAS. Atvira Jėzaus Širdis — nuolatas Jo neapribotos meilės užtikrinimas.

SVARSTYMAS. Krikščioniui, tarp daugelio dvasiškojo gyvenimo sunkenybių, nieko nėra taip reikalinga, kaip įsitikinimas, jogei yra vienas, kuris mus neapsakomai myli, kuris, neveizint į visą musų vargingumą, niekad nenuilsta mus su meile ir užuojauta priiminėti, kuris atjaučia musų laimę ir nelaimę, į kurio maloningą širdį mes galime sudėti viską, kas mus vargina ir spaudžia. Šitai Atpirkėjas po savo mirties ant kryžiaus daleido da savo Širdį perverti ir net po savo prisikėlimo palikti ant savo garbingojo Kuno plačią ragotinės žaizdą, kad savo atidarytoje Širdyje duotų mums nuolatą savo neišsemiamos meilės užtikrinimą, kuris tikintiems iki laikų pabaigai butų suraminančiu ženklu, jogei Jis, su savo Širdimi, visą savo pasigailėjimo turtą mums padovanojo. Ta atvira Širdis be perstojo šaukia už mus danguje malonės ir pasigailėjimo. Nuolat ji, pavydalais duonos pridengta, musų tarpe gyvena, kad mus ramintų, kad mums tikrą priebėgą visuose pavojuose suteiktų, kad mus į savo Širdies dorybių mokyklą pakviestų, kad tenai išmoktume dvasiškojo gyvenimo dorybių.

PRITAIKYMAS. Pakreipk dabar, dėkingoje meilėje, savo akis į kybantį ant kryžiaus Atpirkėją ir prisiveizdėk Jo pervertai Širdžiai, kuri iš grynos meilės atiduoda dėl tavęs paskutinį savo kraujo lašą. Pakreipk paskui savo akis į Šventą Namelį altoriuje ir atsimink, jogei tenai yra ta pati dieviškoji Širdis, kuri kitados tapo perskrosta ir dabar nenuilstančiai dėl tavęs dirba kad tave laimingu padarytų. Praleisk šią rimčiausią dieną susitelkime ir tyloje ir gyvenk, dvasia, tavo mylimojo Atpirkėjo atviroje Širdyje, kad tenai visas savo gyvenimo nuodėmes apverktumei ir savo širdį uždegtumei, prie šios meile degančiosios Širdies. — *"Ten* (Jėzaus Širdyje) *yra mano atsilsys; ten yra mano pasistiprinimo vieta"* (Iz. 28, 12). *"Pageidauja ir alpsta mano dušia į Viešpaties prieangius"* (Ps. 83, 3).

PASIRYŽIMAS. Šiandien, savo mintimis, Jėzaus Širdyje gyvęsiu.

DIDŽIOJI SUBATA.

Jėzaus Kurias padėtas grabe.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dvasioje, kaip pagal Šv. Mateušo aprašymą, Juozapas iš Arimateos Viešpaties Kuną į skaisčią drobulę įvynioją ir į naują grabą įdeda, kurį jis uoloje buvo iškalęs (Mat. 27, 59-60).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, iš šito apmąstymo didelę dvasišką naudą pelnyti.

1. PUNKTAS. Prisižiurėk pirmiausiai grabui, kuriame Šventasis Kunas yra padėtas.

SVARSTYMAS. Grabo vieta yra darže, pakalnėje. Yra tai taip-pat nuošali vieta, tolima nuo pasaulio triukšmo. Išganytojas myli ramias vietas, Jis myli susitelkusias širdis. Jis nori, Šventoje Komunijoje ateidamas, atrasti tavo širdyje pasilsio vietą, į

kurią pasaulio triukšmas nedasigauna. Jis negali gyventi širdyje sujudusioje ir audringoje, kurioje įvairios pasaulinės mintys blaškosi ir nėra jokios ramybės. — Toliau, yra tai naujas grabas, kuriame da niekas nebuvo paguldytas. Atpirkėjas nori netik nuošalios vietos, bet ir naujos vietos, t. y. vietos, kurios da niekas neužėmė. Taip tat ir musų širdyje Jis trokšta atrasti vietą, kurios da niekas neapėmė. Jis nori turėti visą širdį ir su nieku nesidalyti. Dievotasis Tomas a Kempis rašo: "Tavo mylimasis yra toks, kuris nieko kito šalę savęs nenori pakęsti. Jis nori tavo širdį vienas turėti ir, kaipo karalius, ant savo sosto ilsėtis" (Kr. Sek. Kn. 2, sk. 7). Retai apie tai atsimenama. Nepriderantieji prisirišimai neretai buva priežastimi, kodėl tanki Šv. Komunija taip mažai atneša naudos. Jei širdyje gyvena savimeilė arba atkaklus savo nuomonės besilaikymas arba nužeminto pasidavimo stoka, ar tuštybė ir noras įtikti, ar perdidelis sveikata rupestingumas ir persigalėjimo baimė, tai joje gyvena dievaitis ir su juomi Išganytojas nenori dalytis vieta. Jis nori naujo grabo, kuriame da niekas nebuvo paguldytas.

PRITAIKYMAS. Mąstyk apie tai prie Šventos Komunijos besirengiant. Parengk savo dieviškam Viešpačiui vietą, kaip Juozapas iš Arimatejos, — nuošalią t. y. ramią vietą, kurioje susitelkimas viešpatauja, ir vietą, kuri nepriderančiais palinkimais ir prisirišimais nebuvo suteršta, vietą uoloje t. y. širdyje, kuri tvirtai yra pasirįžusi, ir sunkiose valandose Jam neatmainomai ištikima pasilikti.

O Jėzau, Tu mano širdies Sužiedotini! Padėk man, kad aš prie kiekvienos šventos Komunijos, Tau, mano viduje parengčiau vietą, kokios Tu nori, kad galėtumei su džiaugsmu pas mane ateiti.

2. PUNKTAS. Prisižiurėk toliau, kaip Šventasis Kunas yra parengtas graban padėti.

SVARSTYMAS. Toliau yra pasakyta: *"Juozapas iš Arimatėjos nupirko prastyrę ir į tą skaisčią drobulę įvyniojo Viešpaties Kuną".* Tu žinai, ką toji skaisti drobulė turi reikšti. Mums reikia Aniolų duoną ,skaisčiausįjį Dievo Sunų, prie Šventosios Komunijos į skaisčią drobulę įdėti t. y. skaisčia širdimi priimti. Čia, pirmiausia reikia, kad mes savo širdį nuo visų sunkių nuodėmių apvalytume. Mažesniosios nuodėmės širdyje nepadaro, tiesa, Šventos Komunijos neverta, bet tankiai nevaisinga, nes Išganytojas yra skaistybės mylėtojas ir į suteptą dušią tik su nenoru įeina. — Toliau sakoma: *"Nikodemas atnešė myrros ir aloeso mišinį, viso šimtą svarų".* Čia randasi paraginimas, garbingąjį Kristaus Kuną priimti ir priglausti dievotomis mintimis ir atsidusėjimais, aktais gyvojo tikėjimo, gilios pagarbos, tikro nusižeminimo, širdingo troškimo ir karštos meilės. Šitie ir panašųs aktai paskleidžia musų širdies name brangų kvepėjimą ir padaro Išganytojui malonų jame pagyvenimą.

PRITAIKYMAS. Padaryk dabar pritaikymą prie savęs paties ir ištirk save, ar panašiu budu kiekvieną kartą stengiesi prisirengti, kada Šventąjį Dievo Kuną į savo širdį nori priimti. Daryk iš savo pusės viską ką gali, kad savo Viešpačiui vertą vietą parengtumei.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Atleisk man kiekvieną apsileidimą ir atšalimą, kurių aš, iki šiol, prie Šventos Komunijos prisirengiant, pasilikau kaltas. Toliau jau stropiai rengsiuosi.

PASIRYŽIMAS. Giliai sau širdin įsidėsiu, ką Evangelija apie Kristaus graban įdėjimą praneša.

VELYKŲ ŠVENTĖ.

Velykų Šventė — tai tiesos prieš melą pergalė.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip dieviškasis Atpirkėjas, žemei besidžiaugiant ir aniolams besilinksminant, garbingai išeina iš grabo.

2. ĮŽANGA. Prašyk tikro Velykų džiaugsmo, kuris širdį drąsa ir stiprybe pripildo.

SVARSTYMAS. Bažnyčia su džiaugsmu sveikina šią dieną ir i visus savo vaikelius šaukia: *"Ta yra diena, kurią Viešpats padarė; linksminkimėsi ir džiaugkimėsi joje"* (Ps. 117, 24). Nuolat pakartojamas šaukimas Alleliuja duoda tam džiaugsmui išreiškimą ir sykiu parodo, kokios rųšies yra tasai džiaugsmas, kuris šiandien krikščioniją pripildo. Yra tai pergalės džiaugsmas. *"Pergalėjo liutas iš Judo giminės, Alleliuja, jis yra gyvas!"* Garbingasis Viešpaties atsikėlimas, yra tai tiesos ant melo pergalė. Su pirmąja nuodėme, kurią šėtonas, melagystės tėvas, atnešė nekaltiems sutvėrimams, atėjo, kaipo nuodėmės pasekmė, tikybinių dalykų nežinojimas, prietakai, burtai ir toliau stabmeldystė su visomis savo baisenybėmis kuri, tamsybėmis apsiautusi, laike nelaimingąją žmoniją per keturis tukstančius metų. Tada atėjo pažadėtasis Atpirkėjas, kuris pats apie save sako: "Aš *esmi pasaulio šviesybė"* (Jon. 8, 12). Tečiau melas, kuris ilgai viešpatavo, nenorėjo gera valia Jėzui vietos užleisti. Jis, šėtonui vadovaujant, paėmė savo tarnybon visus žmogaus pageidimus, ir visas savo pajiegas pastatė, kad savo senoje valdžioje išlaikytų. *"Šviesybė tamsybėse švietė, o tamsybės jos neapėmė"* (Jon. 1, 5). Tamsybės galybė nuodais ir tulžim spjaudė į Dievo pasiųstąjį mokytoją. Ji neatsilsėjo, koliai Jo, Teisybės Karaliaus, prie kryžiaus neprikalė. Taip rodėsi viskas tapo panaikinta. Teisybės Karalius kybojo sukruvnitas, be jiegos, pergalėtas ant kryžiaus. Bet ką aš sakau — pergalėtas? Ne, štai da-

bar pradeda švisti. Atpirkėjas jau pirm to nurodė į savo atsikėlimą, kaipo į augščiausią, į pilniausią savo mokslo dieviškumo antspaudą. *"Bedieviškoji giminė reikalauja ženklo"* — ženklo mano žodžio teisybei. *"O ženklas nebus jai duotas, tiktai ženklas Jonošiaus pranašo. Nes kaipo Jonošius buvo pilve didžuvės tris dienas ir tris naktis, taip Žmogaus Sunus bus žemės širdyje tris dienas ir tris naktis"* (Mat. 12, 39-40). Ir šitai, Velykų rytui švintant, sudreba žemė iš džiaugsmo pasišokėdama. Išeina Atpirkėjas savo pajiega garbingai iš grabo. Jis gyvas, Alleliuja, Jis gyvas! Pirm trijų dienų buvo Jam pasakyta: *"Jei tu esi Kristus, gelbėk pats save"* (Luk. 23, 39). Dabar Jis išsigelbėjo, pats save išgelbėjo; tat Jis Dievo Sunus. Jojo mokslas gavo dieviškosios galybės antspaudą. Teisingas yra Jo žodis, teisingas yra tikėjimas, kurį Jis skelbia, teisingas yra darbas, kurį Jis pradėjo, teisingos malonėms priemonės, kuriąs Jis paliko, teisinga yra Bažnyčia, kurią Jis savo Krauju įsteigė. Jis pergalėjo, Alleliuja, Jis gyvas!

PRITAIKYMAS. Dabar tu supranti didį Bažnyčios džiaugsmą. Kas yra svarbesnio kaip nepajudinamasis tikėjimo stiprumas? Nes ant šio pamato stovi visa Bažnyčia su savo visomis išganymo priemonėmis, ant šio pamato stovi kiekvieno tikinčiojo gyvenimas. Viskas, kas Krikščionį kasdieniniame gyvenime ant tikro kelio išlaiko, viskas kas jį uždega, kas jam drąsą ir jiegą suteikia paniekinti pasaulį ir net mirčiai su jos baisybėmis drąsiai į akis pažiurėti, tas viskas tikėjimu pasiremia. Jei tad tikėjimas nebutų nepajudinamoji uola, į kurią visa pragaro galybė, visos netikėjimo ir Dievo neapykantos bangos skaudžiai neatsimuštų, tai po kojomis tikinčiojo Krikščionies viskas sugriutų. Jis turėtų rupesčiais prislėgtas gyventi ir nusiminime mirti. Tečiau šios dienos Šventė duoda tau nepajudinamąjį tikrumą ir jis yra pergalės džiaugsmas, kuris Krikščionies širdį pripildo. Alle-

liuja, Jis yra gyvas! Bet gi tik Katalikų Bažnyčios vaikeliai, kurie turi tiesos pilnybę, gali pergalės džiaugsmą pilnai ragauti, tik jie gali su tautų Apaštalu šaukti: "Žinau, į ką tikiu" (2 Tim. 1, 12).

O mano garbingasai Atpirkėjau! Ir aš turiu laimę buti vaikelis tikros Bažnyčios, kurią Tu ant uolos pastatei. Aš šiandien pilna džiaugsmo širdimi augštinu Tave, kaipo garbingąjį teisybės pergalėtoją. Prižadu Tau ištikimai tame tikėjime tesėti, koliai ir man tikėjimas į regėjimą neatsimainys.

PASIRYŽIMAS. Džiaugsiuos šiandien ir linksmįsiuosi su visais Bažnyčios vaikeliais iš dieviškojo Atpirkėjo pergalės.

VELYKŲ PIRMADIENIS.

Velykų Šventė — yra tai dorybės pergalė.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis garbingai išaugštintąjį Atpirkėją, ir klausyk Jo žodžių: "Tikėkite, aš pergalėjau pasaulį" (Jon. 16, 33).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės bažnytinį Velykų džiaugsmą pilnai į savo širdį paimti.

SVARSTYMAS. Pirmoji nuodėmė ne tik musų protą aptemdė ir paskleidė tarp žmonių nežinojimą bei dieviškųjų daiktų klaidingą supratimą, bet ji da musų valią apsilpnino ir ją, po valdžia nepriderančių pageidimų, tų pragaro išgamų, padavė. Tokio padėjimo pasekmė buvo ta,, jogei žmogus, pats savaime, iš nuodėmės pančių negalėjo išsipainioti ir skaistų, dorą gyvenimą vesti. Tasai nuodėmės prakeikimas sunkiai senąjį pasaulį slogino. Šėtonas geležiniais pančiais žmones apkalė ir juos nuodėmės vergais padarė. O kas gi yra labiau sloginančiojo ir nepakenčiamojo kaip nuodėmės jungas, kada žmogus negali jo pančių sutraukyti! Ir čia Atpirkėjas norėjo at-

mainą padaryti. Jis norėjo nuodėmės galybę sutraukyti, kuomet senam žalčiui sumindžiojo galvą, musų valią išrišo ir prie naujo gyvenimo, kuris dangiškajam Tėvui patiko, mums pagelbą suteikė. Jis tat atėjo išmoksiu bei pavyzdžiu pastatė mums prieš akis gražiausią dorybės paveikslą. Tečiau piktybėje pasenęs pasaulis neapkentė to dangiškojo dorybės paveikslo. Šėtonas nenorėjo savo viešpatavimo atsižadėti, kurį jis ant žmonių giminės įgijo nuodėme. Jis sukėlė laukinius žmogaus pageidimus, taip jogei jie velniška neapykanta užsidegė ir nenutilo, kol teisingojo, nekaltojo Dievo Sunaus, kaipo prasikaltėlio nepasmerkė ir prie kryžiaus neprikalė. Taip jie manė, jogei visam Atpirkėjo darbui mirties smugį padarė. Jei tat Kristus savo jiega nebutų iš grabo atsikėlęs, tai nuodėmė butų pergalėjusi, vietoje tapti pergalėta. Kas tada prakeikimo akmenį butų nuvertęs nuo širdžių suspaustųjų žmogaus vaikų? Bet štai, ką pyktybė sumanė dorybės išnaikinimui, tai Jėzaus rankoje tapo pergalės priemone. Jo liuosa valia priimtoji skaudi mirtis padarė Dievo teisybei tą atlyginimą, kurio mes niekad nebutume galėję atlikti. Reikėjo, kad Jo brangus Kraujas, mus iš nuodėmių apmazgotų ir mums neišsemiamą malonių šaltinį pelnytų šventam ir doram gyvenimui. Kuomet Jis tai pasiekė savo mirtimi, parodė, jogei mirtis nieko prieš Jį negali. Velykų rytas atnešė tą puikią pergalę. Išganytojas savo pajiega sutraukė mirties pančius. Jis iš grabo pergalėtojumi išėjo. Mirtis tapo pergalėta, šėtono galybė sugriauta. Alleliuja, Jis yra gyvas! Taip tat garbingasis Viešpaties atsikėlimas yra nedorybės parbloškimas ir dorybės pergalė. Per jį, Jojo mirtis tapo antgamtinio gyvenimo šaltiniu.

PRITAIKYMAS. Šitas pergalėjimo džiaugsmas pripildo Bažnyčią šios dienos Šventėje neapsakoma linksmybe, kuriai ji, nuolatu Alleliuja, duoda išreiškimą. Mirties ryšiai tapo sutraukyti; Atpirkėjas sa-

vo mirtimi ir savo garbingu atsikėlimu šėtono viešpatavimą sugriovė. Dabar ir mes, jei norime, is nuodėmės grabo ir dvasiškojo vargo galime atsikelti. Mes galime sutraukyti nevertus pančius, kuriuos ištvirkę pageidimai taip noriai užneria ant musų silpnos valios. Mes galime, neveizint į visą silpnybę, pergalėti Kristuje ir pasikelti į naują dėl Dievo gyvenimą, kaip tą paliudija tukstančiai ir milijonai šventųjų, kurie per Kristų ir Jojo galybę iš nuodėmės grabo atsikėlė. Džiaugkis iš šitos pergalės. Tu gali, jei nori, šventą gyvenimą vesti. Jėzaus atsikėlimas tau suteikia tvirtą užtikrinimą.

O mano garbe šviečiantis Išganytojau! Padėk man, kad ir aš švęsčiau su Tavimi dvasiškąją Velykų Šventę, kad aš širdingai pasistengčiau sutraukyti nevertus pageidimų ryšius ir šventu gyvenimu Tavo garbingai pergalei gražiausią paliudyjimą išduoti.

PASIRYŽIMAS. Tankiai pats sau sakysiu: *"Viską galiu tame, kuris mane stiprina"* (Phil. J, 13).

VELYKŲ ANTRADIENIS.

Velykų Šventė — tai krikščioniškosios vilties ant gyvenimo kentėjimu pergalė.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau garbingai atsikėlusį Išganytoją, kaip Jis į visus tikinčiuosius tuos suraminančius žodžius ištaria: "Jus, tiesa, dabar turite nuliudimą, bet linksmįsis jųsų širdis, o jųsų linksmybės niekas neatims nuo jųsų" (Jon. 16, 22).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės linksma krikščioniškąja viltimi visas gyvenimo sunkenybes pergalėti.

SVARSTYMAS. Trečioji pasekmė, kurią nuodėmė žmonių giminei atnešė, yra tai neapsakomi sielvartai ir vargai, kuriuos, kaipo teisingojo Dievo bausmę, su savimi patraukė. Nuovargiai ir sunkenybės neturtas ir nepriteklius, visokios ligos ir sopuliai, ir

ant galo karti mirtis — yra tai mirties užmokestis. Kaip Sunkiai žmonės senojo laiko po šia sloginančia našta dejavo ir grumėsi! Ir čia Atpirkėjas norėjo suraminimą ir pagelbą atnešti; ne toje prasmėje, kad Jisai, kiekvienam žemiškam vargui butų galą padaręs ir žemę vėl į rojų atmainęs, bet toje prasmėje, kad Jisai ant jojo išskleidė, garbingojo atsikėlimo šviesą, viltį galutinos pergalės ir neapsakomojo amžino užmokesčio užtikrinimą. Šitam tikslui Jis pats, liuosanoriai, iš grynos meilės, viską paėmė ant savęs, ką žemė turi savyje skaudaus ir kartaus ir net pačią mirtį su jos baisenybėmis. Jei tad Jis savo pajiega nebutų iš grabo atsikėlęs, tai turėtume sakyti, jogei Jis po kentėjimais puolė, jogei Jį kentėjimai pergalėjo. Tečiau Jis mirties ryšius sutraukė; Jis garbingas ir šviesus iš grabo atsikėlė, ant visados palikdamas drobules, į kurias Jo vargingas pirmiau kunas buvo padėtas. Ir toji Jo pergalė, yra tai musų pergalė; nes Jis mums pelnijo malonę, kad linksmu Dievo valiai atsidavimu pergalėtume kentėjimus, karčiausią nuodėmės atsktiną nuo jų atimtume ir juos į palaiminimo šaltinį atmainytume, kad ir mes kitados atsikeldami, mirties pančius sutraukytume. Todėl Apaštalas šaukia: *"Praryta yra mirtis pergalėjime. Mirtie, kame yra tavo pergalėjimas? Mirtie, kame yra tavo akstinas?'* (1 Kor. 15, 54-55). Be Velykų Šventės krikščionijoje, atsižvelgimas į žmogaus veikluįį gyvenimą neranda suraminimo. Tankiai gyvenimas yra tai tik susijungimas nesmagių, priešingų atsitikimų. Kiek daug tukstančių neturtu prisidengia ir nepriteklium prisisotina! Kiek daug ašarų tyloje išteka, kurių gyvenimo mugėje nepastebi! Kokį tat suraminimą nuliudusiam žmogui gali pasaulis suteikti? Ką daugiausia, tai tuščią pasigailėjimą. Bet šios dienos Šventė suteikia mums džiaugsmingą viltį. Jėzus yra gyvas, Alleliuja! Jis jau daugiau nemiršta. Ir kaip Jis, taip ir mes galime visus

gyvenimo vargus ir pačią mirtį pergalėti ir kelią į amžinąją laimę atidaryti, atmainydami vargus į nevystantį amžinybėje garbės vainiką. Taip tat busimojo atsikėlimo linksmas vilties spindulys apšviečia krikščionies gyvenimo vargus.

PRITAIKYMAS. Bažnyčia, pilna džiaugsmo iš Viešpaties atsikėlimo, turi teisingą priežastį, šaukti į savo vaikelius: *"Ta yra diena, kurią Viešpats padarė; džiaugiamės ir linksminkimės joje"* (Ps. 117, 24). Žiurėk tat į žemiškojo gyvenimo nuovargius ir sunkenybes ne kaipo į juodu šešėliu apdengtus, kurį nuodėmė ant jųjų užmetė; bet tečiaus žiurėk į juos atsikėlimo šviesoje, kurią atsikėlęs Išganytojas ant jųjų išskleidė. Nesiduok gyvenimo priešinybėms save pergalėti, kaipo netikintis, kuris neturi jokios vilties, bet pergalėk save Tojo galybe, kuris mums pergalę pelnijo. Šventas Jonas šaukia: *"Tas yra pergalėjimas, kuris pasaulį pergali, musų tikėjimas"* (1 Jon. 5, 4).

O mano garbingiausiasai Atpirkėjau! Sveikinu Tave su garbinga pergale, kurią Tu ant pragaro, nuodėmės ir mirties pelnijai. Suteik man malonę, kad ir aš per Tave pergalėčiau, kad ir aš kitados su visais aniolais ir Šventaisiais Tavo pergalę švęsčiau amžinai danguje.

PASIRYŽIMAS. Tikrą Velykų džiaugsmą savo širdyje užlaikysiu ir gaivysiu.

VELYKŲ TREČIADIENIS.

Dievotų Moterų kelionė į Grabą.

1. ĮŽANGA. Manyk, jogei dvasioje seki dievotas moteris .kurios keliavo į grabą, kad Viešpaties Kuną pateptų ir kurios aniolo apsireiškimu labai suramintomis tapo.

2. ĮŽANGA. Prašyk tikros, veiklios prie Jėzaus meilės.

SVARSTYMAS. Dievotos moterys, kurios anksti Velykų rytą į grabą keliavo, iš visų Jėzaus moky-

tinių buvo pirmosios, kurios gavo laimingą žinią nuo dangaus pasiuntinio, jogei Viešpats iš numirusių atsikėlė. Ištikro, buvo tai pažymėjimas, kuris pripildė jąs neapsakomu suraminimu. Kuomi jos sau užsipelnijo tą laimę? Buvo tai užmokestis už jųjų veiklią, pasiaukojančią meilę. Dievotos moterįs buvo ištikima meile atsidavusios dieviškajam Atpirkėjui. Jos tankiai eidavo paskui Jį, Jo kelionėse po Judėją ir sekė Jį žingsnis po žingsnio Jo sopulingoje kelionėje į Kalvarijos kalną. Dabar širdingoji meilė jąs verčia da vieną patarnavimą suteikti ir Jo Šventam Kunui; nes meilė jokios ramybės nežino, ji nori tverti, veikti ir gelbėti. Šventojo Kuno patepimas, padedant jį į grabą, joms neužteko. Jos nori ir iš savo pusės išreikšti brangiam numirėliui savo atsidavimą. Todėl jos išvakaro prieš tai, kada jau įsakytos subatos ramybės laikas praėjo, viską, kas prie Šventojo Kuno patepimo buvo reikalinga, gausiu saiku supirko ir sunaudojo naktį, kad viską parengus. Vos rytas prašvito, tuojaus iškeliavo. Šita veikli meilė, kuri jokių išlaidų, jokio vargo nesibijojo, kuri ir nakties ramybę noriai paaukoja, negal pasilikti nepadovanota. Išganytojas nori joms parodyti, kaip Jam tie jų pasistengimai patinka. Jis du stebuklu padaro. Grabas yra kareivių saugojamas, kurie rųstų įsakymą gavo, nieko į jį neįleisti. Kad šitie kareiviai leistų svetimoms moterims graban ineiti, negalima buvo tikėtis. Prie to da ir sunkus akmuo stovi užristas ant grabo durių. Visa tai daro joms nepereinamą kliutį, ir jos pačios tai išpažįsta. *"Kas mums nuvers akmenį nuo grabo durių"* (Mork. 16, 3). Tečiau meilė įkvepia joms nepajudinamąją viltį. Jos tikisi, jogei Viešpats padės; ir Jis padeda. Aniolas nurita akmenį ir išblaško kareivius. Prie šito pirmojo stebuklo Viešpats prideda da ir antrąjį. Jos regi grabe aniolą, kuris joms sako: *"Nesibijokite, nes žinau, jog Jėzaus nukryžiuotojo jieškote. Nėra jo čionai, nes kėlė-*

si, kaipo pasakė. Eikite ir apveizėkite vietą, kur buvo padėtas Viešpats. Skubiai eidamos apsakykite mokytiniams jo, jog kėlėsi" (Mat. 28, 5-7). Kaip jųjų širdįs pradžiugo, kaip linksmai sudrebėjo prie tokios aniolo žinios!

PRITAIKYMAS. Tikra, veikli meilė, kuri veikti verčia, kuri noriai aukas neša, turi nepergalimą pajiegą ant dieviškosios Jėzaus Širdies . Atpirkėjas nepalieka jokio žingsnio neapdovanojęs. Jis paauksina kiekvieną meilės auką tuomi, kad, Jis savo ištikimuosius ramybe ir džiaugsmu pripildo ir jiems duoda paragauti vieną lašą Šventųjų laimės, kuri Jo garbingąją Širdį pripildo. Nesiduok ir tu viltyje susilpnėti dėl kai-kurių sunkenybių, kurios sutrukdo tavo meilės darbus. Jei tave veda tikras dėl Jo garbės uolumas, tai Jis už priedermę sau laikys, prašalinti visus akmenis nuo tavo kelio, panaikinti visas kliutis ir palaiminti tavo pasiryžimą. Jis nesiduos duosnumu save pergalėti. Mes tukstančiais kartų gyvenimuose Šventųjų tos teisybės patvirtinimą atrandame. Jis niekad neapleidžia tų, kurie, Dievo reikaluose, visą savo viltį Jame padeda.

O mano garbingasis Atpirkėjau! Duok man kiltą, pasiaukojančią širdį, kuri su džiaugsmu Tau ir Tavo reikalams atsiduoda. Kiekvieną nedrąsumą ir nusiminimą laikyk toli nuo manęs, kada reik dėl Tavęs veikti ir dirbti!

PASIRYŽIMAS. Aš noriu mano Jėzui šiandien ypatingą mano meilės priparodymą duoti.

VELYKŲ KETVIRTADIENIS,

Atsikėlęs Atpirkėjas apsireiškia Marijai Magdalenai.

1. ĮŽANGA. Prisižiurėk Marijai Magdalenai, kaip ji, džiaugsmo apimta, į Atsikėlusiojo kojas puola ir šaukia: "Mano Mokytojau!" (Jon. 20, 16).

2. ĮŽANGA. Prašyk gausaus dalyvavimo džiaugsme, kuris garbingąją Jėzaus Širdį pripildo.

SVARSTYMAS. Marija Magdalena, išskyrus Viešpaties Motiną, buvo pirma, kuri garbingai atsikėlusį Išganytoją Jo Asmenyje pamatė. Tikrai retas pažymėjimas. Ką ji galėjo atjausti, kada manomame sodauninke pažino Viešpatį ir su džiaugsmu Jam į kojas puldama sušuko: *"Rabboni — mano Mokytojau!"* Per visą savo gyvenimą ji neužmiršo tos laimės, kurią ji toje valandoje atjautė. Buvo tai vienas lašas iš dangiškosios linksmybės taurės. Kuomi ji tą pažymėjimą užsipelnijo? 1. *Tuomi, kad ji ištikimai ir tvirtai ėjo atgailos keliu.* Ji visą praėjusiojo gyvenimo kelią atgailos ašaromis suvilgė ir atgailos darbais išbarstė. Buvo tai ašaros, kuriąs jos meilė dėl Jėzaus išspaudė, ašaros, kurios liudijo, kaip ji stengėsi vėl atitaisyti padidintu uolumu, tai, kas buvo atsitikę. Kuomet kone visi jį apleido, jinai pasiliko neatmainomai Jam ištikima ir dalinosi su Juomi Kryžiaus gėda. Tasai graudingos meilės kelias visada prie Jėzaus veda ir pelnija mums ypatingąją gero Piemens prietelystę. Įsidėmėk, kad kaip Magdalena buvo pirmoji, taip atgailojantis Petras, buvo antrasis, kuris po dieviškojo Išganytojo Atsikėlimo buvo ypatingai pažymėtas ir įstabiu suraminimu pripildytas. 2. Beto, dėl Magdalenos yra da kita priežastis. *Nuo laiko jos atsivertimo Jėzus jai yra vienas ir viskas;* ji nenori daugiau žinoti apie pasaulį ir tai, ką pasaulis duoda, kad tik apie Jėzų mąstytų ir Jam džiaugsmą parengtų. Kuomet Velykų rytą ji ateina į grabą ir savo Viešpaties neatranda, ji visai netenka jiegų. Ko gi kito ji galėtų ieškoti, jei ne Jėzaus? Ji išvysta du aniolu. Tečiau ir šie negali jos domos į save pakreipti. Ji sako: *"Paėmė mano Viešpatį ir nežinau kur Jį padėjo"* (Jon. 20, 13). Tada ji pamato šalę grabo nepažįstama žmogų, kurį ji už sodauninką laiko. Ji sako jam: *"Jei tu jį paėmei, pasakyk, kur jį padėjai, o aš jį atimsiu"* (Jon. 20, 15). Ji net nepasako *"Ką"*. Ji neišmano, kad ko kito ga-

lima butų ieškoti, kaip tik Jėzaus. Ar šitokis nepadalytas Jėzui atsidavimas gali pasilikti neatlygintas? Todėl Išganytojas leidžia save pažinti ir įpila dangiškosios laimės lašą, neapsakomąjį džiaugsmą, į jos nuliudusią širdį.

PRITAIKYMAS. Jei nori čia ypatingą Jėzaus prietelystę pelnyti ir tapti tankiau Jojo įstabiai suramintu, tai auklėk savo širdyje atgailos dvasią ir pasilik savo Atpirkėjui ištikimu, taip ant kryžiaus kelio kaip ir tarpe išjuokimų pasaulyje. Atgailojanti meilė turi ant Jo Širdies įstabią galybę. *"Kurie su ašaromis sėja, su džiaugsmu pjaus"* (Ps. 125, 5). *"Palaiminti, kurie verkia, nes jie bus suraminti"* (Mat. 5, 5). Toliau, Kongregacijon įstodamas atsižadėjai pasaulio, jo linksmybių ir išsiblaškymų, todėl nejieškok savo kasdieniniame gyvenime nieko kita, kaip tik Jėzaus, tavo Viešpaties ir Mokytojo. Mąstyk tankiai: "Kaip aš galėčiau, prie ko kito, o ne prie Jo savo širdį turėti, kuris mane iš pasaulio išvedė ir prie savęs paėmė, kad su manimi dalytųsi visais savo dieviškosios Širdies turtais".

O mano širdingai mylimas, dieviškasai Mokytojau! Apgailiu visas valandas ir minutas mano gyvenimo, kuriose Tavęs nepažinau ir nemylėjau. O, kad aš galėčiau tą laiką padidintu uolumu vėl sugrąžinti! Nuo šios dienos noriu numirti viskam, kad tik Tau gyvenčiau ir dirbčiau.

PASIRYŽIMAS. Tankiai per dieną visa širdimi mano Jėzui sakysiu: *"Rabboni — mano Mykytojau!"* (Jon. 20, 16). *"Mano Viešpatie ir mano Dieve!"* (Jon. 20, 28).

VELYKŲ PENKTADIENIS.

Du Emmauso mokytiniu; jų trumparegis tikėjimas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis du mokytiniu, kurie visai sumišę, nusiminę į Emmaus keliauja ir savo tikėjime svyruoja.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, visuose gyvenimo padėjimuose, tikėjime ir viltyje nepajudinamai tvirtu pasilikti.

SVARSTYMAS. Abu mokytiniu, kuriuodu į Emmaus keliavo, buvo visai apimtu ir savo mintyse sumaišytu baisiais paskutiniųjų dienų atsitikimais, todėl, kad jie tik į artimiausius dalykus žiurėjo, o jie visai užmiršo atsižiurėti į augštesnius Dievo užmanymus, į Jo išminties pienus, į aiškius nurodymus, kuriuos pats Išganytojas atvejų atvejais pirmiau jiems padavė apie savo kentėjimus ir mirtį. Tos trumparegybės pasekmė buvo ta, jogei jie tartum pamato neteko po savo kojomis ir dabar svyravo tikėjime į dieviškąją jų Mokytojo pasiutinybę. Visuomet butų klaida ir trumparegio tikėjimo ženklas, jei iš viso dieviškojo pasaulio valdymo vieną kokį sujudinantį atsitikimą paimtum ir į jį atskirai žiurėtum, neatsimenant, jogei Dievas yra Viešpats praeities, dabarties ir ateities ir viską gali įstabiai surišti ir savo pienams sunaudoti. Viešpaties kentėjimai, paimti be sąrišio su Jo praeituoju gyvenimu, su Jo tankiais nurodymais į savo Kančią ir pranašų sprendimus, galėjo mokytinius suklaidyti. Tečiau Išganytojas pirmiau juos perspėjo, kad jie iš Jo ir kas su Juomi atsitiks, neturėtų jokio sau papiktinimo. Šito perspėjimo Apaštalai nepastebėjo ir todėl žiaurios kančios laiku, pametė tikrą taką. — Pasekmės tos trumparegybės buvo labai svarbios. Visupirmiausiai jie pasidavė baimei, nusiminimui ir nuliudimui. Nuliudimas gi ,kaip žinoma, apsiaučia dvasią kaskart gilesne tamsa, atima jiegą valiai ir kaskart labiau apsunkina atrasti tikrą kelią. Toliau, mokytiniai

atsiskyrė nuo kitų, kad visai savo liudnoms mintims atsiduotų, vietoje kad su kitais kruvoje pasiliktų, išsišnekėtų, primintų savitarpiai Viešpaties žodžius pirmiau ištartus ir taip tikėjime susistiprintų. Tečiau jie da atkakliai priešinosi priimti dievotų moterų liudijimą apie Viešpaties atsikėlimą, nors jųjų pasakojimas užsipelnijo pilną tikėjimą. Ant galo — ir tas buvo blogiausia pasekmė, — jie liuosai pasidavė abejojimui ir buvo didžiąusiame pavojuje visai tikėjimo netekti, jei Viešpats stebuklingai nebutų jiems pagelbėjęs.

PRITAIKYMAS. Saugokis tos tikėjimo trumparegybės. Nedaleisk, kad koks skaudus atsitikimas, nors jis ir labai butų nesuprantamas, kaip Bažnyčios persekiojimas vienam ar kitam krašte, vienuolynų uždarymas ir tt., susilpnintų tavo tikėjimą. Dievo užmanymai toliau siekia, nei kaip musų trumpas protas galėtų apimti. Ir Jojo ranka nesutrumpėjo, kad Jis negalėtų, kada Jo valanda ateis, vienu galybės žodžiu visas kliutis išblaškyti. Beto, Jis turi tukstančius priemonių ir kelių, kad savo išmintingiems pienams galėtų sunaudoti tai, kas priešai Jį ir Jo šventus reikalus yra daroma, neveizint į savo priešų piktybę. Todėl toli laikyk nuo savęs kiekvieną baimę ir nusiminimą. Tik amžinybėje aiškiai suprasi, kaip stebėtinai išmintingai Dievas viską vedė ir tvarkė. Ant galo, liudnose valandose noriai ieškok patarimų ir nurodymų pas kitus ir saugokis nuo kitų atsiskirti, kad visiškai savo liudnoms mintims pasiduotumei.

Kalbėk tankiai su Apaštalu: *"O gilybe turtų, išminties ir pažinties Dievo! Kaip neapimami yra teismai ir neištiriami jo keliai! Jam garbė ant amžių. Amen"*. (Rym. 11, 33-361.

PASIRYŽIMAS. Savo tikėjime ir viltyje niekad susiklaidyti nesiduosiu, nors ir tamsųs debesiai mano dušią apniauktų.

VELYKŲ ŠEŠTADIENIS.

Meilus Viešpaties rupestingumas abiem Emmauso mokytiniais.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis atsikėlusį Išganytoją, kaip Jisai nepažįstamo keliauninko pavydale, prie nusiminusių mokytinių prisiartina ir juos įstabia ramybe pripildo.

2. ĮŽANGA. Prašyk dieviškojo Viešpaties, kad Jisai visose sunkiose valandose su savo malone ir savo suraminimu arti tavęs teiktųsi buti.

SVARSTYMAS. Vargiai tuodu mokytiniu butų susiraminę, jei Išganytojas nebutų maloningai jais besirupinęs. Jis juos atminė; Jis juk žinojo, jogei ne bloga valia, bet tiktai silpnybė buvo priežastis jųjų suklydimo. Todėl Jis jiems apsireiškė, tik ne savo tikrame pavydale, bet kaipo svetimtautis, kad juos pamaži iš jųjų paklydymo išvestų. Visupirmiausia Jis juos papeikė delei jų trumparegybės tikėjime ir parodė jiems iš Dievo apšviestų pranašų, jogei Messijo kentėjimai ir Jo tariamasis priešų akyvaizdoje nupuolimas buvo dieviškosios Trejybės nusprendimuose nuo amžių ir buvo neatskiriama dalimi viso išganymo pieno. *"Ar nereikėjo Kristui kentėti ir taip į savo garbę įeiti?"* (Luk. 24, 26). Taip Jis juos vedė, kad gyvo tikėjimo ginklais pasinaudodami, apsigintų nuo juodų minčių, kurios juos slogino. Tikėjimas visada turi įstabią ant žmogaus galybę, kada jis tikėjimo mokslui leidžia į save veikti. Toliau stengiasi Jis savo malonės veikimu juos vidujai sutvarkyti, viltimi pripildyti ir jų dieviškojo Mokytojo meile uždegti. Todėl jie patys kalbėjo: *"Ar nedegė musų širdis mumyse, kad kalbėjo kelyje ir kad išguldė mums raštą?"* (Luk. 24, 32). Ant galo Jis juos vertė sunaudoti tą priemonę, kuri visada liudnose valandose pagelbsti ir kurią jie buvo apleidę, tai karšta malda. Butent, kada jie priėjo savo vietos ir vakaras atrinosi, Viešpats parodė, tartum Jis norėtų toliau eiti. Tad jie pasibijojo ir teisingai, jogei jie patįs sau palikti, vėl turės įpulti į tą patį dvasiškojo

apmigimo ir nusiminimo padėjimą. Todėl jie sumaldavimu kreipiasi prie Jo prašydami: *"Viešpatie, pasilik su mumis; nes vakarop eina ir diena jau nusilenkė"* (Luk. 24, 29). Tuomi jie išpažino, jogei savo vargingumą ir savo silpnybę giliai atjaučia ir tvirtai yra įsitikrinę, jog patjs iš savęs negali įveikti užpuolančių ant jųjų pagundų. Sykiu savo prašymu jie išreiškė širdingą pageidavimą ne žemiškojo suraminimo, bet augštesnio pamokinimo ir paraginimo. Dabar jie buvo tikru budu parengti priimti suraminimo pilnybę. Viešpats jiems apsireiškė; jie pažino Jį duonos laužime ir tapo pripildyti didžiu džiaugsmu ir linksmybe iš garbingojo jųjų Viešpaties ir Mokytojo atsikėlimo.

PRITAIKYMAS. Iš to pažįsti, ko tau truksta, kada tamsus debesys užgula ant tavo dvasios; ir tau jis nori atimti drąsą ir viltį. Tu turi pirmiausia atgaivinti tikėjimą savyje, imdamas, pavyzdžiui, dvasiškas knygas rankon, kurios tavo akis vėl augštyn pakelia ir tau paduoda galingiausias suraminimui priežastis. Atsimink, kad mes, anot Švento Povilo žodžių, per daug vargų į Dievo karaliją turime ineiti (Ap. Dr. 14, 21). Mąstyk paskui apie tą viską, ką Viešpats tau iki šioliai padarė, apie tą visą meilę, kurią Jis tau parodė, kad taip vėl savo širdį sušildytumei. Ypatingai imkis maldos, kad įsitikinęs savo vargingume, pas tą pagelbos jieškotumei, kuris tik laukia tavo prašymo, kad visas tamsias mintis išblaškytų. *"Arti yra Viešpats visiems tiems, kurie Jo šaukiasi"* (Ps. 144, 18).

Buk ir dėl manęs arti, o mano ištikimasai, dieviškašai Ganytojau, visose karėse ir audrose, kad nepasiduočiau, bet tavo malone pastiprintas, drąsus ir pergalėtojas išeičiau iš visų sunkenybių.

PASIRYŽIMAS. Pratįsiuosi, baimės ir nusiminimo pavojuje, prie Viešpaties šauktis: *"Viešpatie,*

pasilik su manim; nes vakaras artinasi ir diena jau baigiasi.

PRAVADŲ SEKMADIENIS ARBA ATVELYKIS.

Atsikėlusis Atpirkėjas linki ramybės savo mokytiniams.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Viešpats savo mokytiniams apsireiškia viename kambaryje Jeruzolimoje ir jiems ramybės linki.

2. ĮŽANGA. Prašyk tikros širdies ramybės.

SVARSTYMAS. Du kartu apsireiškė Išganytojas savo mylimiems mokytiniams Jeruzolimoje ir kiekvieną kartą juos pasveikino žodžiais: *"Pax vobis" — "Ramybė teesie su jumis"* (Jon. 20, 21). Kuomet artinosi Jo kančia, Jis kalbėjo savo mokytiniams sugraudinančiame atsisveikinime: *"Ramybę palieku Jums; mano ramybę duodu jums"* (Jon. 14, 27). Dabar po atsikėlimo, kada Jis pelnijo žmonėms neišsemiamą turtą, Jis linki Apaštalams tos ramybės turtingiausioje pilnybėje.—Tikra širdies ramybė arba ramybė Viešpatyje yra tai visiškai atgamtinis turtas, kuris nieko bendro neturi su ta ramybe, kurią karvedis išlaiko karės mišinyje arba parodo gydytojas savo dejuojančių ligonių tarpe, arba su ta ramybe, kurią gal reiškia svietiškiai prie savo linksmybių. Nes prie visa to siela gal jaustis neapsakomai nerami ir išblaškyta arba tuščia. Dievo ramybė ir iš jos esantis džiaugsmas Viešpatyje yra tai dangaus dovana ir vaisius gyvenimo Kristuje ir per Kristų ir randasi neapsakomai laimingame padėjime širdingos savitarpinės su Dievu meilės. Šitas Viešpatyje džiaugsmas neturi nieko savyje laukinio, nesuvaldomo ir audringo, kaip pasaulinis džiaugsmas. Jis yra tylus ir ramus ir pastiprina širdį. Jis nereikalauja jokios viršujės priežasties; jis iš vidaus išeina ir atranda

savo maistą, savo nuolat atsigaivinančią pajiegą susivienijime su Jėzumi Kristumi. Kaip Dievas yra kiekvieno džiaugsmo pradžia ,taip kiekvienas, kuriam Augščiausiasis nepadalinamai atsiduoda, paragaus per Kristų keletą lašų tos dieviškosios laimės. Dvasiškasis džiaugsmas, toliau, neturi savyje nieko, kuom vargintų ir neramintų kitus, bet visus dorina ir prie savęs patraukia. Jis taip-pat nėra praeinantis ir atsimainantis, bet patenkantis. Tečiau ir sunkios valandos atsiranda; nes Dievo tarnų gyvenimas ant žemės negali buti, kaip rojuje; bet visgi pasilieka tas laimės atjautimas arba supratimas, kuris žmogų pakelia ir ant gero kelio išlaiko. Taip tat Dievo vaikelių ramybė gyvena giliausiame širdies viduje, nors viršuj ai bandymai ir kentėjimai žmogų sulenkia. Todėl tautų Apaštalas rašo: *"O vaisius dvasios yra: meilė, linksmybė, ramybė* ir tt." (Gal. 5, 22). Ir patsai apie save liudija: *"Pripildytas esmi palinksminimu, labai apstingą turiu džiaugsmą kiekviename musų varge"* (2 Kor. 7, 4).

PRITAIKYMAS. Tikrai ir tu paragavai tos dangiškosios ramybės lašų, kada dievotoje maldoje prie Jėzaus kojų tesėjai ir Jam pilnai atsidavei. Tu toje valandoje su jokiu pasaulio žmogumi nenorėtumei savo padėjimu apsimainyti. Toji ramybė ir iš jos išeinantis ramus džiaugsmas yra tai vienintelė tikra laimė, kuri ašarų pakalnėje yra galima. Viskas, ką kitokiu žvilgsniu vadinama džiaugsmu ar gerumu, išnyksta priešai šitą viduję ramybę. Bažnyčia Dievo vaikelių ramybę taip augštai stato, jogei ji kunigams laike kiekvienų Šventų Mišių prie *"Agnus Dei"* tos ramybės įsako prašyti: *"Dona nobis pacem" — "Dovanok mums ramybę",* duok mums čionai augščiausią ir brangiausią Tavo kančios vaisių, Dievo vaikelių ramybę.

O garbe švenčiantis mano Atpirkėjau! Atimk man visą skonį tuščių pasilinksminimų ir džiaugsmų,

kuriuos pasaulis duoda, nes jis da žmogaus širdies tikrai laiminga niekad nepadarė. Bet įpilk į mano širdį tikrą ramybę, Dievo vaikelių ramybę, kad paragaučiau, kaip yra saldu Viešpačiui tarnauti.

PASIRYŽIMAS. Prie kiekvienų šventų Mišių Išganytojo prašysiu: *"Da nobis pacem" — "Duok mums ramybę".*

ATVELYKIO PIRMADIENIS.

Svarbumas ir brangumas ramybės dvasiškame gyvenime.

1. ĮŽANGA. Persikelk vėl dvasioje į Viešpaties mokytinių tarpą, Jeruzolimoje, ir klausyk dieviškojo Atpirkėjo žodžių: "Ramybė jums" (Jon. 20, 21).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, gerai pažinti tosios ramybės brangybę ir vertybę dvasiškame gyvenime.

SVARSTYMAS. Dvasiškieji mokytojai paduoda įvairias priežastis, kurios mums nurodo tos ramybės svarbumą dvasiškame gyvenime. Jie sako: 1. Tik šitoji ramybė gali mums suteikti tą patvarumą, tą ištesėjimą Dievo tarnyboje, kurie yra reikalingi pastatymui tvirto Dievo baimės namo. Iš prigimimo žmogaus širdis yra svyruojanti ir nepastovi. Ji nesuranda savyje jokio tvirto punkto, kurio galėtų laikytis, nes pasiduoda besimainančioms nuomonėms. Todėl svyruoja ji vienon ir kiton pusėn, laikosi tai vieno tai kito dalyko, jieškodama tvirtos paramos. Šiendien yra pilna drąsos ir dėl visa gera užsidegusi, ryto-visai aptilusi ir apsilpusi; mažiausias daiktas yra jai persunkus. Tik toji Dievo ramybė sudrutina širdį Dievo tarnyboje ir apsaugoja ją nuo apgailėtinojo svyravymo, taip jogei su tautų Apaštalu gali sušukti: *"Kasgi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Vargas ar suspaudimas?* ir tt. *Bet tame visame pergalime dėl to, kursai mus numylėjo . Nes tikrai žinau, jo-*

gei niekas negalės atskirti mus nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje Viešpatyje musų" (Rym. 8, 35-39). 2. Tiktai tikra širdies ramybė, kuri Deivuje turi savo šaknis, duoda mums drąsą ir pajiegą visose sunkenybėse, taip jogei mes kasdien iš naujo kiltaširdingai apimame kryžių. Todėl yra pasakyta knygoje Ezdras: *"Viešpaties džiaugsmas yra musų stiprybė"* (2 Ezdr. 8, 10). Apaštalai gavo tosios ramybės pilnybę per Šventąją Dvasią. Apie juos yra pasakyta: *"Jie ėjo iš akių susirinkimo džiaugdamiesi, jogei tapo vertais kentėt išgėdinimą dėl Jėzaus vardo"* (Ap. Drb. 5, 41). Taip tat tampa suprantamu, jogei tankiai silpnos mergelės, o net vaikai, kaip šventa Agnietė, parodė karėje su pasauliu įstabią stiprybę, karžygiškumą, kurio pasaulis negalėjo suprasti. 3. Toji tikra ramybė laikosi, galop, tvirčiausiai su dvasios susitelkimu ir tesėjimu Dievo akyvaizdoje. Kaip brangi ir kaip svarbi yra tat dvasiškam gyvenimui ramybė, kurios atsikėlusis Išganytojas kitados linkėjo Apaštalams ir kurios Jis ir mums linki, kada mes prie Jo kojų klupojame: *"Ramybė jums!"*

PRITAIKYMAS. Prašyk tankiai dieviškojo Atpirkėjo, kad Jis tau tą ramybę dovanoti teiktųsi ir joje kaskart labiau sustiprintų. Jei turi išpažinti, jogei savo dvasiškame gyvenime mažai iki šioliai ištvermės parodei, jogei darydamas kiltaširdingus pasiryžimus ir stropiai pradedamas, vėl apsileisdavai ir apleisdavai tai, ką pirmiau taip karštai pradėjai; toks svyravimas ėjo iš to, kad Dievo vaikelių ramybėje nebuvai sudrutintas. Jieškojai savo paramos ne tame išskirtinai, kuris vienas yra neatmainomas, kuris vakar ir šiandien ir per amžius yra tas pats. Viskas, ko tu ne pas Dievą jieškai, atsimaino ir negali tau duoti tos ramybės, kuri yra butinai reikalinga tvirtai pažangai ant tobulybės kelio. Tik prie Jėzaus kojų atrasi tai, kas, ant galo, suramys tavo širdį. Kalbėk tat su Šventu Augustinu: *"Sutvėrei mus, Vieš-*

patie, dei savęs, ir nerami yra musų širdis, kol nesusiramįs Tavyje”. Taip, mano Viešpatie ir mano Dieve, Tu vienas gali duoti man tą tvirtybę, kuri padės man ramiai Tavo keliais žengti. Patrauk tatai mane kaskart labiau prie savęs, kad suramintas ant Tavo Širdies ilsėčiausi.

PASIRYŽIMAS. Tuojaus prie Jėzaus bėgsiu, kaip tik pajusiu, kad neramybė ir nusiminimas nori mano širdį apimti.

ATVELYKIO ANTRADIENIS.

Kaip galime Dievo vaikelių ramybę įgyti ir išlaikyti?

1. ĮŽANGA. Da sykį mąstyk apie Jėzaus apsireiškimą mokytiniams Jeruzolimoje, kur Jis linki Apaštalams ir jųjų asmenyje visiems tikintiesiems didžiausio žemiškojo turto, ramybės.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės ,aiškiai pažinti, kaip tu galėtumei tą brangų turtą įgyti ir išlaikyti.

SVARSTYMAS. Dieviškasis Išganytojas pelnijo mums visas tas malones, kurių mes reikalaujame, kad tarpe gyvenimo bangų gilią ramybę išlaikytume; bet savaime susipranta, jogei šita Šventosios Dvasios brangi dovana reikalauja taip-pat rimto prisidėjimo iš musų pusės. To prisidėjimo tankiai pritruksta ir todėl Dievo vaikelių ramybė yra taip reta. Pamatinė tos ramybės išlyga yra pašvenčiamoji malonė, kuri antgamtiniu ryšiu mus suvienija su Dievu. Be jos mes esame Dievo rustybės vaikai. Ji pati da nėra širdies ramybė bet dirva, kurioje vien tik gali augti toji dangiškoji gėlė. Paskui gi turime vartoti reikalingas priemones. 1. Pirmoji priemonė yra ta, kad rupestingai vengtume kiekvienos liuosos valios nuodėmės. Kas nors, kad ir nežymiuose daiktuose, įžeidžia Dievą su aiškiu supratimu ir pilnu pritarimu, tas netenka sielos ramybės. Tie vargingumai ir

netobulybės, į kuriuos mes įpolame iš susitelkimo stokos ,ir kurie greičiau išeina iš musų budo nei iš blogos valios, nedaro jokios kliuties Dievo vaikelių ramybei, jei mes dėl jų nusižeminame ir prie kojų mielaširdingojo Dievo maldaujame malonės ir užuojautos. Tečiau liuosos valios nuodėmė suardo ramybę. Jei ji nėra mirštamoji nuodėmė, tai saulė da nevisai nusileidžia; Dievas neatima visai nuo mus savo pamėgimo. Bet užeina debesys tarp mus ir Dievo taip, kad jokis laiminantis spindulys, iš Jo meilios tėviškos akies nepasiekia musų širdies. 2. Antroji priemonė yra ta, kad Viešpačiui Dievui niekad nieko neatsakytumei, kad nieko dėl savęs neužlaikytumei. Užmušk sauvalios dievaičius ir džiaugsiesi gilia ramybe. Šventoji Dvasia sako: *"Kas priešinasi Viešpačiui Dievui ir atranda ramybę?"* (Jok. 9, 4). Čionai neretai atsiranda priežastis, kodėl mes neturime ramybės, tvaikas turi prisirišimą prie kai-kurio namo, kai-kurios pareigos, kai-kurio užsiėmimo ir tt. ir su tuomi yra visiškai suaugęs. Jau dreba prie minties, kad to daikto viršininkų įsakymu galėtų netekti. Toks neprideranti prisirišimas yra tai, Dievo akyvaizdoje, ko nors sau pasilaikymas. Tu taip-pat sakai: "Aš iš Tavo meilės viską darysiu, bet šitame dalyke teikkies nepykti". Ar Viešpats leis sau įsakymus davinėti? Jis tau niekad ramybės nesuteiks, jei tu Jam nesakysi: "Viešpatie, viskas man yra gera; prakalbėk tik per viršininkus, o Tavo tarnas klauso". 3.Trečia priemonė, ant galo, yra tai tvirtas, pilnas tikėjimo įsitikrinimas, jogei Dievas tave saugoja, ir nieko ant tavęs nedaleis, kas nebutų dėl tavo didžiausio gero. "Dievas yra mano prietelius; Jis mane myli ir mano tikrą laimę nuolat turi savo akyse". Šita mintis, gyvu tikėjimu apsvarstyta, daugiausia prie tavo širdies ramybės prisidės.

PRITAIKYMAS. Ištirk save šitame punkte. Saugpkis kiekvienos liuosos valios nuodėmės; ir jei turėjai nelaimę tokios dasileisti, tai širdinga gailes-

timi tuojaus jos nusikratyk ir pataisyk savo klaidą. Toliau .tyrinėk tankiai savo širdies slaptybės, ar ten nesurasi ko nors tokio, kas, kaip sako, giliai į mėsą įaugo. Tokių prisirišimų nekęsk, kad kiekviename laike pasakyti galėtumei: "Viešpatie, aš ant visko esu pasiryžęs. Pasielgk su manimi pagal savo malonų pamėgimą". Niekad, ant galo, neabejok apie meilę tavo Dievo, kuris tave savo širdies viduje nešioja ir visus tavo žingsnius, išmintingu gerumu, kreipia ir veda. Jei tu šias priemones vartosi, tai tikrai gilią ramybę savo širdyje išlaikysi.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Atleisk man, kad aš iki šioliai taip tankiai savais keliais ėjau ir panašus buvau avelei, kuri šian ir ten klaidžioja. Nuo šiandien nepajudinama viltimi atsiduosiu Tavo vedimui, kad taip atrasčiau širdies ramybę.

PASIRYŽIMAS. Nuo šiolaik aklai pasiduosiu vedimui Tojo, kuris mano geriausiai apie mane.

ATVELYKIO TREČIADIENIS.

Žaizdų žymės ant garbingojo Atpirkėjo Kuno.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Išganytojas susirinkusiems Jeruzolimoje mokytiniams savo garbingąsias Žaizdas rodo ir Tomui sako: "Nebuk netikinčiu, bet tikinčiu" (Jon. 20, 27).

2. ĮŽANGA. Prašyk širdingo dievotumo į garbingąsias Jėzaus žaizdas.

SVARSTYMAS. Reikėjo ypatingo stebuklo, kad ant garbingojo Kuno žaizdų ženklai pasiliktų. Nes kaip kitos žaizdos, kurios Išganytojui buvo padarytos, atsikeliant, garbinguoju atsimainymu tapo panaikintos, tai tas pats ir su penkiomis didelėmis žaizdomis butų atsitikę, jei aiški Dievo valia nebutų jų išskyrus. Svarbios priežastįs Jį palenkė taip padaryki. 1. Jos turėjo buti aiškiausiu priparodymu Jojo tikro at-

sikėlimo. Visas svarbumas buvo tame, kad Išganytojas įtikrintų Apaštalus, o juose mus visus, jogei Jojo mirties pergalė buvo tikra. Jis jiems norėjo parodyti, jogei kunas, kuriame Jis jiems apsireiškė, tai nėra koks iš oro padirbtas paveikslas, koks Jojo tikro Kuno panašumas — tada, ištikro, Jis nebutų iš numirusių atsikėlęs, — bet jogei Jo kunas yra tas pats, kuriuomi Jis buvo prikryžiuotas. Jogei mokytiniams buvo užėjusios tolygios mintys ,aiškiai praneša apie tai Šv. Lukas. Jis rašo: *"O išsigandę ir nusiminę tikėjo, jogei dvasią regi. Bet Viešpats tarė jiems: Kodėl tokios mintys ineina jųsų širdysna? Veizdėkite ant mano rankų ir ant kojų, jog aš pats esmi; dasilytėkite ir prisiveizdėkite, nes dvasia neturi kuno nei kaulų, kaipo regite mane turinti. O tai pasakęs, parodė jiems rankas ir kojas"* (Luk. 24, 37-40). Dabar jokia išmintinga abejonė nebuvo galima. 2. Toliau, Viešpats žaizdų žymes pasiliko savo paties garbei. Ant kryžiaus Jo šventąjį Kuną sužeidė taip, kad jokio dailumo, jokios grožės Jame neliko; po Jo gi atsikėlimo, tos paliktos žaizdos, nėra jokiu kuno sugadinimu, jokiu sumažinimu tos dangiškosios šviesos, kuri Jo kuną apsiaučia. Jos prisideda prie Jojo didesnės garbės per visus amžius. Jos yra kaipo penki brangus žemčiugai, kurie įstabia šviesa spindi ir šventajam Kunui nepalyginamąjį gražumą priduoda, gražumą, kuris žavėte-žavi visus dangaus gyventojus. Jos yra kaipo žerintieji garbės ženklai, kurie puošia pragaro, nuodėmės ir mirties pergalėtoją ir duoda amžinąjį liudijimą, iš vienos pusės, apie Jo neapsakomą meilę ir iš kitos ,apie Jo garbingą pergalę, kurią įgyjo. Todėl jos yra Jam pačiam garbės ir džiaugsmo šaltinis ir išrinktiesiems neapsakomosios laimės versmė.

PRITAIKYMAS. Dėkok garbingai atsikėlusiam Išganytojui, jogei Jis mums paliko taip neklaidingus prirodymus apie savo atsikėlimo tikrumą, ir taip tvirtą musų tikėjimui padėjo pamatą, nuo kurio atšoka

visi betikybinio mokslo pasikėsinimai. Toliau, atsimink garbingąsias tavo Viešpaties žaizdas, kiek sykių aplankai Švenčiausiąjį altoriaus Sakramentą. Tiesa, ten Išganytojas yra pasislėpęs po duonos pavidalais. Bet kada tikėjimo akimis tą uždangą permatai, tai matai dvasioje Jo šventąjį Kūną su penkiomis švenčiausiomis žaizdomis. Iš ten Jis į tave šaukia: *"Įdėk savo pirštą į vinies vietą ir tavo ranką į mano šoną".* Atiduok tada Jam, gyvu tikėjimu garbę ir su Šventu Tomu sakyk: *"Mano Viešpats ir mano Dievas!"* (Jon. 20, 28). Tos garbingosios Žaizdos tau sykiu primena ir tai, jogei viskas, ką tu čionai ant savęs dėl Jėzaus priimsi, kryžių, kentėjimus, auką ar sunkenybę, tas viskas prisidės kitados prie tavo didesnio išaugštinimo ir garbės danguje.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Užsidarau Tavo Šventose Žaizdose ir prašau Tavęs, dėl tų garbingųjų Žaizdų, kad Tu man padėtumei, čionai linksmai kryžiaus keliu eiti, tuo karališkuoju keliu, kuris į neapsakomąją garbę veda.

PASIRYŽIMAS. Tankiai Jėzaus Žaizdas ant savo kryželio bučiuosiu ir jose pasislėpęs užsidarysiu.

ATVELYKIO KETVIRTADIENIS.

Garbingosios Jėzaus Žaizdos. (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Priklaupk dvasioje prie kojų tavo garbingai atsikėlusiojo Išganytojo ir prisižiurėk Jo Žaizdoms.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės iš Šventųjų Žaizdų apmąstinėjimo pasemti nepajudinamąją viltį į Jėzaus gerumą.

SVARSTYMAS. Tapusis Žmogumi Dievas turėjo da kitas priežastis pasilikti Žaizdas ant savo garbingojo Kuno. 3. Tolimesnė priežastis buvo šita: Žaizdos danguje, kur Išganytojas sėdi ant sosto po savo Tėvo dešines, turi buti nuolatais musų užtaryto-

jais ir apginėjais. Skaitome antroje Mozės knygoje, jogei Viešpats, užpykęs delei Izraelitų stabmeldybės, buvo pasiryžęs išnaikyti žmones. Jis sakė Mozei: *"Leisk man, kad mano rustybė prieš juos užsidegtų, ir kad aš juos išnaikinčiau"* (Iš. 32, 10). Bet Mozė verkė ant kalno viršaus, prašydamas pasigailėjimo dėl žmonių. *"Viešpatie, teapsiramina Tavo rustybė ir turėk nusileidimą dėl savo žmonių piktybės"* (Iš. 32, 11-12). Toji verksmo malda apramino Augščiausiojo rustybę. Pamąstyk dabar apie krikščionis. Kiek daug tukstančių ir milijonų nuodėmių buva papildoma ,kurios šaukia į dangų atkeršijimo. Nes Viešpats Krikščionims davė daug daugiau mielės priparodymų ,nei kaip kitados Izraelitams. Kodėl Jis neima teisybės kardo ir nebaudžia? Nes ir mes turime Naujojo Įstatymo Mozę, kuris Visagalingiausiojo nuolat maldauja pasigailėjimo ir kantrybės dėl musų, butent Jėzų Kristų, po Tėvo dešinės. Jo penkios žaizdos yra tai tiek jau lupų, kurios dieną ir naktį prie Visateisingiausiojo šaukia: "Duokies permaldauti už nedorybes tavo žmonių". Jos nuolat Švenčiausiąjai Trejybei primena gausų atlyginimą, kurį Dievo Sunus, musų vardu ir musų vietoje, dieviškąjai teisybei padarė, nepabaigtai brangią atpirkimo kainą, kurią Jis už mus užmokėjo. Tų Žaizdų matymas ir jų iškalbingas liežuvis nuolat Visateisingiausiąjį permaldauja ir padaro, jogei Jis visada su kantrybe, malonumu ir meile į nuodėminguosius žmonės žiuri. Todėl Šv. Jonas rašo: *"Jei kas nusidėtų, turime užtarytoją pas Tėvą, Jėzų Kristų, teisų; ir jis yra permaldavimas už musų nuodėmes"* (1 Jon. 2, 1-2). 4. Kita priežastis yra ta: netik danguje, bet ir čia ant žemės Atpirkėjas yra su savo garbingomis Žaizdomis ir tai švename altoriaus Namelyje kiekvienos katalikiškos bažnyčios. Čionai tos Žaizdos turi mums nuolat priminti, jogei Jėzaus meilė dėl mus yra ta pati visada, kuri palenkė Jį kitados dėl mus ant karčiausios mir-

ties eiti. Jos turi būti tvirtas užtikrinimas Jo neatmainomo gerumo ir meilės. Jos turi į mus šaukti, kaip kitados į mokytinius Jeruzolimoje. "Nesibijokite; tai aš esu, jųsų Jėzus. Aš vis da turiu tą pačią širdį, kuri kitados už jus visus savo kraują praliejo; aš vis da turiu tas pačias rankas, kurios kitados visus žmones laimino; aš vis da turiu tas pačias kojas, kurios kitados akmenuotu ir akstinuotu keliu skubinosi paskui išklydusią avelę, kad jai malonę ir atleidimą suteiktų".

PRITAIKYMAS. Ir į tave šaukia garbe šviečiantis Atpirkėjas savo garbingomis Žaizdomis, kiek sykių tu Jį Šventoje Komunijoje į savo širdį priimi: "Mano vaikeli! aš tavęs neužmiršiu. Mano meilė pasiliko neatmainoma. Aš tave savo Širdyje užrašiau". Atsimink tai prie kiekvienos Šventos Komunijos, kad tuomi savo dievotumą pažadintumei, savo meilę prie Jėzaus uždegtumei ir save kūdikiškų pasitikėjimu pripildytumei. Tas mums taip yra reikalinga, kad neveizint į visą musų vargingumą, į visas musų sunkenybes eitume nuolat pirmyn su neatmainoma drąsa.

O mano garbės verčiausiasai Atpirkėjau! Dėkoju Tau už ištikimą meilę, kurią Tu dėl manęs turi neveizint į daugelį mano paklydimų. Todėl nuolat į Tavo šventas Žaizdas bėgsiu, kiek sykiu baimė ar nusiminimas užeis ant manęs. Tenai aš noriu semti naujas pajiegas ir naują uolumą ir mano viltį vėl atgaivinti.

PASIRYŽIMAS. Tankiai mąstysiu apie priežastis, kurios Viešpatį palenkė, Žaizdas pasilikti ant savo garbingojo Kūno.

ATVELYKIO PENKTADIENIS.

Garbingosios Jėzaus Žaizdos (Užbaiga).

1. ĮŽANGA. Manyk, jogei Švečiausiame altoriaus Sakramente mątai žmogumi tapusio Dievo garbingąjį Kuną, su garbingomis Žaizdomis ,kurios Jį puošia.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad iš apmąstinėjimo apie šventąsias Žaizdas, tokią naudą turėtumei, kad kitados, paskutinėje dienoje, suramintas į jąs žiurėti galėtumei.

SVARSTYMAS. Apsvarstyk galutinai da penktąją priežastį, kuri palenkė musų Atpirkėją pasilaikyti vinių Žaizdas ant garbingojo Kuno, ant rankų ir kojų ir ragotinės perdurimą ant savo šono. Jos turi paskutinėje dienoje, kada žmogaus Sunus ateis, galingą įspudį padaryti ant susirinkusiųjų žmonių ir atimti, bedievių pasiteisinimui, kiekvieną priežastį. Visi be skryriaus žmonės, ar jie butų prieteliai ar Jėzaus priešai, išvys kartą savomis akimis švenčiausias dieviškojo Atpirkėjo Žaizdas ir tai paskutinėje dienoje, kada Dievo Sunus, dangiškosios garbės šviesoje, neapskaitoma aniolų kariuomene apsiaustas, ant dangaus debesių nusileis, teisti visus žmones. Atpirkėjas sako: *"Kaipo žaibas išeina nuo saulėtekio ir nušviečia iki saulėleidžiui, taip bus ir žmogaus Sunaus atėjimas"* (Mat. 24, 27). Kaip skaidriai šviečiantis žaibas, taip kitados garbingasis Išganytojo Kunas, su savo Žaizdomis, užšvies ant baimę drebančių žmonių, kada ateis atlikti didelę rugepiutę. Spindinčių Žaizdų regėjimas teisinguosius pripildys neapsakomu džiaugsmu, nes jos bus dėl jų tvirtas užtikrinimas, jogei ir jųjų kunai dabar amžina garbe bus apvilkti. Bedievius gi tasai regėjimas skaudžiai suspaus. Nes garbingose Žaizdose jie dvejopą išskaitys teisybę. Visupirmiausia matys jie liepsnos raidėmis išrašyta, jogei Dievo Sunus padarė viską, ką Jis galėjo padaryti, kad visus išganytų. Kiekvienas taip-pat skaitys jose visas malones, kurios jam žemiškojo gyvenimo lai-

ku taip gausiu saiku buvo suteiktos, visą gailestingumą, kurį Viešpats dėl jo turėjo, visą kantrybę, su kuria laukė jo pasitaisymo. Tasai regėjimas, išaugšto sulaikys ant žmonių lupų kiekvieną prieštaravimą, kiekvieną pasiteisinimą. "Galėjai save išganyti, galėjai laimingu tapti, jei butumei norėjęs. Bedieviai, taip-pat, pažįs Žaizdose, da ir kitą baisią teisybę, butent, jogei jau pervėlu ant visados. Nes laikas, kada Viešpaties Žaizdos butų galėjusios pagelbėti pavienių žmonių išganymui, jau dabar praėjo neatšaukiamai. Jos dabar jau ne malonės šaltiniai, bet baisus skundėjai, kurios prakeikimo ir pražuties ant bedievių šaukia. Taip tatai Žaizdos taps tartum teismo įžanga. Todėl Zakarijas pranašas kalba: *"Žiurės į mane tie, kurie mane perdurė"* (Žak. 12, 10).

PRITAIKYMAS. Savo gyvenimo dienose tankiai savo Atpirkėjo Žaizdose skaitykie; jos yra turtinga pamokinimui knyga. Jos mums sako, jogei Išganytojas savo kentėjimais ir savo mirtimi mums neišsemiamą malonių ir nuopelnų šaltinį atidarė. Su tų malonių pagelba tu gali tapti šventas, jei tiktai nori. Atsimink tai tankiai, kad savo uolumą kaskart prie gero pažadintumei. Kaip tu, kitados, garbingasias Žaizdas regėdamas džiaugsiesi, jei jos tau čionai buvp palaiminimo šaltinis. Bet kaip baisiai tasai regėjimas tave sukratytų, jei jose išskaitytumei išmetinėjimą: "Galėjai šventu tapti, bet nenorėjai!"

O garbe šviečiantis Atpirkėjau! Padėk man, kad aš dabar malonės laiką ištikimai ir sąžiningai sunaudočiau, kad iš Tavo šventų Žaizdų pajiegą ir gyvenimą semčiau, kad kitados, Tau ateinant, suramintas į jąs žiurėti galėčiau.

PASIRYŽIMAS. Kasdien dievotu atsiduksėjimu Jėzaus Kristaus Žaizdose užsislėpsiu.

ATVELYKIO ŠEŠTADIENIS.

Jėzus geras Piemuo. “Pažįstu mano aveles”.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis dieviškąjį Atpirkėją, kaip Jis pats apie save sako: Aš esmi geras piemuo; geras piemuo guldo savo gyvastį iiž savo aveles. Aš pažįstu manąsias ir manosios mane pažįsta” (Jon. 10, 11-14).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, giliai ineiti prasmėn šio prilyginimo, kad taip Jėzaus meilėje kaskart labiau augtumei.

SVARSTYMAS. Prilyginime apie gerą piemenį dieviškasis Išganytojas nurodė viduj į sąrišį, kuris yra tarp Jo ir Jojo atpirktųjų sielų ir iš kitos pusės tarp sielų ir Jojo, kaipo jų Viešpaties ir Atpirkėjo. Jis save laiko už Jųjų piemenį, jas gi, už savo aveles . Jis iš dangaus atėjo, kad užstotų žmones, didžiausiame varge klaidžiojančius, juos išvaduotų iš nuodėmių erškėtyno, ir atiduotų už juos savo krauja ir gyvastį. Tai padarė Jis dėl visų be skyriaus. Tečiaus tas sielas, kurios yra geros valios, ir Jam duodasi vesti, Jis renka prie savęs, kaipo savo mylimiausias aveles ir suteikia joms viską, ką tik geras piemuo savo kaimenei gali padaryti. Jis pirm jų eina, kad joms tikrą kelią parodytų, veda jąs į geriausias ganyklas, į vieną tikrą Bažnyčią, apraišioja ir gydo jųjų žaizdas, gaivina ir stiprina jąs dangiškuoju maistu, sergsti jąs, kad vilkai nesudraskytų ir pasilieka prie jų dieną ir naktį, kad ištikimoje globoje jos pasiliktų. Kiekviena atskyrium avele Jis ypatingu budu užsiima. Jis taip gražiai sako; *“Aš pažįstu manasios”* t. y. Jis pažįsta ypatingumą kiekvienos atskyrium sielos; Jis pažįsta jų vargingumą, jų silpnybes ir ydas. Jis žino iš kurios pusės joms labiausia pavojus gręsia. Jis žino kokiuose dalykuose jos daugiausia reikalauja pagelbos. Jis žino, kada jos reikalauja suraminimo ir paraginimo, kada pamokinimo ir perspėjimo. Jis žino kas jai ypatingai sunkiai atsieina, ir kas jai bus lengva. Pagal šitą tikrą, neklaidingą pažinimą, kurį Jis apie kiekvieną

avelę atskyrium turi, Jis pritaiko budą ir kelią, kaip avelę valdyti ir ją vesti. Todėl net nei dviejų avelių neatsitinka, prie kurių Jis pritaikytų tą patį pasielgimo budą. Kiekviena tur sau tinkamą vedimą. Vieną Jis tankiau stiprina vidujais suraminimais, iki koliai ji dienos karščio ir naštos negal da pakelti, kitai parodo kelią, kuris reikalauja sunkių savęs persigalėjimų. Vieną stato ant žibintuvo, kitą visą gyvenimą palieka žemesnėje eilėje. Vienos turi daug ir sunkių karių išlaikyti, kitos gi buva labiau nuo tokių bandymų apsaugotos. Vienos turi daug vidujų kentėjimų: suspaudimų, neramybių, baimės, pažeminimų, kuomet kitoms prisieina viršujas sunkenybes kęsti. Taip tatai gerasis piemuo veda savo aveles ypatingais keliais, vieną vienu keliu, kitą kitu. Bet visada vedimas yra toks, kuris pagal jų viduj į padėjimą geriausia joms tinka. Jis sako: *"Aš pažįstu manasias* t. y. aš žinau kas jųjų pažangai geriausia tinka".

PRITAIKYMAS. Kaip šita tiesa yra suraminanti tiems visiems, kurie Kristaus sekimu stropiai rupinasi! Ir tu priguli prie Jo mylimiausiųjų avelių. Jis tave gerai pažįsta, daug geriau, nei kaip tu pats save pažįsti. Jis žino, kame tu pagelbos reikalauji, ir kas tau yra lengviausia. Pagal šitą pažinojimą taiko Jis kelius, , kuriais tave veda. Kur tu galėtumei geriau išsitobulinti, jei ne šitais keliais eidamas? Jis vien tik geriausio dėl tavęs nori, kadangi Jis kitokio troškimo neturi, kaip tik įvesti tave į savo didelę avidę, į dangų. Todėl dėkok savo geram piemeniui už viską ,ką Jis iki šioliai dėl tavęs padarė, už visus kentėjimus, kuriuos Jis ant tavo gyvenimo kelio išbarstė, už visus pažeminimus, kuriuos Jis ant tavęs daleido . Tas viskas geriausiu tikslu atsitiko. Kas iš tavęs butų išėję, jei dieviškasis Piemuo, savo avelei butų leidęs savais keliais eiti? Širdingai gailėkis, jogei tankiai, savo trumparegybėje, nepatenkintas buvai tais keliais, kuriais tau eiti reikėjo.

O mano gerasis, dieviškasis Piemo! Šitai aš noriu toliau buti tavo ištikima, paklusna avele. Vesk mane tvirta ranka, nepaisindamas į mano kvailos širdies prieštaravimus, bet taip, kaip man yra geriausia, kad aš, suramintas taip išmintingo piemens rankose, iki mirčiai keliauti galėčiau.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu karališkojo pranašo žodžius: *"Viešpats yra mano piemuo; man nieko nepritruks . . . Jis mane veda keliu teisybės dėlei savo Vardo"* (Ps. 22, 1-3).

ANTRAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

Jėzus geras Piemuo. "Manosios mane pažįsta".

1. ĮŽANGA. Statyk sau vėl po akimis garbe šviečiantį Išganytoją, kuris, kaipo geras piemuo, renka aveles aplinkui save ir sako: "Pažįstu manasias ir manosios pažįsta mane".

2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad tau padėtų prie tų avelių prigulėti, kurias Jis teisingai už savasiąs pripažįsta.

SVARSTYMAS. Išganytojas sako, jogei Jis, kaipo geras piemuo, savo aveles gerai pažįsta: *"Aš pažįstu manasias".* Ką šitie žodžiai reiškia, jau vakar apmąstinėjai. Apsvarstyk dabar, ką tie reiškia: *"ir manosios pažįsta mane".* Šitais žodžiais Jis norėjo pažymėti, kokios dvasios yra tie, kurie tikrai geromis avelėmis pasirodo ir taip pasielgia, jogei Jis jąs *"Savomis"* gali pavadinti. *"Manosios pažįsta mane",* tas reiškia: 1. kad geros avelės žino meilias, patraukiančias savo piemens ypatybes. Jos žino Jo gailestingumą, gerumą ir Jo širdies meilę, Jo nuolatą pasiryžimą joms visose sunkenybėse pagelbėti, Jo širdingą užuojautą, visame, kas jąs vargina ir spaudžia . Ir šitas aiškus pažinimas verčia jas su kudikiška viltimi prie Jo prisiartinti ir prie Jo kreiptis, kiek tik kartų pagelbos ir suraminimo reikalauja. Geros avelės į svetimas ganyklas neina; jos neieško jokio tuščio žemiško suraminimo, jokių tuščių išsiblaškymų, kurie

tik neramesne širdį padaro. Jos visada arti savo ganytojo pasilieka, nes žino, jog Jis yra *"Visokio suraminimo Dievas,* ir meiliai jomis rupinasi. Bet priešingai, jei dušia sunkiose valandose tai vienur, tai kitur kreipiasi ir pas pasaulį suraminimo ir pažadinimo maldauja, tai ji nepriguli prie tų avelių, kuriąs Išganytojas *"savomis"* vadina; nes jos savo piemens nepažįsta. — *"Manosios pažįsta mane"* ženklija: 2. Geros evelės žino, kad jųjų ganytojas išmintinga ranka jas veda, jogei viskas, ką Jis apie jas nusprendžia, išeina dėl jųjų didesnio gero. Todėl jos nežino jokio nepasitenkinimo ir jokio viduj o sujudimo priešai dieviškosios Apveizdos valdymą. Tegu joms kai kas ir nesuprantamu išrodytų, tegu joms viršininkų įsakymai ir tokius darbus paveda arba pažeminimus parengia, kurie jųjų savymeilei skausmą daro, jos ramiai eina toliau; nes jos sako: "Jis, mano gerasis piemuo ,taip nori; Jis tikriausiai žino, kas man yra gerai". *"Tiems, kurie Dievą myli, viskas ant didžiausio gero išeina"* "(Rym. 8, 28). *"Ką Dievas myli, tą vargina, ir plaka kiekvieną sunų, kurį priima"* (Žyd. 12, 6). *"Jogei patikai Dievui, reikėjo, idant bandymai tave ištiktų"* (Tob. 12, 13). Tasai kudikiškas pasitikėjimas pagerbia garąjį piemenį ir tai padaro, jogei Jisai savo avele užsiima su ypatinga meile. — *"Manosios pažįsta mane",* t. y. 3. Geros avelės žino, ką jųjų dieviškasis piemuo brangina ir myli, butent, gyvenimą užsislėpime, gyvenimą nusižeminime ir paklusnume ,gyvenimą susitelkime ir maldoje. Jis pirm jų eina savo pavyzdžiu, o jos Jį seka kiekviename žingsnyje, nes jos žino Jo kelius. Todėl sako Išganytojas: *"Jos mano balso klauso"* (Jon. 10, 16). *"Avelės Jį seka, nes jos žino Jo balsą. Tečiau paskui svetimą jos neina; bet nuo jo bėga, nes jos balso svetimo nepažįsta"* (Jon. 10, 4-5).

PRITAIKYMAS. Ištirk save šituose punktuose ar ištikro gali prisiskaityti prie tų avelių, kuriąs ge-

rasis Piemuo už *"savasiąs"* laiko? Ar ištikro pažįsti tą gerąjį, meilingąjį Jėzų, kuris tik tavo tikrąjį gerą savo akyse turi? Ar esi įsitikinęs, jogei Jisai tave tik tikrais keliais veda, kurie tau yra išganingiausi? Laimė tau, jei pilnu tikrumu gali pasakyti: "Pažįstu mano ganytoją ir todėl kudikiškų pasitikėjimu atsiduodu Jam save vesti, kaip Jam patinka". Tada tikrai esi apsaugotas ir nereikalauji bijotis, nei gyvendamas, nei mirdamas. Tad laikykis Jo ištikimai ant to kelio, kurį Jis tau savo pavyzdžiu parodė. *"Imkite mano jungą ant savęs ir mokykitėsi nuo manęs, jogei aš esu ramus ir nužemintos širdies. O atrasite ramybę savo dušioms; nes mano jungas yra saldus ir mano našta yra lengva"* (Mat. 11, 29-30).

O mano mylimiausiasai, dieviškasai Ganytojau! O kad aš galėčiau prie tų dušių prigulėti, kuriąs Tu, už savo tikrąsias aveles pripažįsti. Atleisk man, jogei aš iki šioliai kitokiais keliais vaikščiojau. Nuo šios dienos busiu ištikima evelė.

PASIRYŽIMAS. Tankiai mąstysiu apie gražius gerojo piemens žodžius: *"Pažįstu manasias ir manosios pažįsta mane"*.

ANTROS SAVAITĖS PO VELYKŲ PIRMADIENIS.

Musų pačių atsikėlimas paskutinėje dienoje.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis garbingai atsikėlusį Išganytoją ir sau primink Šv. Povilo žodžius: "Kaip per vieną žmogų mirtis, taip per vieną žmogų ir atsikėlimas iš numirusių. Kaip visi Adome miršame, tai taip-pat visi Kristuje gyvi busime" (1 Kor. 15, 21-22).

2. ĮŽANGA. Prašyk gyvo, nepajudinamo tikėjimo į numirusių atsikėlimą.

SVARSTYMAS. Tiesa apie busimąjį iš numirusių atsikėlimą yra viena iš pamatinių krikščioniškojo tikėjimo tiesų. Todėl ir tikėjimas į tą tiesą turi

tuos visus gyvai perimti, kurie tikrai krikščioniškąjį gyvenimą nori vesti. Jau Sename Įstatyme toji tiesa buvo pilnai ir aiškiai apreikšta. Atsimink dievotojo Jobo žodžius: "Aš *paskutinėje deinoje iš žemės atsikelsiu. Vėl tapsiu mano oda apvilktas ir mano kune regėsiu mano Dievą. Aš regėsiu Jį pats, ir mano akys matys Jį. Šita viltis yra padėta mano prieglobstyje"* (Job. 19, 25-27). Atsimink toliau Ezekijeliaus pranašo regėjimą, kuris dvasioje matė, kaip naujas gyvenimas inėjo į sausus numirėlių kaulus, kuriuos jis plačiuose laukuose matė — buvo tai pranašiškas Dievo priminimas, pirmiausia, apie Izraelitų tautos atgijimą, bet paskui taip gi visos žmonių giminės atgaivinimą paskutinėje dienoje (Ez. 37). Todėl žydai per amžius laikėsi tos tiesos ir Atpirkėjas galėjo šaukti į Saducėjus, kurie tai tiesai prieštaravo: *"Gi kas numirėlių atsikėlimo prigul, ar neskaitėte, ką Dievas pasakė?"* (Mat. 22, 31). Prie to žilosios senovės mokslo pridėjo dieviškasis Išganytojas, jo patvirtinimui ir antspaudui, du nauju dalyku: 1. Jis paskelbė, jogei Jis pats, kaipo iš dangaus atsiųstasis Atpirkėjas, dieviškosios galybės pilnybėje numirėlių atsikėlimą įvykdįs. Jis sako: *"Nesistebėkite, nes ateina valanda, kurioje visi, kurie yra grabuose išgirs Dievo Sunaus balsą. Ir eis, kurie gerai darė į gyvenimo atsikėlimą, o kurie blogai darė, į teismo atsikėlimą"* (Jon. 5, 28-29). Tatai Jis pats, žmogumi tapusis Dievas, atsikėlusiųjų pirmonė, kuris, kaipo žmogaus Sunus pergalėjo mirtį ir savo paties galybe išėjo iš grabo, įvykįs ir tai, jogei nuo amžių paskirtame laike, Jo žodžio galybe grabai atsidarys ir numirėliai taps į gyvenimą pašaukti. Jis, savo paties atsikėlimu, tiems savo žodžiams pridėjo augščiausiąjį dieviškojo užtikrinimo antspaudą. 2. Jis parodo savo paties garbingai atsikėlusį kuną su jo įstabiomis ypatybėmis, kaipo pavyzdį ir paveikslą, pagal kurį turės įvykti teisingųjų kunų atsimainymas.

PRITAIKYMAS. Taip tatai mokslas apie busimąjį iš numirusių atsikėlimą stovi nepajudinamai tvirtai, butent, jogei kitados visi žmonės tuose pačiuose kunuose, kuriuose čia ant žemės gyveno vėl kelsis. Kaip įvyks tasai stebuklas, tai nepermatoma tikėjimo paslaptis. Kaip Visagalis, kitados, iš žemės molio Adomo kuną sutvėrė, taip Jis vėl gali savo žodžiu, į dulkes pavirtusius kunus, į žmogaus pavidalą surinkti, į tą patį kuną, kurį žmogus turėjo savo žemiškojo bandymo dienose. Atgaivink savo tikėjimą į tą musų protui nesuprantamą tiesą ir nepajudinamai josios laikykis, nesirupindamas puikybe išpustų musų dienų mokslinčių pasityčiojimais, kurie kaskart vis naujus užmetimus priešai tikėjimo mokslą išranda. *"Pas Dievą nėra jokio daikto negalimo"* (Luk. 1, 37). *"Palaiminti, kurie neregėjo, o įtikėjo"* (Jon. 20, 29). *"Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis"* (Mat. 24, 35). Kaip baisus turės buti išbudimas tų, kurie savo žemiškojo gyvenimo laiku į prisikėlimą netikėjo! Tada visas pasaulis į skeveldras sugrius su savo tuščiu spindėjimu, ir su savo išsvajota didybe. Tik žmogus gyvena tam, kad butų teisiamas.

O mano Dieve! Tikiu tvirtai, jogei kitados visi žmonės, taip-pat ir aš, ant Tavo balso iš grabų išeis, kad amžinai gyventų. Padidink mano tikėjimą.

PASIRYŽIMAS. Tankiai šiandien su dievotumu pakartosiu Apaštalų tikėjimo išpažinimo žodžius: *"Tikiu į kuno iš numirusių atsikėlimą".*

ANTROS SAVAITĖS PO VELYKŲ ANTRADIENIS.

Garbingai atsikėlusiojo kuno ypatybės.

1. ĮŽANGA. Statyk sau dvasioje sujudinantį atsitikimą, kaip kitados ant Atpirkėjo balso grabai atsidarys ir žmonės iš jųjų pasikels.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, taip gyventi, kad tikėtumeisi, kitados, garbingame kune iš numirusiu atsikelti.

SVARSTYMAS. Kunai Kristuje užmigusiųjų, pagal tikėjimo mokslą, kitadps, antgamtinėje šviesoje atsikels. Šventas Povilas tai aprašo šiais žodžiais: *"Bus pasėtas kunas gendantis, atsikels gi negendantis. Bus pasėtas negarbėje, atsikels gi garbėje. Bus pasėtas silpnybėje ,atsikels gi stiprybėje. Bus pasėtas gyvuliškasis kunas, atsikels gi dvasiškasis kunas"* (1 Kor. 15, 42-44). *"Taip tatai išrinktųjų kunai bus padirbti pagal garbingumą kuno musų Viešpaties Jėzaus Kristaus"* (Phil. 3, 21). — Pirmoji ypatybė tai bus liuosybė nuo kentėjimo su nemirybe ir negedimu. Kiekvienas garbingasis kunas turės pilnybėje visas savo kuno dalis ir sąnarius. Ir šitas kuno stovis niekad daugiau neatsimainys; nes jis bus į nemiringumo kuną apvilktas. Amžinai šviežia, amžinai nauja, amžinai atnaujinanti gyvenimo jiega teka jųjų nariuose, taip jogei jis nei silpnėti, nei sęsti negalės, taip jogei jokia liga, jokis skausmas, jokis vargas ir jokia rupestis neturės ant jojo valdžios. Jis ant visados turi visą gyvenimo stiprybę ir pilną jo gausumą. Todel Slaptingame Apreiškime yra pasakyta: *"Dievas apšluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių ir mirties daugiau nebus, nei dejavimo, nei skausmo"* (Apr. 21, 4). 2. Apsvarstyk kitą garbingųjų kunų ypatybę. Kaip Jėzaus veidas prie Jo atsimainymo, tartum saulė švietė, taip, pagal Išganytojo žodžius: *"Teisingieji Jojo Tėvo namuose šviečia, kaipo saulė"* (Mat. 13, 43). Tautų Apaštalas išreiškia tai žodžiais: *"Bus pasėtas kunas negarbėje, prisikels gi jis garbėje"*. Tasai spindėjimas, toji kunų garbė bus įvairi, pagal kiekvieno nuopelnus. *"Kitokia yra šviesa saulės",* kaip sako Apaštalas, *"kitokia yra mėnesio šviesa, kitokia yra žvaigždės šviesa. Ir žvaigždės viena nuo kitos šviesumu skiriasi. Taip tatai bus ir su numirėlių atsikėlimu"* (1 Kor. 15, 41-42). Čionai Dievas tarp kuno ir dušios padėjo nepermatomąją uždangą, taip jogei męs iš viršujo kuno pavydalo niekad

tikrai negalime spręsti apie vidujį dušios padėjimą. Gražus kunas gali bedievišką dušią savyje talpinti, kuomet sugadytame kune gal gyventi dorybėmis papuošta dušia. Bet kitados tas viskas išnyks. Tada dušia tikrą savo stovį suteiks kunui, taip jogei jis bus tikriausias dušios paveikslas. Kiekviena dorybė, kiekvienas nuopelnas, kiekviena auka, kiekvienas geras darbas, kurį žmogus čia ant žemės atliko, bus išreikštas, ypatingu gražumu, ypatingu kuno spindėjimu. Kaip tat spindės Šventųjų kunai, kaip nepalyginamai gražus yra amžinai palaimintosios Panos kunas !

PRITAIKYMAS. Spindėjimo laipsnis, kuris kitados prie atsikėlimo ir per visus amžius tavo kuną apdengs, prigulės nuo padoro gyvenimo, kurį tu čia vedei. Jei tu savo kuną čionai aštria drausme, taip sakant, priverti Viešpaties jungą nešti, kiltaširdingai neturto ir atsižadėjimo keliu eiti ir noriai gyvenimo kentėjimus priimti, tai jis kitados švies įstabia gražybe. Visi maži apsimarinimai, kuriuos tu sau ant žemės iš Jėzaus meilės padarai, nors ir nieks nebutų jųjų liudininku, paskutinėje dienoje prieš visą pasaulį bus kaip žėrintieji brangus akmenįs, kurie puoš tavo garbingąjį kuną. Šita mintis palaikė kankintinius, kada juos budeliai žiauriausiu budu kapojo. Ta pati mintis vertė Šventuosius, jųjų žemiškojo bandymo dienose, padaryti savo kunus dalininkais skausmų ir kentėjimų jų dieviškojo Atpirkėjo. Jie sakė su Apaštalu: *"Jei męs su juo kenčiame, tai su juo ir išaugštinti tapsime"* (Rym. 8, 17).

O mano garbingasis Atpirkėjau! Kaip garbingą likimą Tu mums kitados parengsi, jei mes čionai busime Tavo ištikimi mokytiniai. Pastiprink mane savo malone, kad aš kiltaširdinga savo gyvenimo auka rimtai darbuočiaus dėl busimosios savo kuno garbės.

PASIRYŽIMAS. Mintimi apie busimąją atsikėlimo garbę ragįsiu save gyvenimo kryžius su noru priimti.

ANTROS SAVAITĖS PO VELYKŲ TREČIADIENIS.

Garbingai atsikėlusiojo kuno ypatybės. (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Apsvarstyk da sykį gyvu tikėjimu sujudinantį numirėlių atsikėlimą, kad pažintumei įstabią atmainą, kuri su teisingųjų kunais įvyks.

2. ĮŽANGA. Prašyk Viešpaties, kad šiuomi apmąstymu prie gero pasiragintumei.

SVARSTYMAS. 3. Šventas Povilas aprašo trečiąją garbingųjų kunų ypatybę žodžiais: *"Bus pasėtas kunas silpnybėje, atsikels gi jis stiprybėje".* Mąstydami apie garbingai atsikėlusįjį kuną, męs turime prašalinti nuo jo viską ,kas čionai ant žemės kame nors galėjo sutrukdyti jo pajiegų ir gabumų vartojimą. Kokius norint žmogus ant žemės butų turėjęs kuno nepriteklius ir ydas, kokiame norint metų amžiuje butų numiręs, ar kaipo silpnas vaikelis, arba be pajiegų senelis, jo kunas atsikels augščiausiame išsivystymo laipsnyje, pilnoje visų savo sąnarių stiprybėje, taip, jogei kiekvienas iš jų savaime ir visose savo ypatybėse taip bus nuo ydų liuosas, taip savyje bus gerai sustatytas, jogei turės buti pavadintas tobulu. Šventas Augustinas sako: "Teisingųjų kunai atsikėlime iš numirusių bus be taško, be ydos, be nepritekliaus ir be silpnybės". Dėlei šito ypatingojo pažymėjimo palaimintieji sugebės pilnai, pagal savo pamėgimą, savo kunus su lengvumu ir greitumu valdyti. "Kur tik dvasia norės, tenai kunas tuojaus bus", kaip Šventas Augustinas rašo. 4, Paskutiniąją garbingojo kuno ypatybę Šventas Povilas taip aprašo:

"Bus pasėtas gyvuliškasis kunas, atsikels gi dvasiškasis kunas". Šitą ypatybę dvasiškieji mokytojai įvairiais budais išaiškina. Nereikia suprasti taip, kad buk kuno prigimimas taptų esybiškai atmainytas ir, taip sakant, dvasioje pranyktų. Tokiu budu, ištikro, negalima butų apie kuno iš numirusių atsikėlimą nei kalbėti. Kunas pasiliks kunu, įgys didesnį lengvumą ir gabumą perdėm pereiti kiekvieną daiktą, taip kaip garbingai atsikeldamas Išganytojas išėjo iš uždaryto grabo ir prie užrakytų durių savo mokytinių tarpe atsistojo. Bet prie kuno dvasiškumo bus tas ypatingai priskaityta, jogei tada daugelis nepriderančių palinkimų ir žemių geidulių, kuriuos gimtoji nuodėmė į musų kuną įnešė, ir kurie tiek daug sunkenybių dvasiškame gyvenime pridaro, visiškai išnyks. Vis, kas tik gyvuliško, jame numirs, taip jogei jis nieko geiduliško ir kuniško netrokš, bet tik augstesnės ir kaltesnės rųšies troškimams bus prieinamas. Tai nurodo Atpirkėjo žodžiai: *"Teisingieji po atsikėlimo iš numirusiųjų bus lygus aniolams"* (Luk. 20, 36).

PRITAIKYMAS. Mąstyk apie tai ir tu kada jausi, ką tautų Apaštalas taip skaudžiai apverkia žodžiais : *"Jaučiu kitą įstatymą savo sąnariuose, kuris priešinasi mano dvasios įstatymui ir mane nelaisvėje laiko po nuodėmės įstatymu, kuris yra mano sąnariuose"* (Rym. 7, 19). Kariauk drąsiai ir nuolatai priešai nepriderančius tavo kuno geidulius ir ramink save mintimi, jogei karė tik trumpą laiką tęsa. Su paskutiniu širdies suplakimu ir paskutinė karė bus iškariauta. Paskui ateis amžinas atsilsys ir amžina ramybė. Savo garbingai atmainytame kune neatrasi mažiausio priešingumo. Jis prisigers dangiškąja gėrybe ir toji laimė amžinai tesės. Toks tatai bus galutinas nuodėmės išnaikinimas ir to viso vargo, į kurį jinai mus įtraukė. Kaip ilgėjosi Šventas Povilas tos paskutiniosios pergalės! Jis šaukė: *"Kas mane išgelbės iš kuno tos mirties"* (Rym. 7, 24).

“Trokšdamas buti išrištas ir buti su Kristumi. Kaip tas man butų daug geriau!” (Phil. 1, 23).

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Suteik man drąsą ir pajiegą karėje su žemais mano kuno palinkimais ir geiduliais . Viltimi paskutiniojo pergalėjimo palaikyk mane, kad mirdamas su Šventu Povilu galėčiau sušukti: “Gerą karionę kariavau” (2 Tim. 4, 7).

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimjsiu tą teisybę, jogei mes čionai turime kariauti ir pergalėti, kad kitados pergale džiaugtis galėtume.

ANTROS SAVAITĖS PO VELYKŲ KETVIRTADIENIS.

Kame yra dieviškosios dorybės meilės esybė?

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau garbingai atsikėlusį Išganytoią, kaip, Jis, savo atvirą Širdį rodydamas sako: “Šitai, aš užrašiau tave savo Širdyje”.

2. ĮŽANGA. Prašyk kad augtumei dieviškoje meilės dorybėje.

SVARSTYMAS. Dieviškoji meilės dorybė yra butina amžinosios laimės išlyga. Todėl Šventas Jonas rašo: *“Kuris nemyli, pasilieka mirtyje”* (1 Jon. 3, 14), tat amžinai atskirtas nuo Dievo. Kame yra šitos dieviškosios dorybės esybė? Ji nesiranda atsimainančiuose žmogaus jausmuose, bet ištikimame atsidavime Dievui, aiškiai išreikštoje valios pakraipoje, per kurią žmogus augščiau stato Dievo prietelystę ir Jo pamėgimą už kiekvieną žemiškąjį gerą, stengdamasis tam Dievui kaskart labiau patikti, Jam kaskart labiau panašesniu tapti ir kaskart vis didesnį su Juomi susivienijimą pasiekti. Ji yra veiklus musų valios prisirišimas prie Dievo, ne toks prisirišimas, kokį kunu atjaučiame, kaip prisirišimas iš giminystės pa-

einantis, bet toks, kuris iš gyvo tikėjimo išeina, ir jame savo stiprybę ima, kuris darbais apsireiškia, ir musų pasielgimams duoda antspaudą, jogei jie paeina iš troškimo Dievui patikti. Jei musų siela yra nuolat apimta mintimi, geriaus visko atsižadėti, viską kentėti, nei kaip savo valia priešingai Dievo valiai pasielgti, jei ji Viešpačiui Dievui palieka pirmąją vietą visuose savo noruose ir troškimuose, tada ji turi tvirtą meilę, kurią mes vadiname dieviškąja meilės dorybe. Ji neturi savo šaknies kune ir kraujuje; ji yra liuosas žmogaus Dievui atsidavimas. — Beto yra da kita jausmais atjaučiamoji Dievo meilė. Jinai yra džiaugsmingo užsidegimo jausmas, kuris visą musų prigimimą apima ir prie Dievo patraukia, kaip tankiai atsitikdavo su šventu Pranciškumi iš Assyžiaus. Ji yra neapsakomai suraminanti, ir toje valandoje, kada ji yra, žmogui darosi lengvu daiktų atiduoti didelę ir karžygišką auką Viešpačiui Dievui. Ji yra gryna dieviškosios gėrybės dovana ir retai ilgai tęsa. Kartais joje gal buti daug prigimto jausmo, ypatingai pas minkštos širdies asmenis; tada ji mažai turi vertės. Todėl neišmintinga butų spręsti pagal tokius jausmus ,ar ištikro Dievą myli. Tokia jausminga meilė visai nėra Dievo prisakyta. — Tvirta meilė, kuri talpina dieviškosios dorybės esybę ir žmogaus valią su Dievu suvienija yra dovana Šventosios Dvasios, kuri mums suteikia tam tikslui antgamtinį prisiruošimą. Šventas Povilas rašo: *"Dievo meilė yra išlieta musų širdyje per Dvasią Šventą, kuri yra mums duota"* (Rym. 5, 5). Ji, šventame krikšte, sykiu su pašvenčiamąją malonę, įsodina į musų širdį ir šitos dieviškosios dorybės daigą, t. y. suteikia Ji mums tą tęsantį, antgamtinį palinkimą ir lengvumą visomis musų dušios jiegomis apimti Viešpatį Dievą ir Jam visiškai atsiduoti. Šitą antgamtinį palinkimą žmogus turi išauklėti su pagalba veikiančiosios malonės. Taip tatai įpiltoji dorybė taps dorybe asmeniškai nuo-

pelninga ir vaisinga. Ji yra neatskiriamai sujungta su pašvenčiamąja malone. Todėl, pašvenčiamosios malonės netenkant ir ji sykiu tampa pražudyta ir Atgailos Sakramente Šventoji Dvasia ją išnaujo suteikia.

PRITAIKYMAS. Todėl tu neturi jokios priežasties nerimauti, jei meilės prie Dievo nejauti, jei kartais išrodo, jogei visai esi atšalęs prie Dievo ir visų dieviškųjų daiktų. Ištirk save tada ,ar ištikro esi pasiryžęs geriau iškęsti viską, net ir sunkiausius daiktus verčiau atsižadėti visko ant žemės, nei kaip atviromis akimis pasipriešinti aiškiai pažintai tavo Dievo valiai. Jei tokį pasiryžimą savyje atrandi, tada ramiai ranką ant savo širdies padėjęs, gali su Šventu Petru pasakyti: *"Viešpatie tu viską žinai; tu žinai, jog aš tave myliu"* (Jon. 21, 17). Jei tatai kasdieninis gyvenimas liudija apie šito tavo pasiryžimo tikrumą, tada susiraminęs gali stoti savo Išganytojo akise.

O Dvasia Šventoji! Dėkoju Tau, jogei ir man suteikei dangiškąją dieviškosios meilės dovaną. Padėk dabar man, kad šitoji dorybė mano širdyje kaskart labiau stiprėtų ir mano kasdieniniame gyvenime apsireikštų.

PASIRYŽIMAS. Tankiai dienoje meilės aktus darysiu, visa širdimi kalbėdamas: *"Mano Dieve ir mano viskas!"*

ANTROS SAVAITĖS PO VELYKŲ PENKTADIENIS.

Priemonės Dievo meilėje augti.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei dieviškasis Atpirkėjas iš Švento Namelio altoriuje taria į tave tuos žodžius: "Mano Sunau, dovanok man savo širdį" (Priež. 23, 26).

2. ĮŽANGA. Prašyk pas Viešpatį tikrojo Dievo meilės aukso.

SVARSTYMAS. Dvasiškieji mokytojai įvairias paduoda priemones, kad dieviškoje meilės dorybėje padarius pažangą. 1. Pirmoji primonė yra tai nuolata, nesiliaujanti malda dėl įgijimo tos brangios dangiškosios dovanos. Pats Viešpats slaptingame Apreiškime sako: *"Patariu tau, idant pirktumėt nuo manęs aukso ugnyje išmėginto"* (Apr. 3, 18). 2. Antroji priemonė yra tai stropus ir rimtas apmąstinėjimas tų teisybių, kurios žadina mumyse Dievo meilę. Kaip visoms dorybėms, tai taip-pat ir meilės dorybei, gyvas tikėjimas yra tai dirva, kurioje ji vien tik auga ir tarpsta . Jis mus mokina Dievą pažinti ir atidengia musų akims kaskart naujas priežastis, kurios turi mus uždegti prie Dievo meilės. Šv. Jonas rašo: *"Kas Dievo nemyli, tas Jo nepažįsta"* (1 Jon. 4, 8). Tikėjimas mus mokina, jogei Dievas kiekvieną iš mus neapsakomai myli, jogei Jis mus labiau myli už visus kitus regimojo pasaulio sutvėrimus sykiu paimtus, kadangi mes Jo panašumą, Jo paveikslą ant savęs nešiojame. Jis mus amžina meile myli, pagal Jo paties žodžius: *"Amžina meile tave numylėjau"* (Jer. 31, 1). Jis mus myli gryniausia meile; nes Jis iš mus negali sau jokios naudos turėti. *"Mylėkime Dievą",* šaukia Šv. Jonas, *"nes Dievas mus pirmiau numylėjo"* (1 Jon. 4, 19). Jis mus myli dosniausia meile, nes Jis mus, neveizint į musų nedėkingumą, apipila geradarybėmis. Ar šita mintis neturi mus pripildyti širdingiausia Dievo meile? Tikėjimas, toliaus, nurodo mums žmogumi tapusįjį Dievą ir Jojo meilės perteklių taip gyvenime, kaip mirime. Ant galo parodo jis mums Dievu je augščiausiąją, gražiausiąją, meilės verčiausiąją gėrybę, kuri suvienija savyje viską, kas turėtų mus meile uždegti. Todėl karališkasis Pranašas sako: *"Apmąstyme dega ugnis* (dieviškosios meilės)" (Ps. 38, 4). 3. Tolimesnė priemonė yra ištikimas auklėjimas dievotumo į Švenčiausiąjį Sakramentą. Jis yra dieviškosios mei-

lės židinys, kurį dieviškasis Išganytojas pastatė musų viduje, kad šaltas musų širdis uždegtų meile. Niekas dieviškojo meilėje neauga, kas dėl paslėptojo altoriuje Dievo yra abejutiškas. 4. Kita da priemonė yra širdingas dievotumas į Švenčiausiąją Paną, kuri yra pavadinta gražiausios meilės Motina. Ji pati Trejybėje vienąjį Dievą myli labiau už visus sutvėrimus sykiu paimtus. Todėl ji, iš to neišsemiamo savo mylinčios širdies turto, suteikia tiems visiems, kurie ją širdingai gerbia. 5. Da tolimesnės priemonės yra kiekvienas kantrybės aktas, kurį tu dėl Dievo atlieki.

PRITAIKYMAS. Šitos priemonės parodo tau kelią, kaip augti diena iš dienos dieviškoje meilės dorybėje. Vartok tat jąs ištikimai ir nuolatai. Kasdien prašyk tos Dievo dovanos ir stropiu Dievo gerumo ir meilingumo apmąstinėjimu stengkis kaskart iš naujo dieviškosios meilės ugnį savyje uždegti. Toliau, didžiausiąjį dieviškosios meilės paminklą, Švenčiausiąjį Sakramentą, padaryk savo dievotumo vidumi; nes iš tenai išeina spinduliai, kurie uždega šaltą žmogaus širdį. Kiekvienas dievotas aplankymas, kurį tu koplyčioje atlieki, padidįs tavyje meilę. Ant galo, prašyk kasdien tavo dangiškosios Motinos, kad augtumei toje dorybėje, kuri yra pavadinta visų dorybių karaliene.

Ateik, Šventoji Dvasia, pripildyk savo tikinčiųjų širdis ir Tavo meilės ugnį jose uždegkie!

O Jėzau! duokie meilę man,
Kad mylėčiau Tave daugiau.
Ją duodams, viską duosi man,
Nes nieko nėr brangesnio Tau.

O Jėzau! garbinu Tave,
Ir myliu kas valanda.
Tą meilę didink pas mane,
Širdis jos trokšta visada.

PASIRYŽIMAS. Ištikimu paduotųjų priemonių sunaudojimu stengsiuosi kasdien tikroje Dievo meilėje augti.

ANTROS SAVAITĖS PO VELYKŲ ŠEŠTADIENIS.

Tikrosios Dievo meilės ženklai.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis garbe šviečiantį Atpirkėją, kaip Jis iš altoriaus į tave šaukia: "Atėjau ugnį siųsti ant žemės; ir ko gi noriu, jei ne to, kad degtų?" (Luk. 12, 49).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad galėtumei teisingai pasakyti: "Viešpatie! Tu žinai, jog aš Tave myliu" (Jon. 12, 17).

SVARSTYMAS. Dieviškoji meilės dorybė nėra tai koks jausmas, kurį mes galime savyje atjausti arba patirti. Todėl vienas svarbiausių klausymų yra: "Ar teisingai aš turiu tikrą Dievo meilę, ar save apgaudinėju?" Taigi dieviškasis Atpirkėjas nepamiršo palikti, musų suraminimui, kai- kurių nurodymų, iš kurių, su didžiausiu į tiesą panašumu, mes galėtume pažinti, jogei Dievą teisingai mylime. Jis meilę prilygina prie ugnies. Todėl teisingai sakome: jei meilė lyginasi ugniai, tai ir visos ypatybės, nuo ugnies neatskiriamos, turi, augštesnėje prasmėje imant, atsirasti ir meilėje. Gi ugnis turi tris ypatybes: 1. *Ji sunaikina ir sudegina medžiagos didžiumą.* Ką tik prie ugnies priartiname, ji tuojaus tą pastveria ir veikia, kol visos svetimos medžiagos iš jo neprašašalina ir į ugnį neatmaino. Taip yra ir su dieviškosios meilės ugnimi. Jei ji mumyse dega, tai ji nenuils, kol nesudegys ir nesunaikys mumyse to visko, kas Viešpačiui Dievui nepatinka. Toks Dievui nepatinkantis daiktas yra nuodėmė ir kas tik jos laikosi. Tikros meilės yra ženklas, jogei ji kaskart išnaujo širdin-

gai ir ištikimai aprauda kai-kuriuos praėjusiojo gyvenimo nusidėjimus ir išreiškia už juos Dievui savo širdies skausmą. Atgailojančios sielos yra visuomet mylinčios sielos. Meilės taip-pat yra ženklas,' kad ji turi giliausią pasibjaurėjimą kiekviena liuosos valios nuodėme ir už jokią kainą nenorėtų atviromis akimis Dievo rustinti. Jos ženklas yra nuolatos kariauti su nuodėmingais širdies palinkimais ir juos prašalinti, kaipo svetimą medžiagą, kuri širdžiai nepriklauso. Jos, ant galo, yra ženklas, pasauliui, kaipo Dievo priešui, uždaryti savo širdį. 2. *Antroji ugnies ypatybė yra ta, jogei ji pati save sunaikina.* Tas pats ir antgamtinei meilės dorybei tinka. Ji pati save sunaikina, kuomet pati savaime mus verčia kasdien auką daryti Dievui. Jos tikslas yra artimiausias su Dievu susivienijimas ir Jam nepadalintas atsidavimas. Tečiaus koliai keliauja ji bandymo pakalnėje ir to tikslo da nepasiekė ,iki toliai ji yra kentėjimo padėjime ir, tartum, išmaldomis gyvena. Ji save verčia Augščiausiąjam kasdien aukas daryti ir šitaip savo troškimui, Dievui patikti, išreiškimą suteikti. Ji pati save sunaikina pirmiausia tuomi, kad kiltaširdingu savęs atsižadėjimu noriai priima kentėjimus ir priešingumus kasdieninio gyvenimo, ir toliau tuomi, jogei prideda kasdien iš savo pusės liuosos valios aukas. Todėl Šv. Teresė gražiai išsireiškia: "Arba kentėti, arba mirti". 3. *Trečioji ugnies ypatybė yra ta, jogei platina aplink save šilumą.* Ką gi kita galėtų tas ženklinti, jei ne tai, jogei tikrai mylintis stengiasi uoliai ir kitus Dievo meile uždegti? Meilė, yra visuomet uolumo pilna.

PRITAIKYMAS. Bandyk save pagal tas tris ypatybes, ar ištikro gali apie save pasakyti, jogei tu, Viešpatį, tavo Dievą, myli. Laimė tau, jei tąsias ypatybes savyje atrandi. Tu turi tada didžiausią turtą, kurį žmogaus širdis čionai galėtų turėti. Tuomi turtu tu gali sau nusipirkti puikiausią vainiką

ateityje. Auklėk tat savyje atgailos dvasią ir neapykantą kiekvienos, liuosa valia paildomos, nuodėmės. Nekęsk savo širdyje nieko, kas Dievui nepatinka. Vesk ištikimai ir noriai, dėl Dievo, pasiaukavimo gyvenimą, kurio reikalauja tavo luomas ir pašaukimas. Tokios aukos yra tai meilės balsas ir sykiu taip-pat priemonė, uždeganti kaskart didesnę meilę. Kuomi aliejus yra lempai, tuomi aukos yra meilei. Stropiai taip-pat ir tuomi rupinkis, kad žodžiu ir pavyzdžiu pelnytumei kitų širdis dėl Dievo.

O mano dieviškasai Atpirkėjau, Tu meilės Karaliau! Padėk man, kad aš Tau kasdien čionai duočiau ištikimos ir neatmainomos meilės priparodymus, kad Tu mane kitados pripažinti galėtumei, kaipo savo tikrą ,vertą vaikelį. Paimk nuo manęs viską, tik duok man savo meilę .

PASIRYŽIMAS. Noriu kasdien duoti Viešpačiui mano meilės priparodymus.

TREČIAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

Švento Juozapo Globos Šventė.

Šventas Juozapas — musų ištikimasis Apgynėjas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šv. Juozapą, jo dangiškoje garbėje, kaip jis savo galingu užtarymu, didelę Dievo šeimyną dabar ant žemės saugoja.

2. ĮŽANGA. Prašyk Švento Juozapo, kad ir tave savo yatingon globon paimti teiktųsi.

1. PUNKTAS. Šv. Juozapas — ištikimiausias Bažnyčios Apgynėjas čionai ant žemės.

SVARSTYMAS. Kaip Šv. Juozapas buvo paskirtas, savo žemiškame gyvenime buti Šventosios Šeimynos sargu ir apginėju, tai jis ir dabar yra galingas apgynėjas didžios šeimynos ant žemės, vienos

tikros Bažnyčios, kurioje jo dieviškojo Auklėtinio išganomo darbas yra toliau daromas, kuriame valdo Marija, kaipo malonių tarpininkė. Toliaus, kaip Jis kitados su širdingiausia meile, su didžiausiu rupestingumu, su pilniausiu atsidavimu rupinosi tais, kurie dangiškąjam Tėvui, tarp visų sutvėrimų buvo brangiausi, tai yra žmogumi tapusiuoju Dievu ir Jo Šventąja Motina, taip ir dabar jis turi tą meilę ir rupestingumą apie Bažnyčią, kuri Dievui yra mieliausia ir brangiausia ant žemės, kaipo Jojo Viengimio Sunaus tvarinys, kurią Jis savo krauju įsteigė ir kuri yra įstabiausias Šventosios Dvasios malonės darbas. Pagalios, kaip Šventas Juozapas, kitados, buvo papuoštas, gausiausiu saiku visų malonių ir dovanų, kurios jam pagelbėjo jojo kiltą pareigą tobuliausiu budu pildyti, taip ir dabar, danguje, prie Dievo sisto, turi tokią galybę, tokią įtekmę, jogei jis, kaipo neregimas karžygis, gali jai tą visą pagelbą suteikti, kurios ji reikalauja viršujuose dalykuose, kad savo uždaviniui pasiliktn visapusiškai ištikima.

PRITAIKYMAS. Tat Šv. Juozapas yra teisingai gerbiamas' ir garbinamas, kaipo visos Katalikų Bažnyčios Apgynėjas, kadangi jis, prie Dievo sosto, jąją užstoja visa savo įtekme. Tosios globos dalininkai yra visi ištikimi Bažnyčios vaikeliai, kurie yra gyvos dieviškojo vynmedžio šakelės. Atsimink tankiai tą kiltą Švento Juozapo pareigą ir pavesk jam širdinga malda Bažnyčios reikalus, ypatingai musų dienose, kuriose yra taisoma tiek daug persekiojimų regimąjai Dievo Karalijai. Kaip jis, kitados, apsaugojo Šventąją Šeimyną nuo Erodo žabangų, taip ir dabar, jei Bažnyčios vaikeliai kreiptųsi prie jo su kudikiškų pasitikėjimu, jis saugotų Petro laivelį ant banguojančių jurių ir ant tuščio apverstų priešo pasikėsinimus.

O Šventas Juozapai! Sveikinu tave, delei kiltos tavo pareigos, kaipo Jėzaus Kristaus Bažnyčios Apginėją ant žemės. Todėl prašau tavęs, saugok Baž-

nyčios vaikelius, kad jie stovėtų tikėjime nepajudinamai tvirtai.

2. PUNKTAS. Šventas Juozapas — ištikimiausias Bažnyčioje Vienuolijų apginėjas.

SVARSTYMAS. Kaip Bažnyčia savo visumoje, taip ir kiekviena skyrium vienuolinė šeimyna Bažnyčioje yra ir turi buti paveikslas Šventosios Šeimynos Nazarete, kurios globa, kitados, buvo pavesta Šv. Juozapui. Jėzus, jojo dieviškasis Auklėtinis gyvena viduje vienuolinės šeimynos, kuri stropiai, stengiasi sekti dieviškojo Išganytojo ištikimą maldos ir darbo gyvenimą, mažame Nazareto namelyje. Ir Marija, palaimintoji Viešpaties Motina, užima kiekvienoje Vienuolinėje Šeimynoje garbingąją vietą. Todėl uoliai Vienuolinei Šeimynai Šv. Juozapas taip-pat reiškia visą savo meilę ir visą savo rupestingumą. Jis ją saugoja bedieviškojo pasaulio tarpe, kad ji tesėtų tikroje dvasioje. Jis, savo galingu užtarymu laiko toli nuo josios, visus gręsiančius pavojus, arba įgyja jai malonę, kad be skriaudos iš jųjų išeitų. Ypatingai jis ją užstoja žemiškose sunkenybėse.

PRITAIKYMAS. Džiaugkis, jogei ir tu esi šventos Vienuolinės Šeimynos narys ir todėl turi teisę prie Švento Juozapo užtarymo ir jojo meilingos pagelbos. Tat laikykis kudikiška viltimi to garbingojo Patrijarko.

O Šventas Juozapai! Dėkoju tau už galingąją globą, kurią tu teikeisi reikšti musų mylimajai Kongregacijai, iki šioliai, taip gausiu saiku. Padėk mums, idant mes ir dabar, ištikimu gyvenimu tosios globos, vertais taptume.

PASIRYŽIMAS. Uoliai auklėsiu dievotumą į Šventą Juozapą.

TREČIOS SAVAITĖS PO VELYKŲ PIRMADIENIS.

Šventas Juozapas — ištikimo, darbštaus gyvenimo pavyzdys ir globėjas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis Šventą Juozapą, kaip jis Nazarete uoliai atlieka dailydės darbą ir jį pašvenčia ištikima malda.

2. ĮŽANGA. Prašyk jo, kad jis tave teiktųsi įvesti į teisią darbštaus gyvenimo dvasią.

SVARSTYMAS. Šv. Juozapas vedė Nazarete darbščiausią gyvenimą. Tečiau jis dirbo ne pagal upą, pasirinkdamas darbus, kurie atsakytų jo skoniui ir gabumams. Prie savo įstabiai augštų dorybių ir neabejotinai didžių talentų, kuriuos turėjo, jis galėjo atlikti tokius darbus, kurie butų atkreipę į jį visų atidą. Žmogiškai kalbant, tas net butų geriau išėję. Jam tečiau tokia mintis buvo tolima. Pas jį tik viena buvo taisyklė, kuri pasielgimą tvarkė, tai dangiškojo Tėvo valia. Dievas norėjo, kad jis atlikinėtų paprasčiausius darbus, kurie pasaulio akyse buvo ne svarbus ir paniekinti, kad jis praleistų savo žemiškąjį gyvenimą kaipo prastas darbininkas. Paklusnus šitam Augščiausiojo norui, jis stovėjo prie savo varstoto nuo ryto iki vakarui. Šitaip jis visai išėjo iš svieto akių, gyvendamas da vietoje, kuri visų buvo niekinama. Kas gi atkreipė akis į jįjį užimtą paprasčiausiais darbais? Kas jam stebėjosi ir jį gyrė ? Tečiau į tą viską jis nepaisė. Užteko jam daryti tai, ką Dievas nori. Jis buvo įsitikinęs, jogei tasai savo vietą pilnai užima, kas atlieka pavestus sau nuo Dievo darbus ištikimai ir sąžiningai. Tame prastame darbininko gyvenime jis pasiliko, iki koliai jo Viešpats nepašaukė pas save.

Kad darbas ištikro patiktų Viešpačiui ,tai reikia kad greta jo eitų malda, kad darbas butų malda pašvęstas ir užvaisintas. Šventas Juozapas tai darė to-

buliausiu budu. Malda ištikimai sekė jo darbštų gyvenimą. Jau pažiurėjimas į dieviškąjį Vaikelį, kuris šalę jo dirbo, buvo jam nuolatas paraginimas prie maldos. Taip tatai malda pašvęsdavo jojo intenciją prie darbo ir ją nuolat laikydavo pakreiptą į Dievą. Malda pelnydavo jo darbams palaiminimą iš augštybės, kuris palaikydavo jį visuose varguose ir sunkenybėse ir padėdavo jam visus, net ir mažiausius darbus sąžiningai atlikti. Taip tatai Šv. Juozapas yra Globėjas pašvęstojo Dievuje ir per Dievą darbo.

PRITAIKYMAS. Kaip pamokinantis yra šitas didžio švento Patrijarko pasielgimas Nazarete! Tat mylėk darbą; nes žmogus dėl darbo yra gimęs. Tinkamu budu atliktas jis yra apsisaugojimo ir pasišventimo priemonė. Tečiau tegul paklusnumas tavo darbams vadovauja; tada busi tikras, jogei Dievo pildai valią ir savo ištikimu, darbščiu gyvenimu užsipelniji garbingą vainiką kitame pasaulyje. Ką tau nurodo Dievo valia, kuri vyresniųjų surėdimais apsireiškia, tą ištikimai ir sąžiningai išpildyk, o dėl Dievo gana padarysi. Tankiai atsimink Švento Juozapo pavyzdį, kurs savo darbščiame gyvenime yra nepalyginamasis pavyzdys. Jis dirbo tobulo paklusnumo dvasioje ir kiekviename darbe, jis buvo ypatingai ištikimas ir sąžiningas. Taip-pat neužmiršk, jogei, darbas ir malda turi ranka rankon eiti. Malda turi tavo intenciją, įvairiuose darbuose, apsaugoti nuo netinkamų priemaišų, kad jie butų pašvęsti vien tik Viešpačiui Dievui. Malda, toliau, turi juos padaryti nuopelningais amžinybei, palaiminančiais tau ir tiems, su kuriais gyveni. Ištirk dabar save, ar tu rimtai stengiesi pašvęsti savo darbštų gyvenimą, Švento Juozapo pavyzdžiu.

O Šv. Juozapai, tu nepalyginamasai ištikimo, darbštaus gyvenimo paveiksle! Išmelsk teisią dvasią ir mano darbams, kad juos Viešpats paskaitytų tinkamais amžinybei.

PASIRYŽIMAS. Rytmetyje padarysiu intenciją suvienyti savo darbus su Švento Juozapo darbais Nazarete.

TREČIOS SAVAITĖS PO VELYKŲ ANTRADIENIS.

Šventas Juozapas — laimingos mirties globėjas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šventą Juozapą ant jojo mirties patalo, kaip jis, ant Jėzaus rankų, atiduoda savo dušią.

2. ĮŽANGA. Prašyk jo, kad tau išmelsti teiktųsi laimingos mirties malonę.

SVARSTYMAS. Šventas Juozapas gyveno mažame Nazareto namely, artimiausiuose santykiuose su Jėzumi, savo dieviškuoju Auklėtiniu. Tame šventame Namelyje, į kurį dangiškasis Tėvas su didžiausiu maloningumu savo akis atkreipdavo, kuriame dangaus aniolai neregimai gyveno, užbaigė garbingasis Patrijarkas savo žemiškąjį gyvenimą. Kad tokiame name buvo gerai mirti, tai tą mes visi suprantame. Niekas, kas nebuvo šventa negalėjo peržvelgti per tos šventyklos slenkstį. Tenai nebuvo vietos baimei ar neramybei, dvasios nupuolimui ar nedrąsai, nebuvo ten vietos smarkioms karėms ar audroms. Visame jautėsi saldžiausia Dievo ramybė ir mirtis buvo tartum paskutinis prietelystės ir meilės pasibučiavimas, kurį Trejybėje Dievas ant Švento Juozapo lupų atspaude. Išskiriant laimingąjį palaimintosios Dievo Motinos užmigimą, nei viena mirtis nebuvo taip rami, taip laiminga, kaip Švento Juozapo mirtis. Jis numirė po Jėzaus akimis, ant Jojo rankų. Kaip širdingai jis savo globiamąjį, dieviškąjį Sunų mylėjo, kaip ištikimai Jį saugojo Jo kudikybės metuose, kaip nenuilstančiai dėl Jojo dirbo, kaip sąžiningai prašalindavo viską, kas jųjų gyvenimo ramybę butų galėję su-

gadyti! Jis pats save užmiršdavo, kad tik dėl Jėzaus ir Marijos gyventų. O Jėzus? Jis žiurėjo į Šventą Juozapą, kaipo į regimąjį savo dangiškojo Tėvo vietininką ir nuo pradžios jam reiškė didžiausią pagarbą ir širdingiausią meilę. Kas tad galėtų įsivaizdinti, kaip dieviškasis Auklėtinis meiliai rupinosi savo auklėtoju tėvu, kada prisiartino jojo gyvenimo vakaras? Kaip įstabiai Jis jį ramino ir drąsino, kaip noriai jam kiekvieną patarnavimą suteikė, kad jam perėjimą į kitą pasaulį palengvintų ir pasaldintų! Kaip Šventas Juozapas kitados šale mažo Kudikio Jėzaus ištikimai stovėjo, kad sunkenybes ir vargus Jam palengvintų, taip dabar Atpirkėjas norėjo širdingiausiu rupestingumu tukstančiais kartų atlyginti savo Šventam Globėjui tuos patarnavimus. Taip tada Šventam Juozapui ypatingu budu tinka tie šventa Rašto žodžiai: *"Brangi yra Viešpaties akyse teisingųjų mirtis"* (Ps. 115, 15).

PRITAIKYMAS. Ar gi tasai, kuris taip teisingai numirė, nesinaudos dabar visa savo įtekme danguje, kad savo myletiniams tolygią mirtį išprašytų? Kas gi geriau už jį galėtų pelnyti tas visas malones, kurios mums mirtį palengvintų ir pasaldintų? Prašyk jo kasdien, kad jis paimtų į savo rankas rupestį tavo mirties valanda ir toje svarbioje valandoje tau laimingai pagelbėtų. Prašyk jo, kad jis, pas savo garbingąjį Auklėtinį, dieviškąjį Sunų, tai išmelstų, kad ir Jis pats, savo rupestinga meile, stovėtų prie tavo šono, dėl tavo suraminimo, kada tu kariausi su mirtimi. Bet kad butumei vertas tokios laimės, turi dieviškąjį Atpirkėją tikrai ir ištikimai mylėti, kol esi sveikas, kaip Šventas Juozapas darė. Meilė suriša širdis ir laiko jąs vienybėje net mirties valandoje. Todėl turi Šv. Juozapą sekti da ir tame, kad mieliausiu budu rupintumeisi dieviškuoju Atpirkėju. Šv. Globėjas auklėjo, rėdė, maitino dieviškąjį Vaikelį ir rupinosi Juomi su neišsemiama meile. Ka-

da gi jis apsirgo, atsilygino jam Jėzus tukstanteriopai. Ir tu meiliai rupinkis dieviškuoju Išganytojumi, kada Jis prieš tave stoja asmenyje neturtingųjų ir ligonių, apleistųjų vaikelių ir nelaimingųjų. Tikrai tada, Šventam Juozapui užtariant, neregimai pribus Atpirkėjas prie tavo lovos ir meiliausiu budu užsiims tavimi kada artysis tavo pabaiga. — *"Tegul miršta mano dušia teisingųjų mirtimi ir tegul mano pabaiga bus panaši jųjų pabaigai"* (Nm. 23, 10).

O Šventas Juozapai! Prašau tavęs, dėlei ypatingojo pažymėjimo, kuris tau teko, kad užsiimtumei manimi gyvenime ir mirime, kad aš kitados su tavimi galėčiau Trejybėje vienąjį Dievą už viską gera amžinai garbinti ir laiminti.

PASIRYŽIMAS. Apsirenku Šventą Juozapą mano mirties valandos Globėjumi ir kasdien nužeminta malda jo prašysiu, kad turėtų rupestį mano pabaiga.

TREČIOS SAVAITĖS PO VELYKŲ
TREČIADIENIS.

Šventas Juozapas — laimingos mirties globėjas. (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Vėl statyk sau dvasioje Šventojo Juozapo mirimo valandą ir palaimintąją Viešpaties Motiną, kaip ji jam meiliausiu budu patarnauja.

2. ĮŽANGA. Prašyk jo, kad jis ir tau teiktųsi išmelsti Švenčiausios Panos pagelbą, paskutinėje sunkioje valandoje.

SVARSTYMAS. Šventas Juozapas turėjo taippat laimę pereiti į kitą pasaulį, po akimis, ant rankų Švenčiausios Panos Marijos, — yra tai vėl priežastis, kodėl jo mirtis taip neapsakomai buvo suraminanti ir laiminga. Ištikro, nepaprastas esti suraminimas mirštančiam, kada mylinti motina ar atsidavusi žmona stovi prie mirties patalo, jam rado meiliausią už-

uojautą ir jį laiko savo rankose. Bet nors jųjų užuojauta ir labai didelė butų, ji paprastai nieko negali pagelbėti, ji mažai ką tegali daryti, kad jam palengvintų paskutinėje valandoje. Nes ką gi paprastas žmogus išgali priešai mirtį ir josios kartybes? Kitaip buvo su Šventu Juozapu. Tieji, kurių rankose jis savo dušią atidavė Dievui, netik jį mylėjo nepalyginama meile, bet jam galėjo ir tą viską padaryti, kas tik galėjo jo mirimą pasaldinti. Vienas Marijos žvilkterėjimas į dangiškąjį Tėvą užteko, kad nuo Jo gautų visą pagelbą, kokia tik buvo reikalinga nuo Dievo jos ištikimam vyrui. Vienas žvilkterėjimas į jos dieviškąjį Sunų, kuris šalę jos stovėjo, užteko, kad Jį pajudintų įpilti į mirštančiojo širdį malonių ir suraminimo pilnybę. Vienas žvilkterėjimas į Šventąją Dvasią, kurios malonėmis ji taip sąžiningai naudojosi, kurios įkvėpimus ji taip ištikimai sekė, kurios skaisčiausiai akiai taip didelį džiaugsmą darė savo nekalčiausia panyste, turėjo Ją, taip sakyčiau, priversti, kad pributų prie Švento Juozapo su savo dangiškais suraminimais. Marija taip-pat turėjo dėkingiausią širdį, kokia kada nors plakė ant žemės. Kiekvieną ištikimą patarnavimą, kurį Šventas Juozapas jai buvo padaręs, ji skaitė nauja priežastimi, kad suvartotų visą savo įtekmę ir parengtų jam persiskirimą su tuomi pasauliu. Taip tatai Šv. Juozapo mirtis buvo labai brangi. Mirti ant rankų Marijos, tai tikrai laiminga mirtis, mirtis liuosa nuo kiekvienos kartybės ir pilna dangiškojo suraminimo.

PRITAIKYMAS. Ištikro ir tu trokštumei sau panašios laimės, kada prisiartys tavo paskutinė valanda. Tu norėtumei ant rankų tavo dieviškosios Motinos savo dušią Dievui atiduoti; nes ji yra nuliudusiųjų suramintoja, ligonių sveikata ir dangaus vartai. Tavo paskutinė valanda negalėtų buti į geresnias rankas pavesta, kaip tada, kada tikrai tikėtumeisi, jogei ji prie tavo šono stovės ir jogei tu ant josios motiniš-

kos širdies savo paskutinę karę kariausi. Tankiai prašyk Švento Juozapo, kad jis tau tokią malonę išmelstų pas tą, kuriai jis kitados ištikimiausius patarnavimus suteikdavo. Ir ji dabar jam tikrai nieko neatsakys, nes jis, jos žemiškojo gyvenimo dienomis, pasiskubindavo išpildyti kiekvieną jos troškimą. Tečiau kad tos laimės kiek nors vertas taptumei, turi ir tu, Švento Juozapo pavyzdžiu, tai atminti, kad savo dangiškajai Motinai reikštumei kaskart naujus savo širdingos pagarbos ir pasiaukojančios meilės priparodymus. Jis buvo jos ištikimiausias sandraugas; todėl ir tu turi laikytis savo Motinos rankos ir nei vienos dienos nepraleisti, jai neparodęs, jogei kudikiška meile esi prie jos prisirišęs. Kiekviena dievota prie jos malda yra kaipo gėlelė-neužmiršuoklė, kurią paduodi tu Švenčiausiąjai Panai. Kadangi ji turi dėkingiausią širdį, tai ji tau atlygįs visus tavo mažus patarnavimus ypatingai tuomi, kad su ypatinga meile pagelbės svarbiausioje tavo gyvenimo valandoje.

O Marija ,Dievo malonės Motina! Prašau tavęs dėl Švento Juozapo, suteik man paskutinėje valandoje tokį patarnavimą, kokį tu, kitados, jam suteikei mirimo valandoje. O Marija, mirštančiųjų globėja, melskis už mus!

PASIRYŽIMAS. Uoliu Švento Juozapo gerbimu stengsiuosi vertu tapti jo galingo užtarymo paskutinėje valandoje.

TREČIOS SAVAITĖS PO VELYKŲ KETVIRTADIENIS.

Atsikėlusiojo Atpirkėjo apsireiškimas ant ežero Genezaret.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip, pagal Evangelijos apsakymą, Petras, Tomas ir da kiti penki Apaštalai bendrai žvejojo ant ežero Genezaret ir kaip Išganytojas jiems ant kranto apsireiškęs, savo rupestingą meilę parodė.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad iš to apmąstymo įgytumei praktiškus nurodymus savo kasdieniniam gyvenimui.

SVARSTYMAS. Sujudinantis ant Golgothos atsitikimas padarė įstabią Apaštaluose atmainą. Tas apsireiškė aiškiai jųjų savitarpiniuose santykiuose. Pirmiaus jie, kartais, ginčydavosi tarp savęs. Maži atsižvelgimai, išsiaugštinimo noras, smarkumas, kartais įnešdavo nesutartį į jų bendrąjį gyvenimą. Nieko panašaus daugiau nepastebime tarp Apaštalų po Viešpatie^ iš numirusių atsikėlimo. Jie yra dabar vienos širdies ir vienos sielos. Iš kur ta sutartis pas juos? 1. Pirmoji priežastis yra šita. Sunkus bandymas, kurį jie turėjo iš priežasties nematymo tarp savęs, regimame pavydale, savo mylimojo Mokytojo, padarė jųjų širdyse skaudžią spragą, kurią jie dabar artimu tarp savęs susiglaudimu stengėsi užpildyti. Bendras skausmas, kaip žinoma, nemažai prisideda prie širdžių sujungimo. 2. Jie labai gerai žinojo, jogei pasaulis visai nesupras jų dabartinio padėjimo. Jie savo dieviškojo Mokytojo mokykloje išmoko visai kitokių mokslų, nei kaip tie, pagal kuriuos pasaulis gyvena. Todėl jie jautėsi atstumtais nuo pasaulio ir vengė, kiek galėdami, kiekvieno su pasaulio žmonėmis susinešimo. Ir šita priežastis prisidėjo prie suvienijimo Apaštalų. Tik savitarpiniame, artimame tarp savęs susinešime atrado jie pastiprinimą ir savo mokslo supratimą. 3. Kad galėtų liuosai Išganytoją sekti, jie turėjo atsiskirti nuo savo šeimynų, nuo savo pirmesniųjų prietelių, ir tapti tartum našlaičiais, kurie labai reikalauja paraginimo. Ir jie jo jieškojo bendrame susiartinime. Jie gerai suprato, jogei tik vienybės ištikimai laikydamiesi, jie pasekmingai galės atlikti darbą, kurį Atpirkėjas jiems pavedė. — Kaip ta jųjų meilė ir vienybė sugraudinančiai apsireiškia atsitikime prie ežero Genezareth! Buvo ten septyni Apaštalai. Petras sako: *"Aš einu žuvauti"*. Visi, be išskyrimo, prie jo noriai prisitelkia. Jie su džiaugsmu visais nuovargiais per ištisą naktį su juomi dalinasi ir jojo įsakymų laikosi. Taip

jie vargsta iki rytui išauštant. Viens kitą gelbsti be piktumo ir prieštaravimo. Nors jųjų darbas pasirodė tuščias, tečiaus savytarpyje neparodė jie jokios nekantrybės ir nedaro, dėl nepasekmingumo, jokių išmetinėjimų.

PRITAIKYMAS. Šita širdinga Apaštalų vienybė darbe negalėjo pasilikti be palaiminimo. Todėl Išganytojas nori stebuklu parodyti, kaip Jam ta jųjų vienybė patinka. Jis stovi, rytui auštant, netoli nuo jųjų ant kranto ir su džiaugsmu žiuri į jųjų darbą. Jis rodo jiems užuojautą delei jųjų nepasisekimo darbe, prieteliškai jų klausdamas: *"Vaikeliai! Ar turite ką valgyti?"* (Jon. 21, 5). Jis žino, kaip jie yra nusilpnėję ir išalkę ir stebuklingu budu palaimina jų paskutinę žvejonę. Jis atsimena jųjų išalkimą ir štai jie ant kranto atranda parengtą valgį ir ramina juos savo palaiminančiu prie jų pribuvimu. Iš to pažink, kaip Atpirkėjas rupinasi tais, kurie ištikimai yra Jam atsidavę. Jis net ir jų kuno reikalus aprupina. Jis neregimai yra arti jųjų, kada darbo našta juos spaudžia, džiaugiasi iš jųjų kantrybės ir stengiasi juos vidujai suraminti ir pastiprinti. Ypatingai Jįjį ramina sutinkantis Jojo tarnų ir tarnaičių veikimas, kada jie visi tai atsimena, kad jokia nesutartis neturi gadinti jųjų bendro darbo. Tada ištikro tinka Viešpaties žodžiai: *"Kur yra du arba trys susirinkę mano vardan, ten ir aš esu viduje jų"* (Mat. 18, 20).

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Niekad man nedaleisk užmiršti, kaip Tu gero mums trokšti ir kaip meiliai savaisiais rupiniesi. Padėk mums, kad mes Tau sutinkamu veikimu daug džiaugsmo padarytume.

PASIRYŽIMAS. Prie darbo saugosiuosi visko, kas kame nors savitarpinę meilę galėtų sugadinti.

TREČIOS SAVAITĖS PO VELYKŲ PENKTADIENIS.

Sutinkantis bendras Vienuolių veikimas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau vėl po akimis sutinkantį Apaštalų besidarbavimą ant ežero Genezareth ir prie to mąstyk apie bendrą vienuolių gyvenimą.

2. ĮŽANGĄ. Prašyk Viešpaties, kad savitarpiniais meilės ryšiais apimtų visus tavo Kongregacijos narius, kad visi butų viena širdis ir viena dušia.

SVARSTYMAS. Šventoji dvasia sako: *"Šitai, kaip yra gražu ir malonu gyventi, broliai, vienybėje"* (Ps. 132, 1). Šita sutartis ir meilė vienuolinėse šeimynose turi didžiausią svarbą Dievo akyse, ir niekad negali buti užtektinai apibranginama. Ji su kunu ir krauju nieko neturi, tat nėra jokia prigimta vienybė, kaip tarpe giminių atsitinka, arba tokia, kuri pasitaiko tarp vienodo budo asmenų. Ji turi savo priežastį : 1. Viename dieviškame Mokytojuje, prie kurio visi renkasi, kuriam visi pasišventė ir ištikimumą pažadėjo. Jojo ištikimoje dieviškoje Širdyje jaučiasi suvienyti, kaip vienos šventos šeimynos vaikeliai. Ten jie jaučiasi lygios vertės arba lygių teisių, ar kas butų augštas, ar žemas, ar su augštomis dovanomis ar mažiau apdovanotas. Vienas yra, kuris juos visus pašaukė sakydamas: *"Eik paskui mane"* (Luk. 5, 27). Todėl niekas negali Kongregacijoje vertai apibranginti pašaukimo ir buti nepadalintai atsidavęs dieviškam Atpirkėjui, kas tikra meile neapima visų, kurie toje pašaukimo malonėje dalyvauja ir, kuri, taip sakant, vienos šeimynos vaikeliais padaro. 2. Kita priežastis, tai bendras gyvenimas, kurį Kongregacijon įstojant, dėl Dievo veda. Čion visi, pagal tą patį mokslą yra mokinami dvasiškojo gyvenimo, kuris vienuolijos dvasiai atsako. Turi tuos pačius bendrus vienuolinius lavinimus, kurie visus sykiu riša. Ant galo: 3. visi stengiasi pasiekti tą patį tikslą; jie nori

ištikimu Evangelijos patarimų užlaikymu ir besilavinimu kiltaširdingose dorybėse, pasirodyti artymo meilės dirvoje tikrais savo dvasiškosios motinos vaikeliais. — Kada šitie įsitikinimai Kongregacijos narius gyvai perima ir tą padaro, kad jie širdingoje, savitarpinėje meilėje ir gražioje ramybėje bendrai veikia ir dirba, tada nužengia ant jųjų bendro gyvenimo Dievo palaiminimas . Jėzus yra neregimai arti jųjų ir su dideliu džiaugsmu į jųjų ramų veikimą žiurisi. O kur Jėzus yra, ten yra laimė ir ramybė, suraminimas ir stiprybė. *"Dievas palaimįs savo žmonėms ramybėje"* (Ps. 28, 11). Nevienybė gi, nepasitenkinimas, maži priešingumai išvaro ramybę iš tarpo Kongregacijos. Atpirkėjas, toliaus, kaip kitados Apaštalams, rodys jiems širdingą užuojautą, jei sunkus bandymai, kieti darbai ir sunkenybės ant jųjų ateis ir Jis juos vidujai stiprys ir ramys. Jis jųjų darbams įstabiu budu laimys. Prityrimas parodo aiškiai, jogei ištikrųjų vienuolių darbai apskritai daugiau vaisių atneša, daugiau palaiminimo suteikia, nei kaip pasaulinių žmonių darbai.

PRITAIKYMAS. Persiimk gyvai tomis tiesomis, apie kuriąs dabar svarstai ir stengkis iš jųjų pasemti stiprybę, kad visus savo sandraugus vienuolius tikra meile apimtum, visas sunkenybes, kuriąs bendras gyvenimas su savimi atneša, su džiaugsmu nukęstum, savimeilę ir savas pažiuras nuolankiai bendram labui paduotum ir viską darytum, kad savitarpinę meilę tvirtai išlaikius. Neprileisk nieko į savo širdį, kas tai meilei galėtų kenkti ir įvesti nesutartį į ramų savitarpinį gyvenimą. Tada busi tikru palaiminimu visai Kongregacijai.

O Šventoji dvasia, Tu sutarties ir meilės Dvasia! Išlaikyk musų viduje tikrą savitarpinę meilę, kuri yra užtikrinimas Dievo palaiminimo. Atleisk man visus paklydimus, kurių aš kitados dasileidau prieš meilės Dvasią.

PASIRYŽIMAS. Jokia auka neišrodys man perdidelė, kada eisis apie savitarpinės vienybės palaikymą.

TREČIOS SAVAITĖS PO VELYKŲ ŠEŠTADIENIS.

Dušių išganymo uolumas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dieviškąjį Atpirkėją, kaip Jis ant kranto ežero Genezareth klausia Petro: "Simonai, sunau Jono, ar myli mane labiau už šiuos?" Jam atsakius: "Viešpatie, tu žinai, jog tave myliu", sako Atpirkėjas: "Ganyk avinėlius; ganyk mano avis" (Jon. 21, 15).

2. ĮŽANGA. Prašyk pas Atpirkėją malonės, kad ir tu tikru dušių išganymo uolumu galėtumei duoti liudijimą apie savo mielės tikrumą.

SVARSTYMAS. Klausymas, kurį kitados Viešpats davė Petrui ir kurį Jis iš altoriaus kiekvienam iš musų duoda, yra labai svarbus. Yra tai klausymas, nuo kurio, ant galo, viskas priguli. Niekas negali Dievo regėjimo įgyti, kas Dievo nemyli. Todėl Petrui, kuris tvirtina, kad Jėzų myli, įsako Viešpats: "Ganyk mano avis", kad jam nurodytų dirvą, kurioje jis geriausiai ir tikriausiai galėtų parodyti savo meilės teisingumą, t. y. uoliai rupindamasi dušių išganymu. Nes meilė, kaip jau pirmiau buvo apmąstinėjama, yra tai ugnis, kurį skleidžia šilumą aplink save. Apsvarstyk tą tiesą: 1. Kas Dievą tikrai myli, tai ir Dievo paveikslą savo artyme mylės. Gi kiekvieno žmogaus dušia yra pagal Dievo paveikslą sutverta. Argi tatai yra galima, Dievą mylėti, o pro Dievo paveikslą abejutiškai praeiti? Pas ką yra teisingai Dievo meilė, tenai visada bus ir didelis rupestingumas apie gyvąjį Dievo paveikslą, jo laimėje ar nelaimėje. Ir tasai rupestingumas žmogų vers noriai ir su džiaugsmu stengtis, kad tasai paveikslas nebutų

sugadintas arba į dvasiškąjį vargą neįpultų. 2. Kas Dievą myli, tas uoliai rupįsis prašalinti viską, kas širdingai mylimąjį Dievą galėtų įžeisti ar užgauti. Gi kiekviena sunki nuodėmė švenčiausiąjį Dievą giliausiai įžeidžia, Nes sunki nuodėmė yra tai atkakliausias maištas priešai Jo šventąją valdžią ir biauriausias išniekinimas Jo augštojo Majestoto. Jei aš tad tikrai Dievą myliu, tai argi skaudžiai manęs neįžeis, jog tasai Dievas kasdien taip tankiai yra rustijamas? Ar gi gali kas tvirtinti, jogei Dievą myli, jei kaip Kainas pats sau sako: *"Bene aš esu mano brolio sargas?"* (Gim. 4, 9). 3. Kas Dievą tikrai myli, tas norės ir tur norėti, kad ir kiti tą Dievą mylėtų ir Jam džiaugsmą suteiktų. Jis be nuoilsio rupįsis kaskart daugiau širdžių pelnyti Tam, kurio meilingumas peraugština kiekvieną supratimą. Jis noriai kiekviena aplinkybe pasinaudos, kad savo artimą sudrutintų to Dievo meilėje.

PRITAIKYMAS. Kaipo vienuolis, tu kasdien turi progą lavintis uolume dėl dušių išganymo ir talpos duoti liudijimą apie savo Dievo meilės tikrumą. Dėkok todėl Viešpačiui Dievui, jogei Jis tave į šitą luomą atvedė. Pirmoji ir svarbiausioji priemonė, be kurios visos kitos neatneštų naudos, yra tai nuolata kasdieninė malda. Gerasis Dievas, kuris nori visų išganymo, savo gerume taip sutaikė, jogei vienas žmogus gali užtarti už kitą. Tu gali mirštantiems, nusidėjėliams, klaidatikiams ir netikintiems savo užtariančia malda daug malonių išprašyti, tų stiprių, veikiamųjų malonių, juos vedančių prie išganymo, kurių jie negautų kitaip. Priprask melstis kasdien už tuos visus, kurie tavo ypatingai globai yra pavesti, ar tai butų ligoniai, vaikai ar seneliai, kad jie visa širdimi prie Dievo kreiptųsi ir Jame savo išganymo jieškotų. Kaip daug tukstančių tokių, kuriais rupinosi gailestingi vienuoliai, tapo jau išgelbėtų jų nužemintomis maldomis! Ar gali ką gražesnio įsivaiz-

dinti, kaip kada prie iš numirusių atsikėlimo daug tukstančių prie tavęs pasiskubįs, tau ranką bučiuos ir tau tukstančiais kartų dėkos, jogei tu juos savo malda nuo amžinojo pražuvimo išgelbėjai? — Toliau, tu gali lavintis dušių išganymo uolume aukodamas Šv. Komuniją, Šv. Mišias ir tt. už nusidėjėlius, už mirštančius, už apleistuosius; atiduodamas už juos savo nuovargius, sunkenybes, kaipo atlyginimą Dievo teisybei, arba mažus apsimarinimus ant savęs užsidėdamas. Tu gali jame lavintis, dorinančius žodžius ištardamas, pamokindamas, perspėdamas, gerą pavyzdį duodamas. Ištirk save tame dalyke.

O mano dieviškasai Išganytojau! Padėk man, kad aš ,kasdieniniais uolumo darbais dėl dušių išganymo, galėčiau Tau sakyti: *"Viešpatie! Tu viską žinai, Tu žinai, jog aš Tave myliu"*. O, kad aš daug širdžių galėčiau mano mylimiausiam Jėzui pelnyti!

PASIRYŽIMAS. Su džiaugsmu kiekviena proga naudosiuos, kurioje dėl dušių išganymo galėčiau dirbti.

KETVIRTAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

Kristus yra mano gyvenimas.

1. ĮŽANGA. Mąstyk apie Šventą Povilą, kaip jis, Jėzaus meile užsidegęs, šaukia: "Gyventi man yra Kristus, o mirti nauda" (Phil. 1, 21).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės teisingai suprasti gilią tų žodžių reikšmę ir pagal tą savo gyvenimą sutaisyti.

SVARSTYMAS. Valandoje, kada vienuolis įžadus daro, jis sako, nors ne žodžiais, tai bent gi darbu, su didžiuoju tautų Apaštalu: *"Kristus yra mano gyvenimas, o mirti nauda"*. Kas tai yr: *"Kristus yra mano gyvenimas?"* Čia yra trejopa prasmė. 1. Pirmiausia reiškia: "Aš *gyvęsiu dėl Kristaus"*. Ka-

da pirklys nieko augštesnio nežino už savo pirklybą, kada jis nuo ankstybo ryto iki vėlam vakarui apie ją mąsto, kada jis jai visas savo mintis ir darbus, visas savo pajiegas ir gabumus pašvenčia ir nieku kitu nesirupina, tada jis sako: "Pirklybą yra mano gyvenimas; ji mane visą paima". Taip tur mąstyti vienuolis, kuris dieviškajam Atpirkėjui pasišventė. Del Jo vien tik turi gyventi, dėl Jo dirbti, dėl Jo klausyti, dėl Jo vargų ir sunkenybių kryžių nešti, dėl Jo gailestingumo darbams atsiduoti, dėl Jo kvėpuoti, dėl Jo kentėti, dėl Jo mirti. Pirmoji mintis rytmetyje ir paskutinė mintis vakare turi buti Jam pašvęsta. Jis turi mintyti: *"Netariaus ką žinąs tarp jųsų, neg tiktai Jėzų Kristų ir tą nukryžiuotąjį"* (1 Kor. 2, 2). Noriu numirti viskam kitam, kad tik dėl Kristaus gyvenčiau. 2. *"Kristus yra mano gyvenimas",* tai yra: "Pagal Kristų gyvęsiu, pagal Jo mokslą ir įsakymus, pagal Jo pavyzdį aš sutvarkysiu savo gyvenimą". Didysis Apaštalas taip gražiai rašo: *"Viską skaitau už pragaištį prilyginus prie didžio pažinimo Jėzaus Kristaus Viešpaties mano; dėl kurio to visko atsižadėjau, kad Kristų pelnyčiau"* (Phil. 3, 8). Dievui pašvęstasis asmuo turi giliai imti į savo širdį kiltąjį savo dieviškojo Sužiedotinio mokslą, kuris metų bėgyje yra paduodamas Evangelijoje, ir spręsti apie viską pagal tąjį mokslą. Kaip pasauliniai žmonės svietiškąsias nuomones, pažiuras ir savo laiko madas paima sau už gyvenimo taisyklę, tai taip ir vienuolis turi Jėzaus Kristaus nusprendimus paimti už savo minčių ir pasielgimo taisyklę. 3. *"Kristus yra mano gyvenimas"* tai yra "iš Kristaus ir per Kristų aš turiu gyventi". Pasaulio žmonės, kada reikalauja pastiprinimo, padrąsinimo ar suraminimo, tai jieško pasaulio išsiblaškymų. Vienuolis gi mąsto: "Aš nieko to nereikalauju, ką man galėtų duoti pasaulis. Aš atrandu tą viską Kristuje ko reikalauju, kad nenupulčiau, taippat stiprybę mano silpnybėje, suraminimą nuliudime,

drąsą gyvenimo kovose, pasilsį nuilsime, saldybę ir atgaivinimą, kada mano dušia trokšta pagalbos. Jo Kryžius turi buti mano pasilsio vieta, Jo Švenčiausias Kunas ir Kraujas mano pastiprinimas gyvenime ir mirime". .

PRITAIKYMAS. Imk ir tu savo obalsiu Apaštalo žodžius : *"Kristus yra mano gyvenimas".* Del Kristaus aš gyvęsiu, pagal Kristų gyvęsiu, iš Kristaus gyvęsiu. Jis man turi buti vienintelis ir visakas. Juo ištikimiau stengiesi tai pasiekti, juo aiškiau pažįsi, jog'ei Kristuje yra visa tavo laimė. Laimįsi valandą, kurioje, Jam šaukiant ,pasaulį apleidai. Bandyk dabar save, ar ištikro rupiniesi, taip savo gyvenimą sutaisyti, kaip Apaštalo žodžiai nurodo.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Duok, idant aš vien Tau prigulėčiau ir nieko kita nenorėčiau, kaip tik Tau kaskart labiau patikti.

PASIRYŽIMAS. Tankiai per dieną šią gražią maldelę kalbėsiu: *"Jėzau! Del Tavęs gyvenu; Jėzau! Del Tavęs mirštu; Tavo noriu buti gyvendamas ir mirdamas*".

KETVIRTOS SAVAITĖS PO VELYKŲ PIRMADIENIS.

Mirti yra man nauda.

1. ĮŽANGA. Mąstyk vėl apie didįjį tautų Apaštalą, kada jis, užsidegęs šaukia: "Gyventi man yra Kristus, o mirti nauda" (Phil. 1, 21).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, pasauliui ir sau pačiam kaskart labiau numirti, kad tik Kristui gyventumei.

SVARSTYMAS. Kad dėl Kristaus ir iš Kristaus gyventumei ir pagal Jo mokslą savo gyvenimą sutaisytumei, reik, kad numirtumei pasauliui ir sau. Pasaulis ir Kristus yra tai du priešingumu, kuriuodu ne-

gal susivienyti; nes jųdviejų mokslai yra griežtai sau priešingi. Kas nori prie Kristaus prigulėti, turi numirti pasauliui, jo pageidimams ir jo gyvenimo budui. Tas pats yra ir su mumis, su musų valia, kuri savo noruose ir pageidimuose eina priešai Kristaus įstatymus. Ir jos tu turi atsižadėti, kad dėl Kristaus gyventumei. Tiesa, toks numirimas yra skaudus; jis aukos, savęs atsižadėjimo ir ilgo su savimi kariavimo reikalauja. Tečiau iš šito mirimo teka augštesnis gyvenimas, gyvenimas Dievuje, gyvenimas turtingas Dievo palaiminimu, gyvenimas turtingas dorybėmis ir nuopelnais, gyvenimas turtingas suraminimais čionai ir nesudrumstu, amžinai laimingu, džiaugsmu ateityje. *"Mirti yra man nauda".* Išganytojas pats sako : *"Ištiesu sakau jums, jei kviečių grudas, nukritęs į žemę neapmirs, pasiliks pats vienas; jei gi apmirs, atneš daug vaisių"* (Jon. 12, 24-25). Kaip tad teisingi yra Apaštalo žodžiai! Taip, numirimas atneš tau tukstanteriopų palaiminimą; jis bus antgamtinio gyvenimo šaltinis: Šitai, Kongregacijon įstodamas, tu apleidai gimdytojų namus ir numirei tiems malonumams, kuriuos duoda bendras gyvenimas su giminėmis. Bet, vietoje to, tu įstojai į skaitlingą šventą Šeimyną, Dievo Šeimyną, kurioje Jėzus yra Šeimininkas, Marija yra rupestinga motina ir daug dvasiškųjų asmenų, kurie tau reiškia širdingą meilę ir tikrą viso gero linkėjimą. Tu atsižadėjai pasaulio ir stropiai stengiesi numirti tam viskam, ką pasaulis siulo. Iš šito numirimo vėl antgamtinis gyvenimas teka. Atlyginimui už tai, tavo dieviškasis Sužiedotinis apipila tavo gyvenimo kelią malonių gausumu, suraminimu ir pastiprinimu, dangiškuoju saldumu ir tau padeda vesti gyvenimą, kuriam pasaulis gali tik stebėtis, bet kurio nesugeba sekti, gyvenimą turtingą palaiminimu ir nuopelnais. Tu, ant galo, savo valios atsižadėjai ir stengiesi kaskart daugiau jai numirti. Šitas dvasiškasis numirimas daro tave Dievo mylėtiniu, taip, jo-

gei Dievas, tartum už garbę sau laiko visus tavo žingsnius taip vesti ir kreipti, kaip Jojo garbei ir tavo didžiausiam labui galėtų geriausia išeiti. Taip, ištikro, numirti yra nauda.

PRITAIKYMAS. Įsidėmėk sau tą gerai, jogei iš mirties teka gyvenimas. Tavo karžygiškas numirimas atneša tau palaiminimo pilnybę, taip kad teisingai gali šaukti su Apaštalu: *"Numirti yra man nauda!"* Todėl aukos nesibijok. Mirimas padaro skausmą; tečiau dvasiškas numirimas yra antgamtinio gyvenimo šaltinis. Jis veda prie Dievo, šaltinio kiekvienos gyvybės, kiekvieno nuopelno ir kiekvieno suraminimo. Todėl eik drąsiai pirmyn. Kaip laimingas ir palaimintas bus tavo kuno numirimas, jei jau iš augšto stengeisi, delei Kristaus, pasauliui ir savo paties valiai numirti.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Suteik man malonę, kad visa širdimi galėčiau šaukti su Šventu Povilu: *"Gyventi man yra Kristus, o mirti nauda!"* Paimk mane nuo manęs ir atiduok mane Tau. Noriu Tau prigulėti gyvenime ir mirime.

PASIRYŽIMAS. Kasdien ragįsiu save žodžiais: *"Numirti yra man nauda"*.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO VELYKŲ ANTRADIENIS.

Skaistybės dorybės brangumas ir vertybė.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau garbingai atsikėlusį Atpirkėja danguje, apsiaustą kaipo Panų Karalių, nesuskaitytomis skaisčiomis dušiomis, kurios "Jo vardą ant savo kaktų išrašytą nešioja" (Apr. 14, 1).

2. ĮŽANGA. Prašyk didelio branginimo skaistybės dorybės.

SVARSTYMAS. Kad Jėzui Kristui visiškai pasišvęstumei, padarei prie savo profesijos kiltaširdin-

gai paniškosios skaistybės įžadą. Reik dabar, kad tu tankiai apie brangią to žemčiugo vertybę apmąstinėtumei, kad su nepergalima drąsa už jį kariautumei ir kad kitados, tavo dušia kaipo nesuteptoji sužiedotinė po savo Viešpaties akimis galėtų pasirodyti. Pirmoji priežastis, kuri tave prie skaistybės dorybės- paraginti galėtų, randasi jau pačiame varde, kurį dvasiškieji mokytojai jai priduoda. Butent, vadina ją anioliška, arba aniolų dorybe, nes ji žmogų pakelia augščiau jo žmogiškumo prigimimo ir aniolų šalę pastato. Kaip reik mums tą suprasti? Įsidėmėk, jogei Dievas yra augščiausioji, tobuliausioj i Dvasia, ir kaipo toks yra pati Šventybė ir pati skaistybė. Ir aniolai, kurie aplinkui Jį stovi yra skaisčios, nesuteptos dvasios. Jokia, kad ir trumpa kuniška mintis niekad negali jųjų sujudinti. Šitos skaisčios dvasios dieviškojo Majestoto rumus pripildo. Jos yra Dievo mylėtinės; nes jose Jis atranda savo paties skaistų paveikslą ,nors ir netobulą. — Pradžioje, panašiu budu, Dievas ir žmogų sutvėrė. Tiesa, Jis jam davė šalę dvasios taip-pat ir kuną, kuris savyje kuniškiems, atjaučiamiems įspudžiams, žemiems geiduliams buvo prieinamas; bet Dievas apginklavo žmogų taip vadinamu "pradiniu teisingumu" su tokiu malonių gausumu, jogei kuniškumas buvo visai nusmelktas ir kunas jokių žemų geidulių savyje nejautė. Taip tad puošė Adomą dangiškosios nekaltybės grožė, kuri tai padarė, jogei jis aniolams buvo lygus, jogei jis buvo aniolas žmogaus pavidale ir pilna teise galėjo Dievo paveikslu vadintis. Šis įstabus padėjimas tapo prarastas gimtąją nuodėme. Žemi geiduliai sukilo pas žmogų taip, kad Adomas ir Jieva, kaip Raštas sako, gėdijosi ir pasislėpė. Yra tai "Nuodėmės Įstatymas" ant kurio Šv. Povilas taip karčiai skundžiasi. Šitai dabar dieviškasis Atpirkėjas mums tokią malonių gausybę pelnijo, kad mes, jei jomis ištikimai naudojamėsi ,su jųjų pagelba visus, liuosos valios, žemus ir

kuniškus pageidimus galime nuo savęs atitolinti. Jei tai žmogus daro nuo ankstybos jaunystės, tai, kai-kurioje prasmėje, pasikelia jis vėl į pradinę savo augštybę; jis, nors tarp daugelio karių, veda anioliškąjį gyvenimą. Todėl Šv. Hieronimas rašo: "Nekaltos dušios sudaro čia ant žemės aniolų šeimyną, kurią Jėzus Kristus įsteigė, kad ne tik danguje, bet ir ant žemės aniolai Jį garbintų".

PRITAIKYMAS. Kaip graži tur buti širdies skaistybės dorybė, jei ji mus, kai-kurioje prasmėje, lygiais padaro aniolams! Daugelis dvasiškųjų mokytojų net tvirtina, jogei Viešpats Dievas, kada krikščionis, iš grynos Dievo meilės, į Vienuolyną įstoja ir panystės skaistybę prižada, viskas, kas tik pirmiaus priešingo tai dorybei galėjo atsitikti, tampa visiškai panaikintu ir dušia vėl į Krikšto nekaltybę sugrįžta. Jei tad pasišventusi Dievui dušia, drąsiu kariavimu, kiekvieną liuosos valios nusidėjimą prašalina, tada vienuoliai gali teisingai buti pavadinti aniolais žmogaus pavidale ir jie tokį sužiedotuvių rubą nešioja, kuriam visas dangus stebisi. Iš to išeina, ir ta yra antroji priežastis, kuri tave prie taip gražios dorybės turėtų paraginti, kad tu, ištikimu jos saugojimu, užsipelnytumei ypatingą prietelystę Šventosios Dvasios, kuri yra Skaistybės Dvasia, ir, ypatingąją Šventųjų meilę, kurie tavyje savo brolį (seserį) mato. Pirmoji Šventosios Dvasios skaisti Sužiedotinė buvo Marija ir todėl ji yra visų Panų Karalienė. Ir tave, tokiame stovyje, aniolai neregimai apsiaučia, kad tau savo ypatingą meilę išreikštų.

Dėkoju Tau, o mano dieviškasis Atpirkėjau, jogei Tu man, prie mano profesijos taip nepalyginamai gražų sužiedotuvių rubą padovanojai. Padėk man dabar, kad aš jį nesuteptą išlaikyčiau, iki tai valandai, kada Tavo akyvaizdoje atsistosiu. O Marija, skaisčiausioji Pana, melskis už mane!

PASIRYŽIMAS. Širdies skaistybę laikysiu už savo brangiausią žemčiugą.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO VELYKŲ TREČIADIENIS.

Brangumas ir vertybė skaistybės dorybės. (Tąsa).

1. ĮŽANGA. Statyk sau vėl po akimis garbingai atsikėlusi Atpirkėją, nesuskaityta daugybe skaisčių dušių apsiaustą, kurios Jį garbina ir augština.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės brangų širdies skaistybės iždą iki mirčiai ištikimai išlaikyti.

SVARSTYMAS. Trečioji priežastis, kuri tau skaistybės dorybės vertybę parodo, randasi ypatingame jos malonume, ypatingame meilingume, kuris ją puošia. Yra dorybių, kurios pagal savo viduję vertę augščiau už skaistybę stovi, kaip pavyzdin, tobulas paklusnumas, dieviškoji meilės dorybė ir kitos. Tečiau skaistybė tarp visų dorybių yra maloniausia ir meilės verčiausia, kuri ant viso žmogaus, ant jo prigimtų dvasios gabumų ir ant jo dorybių, galėčiau sakyti, dangiškosios grožės šviesą išskleidžia. Ji kiltesne padaro žmogaus vaidentuvę, kuri taip lengvai į slidų kuniškųjų pageidimų taką išklysta ir tokiu budu dideliai kenksmingai veikia. Ji pakelia žmogaus mintis, išblaškydama kai-kurias ukanas, kurios iš priežasties žmogaus kuniškumo apgula jo protą ir daro skriaudą tikėjimui. Ji patobulina žmogaus valią, pataisydama jos troškimus ir pastangas ir prie augštesnio tikslo pakeldama. Pamąstyk dabar visupirmiausiai apie dvasiškąjį gyvenimą. Dvasiškojo gyvenimo mokytojai sako, kad nesuteptai laikoma nekaltybės dorybė visas kitas krikščioniškojo gyvenimo dorybės pakelia ir joms ypatinga grožybę priduoda. Kuomi yra spalvų švelnumas gėlėse ir pas peteliškes,

tuomi yra, pagal jų tvirtinimą, skaistybė kitoms dorybėms. Puikias spalvas, kurias mes gamtoje matome, gal piešėjas nuduoti. Bet vieno dalyko jis padaryti negali. Viršuj gėlės ir peteliškės spalvų skleidžiasi kas tokio nepaprastai švelnaus, kas jų spalvas nepaprastai švelniomis ir meiliomis daro. Tą mes vadiname spalvų švelnumu ar emalija, kurios jokis piešėjas negal nuduoti. Lygiai, dvasiškiems mokytojams sakant, atsitinka ir su širdies skaistybės dorybe, kada ji prisideda prie kitų krikščioniškojo gyvenimo dorybių. Jos visos patraukia tuomi švelnumu, tuomi skaistybės meilingumu. Tą ypatingąją grožybę, kuri randasi panystėje, atjautė net ir stabmeldžiai, neveizint į savo palaidą gyvenimą; todėl jie laikė pagarboje panas, kurios dievaičių tarnybai pasišvęsdavo. Skaistybė, kaip ir stabmeldžiai jausdavo, yra tai pergalė, kurią dvasia įgyja ant žemesniųjų kuno geidulių. Šventas Izidorius sako: "Kas yra gražesnio ir puikesnio, kaip skaistybė? ji išduoda šviesą aiškesnę už saulės spindulius ir taip labai mus nuo žemiškųjų daigtų atitraukia, jogei į teisybės Saulę tiesiog gryna akimi galime žiurėti".

PRITAIKYMAS. Tasai, tos gražiosios dorybės meilingumas tai padaro, ir ta yra teisingoji priežastis, kuri tave turi paraginti skaistybę branginti, jogei ji mus Jėzaus Širdies mylėtiniais daro. Šventas Bonaventura sako: "Jėzus yra pati gryna panystė, Jis yra Panos Sunus ir visų panystėje esančiųjų dušių Sužiedotinis". Jo dieviškoji Širdis yra gražiausias Šventosios Dvasios paveikslas ir taip-pat tikriausias atspindis tosios Dvasios panystės, skaistybės ir meilingumo. Todėl ji jaučia didelį patraukimą prie visų skaisčių širdžių. Tik su savo skaisčiai nekalta Motina ir panystėje esančiu Juozapu, Jis norėjo po vienu stogu gyventi ir tik jiems buvo leista arti su Juomi buti. Tik panystėje gyvenantis Šv. Jonas skaitėsi Jo mylimuoju mokytiniu. Tik nekaltus vaikelius

ėmė Jis ant savo rankų ir meiliai juos prie savo Širdies glaudė. Kaip tu esi laimingas jogei Kongregacijon įstodamas per širdies skaistybės įžado padarymą, prie tų dušių prisiskaitai, kurios yra pašauktos, savo doro gyvenimo meilingumu tapusįjį žmogumi Dievą palinksminti ir Jojo dieviškąją Širdį suraminti. Tankiai tai atsimink, kad brangųjį turtą rupestingai saugotumei.

O skaisčioji Jėzaus Širdie! Pastiprink mane savo malone ir apsaugok mane nuo visko, kas mane Tavo ypatingosios meilės galėtų nevertu padaryti. Duok man buti skaisčiu mylėtiniu tos skaisčiausios Širdies.

PASIRYŽIMAS. Kasdien Jėzaus Širdyje, tame skaistybės šaltinyje, užsidarysiu.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO VELYKŲ KETVIRTADIENIS.

Brangumas ir vertybė skaistybės dorybės. (Užbaiga).

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei girdi Šventos Dvasios žodžius, kuriuos mes išminties knygoje skaitome: "Kaipgi graži ir šviesi yra skaisčioji giminė! Jos atminimas nenumirs ... ji amžinai yra garbinga su pergalėjimo vainiku ant galvos, nes ji, karėje už nesuteptą skaistybę, užmokestį iškariavo" (Išm. 4, 1-2).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės didžius šios dorybės palaiminimus aiškiai pažinti.

1. PUNKTAS. Prisižiurėk naudingumui, kurį ši dorybė ant žemės suteikia.

SVARSTYMAS. Penktoji priežastis, kuri ištikimai užlaikomos skaistybės brangumą parodo, randasi ypatingose malonėse, kuriąs ji mums čia pelnija. Dvasiškieji mokytojai sako, jogei Šv. Apaštalas Jonas, delei savo panystės, tris retas dovanas turėjo. Jis,

savo skaisčia akimi giliausiai pasiekdavo, dieviškųjų daiktų supratime; todėl erelis tapo jam ženklu paskirtas. Toliau, per paskutinę Vakarienę, jis prieglobstyje Jėzaus ilsėjosi ir tenai dangiškosios saldybės paragavo. Ant galo padovanojo jam mirštantis Atpirkėjas savo Motiną ir su ja, jos ypatingai jautrią meilę. Tomis pačiomis dovanomis naudojasi ir skaisčios dušios. 1. Jos turi giliausią tikėjimo teisybių supratimą ir savo maldose bei apmąstymuose gali lengviausia Dievuje susitelkti ir Dievuje paskęsti. Skaisčios dušios geriausiai meldžiasi. Šventas Efremas šaukia: "O skaistybe, kuri greičiausiu lėkimu dasigauni į dangų! O skaistybe, kuri sparnus duodi dušiai, kad ji maldoje augštyn galėtų lėkti!" Visi skaistybėje gyvenusieji Šventieji atsižymėjo uolumu maldoje. 2. Visos skaisčios dušios ragauja Komunijoje saldybių, kurias Viešpats tik joms suteikia. Jis su jomis maloniausiu budu pasielgia. Jos tame meilės pokilyje Jojo prieglobstyje ilsisi. 3. Skaisčios dušios yra Dievo Motinos mylėtinės ir jos išrinkti vaikeliai, kuriuos Atpirkėjas ypatingai pavedė jos meilingąjai globai.

PRITAIKYMAS. Ar gi tai ne puikios dovanos? Ar gi mintis apie jas neturėtų tave patraukti prie taip gražios dorybės ir paraginti, kad su didžiausiu rupestingumu tą turtą saugotumei, kad jis jokios skriaudos nenukęstų? Jokia auka neturėtų buti tau perdidelė, kad išlaikytumei nesuteptą širdies skaistybės sužiedotuvių rubą.

O Marija, mano širdingai mylimoji Motina! pagelbėk gi man, kad aš visada prie tavo mylimųjų vaikelių galėčiau buti priskaitytas. Užlaikyk manyje skaisčią širdį.

2. PUNKTAS. Prisižiurėk toliau dovanoms, kurias ši dorybė ateityje duoda.

SVARSTYMAS. Šventas Jonas Slaptingame Apreiškime rašo: *"Ir regėjau, o štai Avinėlis stovėjo ant kalno Sion, o su juomi šimtas keturiasdešimts keturi tukstančiai, turintieji jo vardą ir jo tėvo vardą parašytą ant savo kaktų ... Ir giedojo naują giesmę, o niekas negalėjo giesmės giedoti, tiktai anie. Jie yra panos ir eina paskui Avinėlį, kur norint jis eitų"* (Apr. 14, 1-4). Šituose žodžiuose dvasiškieji mokytojai suranda išreikštas tris dovanas, kurios skaisčias dušias prieš visas kitas danguje pažymi ir ta yra šeštoji priežastis, kuri tau tos dorybės vertybę parodo. 1. Išrinktieji, kurie čionai širdies skaistybę Dievui pažadėjo ir ištikimai išlaikė, turės kitados savo garbinguosius kunus ypatinga, įstabia šviesa pažymėtus. Tai išreiškia žodžiai: *"Jie turi Avinėlio vardą ir Tėvo vardą ant savo kaktų išrašytą"*. 2. Jie gėrisi ypatingu džiaugsmu ir laime, išreikšta žodžiais: *"Jie giedojo naują giesmę, kurios niekas negalėjo giedoti, kaip tik šimtas keturiasdešimts keturi tukstančiai, kurie yra iš žemės pirkti"*. 3. Ant galo jie yra betarpinėje artymybėje dieviškojo Atpirkėjo ir prie Jo dvarininkų prigul, taip kaip skaisčiausios dvasios yra dvarininkais Trejybėje vieno Dievo. Todėl yra pasakyta: *"Jie seka Avinėlį, kur tik jis eina"*.

PRITAIKYMAS. Atsimink tankiai šituos dalykus, kurie tau pašvęstosios Dievui sakistybės brangumą ir vertybę parodo. Giliai juos sau insidėk širdin, kad juose stiprybę semtumei ir su didžiausiu rupestingumu tą turtą saugotumei.

O skaisčiausiasai Dievo Sunau! Saugok savo silpną, menką vaikelį, kad jis iš visų pavojų nesužeistas išeitų ir kad kitados, danguje, prie Tavo dvarininkų prigulėtų.

PASIRYŽIMAS. Kiekvieną rytą savo abitą bučiuosiu ir su širdingu dėkingumu atsimįsiu tą nepalyginamąjį sužiedotuvių rubą, kurį Panų Karalius dienoje mano profesijos man padovanojo.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO VELYKŲ PENKTADIENIS.

Maldos svarbumas dvasiškame gyvenime; visupirmiausiai, malda yra tai Dievo garbinimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip pagal Šv. Jono pranešimą Apreiškime (8, 3-4) aniolai auksinėse taurėse maldas krikščionių, kaip brangų smilkalą, Švenčiausiajai Trejybei aukoja.

2. ĮŽANGA. Prašyk didelio maldos branginimo.

SVARSTYMAS. Malda, visupirmiausiai, yra tai Dievo tarnyba; ji yra esybiška, neatskiriama dalis to garbinimo, kuri mes Viešpačiui Dievui esame kalti. Svarbiausioji priedermė, kurią mes dėl Augščiausiojo turime, yra tai ta, kad mes Jį garbintume. *"Viešpatį tavo Dievą garbinsi ir Jam vienam tarnausi"* (Mat. 4, 10). Šitam garbinimui Dievas priduoda didžiausią svarbą. Mes ją turime tuomi Jam išreikšti, kad Jį, kaipo savo augščiausiąjį Viešpatį garbintume, kad Jo žodžius tvirtu tikėjimu priimtume, kad prieš Jį ir Jo šventą valią nusilenktume, Jam visa gera pripažintume, Jam už viską dėkotume ir Jame visą savo viltį padėtume. Todėl reikia mums turėti priemonę, su kurios pagelba mes savo širdį prieš Dievą atidarytume ir užtikrintume, jogei musų širdis Jįjį, kaipo Augščiausiąjį išpažįsta ir garbina. Prie tokių priemonių pirmiausiai priguli malda. Gera malda, nors ji trumpiausia butų, paprastai pildome visas dorybes, kuriąs Dievo garbinimas savyje talpina, nors mes to kiekvieną kartą ir nedasiprastume. Iš to matai, jogei malda Dievo akyse, prie kilčiausiųjų lavinimų prisiskaito. Teisingai sako Šv. Grygalius iš Nissos: "Iš to visko, kas čia ant žemės daroma ar branginama niekas nestovi augščiau už maldą". Šventasis Bažnyčios mokytojas Tomas iš Akvino tvirtina tą patį žodžiais: "Malda stovi augščiau už visus kitus tikėjimo lavinimus". Viens "Gloria Patri", sako vie-

nas dvasiškasis mokytojas, viena karšta, trumpa maldelė yra daugiau verta, kaip visi regimi, neišmintingi sutvėrimai su visa jųjų grožybe. Ji taip daug yra verta, jogei net aniolai skubinasi, kad ją, kaip brangią dovaną į dangų nuneštų". Iš to toliau pažįsti, jogei maldoje ir dievota malda žmogus išreiškia ypatingu budu savo kiltumą ir pasižymėjimą akyvaizdoje visų kitų regimojo pasaulio sutvėrimų. Su maldos pagelba žmogus pasidarė sutvėrimo karaliumi, nes tik jis vienas gali melstis. Tiesa, visas sutvėrimas savo budu atiduoda Viešpačiui Dievui garbę; tečiau tas garbinimas yra be pažinimo, jis yra kaipo numiręs. Tik besimeldžiantis įkvėpia į jį gyvybę. Tik jo burnoje tasai garbinimas yra su supratimu ir liuosa valia atliktas. Todėl malda yra tai garbinimo kalba.

PRITAIKYMAS. Atsimink tankiai tą augštą maldos reikšmę. Ji tau parodo, kaip dievota malda yra daug verta Dievo akyse. Todėl malda niekad ir nesiliauja. Visi kiti dvasiškojo gyvenimo lavinimai neturi vietos danguje. Nes jie čionai yra tik priemonė prie tikslo. Jei tikslas yra pasiektas, tai priemonės savaime išnyksta. Gi malda visupirmiausiai yra dėl Dievo, ir todėl ji taip ilgai tesės, kaip ir pats Dievas. Ji bus amžina. Kur tik savo akis pakreipsi, visur, kur tik bus Dievo garbinimas, ten atrasi ir maldą. Pamąstyk apie besilinksminančiąja Bažnyčią danguje. Koks yra užsiėmimas aniolų ir šventųjų prie Dievo sosto? Jie per visus amžius tris syk "Šventas" gieda. Malda, ypatingu budu, yra gyvenimas ir laimė Šventųjų. Pamąstyk apie kariaujančiąją Bažnyčią čia ant žemės. Jos pirmuoju uždaviniu yra Dievo garbinimas. Kadangi be maldos tas yra negalima, todėl kariaujančioji Bažnyčia beperstojo meldžiasi. Jos kunigų lupose niekad malda nesiliauja; daugelis Vienuolijų neturi kitokio pašaukimo, kaip kad šventą maldos liepsną gaivintų ir palaikytų. O Jėzus altoriuje? Jis be pertrukio meldžiasi.

Pamąstyk, ant galo, apie kenčiančiąją Bažnyčią, apie dūšias čyščiuje. Ir jos nuolat meldžiasi. Tik viena yra vieta kur niekad nesimeldžia, tai yra pragaras.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Įpilk man didelę maldos meilę ir didelį uolumą jos atlikime, kad aš prie tų galėčiau prisiskaityti, kurie savo Dievą teisybėje garbina.

PASIRYŽIMAS. Maldą skaitysiu prie svarbiausių savo dienos užsiėmimų.

KETVIRTOS SAVAITĖS PO VELYKŲ ŠEŠTADIENIS.

Maldos reikšmė dvasiškame gyvenime; malda taip-pat yra vienas iš svarbiausiųjų pasišventimo priemonių.

1. ĮŽANGA. Mąstyk, jogei girdi iš Švento Augustino lupų žodžius: "Kas moka gerai melstis, tas moka ir gerai gyventi".

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės tikru maldoje uolumu kaskart šventesnių tapti.

SVARSTYMAS. Malda, toliau, yra pasišventimo ir dorybių įgyjimo priemonė, kuri tinkamu budu atlikta, savyje ir savimi žmogų kiltesniu ir šventesnių padaro, nežiurint ar žmogus tą pasiekia, ko jis prašo. Malda, kaipo tokia t. y. pats maldos atlikimas, turi pašvenčiančiąją galybę dvejopu budu. 1. Daugelis žemiškųjų daiktų aplink mus turi didelę ant mus įtekmę. Nuo laiko pirmosios nuodėmės musų širdis atranda žemiškuose daiktuose pranykstantį patenkinimą savo nepriderančių pageidimų, kurie nuolat traukia musų dušią žemyn ir tai padaro, jogei kas kart labiau netenkame skonio dieviškuose dalykuose ir musų širdis pradeda tuščių daiktų laikytis. Tokia žemiškoji dvasia pamaži patraukia didelį priedermėse apsileidimą, ir nemažai į amžiną prapultį įstumia.

Prieš taip pavojingą priešą yra tik viena tikra priemonė, butent kasdieninė dievota malda. Ką žemiškieji daiktai, dienos bėgyje, musų dušioje, taip sakant, pagadinta, tą vėl kasdieninė malda pataiso. Kuomet anie musų širdis prie žemės riša ir stengiasi nuo Dievo atitolinti, tai kasdieninė dievota malda, kiekvieną kartą, sukapoja tuos ryšius, pakelia dušią augščiau žemės dulkių, stiprina joje kaskart labiau antgamtinę dvasią, atgaivina tikėjimą ,viltį, meilę, atsidavimą Dievui ir suriša ją su Augščiausiuoju. Jei tos kasdieninės persvaros pritruksta, tada jau nieko nelieka, kas žmogų, jo žemiškame gyvenime galėtų prilaikyti. 2. Malda, taip-pat, da turi ir pašvenčiamąją pajiegą t. y., kad ji, tinkamai vartojama žmogų vidujai kiltesniu ir geresniu padaro. Maldoje, butent, žmogus su Dievu susieina; nes malda yra tada, kada žmogus savo širdį ir savo mintis pakreipia prie Dievo, ir savo nusižeminime išreiškia jam tą, ką savo širdyje jaučia. Žinome gi visi, kaip galingą įtekmę ant musų turi nuolatas su kuomi nors susiėjimas. Tą tikrai galima pasakyti ir apie susinešimą su Dievu. Jei su šventu rimtumu atliekame maldą, tai tasai tankus, su Dievu susinėsimas tą padarys, jogei mes Jam, kaskart, nors pamaži ,tapsime panašesniais, kaskart ramesniais ir lėtesniais, kaskart malonesniais ir kantresniais, kaskart kiltaširdingesniais atleidime, kaskart duosnesniais pasiaukojime, kaskart jautresniais sąžinėje, kaskart atsargesniais pasielgime. Juk ir Šventieji, uoliu su Dievu susinėsimu, išmoko įvairias krikščioniškojo gyvenimo dorybes į savo širdis įsodyti, jąs gaivinti ir auklėti.

PRITAIKYMAS. Todėl niekad nesiskųsk, buk tavo maldos jokio išklausymo neatranda ir tau jokios naudos neatneša. Ar gi tau neužtenka ir to, kad iš kiekvienos dievotos maldos turi savo dušiai pelną? Vienas dvasiškasis musų dienų mokytojas sako: “Jei

maldos gyvenimas ir nieko daugiau nenuveiktų, kaip tik kad padarytų kantresniu, drąsesniu, pastovesniu, kiltaširdingesniu, priedermėse ištikimesnių, tai yra išmokytų viską atlikti su didesniu susitelkimu ir ramybe, drąsa ir tvirtybe, ar gi jau tuomi pačiu neparodytų, kaip didelį palaiminimą suteikia?" Todėl brangink maldą ir su šventu rimtumu ją atlikinėk. Šventas Barnardas kalbėjo kitados į savo brolius: "Nei vienas iš jus tegul nelaiko maldos už mažą dalyką, nes sakau jums, jogei Tas, į kurį mes meldžiamės, jos nelaiko už ką nors maža. Vos tik ji išėjo iš musų burnos, o Jis tuoj aus ją liepė į gyvenimo knygą įrašyti". Malda yra pavadinta musų dvasiškojo gyvenimo lygmala. Pagal musų maldos uolumą ir budą galima matuoti musų padėjimą dvasiškame gyvenime. *"Kas moka gerai melstis, tas moka ir gerai gyventi".*

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Dėkoju Tau, jogei mums maldoje taip pasekmingą pasišventimo priemonę suteikei. Suteik man dabar ir malonę iš kasdieninio su Tavo garbingiausiuoju Majestotu susiėjimo įgyti savo dvasiškai pažangai didelę naudą.

PASIRYŽIMAS. Pratįsiuosi daug trumpų, dievotų maldelių į savo kasdieninį darbą įpinti.

PENKTAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

Maldos reikšmė dvasiškame gyvenime; malda yra da raktas į dieviškųjų malonių iždą.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis Išganytoją, kaip Jis į Apaštalus ištaria žodžius: "Ištiesu sakau jums, jei ko prašysite Tėvo mano vardan, duos jums" (Jon. 16, 23).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, ištikimai ir sąžiningai naudoties malda, ta svarbia išganymo priemone.

SVARSTYMAS. Šiandieniniame, taip vadinamame Maldavimų Sekmadienyje ir trijose sekančiose Maldavimo dienose, kuriąs mes Kryžiaus dienomis

vadiname, Bažnyčia mus ypatingai prie uolumo maldoje ragina. Atidaro ji mums dieviškojo pasigailėjimo iždus ir verste verčia Viešpatį, kad Jis mums pagelbėtų musų reikaluose ir rupesčiuose. Tai gi Maldavimo dienose Bažnyčia nori mums maldos reikalą nurodyti. Kada tinkamu budu mes meldžiamės, tai darome ypatingą Dievui džiaugsmą, ir ta yra priežastis, kodėl malda turi taip didelę galybę ant Tėviškosios Dievo širdies, pagal Išganytojaus žodžius : *"Prašykite ir bus jums duota; belskite ir bus jums atidaryta. Nes kiekvienas, kuris prašo, gauna; ir beldžiančiam bus atidaryta"* (Luk. 11, 9-10). Kiekvienoje maldoje yra du dalyku, kurie Augščiausiajam nepaprastai patinka; yra tai nužemintas išpažinimas musų pačių neturtingumo ir silpnybės. Kas tiki, kad savomis pajiegomis gal sau viską parupinti, ko savo gerovei reikalauja, tas nejaučia jokio prie maldos patraukimo; jis neturi jokio dangiškosios pagelbos troškimo. Jis viską pripažįsta sau, ką tik gero ikšioliai turėjo. Taip, savo atkaklybėje, žmogus pats save Dievu daro, kas yra pasibiaurėjimu Švenčiausios Trejybės akyse. Kiekviena, tečiau, dievota ir karšta malda mes išpažįstame, kad savo neišsigalėjimą ir savo silpnybę mes aiškiai matome, kad vien tik nuo Dievo laukiame pagelbos savo reikaluose ir palaiminimo savo darbuose. Tat malda visuomet yra nusižeminimo aktas; ir juo karščiau meldžiamės, juo aiškiau išpažįstame, jogei mes, prie savo giliai atjaučiamojo neturtingumo, kasdien reikalaujame Jo geibstančios ir saugojančios rankos, kad laikinai ir amžinai nebutume nelaimingi. Tasai nužemintas išpažinimas įgyja mums pagelbą iš augštybės. Čia prisideda da kita aplinkybė. Dievota malda mes išpažįstame netik savo neišsigalėjimą, bet ir savo gyvą tikėjimą, jogei Jis, iš vienos pusės, kiekviename musų gyvenimo padėjime gali mums pagelbėti, jogei Jo galybė ir išmintis jokių ribų neturi ir jogei, iš kitos pusės, Jis

yra pats gerumas, ir todėl yra pasirengęs, kad ir paskučiausiam ir vargingiausiam žmogui pagelbėti, kada šis prie Jo kreipiasi. Šitas gyvas tikėjimas, kuriuomi malda pasiremia, yra Augščiausiojo pagarbinimas, Jo nepabaigtos tobulybės išpažinimas ir Jo neapriboto gailestingumo išaugštinimas. Tat Jis mus ir verčia, kad su savo maldomis prie Jo kreiptumės: *Prašykite, o apturėsite*".

PRITAIKYMAS. Todėl visada yra stokos nusižeminimo ir aiškaus savo vargo išpažinimo ženklas, jei nejauti kasdieninio reikalo, kaipo elgeta, prieš vartus dieviškosios mielaširdystės atsistoti ir išmaldos prašyti. Kas gi iš tavęs butų, jei Viengeriausiasis atitrauktų nuo tavęs savo ranką? Į didžiausį vargą įpultumei, pagundoms pasiduotumei ir sunkių nusidėjimų dasileistumei. Todėl už laimingą turi save skaityti, jogei Viešpats maldoje tau padavė į rankas taip galingą pagelbą, idant kasdien nuo jo naujus meilės ir pasigailėjimo priparodymus gautumei! Jis tik laukia, kad tu smarkiai paklabentumei ir Jis savo gerumo turtus tau atidarytų. *"Arti yra Viešpats tiems visiems, kurie Jo šaukiasi"* (Ps. 144, 18). Kaip mes be Jo nieko negalime, taip vėl viską galime, jei Jis, mums prašant, savo galingą ranką paduoda. Tat kalbėk su karališkuoju pranašu: "Aš *esu elgeta ir neturtėlis; Dieve, padėk man. Gelbėtojas ir apgynėjas mano esi; Viešpatie, nesivėlink"* (Ps. 69, 6). *"Viešpats yra priebėga neturtingam; gelbėtojas progoje, rupesčiuose. Tavyje viltį turi tie, kurie tavo vardą pažįsta; nes neapleidi tų, kurie tavęs įieško"* (Ps. 9, 10-11).

PASIRYŽIMAS. Pratįsiuosi visame, ką tik pradėsiu, visupirmiausiai dievota malda prašyti Dievo palaiminimo.

PENKTOS SAVAITĖS PO VELYKŲ PIRMADIENIS.

Ko reik maldoje prašyti?

1. ĮŽANGA. Susivienyk dvasioje su visais tikinčiaisiais Bažnyčios vaikeliais, kurie šiandien maldavimų procesijose dalyvauja, kad kartu dangaus palaiminimą žmonijai išprašytum.

2. ĮŽANGA. Prašyk didelio uolumo maldoje.

SVARSTYMAS. Pirmas ir svarbiausias musų maldos dalykas turi, žinoma, buti musų dušios išganymas. Prie to prigul viskas, ko musų dušia reikalauja, kad paskirtą ant žemės uždavinį atliktume ,ir paskui, savo tikslą, tai yra dangų, su visomis jo linksmybėmis apturėtumėm: taip-pat nuodėmių atleidimą, pajiegą ir stiprybę nepriderančius širdies geidulius suvaldyti, pageidimus pergalėti, vargus ir kentėjimus žemiškosios kelionės teisioje dvasioje iškentėti, savo priedermes sąžiningai atlikti, krikščioniškojo gyvenimo dorybes pildyti ir ant galo malonėje, Dievo prietelybėje, iki paskutiniam širdies plakimui išlaikyti. Šitų dvasiškųjų gėrybių mes niekad negalime pertankiai prašyti. Prie to da prisideda ir tas, kad šiuos dalykus įgyti mes neklaidingą turime tikrumą, kurį Dievas dėl Kristaus nuopelnų mums paliko. Jokia malda, kurią mes šiuose dalykuose prie gailestingojo Dievo kreipiame, nepasilieka be išklausymo arba be pasekmės. Kas tada tikrai savo dušios išganymu rupinasi, tas kasdien ir tankiau dienoje panašiomis maldomis į dieviškosios mielaširdystės vartus teklabena ir jai tai vieną tai kitą savo dušios reikalą nužemintoje maldoje paveda. Dievas myli, kad mes savo maldose ir pavienių dalykų reikalą Jam išreikštume, ir kad Jam parodytume,, jogei mes savo dvasišką vargą ištikro gyvai atjaučiame. — Taip-pat ir savo žemiškus rupesčius ir reikalus mes turime pavesti Viešpačiui savo maldose. Tą mums Bažnyčia primena ypatingai Maldavimų dienose. Jei mes, savo dvasiš-

kuosius troškimus Dievui pavesdami, ant tiek jų išpildymo prašome, ant kiek jie prie Dievo garbės ir musų tikrojo labo gal prisidėti, tada ir jie yra tinkami musų maldos dalykai, nes ir jie Dievo garbei tarnauja. Kaip tankiai dieviškasis Atpirkėjas savo žemiškojo gyvenimo dienomis maloniausiu budu išklausė prašymų išgydyti iš kuno ligų arba išgelbėti nuo vieno ar kito laikino blogo, aiškiai pažymėdamas, jogei Jis pagelbėjo dėlei nužeminto ir pilno tikėjimo prašymo. To nesant, Jis stebuklingai pagelbos nesuteikdavo. — Trečias musų maldavimų dalykas turi buti musų artymo labas. Yra tai artymo meilės priedermė. Tik taip galime parodyti, jogei mes kiekvienam savo artymui, net ir tolimam ir nepažįstamam, tikrai gero linkime.

PRITAIKYMAS. Ir tu savo kasdieninėse maldose ineik į įvairius savo dušios reikalus ir maldauk Viešpaties, kad tau ypatingomis malonėmis pagelbėti teiktųsi, karėje su vienu ar kitu nepriderančiu širdies palinkimu, įgijime dorybių, kurių da tau truksta, ir pastangose pirmyn žengti dvasiškame gyvenime. Tokios maldos patinka Dievui, jos liudija apie tavo gerą norą šventą gyvenimą vesti; ir tada Jis, kaip kitados, sako: "Teesie tau, kaip tu nori". Taip-pat savo kuno labą ir žemiškuosius reikalus su visu pasitikėjimu sudėk į Jo rankas ir prašyk Jo, kad Jis viską taip vestų ir valdytų, kaip geriau Jo garbei ir tavo išganymui išeina. Parodyk, ant galo, jogei tu gero velijančią širdį turi dėl artymo, ištikimai ir karštai už jį melsdamasi, kuomet ne vienas iš jų gal visai nesimeldžia.

"Viešpatie, vesk mane tavo teisybėje. Delei mano priešių taisyk po tavo akimis mano kelią" (Ps. 5, 9). *"Dieve, ant padėjimo mano paveizėk! Viešpatie, ant pagelbėjimo mano pasiskubink"* (Ps. 69, 2). *"Nenukreipk savo veido nuo manęs; ir nenusisuk rusty-*

bėję nuo tavo tarno. Buk mano gelbėtojas, neapleisk manęs" (Ps. 26, 9).

PASIRYŽIMAS. Visuose mano reikaluose uolia malda pas Dievą pagelbos ir stiprybės prašysiu.

PENKTOSIOS SAVAITĖS PO VELYKŲ ANTRADIENIS.

Reikalingos maldai ypatybės.

1. ĮŽANGA. Susivienyk vėl dvasioje su visais tikinčiais Bažnyčios vaikeliais, kurie šiose dienose į dangų savo maldas siunčia.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, taip nuolat melstis, kad tavo malda debesius pramuštų.

SVARSTYMAS. Kad pas Dievą malonų išklausymą atrastume turime melstis su nusižeminimu ir su viltimi. Del tų dviejų priežasčių ,kaip neseniai svarstei, malda taip labai Dievui patinka. Nusižeminimas yra tai ne kas kita, kaip tik aiškus pripažinimas savo pačių vargo, savo pačių silpnybės ir neišsigalėjimo, sykiu su tuo susipratimu, kad mes, delei daugelio savo nusidėjimų, neturime teisės prie Dievo pagelbos, bet kaipo elgetos prigulime nuo Dievo mielaširdystės turtingumo. Šitam nusižeminimui Dievas didelę svarbą priduoda. Todėl Šventa Dvasia sako: *"Nusižeminusiojo malda debesius pramuša; ir jis nesusiramįs, kol neprisiartįs, ir neatsitrauks, kol Augščiausiasis neišklausys"* (Sir. 35, 21). Jei kas gal buti visagalingu prie Dievo sosto ir iždus Dievo dosnumo atdaryti, tai tikras besimeldžiančiojo nusižeminimas. Net ir nuodėmės be saiko ir skaičiaus nedaro jokios kliuties vargingam žmogui Dievo turtus pasiekti, jei tik jis, su tikra gailestimi savo nevertybę išpažįsta ir pagelbos iš augštybės šaukiasi. Tasai nusižeminimas tik tada yra tikras ir visagalingas, jei jis su kudikiš-

ka viltimi yra sujungtas, ir vien tik Tame pasitikėjimą turi, kuris musų kaltes ant savęs paėmė, musų vardu dieviškajai teisybei perviršužganapadarė ir musų vilčiai tvirtą davė pamatą. Todėl visas maldas Bažnyčia baigia gražiais žodžiais: *"Per Dominum nostrum Jesum Christum" — "Per musų Viešpatį Jėzų Kristų".*

Toliau turime melstis su ištesėjimu ir Dievo valiai atsidavimu. Ištesėjimo maldoje reikalingumą nurodo Išganytojas šių dienų Evangelijoje žodžiais: *"Kas iš jųsų turės prietelių ir eis pas jį vidunaktyje ir tars jam: prieteliau, paskolink man tris duonas, nes mano prietelius atėjo pas mane iš kelio ir aš neturiu ko jam padėti; ir anas iš vidaus atsakydamas tartų: nevargink manęs, jau durys užrakintos, ir mano vaikai yra su manim atsigulę. Negaliu keltis ir tau duoti. Ir jei jis nepaliaus beldęs, sakau jums, jei ir neduos jam atsikėlęs dėlto, jog yra prietelius, tai visgi kelsis dėl jo nuobodaus prašymo ir duos jam, kiek tiktai jam reikia"* (Luk. 11, 5-8). Ištverminga malda, kuri savo viltyje nieku nesiduoda susilpninti, sujudina gailestingąjį Dievą ir Jam, taip sakant, prievartą daro. Šitas ištvermingumas tur tečiau buti sujungtas su kudikiškų atsidavimu Dievo valiai, Jam paliekant, kada ir kaip patiks musų maldų išklausyti.

PRITAIKYMAS. Tikras nusižeminimas, kudikiškas pasitikėjimas ir ištikima išvermė duoda maldai tinkamą paveikslą arba išvaizda, taip jogei prie Dievo sosto ji tampa maloniai priimta. Jokia malda, net ir trumpas atsidusimas prie Dievo, nepasiliks nepastebėta ir neišklausyta, jei ji turi ant savęs tą teisingumo antspaudą. Todėl Šv. Jokubas rašo: *"Jei kas iš jųsų reikalauja išminties, tegid meldžia nuo Dievo, kuris duoda visiems apsčiai, o bus jam duota. O tegul meldžiasi tikėjime, nieko neabejodamas; nes kursai abejoja, lygus yra jurių vilnims, kurios nuog vėjo susijudina ir blaškosi. Tegul žmogus anas nesi-*

tiki, kad ką gautų nuo Viešpaties" (Jok. 1, 5-7). Todėl niekad nenusimink, nors tau ir rodytųsi, jogei tu savo malda nieko negali padaryti. Dievas tikrų-tikriausiai pagelbės ne vienu, tai kitu budu.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Kaip kitados Apaštalai, taip dabar aš į Tave kalbu: *"Viešpatie, išmokyk mus melsties"* (Luk. 11, 1). Taip, išmokyk mane to meno, kuris dangų atidaro ir Augščiausiojo malones man įgyja. Atleisk man visus nepriteklius ir apsileidimus iki šioliai maldoje papildytus.

PASIRYŽIMAS. Uolia malda stengsiuosi savo dienos darbus pašvęsti.

ŠEŠTINIŲ ŠVENTĖS VILIJA.

Paskutinis įsakymas, paskutinis Viešpaties pažadėjimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Atpirkėjas savo Apaštalams ir Mokytiniams paskutini kartą regimu pavidalu apsireiškia ir sako: "Duota yra man visa valdžia danguje ir ant žemės. Eidami tad mokinkite visas gimines, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sunaus ir Šventosios Dvasios. Ir štai aš esmi su Jumis visose dienose iki amžiaus pabaigai" (Mat. 28, 18-20).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės ištesėti ištikimai tikėjime ir atsidavime dieviškąjam Atpirkėjui iki galui.

SVARSTYMAS. Ištikro svarbi ir sujudinanti buvo ta valanda, kurioje Atpirkėjas paskutinį kartą regimu pavydalu savo Apaštalams apsireiškė ir su jais kalbėjosi. Ir ką gi Jis sakė toje paskutinėje iškilmingoje valandoje? Pirmiausia Jis jiems priminė savo neapribotą valdžią ant pasaulio ir žmonių giminės. *"Duota yra man visa valdžia danguje ir ant žemės"* ,visa valdžia' teisti juos pasaulio pabaigoje, juos į dangų priimti arba iš jo išskirti. Jis, kaipo žmogus, turi tą augščiausią Viešpaties valdžią, nes ją Tėvas Jam davė, pagal Jo paties žodžius: *"Nes Tėvas nieko netesiu, bet visą teismą padavė Simui"*

(Jon. 5, 22). 2 Tą patį patvirtina Šv. Povilas žodžiais: *"Dievas padarė Jį tėvainiu ant viso"* (Žyd. 1, 2). Jis tur tą Viešpaties valdžią da ir dėlto, kad Jis Dievo teisybei išpirkimo pinigus už nuodėmingąją žmoniją užmokėjo ir sykiu sulaužė šėtono galybę ant žmonių, kaip Jis pats liudija: *"Dabar to pasaulio kunigaikštis bus išmestas laukan"* (Jon. 12, 31). Laimė tam, kas tą Jėzaus valdžią su džiaugsmu priima ir su nusižeminimu prieš Jį pasilenkia! Priešingai gi bėda tam, kas iš po jos traukiasi! Jis taps kitados josios prislėgtas.

Tos teisėtos valdžios galybe duoda dabar Atpirkėjas, pabaigoje savo regimo žemiško veikimo, paskutinį įsakymą ir paskutinį pažadėjimą. Paskutinį įsakymą; nes Jis sako: *"Eikite į visą pasaulį ir mokykite visas gimines!"* ir tt. Yra tai siuntimas, kurį Jis savo Bažnyčiai, vienai tikrai Bažnyčiai, davė ir kurį anoji tarpe atsitolinusiojo nuo Dievo pasaulio, neveizint į visas priešinybes ir persekiojimus turi atlikti. Bažnyčia butų tapusi neištikima savo augštam uždaviniui, jei butų perstojusi kada nors su neatbaidoma drąsa skelbti žmonijai Dievo teisybę. Todėl nuolat iš naujo pakelia ji savo balsą ir siunčia savo tikėjimo pasiuntinius, taip-pat įvairių Vienuolijų narius, į tolimiausius stabmeldžių kraštus, kad visiems išganymo kelia parodytų. Prie to paskutinio įsakymo su tokia pat tobulybės galybe priduria Jis savo paskutinį pažadėjimą: *"Štai aš esmi su jumis iki amžiaus pabaigai"*. Neregimai pasilieka Jis savo ištikimųjų tarpe, kad juos visose karėse ir sunkenybėse palaikytų, jųjų darbams palaimintų ir tinkamame laike su pagelba pributų, kad užmanymus bedievių sunaikintų.

PRITAIKYMAS. Mąstyk tankiai apie šitą žmogumi tapusiojo Dievo valdžią, prieš kurią viskas danguje ir ant žemės tur nusilenkti. Laimė tau, kad įžadų padarymu ir įstojimu į Kongregaciją visiškai Jo

tarnybai pasišventei! Pas Jį tu atrandi viską pilniausioje gausybėje, ko reikalauji kad ramiai gyventumei ir numirtumei. Todėl nesibijok neapykantos ir prieštaravimo pasaulio; nes Jis yra galingesnis už jį ir visą jo piktumą ir nedorumą. Eik drąsiai pirmyn Jo teisybės šviesoje ir žengk kiltaširdingai Jo pėdomis. Nes Jis pats sako: *"Kas paskui mane eina, nevaikščioja tamsybėse, bet gyvenimo šviesą turės"* (Jon. 8, 12). Jėzaus reikalas neabejotinai pergalės ir turės viršų; jei ne pirmiau, tai paskutinėje dienoje, kada Jis didelę piutį turės.

O mano Viešpatie ir Dieve! Aš, kaipo ištikimas tarnas po Tavo vėliava kariausiu. Aš visur drąsiai už Tavę ir Tavo įstatymą stosiu, kad kitados ir Tavo pergalėjimuose turėčiau dalį.

PASIRYŽIMAS. Šiuose audringuose laikuose tankiai pažadėjimą Jėzaus atsimįsiu: *"Štai, aš esmi su jumis, visose dienose, iki pasaulio pabaigai"*.

VIEŠPATIES DANGUN ĮŽENGIMO ŠVENTĖ.

Dieviškasis Atpirkėjas įgyja tą garbę, kurią Jam Tėvas parengė.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis, kaip Išganytojas su savo mokytiniais atsisveikina, kaip Jis juos da sykį laimina ir paskui, po jų akimis, į šviesias dangaus augštybes įžengia.

2. ĮŽANGA. Prašyk tikro tosios Šventės džiaugsmo.

SVARSTYMAS. Šios dienos Šventė parodo mums garbingą užbaigimą regimojo Jėzaus gyvenimo ant žemės, tojo gyvenimo, kuris buvo taip turtingas aukomis, vargais ir sunkenybėmis, sopuliais ir kentėjimais, ir visokios rųšies kartybėmis. Kadangi Jis tuos kentėjimus visai liuosu noru, iš paklusnumo savo dangiškam Tėvui, ant savęs priėmė, kad mielaširdingiausiojo Dievo užmanymus išpildytų, todėl dabar Jam, Žmogaus Sunui, ir nepalyginamoji garbė tapo pa-

rengta, garbė taip žavinanti, kad garbingosios Jėzaus Kristaus žmogybės regėjimas neapsakomąja laime pripildo dangaus gyventojus taip, jogei jie per visus amžius negal prisisotinti viską peraugštinančia garbe To, Kuris yra dangaus ir žemės Karalius. Šiandien mes regime iškilmingą Jėzaus į savo garbę įžengimą, į tą karaliją, kurią Jam Tėvas parengė. Šviesaus debesio nešamas įžengia Jis pamaži į dangų ,garbės šviesa apsiaustas, susitinka Jį nesuskaityti aniolų pulkai, kurie Jam priešais išeina ir linksmai šaukia: "*Avinėliui, kuris buvo užmuštas, teesie šlovė ir garbė, išaugštinimas ir valdžia per amžių amžius"* (Ap. 5, 13). *"Džiaugkimės ir linksminkimės ir Jam garbę duokime; nes atėjo Avinėlio vestuvės"* (Apr. 19, 7). Ištikro, nusižeminusiam Žmogaus Sunui tai garbinga žemiškojo veikimo užbaiga. Aniolai kitados paskelbė Jojo atėjimą ant žemės, kuomet vienas dangaus pasiuntinys pranešė piemenėliams laukuose linksmą naujieną ir dangaus kariuomenės, naujai užgimusiam pasaulio Atpirkėjui, įstabią giesmę giedojo. Dabar vėl aniolai praneša Jojo sugrįžimą pas Tą, Kuris Jį siuntė. Nunai Jis sėdi, kaip Šv. Morkus rašo, po dešinės Dievo. Tas parodo, jogei Atpirkėjas net ir pagal savo žmogybę su dieviška visagalybe pasaulio valdyme dalyvauja. Garbingasis Žmogaus Sunus yra kaipo dešinioji ranka, kuria Augščiausiasis vykina tuos užmanymus, kuriuos Jis turi žmonių giminės reikale. Jis čia ant žemės saugoja Bažnyčią ir Dievo priešus priverčia, kad jie vienu ar kitu budu, Jojo užmanymams tarnautų. Jis kitados žmones iš karstų prikels, didelę teismo dieną atliks; Jis kiekvienam kitame pasaulyje vietą parodys, kuri jam, pagal jo gyvenimą .prigulės. Jis, ant galo, danguje kaipo Karalius ,turės valdžią ant visų išrinktųjų.

PRITAIKYMAS. Iš šitos musų Išganytojo garbės mums visiems reik linksmintis ir džiaugtis. Nes

Jojo pergalėjimas yra musų pergalėjimas, Jojo garbė yra musų garbė, ir Jojo džiaugsmas yra musų džiaugsmas. Jei mes kitame gyvenime turėsime kokią garbę ir laimę, tai ji bus Jojo garbės atspindis; bus tai lašas iš taurės Jojo viską peraugštinančios laimės. Tik per Jį mes gavome teisę į dangų ir visas jojo linksmybes. Todėl Jis ir kalba apie savo Karaliją, kurioje visi Jojo ištikimieji turės dalį. *"Aš paskirtu jums karalystę, kaip man paskyrė mano Tėvas, idant valgytumėt ir gertumėt už mano stalo mano karalystėje ir sėdėtumėt ant sostų, teisdami dvyliką Izraeliaus giminių"* (Luk. 22, 29-30). "Aš *einu jums pataisyti vietą. Ir kada jums pataisysiu vietą, vėl ateisiu ir paimsiu jus pas save, idant kur aš esmi ir jus butumėt"* (Jon. 14, 2-3). Ir tau jau Jis parengė vietą ir tik laukia valandos, kurioje Jis tave paims į tųjų skaitmenį, kurie prigulės prie Jo rumų tarnų.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Džiaugiuosi su Bažnyčia iš tos garbės, kurią Tau Tėvas šiandien parengė. *"Tau, Karaliui amžių nemiringam ir neregimam, vienam pačiam Dievui garbė ir šlovė per amžius"* (1 Tim. 1, 17).

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu didžiojo Apaštalo žodžius: *"Geidžiu buti išrištas ir buti su Kristumi: kaip gi geriau man tas butų!"* (Phil. 1, 23).

PENKTADIENIS PO ŠEŠTINIŲ.

Liudininkai ir dalyvautojai garbingame į dangų įžengime.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau mokytinius, kaip jie, nusistebėjimo pilni, į savo mylimąjį mokytoją veizi ikikol Jis dangaus debesiuose neišnyksta.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės čionai drąsiai ir ištikimai sekti keliu nusižeminimo dieviškąjį Išganytoją, kad kitados, Jojo pavyzdžiu, galėtumei buti garbe apvainikuotas.

SVARSTYMAS. Mąstyk, pirmiausia apie tai, kaip Išganytojas mažai liudininkų, tai yra Apaštalų

ir mokytinių su savimi paėmė, kaip į nuošalią vietą nuėjo ir ten, jųjų akyse, į savo garbės karaliją inėjo. Mums tik paviršutiniškai į tai žiurint, keistai galėtų išrodyti. Jo karti kančia, su visais, koki tik galėjo buti išrasti, paniekinimais ir išjuokimais, su visais kankinimais, įvyko viešai, dideliame Jeruzolimos mieste, po akimis skaitlingos žmonių minios. Argi tad nereikėjo tikėtis, kad Jis po savo atsikėlimo ir visus Jeruzolimos gyventojus padarys savo garbės liudininkais? Bet ne; Jis to nepadarė. Pilnoje tyloje, didžiausioje slaptoje apvaikščiojo Jis didžiausią savo gyvenimo iškilmę . Jei Jis butų kiek paisęs apie pasaulio garbę, tai kitaip butų pasielgęs. Bet Jis niekino kiekvieną žemišką didybę; Jis nepaisė apie pagyrimą, kaip pats sako: *"Aš nejieškau mano garbės"* (Jon. 8, 50). Todėl Jis ir į mus šaukia: "Kas kitame pasaulyje nori buti garbe apvainikuotas, tas turi čionai nusižeminimą mylėti. Gi kas nor čia ant žemės buti gerbiamas, tai tegul kitame pasaulyje garbės atsižada". Mąstyk toliaus, jogei Išganytojas, nors nedaug žmonių turėjo savo garbės liudininkais, tai bet gi labai dideliame lydėtojų buryje į savo Karaliją inėjo. Kokie gi buvo tie palydovai? Visupirmiausiai buvo tai nesuskaitytos teisingųjų dušios, kurios da neseniai paskandose buvo uždarytos. Dabar joms atpirkimo valanda išmušė, kaltė tapo panaikinta, dangus atidarytas ir taip jie buvo garbingi palydovai savo dieviškojo Karaliaus. Toliaus ėjo nesuskaitytos dangiškosios kariuomenės savo Karaliaus susitiktų. Karališkasis Pranašas aprašo tą Viešpaties įžengimą žodžiais: *"Jus kunigaikščiai, atidarykite savo vartus; pasikeikite amžinieji vartai, o ineis garbės Karalius! Kas jis yra, tasai garbės Karalius? Viešpats, stiprus ir galingas, Viešpats, galingas karėje. Viešpats galybių yra garbės Karalius"* (Ps. 23, 7-10).

PRITAIKYMAS. Pasirupink ir tu prietelių, kurie tave sektų, kada bandymo šalį, ašarų pakalnę ap-

leisi ir amžinybėn įneisi. Tik nejieškok žemiškųjų prietelių, stengdamasi jųjų akis į save atkreipti ir saldaliežuvimais didelį jų būrį aplink save surinkti. Tokie prieteliai neatneš tau naudos. Kongregacijon įstodamas tu tos pasaulio tuštybės atsižadėjai. Net ir puikiausi laidotuvių palydovai, kokius pasaulis savo tarnams duoda negalės tau dangaus karalystės vartų atidaryti. Jei nenykstanti garbė tur būti tavo dalimi ateityje, tai pasaulio tuštybę turi niekinti. *"Ar jieškau, idant žmonėms pamigčiau",* šaukia Šv. Povilas, *"Jei dar žmonėms pamėgčiau, Kristaus tarnas nebūčiau"* (Gal. 1, 10). Tečiau daryk sau prietelius kitame pasaulyje, tikrus, ištikimus prietelius, kurie tau einant į kitą pasaulį, tave savo globon paimtų, ir su džiaugsmu į dangų įvestų. Prietelius tarpe čyščiaus dūšių, kuriąs tu savo karštomis maldomis iš kentėjimų išgelbėjai, prietelius dideliu uolumu dėl dūšių išganymo, prietelius tarpe dangaus aniolų, ypač aniolų sargų, mielaširdystės darbus atlikdamas dėl tų, kurie yra jųjų globoje. Jei tokie prieteliai dideliame būryje su tavimi eis, tada galėsi tikėtis, kad su džiaugsmu busi į dangų priimtas.

O mano širdingai mylimasis Atpirkėjau! Duok man čia ištikimai ir tvirtai eiti tais keliais, kuriuos Tu man savo pavyzdžiu parodei, kad kitados ir Tavo garbėje dalyvauti galėčiau.

PASIRYŽIMAS. Paniekįsiu pasaulį, kad ištikimai dėl busimosios savo garbės darbuočiaus.

ŠEŠTADIENIS PO ŠEŠTINIŲ.

Dangiškoji dvasia.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau du aniolų baltai apsirengusiu, kurie Apaštalams ant Alyvų kalno apsireiškė ir jiems tarė: "Vyrai Galiliečiai! Ko stovite veizdėdami dangun? Tasai Jėzus, kuris paimtas yra nuo jųsų į dangų, taip ateis, kaipo regėjote Jį einantį dangun" (Ap. Drb. 1, 11).

2. ĮŽANGA. Prašyk dangiškosios dvasios savo mintims.

SVARSTYMAS. Dangiškoji dvasia yra tai vaisius gyvo tikėjimo į laimingą ateitį ir tankaus apmąstinėjimo neapsakomųjų, amžinai tęsiančių jų, prakilnių džiaugsmų, kuriuos Viešpats parengė saviemsiems.. Kas žemiškąjį gyvenimą laiko tik už trumpą, praeinančią kelionę per svetimąjį kraštą į savo tikrą tėvynę, tas, dieviškosios malonės vedamas, prieina prie to, kad į viską, ką svietiškieji žmonės brangina ir myli, abejutiška žiuri akim, tik antraeilinę vertybę tam pripažįsta ,o visa savo dvasia ir mintimis gyvena kitame, augštesniame pasaulyje. Šita širdies pakraipa dvasiškųjų mokytojų yra vadinama dangaus dvasia. Apaštalas sako: *"Musų pasielgimas yra danguje"* (Phil. 3, 20). Ji yra brangiausia dovana, kokią žmogus gal turėti. Ji prigul prie Šventos Dvasios dovanų, ir susieina į vieną su išminties dovana. Apie išmintį taip kalba Priežodžių knyga: *"Laimingas yra žmogus, kuris išmintį atranda. Ji yra brangesnė už visus turtus, ir viskas, ko tiktai trokštumei, negal su ja susilyginti. Gyvenimo medis ji yra tiems, kurie ją turi, ir kas ją laiko, yra laimingas"* (Pr. 3, 13-18). Apaštalams, prieš Viešpaties į dangų įžengimą, nepriteko to augštyn patraukimo. Visi jų troškimai Jėzuje susivienydavo, kuris regimame pavidale prie jų buvo ir visakuom meiliausiu budu rupinosi. Mintis apie busimąjį pasaulį buvo toli nuo jų. Jųjų meilės židinys buvo ant žemės, todėl jie ir savo žemiškus troškimus sujungdavo su prisirišimu prie savo dieviškojo Mokytojo. Del tos priežasties Jis jiems kalbėjo: *"Tiesą jums kalbu: naudinga jums idant aš nueičiau"* (Jon. 16, 7). Kuomet Jis tada įžengė į dangų, kad jau niekad daugiau regimame, kuniškame paveiksle tarp jųjų negyventų, tada pasibaigė ir jųjų žemiški troškimai. Dabar jie savo mintimis ir savo troškimais buvo prie savo garbingojo Viešpaties danguje, jųjų tikroje tėvynėje. Panašiai pasielgia Išganytojas ir su mumis. Jis savo įstabų veikimą ant žemės

gilia ukana pridengia. Niekas taip nėra arti mus su savo pagelba, nieks taip kasdien mumis nesirupina, nieks taip musų nemyli, kaip Jisai. O betgi mes tą viską taip mažai pastebim ir atjaučiam. Mums tankiai net rodžiasi, buk Viešpats toli butų nuo mus. Kodėl Jis taip pasielgia? Mes neturime čia ant žemės taip jaustis kaip namie; nereikia, kad mums čia butų pergerai, kad mes apsiprastume ir su žeme susigyventume. Mums reik ,taip sakant, čia ant žemės, nesmagumą jausti ir nuolat tos šalies ilgėtis, kur išnyksta kiekviena ukana, kur mes veidas į veidą susieisime su Viešpačiu.

PRITAIKYMAS. Dabar supranti, kodėl, neveizint į įstabią tavo mylimojo Jėzaus artimybę, ir širdingą meilę, kurią Jis tau kasdien reiškia tu vis gi da kokią tuštybę savo širdyje jauti. Tavo laimė nėra pilna. Esi ir pasilieki svetimas ant tos žemės; todėl ir negali gerai jaustis — Išganytojas kasdien į tave šaukia: *"Sursum corda"* — augštyn širdis! Atsimink dangų; tenai tavo tėvynė. Ten atrasi savo troškimų suraminimą. Atsimink tai kasdien, ypatingai sunkiose, liudnose valandose. Paragink save žodžiais: "Dušia mano! da nors trumpą laiką patesėk. Greit, labai greit, jau niekas nuo Jėzaus, tavo suraminimo tavęs neatskirs".

"Kaip elnias trokšta vandens šaltinio, taip mano dušia trokšta prie tavęą, Dieve! Trokšta mano dušia prie Dievo, stipraus, gyvojo. Kada aš nueisiu ir prieš Dievo veidą pasirodysiu?" (Ps. 41, 2-3).

PASIRYŽIMAS. Kasdien melsiuos prašydamas dangiškosios dvasios įgijimo.

PRIEDAS.

APMĄSTYMAI

METU ŠVENTĖMS IR YPATINGOMS

ATMINIMO DIENOMS.

I.

GRUODIS.

APMĄSTYMAS PIRMĄJAM GRUODŽIO PENKTADIENIUI.

Dieviškoji Jėzaus Širdis — Dvasios Šventosios gyvenimo vieta.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Švenčiausiąją Paną Nazareto namelyje, kuomet Šventosios Dvasios galybe Dievo Sunus josios viduriuose žmogiškąjį prigimimą priima.

2. ĮŽANGA. Prašyk didelės meilės dėl dieviškosios Jėzaus Širdies.

SVARSTYMAS. Kuomet išrinktoji Pana ištarė į Arkaniolą Gabrielių tuos amžinai atmintinus žodžius: *"Tegul man stojasi pagal tavo žodį",* tuomet įvyko tasai nepermatomas stebuklas, kuris padėjo visam išganymo darbui pamatus. Antrasis Dievybės Asmuo skaisčiausios Panos viduriuose priėmė žmogaus prigimimą. Šventoji Dvasia iš josios kraujo sutvėrė tą garbingiausiąjį Kuną, kuriame vienatinis amžinojo Tėvo Sunus tapo visos žmonijos Atpirkėju. Sykiu su kunu sutvėrė taip-pat Šventoji Dvasia ir tą dieviškąją Širdį ,iš kurios, kaipo iš artimiausiojo Dvasios Šventosios šaltinio, išėjo visi didieji Dievo gailestingumo darbai, kuriuos Atpirkėjas atliko musų išganymui. Tuom pačiu tarpu, kuomet tveriamąja Šv. Dvasios galybe toji kilnioji Širdis gyvybę įgijo ir pati Šv. Dvasia su visais savo turtais ir malonėmis į ją inėjo, kad toliau joje, kaipo savo mylimoje bažnyčioje, gyventų. Teisingai Šv. Dvasia galėjo sakyti: *"Čia mano ramybė per amžius; čia gyvęsiu, nes šią vietą sau pasirinkau"* (Ps. 131, 14). Ištikro, vertesnės savo gyvenimui vietos šv. Dvasia negalėjo čia ant

žemės atrasti. Nes, pirmiausia, buvo tai skaisčiausia .švariausia vieta, kokia tik galėjo kuomet nors buti. Ji nebuvo palytėta jokio, kad ir mažiausio taško, ar nuodijančio pasaulio vėjo. Ji buvo skaistesnė už Adomo širdį, kuomet toji buvo išėjusi iš Dievo rankų; skaistesnė už Cherubinus ir Serafinus, stovinčius prie Augščiausiojo Sosto. Čia Šv. Dvasia nerado nieko, kas josios akims butų nepatikę. Ji, toliau, buvo dievočiausia ir ramiausia Šv. Dvasios vieta. Pasaulio triukšmas niekad neįsiskverbė į tąją Šventynę. Joje Šv. Dvasia atrado giliausią savo slaptų įkvėpimų supratimą ir didžiausią kiltiems pasiryžimams prijautimą. Jokia širdis nebuvo taip liuosa nuo visų žemiškųjų prisirišimų, taip dieviškojo Majestoto pagarba apimta, taip Dievo įkvėpimams akyla, kaip garbingiausioji Širdis Dievo tapusio žmogumi. Čionai Šv. Dvasia galėjo visą savo meilės turtą išpilti.

PRITAIKYMAS. Jei nori, kad Šv. Dvasia, kaipo dieviškojo gyvenimo nešėja, kaipo malonių eikvotoja ir tavo širdyje apsigyventų, tai stengkis savo širdį užlaikyti gryną nuo kiekvienos, liuosa valia papildytos, nuodėmės. Šv. Dvasia bjaurisi nuodėme. Nuodėmė kliudo Šv. Dvasiai pripildyti musų širdį dangiškaisias turtais ir kelti ją į dangų antgamtiniais suraminimais. Kas gi galėtų pripildyti širdį didesniu nuodėmės pasibjaurėjimu, jei ne dievotumas į skaisčiausiąją Jėzaus Širdį? Toliau Šv. Dvasia myli ramią susitelkimo vietą, kur pasaulio triukšmas neineina. Ir kas ineina kasdien į dieviškąją Jėzaus Širdį, tą ramią Šventosios Dvasios Šventynę, tur viltį, jog ir jo širdis kas kart daugiau nuo pasaulio atsitrauks ir Šv. Dvasios veikimui pilniau atsiduos.

O Saldžiausioji Jėzaus Širdie! Duok man vieną pasibjaurėjimo lašą, kurį tu dėl nuodėmės turi ir padėk man širdį pasauliui uždaryti, o dievotam Šv. Dvasios gyvenimui ją parengti.

PASIRYŽIMAS. Uoliau lavįsiuosi dievotume į dieviškąją Jėzaus Širdį.

APMĄSTYMAS TREČIAJAI GRUODŽIO DIENAI.

Švento Pranciškaus Ksavero Šventė.

Šv. Pranciškaus Ksavero savęs atsižadėjimas ir nusižeminimas*).

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šv. Pranciškų Ksaverą danguje, draugėje daugelio tukstančių dušių, kurias jis išgelbėjo ir kurios jam dabar širdingai dėkoja.

2. ĮŽANGA. Prašyk širdingo savęs atsižadėjimo ir savo pašaukimui atsidavimo.

SVARSTYMAS. Aiškiausia Šv. Pranciškaus budo žymė, tai buvo jo įstabus savęs išsižadėjimas, kuris, kaipo auksinis siulas eina per visą jo nenuilstantį apaštališkųjų darbų gyvenimą. Pradžioje jis buvo jaunas, garbės trokštantis profesorius Paryžiuje; Šv. Ignaco rekolekcijų klausydamas atsivertė ir, su dieviškosios malonės pagalba, su kuria jis ištikimai dirbo, virto žmogumi visai priešingo budo, nei kaip pirma buvo. Kristaus mokykloje išmoko jis pats save užmiršti, gyventi vien tik dieviškajam savo Mokytojui ir Jojo dideliems reikalams. Neveizint į savo augštą mokslą, kuriam žmonės stebėjosi, neveizint į neapsakomus darbus, kuriuos jis dėl Dievo garbės pasiėmė atlikti, — savo ranka jis pakrikštijo daugiau kaip milijoną stabmeldžių, — neveizint į daug ir didelių stebuklų, kuriuos Viešpats per jį darė, neveizint į laimingą savo darbų vaisių didelėje Indų šalyje, pa-

***) Šv. Pranciškus gimė 7 d. Balandžio, 1506 m., Išpanijoje. Turėdamas 35 metus amžiaus iškeliavo Indijosna stabmeldžių dušias Kristui pelnyti. Dievas jį padarė garsiu daugelių stebuklų; jis prikėlė ir 25 iš numirusių. Mirė jis 2 d. Gruodžio 1552 m. ant salos Sancian.**

siliko jis prastas, nusižeminęs, savęs atsižadėjęs vienuolis, kuris pats sau, savo darbams ir savo nuopelnams nieko nepripažino, bet už viską garbę davė Tam, kuris teikėsi, sunaudoti jį kaipo menką įrankį pranešimui stabmeldžiams išganymo naujienos. Šitas savęs atsižadėjimas buvo vaisingiausia dirva augštesniam tikėjimo laipsniui, kuris butinai yra reikalingas apaštališkiems darbams ir karštai Dievo meilei, jokios aukos nesibijančiai. Todėl jis kalbėdavo: "Kokia gi auka Viešpačiui gal buti perdidelė!" — "O kaip yra saldu Dievui ir dangui dušias pelnyti!" Tokiam savęs atsižadėjimo darbui Viešpats galėjo duoti gausų palaiminimą, kadangi jis jokia tuštybe, jokia savymeile, garbės Augščiausiojo nemažino. Nusižeminę ir savęs atsižadėję žmonės visuomet yra tinkami įrankiai, kuriuos Šv. Dvasia sunaudoja dideliems darbams atlikti. Atsimink Šv. Povilą, kuris apie save sako: *"Aš esmi visų mažiausias tarp Apaštalų; kuris n'esmi vertas idant bučiau vadintas Apaštalu"* (1 Kor. 15, 9).

PRITAIKYMAS. Ištirk tad save šitoje šviesoje ir palygink savo veikimą su Šv. Pranciškaus Ksavero darbais. Ar savo darbus atlikdamas visai apie save užmiršti, o tik Dievo garbę ir Jo didelius reikalus savo akyse turi ? Kas pats savęs ir savo garbės ieško, tas kad ir gražiausius talentus, kad ir geriausius prigimtus gabumus turėtų, prieš Dievą jis yra grynas niekas. Ir didžiai apsiriktų, jei manytų, jogei Dievas juo pasinaudos atlikimui ko didelio malonės srityje. Buk tad nusižeminęs, savęs atsižadėjęs tarnas Dievo namuose. Saugokis ieškoti garbės, augščiau kitų pasistatyti. Nes tavo darbai tuomet lygįsis toms varpoms, kurios augščiau kitų kyšo, bet jokio vaisiaus neišduoda, nes tuščios yra, kuomet pilnos varpos žeminasi, galvas lenkia žemyn.

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Prašau Tavęs dėl didžiojo Tavo tarno Šv. Pranciškaus, padėk man

visuose mano darbuose nieko kito nejieškoti, kaip tik Tau patikti.

PASIRYŽIMAS. Tankiai savęs klausiuos, ar aš, savo kasdieniniame gyvenime ištikro savęs atsižadant pasielgiu.

APMĄSTYMAS KETVIRTAI GRUODŽIO DIENAI.

Šv. Barboros Šventė.

Šventos Barboros pavyzdys ir užtarymas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Šv. Barborą, kaip ji, su pergalėjimo paima rankoje, ineina į eiles Šventųjų, kurie su džiaugsmu ją sveikina.

2. ĮŽANGA. Prašyk jos galingos pagelbos savo gyvenime ir mirime.

1. PUNKTAS. Šv. Barbora — įstabi savo tvirtybėje.

SVARSTYMAS. Šv. Barbora, gimusi trečiojo šimtmečio pradžioje, Nikomedijos mieste, Bitynijoje, su nepergalimu tvirtumu iškentėjo didžiausias kančias, kokias tik stabmeldžių įnirtimas ir žiaurumas išrasti galėjo. Iš kur pas ją tiek įstabios drąsos atsirado? Prigimtu tos tvirtybės pamatu buvo jos nekaltybė, kurioje ji, nors pradžioje stabmeldė, buvo auginama ir auklėjama. Josios tėvas, Dijoskorus, rupestingai atitolindavo nuo jos viską, kas galėjo sujudinti nepriderančius geidulius . Gi žinomas yra dalykas, jogei nekaltos dušios yra sykiu ir tvirtos dušios, nes žemiausių jų pageidimų įtekmė jųjų valios neapsilpnino. Prie jos dorybės sutvirtinimo prisidėjo da ir tikrasis tikėjimas, kurio ji buvo, jos tėvui nežinant, mokinama, ir kuris, po krikšto, jos nekaltoje širdyje gilias įleido šaknis. Reik prie to pridėti da uolią, nuolatą maldą, kurioje ji, nuo pasaulio užsislėpusi ir bokšte užsidariusi, uoliai lavinosi. Šitaipos ji tobulai numirė pasauliui ir tapo karžyge taip gyveni-

me, kaip mirime. Patsai josios tėvas, kuris savo įnirtime priešai krikščionių tikėjimą visus širdies jausmus po kojų paminė, buvo jos budelis, ir po žiaurių kančių jai galvą nukirto.

PRITAIKYMAS. Pažink versmes iš kurių Šv. Barbora sėmė pajiegas savo antgamtinei tvirtybei. Skaistybė ir panystė duoda dušiai iš prigimimo didelę stiprybę ir valdžią ant kuno ir jo žemųjų geidulių. Prie to prisideda da gyvas tikėjimas ir ištikima nuolata malda, kurioje dušia išmoksta pasikelti augščiau visko, kas yra žemiška ir parodyti tvirtybę, kuriai pasaulis stebisi.

Apginkluok mane Viešpatie, per užtarymą Šv. Barboros, Tavo ištikimos tarnaitės, tvirtybe ir jiega, kad ant to kelio, kurį man mano pašaukime parodei, nepajudinamoje tvirtybėje ištesėčiau.

2. PUNKTAS. Šv. Barbora — pagelbininkė mirties valandoje.

SVARSTYMAS. Šv. Barbora prigul prie 14-os globėjų nelaimėse, bet ypatingai ji yra gerbiama, kaipo globėja mirties valandoje. Metais 1443, mieste Gorkum, Hollandijoje, gyveno dievotas vyras vardu Enrikas Kok'as; buvo jis ypatingas Šv. Barboros garbintojas ir kasdien pas ją prašė išmelsti jam laimingą gyvenimo pabaigą. Atsitiko baisi ugnis, kuri ne tik visą Koko turtą sunaikino, bet ir jį patį liepsna namuose taip iš visų pusių apsupo, kad negalėjo išeiti. Degantis balkis puldamas, parmetė jį ant žemės. Tikros mirties laukdamas, šaukėsi jis Šv. Barboros, kad ji nedaleistų jam be Šv. Sakramentų numirti. Staiga atsistoja prieš jį Šv. Barbora, savo skraiste uždengia nuo ugnies, išveda laukan ir sako: "Iki rytdienai busi da gyvas, neveizint į baisias žaizdas, kad Šv. Sakramentus galėtumei priimti". Apsireiškimas išnyko. Dievobaimingas vyras ištikro aiškų protą turėjo iki toliai, kol kunigas jam Šv. Sakra-

mentų nedavė. Jis nejautė jokių skausmų, nors turėjo sužeistus vidurius. Po Šv. Sakramentų priėmimo, suramintas, atidavė jis Dievui savo dušią.

PRITAIKYMAS. Paskutinėje sunkioje karėje turėti Bažnyčios suraminimus su pilnu protu ir dideliu dievotumu, yra tai tikrai didelė malonė. Prašyk tankiai pas Šv. Barborą tos laimės.

O, kad aš teisingųjų mirtimi numirti galėčiau ir kad mano pabaiga butų lygi jųjų pabaigai! (Sk. 23, 10).

PASIRYŽIMAS. Save patį ir mano globai pavestus ligonius tankiai Šv. Barboros globai pavesiu.

APMĄSTYMAS ŠEŠTAI GRUODŽIO DIENAI.

Šv. Mikalojaus Šventė.
Šv. Mykalojus — maldos vyras.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šv. Mikalojų, kaip jį paprastai paveiksluose piešia, su lėkšte rankoje arba šalia jo, ant kurios trys auksiniai obuoliai guli. Tas reiškia, jogei Šv. Vyskupas tris mergeles, kitados, gausia savo dovana nuo doriškojo nupuolimo apsaugojo.

2. ĮŽANGA. Prašyk didelės maldos meilės.

SVARSTYMAS. Šv. Mikalojus, kuris 6 d. Gruodžio, 342 m. numirė, kaipo Myros Vyskupas, turėjo labai dievotus, kilnius ir turtingus gimdytojus. Iki senyvam amžiui jie neturėjo vaikų. Tečiau tankiomis savo maldomis ir pasnykais jie tai išmeldė pas Dievą, jog senatvėje suteikė jiems vaikelį kurį jie Mikalojaus vardu pavadino. Buvo tai malonės kudikis, nuolatos tėvų maldos vaisius; budamas maldos vaisius, jisai, tėvų auklėjamas, ir pats vėliau tapo maldos vyru. Da nei metų amžiaus neturėdamas, o jau po malonės įtekme, seredomis ir pėtnyčiomis, kurios tuomet buvo pasnyko dienos, jis susilaikydavo nuo valgio iki saulės nusileidimui. Jojo tikėjimas nuo jauniausių dienų tvirtėjo ir augo ir išaugo į didelį medį, kuris brangius vaisius išdavė amžinam gyveni-

mui. Nuolatoje maldoje pažino jis žemiškųjų turtų niekybę; didelę tėvoniją, kurią jis po tėvų įgijo, sunaudojo šventiems tikslams, pats gi gyveno apsimarinusiai ir niekino žemiškąją tuštybę. Dievo meilė, nuolatoje maldoje, pas jį kaskart naują surasdavo maistą, kaskart skaisčiau pas jį apsireikšdavo ir jį ragino vis į naujus darbus dėl Dievo garbės ir artymo išganymo. Nuolatas su Dievu susinėsimas parodė jam gailestingųjų darbų vertę, kada juos dėl Dievo atliekame. Todėl Šv. Mikalojaus gyvenimas buvo kaipo nepertraukiamas geradarybių grendinys. Jis nepalikdavo nei vieno be pagelbos, kas prie jo kreipdavosi. Savo nuolata, pilna tikėjimo, malda jis pagalios įgijo neįveikiamą galybę ant paties Dievo, taip, jog senovėje, Krikščionių Bažnyčioje, jis buvo didžiausias stebukladaris. Atsitikdavo, jogei stebuklą ant stebuklo darydavo, kad pagelbėtų varge esantiems. Jis prikeldavo numirėlius, stabdydavo audras ant jurių, didelėje valgių brangenybėje stebuklingai pagelbėjo ir tt.

PRITAIKYMAS. Šv. Mikalojaus gyvenimas parodo tau nuolatos maldos vertę ir svarbą. Dvasiškame gyvenime, pasišventimui, yra tai butinai reikalinga priemonė. Yra tai ryšys, kuris mus vargšus nusidėjėlius prie Dievo patraukia, augštyn pakelia, ir Jojo gailestingumą mums pelnija. Malda, budama tikėjimo išreiškimu yra sykiu ir priemonė, kuri tikėjimą daro kaskart gyvesniu, veiklesniu ir jį į darbą stumia. Malda, ištikimai atlikta, kelia dušią kaskart augščiau tų žemės dulkių ir to visko, kas yra žemiškojo ir įkvepia dušiai dangiškas mintis. Malda yra kaipo stiprus vėjo putimas, kuris kiekvienu kartu dieviškosios meilės ugnį uždega. Ji yra, ant galo, ta priemonė, kuria mes pačiam Dievui prievartą darome ir Jį verčiame, kad Jis mums savo dosnumo vartus atidarytų, kaip Jis pats pasakė: *"Prašykite, o gausite"* (Jom 16, 24).

O Šv. Mikalojau! kuris savo įstabiu maldos uolumu taip pasižymėjai, išprašyk ir man didelę maldos meilę ir padėk man, kad aš, šita išganymo priemone, uoliai naudočiausi.

PASIRYŽIMAS. Uoliai melsiu šiandien Šv. Mikalojaus, kuris taip noriai geradarybes suteikdavo, kad ir man jis ką nors padovanotų, butent, didelę maldos meilę.

APMĄSTYMAS AŠTUNTAI GRUODŽIO DIENAI.

Švenčiausios Panos Nekalto Prasidėjimo Šventė.
Tikroji žmogaus vertybė.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių nekaltai pradėtąją Praną, kaip ji, pagal apreiškimą, pasirodo dangaus debesiuose, saule apsiausta, su mėnesiu po kojomis ir su dvylikos žvaigždžių vainiku ant galvos.

2. ĮŽANGA. Prašyk apšvietimo gerai pažinti, tikėjimo šviesoje, tikrą žmogaus vertę.

SVARSTYMAS. Kuomet Švenč. Trejybė nuo amžių išrinko tą, iš kurios prižadėtasis Mesijas, laiko pilnybėje, žmogaus prigimimą turėjo priimti, Šv. Dvasia, kurios veikme Dievo Sunaus įsikunijimas turėjo įvykti, pasiėmė ant savęs pagaminti išrinktajai Panai išleistuves, parengti sužiedotinės rubą, taip dailų, taip įstabų, taip nepalyginamai gražų, kuris tiktų taip išskirtinai didelei Panos garbei. Ji turėjo neapsakomai peraugštinti visus sutvėrimus. Ir ką gi Ji jai davė? Kokius iždus išėmė Ji iš dangiškųjų turtų, kad iškeltų ją augščiau visų Adomo dukterų? Ji apdovanojo ne žemės turtais, kurie yra tik dulkė ir pelenai, tušti ir be vertės, ne kokiu karališku vainiku, brangiais akmenimis išsodytu, nei davė jai kokią žymią ant žemės vietą. Ji turėjo buti neturtinga pana, į kurią puikus pasaulis žiuri su panieka. Ji neišpylė ant jos žemiškųjų džiaugsmų ir smagumų, kuriuos pasaulio žmonės myli ir kurių jieško. Tą

viską Šv. Dvasia savo galybės žodžiu butų padariusi. Tečiau tokie turtai, tai tik niekai, į juos dangaus aniolai nesiteiktų nei pažiurėti. Dievas, kad ją ištikro pagerbtų, apipylė labjausiai parinktais dvasiškais turtais, brangiausiomis malonėmis. Jis jai davė, nuo pirmos jos gyvenimo valandos, visiškai gryną, nekaltą širdį, nuodėmės nuodais nepalytėtą, ir papuošė ją taip augštos tobulybės pašvenčiamąja malone, kokios jokis sutvėrimas da neturėjo. Jis ją papuošė tokia savo dovanų pilnybe, kokios niekas kitas negavo ir padabino ją visų dorybių skaistumu. Ji tad buvo nepalyginamas antgamtinės grožės dailės darbas, taip jogei Arkaniolas Gabrielius josios dvasinį gražumą savo akimi permatydamas, nustebęs sušuko: *"Gratia plena — Tu esi malonės pilna"* (Luk. 1, 28).

PRITAIKYMAS. Mokinkis iš to pažinti kas žmogui, dangaus akyvaizdoje duoda tikrą vertę. Viskas, kas pasaulio akyse turi vertę, pas Dievą yra taip menka, kaip garas ar ukas, kuris išsiblaško ir išnyksta, teisybės saulei pasirodžius. Kokią vertę gal turėti prieš Dievą karaliaus garbė, augštas gimimas, viršujis švelnumas, parėdai brangiais akmenimis išpuošti? Kas yra Jojo akyse pasaulio mokslas, kariškoji garbė, puiki iškalba? Dangaus gyventojai tokiems daiktams, kurie tik žemiškiems tikslams tarnauja, nepripažįsta jokios vertės. *"Paveikslas šio pasaulio praeina"* (1 Kor. 7, 31). Pratinkis tad niekinti pasaulio tuštybę. Daugeliui tukstantį kartų geriau butų buvę, jei nieko tokio nebutų turėję iš ko pasaulis džiaugiasi. Jie butų savo viduję vertę įgiję. Ir tu labai lengvai gali apsigauti, jei pasaulinių žmonių nuomonės laikysies ir pasaulio galingiesiems saldaliežuviausi. Giliai sau širdin insidėkie, jogei tikrą vertę tau duoda malonės turtai, kuriuos savyje turi.

Duok man, Viešpatie, pasaulio tuštybę pažinti, kad ji man akių neapdumtų. Gaila man, jogei tan-

kiai, vietoje malonės turtų jieškoti, aš niekais apsigaudinėdavau.

PASIRYŽIMAS. Tankiai atsimįsiu Tomo a Kempio žodžius: *"Tu tiek esi vertas, kiek Dievas mato tave esant, ne daugiau, bet ir nemažiau".*

APMĄSTYMAS TRYLIKTAI GRUODŽIO DIENAI.

Šv. Lucijos Panos ir Kankintinės Šventė.

Šv. Lucija įstabi pasaulio pergalėjimu.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akių Šv. Luciją, Kankintinę, kaip ji, besistebintiems žmonėms, viduje ugnies, kurią stabmeldys teisėjas liepė aplinkui ją sukurti, ramiai stovi, kol ant galo budelis kardu jai gerklės neperskrodžia (Mirė 13 d. Gruodžio, 304 m.).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pilnai ir visiškai persiskirti su pasauliu, kad Kristui prigulėtumei.

SVARSTYMAS. Šv. Lucija gimė Sirakuzų mieste, Sicilijoje, iš žymių gimimu ir turtais, tėvų. Josios dievotoji motina Eutichija pasakojo jai, da mažai, apie Šventuosius Kankintinius, apie jų neperlaužiamą ištikimumą, apie jų garbingus kariavimus ir nepalyginamąją garbę, kurią jie įgijo. Tokių pasakojimų klausymas uždegdavo nekaltos mergelės širdį karšta Jėzaus meile ir širdingu troškimu pralieti, kaipo Kankintinė, už Jį savo kraują ir gyvenimą atiduoti. Jau jaunuose metuose ji nekaltybės įžadą padarė ir noriai atsižadėjo visko, ką pasaulis jai siulė. Kuomet ji, kaipo krikščionė tapo apskųsta ir pas Paschazijų, stabmeldį vietininką, buvo nuvesta, pareikalavo jis nuo jos, kad paklausytų Ciesoriaus ir dievaičiams aukotų. Tečiau Šventoji drąsiai atsakė: "Tu laikaisi Ciesoriaus įsakymo, o ašen Dievo; tu bijaisi miršta-mųjų kunigaikščių, o aš bijausi nemirštamojo Dievo, kurį užrustinti niekas manęs neprivers. Tu jiems rupinkis patikti, aš gi netrokštu niekam daugiau patikti, kaip tik vienam Kristui. Tu savo naudos jieš-

kai pasauliui tarnaudamas, aš gi stengiuosi prie to, kas man teisingai išeis ant išganymo". Tais drąsiais žodžiais, kaip pati tikėjosi, išsistatė ant mirties. Bet ji jau seniai savo širdyje buvo pergalėjusi pasaulį, todėl ir viršujė auka nebuvo jai sunki. Ji noriai buvo pasiryžusi viską atiduoti Tam, kuriam savo širdį jau buvo pašventusi. Dievas taip-pat norėjo parodyti, kaip galinga globą Jis suteikia tiems, kurie nieko daugiau nejieškojo, kaip tik Jo. Stabmeldys teisėjas pasiryžo ją nusiųsti į blogus namus; bet budelio tarnai neįstengė Šventosios iš vietos išjudinti. Pririšo tad virves prie jos rankų ir kojų, kad ją patraukus, bet veltu. Prikinkė arklius ir jaučius, bet Lucija pasiliko vietoje, kaip uola, taip jogei tenai esantieji krikščionįs šaukė: "Tai yra Dievo galybė!" Iš įnirtimo drebantis stabmeldys liepė aplink Šventąją prikrauti medžių ir krumų, apipilti juos sakais, aliejumi ir smala ir uždegti, kad ji sudegtų į pelenus. Bet Lucijos didelė ugnis nepajudino. Ant galo budelis Šventajai kardu gerklę perskrodė ir ji nukeliavo pas Tą, kuriam patikti vien tik stengėsi.

PRITAIKYMAS. Dievas ir pasaulis kariauja, kad biedną žmogaus širdį įgytų, ir laimė tam, kas Šv. Lucijos pavyzdžiu, padaro teisingą pasirinkimą, pasauliu paniekina, o dieviškam Išganytojui su kunu ir dušia visiškai pasišvenčia, kad niekam kitam neprigulėtų, kaip tik Jam. Ir tu Šv. Dvasiai šaukiant, apleidai pasaulį ir tapai dieviškojo Išganytojo mokytiniu. Rupinkis tad, kad savo įžadams ištikimas pasiliktumei, kaip tau Šv. Lucija savo pavyzdžiu parodė. Visus pasaulio viliojimus ji drąsiai atmetė. Uždaryk ir tu savo širdį pasauliui ir jo mokslui ir išsiblaškymui ir tuštybei; užlaikyk savo širdį skaisčia ir nesutepta, kad dieviškasis Išganytojas su džiaugsmu joje gyventų.

O Šv. Lucija, tu garbingoji Pana ir Kankintine! išprašyk man malonę visiškai ir pilnai nuo pasaulio

atsitraukti, kaip tu kitados padarei, ir savo širdį pašvęsti Tam, kuris tur švenčiausią prie jos teisę.

PASIRYŽIMAS. Kasdien atsimįsiu tai, jogei aš ne pasauliui, bet Kristui priguliu.

APMĄSTYMAS 15-ai DIENAI GRUODŽIO.

Švenč. Panos Nekalto Prasidėjimo Oktava.

Tikroji žmogaus didybė.

1.. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, jogei iš lupų Švenč. Panos girdi pranašystės žodžius: "Šitai nuo šio laiko vadys mane palaiminta visos giminės" (Luk. 1, 48).

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės aiškiai pažinti vieną tikrą žmogaus didybę.

SVARSTYMAS. Žmogaus vertė, kaip šios Šventės apmąstyme matei, yra malonės turtuose, kuriuos maloningiausias Dievas žmogui suteikė. Tikri turtai yra tie, kurie turi amžiną vertę ir kurie pasiliks, kad ir visas pasaulis išnyktų. Todėl kaip žmogaus vertė yra malonės turtuose, taip ir tikra jo didybė yra ištikimame sandarbininkavime su apturėtomis malonėmis. Tos malonės tai nėra koks asmeniškas žmogaus nuopelnas, bet jos taps asmenišku žmogaus nuopelnu, jei jis jąs savo gyvenimu, savo darbais ir apsiėjimais padarys vaisingomis. Ir čionai Švenč. Pana stovi nepasiekiamai augštai. Ji, be savo nuopelno, buvo papuošta gražiausiais, rečiausiais Šv. Dvasios turtais. Bet ir nei vienas sutvėrimas nebuvo taip uolus, taip stropus tąsias Dievo malonės dovanas ištikimu naudojimu, galėčiau sakyti, į savo asmeniškąjį turtą apversti, kaip ji, ištikimoji Šv. Dvasios Sužiedotinė. Ji kasdien dėkojo prieš Augščiausiojo Sostą už gautas malones ir taip pilną Viešpačiui atiduodavo garbę. *"Padarė man didžius daiktus, kursai yra galingas"* (Luk. 1, 49). Nužemintu dėkingumu, mes

Dievo malonę padarome nuosave. Švenč. Pana rupestingu pasaulio išsiblaškymų vengimu, saugojo malones savo širdyje; ji darė savo širdį, ištikima malda, kaskart jautresne malonių priėmimui; pilnu savo valios padavimu dangiškajam Tėvui, ji malones į dorybes atmainydavo ir visiems Šv. Dvasios įkvėpimams buvo tobuliausiu budu paklusna. Taip ji darė, kad nei viena malonė nepasiliktų nesunaudota ir nevaisinga. Ji nuolat augo malonėse, dorybėse ir nuopelnuose. Tokiu budu ji buvo didžiausia Dievo akyse, didžiausia savo ištikimu su malone veikimu, didžiausia savo karžygiškomis dorybėmis.

PRITAIKYMAS. Kiekvienas vienuolis gali apie save pasakyti, jogei jį Dievas daugeliu retų malonių apdovanojo. Tos malonės yra brangus iždai, į kuriuos dangaus aniolai su nusistebėjimu žiuri. Bet neužmiršk, jogei tu, kad prieš Dievą butumei didelis, turi tas malones, ištikimu su jomis veikimu, savo nuosavybe padaryti ir darbais išduoti vaisius, kaip darydavo Marija. Jei tikrai tuomi rupinies, tada dangaus akyse esi didelis ir kitados, paskutinėje dienoje, busi didelis visų žmonių akyse, nors pasaulis dabar tavęs nemato ir tau niekad gero žodžio neduoda.

O Marija, mano mylimoji Motina! Kuri savo žemiškame gyvenime nuolat stengeisi augščiausiomis dorybėmis įgytas nuo Dievo malones padaryti vaisingomis, padėk ir man savo galingu užtarymu, kad ir aš rupinčiausi gautas nuo Dievo malones atmainyti sau į dorybes ir nuopelnus.

PASIRYŽIMAS. Parodysiu darbu savo dėkingumą už daug malonių, kuriąs Jėzus ant mano kelio išpylė.

SAUSIS.

PIRMASIS SAUSIO MĖNESIO PIRMADIENIS.

Pirmieji dieviškosios Jėzaus Širdies garbintojai.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip palaimintoji Viešpaties Motina ir Šv. Juozapas, prie prakartės klupodamu, dieviškąjai Jėzaus Širdžiai pagarbą atiduoda.

2. ĮŽANGA. Prašyk Marijos ir Juozapo galingo užtarymo, kad jųjų pavyzdžiu, taptumei ištikimas ir uolus dieviškosios Jėzaus Širdies garbintojas.

I. PUNKTAS. Pirmoji, širdingoji dieviškosios Širdies garbintoja buvo Marija, josios Motina.

SVARSTYMAS. Kaip veik Šventosios Dvasios galybe tapo sutverta skaisčiausioji Jėzaus Širdis, prieglobstyje švenčiausios Panos, jinai pradėjo ją tuojaus nuoširdžiai garbinti. Marija, kuri Šventosios Dvasios buvo įvesta į dieviškųjų paslapčių pažinimo gilybes, pažino, jogei jos dieviškojo Kudikio širdis yra tos neišsemiamos meilės iždas, kuri Dievo Sunų atsiuntė ant žemės. Ji pažino ją, kaipo Dievo gailestingumo vidų, kaipo šaltinį Jo nepabaigtai nuopelningojo veikimo, kaipo sanarį, kuris visam žmonių giminės vargui giliausiai užjaučia, ir kuris, po nuodėmės našta, neapsakomai daug iškentės. Šis aiškus pažinimas tai padarė, jogei ji, dieviškąją Širdį nuo pirmos jos buvimo valandos, su gyvu tikėjimu, ir giliausia pagarba, kaipo Šventosios Dvasios šventyklą garbino ir ją savo mylimuoju dalyku padarė. Kaip ji tankiai prie prakartės arba į Egiptą bėgant, apmąstančia akimi nusileisdavo į mieliausiojo Jėzaus dieviškosios Širdies gilybes.

PRITAIKYMAS. Prie ko tad geriau galėtumei kreiptis, kad dieviškosios Jėzaus Širdies meilėje kaskart labjau augtumei, jei ne prie Jo palaimintosios Motinos, kuri yra pirmoii ir prakilniausioji ilgoje tų dušių eilėje ,kurios tą Švenč. Širdį uoliai garbino?

Tikrai, jokis prašymas taip jai nepatiks, kaip tas, kad ji mus į dieviškąją Jėzaus Širdį dievotesniais padarytų, kad ir mes iš to šaltinio semtume, iš kurio ji pati taip gausiai sėmė: ir atsitraukimą nuo visko, kas yra žemiška ir pilną atsidavimą Dievui ir Jojo reikalams.

O Marija ,tu gražiausios meilės Motina! Padėk man savo galingu užtarymu, kad ir aš prie tų dušių prigulėčiau, kurios širdingoje meilėje prie dieviškosios Jėzaus Širdies telkiasi.

2. PUNKTAS. Po Marijos Šventasis Juozapas širdingiausiai dieviškąją Jėzaus Širdį garbino.

SVARSTYMAS. Antruoju dieviškosios Širdies garbintojumi, be abejonės, buvo Šv. Juozapas. Jis buvo tikėjimo vyras, kuris stropiu tikėjimo tiesų svarstymu, Šventajai Dvasiai padedant, į augštesnįjį tikėjimo laipsnį pakilo, kadangi jo skaisti, kudikiškai-prasta širdis buvo tinkamiausia dieviškosios malonės veikimui dirva. Prie to prisidėjo taip-pat nuolatas su Viešpaties Motina buvimas, kurios pavyzdys turėjo galinga įtekmę, ir gyvenimas su dieviškuoju Kudikiu, kurio aprupinimas jam buvo pavestas. Tokiu budu netruko nieko, kad jis kaskart giliau dieviškojo išganymo darbą suprastų. Ta gilesnioji pažintis jį tiesiog prie dieviškosios Širdies privedė, tosios Širdies, kurioje išganymo darbas, taip sakant, buvo sudėtas.

PRITAIKYMAS. Lai ir tave Šventasis Juozapas ,savo galingu užtarymu, kaskart giliau į tikrąjį tikėjimo gyvenimą įveda. Juo gyvesnis bus tavo tikėjimas ir juo giliau jo teisybėmis busi perimtas, juo aiškiau pažįsi, jogei viską Jėzaus Širdyje gali atrasti ir jogei ji yra verčiausias tavo dievotumo ir meilės daiktas.

Melskis už mane, Šv. Juozapai, kad ir aš, tavo pavyzdžiu, Jėzaus Širdį savo meilės dalyku padaryčiau.

PASIRYŽIMAS. Švenčiausiąjį Sakramentą aplankydamas atsimįsiu tai, jogei Marija ir Juozapas buvo pirmieji ir širdingiausieji dieviškosios Jėzaus Širdies garbintojai.

APMĄSTYMAS 17-ai DIENAI SAUSIO.

Šv. Antano Tyruolio Šventė.

Šv. Antanas karėje su pragaru.

1. ĮŽANGA. Statyk sau Šv. Antaną jojo urve, kaip jis velnią, draskančiųjų žvėrių paveiksle, buvo baidomas ir kankinamas ir kaip jis jiems su neįveikiama drąsa priešinosi.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, kad pagundos laiku, Šv. Antano pavyzdžiu, kariautumei drąsiai ir pilnas vilties.

1. PUNKTAS. Dievo tarnas kenčia daug pragaro pagundų.

SVARSTYMAS. Šventoji Dvasia sako: *"Mano sunau, Dievo tarnybon įstodamas, tesėk teisybėje ir buk pasirengęs ant pagundų"* (Sir. 2, 1). Kaip šis perspėjimas yra tinkamas, mes matome iš Šv. Antano gyvenimo. Jis, gimęs Egipte, iš turtingųjų tėvų, (apie 251 m.), augo maldoje ir nekaltybėje. Dvidešimtais savo gyvenimo metais, Dievo malonės vedamas, padarė jis karžygiškąjį pasiryžimą, viską, ką tik turėjo išdalyti pavargėliams ir į tyrumą išeiti ir tenai, užlaikant širdį liuosą nuo nuodėmės, vien tik Dievui tarnauti ir amžinąjį išganymą užtikrinti. Čion jis piktąją dvasią prie didžiausios rustybės privertė, kuri visą pragarą pajudino, kad nekaltą ir dievotą tyruolį suvadžiotų ir jo pasiryžime apsilpnintų. Taip mes matome Šv. Antaną iki aštuoniasdešimts pen-

kių metų, kuriuos jis tyruose išgyveno (mirė 17 d. Sausio 356 m.), nuolat imtynėse su tamsybės galybėmis, kurios smarkiausią kovą prieš jį pakeldavo, o nekartą jį kankindavo ir sumušdavo. Piktoji dvasia jam užleizdavo tai maldos ar dvasiškųjų lavinimų nemėgimą, tai nupiešdavo jo vaidentuvėje pilną smagumų gyvenimą pasaulyje, tai smarkiausiu budu gundindavo jį priešai širdies skaistybę ir tt. Taip tad Šv. Antano gyvenime smarkiausios kovos ir audros mainėsi viena po kitos.

PRITAIKYMAS. Ir tave piktasis priešas pagundomis apsiaus ir, juo busi uolesnis savo pašaukime, juo labjau jis ant tavęs pyks, juo labjau pasiutusiai ant tavęs užpuldinės. Šv. Pranciškus Salezas rašo: "Šunįs nesiveja saviškių, bet svetimus žmones. Taip-pat piktasis priešas neužpuldinėja ant tų, kurie jam jau priguli. Jei tad jis ant kurios širdies užsipuola, tai yra ženklas, jogei ji da jam nepriguli; ir juo žmogaus dorybė yra didesnė, juo smarkesnių užsipuolimų jis gal nuo piktosios dvasios tikėtis". Tad nesistebėk, jei ir tau piktoji dvasia žabangus stato ir, gal, Kongregacijoje, daugiau nei kaip pirmiau pasaulyje, tai priešai pašaukimą, tai priešai širdies skaistumą, tai priešai viršininkus, tai priešai sandraugus ir tt. Turėti pagundas nėra blogas daiktas, žinoma, jei mes stengiamės prie Jėzaus buti, ir Jam tarnauti.

O mano dieviškasai Išganytojau! Tavo galinga ranka palaikyk mane, kada pragaras prieš mane sukils. Prie Tavo rankos, aš visuomet busiu ramesnis.

2. PUNKTAS. Šv. Antanas parodo, kaip mums pridera kariauti.

SVARSTYMAS. Šv. Antanas įgijo garbingiausius pergalėjimus priešai pragaro galybes. Kuomi jis juos įgijo? 1. Savo dideliu nepasitikėjimu savimi.

Jis kalbėjo į savo mokytinius: "Niekad nelaikyk savęs už apsaugotą, nors ir daug kovų išlaikytumei". Todėl jis pats rupestingai vengė visko, kas piktai dvasiai galėjo duoti progą įįįį gundyti. 2. Savo ištikima ir nuolata malda. Niekad jis maldos ir dvasiškųjų lavinimų neapleido, nors jautėsi atšalęs ir netinkamas. Visuomet jis maldos ginklo nusistverdavo, kurį piktoji dvasia taip geizdavo nuo jo paveržti. 3. Savo darbščiu gyvenimu. Jis vengdavo tingėjimo, kuriuo piktasis priešas labai noriai pasinaudoja, kad neatsargią dušią užpultų. 4. Savo gyvu tikėjimu į Dievo akyvaizdą ir tvirtu pasitikėjimu į pagelbą iš augšto. 5. Ant galo savo apsimarinusiu gyvenimu, kuris kuną ir jojo pageidimus tvirtoje drausmėje laiko.

PRITAIKYMAS. Ištirk save ar ir tu panašiu budu apsisaugoji užpuolimų nuo piktojo priešo. Jei ir tu ištikimai tomis priemonėmis naudojiesi, tai visas pragaras su savo galybe tavęs neįveiks.

O mano Viešpatie ir mano Dieve! Atleisk man visus mano apsileidimus kovoje su pragaru. Duok, ydant Šv. Antano užtarymu nužemintai ir išsitikėjimo pilnas kariaučiau ir kiekvienoje kovoje pergalėtojas išeičiau.

PASIRYŽIMAS. Pagundos laiku niekad nenupulsiu dvasioje bet, Šv. Antaną atsimindamas, į kovą pasidrąsįsiu.

APMĄSTYMAS 21-ai SAUSIO DIENAI.

Šv. Agnietės Šventė.

Garbingasis panystės vainikas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Šv. Agnietė, panystės vainiku ir kankininkystės paima papuošta, aniolams besidžiaugiant, dieviškojo sužiedotinio yra danguje priimta.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės augštai branginti panystę.

SVARSTYMAS. Šv. Agnietė, kuriai visa krikščionija stebisi ir kurią Bažnyčia augštai gerbia, gimė Ryme iš labai augštų ir turtingų, bet sykiu ir dievotų tėvų, ir jųjų didelėje Dievo baimėje buvo išauklėta. Jau savo mažuose metuose ji širdingai mylėjo Jėzų ir Jojo karčios kančios ir mirties apmąstinėjimas buvo jos numylėtas užsiėmimas. Kaip tik panystės vertę ji pažino, tuojaus, budama kaipo aniolas žmogaus pavydale, įžadu ant visados savo dieviškajam Sužiedotiniui pasišventė. Esant Agnietei trylikos metų, išvydo ją Rymo gubernatoriaus sunus, užsigeidė ją vesti ir savo prižadėjimais ėmė ją persekioti. Jis siulė jai viską, ką tik jauna širdis ant žemės galėtų trokšti; bet viskas veltu. Jauna mergelė duodavo gražų atsakymą: "Eik nuo manęs, tu mirties maiste! Jau mane kitas išsirinko, kuris man daug gražesnį papuošimą suteikė ir kuris gimimu ir garbe yra daug augštesnis. Jis man auksu siutą (Krikšto) rubą neapsakomai brangiomis perlomis papuoštą, padovanojo. Beto da parodė jis man nepalyginamus iždus, kuriuos jis man duos, jei busiu jam ištikima. Jo širdis daug prakilnesnė; jo balsas yra labai meilus, jo meilė yra labai saldi. Jau aš gavau nuo jo ištikimybės žiedą ir ženklą ant kaktos, kad jokio kito į savo širdį neįsileisčiau. Jis laiko mane savo rankomis apėmęs; jojo kraujas dabina mano dušią. Kuomet aš jį myliu, pasilieku skaisti ir nesutepta; kuomet jo sužiedotine tampu, pasilieku nepalytėta pana. Jam vienam, kuriam aniolai tarnauja ir kurio grožybei saulė ir mėnuo stebisi, noriu ištikima pasilikti. "Šitie žodžiai, iš kurių aiškiausiai šviečia josios meilė į Dievui pašvęstąją panystę, nuvedė ją į stabmeldžių teismą ir galop į kankintinės mirtį. Tečiaus Dievas regimais stebuklais norėjo parodyti, kaip Jam maloni buvo auka, kurią jauna mergaitė panystės įžadu padarė. Aniolas ją saugojo, kuomet jai gėdą norėjo padaryti ir vieną nedorėlį už-

mušė. Dangiškoji šviesa ją apšvietė. Aniolas jai padavė baltą, kaip sniegas, rubą, kuriuo jinai apsivilko, sakydama: "Dėkoju Tau, Viešpatie Jėzau Kristau! jogei mane, į savo tarnaičių skaitmenį priėmei". Ugnis jos nedegino. Antgalo 21-ą dieną Sausio 304 m., jai kardu gerklę perdurė.

PRITAIKYMAS. Ar tasai jaunos, trylikos metų, mergaitės pavyzdys nepažadina tavęs mylėti tą luomą, į kurį dėl Jėzaus meilės įstojai ir tą rubą, kuriuo, kaipo Jojo mokytinis, apsirengei, kad dieviškąjam Viešpačiui ant visados pasišvęstumei ir Jojo skaisčių tarnų eilėje butumei priskaitytas? Brangink taip-pat Dievui pašvęstąją panystę, kaipo tavo brangiausiąjį žemčiugą, kuris tau duoda teisę prie neapsakomųjų dangaus džiaugsmų. Jokia auka tenebus tau perdidelė, — net jei gyvastį reikėtų padėti, — kad šitąjį iždą nesužeistą išlaikytumei. Saugok tąjį brangumyną labai stropiai ir nuolatos maldos aniolą turėk prie savo šono, kad jo tau niekas neišvogtų.

O Šv. Agniete! Už laimingą tave skaitau, nes apvainikuota esi dvejopu vainiku, kurį sau čionai užsipelnijai. Išprašyk man savo galingu užtarymu didelę panystės meilę ir malonę, su nesuteptu sužiedotinės rubu kitados mano mylimiausiam Jėzui pasirodyti.

PASIRYŽIMAS. Širdies skaistybę rupestingiausiai saugosiu.

APMĄSTYMAS 25-ai SAUSIO DIENAI.

Švento Povilo "Atsivertimo" Šventė.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šv. Povilą, kaip jis, ant kelio į Damaską, šviesos iš dangaus staiga užgautas, ant žemės puolė ir sušuko. "Viešpatie! ką nori idant daryčiau?" (Ap. Dar. 9, 6).

2. ĮŽANGA. Prašyk Šv. Povilo, kad tau tikrą atgailos dvasią išmelstų.

1. PUNKTAS. Šv. Povilo atsivertimas talpina savyje labai suraminančią teisybę.

SVARSTYMAS. Saulius buvo didelis nusidėjėlis. Puikybės apjakintas, jis savo širdį tiesos pažinimui uždarė ir savo budo smarkumu kaskart žemiau ant stataus kelio puolė. Jis pats rašo: *"Nes girdėjote apie mano gyvenimą kitą kartą, kad buvau žydas: jog perdaug persekiojau Dievo bažnyčią ir naikinau ją. Ir peraugštinau žydystėje daug mano bendralaikių"* (1 Gal. 1, 13). *"Kursai pirmiau buvau burnotojas ir persekiotojas; bet Dievo gailestingumą apturėjau"* (1. Tim. 1, 13). Švento Stepono užmušimas su jo prisidėjimu įvyko. Ir šitas žmogus — atrado malonę ir pasigailėjimą. Jis net tapo išrinktu Dievo rankoje įrankių atlikti dideliems darbams Bažnyčioje. Kaip ta teisybė yra suraminanti! Žmogus, neveizint į visus nusidėjimus, kol gyvas, vis gali tapti malonės įrankiu Dievo rankoje.

PRITAIKYMAS. Šitomis mintimis rupinkis kiekvieną nusiminimą, kiekvieną dvasios nupuolimą, toli nuo savęs atmesti, kuomet nuodėmių atsiminimas tave baido, kuomet tau išrodo, jogei dvasiškame gyvenime nieko nenuveiksi. *"Dievas gal iš akmens padaryti Abraomo sunų"* (Luk. 3, 8). Niekas nėra mums taip reikalinga, kaip tankus priminimas tos suraminančios tikėjimo tiesos, jogei mes, neveizint į visą delei nuodėmių vargą, su Dievo malone viską galime.

O mano gailestingasis Dieve! Duok, idant mano pasitikėjimas Tavimi butų didesnis už mano dvasiškąjį vargą, kad niekad dvasioje nenupulčiau.

2. PUNKTAS. Sauliaus atsivertimas buvo Dievo malonės darbas, bet taip-pat ir jo ištikimo su Dievo malone veikimo vaisius.

SVARSTYMAS. Pirmasis atsivertimo žingsnis visuomet tur nuo Dievo išeiti. Jis tur mus sujudinti,

nurodydamas mums musų dvasinį skurdą. Kuomet Saulius su kerštо sumanymais širdyje į Damaską keliavo, staiga jį apšvietė dangiškoji šviesa. Jis išgirdo balsą: *"Aš esmi Jėzus, kurį tu persekioji* (Ap. Dar. 9, 5). Dabar, staiga, jo viduje pasidarė šviesu. Jis pažino visą savo klaidos didybę. Antrasis atsivertimo žingsnis turi iš žmogaus paties išeiti, bet, Dievo malonei pagelbstant. Žmogus neturi, savo puikybėje, šviesos iš dangaus suteiktos atmesti. Tečiau pridera, kad toje šviesoje pamatytų savo nuodėmes, jų neapkęstų, ir, širdingame gailestyje, jų atleidimo prašytų. Taip Saulius pasielgė. Jis neatmetė sujudinančio iš dangaus ženklo. Tečiau jis ieškojo nuošalumo, susitelkė savyje, širdingai meldėsi, verkė už savo paklydimą ir prisižadėjo ant kito kelio užeiti. Ir taip jis visas kliutis iš savo širdies prašalino. Prie to prisidėjo trečiasis žingsnis, kuris atsivertimą užbaigė. Dievas vėl, savo gailestingumo stebuklu nuėmė kaltę nuo Sauliaus širdies ir per kunigą Ananiją, įpylė į ją džiaugsmą ir ramybę. — Kaip buvo tvirtas Šv. Povilo atsivertimas ir kaip buvo širdingas jo su malone veikimas, parodė jis visu savo paskesnių gyvenimu. Jis pasirodė kaipo įstabus atgailos pavyzdys: pirmiausiai, kad jis niekad neužmiršo, ką buvo pirmiaus padaręs, ir, kad gilaus nusižeminimo jausmus visuomet savyje gaivino ir auklėjo. Todėl jis gražiai kalbėjo: *"Nes_ aš esmi visų mažiausias tarp Apaštalų, kurisai neesmi vertas, idant bučiau vadintas Apaštalu, jogei persekiojau Dievo Bažnyčią"* (1. Kor. 15, 9) ; toliau tuomi, kad jis visą gyvenimą buvo dėkingas už didelę malonę, kuri jam buvo suteikta. *"Dievo mielaširdystę apturėjau"* (Tim. 1, 13). *"Iš Dievo malonės esmi tas, kas esmi"* (1 Kor. 15, 10) ; antgalo tuomi, jogei jis, tarpe neapsakomųjų aukų nenuilstančiai veikė, kad pelnytų širdis Tam, kurį jis pirmiau persekiojo. *"Kristaus meilę mus spaudžia"* (2 Kor. 5, 14).

PRITAIKYMAS. Ir tavęs dieviškasis gailestingumas jieškojo ir atrado, kuomet da pasaulyje gyvenai. Jis tau viską nuo širdies nuėmė, kas tave spaudė ir į Kongregaciją tave atvedė. Pasirodyk dabar kaipo atgailos pavyzdys, Šv. Povilą sekdamas.

O Šv. Povilai, tu įstabus atgailotojau! Išprašyk man ,savo galingu užtarymu, malonę pas Dievą, kad per visą savo gyvenimą bučiau dėkingas Dievui už mielaširdystę, kurią jis man parodė.

PASIRYŽIMAS. Tankiu atsiminimu gražaus Šv. Povilo pavyzdžio pasiragįsiu prie uolumo ir ištesėjimo.

APMĄSTYMAS 29-ai SAUSIO DIENAI.

Šv. Pranciškaus Salezo Šventė.

Šv. Pranciškus Salezas — meilus Šventasis.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau šventąjį Vyskupą besidarbuojantį Dievo Karalijos praplatinimui.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės meiliu, prietelišku, patraukiančiu pasielgimu visų širdis prie Jėzaus patraukti.

SVARSTYMAS. Šv. Pranciškus iš Sales, gimęs 21 rugpjučio 1567 metais ir miręs kaipo Vyskupas Genevos 28 gruodžio 1622 m., yra teisingai pavadintas vienas iš meiliausiųjų Šventųjų ir tai dėlto, kad jis mokėjo tikrąjį dievotumą darbu, raštu ir žodžiu tikrai meiliu padaryti ir tikinčiuosius, pasaulyje gyvenančius, prie jo patraukti. Pasiekė jis ta 1) savo įstabiu švelnumu, kurį jis įgijo nesiliaujančia, ilgų metų kova su savo įgimtu gyvumu ir smarkumu. Prie visų nemalonumų, jam padarytų, prie visų kliučių, kiuriąs jis sutiko, prie visų vargų ir sunkenybių, kurias jam padarydavo, pasiliko jis visai ramus ir malonus. Niekad nepasidavė jis rustybei ar sujudini-

mui. Kuomet vienas iš jo prietelių nusistebėjimą išreiškė, jis atsakė jam: "Kaip aš galėčiau išdrįsti tą porą švelnumo lašų, kuriuos per dvidešimtį metų surinkau, vienu akiesmirksniu išblaškyti!" Kitkart, kada jį viens bjauriausiai išniekino, atsakė jis jam: "Jei tu man net ir vieną akį išluptumei, tai žinok, kad su kita da aš į tave, kaipo į savo geriausią prietelių, žiurėčiau". 2) Jis mokėjo taip dievotumą padaryti maloniu, kad jis visus, be išskyrimo, kiekvienu laiku, su didžiausiu prieteliškumu ir mandagumu priimdavo ir kiekviena proga naudojosi kitiems gerai daryti. Žmogus iš prigimimo, ypatingai kada jį vargas spaudžia, nekantrus esti ir drauge gyvenančiųjų kantrybę išstato ant bandymo, nors jis ir nteko blogo nemano. Tokį nekantrumą Šv. Pranciškus Salezas nuolata su savimi kova, pilnai pergalėjo. Nors savęs viduje jis sunkiausius ir smarkiausius bandymus atjausdavo, tečiau viršuje jis vis pasilikdavo prieteliškas, mandagus ir kiekvienam patarnauti pasirengęs, taip kad niekas nedasiprasdavo, kiek jis širdyje iškęsdavo. 3) Jis galop, dievotumą tuomi maloniu padarė, jog jis kalbose niekad kitų neįžeizdavo. Jis visuomet turėdavo pateisinimo žodžius klystantiems, paraginimo žodžius nupuolusiems, malonumo ir prieteliškumo žodžius tam, kas su visu pasauliu ryšius sutraukė. Taip jis patraukdavo visus.

PRITAIKYMAS. Tankiai mąstyk apie tą gražų Šv. Pranciškaus Salezo pavyzdį. Jame ir jo šventame gyvenime nerandi nieko kieto, šiurkštaus, atstumenčio; viskas pas jį buvo švelna, malonu, pritaikinta, kad naujas širdis prie Jėzaus patraukti. Todėl jo įtekmė taip buvo didelė ir jo veikimas taip laimingas. Ir tu rimtai stengkis darbu ir žodžiu parodyti, jogei tikras dievotumas nedaro kietu ir atstumenčiu, bet meiliu, prietelišku ir mandagiu. Stropiai rupinkis įgyti švelnumą, kad kiekviename atsitikime ramus ir meilus pasiliktumei. Nedaleisk upui

save valdyti, taip kad sykį butumei perdaug linksmas, tai vėl susiraukęs, nepatenkintas, bet visuomet buk prieteliškas ir mandagus su visais. Ištirk save, kuriuose dalykuose turi save pataisyti, kad Šv. Pranciškaus pavyzdį pasekmingai sektumei.

O Šv. Pranciškau! Kuris, daugiau pavyzdžiu, nei žodžiu tiek dušių į tikrai dievotą gyvenimą atvedei, padėk ir man, su visu uolumu prie to tikrojo diedotumo eiti, kuris visus prie Jėzaus patraukia, kuris visiems parodo, kaip saldu yra Viešpačiui tarnauti.

PASIRYŽIMAS. Šv. Povilo pavyzdžiu stengsiuosi, visiems visukuom tapti, kad visus pelnyčiau (1 Kor. 9, 22).

VASARIS.

PIRMASIS VASARIO PENKTADIENIS.

Dieviškoji Jėzaus Širdis savo kudikybės dienose.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau mieląjį Dievo Kudiki, kaip Jis visiems, kurie prie Jo prisiartina, daleidžia savo dieviškosios Širdies turtuose dalyvauti.

2. ĮŽANGA. Prašyk pas Dievą veiklios meilės.

SVARSTYMAS. Dieviškosios Jėzaus Širdies pamatas yra meilė, prielankumas ir gerumas. Dievo Sunus atsinešė iš dangaus ant žemės visą iždą dieviškojo pasigailėjimo. Šventoji Dvasia, dieviškosios Jėzaus Širdies Sutvėrėjas, yra meilės Dvasia ir visą savo meilės turtą į Jėzaus Širdį išpylė. Gi pati meilės ir prielankumo esybė yra tame ,kad ji negal buti širdyje uždaryta. Ji nori išsilieti į viršų; ji nori geradarybes skleisti. Todėl dieviškoji Jėzaus Širdis buvo veikli nuo pradžios. Ji turėjo laiminti, ji turėjo gerai daryti, nors silpnas kunas da neišsigalėjo buti vykdančia to prielankumo priemone. Visi, ku-

rie tik, kur nors prie dieviškojo Kudikio su jautria širdimi prisiartindavo, gaudavo dalyvumą palaiminime, kuris iš Jo dieviškosios Širdies ištekėdavo. Kad Marija ir Juozapas nuolat tos Širdies meilės ir gerumo priparodymus turėdavo, savaime suprantame. Jau ir tada, kada Marija prieš dieviškojo Išganytojo užgimimą į Hebron keliavo, kad Elzbietą, savo giminaitę, aplankytų, liepsnojanti Jėzaus Širdis išpylė pilnybę ant visų to namo gyventojų, ant Jono, Zakarijo ir Elzbietos. Vos tik Išganytojas užgimė, kaip Jo Širdis per dangaus pasiuntinį nekaltus piemenėlius prie prakartės pašaukė, . kad juos palaimintų ir malonėmis apdovanotų. Net ir didelėje tolumoje saldi Jėzaus Širdis matė jautrias sielas ir įstabia žvaigžde vedė jas prie savęs, kad ir jos vaisiuose Jo prielankumo dalį turėtų. Ji palaimino, toliau, garbingąjį senelį Simeoną ir pranašienę Oną, Bažnyčioje. Ji laimino visiems, kurie tik vietą Jo gerumui turėjo. Ji palaimino, ant galo, į Egiptą bėgant, tyrus ir žemę, kuri Jį priėmė, taip jogei abu vėliau tapo gyvenimais daugelio įstabių šventųjų. Taip, meilė ir prielankumas nori laiminti, kur tik tas prielankumas priėmimą atranda.

PRITAIKYMAS. Stebėkis ir garbink tą dieviškojo Kudikio Širdies meilumą, kaip Marija ir Juozapas padarė. Ir neužmiršk, jogei ta dieviškoji Širdis vis da yra labai arti prie tavęs; ji ištikima meile plaka altoriuje dėl mus visų. Ji tavęs niekad be palaiminimo neatleidžia, jei tu ją su gyvu tikėjimu ir giliu nusižeminimu lankai. Toliau, palygink savo širdį su kilta Šrdimi mylimojo Kudikio Jėzaus. Ar tu turi kiek iš to prielankumo, kuris Jėzaus Širdį taip patraukiančia daro? Ar tavo širdis verčia tave duoti priparodymus tavo tikro prielankumo, tavo širdingos meilės tiems visiems, kurie prie tavęs prisiartina? Ar žodžiu ir darbu parodai, jogei dėl visų gerą širdį turi, ir jogei tavo reikalas yra kitiems gerai da-

ryti? Tikra meilė yra sumani. Ji visada suranda naujas priemones ir kelius, kad paliudymą duotų, jog ji tik geriausiai velija.

O mano mylimojo Išganytojo Saldžiausioji Širdie! Kiek kartų pritruko man to prielankumo, kuris Tave nuo pradžios pažymėjo. Atleisk man visus mano gyvenimo nemeilumus ir daleisk keliems spinduliams Tavo liepsnojančios meilės į mano šaltą širdį įkristi.

PASIRYŽIMAS. Tankiai dieviškosios Jėzaus Širdies prašysiu suteikti man tikrą, veiklią meilę.

VASARIO ANTRA DIENA.

Šv. Panos Marijos Grabnyčių Šventė.

Jėzaus ir Marijos auka Bažnyčioje.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dvasioje šios dienos Šventės paslaptį, kaip Marija ir Juozapas dieviškąjį Kudikį į Bažnyčią atneša, kad Jį Viešpačiui paaukotų

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės iš Jėzaus ir Marijos pavyzdžio didelę dvasišką naudą turėti.

1. PUNKTAS. Prisiveizdėk dieviškajam Kudikiui.

SVARSTYMAS. Kada dieviškasis Kudikis apie keturiasdešimtį dienų amžiaus turėjo, Marija ir Juozapas atnešė Jį į Bažnyčią, į Jeruzolimą, kad jį Viešpačiui Dievui, pagal Įstatymo įsakymą, paaukotų (Luk. 2, 22-24). Naujai užgimęs pasaulio Išganytojas, nors viršujai žiurint buvo be kalbos Kudikis, tečiaus nuo pirmos valandos savo žemiškojo gyvenimo turėjo pilną savo dvasiškųjų jiegų vartojimą, gerai ir aiškiai pažino visą daromos aukos svarbumą. Jis žinojo viską, ką Tėvas apie Jį nusprendė. Todėl Jis norėjo prie šito Bažnyčioje pristatymo pilnu paklus-

numu ir neapribotu atsidavimu tapti auka ant užmušimo dangiškajam Tėvui už nuodėmingąjį pasaulį, priimti noriai dėl pasaulio išganymo, prie viškąjį norą, ant visko esu pasiryžęs. Taip gyvęsiu, vargus gyvenant ir mirštant ir taip išpildyti dorybę, kuriai visas dangus stebėjosi.

PRITAIKYMAS. Dievas myli noriai pasiaukojančias sielas. Nors Jis, prie išmintingo pavienio žmogaus vedimo, neklausia pas jį, ar jis yra tuomi patenkintas, ką Dievas apie jį nusprendė, tai betgi Jis augštai mums paskaito, kada mes noriai su auka prie Jo einame, kada mes Jį nuolat iš naujo visu širdies atvirumu užtikriname, jogei mes su tobuliausiu atsidavimu norime iš Jo tėviškosios rankos priimti, ką Jis nuo amžių apie musų gyvenimą ir mirimą nusprendė. Tokiu savo prisiėmimu mes padarome kaipo savo liuosos valios darbą, apverčiame į dorybę iš savo pusės, tą viską, kas pagal Dievo išminties nusprendimą musų gyvenimo bėgyje įvyks ir ko mes negalime prašalinti.

Pasielgk su manimi, Viešpatie, pagal savo dieviškąjį norą, ant visko esu pasirįžęs. Taip gyvęsiu, kentėsiu ir mirsiu ,kaip Tu, savo išmintyje, paskyrei. Ne mano, bet Tavo valia tegul stojasi.

2. PUNKTAS. Prisižiurėk Marijai, su kokia dvasia ji tame aukojime dalyvauja.

SVARSTYMAS. Nieks nebuvo taip giliai įėjęs į dieviškosios Jėzaus Širdies mintį kaip Marija, jos palaimintoji Motina. Ji viską, ką nuo pirmosios valandos prie savo dieviškojo Kudikio matė ir girdėjo savo širdyje užlaikė ir nuolat apsvarstinėjo. Taip, pirmiausiai ji pildė giliausio savęs nusižeminimo aktą, apčystijimo auką nešdama. Nors ji buvo skaisčiausia ir nekalčiausia Motina, kuri Įstatymu įsakyto apčystijimo nereikalavo, tečiau ji norėjo viršujai stoti paprastųjų motinų eilėje ir su jomis susilyginti,

kadangi ir jos dieviškasis Kudikis giliausiame nusižeminime apipjaustymo įstatymui pasidavė. Ji norėjo vis panašesnė buti Tam, kuris iš meilės dėl musų į giliausias nusižeminimo gilybes nužengė. — Prie pristatymo dieviškojo Kudikio ji savo mintį tobuliausiu budu su Jo mintimi sujungė. Ir ji žinojo, iš augštybės apšviesta, kad jos saldaus Kudikio gyvenimas pagal Švenč. Trejybės nusprendimą, turės buti labai kietas aukos gyvenimas. Tam visam ji davė savo pilną ir nepadalintą pritarimą ir kilta širdimi atsižadėjo visų savo motiniškųjų teisių. Kaip skaudi buvo auka! Ištikro, kalavijas perskrodė jos dušią.

PRITAIKYMAS. Tuos dangiškuosios Motinos jausmus atspausk giliai savo širdyje. Jos visas paskesnis gyvenimas buvo perimtas giliausio nusižeminimo dvasia ir karžygiškiausio Dievo valiai atsidavimo.

O Marija, mano Motina ir mano Ponia! Išmokink mane vaikščioti tais keliais, kuriuos tu man savo pavyzdžiu parodei. Duok man nužemintą širdį, kurį tik tai atsimintų, kad kiekviename atsitikime Dievo valią išpildyti.

PASIRYŽIMAS. Šv. Mišių ir Šv. Komunijos laike visiškai Dievo valios pildymui atsiduosiu.

ŠVENTOS AGOTOS ŠVENTĖ.
(Mirė 5 d. Vasario 251).

Dieviškosios meilės veikimas.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis garbingąją Paną ir Kankintinę Šv. Agotą, kaip ji tarp žiauriausių kankynių ir skausmų pasilieka neatmainomai ištikima Tam, kuriam ji nuo kudikvbės pasišventė.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, darbais parodyti, kad tavo širdis yra apimta tikra Dievo meile.

SVARSTYMAS. Šv. Grigalius Didysis sako: “Kur Dievo meilė teisingai yra, ten ji daro ir tve-

ria didelius daiktus". Kaip tas yra teisinga mes matome pas Šv. Agotą, kuri gimė Sicilijoje pirmoje pusėje trečiojo šimtmečio., Nuo jauniausiųjų metų ji širdingiausią meilę turėjo prie dieviškojo Išganytojo, taip, jog visas sandrauges joje pralenkė. Kad josios meilė buvo tikra, parodė ji darbais, kuriuos atliko tvirta kentėjime. Ta meilė padarė Šv. Agotą kiltaširdinga atsižadėjime ir tvirta kentėjime. 1. Kiltaširdinga atsižadėjime. Ji paėjo iš aukštos kilties tėvų ir buvo tėvonė didelių turtų; sykiu ji buvo apdovanota išskyrtina grožybe ir pažymėtinais dvasios gabumais, taip kad ji galėjo pasaulyje vesti gražiausią ir puikiausią gyvenimą. To visko ji kilta širdimi atsižadėjo, kad Jėzaus meilėje diena iš dienos augtų ir turtus rinktų amžinybei. Kaip tasai atsižadėjimas buvo tobulas, matyt iš atsakymų .kuriuos ji davė teisme stabmeldžiui gubernatoriui. "Kokio esi luomo?" — "Aš esu netiktai laisvėje gimusi, bet paeinu iš kiltos giminės". — Tečiau jei tu kilta mergelė esi, kodėl rengiesi ir pasielgi kaip žema belaisvė?" — "Todėl, kad esu Kristaus tarnaitė". — "Kaip gi tu laisvėje gimusi gali tarnaite vadintis?" — "Kristui tarnauti yra laisvė". — "Tad mes dievų tarnai n'esame laisvi?" — "Jusų laisvė veda jus į giliausią vergiją". — "Ką gi tu dėl savo išganymo pasiskyrei?" — "Mano išganymas yra Kristus". — "Ar tu jau vėl tą vardą turi savo lupose?" — "Tą vardą aš širdimi ir lupomis išpažysiu, koliai gyva busiu". Taip Šv. Agota visko žemiškojo linksmai atsižadėjo, kad Kristų pelnyti — ženklas, kad jos meilė buvo tikra. 2. Meilė, toliaus, ją padarė tvirta kentėjimuose. Padukimu užsidegęs gubernatorius rengė jai negirdėtas kankynes. Ji tapo ant kankynių prietaiso ištempta ir žibintuvais deginama. Ji ant savo kuno buvo bjauriausiai išniekinta ir kankinama. Kuomet kalėjime ji Šv. Petro buvo išgydyta, liepė teisėjas aštrias šukes ant žemės išskleisti, ant jų degan-

čias žarijas užpilti ir ją, iš rubų išvilktą, ant jųjų volioti. Bet niekas negalėjo perlaužti jos tvirtybės,, kurią ji meilėje sėmė. Ji atsakė: "Aš šitose kankynėse džiaugiuosi kaipo žmogus, kuris staiga pamato tą, kurio jis jau seniai su išsiilgimu laukė".

PRITAIKYMAS. Kaip yra įstabus dieviškosios meilės veikimai! Ji silpnas mergeles padaro nepergalimai tvirtomis. Pažvelgk dabar ištyrimo akimis į tavo kasdieninį gyvenimą, kad pažintumei ar ir pas tave tikra Dievo meilė gyvena. Ar ji verčia tave kilta širdimi atsižadėti visko kas yra žemiška ir linksmai eiti keliu neturto, nusižeminimo, apsimarinimo ir pasiaukojimo? Jei ji yra tikra, ji šituos vaisius tavyje išduos. Toliau, jei tikra meilė tave perima, tai tu mylėsi ne tik Jėzų, bet ir Kryžių ant kurio Jis kybo. Negalima vieno atskyrti nuo kito. Tu kiltaširdingai priimsi kentėjimus ir skausmus, nuovargį ir sunkenybes, iš meilės dėl To, kuris dėl tavęs sopulių vyru tapo.

O Jėzau, Tu mano dušios Sužiedotini! Duok man tikrą meilę, kuri po kryžiumi gražiausiai žydi. Atleisk man, jogei meilė manyje taip mažai vaisių atnešė. Su Tavo malonės pagelba bus jau nuo šiandien geriau.

PASIRYŽIMAS. Garbingosios Kankintinės ,Šv. Agotos, prašysiu, kad savo galingu užtarymu ji Dievo meilę mano širdyje teiktųsi atgaivinti ir sustiprinti.

VASARIO 10-tą DIENĄ.

Šv. Scholastikos Šventė.

Didelė nauda iš dievotų pasikalbėjimų apie dvasiškuosius dalykus.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip Šv. Scholastika su savo broliu Šv. Benediktu dievotuose pašnekesiuose kalba apie Dievą ir šventus daiktus.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės pasirodyti savo kalbose visuomet kaipo Dievui pašvęstas asmuo.

SVARSTYMAS. Šv. Benediktas kaip ir Šv. Scholastika buvo vaisiai ilgos, uolios maldos, sujungtos su išmaldomis, kurias jųjų giliai tikintieji gimdytojai ,del jų įgijimo, į dangų siuntė. Toji dievota tėvų dvasia apsireiškė ir vaikuose. Nes abu vėliau pasižymėjo dvasia maldos ir kiltaširdingo nuosavybės atsižadėjimo. Šv. Benediktas buvo įsteigėjas Benediktinų Ordeno ir gyveno vienuolyne, kurį jis pats ant kalno pastatė. Jo šventoji sesuo taip-pat vedė Dievui pašvęstą gyvenimą. Ji norėjo turėti nuo jo patarimą ir pamokinimą, kaip galėtų tobuliausiu budu Dievui tarnauti. Todėl jiedu susieidavo ant vienos kalvos prie Kassino kalno ir kalbėjosi apie Dievą ir dieviškuosius daiktus. Čionai, jam patariant, Šv. Scholastika pastatė celę, iš kurios ji vėliau, susirinkus vienaminčių mergelių, pastatė moterų vienuolyną. Sykį, kas metas, ateidavo Šventoji su savo broliu į namą, kuris tarp dviejų vienuolynų stovėjo, kad dvasiškais pasikalbėjimais pasidorintų. Apie paskutinį jųjų susiėjimą rašo Šv. Popiežius Grigalius Didysis: "Vieną dieną Šv. Scholastika nuėjo tenai, kur ir jos garbingasis brolis, su savo mokytiniais, atėjo. — Visą dieną praleido jie Dievo garbinime ir šventuose pašnekesiuose. Kada jie da prie stalo sėdėjo, pasidarė vėlu ir Šventoji tarė: "Prašau tavęs, neapleisk manęs šią naktį, kad iki rytui liuosai apie dangiškojo gyvenimo džiaugsmus kalbėtume". Jis atsakė: "Ką šneki, sesuo? Aš negaliu už vienuolyno pasilikti". Šitaip atsisakant broliui, padėjo ji sunertas rankas ant stalo, palenkė galvą ant rankų ir meldėsi prie Visagalingojo. Kada ji vėl galvą nuo stalo pakėlė, staiga taip-pat pakilo baisi audra, nors pirm to dangus buvo aiškus ir giedras, pasipylė smarkus lietus taip, kad garbingasis Benediktas kojos iš namų iškelti negalėjo. Besiskundžiant jam: "Sesuo, ką gi tu padarei?" Ji jam atsakė: "Matai, tavęs prašiau ir manęs klausyti nenorėjai. Šaukiausi prie

mano Viešpaties ir Jis manęs išklausė". Tuomi Dievas norėjo parodyti, kaip šventi pasikalbėjimai Jam patinka . Tatai dabar jie budėjo visą naktį, kad kits kitą dievotu pasišnekėjimu padorintų. Į tris dienas vėliaus pašaukė Viešpats savo skaisčią tarnaitę pas save.

PRITAIKYMAS. Dievas myli ir didelę svarbą priduoda dievotiems ir dvasiškiems pašnekesiams, kuriuos Dievui pašvęstieji asmenys ar tai savitarpiniuose santykiuose ar susiėjimuose su pasauliu, atlieki. Yra tai, iš vienos pusės, ženklas, jogei jųjų mintįs prie Dievo tęsa, pagal priežodi: "Kuomi širdis pilna, tuom ir lupos tvinsta", ir, iš kitos pusės, yra tai priemonė save ir kitus padorinti, gerame sutvirtinti ar prie gero paraginti, kaip kitas priežodis sako: "Geras žodis gerą vietą randa". Ypatingai tas tinka pasilinksminimams, kuriuos vienuoliai savitarpyje daro. Tada jie net turi parodyti, jogei jie jaučia reikalą, apie Dievą ir dvasiškuosius daiktus kalbėti. Tečiau ir prie pasaulinių žmonių gali jie tankiai gerą žodį pasakyti, įkiriais nesidarant. Visuomet, net pasauliniu rateliuose, gerą įspudį daro, kada Dievui pašvęstieji asmenys pašnekesiuose, duoda dasiprasti, jogei jųjų mintįs prie Dievo tęsa. Ištirk save tame dalyke.

O mano dieviškasai Išganytojau! Pasikalbėjimuose pakreipk mano liežuvį taip, kad Tavo reikalus pakeičiau augštyn ir žmones padorinčiau.

PASIRYŽIMAS. Pasišnekėjimuose taip kalbėti atsimįsiu, kaip Dievui pašvęstam asmeniui pridera.

KOVAS.

PIRMASIS KOVO PENKTADIENIS.

Dieviškoji Jėzaus Širdis, Jojo viešojo veikimo dienose.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau dieviškąjį Atpirkėją, kaip Jis savo viešame gyvenime, dėl savo Tėvo garbės ir dėl dušių išganymo uoliai veikia.

2. ĮŽANGA. Prašyk tikrojo uolumo dėl šventųjų Dievo reikalų.

SVARSTYMAS. Nei viena širdis taip širdingai, taip karštai ir taip tobulai nemylėjo dangiškojo Tėvo, kaip dieviškoji Jėzaus Širdis, tasai gražiausias Šventosios Dvasios tvarinys. Paimk meilę Serafinų ir Cherubinų, nesuskaitomų aniolų chorų, imk prie to nesuteptai skaisčios Dievo Motinos meilę — visa tos meilės suma, prilyginus prie dieviškosios Jėzaus Širdies meilės, nepadaro nei tiek, kiek vienas vandens lašas, prilyginus prie neišmatuojamojo vandenyno. Gi tikrosios Dievo meilės vaisius yra uolumas dėl dieviškųjų reikalų, yra stengimasi, dirbti ir veikti dėl tojo Dievo ir viršujai. Keturios ypatybės pažymi tą uolumą, kada jis tikrosios Dievo meilės esti vaisius. 1. Kad jis ir didelis širdyje butų, tai jis ne pirmiau pradeda veikti, kaip tik tada, kada jam paklusnumas tą paskiria. Todėl dieviškasis Atpirkėjas, nors Jo dieviškoji Širdis labai į darbą veržėsi, bet gi trisdešimtį metų pasiliko ramiame užsislėpime, mažame Nazareto namelyje, nes Tėvas taip norėjo. Viduje Jis visada buvo nenuilstančiai veiklus; bet su viršuj u veikimu Jis laukė pašaukimo To, kuris Jį siuntė. *"Mano valanda da neatėjo"* (Jon. 2, 4). Bet kada valanda išmušė, tada Jo uolumas su visa viduje jiega išsiliejo į viršų. Visi Jo žingsniai ir žygiai, visi Jo vargai ir sunkenybės buvo tam vienam tikslui pašvęsti. 2. Toliau, nenuilstantis Viešpaties uolumas nesirinko pats net viršujų darbų, bet visame laikėsi dangiškojo Tė-

vo nutarimų. Todėl sakė: *"Nes nužengiau iš dangaus, ne idant mano valią daryčiau, bet valią to, kuris mane siuntė"* (Jon. 6, 38). 3. Beto, Jo uolumas laikėsi ištikimai tų ribų, kuriąs Augščiausiojo valia jam pabrėžė, net ir iš atžvilgio į vietą, kurioje Jis veikė. Tiesa, uolumas Jį spyrė ir stabmeldžiams išganymo naujieną nunešti ir iš Jeruzoliaus ribų išeiti. Bet Jis sakė: *"Ne esmi siųstas, tiktai pas avis, kurios pražuvo iš Izraėliaus namų"* (Mat. 15, 24). Ant galo nenuilstantis Jo Širdies uolumas pasižymėjo įstabia kantrybe ir nuolankumu, su kuriuo Jis regimąjį savo daugelio pastangų nenusisekimą tarp atkaklių žydų iškentėjo. Jis norėjo visus gelbėti, visus į savo dangiškojo Tėvo prieglobstį atvesti; o bet gi — didžiuma, Jo karštiems raginimams savo širdis uždarė. Tas viskas Jojo uolumo nei kiek nenusilpnino. Nenusimindamas Jis stumė pirmyn darbą, kurį Jam Tėvas pavedė.

PRITAIKYMAS. Ir tu jauti savo širdyje didelį spaudimą viršujai veikliu pasirodyti ir dirbti dėl Dievo ir dėl artymo išganymo. Jokios Dievo meilės neturėtumei, jei šito uolumo nejaustumei. Bet atsimink, jog jis tik tada yra tikras Dievo meilės vaisius, kada jį tos keturios ypatybės pažymi, kurioms mes, pas musų dieviškąjį Išganytoją Jo viešojo veikimo laiku turėjome stebėtis. Tavo uolumas neturi be atsižiurėjimo veržtis, jis tur laukti viršininkų šaukimo, kurie užima Dievo vietą. Toliau, jis pats neturi viršųjų veikmių rinktis, kurios galėtų patikti jo savymeilei. Paklusnumas tikram uolumui nurodo veikimo dirvą, nors ji, pagal prigimtojo žmogaus manymą, visai kukli ir nežymi butų. Ir jis pats nejieško vietos, kur dirbtų, bet tą viską viršininkų nusprendimui palieka. Ant galo tikras uolumas yra kantrus ir atsidavęs Dievui. Jis nepasisekimu drąsos nenustoja. "Kaip Dievas nori" — šita mintis jį ant tiesaus kelio palaiko. Ištirk save šitame punkte.

O mano dieviškasai Išganytojau! Sutverk man širdį pagal savo širdį, kad ir aš degčiau ir uolybę turėčiau dėl šventų reikalų Augščiausiojo Viešpaties. Atleisk man, jei aš šiame dalyke tankiai buvau atšalęs ir apsileidęs. Tikrąjį uolumą man suteik.

PASIRYŽIMAS. Prie altoriaus, prieš dieviškąją Jėzaus Širdį tankiai save tyrinėsiu, ar ir aš turiu tikrą uolumą.

KOVO 4-ta DIENA.

Švento Kazimiero Karalaičio Šventė.

Apie Švento Kazimiero įstabias dorybes.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis Šventą Kazimierą laikantį rankose nekaltybės leliją ir su neapsakoma meile įsižiurėjusį į kryžių, kaipo į savo gyvenimo šviesą.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės savo luome, tapti ištikimu Švento Kazimiero dorybių sekiotojumi.

SVARSTYMAS. Šventas Kazimieras gimė Krokavoje 3-čią dieną Spalių mėnesio 1459 m., mirė gi Gardine 4-tą d. Kovo mėn. 1484 m. turėdamas amžiaus 24 metus ir 5 mėnesius. Jo kunas yra palaidotas karališkoje Švento Stanislovo bažnyčios koplyčioje, Vilniuje. Jo gimdytojai buvo Karalius Kazimieras IV, Vladislovo Jagailos, Didžio Lietuvos Kunigaikščio ir Lenkijos Karaliaus sunus, ir Karalienė Elzbieta, Rymo Ciesoriaus Alberto II duktė. Nuo jaunų dienų Kazimieras buvo pavestas auklėjimui mokyto ir dievoto Lenkų istoriko Kanauninko Dlugošo. Jaunikaičiui ,vos 13 metų sulaukusiam, tapo pavestas Vengrų Karalijos sostas. Kazimieras, degdamas troškimu ginti Krikščioniją nuo Turkų, nukeliavo Vengrijon karališkąjį vainiką priimti. Tečiau reikalams pasekmingai neinant, greit grįžo namon. Jo tėvui

penkiems metams apleidus Lenkiją ir su reikalais Lietuvon iškeliavus, jis, su didele išmintimi ir teisybe valdė Karaliją. Kuomet tuo laiku jo tėvas norėjo jam Vokiečių Karalaitę į moteris piršti, jis griežtai atsakė, kad nori nekaltybėje gyventi. Apsimarinimais ir pasninkais nusilpnėjęs, į plaučių ligą įpuolė ir taip užbaigė savo trumpą gyvenimą.

Šventas Kazimieras, trumpai ant žemės pagyvenęs, augštos pasiekė tobulybės. Jau nuo jauniausių dienų jis dideliai buvo dievotas. Vaikiški žaislai jo neviliojo. Tik tas jį linksmino, ką jis apie Dievą ir Jo šventą valią girdėjo ar skaitė. Kaip bitelė į savo avilį, taip jis į savo širdį nešė ir dėjo viską, ką gero išgirdo. Dideliuose turtuose gyvendamas nekalčiausių pasilinksminimų atsižadėdavo. Karaliaus sunus budamas , ant kietos žemės gulėjo. Vietoje plonų, švelnių marškinių ašutinę nešiojo. Nuolat pasninkavo ir didelę dalį jam paskirtų valgių pavargėliams atiduodavo. Jo mylimiausias užsiėmimas buvo malda. Ne tik dienomis, bet ir naktimis dažnai savo kambary ar prie uždarytos bažnyčios durių ilgas valandas ant karštų dusavimų ir gausių ašarų praleisdavo. Prie didžiausių šalčių, jam nebuvo šalta. Dievo meilė, kuria jo širdis degė ir šaltį tirpino. Malda tai buvo pirmoji musų Šventojo dorybė, kuri, metams einant, augo ir stiprėjo. Švento Kazimiero gyvenime įvyko tas, ką Šventas Augustinas pasakė: *"Tik tas moka gerai gyventi, kas išmoko gerai melstis".* Palikęs Dievą maldoje jis Jo jieškojo pavargėliuose. Po maldos jis rupinosi savo mažesniaisiais, neturtingaisiais broliais sakydamas: *"Ką jiems duosiu, tą Viešpačiui Jėzui duosiu. Jis teismo dienoje gausiu saiku man sugrąžįs".* Dėlei mielaširdystės darbų jis tapo: *"Visų pavargėlių tėvu ir apginėju"* pavadintas. Tečiau aiškiau už šitas dorybes švietė jo nekaltybės dorybė. Tos dorybės jis nesutepė mažiausiu žodžiu ar mintim. Nesykį sakė jog velytų mirti, nei kaip tą dorybę

s u ž e i s t i . Taip ir ligoje, kada gydytojai, prieteliai, o net ir gimdytojai ragino, kad luomą permainytų, ir moterį vestų, jis atsakė: *"Apsaugok mane, Dieve, nuo to, geriau numirti".* Kitokio gyvenimo ir sveikatos jis nepripažino,kaip tik Viešpatyje Jėzuje ir troško su šiuo gyvenimu persiskirti, ir su savo Viešpačiu kuogreičiausiai susieiti. Pajiegoms silpstant ir Šventais Sakramentais aprupintas, jis atkalbėjo himną į Švenčiausią Paną *"Naktį, dieną, trukiu vienu, garbink siela Mariją",* (Omni die dic Mariae) kurį su savimi ir į karstą liepė įdėti, paėmė į rankas Viešpaties kryžių ir jį bučiuodamas tarė: *"Viešpatie Jėzau Kristau, į Tavo rankas atiduodu mano dvasią"* ir atidavė Dievui savo skaisčią dušią, dienoje, kurią pats įspėjo, sekmadienio ryte, prieš saulės užtekėjimą. Po mirties pragarsėjo daugeliu stebuklų: ligų išgydimu, nuo nelaimių, ugnies ir priešų apsaugojimu, o net ir numirėlių prikėlimu.

PRITAIKYMAS. Mokykis pas savo Šventąjį Globėją jo augštų dorybių. Žiurėk, kaip jis turtais garbe ir pasaulio linksmybėmis niekino, kaip rustų ir apsimarinusį gyvenimą vedė, kaip tarp daugelio rupesčių maldoje prie Dievo tesėjo, kaip buvo pavargėlių nužemintas tarnas. Jis kryžių nuolat savo akyse turėdamas, mokinosi iš jo nukryžiuoti savo kuną su jo pageidimais. Tuose apsimarinimuose, kaip derlioje žemėje, prie karštų maldų, kaip prie saulės šviesos, skaistybės dorybė jo nusižeminime giliai šaknis įleido ir kaipo lelija jo gyvenimą puošė ir mirimą apvainikavo. Tos visos Šventojo dorybės augo ir žydėjo nuolatoje Šventosios Panos, Dievo Motinos, globoje, kurios jis pasiliko ištikimu garbintojumi ir tarnu iki mirčiai. Tat sekk Šventąjį Globėją jo nusižeminime, mylėk kryžių, gyvenk maldos dvasioje, mielaširdystės darbams pasišvęsk. Vaikelius mokindamas atsimink Švento Kazimiero žodžius: *"Ką jiems duosi, mokslo, tikėjimo, doros ir šventybės, tą Viešpa-*

čiui Jėzui duosi. Teismo dienoje Jis tau gausiui atlygįs". Mylėk ir brangink skaistybės žemčiugą, buk ištikimas Marijos garbintojas, o Šventas Kazimieras bus tavo galingas pas Dievą užtarėjas.

Dieviškasai mano Atpirkėjau, kuris Šventam Kazimierui tarp pasaulio pavojų ištvermės dorybę suteikei, duok ir man, idant per Šventojo musų Globėjo užtarymą žemiškais dalykais niekinčiau, o dangiškųjų nuolat trokščiau. Amen.

PASIRYŽIMAS. Kasdien Švento Kazimiero užtarymo prašydamas, raginsiu save prie jo dorybių sekimo.

KOVO 8-ai DIENAI.

Švento Jono Dieviškojo Šventė.

Augšta vertė mielaširdystės Dievo akyse.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis Šventąjį, jo dangiškoje garbėje, kaip jis, savo pavyzdį nurodydamas, tave ragina su pilnu širdies atsidavimu veikliąjai meilei pasišvęsti.

2. ĮŽANGA. Prašyk Švento Jono, kad tau išmelstų didelę tavo pašaukimo meilę.

SVARSTYMAS. Šventas Jonas Dieviškasis, gimęs 1495 m., Montemajore, Portugalijoje ir miręs 8 d. Kovo, 1550 m. Granadoje, yra Mielaširdingųjų Brolių Kongregacijos įsteigėjas. Popiežius Leonas XII, paskyrė jį ypatingu globėju visų ligoninių ir visų jose globojamųjų ligonių. Jo labai veikliame gyvenime yra dvi aplinkybi, kurios, ypatingosios tavo domos užsipelnija. 1, įsidėmėk pirmiausia, kaip Viešpats įstabiai Joną sergėjo, kad jį į kiltąjį pašaukimą nuvestų, kurį jam nuo amžių buvo paskyręs. Jis turėjo buti veikliosios artymo meilės šviečiantis pavyzdys ir paveikslas. Nei jis pats, nei jo tėvai apie

tai nemąstė. Jis buvo neturtingų tėvų vaikas, kuriuos jis, jiems nežinant, kaipo devynių metų vaikas, apleido . Klaidžiojo jis visur. Pirmiausia buvo piemenukas, paskui daug metų kareivijoje tarnavo, įvairų gyvenimą vedė ir net Dievo tarnyboje atšalo. Paskui jis vėl buvo piemuo, paskui tarnas ir ant galo įnamis. Visuose tuose padėjimuose saugojo jį Švenčiausioji Pana, ir kartais stebuklingai jį gelbėdavo, kada jo gyvybė atsirasdavo pavojuje. Galutinai, kada keturesdešimts penktus metus amžiaus buvo pasiekęs, Šventam Jonui iš Avilo vadovaujant, nuėjo jis tenai, kur Viešpats jį norėjo turėti. Įvairias jo gyvenimo permainas Dievas sunaudojo tam, kad jį davestų į tą atgailos dvasią, į tą įstabų nusižeminimą ir savęs atsižadėjimą, į tą didį pasiaukavimą, kuris jo pašaukimui buvo reikalingas. Kaip tasai Dievo vedimas buvo įstabus! — 2. Imk savo domon toliau, kaip aiškiai, o tankiai, kaip stebuklingai Viešpats parodė Šventam Jonui, jogei mielaširdystės darbai, kada jie dėl Jėzaus esti atlikti, Jojo akyse tur didžiausią vertybę ir todėl žmogui, kitame pasaulyje gražiausią užmokestį užtikrina. Nors visiškai neturtingas, duosniausias dalindavo išmaldas ir dieviškoji Apveizda visuomet mokėdavo sutaikyti ir dalykus suradimui pašalpų, kurių jis reikalavo. Jis pastatė ligoninę, kurioje jis, su savaisiais, ligoniams patarnaudavo. Ir čia jis nuolatą Dievo pagelbą pritirdavo. Sykį apsireiškė jam Jėzus, pavydale neturtingo, baso, menkai apsirengusio vaikelio. Pilnas pasigailėjimo atidavė jis jam savo avalinę, o paskui paėmė jį sau ant pečių, nes aštrus akmenįs jam kojales draskė. Jis sakė: "Tikrai pridera kad šitą naštą neščiau, kurią mano Išganytojas taip brangiai atpirko". Po tam vaikelis išnyko, o jis pasijuto dangiškojo džiaugsmo pripildytas. Kitą kartą jis pamatė gulintį ligonį, kuris jau mirties buvo artimas. Pilnas meilės jis jį taip-pat ant pečių paėmė ir nešė, kol visai nenuilso. Tada jis

staiga pamatė gražų jaunikaitį, kuris jam tarė: “Kad žinotumei kaip tavo veikimas patinka Dievui, tai pranešu, jogei man pavesta yra tau pasakyti, kad aš viską, ką tu darai, į gyvenimo knygas įrašau. Aš esu Rafaelius, Arkaniolas, atsiųstas tavo ir tavųjų globai”. Didžiajai ligoniniai degant, jis visą pusę valandos buvo liepsnose, ligonius benešdamas, ir išėjo, visiems besistebint, be mažiausio šusižeidimo. Kada jis mirė, apsireiškė jam Marija su Šv. Rafaeliumi. Ji nušluostė jam prakaitą nuo kaktos ir tarė: “Ta yra valanda, kurioje aš savo tarnų niekad neapleidžiu”.

PRITAIKYMAS. Ir tave Viešpats, praėjusiame gyvenime, kaip kitados pamatysi, įstabiu budu vedė, kad tave į gražų pašaukimą nuvestų. Buk visuomet dėkingas už tąjį dieviškosios Apveizdos vedimą. Toliau, su meile ir užsidegimu atsiduok veikliajai meilei, kuriai tavo luomas duoda progą ir prašyk Švento Jono, kad išmelstų tau malonę jojo dvasioje ir su jo pasiaukavimu gelbėti kenčiančius.

O mano dieviškasai Išganytojau! Duok man dalininku buti tos karštos meilės, su kuria tavo ištikimasis tarnas Jonas mielaširdystės darbus pildė.

PASIRYŽIMAS. Tankiai Švento Jono Dieviškojo, to krikščioniškosios artimo meilės karžygio, pagelbos šauksiuosi.

KOVO 9-ta DIENA.

Šventos Pranciškos Rymietės Šventė.

Šventos Pranciškos nuolatos su aniolu draugavimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šventąją, kaip ji, didžiausiame susitelkime, įvairius savo luomo darbus atlikinėja.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, po savo aniolo sargo akimis, ištikimą pašaukimui gyvenimą vesti.

SVARSTYMAS. Šventa Pranciška, gimusi 1394 m. ir mirusi Ryme 9 d. Kovo 1440 m., Oblačių Seserų Įsteigėja, nuo jauniausiųjų metų rodė, jogei ją Dievas į augštą šventybę pašaukė. Kada pirmasis žodis iš mažytės lupų išėjo, visų nusistebėjimui ,ji atkalbėjo vieną dalį valandų Švenčiausios Panos garbei, kurias Šventoji nuo to laiko per visą savo gyvenimą kalbėjo. Taip ji maldą mylėjo ir joje lavinosi, jogei, kaipo pasekmė, nuolat Dievą ir aniolus prieš akis turėjo. Nors ji buvo pasiryžusi nekaltybėje Dievui tarnauti, tai bet gi savo tėvo buvo priversta išeiti už vyro. Bet ji ir šitame luome, neveizint į daugelį išblaškinančių didelio namo darbų, užlaikė susitelkimo ir maldos dvasią taip, jogei ji nuolat Dievą prieš akis turėjo. Kas pas Šventą Pranciška ypatingai užsipelnija musų nusistebėjimą, tai jos nuolatas su aniolais draugavimas. Vienas Arkaniolas buvo jai Dievo atsiųstas, kaipo nuolatas jos žemiškoje kelionėje sekėjas, kurį, po kokio laiko, ji įgijo malonę, savo suraminimui, dieną ir naktį šalę savęs regėti. Jojo gražumas buvo taip didelis, kad jei Dievas jos akių nebutų sustiprinęs, ji nebutų galėjus jo spindėjimo išlaikyti. Taip didelė šviesa iš jo ėjo, jogei ji savo maldas .nakties laiku, kaip aiškioje dienoje galėjo skaityti. Visose savo kelionėse ji džiaugėsi to dangiškojo sankeleivio regėjimu. Jei kas jo akyvaizdoje dasileisdavo nuodėmės, tai aniolas savo veidą rankomis užsidengdavo. Šventoji sakė, jogei aniolo veide, kaip veidrodyje ji aiškiai matė, taip aniolo prigimimo garbę, kaip ir savo menkumą. Trijose aplinkybėse jai buvo leista geriau aniolui prisižiurėti: kada ji meldėsi, kada piktojo priešo buvo gundoma ir kada ji apie aniolą kalbėdavo su išpažinties klausytojumi. Šitam ji pasakodavo, jogei ji savo aniolą mato visuomet turintį akis į dangų pakeltas, kuomi ir pati jaučiasi prie Dievo patraukiama. Ji regėjo jį, kaipo jaunikaitį, su rankomis kryžiumi ant krutinės sudėtomis. Jojo ap-

sirengimas buvo kaip sniegas baltas, viršutinį rubą turėjo panašų į Levitų rubą. Jei ji kada nors, dėl daugybės naminių užsiėmimų pasidarydavo biskį nekantri, aniolas tuoj aus iš jos akių išnykdavo. Ji pažindavo tada savo klaida, nužemintai prašydavo pas Dievą atleidimo ir jai vėl aniolo regėjimas tuojaus budavo sugrąžintas. Šitokio budo josios perspėjimui anolas laikėsi iki toliai, koliai ji savo valios visai nesuvienijo su Dievo valia, nepametė visai nekantrybės ir nepaėmė ant savęs dėl Dievo valios svietiškųjų rupesčių. Todėl nereik stebėtis, jogei ji, tokioje vadovystėje, kiekvienoje dorybėje darė karžygišką pažangą. Po savo vyro mirties, įstojo ji į Oblačių Ordeną, kurį ji pati įsteigė ir kuriame ji numirė, kaipo nužemintos drausmės ir tobulo Dievui atsidavimo pavyzdys.

PRITAIKYMAS. Ir tu turi, kaip tave tikėjimas mokina, nuolatai tavo sargybai, aniolą, nors ir neturi laimės kuno akimis jojo regėti. Jis yra dieną ir naktį šalę tavęs. Pratinkis kasdien tikėjimo akimis jįjį matyti ir artimame santikyje su juomi gyventi. Tada jis tau tokį patarnavimą suteiks, kaip Šventai Pranciškai Rymietei. Tu tada saugosiesi, kad jo neužgautumei liuosos valios nuodėme, ir kad jis neuždengtų nuo tavęs savo veido. O jei taip atsitiktų, tai tuojaus rupinkis širdinga gailestimi klaidą atitaisyti, kad jis vėl su džiaugsmu vaikščiotų šalę tavęs. Atmink jį kiekvienoje maldoje ir suvienyk savo maldą su jojo malda. Atmink jį kada pagunda ant tavęs užpuola; jis tada nuvys piktąjį priešą. Atmink jį, kada darbų daugybėje pradeda pas tave rastis nekantrybė; jis tave paragįs, visame Dievo valios laikytis. Tada ir tu artimame santikyje su juomi gyvęsi, o jis tave ves stipria ranka keliu dorybės pirmyn.

O mano Dieve! Dėkoju Tau, jogei man Aniolą Sargą davei, kad jis visada šalę manęs butų, mane nuo pikto gintų. Padėk man, kad dienos laiku tankiau jį atsiminčiau ir tuomi nuolat iš naujo pasiraginčiau. O

mano Šventasis Aniole Sarge! Dėkoju tau už visą meilę, kurią tu man reiškei iki šioliai.

PASIRYŽIMAS. Dievotumą į šventą Aniolą Sargą kasdien užlaikysiu.

KOVO 17-a DIENA.

Švento Patricijaus Šventė.

Rupestingumas vaikelių dušių išganymu Viešpačiui Dievui labai patinka.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis Šv. Patricijų, kaip jis, jaunikaičiu budamas, stabmeldžių vaikus apie save renka, kad juos tikrojo tikėjimo išmokytų.

2. ĮŽANGA. Prašyk Dievo, per Švento Patricijaus užtarymą, kad tau įkvėptų didelį norą, apleistųjų vaikelių išganymu užsiimti .

SVARSTYMAS. Šventas Vyskupas Patricijus yra didelis ir garsus Irlandijos Apaštalas. Jis, 377 metais gimė viename Skotlandijos kaime. Jo motina buvo giminaitė Švento Martyno, Vyskupo iš Tours. Jis mylėjo maldą ir joje lavinosi nuo ankstybiausios jaunybės ir jau, kaipo kudikis, savo stipria tikėjimu malda, darė stebuklus. Šešioliktuose metuose savo gyvenimo jis pateko nelaisvėn ir jurių plėšikai jį, kaipo vergą, pardavė Irlandijon, kur jis šešeris metus turėjo avis ganyti. Miškuose ir kalnuose dieną ir naktį, jis netikt kentė visas tokio padėjimo sunkenybes, bet da ir savo šeimininko žiaurų su savimi pasielgimą. Jo maldoje uolumas ir jo karšta Dievo meilė palenkė jį, šimtą kartų dienoje ir šimtą kartų naktyje Trejybėje vienąjį Dievą garbinti maldele: "Garbė buk Dievui Tėvui ir tt.", ir kiekvieną kartą giliausioje pagarboje priklaupti. Sykiu rinko jis stabmeldžių vaikus ir piemenis iš apylinkės ir juos mokino tikė-. jimo. Taip rengė jį Viešpats į Irlandijos Apaštalus.

Šešis metus išbuvus sunkioje nelaisvėje, pasisekė jam pabėgti. Jo ištikimas rupestingumas jaunais piemenimis stabmeldžiais pelnijo jam nepaprastas dangaus malones. Neužilgio po savo sugrįžimo tėvynėn, pamatė jis sapne aniolą, kuris jam padavė laišką su antrašu: "Irlandiečių balsai". Kada jis laišką norėjo atidaryti, išgirdo jis iš tolymų Irlandijos laukų daug balsų, kurie į jį šaukė: "Prašome-tavęs, šventas jaunikaiti, grįžk ir vėl gyvenk tarpe musų!" Ir jam rodėsi, jogei jis mato visus tos šalies vaikelius, kaip jie, iš jųjų motinų prieglobščių tiesė į jįjį savo rankutes ir su ašaromis šaukėsi jo pagelbos. Išbudęs jis pažino ,jogei Viešpats Dievas jį Irlandijon šaukia. Kada jis Prancuzijoje savo mokslus išėjo ir į Vyskupus tapo įšventintas, nuo Popiežiaus Celestino 1-ojo gavo Apaštališkąjį pasiuntimą Irlandijon ir pilnas uolumo ten sugrįžo, kad tarp neapsakomų vargų ir sunkenybių, bet taip-pat ir prie daugelio stebuklų, darbuotųsi dėl tos šalies atvertimo. Iki giliai senatvei jis tenai veikė ir beveik visą žemę Jėzui Kristui pelnijo. Jis įšventino 5000 klierikų į kunigus, 350 kunigų į vyskupus ir pastatė 700 didesnių ir mažesnių bažnyčių. Daugelį mergelių surinko jis į vienuolynus, kur jos šventą gyvenimą vedė. Taip atmokėjo Viešpats uolumą ,kurį jis savo vergijoje apleistiems stabmeldžių vaikeliams parodė.

PRITAIKYMAS. Iš to suprask, kaip Viešpačiui patinka, kada tu su meile užsiimi vaikeliais, kad juos tikėjimo teisybių išmokintumei, ant gero kelio užvestumei ir prie Jėzaus atvestumei. Tu sau tuomi užtikrini visam gyvenimui dangaus palaiminimą ir ypatingą jo globą. Jei tatai tau paklusnumas paveda apleistųjų vaikelių aprupinimą arba jųjų mokinimą, tai džiaugkis, kad turi kasdien progą, Viešpačiui Dievui didelį patarnavimą suteikti. *"Kas priimtų vieną tokį mažutėlį mano vardan, mane priima"* (Mat. 18, 5). Užsidegkie prie tokio gražaus veikimo ir ne-

siduok nusibaidyti sunkenybėms ir vargams, kuriuos tokis darbas atneša su savimi. Jei tu ir mažai dėkingumo už tokius darbus pas žmones rastumei, tai Viešpats juos labai augštai skaito ir tukstanteriopai už juos atlygina. Tečiau neužsimiršk, kaip Šv. Patricijus, savo pastangas uolia malda apvaisinti ir kiltaširdinga auka pašvęsti. Bet gi, jei paklusnumas tau tokių darbų tiesiog nepaveda, tai visgi tankiai turėsi progą prietelišku, meiliu žodžiu vaikelius prie Dievo, prie Jėzaus Kristaus pakreipti. Aniolas Sargas atlygys tau už kiekvieną žodį, kurį tu gera širdimi, vaikeliams ištarsi.

Geriausiasai Dieve! Kuris Šventam Patricijui, jo dideliame darbe, ne tik įstabią jiegą, bet ir turtingiausią palaiminimą suteikei, taip jogei jo darbas geriau pasisekė, ne kaip kas nors galėjo tikėtis, meldžiame Tavęs, buk ir su mumis visuose musų darbuose laimink ir užbaigk juos savo garbei, o musų artimų išganymui, per Kristų, musų Viešpatį. Amen.

PASIRYŽIMAS. Vaikeliams, dėlei Jėzaus, didelę meilę rodysiu.

KOVO 19-a DIENA.

Švento Juozapo Šventė.

Apie Švento Juozapo garbę.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šventą Juozapą, kaip jis mažame Nazareto namely, Šventąją Šeimyną, visame, pagal Dievo įsakymą, veda ir valdo.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, Švento Juozapo garbinime kaskart vis daugiau stiprintis.

1. PUNKTAS. Šv. Juozapo garbingumas.

SVARSTYMAS. Šventas Juozapas užėmė ant žemės vietą, kuri mums duoda augštą supratimą apie

jo vertybę Dievo akyse. I. Jis, visupirmiausia, buvo išrinktas į Švenčiausios Panos vyrą ir globėją. Marija buvo tuo išrinktuoju sutvėrimu, kuriame Dievas visą savo malonių turtą sudėjo ir kurį Jis labiau mylėjo už visus kitus sutvėrimus. Todėl Augščiausiasis su didžiausiu rupestingumu saugojo ją, koliai ji, kaipo silpna pana, čia ant žemės keliavo. Ką gi Jis išrinko, kad josios, sargu ir globėju, jos vyru taptų? Šventąjį Juozapą. Iš augštos vertybės Marijos, mes galime suprasti augštybę pareigos buti, Dievo išrinktuoju, josios globėju. 2. Šventasis Juozapas buvo išrinktas buti tėvu Auklėtojumi ir Maitintojumi tapusio jo žmogumi Dievo. Jam buvo iš augštybės pavesta rupintis Vaikeliu ir Motina. Kada Augščiausiasis nusprendė, kad antrasis Dievybės Asmuo, kaipo mažas ir silpnas vaikelis ateis į pasaulį ir augs panašiai kaip kitų žmonių vaikai, buvo tikrai vienas iš svarbiausiųjų klausymų, keno regimoje priežiuroje ir globoje bus paliktas tašai dieviškasis Vaikelis. Į šią kiltą pareigą Šventas Juozapas nuo amžių buvo išrinktas, jam tapo suteikta garbė, kurios, galėtum sakyti, aniolai pavydėjo. 3. Ant galo Šventasis, kai-kurioje prasmėje ,tapo išrinktas į pagelbininkus prie didžiausiojo Dievo darbo, kurio pasaulis kada nors buvo liudininkų, prie Atpirkimo. Jis buvo regimasis dangiškojo Tėvo vietininkas ir buvo pašauktas, Jojo vardu, dieviškąjį Vaikelį maitinti ir į didelį darbą, taip sakant, išauklėti. Kokia tai nepalyginamoji garbė!

PRITAIKYMAS. Pažvelgk tikėjimo akimis giliai į tą trejopą. Šv. Juozapo garbę, kad sužadintume! savyje tą augštą apvertinimą, tą pagarbą, kurios Dievas reikalauja dėl taip augštai nuo savęs pastatytųjų. Bažnyčia apie jį sako, jogei *"Dievas perstatė jį visų savo iždų viešpačiumi"*.

O Šventas Juozapai ,tu garbingasis Patrijarke! Tegul mano liežuvis pirmiau sustirtų, nei kaip

aš sustočiau tavo išaugštinimą garbinti ir tau žodžiu ir darbu reikšti pagarbą, kuri tau priguli.

2. PUNKTAS. Švento Juozapo didybė.

SVARSTYMAS. Švento Juozapo išaugštinimas parodo, ką Dievas jam padarė, kad jį pagerbtų; jo didybė mums parodo, ką jis pats padarė, kad savo kiltam pašaukimui ištikimu pasiliktų. Niekas taip ištikimai ,taip tobulai neišpildė to, ką jam Dievas pavedė, kaip Šventas Juozapas. Kaip jis ištikimai savo priedermes atlikinėjo, parodo rupestingumas, kurį jis rodė išrinktąjai Viešpaties Motinai pirmiausiai mažame Nazareto namelyje, paskui prie užgimimo dieviškojo Vaikelio Betlejeme, prie pristatymo bažnyčioje, Egiptan bėgant ir tt.; reiškia toliau, ta pasiaukojanti meilė, su kuria jis rupinosi dieviškuoju Vaikeliu; liudija ant galo tobulas paklusnumas, su kuriuomi jis visus įsakymus ir dangiškojo Tėvo paliepimus sąžiningiausiai atlikdavo. Kaip nepalyginamai augštą dorybę parodo tasai pašaukime ištikimumas! Kaip gilus, gyvas tikėjimas, kaip neapribotas atsidavimas turėjo jį gaivinti, kad savo vietą visapusiškai užpildytų! Kaip skaisti buvo jo širdis, kaip karšta buvo meilė!

PRITAIKYMAS. Toji Švento Juozapo didybė turi tave pripildyti nusistebėjimu ir paraginti artimiausiai sekti jįjį pašaukime kaipo ištikimybės, pavyzdį. Beto, atmintis apie tai turėtų tau didžiausią viltį įkvėpti; nes ką gi Švenčiausioji Trejybė galėtų atsakyti taip ištikimam tarnui?

O dieviškasai Išganytojau, kuris savo Penėtoją, Tėvą Juozapą čia ant žemės padarei taip dideliu dorybėje ,taip augštu garbėje, taip turtingu nuopelnais, danguje gi pastatei jį vienu iš tvirčiausių užtarytojų ir gelbėtojų kiekviename reikale, turime viltį, jogei viską iš Tavo gerybės gausime, ko tiktai pas Tave, per jo galingą užtarymą prašysime. Amen.

PASIRYŽIMAS. Dievotumą į Šventą Juozapą su ypatingu uolumu užlaikysiu.

KOVO 25-a DIENA.

**Švenčiausios Panos Marijos Apreiškimo Šventė.
Dievo Sunaus Įsikunijimas.**

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip amžinojo Tėvo vien-gimis ant Panos žodžių: "Štai aš Viešpaties tarnaitė tegul man esti pagal tavo žodį", visam dangui besistebint į skaisčiausios Panos prieglobstį nužengė, kad žmogiškąjį prigimimą priimtų.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės iš šios Šventės paslapties apmąstymo didelę naudą turėti.

1. PUNKTAS. Labiausiai nužemintas Žmogaus Sunus ateina pas labiausiai nužeminta pana.

SVARSTYMAS. Kadangi puikybė yra kiekvieno nusidėjimo pradžia, tatai žmonės tik priešingu keliu eidami galėjo savo Dievą ir Jame savo išganymą atrasti. Tąjį kelią pažadėtasis Atpirkėjas, Dievo Sunus, žodžiu ir darbu mums parodė. Todėl pirmasis Jojo žingsnis ant žemės yra giliausiojo nusižeminimo aktas. Nepabaigtasis Dievas priima nuodėmingojo kuno paveikslą. *"Jis pats save išnaikino"* kaip Apaštalas sako (Phil. 2, 7). Ką gi Augščiausiojo Sunus pasirenka, kad joje tą įstabų savęs nužeminimo stebuklą įvykdintų? Jis išrenka labiausiai nužemintą paną, kokia kada nors gyveno ant žemės. Marija, labjausiai malonėmis apdovanota ,iš visų sutvėrimų didžiausia, kuri pačius Cherubinus ir Serafinus prie Dievo Sosto peraugština, yra patsai nusižeminimas. Ji save vadina Viešpaties tarnaite. Ji gyvena prie paprasto rankpelnio ir mažiausius darbus atlikinėja. Kada dangaus Kunigaikštis augštą žinią jai atneša, ji klupo giliausioje pagarboje prieš visur esantįjį Dievą, kaipo paskučiausia ir mažiausia iš visų. Nei ma-

žiausia savymeilės mintis niekad josios vidaus nesujudino.

PRITAIKYMAS. Taip tat labjausiai nužemintas Žmogaus Sunus ateina pas labjausiai nužemintą paną. Tik pas nužemintuosius gyvena Atpirkėjas su savo turtais. Atspausk giliai savo širdyje tą svarbu mokslą, kurį Marijos Apreiškimo Šventė tau paduoda. Tikrai nužemintos širdįs patraukia prie savęs Atpirkėją su Jo malonėmis. Marija buvo turtingiausia malonėmis ,nes ji buvo daugiausia už visus nužeminta. Dievas nesibijo žmonių skurdo, jei tik jie nusižeminę prie Jo artinasi.

O nužemintoji Pana, tu išrinktoji Viešpaties Motina! melskis už mane prie tavo nužemintojo, dieviškojo Sunaus, kad kiekvieną puikybę Jis nuo manęs atitolintų ir mane kaskart labiau nusižeminime sutvirtintų.

2. PUNKTAS. Skaisčiausiasis Žmogaus Sunus ateina pas skaisčiausiąją Paną.

SVARSTYMAS. Nusižeminimas ir skaistybė ranka rankon eina. Kur nusižeminimas yra giliai insišaknijęs ,ten ir skaistybės dorybė gyvena. Nes Dievas: su ypatinga meilę nužemintąjį saugoja ir jį savo malone gina, kad nuodėmingumas kiltos širdies nesunaikintų. Kada puikybė atėjo į pasaulį, ji atsivedė su savimi visą kariuomenę žemų, kuniškų pageidimų, kurie žmogaus širdį apėmė taip, jogei Adomas ir Jieva tokios atmainos išsigando ir pasislėpė. Dievo Sunus padarys naują atmainą. Jis yra augščiausios skaistybės atspindys ir paveikslas, Jis skaisčiausio Tėvo skaisčiausias Sunus. Jis priima žmogaus prigimimą su visomis jo silpnybėmis. Tik vienas daiktas yra visiškai nuo Jo išskirtas, tai tas, ką mes kuniškumu vadiname. Su Jo žmogiškuoju prigimimu yra surišta nesutepta paniškoji skaistybė. Ir tą prigimimą Jis ima iš skaisčiausiojo šaltinio, iš Mari-

jos, nesuteptos Šventosios Dvasios Sužiedotinės. Pagal Švenčiausios Trejybės nusprendimą, ji, nuo pirmojo akiesmirksnio savo buvimo, buvo apsaugota nuo pirmapradės nuodėmės ir josios liudnų pasekmių. Jąją dangiškosios skaistybės žavėjimas apskleidžia. Šitą skaisčiausiąją Paną pasirenka skaisčiausiasis Sunus sau už Motiną.

PRITAIKYMAS. Čia vėl talpinasi tau svarbus pamokinimas. Jei, nori, kad Jėzus su savo malonių pilnybe tave aplankytų ir pas tave pasiliktų, tai viską darykie, kad skaisčią širdį užlaikytumei. Kuniškai manantieji žmonės netur atpirkimo malonėse jokios dalies. *"O kurie yra Kristaus, kuną savo nukryžiavo su savo pageidimais"* (Gal.- 5, 24).

Del tavo Nekalto Prasidėjimo, teikies, o skaisčiausioji Pana, užlaikyti mano kuną skaistybėje, o dušią šventybėje.

PASIRYŽIMAS. Kasdien nuženinta malda pavesiu save skaisčiausios Panos globai.

B A L A N D I S .

PIRMAS BALANDŽIO PENKTADIENIS.

Dieviškoji Jėzaus Širdis Kančios valandoje.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Išganytoją Alyvų Darže, kaip Jo dieviškoji Širdis sunkiame merdėjime dreba ir alpsta.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės sunkioje gyvenimo valandoje suvienyti savo širdį su Jėzaus Širdimi.

SVARSTYMAS. Visame sutvėrime, nieko nėra taip brangaus Dievui Trejybėje vienamui, kaip dieviškoji Jėzaus Širdis, ta gyvoji Dievybės Šventybė. O bet gi Dievas norėjo, kad toji kilta, jautri Širdis paragautų visą žemiškojo gyvenimo vargą, kad viską čia atjaustų, ką tik širdis gali iškęsti dėl nedėkingy-

bės, paniekintos meilės, baimės, išjuokimo ir paniekinimo. Todėl tapusis žmogumi Dievas prašalino, kančios valandoje, palaiminantį, iš Dievo regėjimo einantį, džiaugsmą, kurį Jis nuo pirmosios valandos savo žemiškojo gyvenimo turėjo, kad savo Širdį paduotų visam sielos kentėjimų sunkumui. Tad suužė ant Jo Širdies visų dušios skausmų augštos bangos, kol ant Kryžiaus kentėjimais suspaustam Atpirkėjui neišspaudė tų žodžių: *"Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?"* (Mat. 27, 46). Šitie dušios kentėjimai buvo ištikro visoje Kančioje skaudžiausi. Kada Aniolas Alyvų Darže padavė Atpirkėjui Kančios taurę, pripildytą karčiausiais dušios kentėjimais, Jis kiltaširdingai ją priėmė, su Karališkuoju pranašu sakydamas: *"Mano širdis yra pasirengusi"* (Ps. 107, 2). Širdį ir valią tobulu paklusnumu po Dievo ranka palenkti, spaudžiant vidujiems kentėjimams, ir neturint jokio augštesnio suraminimo, yra tai tikrai didžiausia auka. Ir žmogiškai jaučianti Jėzaus Širdis drebėjo atmindama visas kartybes, kurių jai reikės paragauti. Todėl meldžiasi Atpirkėjas: *"Tėve mano! jei neg ai tas kielikas praeiti, tik idant aną gerčiau, tegul stojasi tavo valia"* (Mat.26, 42). Bet jogei Tėvas to norėjo, todėl dieviškoji Širdis padarė tą auką tobuliausiu budu. Ji pilnai atsidavė Tam, kuris kentėjimus jai nuo amžių buvo paskyręs. Todėl Išganytojas peikia Petrą, kuris savo mylimojo Mokytojo kentėjimams norėjo priešintis, tais žodžiais: *"Ar negersiu to kieliko, kurį man davė Tėvas?"* (Jon. 18, 11). Kas kančios valandoje, ypatingai gi sloginančių dušios kentėjimų laiku, širdį aukoja ir palenkia, tas daro geriausią ir kilčiausią auką.

PRITAIKYMAS. Tankiai tai atsimink, kada prieš Švenčiausiąjį klupoji ir tikėjimo akimis sieki iki Širdžiai ten užslėptojo Dievo ir Žmogaus. Jei Jis, maloniausias Atpirkėjas, taip daug kartybių dėl musų nusidėjimų iškentėjo, ar gali

skųstis, jei ir ant tavo širdies užeina kartais sunkios valandos, jei dušios skausmai tave spaudžia ir vargina, jei kartais jautiesi apleistas, nepažintas, prispaustas? *"Jei ant žalio medžio tai daros, kas bus su sudžiuvusiu?"* (Luk. 23, 31). Tokiose valandose, kada dušioje esi suspaustas rupesčiais ir vargais, neramybe ar nuliudimu, skausmu iš savo darbo nepasisekimo ar iškentėto nedėkingumo, bėgk į merdėjimu kankinamą Jėzaus Širdį. Tenai atrasi suraminimą ir pajiegą, kad kantrybėje ištesėti galėtumei. Nedrąsai arba priešingumui neduok savęs pergalėti, bet palenk savo širdį, nors tau ir skaudu, po tavo Dievo ranka, nepalaikant už blogą tiems, kurie tau buvo kartybės priežastimi. Išganytojas mato tą tavo viduję karę ir Jis tau, atlyginimui, iš savo dieviškosios Širdies saldybės duos vieną lašą paragauti.

O Saldžiausioji Jėzaus Širdie! Buk mano suraminimas ir mano stiprybė, kiekviename padėjime, kada mano širdis padrąsinimo reikalaus. Gailiuosi, jogei tankiai, sunkiose valandose sloginančiai minčiai pasidaviau, vietoje nusilenkti širdyje prieš Tave ir pas Tave pagelbos jieškoti.

PASIRYŽIMAS. Mokykloje dieviškosios Jėzaus Širdies mokysiuosi ir vidujai kiltaširdingai kentėti.

BALANDŽIO 5-a DIENA.

Šventos Julijonos iš Korneliberg Šventė.

Širdingas dievotumas prie Švenčiausiojo Sakramento.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šventąją vienuolę Julijoną, kaip ji, visiškai maldoje paskendusi, prieš altorių klupo, su Jėzumi besikalbėdama.

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės, diena iš dienos augti meilėje paslėptojo altoriuje Dievo.

SVARSTYMAS. Šventa Julijona, gimusi 1193 m., po savo tėvų mirimo, jau kaipo 5-ų metų mergaitė buvo atiduota išauklėjimui vienuolėms Korneliberge ,ties Luettichu. Čionai ji augo nekaltybėje ir šventam prastume. Pilna krikščioniškosios tobulybės troškimo, ji nuolat jieškojo žemiausių sau darbų, kuosąžiningiausiai klausė visų Seserų ir laikė save pačią už visų paskučiausią. Prie Švenčiausio Sakramento ir Šventos Mišių aukos nuo ankstybiausios jaunystės ji turėjo taip didelį patraukimą, jogei, kiek kartų ji Komuniją priimdavo ar prie Mišių pribudavo, išrodydavo jai negalimu daiktu nuo savo mylimojo Jėzaus atsitraukti. Kiekvieną liuosą laiką jį sunaudodavo Jojo aplankymui ir pasveikinimui. Kiek sykių ji prie Viešpaties stalo priėjo, jautė savo viduje tai, ką Bažnyčia maldoje sako: *"Duoną iš dangaus jiems davei, kuri tur savyje visą saldybę".* Tada ji buvo tartum numirus visai apystovai, tik su savo dangiškuoju Svečiu pasilikdavo. Viešpats norėjo pasinaudoti šita nužeminta ir meile degančia panele, kad Dievo Kuno Šventę į Bažnyčios gyvenimą įvestų. Ji jau nuo šešioliktų metų tankiai turėjo apreiškimą, kada prieš Švenčiausią Sakramentą meldsdavosi. Butent, ji matė mėnulį pilnoje šviesoje; bet šviesiame mėnulio rate vis nepritekdavo vienos dalies, tartum ji butų buvusi iškirsta. Besimeldžiant jai atvejų atvejais ir prašant pas Dievą supratimo, ką tas regėjimas ženklija, apsireiškė jai Kristus ir pasakė, kad mėnulis parodo dabartinį Bažnyčios padėjimą, nepritenkanti gi dalis ženklija, jogei truksta vienos šventės, kurią Jis norėtų, kad krikščionįs švęstų. Jo yra valia, kad kaskart silpstančio tikėjimo sudrutinimui ir gerų dušių dievotumui, Švenčiausiojo Sakramento įsteigimas, sykį metuose, butų iškilmingiau apvaikščiojimas, nei kaip didžiamjame Ketverge, kada tikintieji daugiau esti užimti Jo kančios apmąstynėjimu. Toji šventė turėtų atlyginti už prasikaltimus papil-

domus kasdieniniais apsileidimais ir permažu dievotumu į Švenčiausiąjį Sakramentą. Pirmiausia Viešpats įsakė tą Šventę jai pačiai apvaikščioti, o paskui ir pasauliui jos apvaikščiojimo reikalą paskelbti. Nužemintoji panelė tokį Viešpaties įsakymą gavusi išsigando, nes ji savo akis turėjo atkreipusi į savo žemybę ir menkumą. Tečiaus Viešpats to nuo jos nuolat reikalavo; ir taip ji, viršininke tapusi, neveizint į visas kliutis ,priešingumus ir persekiojimus, ėjo prie įvykinimo to darbo, iki koliai kiltoji Šventė netapo Popiežiaus Urbono IV-ojo visoje Bažnyčioje įvesta. Taip tatai vienos nužemintos panos pasistengimu į gražų Bažnyčios Švenčių vainiką tapo įpintas vienas žemčiugas, Dievo Kuno iškilmingoji Šventė.

PRITAIKYMAS. Dievas pasinaudojo dviemi vienuolėmi padidinimui dievotumo į Švenčiausiąjį Sakramentą: pirmiausiai Šventą Julijoną, kuri, Dievui įsakant rupinosi įvedimu gražios Dievo Kuno Šventės, ir paskui, kaip žinai, palaimintaja Margarieta Marija Alacoque, 17-ojo amžiaus pabaigoje, kuriai Viešpats pavedė Švenčiausios Jėzaus Širdies altoriuje garbinimą žadinti ir platinti. Ar gi tuomi Viešpats neparodė aiškiai, jogei Jis visai ypatingai trokšta nuo Vienuolių, kurių viduje gyvena, buti garbinamu ir mylimu, ir kad jos, pirmoje vietoje, Jėzui Švenčiausiame Sakramente meilę ir uolumą rodytų? To-pat Jis laukia ir nuo tavęs. Tu dėl Jo apleidai pasaulį ir Jis, padėkojimui už tai į savo namus tave priėmė, kad tu po Jojo meilės sparnais gyventumei. Todėl buk širdingai dėkingas ir Jėzų altoriuje gyvenantį padaryk savo karšto dievotumo vidumi. Rupinkis ir kitus dėl Jo pelnyti.

Visagalintis Viešpatie ir Dieve! Kuris mažuosius išrenki, kad didelius daiktus atliktumei ir tuos išaugštini, kurie patįs save nužemina, prašome Tavęs per Šventos Julijonos nuopelnus, suteik ir mums malonę didįjį dieviškosios meilės Sakramentą su širdin-

gu dievotumu priimti; per Kristų musų Viešpatį. Amen.

PASIRYŽIMAS. Šventos Julijonos prašysiu, kad man išmelstų karštą meilę prie Viešpaties Švenčiausiame Sakramente.

BALANDŽIO 30-a DIENA.

Šventos Katarinos iš Sijenos Šventė.

Susitelkime ir maldoje nuolatas su Dievu pasilikimas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip kartą Viešpats apsireiškė Šventai Katarinai, du vainiku rankoje turėdamas, iš kurių vienas buvo gražiai papuoštas, kitas gi iš erškėčių nupintas, ir tarė jai: "Rinkkies ,mano dukter, ką nori". Ji atsakė: "Renkuosi šiam gyvenimui erškėčių vainiką, kad bučiau Tau panašesnė".

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės nuolat po Dievo akimis ir tikėjimo dvasioje gyventi.

SVARSTYMAS. Šventa Katarina, jau septynių metų budama, po karštos maldos prie Švenčiausios Dievo Motinos, pažadėjo Dievui skaistybėje gyventi. Jos gimdytojai norėjo ją priverstį moterystės luoman įstoti; tečiau ji bėgo nuo pasaulio ir nuo kudikybės jieškojo nuošalių vietų, kad galėtų melstis. Dieną ir naktį ji lavinosi Dievo akyvaizdoje gyventi taip ,jogei malda buvo jai kaipo oras, kuriuomi kvėpavo. Kadangi toks mergelės pasielgimas jos giminėms nepatikdavo ,todėl jie neduodavo jai jos kambarėlyje jokios ramybės, apkraudavo ją naminiais darbais taip, kad ji nuo ryto iki vakarui butų užimta ir maldai nei laiko, nei vietos neturėtų. Beto kasdien ji turėdavo klausyti išmetinėjimų, paniekinimų ir išjuokimų. Bet Katarina pasigamino kambarėlį savo širdyje, kuriame ji, prie visų savo darbų, garbindavo savo Viešpatį ir su Juomi kalbėdavosi. Visi išniekinimai ir persekiojimai negalėjo suardyti jos susitel-

kimo ir širdies ramybės. Nakčia gi, be kliuties, ji galėjo savo kambaryje melstis. Tokiu nuolatu su Dievu susinėsimu ji pasiekė Įstabiai augštos dorybės. Jai prisieidavo smarkią, kartais ilgą karę išlaikyti su piktu priešu. Tečiau visada ji pergalėdavo per Tą, po kurio akimis ji vaikščiodavo. Sykį ji buvo vėl bjauriausiomis mintimis piktosios dvasios kankinama. Paskui apsireiškė jai Jėzus ant Kryžiaus, ir Katarina Jam tarė: "Mano Jėzau! Kur Tu buvai, kada mano dušia buvo kankinama tokia daugybe šlykščiausių daiktų?" Viešpats atsakė: "Tavo širdies viduje". — "Kaip aš galiu tam tikėti, jei mano širdis buvo bjaurių minčių pilna?" — "Ar jomis džiaugiaisi ar iš jų nuliudusi buvai?" Katarina: "Ach, giliausiai nuliudusi". — "Tai gi", tarė Viešpats, "Kas gi, jei ne aš, tavo širdies viduje budamas, tau tą nuliudimą suteikiau? Jei aš nebučiau prie tavęs buvęs ,tai tos mintįs butų tavo širdį apėmusios ir tu joms butumei pritarusi". Po šio atsitikimo, įstabi ramybė pripildė Šventosios dušią. Taip ji ir toliau nuolat su Jėzumi buvo. Taip-pat prie ligonių ir apleistųjų, kuriais ji neišsemiama meile rupinosi, vieną tik intenciją teturėjo, savo karštai mylimam Išganytojui tarnauti. Kartą vienas pavargėlis paprašė pas ją išmaldos. Kadangi ji nieko daugiau neturėjo, nuėmė sidabrinį kryželį nuo savo ražančiaus ir jam padovanojo. Sekančią naktį apsireškė jai Išganytojas su kryželiu rankoje, kuris dabar brangiais akmenimis buvo papuoštas. "Ar pažįsti tą kryželį, mano dukter?" — "Taip, bet vakar jis nebuvo taip gražus". — "Tu jį man vakar iš meilės atidavei; meilė jį taip gražiu padarė. Prižadu tau, jog aš jį tau kitados atgal atiduosiu prie visų aniolų ir žmonių". — Šventoji mirė 29-ą balandžio 1380 m. trisdešimts trečiuose metuose savo gyvenimo.

PRITAIKYMAS. Parengk ir tu savo širdyje ramų kambarėlį, kur butumei nuolat po tavo dieviškojo

dušios Sužiedotinio akimis. Tu tą padarysi tuomet, kada pasaulį išmesi su visu jo triukšmu iš savo širdies ir, neveizint į daugelį savo darbų ir užsiėmimų, susitelkime tesėsi. Tada bus ramu ir tylu tavo širdyje, nors ir labai butumei užimtas. Tu suramintas ilsėsies ant Tojo Širdies, kuris tave ištikimiausiai ir širdingiausiai myli. Išsiblaškymas ir sumišimas tai padaro, kad Jėzus su savo saldžiais suraminimais iš tavo širdies prasišalina.

O mano dieviškasai Išganytojau! Savo galinga malone padėk man, kad aš, prie savo pašaukimo darbų, susitelkusį gyvenimą vesčiau ir po Tavo akimis vaikščiočiau, kad aš išmokčiau, kaip yra saldu, pasaulį iš širdies išmetus, Tau tarnauti.

PASIRYŽIMAS. Dvasios susitelkimą ir širdies ramybę dideliai brangysiu ir, bedirbant, savo mintis, visada prie Dievo pakelsiu.

GEGUŽIS.

PIRMASIS GEGUŽIO PENKTADIENIS.

Garbingoji Jėzaus Širdis.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau, kaip atsikėlęs Išganytojas Apaštalui Tamošiui savo garbingąją Širdies žaizdą rodo ir kaip šis, Jėzų pažinęs, šaukia: "Viešpats mano ir Dievas mano!" (Jon. 20, 28).

2. ĮŽANGA. Prašyk kudikiško pasitikėjimo garbingąja, dieviškąja Jėzaus Širdimi.

SVASTYMAS. Neapsakomos buvo kartybės, kurias dieviškoji Jėzaus Širdis iškentėjo ant žemės, net ir nuo tų, kuriems Jis kasdien reikšdavo naujus savo meilės priparodymus. Kaip skaudėjo kilta Jėzaus Širdis, kada Apaštalai pradžioje Jo kančios išbėgiojo, kaip Petras gėdingiausiu budu Jo užsigynė! Bet štai, kada Išganytojas garbingai iš grabo atsikė-

lė ,toji Širdis, kuri taip neseniai sopuliais ir kartybėmis buvo suspausta, nei mažiausiu ženklu neduoda Apaštalams suprasti, kodėl jie pirmiau taip be atsižvelgimo pasielgdavo. Jis jais rupinasi meiliausiu budu, tankiai jiems apsireiškia ir niekad nei mažiausiu žodžiu nepapeikia jų pirmesniojo apsiėjimo. Jis taip su jais apsieina, kaip kad jie nebutų užsipelniję nei jokio išmetinėjimo. Jo kilta Širdis nejaučia jokio įžeidimo. Ji viską paslėpė amžiname užmiršime. Net atrodo, tartum Jis, savo padvigubintu meilumu ir rupestingumu norėtų atlyginti jųjų užuojautos stoką. Atsikėlusis Viešpats apsireikšdamas, rodo Apaštalams savo žaizdas, o ypatingai savo atidarytą, garbingąją Širdį. Tarp kitų priežasčių Jis tai daro da ir dėlto, kad jiems parodytų, jog Jis da vis tą pačią Širdį turi, kuri kitados taip ištikimai plakė dėl žmonių, o ypatingai dėl savo mokytinių. Kaip tankiai jie pirmiau turėdavo progą stebėtis neišsemiamam iždui Jo užuojautos ir pasigailėjimo, gerumo ir prielankumo, meilumo ir nuolankumo, kurį Jis savo dieviškoje Širdyje slėpė! Dabar, kada Jis savo garbės šviesoje, kaipo savo priešų pergalėtojas jiems apsireiškia, galėjo jiems mintis ateiti, jogei Jo Širdis, dangiškosios laimės ir garbės pilna, rasi atsimainė. Tečiaus ne, Jis Apaštalui Tamošiui daleidžia net savo ranką į atvirą Širdies Žaizdą įdėti ir įsitikrinti, jogei Jo Širdis yra tai ta pati Širdis, kuri nuolat turi dėl žmonių tuos pačius jausmus kurie ją pirmiau taip patraukiančia ir taip meilia darydavo. Kaip šita mintis turėjo uždegti meile Apaštalų širdis dėl jų mylimojo, garbingojo Mokytojo!

PRITAIKYMAS. Kaip graži, kaip sujudinanti yra šita pusė garbingosios Jėzaus Širdies! Ir męs Jojo Širdžiai nevieną žaizdą padarėm. Jis, prieš savo akis, Alyvų darže matė viso pasaulio nuodėmes, taip-pat ir musų nuodėmes, ir kiekviena nuodėmė buvo tai kardas perveriantis Jo Širdį. Prie to ir tas da

prisideda, jogei mes, taip arti Jo budami ir prie Jo stalo dalyvaudami, savo atšalimu ir neatsižvelgimu gal da didesnį sopulį padarėme. Bet gi šita mintis neturi tavęs išgązdinti ir neužsitikėjimu pripildyti. Jo kilta, garbinga Širdis nežino jokios priešingos minties, jokio įžeidimo, jokio kartumo. Tad jei tavo širdis yra teisi, Jis pridengs viską, ką tu prieš savo Išganytoją klaidingo dasileidai. Išrodo net, jogei Jo dieviškoji Širdis da vis yra sklidina prielankumo ir gerumo, meilės ir pasigailėjimo. Nors nepalyginama, dangiška šviesa jąją apsiaučia, tokia šviesa, prieš kurią Cherubinų ir Serafinų garbingumas nyksta, tai bet ji turi vis tą pačią užuojautą, kurią Atpirkėjas rodydavo kitados visiems nelaimingiems, ir su kuria Jis visus kvietė žodžiais: *"Eikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, o aš jus atgaivįsiu"* (Mat. 11, 28).

O meilingiausioji Jėzaus Širdie! Duok man kaskart geriau pažinti, kokį iždą mes tavyje turime, kad mano pasitikėjimas kasdien augtų ir mane pajudintų kiekvienoje aplinkybėje su kudikiška širdimi prie tavęs skubintis ir pas tave suraminimą ir tvirtybę atrasti.

PASIRYŽIMAS. Tankiai per dieną su kudikišku pasitikėjimu garbingoje Jėzaus Širdyje užsidarysiu.

GEGUŽIO MĖNESĮ PRADEDANT.

Marija yra gegužės mėnesio Karalienė.

1. ĮŽANGA. Statyk sau po akimis daug tukstančių Marijos vaikelių, kurie šiame mėnesyje prie Marijos altoriaus renkasi, kad jai savo meilę išreikštų.

2. ĮŽANGA Prašyk malonės prie tų priklausyti, kurie šiame mėnesyje Švenčiausios Panos garbinime tarp savęs lenktyniauja.

SVARSTYMAS. Su šia diena prasideda Švenčiausios Panos garbės mėnesis. Visi jos ištikimi vaikeliai garbina ją šiame mėnesyje, kaipo gegužės mėnesio Karalienę. Jogei ji yra Karalienė, tai tą paliudija Bažnyčia vadindama ją dangaus Karaliene, Aniolų Karaliene; Visų Šventųjų Karaliene. Kodėl gi mes ją vadiname Gegužės mėnesio Karaliene? Priežastis yra šita. Vidutiniškoje žemės juostoje gegužės mėnuo paprastai yra gražiausias ir maloniausias. Jis yra, pilnoje žodžio reikšmėje, pavasaris visoje savo grožėje. Dvi aplinkybi jį pažymi. 1. Pirmiausia savotiška, kaip ir kokia panystės grožė ,visą gamtą tuo laiku apsiaučia. Lapai, žiedai, gėlės, viskas taip švelniai, taip skaisčiai ir nekaltai išrodo. Pirmasis pavasario žalumas meilų ir atgaivinantį įspudį daro. Tas pats su gėlėmis. Gegužės mėnesio gėlės tur savyje ką tokio nepaprastai švelno, nekaltybe šviečiančio. Kada karšta vasara ateina, gėlės išrodo daug puikiau, bet jau taip maloniai jos mums nešviečia. Saulės kaitra ir audros sumažina jųjų švelnumą. Dvasiškoje prasmėje tas pats prie Marijos tinka. Ji yra švelniausia ir gražiausia Dievo daržo gėlė, visai nepalytėta deginančiais spinduliais žemiškųjų pageidimų arba pagundų audromis. Dangiškosios nekaltybės grožybė jąją apsiaučia. Ji visą dangų linksmina savo meiliu gražumu. Ji yra visai nepalytėta Dievo daržo gėlė, skaisčiausia Šventosios Dvasios Sužiedotinė. 2. Toliau, gegužės mėnuo atneša visai gamtai, visoms gėlėms, krumams ir medžiams naują veiklų gyvenimą; viskas pradeda sprogti, augti ir žiedus krauti. Gegužis yra tai mėnuo, kuriame žemė savo šventadieniu rubu apsivelka ir žmonėms rodo, kiek ji, prie šildančių pavasario saulės spindulių, gali išduoti grožybių. Ir žmonija prieš Kristaus atėjimą buvo dvasiškai numirusi. Ji buvo panaši į sausą, nudžiovintą lauką. Tečiau per Mariją įstabus pavasaris turėjo ateiti ant žemės. Ji buvo meili aušros švie-

sa. Ji atnešė nevaisingai žemei teisybės saulę, kuri savo šildančiais ir gaivinančiais spinduliais naujus daigus ir naują gyvybę į šaltas ir numirusias žmonių širdis įdėjo. Po jos malonių viešpatavimu tarpsta įstabus dorybių gyvenimas.

PRITAIKYMAS. Šiame gražiame gėlių mėnesyje pridera, kad ir tu kasdien garbingąjai gegužės mėnesio Karalienei naują, dvasišką gėlių puokštę parengtumei. Kaip gi tu tą gėlių puokštę turi padaryti? Paimk kvepenčių konvalijų tai yra dievotų "Sveiką Mariją", ir kitų panašių, trumpų karštų maldelių, kuriomis tu ją tankiai sveikini; paskui Kristaus Kančios gėlelę, tai yra kantrybę, kuri jai taippat yra labai brangi, darydamas pasiryžimą dėl jos garbės šiame mėnesyje kantrybe ir malonumu ją ypatingai palinksminti; toliau imk mėlinas žibutes, tai yra nusižeminimą, iš kurių ji pati, savo gyvenime, puikiausią sau nusipynė vainiką; paskui rožes tikros Dievo meilės, mažas liuosos valios atikas sau užsidėdamas; lelijas skaistybės, saugodamas ypatingai savo širdį, kad nieko žemo, kuniško ten neinsiskverbtų; imk da gražiai kvepenčių hijacintų, gailestingumo darbų ir tt. Atsimink apie tai, kad kasdien meiliajai gegužės mėnesio Karalienei, kuri yra tavo dangiška Motina, naują puokštę arba bukietą pagamintumei.

Visa esi graži, Marija, ir jokios nėra dėmės tavyje. Tu esi garbinga danguje ir ant žemės. Sveikinu tave, kaipo mano Ponią ir Karalienę ir prižadu tau, šiame mėnesyje, tavo tarnybai pilnai pasišvęsti.

PASIRYŽIMAS. Mano meiliai Karalienei kasdien dvasiškų gėlių puokštę, kaipo mano meilės ženklą, suteiksiu.

GEGUŽIO 3-a DIENA.

Švento Kryžiaus atradimo Šventė.

Apie Šv. Kryžiaus garbę.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Viešpaties Kryžių, kaip jis kitados, įstabia šviesa apsiaustas, dangaus debesiuose apsireikš.

2. ĮŽANGA. Prašyk didžios pagarbos dėl išganymo ženklo.

SVARSTYMAS. Kuomet Ciesorius Konstantinas Didysis kariavo su savo priešu Maksencijumi, meldėsi jis, nors stabmeldžiu budamas, prie tikrojo Dievo, kad Jis jam suteiktų pergalėjimą įgyti. Tada giedrame vidudienyje apsireiškė spindantis Kryžius ant dangaus su parašu: *"Šiuo ženklu pergalėsi"*. Ciesorius to apsireiškimo negalėjo suprasti; bet nakčia apsireiškė jam Kristus su tokiu kryžiumi, kokį jis matė ant dangaus, ir įsakė jam, kad jis tokį kryžių padirbtų ir kaipo vėluvą karėje, priešakyje lieptų nešti. Kada jis tai padarė, garbingiausią pergalėjimą įgijo ant savo priešo. Tad jis pats krikščioniškąjį tikėjimą priėmė ir įsakė, kad ant visų karališkųjų vėluvų vietoje Ciesoriaus erelio butų padėtas kryžius. Kokį laiką vėliaus pavedė jis Šventam Makarijui, Jeruzolimos Patrijarkui, vėl atrasti šventą Atpirkėjo Kryžių, kuris po Viešpaties mirties buvo stabmeldžių į žemę įkastas. Jo motina, Šventa Elena, pati su šventu uolumu, nukeliavo į Jeruzolimą, kad tenai prižiurėtų atkasimo. Vietą, kurioje Kristus buvo prie kryžiaus prikaltas, stabmeldžiai iš neapykantos buvo išniekinę. Jie ten įsteigė šventyklą dievaitei Venerai ir joje dievaičio Jupiterio stabą pastatė. Elena liepė šventyklą ir stabą sugriauti, griuvėsius prašalinti ir žemę aplinkui kasti. Ant galo surado tris kryžius. Atskyrium gulėjo vinys ir parašas. Dabar reikėjo iš trijų kryžių tikrąjį surasti. Šventam Makarijui

patariant, kuris pirmiaus karšta malda apšvietimo iš augštybės meldė, atnešė ten vieną žmoną, kuri, visų gydytojų apleista, artimos mirties laukė. Palytėjimas ligonio dviemi pirmiausiais kryžiais pasiliko be pasekmės. Bet vos trečiasis kryžius žmoną palytėjo, kaip tuojaus sveika atsistojo ir prieš visus žmones Viešpatį Dievą garbino. Taip tatai Viešpats rupinosi, kad kryžius, ant kurio buvo pasaulis atpirktas, tikintiems kaipo brangi relikvija pasiliktų. Šventa Elena dalį kryžiaus su vinimis pasiėmė sau, o didesnę jo dalį, į sidabrą apdarytą, paliko Šv. Makarijui. Vietoje, kur kryžius buvo atrastas, Ciesorius Konstantinas pastatė labai gražią bažnyčią. Žymią Šv. Kryžiaus dalį, brangiai apdarytą Šv. Elena padovanojo Ryme savo pastatytai bažnyčiai, po vardu: "Šv. Kryžius iš Jeruzolimos". Jau nuo šeštojo šimtmečio Švento Kryžiaus atradimo Šventė buvo švenčiama vakariniuose krikščionijos kraštuose. Suprantama, kad tikintieji visais laikais, Viešpaties Kryžiui, kuris Jo brangiausiu krauju buvo aplietas, didžiausią pagarbą reikšdavo ir per jį nesykį, stebuklingą pagelbą apturėdavo.

PRITAIKYMAS. Kryžius, pirmiau gėdos ženklas, per Kristų ir Jo skaudžią mirties auką, garbingu tapo. Dabar jis šviečia, brangiais akmenimis papuoštas ,visų krikščioniškųjų karalių vainikuose. Laikyk ir tu kryžių visada didžioje pagarboje. Jis yra atpirkimo ženklas, įrankis, kuriuomi Dievo Sunus pasinaudojo, kad ant jo šėtono galybę sutrintų, mus savo brangiame kraujuje nuo musų nusidėjimų apmazgotų ir mums pelnytų viską, kas mus laikinai ir amžinai laimingais padaryti galėtų. Prie tavo abito priėmimo, kryžius tau iškilmingu budu buvo suteiktas, ir tu jį dabar nešioji prie šono ir ant krutinės kaipo pergalėjimo ženklą, kaipo ženklą, jogei kryžiuje ir per kryžių tu pergalėjai pasaulį su jo nuodėmingais geiduliais. Kryžius ant tavo krutinės turi

tau kasdien tai priminti. Vartok jį su gyvu tikėjimu, kada pagunda ant tavęs užpuola, kad juomi piktąjį priešą nuvytumei. Tankiai per dieną su šventu dievotumu jį pabučiuok »ištardamas Bažnyčios žodžius: *"Garbiname Tave Kristau ir šloviname Tave, jogei per šventą Tavo Kryžių atpirkai šį pasaulį"*.

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Visą mano gyvenimą laikysiu šventą Kryžių, tą atpirkimo ženklą, giliausioje pagarboje, kad mirties valandoje kada mano silpstanti akis į jį pažvelgs, jame atrasčiau stiprybę, suraminimą ir atgaivinimą.

PASIRYŽIMAS. Kiek sykių mano akįs į kryžių pažvelgs, tiek sykių sau primįsiu: "Šiuo ženklu pergalėsiu visus savo priešus".

GEGUŽIO 20-a DIENA.

Švento Bernardino iš Sienos Šventė.

Širdingas dievotumas šito šventojo prie Švenč. Panos.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šventą Bernardiną, kaip jis nuolat savo obalsį pakartoja: "Viską su Marija!"

2. ĮŽANGA. Prašyk Šventojo, kad teiktųsi įkvėpti tave kudikiškų dievotumu prie tavo dangiškosios Motinos.

SVARSTYMAS. Šventas Bernardinas gimė 1380 metais, kitados laisvame mieste, Sienoje. Jojo tėvai numirė, kada jis vos tik šeštus metus buvo sulaukęs; mažą vaiką paėmė teta, motinos sesuo, dievobaiminga Diana, ir turėjo rupesti apie jį. Į nekaltą vaikelio širdį du dalyku ji giliai įsodino: labai jautrų dievotumą į Švenčiausią Paną ir neišsemiamą, veiklią neturtėlių ir kenčiančių meilę. Vieną dieną tarė ji dievotam vaikeliui: "Štai, mano vaikeli, tu gali Dievo Motinai didelį džiaugsmą padaryti, jei kiekvieną subatą tai, ką sau sutaupai, pavargėliams atiduotumei.

“Su širdingu džiaugsmu sekė mažiukas tą patarimą ir pasninkavo nuo tos dienos visas subatas Švenč. Panos garbei ir pavargėlių sušelpimui. Tankiai atrasdavo jį klupojant prieš Dievo Motinos paveikslą ir su ašaromis akyse Aniolo Pasveikinimą kalbant. Net ir nakčia, kada jis išbusdavo, siųsdavo karštas maldas dangaus Karalienei. Tankiai, vaiku budamas, kalbėdavo jis į savuosius: “Leisk mane prie mano prietelk'os, kurią aš labiau už savo gyvastį myliu”. Kuomet vieną dieną jo jieškojo, surado jį besimeldžiant prie vartų, viršuj kurių buvo Dievo Motinos paveikslas. Klausiamas atsakė: “Aš širdingai myliu Švenčiausią Paną Mariją, ir kasdien pas ją prašau, kad ji mane visuose pavojuose saugotų ir man pagelbėtų nekaltybę užlaikyti”. Šita prie Marijos meilė augo vis didyn: todėl ir jo obalsiu liko: “Viską su Marija!” Jos šaukdamasis pradėdavo jis kiekvieną darbą ir rupinosi visame jai džiaugsmą padaryti. Šito dievotumo vaisius buvo: 1, kad jis širdies nekaltybę nuo jauniausios kudikybės nesuteptą užlaikė. Anioliška grožybė jaunikaityje švietė. Net ir lengvos dvasios jaunikaičiai nedrįsdavo jo akivaizdoje, kad ir dviprasmį žodį ištarti. Jam prisiartinant anie kalbėdavo: “Tylėk, tylėk! Bernardinas ateina”. 2. Antras to dievotumo vaisius tai buvo jo neišsemiama neturtėlių ir ligonių meilė, kurios jis nuo mielaširdystės Motinos išmoko. 3. Trečias to dievotumo vaisius buvo jo uolumas dėl garbės Jėzaus, josios dieviškojo Sunaus, ir dėl Jo garbingojo Vardo pagarbinimo. Dvidešimts dviejų metų amžiaus, Marijos Užgimimo Šventėje, priėmė jis Šv. Pranciškaus Vienuolių abitą. Jo pamokslai įstabias pasekmes turėjo. Numirė jis, dorybėmis turtingas 20 d. gegužės mėnesio, 1444 m., tris šimtus vienuolynų Italijoje pastatęs.

PRITAIKYMAS. Širdingas dievotumas į Švenč. Paną, yra kaipo vaisinga žemė, kurioje gražiausios krikščioniškųjų dorybių gėlės auga. Todėl, su šventu

uolumu, tą dievotumą auklėk. Štai, malonės Motina, atlygys tau ypatingomis malonėmis, kuriąs dėl tavęs išprašys. Ji paims tave, kaipo savo mylimą vaikelį, savo motiniškon globon ir tau padės širdies nekaltybę, neveizint į visas pagundas, skaisčia ir be dėmės išlaikyti. Ji išprašys tau gailestingą širdį dėl visų nelaimingųjų ir prispaustųjų ir tavo rupestį prie ligonių apvainikuos pasisekimu. Ji tada širdingą Jėzaus meilę įpils ir padarys, kad toji meilė kaskart giliau savo šaknis tavo širdyje įleis. Vaikščiok tat ir tu savo gyvenime kaipo ištikimas vaikelis prie savo dangiškosios Motinos rankos, o užtikrįsi sau jos globą gyvenime ir mirime.

O Marija, mano dangiškoji Motina! Širdinga meile tau atsiduodu ir kasdien rupįsiuos tau džiaugsmą padaryti. Padėk man taip gyventi, kad aš kitados, kaip Šv. Bernardinas su saldžiais Jėzaus ir Marijos vardais lupose ant tavo motiniškų rankų savo dušią atiduočiau Dievui.

PASIRYŽIMAS. Rupįsiuosi visur pasielgti kaipo uolus dangiškosios Motinos vaikelis.

GEGUŽIO 26-a DIENA.

Švento Pilipo Neri Šventė.

Šventojo Pilipo Neri Dievo meilėje karštumas.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šventąjį, kaip jis, Dievo meilės ugnimi degantis, šaukia: "Sustok, Viešpatie, sustok su malonių versme, jau gana!"

1. ĮŽANGA. Prašyk malonės tikroje Dievo meilėje diena iš dienos augti.

SVARSTYMAS. Dvi ypatybi tikrą Dievo meilę pažymi ir jas surandame pas Šv. Pilipą įstabiame laipsnyje. 1. Dievo meilė reikalauja pirmiausiai di-

dėlės vietos, ji nori turėti visą širdį ir su nieku ja nesidalinti. Ji yra kaipo ugnis, kuri nuolat aplinkui ima ir viską degina. Kad Dievo meilė į musų širdį ineitų ir joje viešpatautų, tai reikia, kad viskas, kas yra žemiško, butų iš jos prašalinta. Taip buvo pas Šv. Pilipą Neri. Nuo jaunystės jis niekino visa kuom, ką pasaulis jam siulė. Jo tetėnas, turtingas pirklys, norėjo jį tevainiu savo didelių turtų padaryti. Jis griežtai atmetė tą pasiųlymą. Kad nesmagumų išvengtų, pabėgo jis nuo tetėno ir nukeliavo į Rymą. Čia jis neturtingą gyvenimą vedė, duona ir vandeniu tankiai pasitenkindamas. Apie pasaulio linksmybes jis nenorėjo žinoti. Tvirtai saugojo jis savo širdį, kad nieko žemo ir kuniško į ją neineitų. Pagalios, nuo jaunybės atsižadėjo jis visko, ką pasaulis pagyrimu ir garbe vadina. Niekas taip paniekinimo ir nusižeminimo netroško, kaip Šv. Pilipas. Taip jis savo širdyje padarė vieta; dabar dieviškoji meilė su visu savo pilnumu galėjo jon ineiti. Kada jis kartą prie Šv. Dvasios meldėsi, tapo taip didele meilės ugnimi apimtas, jogei ant žemės puolė ir rubus praskleidė, kad savo širdį atvėdintų. Karšta meilė padidino net jo kuniškąją širdį ir varu pakėlė du šonkauliu iš jų prigimtos vietos. Tasai apsireiškimas, įstabus savyje, pasiliko paviršutiniai regimas visą jo gyvenimą. Tasai vidujis širdies karštis tą padarydavo, jogei jis, jau kaipo senelis, žiemos laiku, langą atidarydamas, arba šaltu vandeniu apsiliedamas, atsivėdinimo ieškodavo. 2. Antroji ypatybė tikros Dievo meilės randasi tame, jogei ji nori į šalis išsilieti, tverti ir veikti. Taip ji vėl buvo pas Šv. Pilipą Nerį. Meilė jam jokios ramybės neduodavo. Jo pasiaukavusis rupestingumas dėl neturtingųjų ir ligonių sujudindavo visų nusistebėjimą ir ne vieną prie sekimo patraukdavo. Jubilėjaus metais, 1550, jis savo pastangomis tai padarė, jogei 270,000 meldžionių įvairiose įstaigose, kurias jis įkurė, tų

metų bėgyje, pastogę ir užlaikymą rado. Ypatingai gi ta meilė jį skatino su nenuilstančiu uolumu darbuotis dėl dušių išganymo jaunuomenės mokinimu, pamokslais ir per ilgas valandas išpažinties klausymu. Kiekvienu laiku, dieną ir naktį, jis buvo pasirengęs nusidėjėliams pagelbėti. Taip sutirpo jo gyvenimas meilės darbuose. Dievo Kuno Šventėje, 1595 m., atlaikė jis paskutinį kartą šventas Mišias. Tečiau "Gloria", vietoje tyliai atskaityti, atsivėrė jo širdies džiaugsmas ir jis giedojo meilės ir džiaugsmo giesmę nuo pradžios iki pabaigai. Paskui visą dieną jis sėdėjo da išpažinties klausykloje ir greit po pusiaunakčio, 26-ą d. gegužės mėnesio, 80-tuose metuose amžiaus, numirė.

PRITAIKYMAS. Jei nori kad tikra Dievo meilė ir į tavo širdį ineitų ir tenai savo karališkąjį sostą pastatytų, tai turi jai padaryti vietą, kiltaširdingai atsižadėdamas visko, ką pasaulis savo turtais, smagumais ir garbe tau siulo. Juo labiau busi atsitraukęs nuo visko, kas žemišku vadinasi, juo tobuliau pats sau numirsi, juo galingiau Dievo meilė tavo širdį apims ir juo didesnę gyvybę į ją ineš. Tada ji ir viršujai didelius daiktus tvers ir darys; nes meilė negal buti neveikli. Tu į visas puses palaiminimą neši ir savo luome gražiausią progą atrasi duoti paliudymą mielaširdystės darbais apie savo meilės tikrumą. Šventas Grigalius Didysis sako: "Kur yra meilė ten įstabiai ji veikia".

O mano dieviškasai Atpirkėjau! Kuris atėjai ant žemės, kad čionai dieviškosios meilės ugnį uždegtumei, nuleisk ir į mano širdį vieną kibirkštį tos dieviškosios ugnies, kad ji, pasauliui numirusi, tik dėl tavęs judėtų ir gyventų.

PASIRYŽIMAS. Tankiai per dieną dieviškosios meilės aktus žadįsiu.

GEGUŽIO 29-a DIENA.

Šventos Marijos Magdalenos iš Pazzis Šventė.

Kaip ta Šventoji Pana augštai vertino tobulą paklusnumą.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau Šv. Mariją Magdaleną ant jos mirties patalo, kaip ji savo išpažinties klausytojui, kuris jos klausia ,atsako: "Aš neatsimenu, kad aš ką nors priešai paklusnumą bučiau padariusi".

2. ĮŽANGA. Prašyk malonės visada paklusnumo keliu ištikimai eiti .

SVARSTYMAS. Užgimusi 1566 metais Florencijoje, šventame Krikšte ji gavo Katarinos vardą; įstodama į Seserų Karmeliečių vienuoliją Florencijoje, ji Marijos Magdalenos vardą gavo. Nuo jauniausiųjų metų ji maldai ir apmąstymui buvo atsidavusi. Kuomet ji, dešimties metų budama, vieną pėtnyčią Jėzaus meilę į žmones apmąstinėjo ir pamatė aiškiai, jogei jokia auka nėra perdidelė, kad už tokią meilę atsimokėjus, padarė ji amžinos panystės įžadus. Tuojaus, neužilgio, nusipynė ji sau erškėčių vainiką, dručiai jį sau ant galvos užmovė ir visą naktį, neveizint į didžius sopulius išlaikė, džiaugsmo pilna, kad savo Viešpačiui erškėčiais apvainikuotam, kame nors buvo panaši. Paskui įstojo į Karmeličių Ordeną. Kada jai kunigas padavė kryžių ir Seserįs Šv. Rašto žodžius giedojo: "Tebus toli tas nuo manęs, kad aš girčiausi kame kitame, o ne kryžiuje musų Viešpaties Jėzaus Kristaus", jos veidas .tartum garbingai atsimainiusios, prašvito. Po apvilkimo abitu, šventame nusižeminime, puolė ji naujukių mokytojai į kojas ir prašė, kad nei vieną kartą jai nedovanotų už jos valios nepildymą ir prie kiekvienos progos ją žemintų. Per visą savo gyvenimą ji tobulą, be atsižvelgimo, paklusnumą pildė. Su džiaugsmu ji visoms pasidavė. Nieko šventesnio jai nebuvo už tą, ką paklusnumas jai pavedė. Ji kalbėjo savo Viršininkei: "Mano vienintelė valia yra, jokios valios netu-

rėti". Tadel ji mirdama galėjo tuos suraminančius žodžius ištarti: "Neatsimenu, kad aš ką nors prieš paklusnumą bučiau padariusi". Ilgoką laiką ji buvo naujukių mokytoja. Ir šitoje pareigoje ji visoms švietė punktualiu paklusnumu savo viršininkėms ir visoms, net ir mažiausioms reguloms. Tą pačią nuomonę ji dėjo į naujukes griežčiausiu budu. Štai jos gražus žodžiai: "Vienas paklusnumo lašas yra daugiau vertas nei statinė savo valia parinktų maldų". Toliau : "Daugiau sveria paklusnumo darbai kad ir mažiausi ir prasčiausi, nei kaip didžiausios tobulybės darbai, kuriuos tu savo valia atliktumei". Da kitą kartą: "Niekad augščiau nestatyk savo parankumo arba net gero ir švento darbo už bendrus lavinimus, kad ir mažiausius, išskyrus, jei artimo meilė kitaip reikalauja, nes visi bendri lavinimai yra Dievo valia pašvęsti, kada jie paklusnumo dvasioje yra atliekami". "Apmąstymas ir malda, kuriuos kas pats sau atlieka, sulyginus su bendra brevijoriaus malda, tur mažai pas Dievą nuopelno". Šventa Magdalena numirė 25 d. gegužio, 1607 m.; neužilgio po mirties Dievas ją padarė garsia stebuklais.

PRITAIKYMAS. Laiminga yra ta vienuolinė šeimyna, kurioje tobulas paklusnumas augštai stovi, kurioje viršininkai punktualiu, ištikimu regulų pildymu ir sąžiningų bendruose lavinimuose dalyvavimu visiems sau pavestiems šviečia ir kur žemesni vienuoliai parodo visiems viršininkų sutvarkimams ir įsakymams kudikišką paklusnumą. Ant tokios vienuolinės šeimynos Dievo palaiminimas ilsisi, ir Jėzus, kuris pats savo žemiškame gyvenime buvo įstabiausias paklusnumo pavyzdys, su džiaugsmu jos viduje gyvena ir visus vienuolių žingsnius veda ir valdo. Bandyk dabar save, ar ir tu, atsižvelgdamas į savo praėjusį vienuolinį gyvenimą, gali apie save pasakyti, kaip kitados Marija Magdalena iš Pazzis: "Neatsimenu, kad aš ką nors priešai paklusnumą bučiau padaręs".

O mano dieviškasai Atpirkėjau, mano nepalyginamasai pavyzdi ir paveiksle! Uždegk mane paklusnumo meile, kurią Tu savo žemiškame gyvenime taip tobulai pildei. Atleisk man, jei aš iki šiol nebuvau ištikimas.

PASIRYŽIMAS. Aš noriu paklusno Jėzaus paklusnas vaikelis buti.

MĖNESINĖMS REKOLEKCIJOMS APMĄSTYMAI.

GRUODIS.

APMĄSTYMAS.

Apie atlyginimą parengtą vienuoliams krikščioniškai auklėjantiems jaunuomenę.

PRISIRENGIMO MALDA. Pakreipk, mano Dieve, per šitą apmąstymą, visas mano dvasios mintis, visus mano širdies jausmus, visas mano dušios veikmes vien tik ir išskirtinai prie Tavo tarnybos ir Tavo dieviškojo Majestoto garbės.

Ateik, Šventoji Dvasia, pripildyk Tavo tikinčiųjų širdis ir Tavo meilės ugnį jose uždegk.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdinkime sau Aniolą kalbantį Danieliui pranašui: "Tie, kurie mokys tiesos daugelį, švies kaip žvaigždės per visus amžius".

2. ĮŽANGA. Mano Dieve, suteik man malonę šventai išpildyti mano pašaukimo priedermes, kad pelnyčiau užmokestį, kurį žadi dirbantiems dėl dušių išganymo.

1. PUNKTAS. Vienuoliai, iš savo pašaukimo pasišventusieji mokinimui, dalyvauja apaštalų ir Evangelijos skelbėjų darbe.

Vienuolis, mokinimui pasišventęs, ir kuris turi savo luomo dvasią, gali sakyti, kaip Šv. Povilas: *Bu-*

damas liuosas, tapau visų vergas; esmi silpnas su silpnais, kad silpnus pelnyčiau; esmi visa kas visiems, kad visus išganyčiau. Mes šnekame ne dėl to, kad sutvėrimams pamėgtume, bet Dievui, kuris mus teisia iš to, ką regi musų širdyse. Mes jokiu budu netrokštame tapti turtingais; nejieškojome garbės, kuri eina iš žmonių, bet savo malonumu tapome vaikais tarp vaikų. Musų meilė įkvėpė mums tokį jais rupestingumą, kokį turi motina dėl savo vaikų. Todėl musų troškimas nesibaigia noru suteikti jums *pamokinimus, mes norėtume atiduoti jums savo gyvastį, taip jus esate mums brangus.* Taip kalbėjo Apaštalas. Taip kalba, taip mintyja tikras vienuolis. Jis priima vaikelius Jėzaus Kristaus vardu. Jis su atsidavimu mokina juos augštų tiesų musų šventojo tikėjimo ir juos lavina krikščioniškame gyvenime. Jei tad amžinoji Išmintis žada dangų tiems, kurie išmokino žmones ją pažinti, ar teisybė nereikalauja, kad Jėzus Kristus duotų dangaus karalystę tiems, kurie Jo karalystę platino ant žemės? Taip, tasai geras ir dosnus Dievas dalysis savo laime ir garbe su tais, kurie stengėsi atiduoti Jam prigulinčiąją garbę. Šis atlyginimo laukimas kaip gi turėtų mus raginti, kad mes nesigailėtume nei darbo, nei vargo, nei aukų, kad tik išmokytume savo mokinius Dievo pažinties ir Jojo meilės! Toks turi buti musų vienatinis tikslas. Jei mums rupėtų pasaulio garbė, jei savo priedermes atlikdami, jieškotume žemiškojo pelno, jau mes turėtume savo atlyginimą: danguje jojo neatrastume. Kiek tai asmenų belaukiančių atlyginimo, išgirs Viešpatį jiems kalbant: *Nepažįstu jus;* nes jie tik žemiškųjų daiktų jieškojo. Rimtai pamąstykime apie šitą didžiąją tiesą: Juo didesnis atlyginimas yra mums prižadėtas, juo didesnė taip-pat .turi buti baimė, kad jojo neprarastume.

2. PUNKTAS. Ypatinga garbė yra pažadėta tiems, kurie dirba dėl dušių išganymo.

Tie, kurie mokys tiesos daugelį, švies kaip žvaigždės per visus amžius. Kas galėtų labjau uždegti musų uolumų, jei ne šita, mums pažadėta didi ir amžina garbė! Geri mokytojai jau čia yra kaipo žiburiai savo mokiniams ir paskui švies, kaipo žvaigždės per visus amžius. Jie tampa turtingi ne tik savaisiais gerais darbais, bet ir tais gerais darbais, kurių savo šventais pamokinimais ir savo geru pavyzdžiu išmokina daryti savo mokinius. Ištikro, išmokinę savo vaikelius krikščioniškojo gyvenimo priedermių ir parodę jiems išganymo kelia, jie turės da laimę matyti tuos brangius savo mokinius ištesant ant gero kelio. Ar jie pasirinks vienuolinį gyvenimų, ar pasiliks šeimynose, visur jie bus pavyzdžiai savo išmintimi, savo kuklumu, savo tikru ir tvirtu dievotumu. Taip neapibranginamus vaisius išduos geri vienuoliai, jaunuomenės auklėtojai. Taip jie taps palaiminimu ir pašventimu didelio skaičiaus šeimynų. Visi jųjų uolus darbai atras savo atlyginimų kitame gyvenime. Tat teisybė yra, jogei jie įstabia šviesa žibės danguje, kaip žvaigždės, per visus amžius. Koks gi bus džiaugsmas šventa vienuolio, kada pamatys atdarus amžinybės vartus ir Jėzų kviečiantį į dangaus garbę! Šiame gyvenime viltis jį palaikydavo; tečiau jis regėjo daiktus tik per tikėjimo uždangų: bet dabar *jis Dievą regi veidas į veidą.* Jis jam pasirodo toks, koks Jis yra. *Trumpa valanda kentėjimo, vargo, rupesčio, priežiuros,* kad atspaustų Jėzaus Kristaus paveikslų jaunuomenės širdyje, *parengė jam neapsakomos garbės atlyginimą.* Jis išgirsta balsų, kuris jam sako: *Palaiminti numirėliai, kurie miršta Viešpatyje; dabar ir ant visados Dvasia jam sako, kad pasilsėtų nuo savo darbų, nes jį seka jo geri darbai.* Jo dušios Sužiedotinis prisiartina; Jis šaukia jį meiliausiu balsu: eik šian mano tarne, kuris sekei uolumų mano Apaštalų. Ateik, ir pamatyk ta daugybę laimingų dušių, prie kurių išganymo tu prisidėjai; po manęs, jos tau dau-

giausia yra kaltos tos garbės, kurią dabar turi. Pažvelgk toliau ir pažiurėk į tuos, kurie da lieka ant žemės: visi ištikimai laikosi pamokinimų, kuriuos jiems davei: šitai čia laukia ir jiems paskirtos vietos; ateis diena, kad jie jas paims ir bus tau nauja garbė. Aš už juos praliejau savo kraują ir tu jį vaisingu jiems padarei. Ateik tad ir imk iš mano rankos nemirybės vainiką. Tos dušios, kuriąs tu išmokinai nekaltybę saugoti, kuriąs užvedei ant dorybės kelio, tai brangus akmenys, kurie puošia tavo teisybės vainiką. Tu visas buvai man, aš esu visas tau". Koks tai džiaugsmas girdėti šituos žodžius iš lupų savo Teisėjo!

PASIKALBĖJIMAS. Viešpatie, nenoriu turėti kito Mokytojo, kaip tik Tave; nenoriu mintyti apie ką kitą, kaip tik apie Tave. Tu esi mano pasilsys, mano gėrybė, mano turtas, mano vienintelė tėvonija. Nuo šiolaik nesigailėsiu savęs dėl tų darbų, kuriuos turėsiu Tavo tarnyboje atlikti. Su visu rupestingumu mokysiu vaikelius mano globai pavestus: visi jie bus man lygiai brangus, Neapleisiu nieko iš to, ką man šventos Regulos įsako, kad juos krikščioniškai išauklėčiau. Aš pradėsiu kiekvieną dieną nužemintu ir širdingu paaukojimu Dievui visų musų mokytojų ir jų mokinių. Tą auką, mano Viešpatie, darysiu per rankas Tavo Švenčiausios Motinos. Jos globoje mes visi tapsime vertais Tavo kariaujančios Bažnyčios nariais ant žemės ir trijumfuojančios Bažnyčios amžinybėje.

PASIRYŽIMAS. Su nauju uolumu imsiuosi šitą mėnesį prie mokinimo vaikelių, ypatingai, jų tikybinėse priedermėse.

PASIRYŽIMO PAAUKOJIMAS. Aukoju Tau, mano Dieve, šituos pasiryžimus: nestengsiu juose ištesėti, jei Tu jų nepalaimysi; to palaiminimo tikiuosi iš Tavo gerumo ir meldžiu jo vardan ir per nuopelnus Jėzaus Kristaus, mano Atpirkėjo . Švenčiausioji Pa-

na, mano Šventasai Aniole sarge, mano šventieji globėjai, įgykite man malonę, kad šituos pasiryžimus tobulai išlaikyčiau.

DVASIŠKOJI PUOKŠTĖ. *Tempas vargo laikas, duoda amžinos garbės saiką.*

MALDA. Priimk, Viešpatie, visą mano laisvę. Priimk atmintį, protą ir visą mano valią. Visa, ką turiu ar kas mano yra, Tu man suteikei; Tau visa sugrąžinu ir Tavo valios valdžiai pavedu. Duok man tik Tavo meilę su Tavo malonę, o gana esu turtingas ir nieko daugiau nereikalauju.

APMĄSTYMO PERKRATYMAS. 1. Ar apmąstymą rupestingai parengiau, įžangas nustačiau, punktus apibrėžiau? — 2. Ar prieš užmigsiant apmąstymo dalyką sau priminiau? — 3. Ar nakčia, išbudęs, tuo dalyku išskirtinai užsiėmiau, taip-pat rytmetyje besirengiant? — 4. Prieš apmąstymą ar pastačiau save Dievo akyvaizdoje? — 5. Apmąstymo laiku ar tesėjau tinkamame kuno padėjime? — 6. Ar apmąstymo laiko nesutrumpinau ? — 7. Ar savo dvasią ir širdį prie apmąstamojo dalyko laikiau? — 8. Ar pasikalbėjimą padariau? — 9. Ar praktiškus pasiryžimus padariau?

APSVARSTYMAS.

Apie tolimesnį prisirengimą prieš maldą: dvasios grynumą ir susitelkimą.

"Tu-gi, kada melsiesi, įeik į savo kambarį ir duris uždaręs, melsk savo Tėvą paslapčiai, ir tavo Tėvas, kurs mato paslaptyje, atiduos tau" (Mat. 6, 6).

1. PUNKTAS. Nuolatas susitelkimas yra reikalingas, kad gerai atlikus maldos priedermę.

Tu-gi kada melsiesi, įeik į savo kambarį . . . Pagal šventųjų Tėvų aiškinimą, Jėzus Kristus, šiais

žodžiais, nurodo reikalą viduj o susitelkimo maldoje. Tartum Jis mums sakytų: Kada melsiesi, įeik į savo širdies vidų ir surink tenai visas savo dušios pajiegas; atsitraukie nuo sutvėrimų, nuo kiekvienos nereikalingos minties; nuo kiekvieno žemiškojo prisirišimo . . . uždaryk paskui savo širdies duris ir neįleisk į ją daugiau nieko, kaip tik tuos dalykus, kurie tave kelia prie Dievo: *Dievo karalystė yra jumyse.* Jusų širdis yra tai viduje šventykla, kurioje Jis nori buti: *Dievas yra dvasia ir Jis nori buti garbinamas dvasioje ir tiesoje;* Jis pats į ją nužengia, kad priimtų tavo garbinimą ir išklausytų tavo meldimo. 1. Pasvarstykime dabar, kokias kliutis sutiks, norėdamas susitelkti, tasai, kuris gyvena paprastai išsiblaškyme ir nedaro jokio pasistengimo surinkti savo mintis: kaip jis galės, pagal Jėzaus žodžius, maldos laiku įeit į save, nusikratyti tuščių minčių ir prisirišimo prie daugybės įvairių daiktų, kurie jį užima? Ant nelaimės, jis nenorės, arba negalės to padaryti: jis nenorės, nes tos mintys jam patinka ir jį patraukia; save priversti, jam atsieitų daug vargo, jis-gi prievartos nenori sau daryti ir vargo nemėgsta. Jis jaučia, kad šitoji karė jį privestų prie atsimainymo; bet tasai atsimainymas jį gązdina, nes jis sunaikintų jo blogą prigimimą . . . Ar-gi tai ne mano vargo paveikslas? ... Jei jis net ir norės susitelkti, ar jis galės tai padaryti be ypatingos Dievo malonės, kuriai jis padarė kliutį ir kurios laukti neturi teisės? Ar jis galės? jis darys pasistengimus, jis surinks savo mintis savo širdies viduje, jis bandys uždaryti duris; tečiau įspudžiai daugybės pasaulinių daiktų trauks jo mintis nuo šventųjų daiktų prie savęs ir neapmarintoji vaidentuvė lengvai išklys ir jį paskui save nuves. Ką mums sako apie tai musų pačių prityrimas? ... 2. Tiesa, žmogus nėra kaltas prieš Dievą, kada tie minčių išklydimai buva ne iš liuosos valios, kada žmogus jiems nepasiduoda, dejuoja prieš

Dievą; bet ar-gi dėl to tos kliutys, kurios sulaiko nuo didelio maldos vaisiaus ir susivienijimo su Dievu, nėra gana aiškios? Tat tikras yra dalykas, jogei norint turėti susitelkimą maldoje, reikia įgyti šventą įprotį nuolat buti susitelkusiam. Šventosios Dvasios balso negalima išgirsti dvasios sumišime ir širdies išsiblaškyme: *Nėra Viešpaties sumišime,* Jojo balsas taptų tenai nusmelktas ir nepažintas; jį galima išgirsti tik tyloje ir širdies ramybėje, susitelkus ir pasirengus klausyti Dievo žodžio, kaip Dovydas: *Klausysiu, ką pasakys man Viešpats;* arba Samuelius: *Kalbėk, Viešpatie, tavo tarnas klauso.* Kada Dievo Dvasia nori ateiti į dušią ir jai atidengti savo paslaptis, Ji traukia jį į vidų, į jos širdies nuošalį: Aš *ją nuvesiu į nuošalį ir kalbėsiu į jos širdį.* Tenai Ji duoda jai paragauti savo dieviškųjų saldybių ir savo mielaširdystės didumo: Aš *susivienysiu su jumis savo mielasirdystėje.* Tat širdies viduje Dievas susivienyja su dušia ryšiais kaskart gyvesnio ir veiklesnio tikėjimo; Jis ją pririša prie savęs kaskart labjau pildymu visų dorybių, kurios sudaro teisybę ir šventybę. Aš *susivienysiu su jumis mano tikėjime.* Jis savo ryšius su ja taip sustiprys, kad niekas negalės jų sutraukyt: Aš *susivienysiu su jumis ant visados.*

2. PUNKTAS. Ar-gi reikia stebėtis, jogei Šventieji taip mylėjo ir taip jieškojo nusišalinimo ir jogei gyveno taip dideliame susitelkime? ... jie ir tiek daug kitų, priedermėmis sulaikytų pasaulyje, jieškojo laimingos paslapties, padaryti ramią, nuošalią vietą savo širdyje, iš kur jie neišeidavo niekad. Todėl tiek Popiežių, Bažnyčios valdymu užimtų, tiek šventų ganytojų misijonierių, dušių išganymo darbais užimtų, buvo nuolat su Dievu susivienyję! . . . šventi karaliai ant sostų, šventi valdininkai valstijose buvo nuolat užimti Dievu! . . . Visi gyveno susitelkime, nes jie norėjo nuolat buti pasirengę išgirsti Dievo bal-

są, ne tik maldos laiku, bet kiekvienu laiku, nes kiekvienu laiku Dievui patinka susinešti su žmogumi ir kalbėti į jo širdį. *O laimingasai nusišalinime, o laime! su tavimi ramybė,* šaukė vienas šventasis; laimingasai nusišalinime, kur aš šneku su Dievu, susivieniju su Dievu, tampu turtingas Dievo dovanomis! laimingasai susitelkime, tik tavyje yra tikra laimė ant žemės, nes tikresnės laimės negali buti, kaip tik toji, kuri padaro mus savininkais vienos tikros gėrybės, galinčios patenkinti ir pripildyti musų širdis! Ko tat mes neturėtume daryti, kad ją įgytume, kadangi ji yra taip brangi ir taip reikalinga, kad mus apsaugotų nuo pasaulio sugedimo!

MALDA. Jėzau, gyvenantis Marijoje, ateik ir gyvenk mano dušioje, Tavo šventybės Dvasia, Tavo galybės pilnybe, Tavo išminties Tobulybe, Tavo dorybių teisybe, Tavo bendradalybe; viešpatauk manyje augščiau kiekvienos priešo galybės, savo Dvasioje, dėl Tėvo garbės. Amen.

S A U S I S .

APMĄSTYMAS.

Apie karštą savo tobulybės troškimą, kurį vienuolis tur turėti.

“Kas yra šventas, teesie da šventesnis” (Apr. 22).

Prisirengimo Malda. Lap 493.

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau du vienuoliu, iš kurių vienas uoliai darbuojasi dėl savo tobulybės, neatsakydamas nieko savo Mokytojui, kitas, neturėdamas uolumo daryti pažangą, sunkiai velka Viešpaties jungą

2. ĮŽANGA. Šventoji Dvasia, Dievo šviesybe, šventoji ugnie gryniausios meilės, ateik, apšviesk mano dušią ir uždegk mano širdį karštu troškimu tobulybės.

1. PUNKTAS. Kaip yra svarbu karštai trokšti savo tobulybės.

Tikras tobulybės troškimas padaro mumyse tvirtą ir visišką pasiryžimą šventai gyventi, neatsakant Dievui nieko, kas tik Jam patiktų. Iš didelio skaičiaus asmenų, pasišvenčiančių Dievui vienuolijoje, nedaug teatsiranda tokių, kurie daro tokį prakilnų pasiryžimą: daugelis bijosi imties tobulybės iš priežasties, kad ji reikalauja skaudžių aukų iš žmogaus prigimimo. Todėl jie tik silpnai teužsiima tuo darbu, kuris reikalauja pilno jų atsidavimo; bet-gi tosios dušios daro da daug gerų darbų: taip, jos nedrįstų prasišalinti nuo įsakytų dievotų lavinimų; jos velytų mirti, nei kaip išeiti iš luomo, kurį prisiėmė; bet jos yra apsileidę tuose dvasiškuose lavinimuose ir juos atlieka be Dievo meilės; jos taip-pat apsileidžia ir nepildo tų visų dorybių, kurios jąs padarytų tobulomis; savo geruose darbuose, jos renkasi tai, kas patinka jų upui. Šiaip jų gyvenimas pasidaro mišinys gero ir blogo; jųjų širdis nėra pilnai prie Dievo, bet padalinta. Pasvarstyk, mano dušia, kaip yra su tavimi. Aiškus yra dalykas, jogei aš niekad nepasieksiu tobulybės, jei stropiai prie to nesistengsiu; o stropiai nesistengsiu, jei karštai jos netrokšiu, kaipo didžiausio iždo, kurį galėčiau turėti. Ar aš turiu tokį troškimą? Jei aš jį turiu, ar jis yra tikras? Galėsiu apie tai spręsti iš švento gyvenimo, kurį aš stengsiuosi vesti, kad Dievui geriau patikčiau. Kokie mano jausmai, troškimai, pasiketinimai ? Aš neturiu išleisti iš akių vienuolių gyvenimo tikslo, kuris yra stengtis nuolat pasiekti tobulybę. Aš niekad neturiu užmiršti, jogei reikia buti šventam ant žemės, kad juomi buti danguje. Mano Išganytojau! Duok, kad brangindamas malonę, kurią man suteikei, pašaukdamas į vienuolinį gyvenimą, visomis jiegomis trokščiau įgyti tobulybę to švento luomo,

2. PUNKTAS. Kame yra tasai tvirtas pasiryžimas stengtis pasiekti tobulybę.

Kada dušia padaro pasiryžimą visiškai atsiduoti Dievui, ji turi griebtis tų priemonių, kurios palengvina pažangą ant dorybės kelio. Svarbiausios tam priemonės yra: Dievo akyvaizdos atsiminimas, apmarinimas neprideranèių prigimties sujudimų, rupestis laikyti savo širdį liuosa ir atitraukta nuo to visko, kas nėra Dievas. Šitie pasiryžimai, priimti prakilnia širdimi, yra kaipo ryšiai, kurie tvirtai vienyja musų dušią su Viešpačiu. Ar mes vartojome iki šiolai tas priemones, kurios galėjo mus atvesti į musų luomo tobulybę? O, kaip svarbu, kad mes suprastume reikalą imties tų priemonių ir sau numirti, o nuolat pildyti Dievo valią!

PASIKALBĖJIMAS.. Mano Dieve, kaip esi geras, jogei man priminei šioje rekolekcijų dienoje tą tobulybę, kurią aš turiu pasiekti ir nuo kurios aš taip atsitolinau. Nedaleisk, Viešpatie, kad aš ir toliau gyvenčiau taip nenaudingu ir apsileidusiu gyvenimu, kuris Tau tik netobulą atiduoda garbę; bet tečiau duok, kad nuo šios dienos neturėčiau kitokio troškimo, kaip tik Tau patikti; kad vienintelis mano noras butų pažinti Tavo valią ir ją su meile išpildyti. Taip tat, numiręs sau ir gyvendamas tik Tavimi ir dėl Tavęs aš išduosiu šventybės vaisius Tavo garbei ir mano tobulybei.

PASIRYŽIMAS. — Pasistengsiu šitą mėnesį gerai susitvirtinti tose pasišventimo priemonėse, kurios šiandien man buvo nurodytos. Tankiai pats sau sakysiu; trokštu įgyti tobulybę, nors tai man kas žin'kiek atsieitų; ir jei kokia netobulybė mane gundys, klausiu savęs: Ar Šventieji darytų tai? Ar tasai darbas tinka vienuoliui, kuris turi buti šventas?

PASIRYŽIMO PAAUKOJIMAS. — Lap. 496.

DVASIŠKOJI PUOKŠTĖ. — Kas yra šventas, teesie da šventesnis.

MALDA. — Priimk, Viešpatie. Lap. 497.

APMĄSTYMO PERKRATYMAS. — Lap. 497.

APSVARSTYMAS.

Apie tolimesnį prisirengimą prieš maldą: širdies grynumą.

"Palaiminti nekaltos širdies, nes jie Dievą regės" (Mat. 5).

1. PUNKTAS. — Kaip reikalingas yra širdies grynumas, kad galėtume maldoje prisiartinti prie Dievo.

Musų dušia yra panaši į šaltinį vandens, kuriame aiškiai šviečia saulės spinduliai, jei jis yra tyras; taip Dievui patinka žiurėtis į tyrą dušią, kaipo į gražų veidrodį, kuriame spindi visa Dievo grožybė. Tasai gražus veidrodis tampa gražia saule, kada saulės spinduliai ant jo krinta; jis spindi visas . Dievo grynumas susivienyja su musų, kurį Jis pats mumyse padarė. Ir musų tyros akys regės Jį šviečiantį mumyse ir spindintį amžina šviesybe: *Palaiminti nekaltos širdies, nes jie Dievą regės.* Tatai maldoje Dievas mumyse įvykdo tasias stebėtinas pasekmes; joje Jisai mums atidengs savo neapsakomasias grožybes ir savo dieviškąsias tobulybes . . . maldoje musų širdis užsidegs nauju dėl Jo karštumu, meilė Jį atspaus musų dušioje ir išreikš musų darbuose. Tada mes busime laimingi ! Tat butinai yra reikalinga turėti širdies grynumas, kad galėtume kalbėti su Dievu maldoje! Širdies grynumas yra tame, kad mes ją apvalytume nuo kiekvienos nedorybės nuo kiekvienos nuodėmės, nuo to visko, kas ne-

veda prie Dievo. Stengtis įgyti širdies grynumą yra tai stengtis įgyti tobulybę: šėtonas, kuris tai žino, priešysis visomis pajiegomis; jis mums leis daryti darbus uolumo, meilės, atgailos, kad tik tie darbai laikytų mus užimtais, atitrauktais nuo savęs. ir nedaleistų mums pamatyti, kas dedasi musų širdies viduje. Jam tas nesvarbu, kad viršujis pasielgimas pelnija žmonių nusistebėjimą ir pagarbą, by tik vidus butų panašus į karstą ... Ar tad patsai musų žiauriausio priešo pavydas ir jo pastangos neturėtų mus sužadinti prie uolumo širdies grynumą įgyti?

2. PUNKTAS. — Kokios kitos priežastys mus prie to verčia?

Pirmiausia, rupestis musų pačių tobulybe. Širdies grynumas yra tai pasekmingiausia priemonė daryti pažangą tobulybėje. Be šito nuolato budėjimo, kaip galima išsisaugoti prigimtų patraukimų ir užsikrėtimo nuodėme ir įpuolimo į daugybę paklydimų ir betvarkės, bent vidujės? Išganytojas mus perspėja, jogei iš širdies, sau pačiai paliktos, išeina blogos mintys, kuno pageidimai ir visos, viršujai papildomos, nuodėmės. Širdis yra šaltinis visa gera ir visa bloga, ką mes galime padaryti: “Širdis, anot Bossueto, yra tai visas žmogus; jei šis šaltinis yra nešvarus, ką jis išduoda, jei ne blogą vandenį? *Kiekvienas geras medis išduoda gerus vaisius, kiekvienas blogas medis išduoda blogus vaisius,* sako mums Viešpats. Širdis yra tai šaknis: koks bus medis, jei šaknis yra bloga? Tat į širdį reikia pakreipti akį ir ranką ir jei reikia, ranką geležimi ginkluotą, kad įkirtus iki gyvam, kad panaikinus blogą iki paskutinei gyslelei. Pačiam medžiui užtenka nukirsti sausas ir nenaudingas šakas, kad jis pasidarytų vaisingas; bet ne taip yra su dvasiniu medžiu: čia reikia leisti kirvį iki šaknų, kad drąsiai išnaikinus viską, kas galėtų išduoti vaisius mirties ir pražuvimo. “Be širdies grynumo negali

buti tvirtų ir skaisčių dorybių. Kaip iš širdies išeina visokios nedorybės, taip iš širdies išeina visokios dorybės: vidujis susitvarkymas, viduje veikmė padaro dorybę. Negalima imti iš savo širdies iždo, kaip tik tą, kas joje yra. O jei širdis yra sugadyta blogais manymais, prisirišimais, nedorais jausmais, kaip galėtų iš jos išeiti dorybės? Visa, kas iš jos išeis, bus sugadyta, sutepta, daugiau ar mažiau bloga, pagal tą, kas buvo priežastis musų veikimo ... Į ką mes galėtume palyginti širdį, tik savimi užimtą? į žemę blogai išdirbtą, į tinginio dirvą, apie kurią Šventoji Dvasia kalba, apaugusią erškėčiais ir usnimis: tarp kukalių, kurie ją apdengia, kaip galėtų joje dygti, augti ir tarpti kviečiai? Jie pasiliks silpni ir tankiai bus nusmelkti blogų įpratimų, kuriuos ji išduos . . . Silpnos dorybės pasiduos mažiausiai pagundai ,nes pagunda atras sau pagelbą tokioje širdyje, o dorybė nesuras kuom pasiremti! . . .

3. PUNKTAS. — Be širdies grynumo negali buti pilnai nuopelningos dorybės.

Mes sakėme, jogei širdies grynumas, viduje veikmė, padaro dorybę: pritaikinkime tą patį prie musų darbų, kad juos padarytume nuopelningais. Kaip musų darbai bus atlikti su gryna intencija, jei širdis ne gryna? kiek ten yra žmogiškumo, prigimties, nedorumo ir panašių daiktų, kurie patys nuo savęs slepiasi! o jie yra pirmosios veikmių priežastys . . . Žmonės girs musų darbus, mes jais džiaugsimės prieš Dievą. Bet Dievas, kuris atidengia širdies gilybes, Jis kitaip sprendžia . . . Prigimtis, savimeilė, tuštybė, atsižvelgimas į žmones, pelnas, tuščia garbė ir visi kiti slapti geiduliai įsimaišys į musų gerus darbus; dalis, kuri atliks Dievui, bus labai maža ir tik už ją Jis atlygys; ir tas visas darbas, su tiek vargo atliktas, bus tuščias ar beveik tuščias dėl dangaus; ir da gerai, jei už tai nereikės Jojo teisybei atsakyti! O!

kiek yra krikščionių, vienuolių, darbininkų Dievo vynyne, kurie mano turtingais esant, kurie įsivaizdina, jogei daug surinko, dėl to kad daug dirbo, o bet-gi yra neturtingi dvasiškais turtais ir gal nuopelnais! Dievas neskaito musų darbų, bet juos sveria šventyklos svarų; Jis ištirs priežastis musų veikmių ir eikštėn iškels tą viską, kas jas suteršė: ar tad gali kas perdaug budėti ir apsimarinti, kad išvengtų tokios nelaimės!

4. PUNKTAS. — Kaip širdies grynumas yra reikalingas, kad galėtume kalbėti su Dievu maldoje.

Kaip stoti prieš Dievą be širdies grynumo, padėjime, kuris įžeistų Jo šventybę? Dievui patinka atspausti savo paveikslą širdyje, kaip tobulai tyrame vandenyje; širdyje žmogus gauna Dievo malones ir Šventosios Dvasios įkvėpimus. Kaip stoti prieš Dievą su sutepta širdimi, kad Dievas joje atspaustų savo meilės žymes? . . . Kas tai yra malda? Kaip pasikels prie Dievo sunki širdis, prisirišusi prie žemės taip daugeliu nedorų jausmų? . . . Šitas širdies pakėlimas prie Dievo reiškia troškimą dvasiškųjų turtų, tvirtų dorybių, uolumo dėl Dievo, garbės ir dušių išganymo, šventąjį Dievo troškimą. Ir kaip-gi galima sutaikyti šituos šventus troškimus su stoka širdies grynumo, su pamėgimais ir palinkimais, kurie ją suteršia; su noru laikyti ydas, kurios įžeidžia Viešpaties tyras akis ir Jo meilią Širdį; su pasipriešinimais paaukoti Jam tai, ko nuo mus reikalauja? *Palaiminti grynos širdies, nes jie Dievą regės.* Mylėkime skaistybę daugiau, nei kitas visas dorybes, nes jinai padaro gryną širdį. Visada bijokimės, laikykime savo pajautimus, kad nesuteptume tos dorybės spindėjimo. "Tik šitų dviejų žodžių reikia, sako Bossuetas, tyros dušios maitinimui: jinai regės Dievą: ji regės visą Jo gražumą, visą gerumą, visą tobulumą: gėrybę, gėrybės šaltinį, visą gėrybę, kaip Jis sakė Mozei ... Aš

tau parodysiu visą gėrybę, kada Jis pats jam apsireiškė . . . Laimingas sutvėrimas! bet tam reikia turėti tyrą širdį ... be to nėra ypatingų malonių, nėra susinešimo su Dievu, nėra artimo su Juomi susivienijimo . . . Kaip Jis galėtų sudėti savo dovanas širdyje suteptoje tukstančiais nešvarumų, kurie įžeidžia Jo neapsakomąją skaistybę? Kodėl tarp tiek daugelio dušių ,kurios pasižada ir pasišvenčia tarnauti Dievui, kodėl taip mažai jų gauna dangiškuosius aplankymus ir turi nuo Viešpaties Jo dieviškuosius suraminimus? Kodėl jos taip atšalusios, taip sausos, taip nutįsusios? Kodėl jos taip mažai apsišvietusios ant dvasiškojo kelio? Kodėl jos neturi pamėgimo, susitelkimo, dievotumo savo dvasiškuose lavinimuose, sakramentų priėmime, Šv. Mišių klausyme? Kodėl? Joms stoka širdies grynumo; yra tai bausmė už jų apsileidimą, atšalimą, kokioje ydoje tesėjimą, už kokią slaptą nedorybę, kurią jos laiko savo širdyje . . . ” O! kad tasai, kurs yra tyras, taptų da tyresnis! ir kuris nėra tyras, išeitų iš purvo ir apsivalytų nuo visų taškų! ir pirmiausia nuo tų, kurie eina nuo patenkinimo jausmų, nes vienas lašas šitų smagumų suteršia musų širdies skaistybę.

MALDA. — Jėzau, gyvenantis Marijoje. Lap. 500.

V A S A R I S .

APMĄSTYMAS.

Vienuolio širdis turi buti susitelkusi ir liuosa.

“Aš ją nuvesiu į tyrumą ir kalbėsiu į jos širdį” (Oz. 2).

Prisirengimo Malda. — Lap. 493.

1. ĮŽANGA. Įeikime į švento vienuolio širdį ir pažiurėkime, kokia tyla ten viešpatauja: suvienytas su Dievu ir atsitraukęs nuo visko, kas sutverta, jis kiekvieną dieną žengia iš dorybės į dorybę.

2. ĮŽANGA. Duok man, Dieve, nusišalinimo meilę ir tą šventą susitelkimą, kurio reikalauju, kad išgirsčiau Tavo dieviškuosius žodžius.

1. PUNKTAS. — Tikrai vienuolinės dvasios širdis yra susitelkusi ir tobulai liuosa.

Širdis išsiblaškiusi, sutvėrimams atsidavusi, nėra, ištikro vienuolio širdis; bet toji, kuriai patinka buti viduje su Dievu, kuri nesiduoda išsiblaškyti prisirišimais prie pasaulio daiktų, yra ištikro susitelkusi, liuosa ir žengia prie tobulybės. Tokios turi buti musų širdys; niekad jos neturėtų atsitolinti nuo Dievo, bet priešingai, nuolat Jame ilsėtis. Nuolat jo jieškodamos, jos Jį atras visur: jos džiaugsis Juomi kiekviename daikte ir Jam ištikimai atiduos visus savo darbus. Tat šitame išganingame susitelkime mes įgysime viduję laisvę ir pasieksime augštą šventybę. Ir nemanykime, kad toks laimingas padėjimas nebutų galimas prie musų priedermių. Rašytojas gyvenimo Šv. Pranciškaus Ksavero sako, jogei prie daugelio ir nuolatų užsiėmimų, kuriuos jis viršujai turėjo, jis buvo viduj, kaipo tyruolis urve, pats vienas savo viduje, nuolat susivienyjęs su Dievu. Taip daug kitų Šventųjų, pasaulio viduje, apsunkintų svarbiomis priedermėmis ir kurių susitelkimas buvo nuolatas, yra aiškus priparodymas, jogei užtenka norėti, kad įgijus širdies susitelkimą. Turint gerą ir tikrą valią, mums užteks pažinti blogumus, kuriuos išsiblaškymas neša, kad karštai trokštume buti visada susitelkusiais. Šitai išsiblaškymo blogumai: 1. Jis padaro tai, kad nerasdami laimės savyje, jos jieškome sutvėrimuose: iš to eina širdies atsitolinimas ir nejautrumas dėl tikėjimo tiesų. 2. Išsiblaškymas toliau tai padaro, kad nesurandame Dievo viduje: todėl išsiblaškiusios dušios, kad Jį atrastų, turi reikalą eiti arba į bažnyčią, arba daryti apmąstymus, arba skaityti dvasiškas knygas; gi susitelkusi širdis atranda Dievą savyje: jai užtenka vidujis žvilkterėjimas, kad tuojaus susivienytų su tuomi, kuris jai yra viskas. 3. Ant galo išsiblaškymas padaro tai, jogei žmo-

gus turi daryti dideles pastangas, kad galėtų užsiimti dvasiškais daiktais, kuomet susitelkusi širdis atlieka dvasiškus lavinimus lengvai ir be vargo, ji jais užsiima su džiaugsmu. Todėl stengkimėsi įgyti tą šventą susitelkimą ir atsirasime Dievuje neišsemiamą iždą ramybės, šventos laisvės ir tobulos laimės.

2. PUNKTAS. — Kaip vienuolis mokytojas gali įgyti ir išlaikyti šitą tobulą susitelkimą.

Priemonė įgyti tobulą susitelkimą yra tai atsitolinti nuo to visko, kas yra tuščia ir nenaudinga, šnekant tik tada, kada yra reikalas. Šitaip širdies durys užsidaro žemiškiems daiktams, ir atsidaro dangiškiems. Įgytą susitelkimą, kad išlaikius, reikia mums rupestingai vengti to visko, kas galėtų jį pražudyti, kaip įgimto skubumo, nepriderančių troškimų; reikia, atsiminti akyvaizdą Dievo, kuris negyvena sujudusioje širdyje; trokšti nedaug daigtų, kaip Šv. Pranciškus Salezas, ir jų trokšti mažai; neužsiimti kitokiais daiktais, kaip tik tais, kurie yra mums pavesti per paklusnumą, arba kurie išeina iš musų luomo pareigų; žodžiu, vengti to visko, kas galėtų inešti susikrimtimą į musų vidų, kad galėtume išlaikyti savo širdį didelėje ramybėje. Jei mes, su savo mylimuoju Viešpačiu ir Mokytojumi tankiai širdyje kalbėsimės, kaipo su geriausiu musų prieteliumi, lavinimas susitelkime turės dėl mus daug patraukimo ir džiaugsmo.

PASIKALBĖJIMAS. — Buk per amžius palaimintas, mano Dieve, už tai, kad atitraukdamas musų širdis nuo žemiškųjų daiktų, teikeisi jas pašaukti į dangiškąjį gyvenimą! Duok, kad liuosos nuo kiekvienos vergijos jos nuolat vienytusi su Tavimi, kuris esi jųjų augščiausioji gėrybė; kad susitelkimas pagelbėtų Tavo dieviškajai Dvasiai liuosai jose veikti, kad tos širdys kasdien augtų nuopelnuose ir dory-

bėse ir kad Tu visada butumei jųjų džiaugsmas ir laimė.

PASIRYŽYMAS. — Su atsidėjimu lavintis išganingame susitelkime. Todėl: laikyti tylėjimą, neužimti savo minčių nenaudingais daiktais, nesimaišyti į darbus sau nepavestus ir savo luomo pareigas atlikti dvasioje susitelkimo, Dievo akyvaizdoje ir pilnoje ramybėje.

DVASIŠKOJI PUOKŠTĖ. — *Aš ją nuvesiu į tyrumą ir kalbėsiu į jos širdį.*

MALDA. — Jėzau, gyvenantis Marijoje. Lap. 500.

APSVARSTYMAS.

Apie gyvąjį tikėjimą.

"Nes nesigėdim Evangelijos. Nes yra Dievo galybė ant išganymo kiekvienam tikinčiam žydui pirmiau ir grekui. Nes Dievo teisybė per aną apsireiškia iš tikėjimo į tikėjimą: Kaipo yra parašyta: O teisus yra gyvas iš tikėjimo" (Žyd. 1, 16-17).

1. PUNKTAS. — Gyvas tikėjimas mums butinai yra reikalingas, kad turėtume išganymą.

Mes esame pasaulyje tik dėlto, kad Dievą garbintume, Jam visame patiktume ir išpildytume Jo šventą valią. *Be tikėjimo gi yra negalima patikti Dievui:* yra negalima pasiekti musų pašaukimo tikslą, negalima išganyti musų dušią. Reikia pastebėti, jogei Apaštalas čia kalba ne apie tikėjimą išreikštą tik žodžiais, bet apie tikėjimą gyvą, apsireiškiantį darbais. Jei norime patikti Dievui ir buti išganyti, tai parodykime, taip užbaigia Apaštalas, musų tikėjimo gyvumą uolumu geruose darbuose ... Be šitokio pildymo musų tikėjimo viskas bus apsigavimas, prieš-

taravimas ir pasmerkimas; ir kaip gi yra didelis krikščionių skaičius, kurie gyvena tokiame nelaimingame padėjime! ... Ir kaip daug yra vienuolių, kurie juos seka! . . . *Teisingasis tikėjimu gyvena:* kaip šitie žodžiai yra gilus ir smarkus! *Teisingasis tikėjimu gyvena.* Tikėjimas tatai yra teisingojo gyvenimas: gyvenimas tikėjimo, teisybės ir šventybės. *Teisingasis tikėjimu gyvena.* Kaip prigimtosios gyvybės palaikymui reikia kasdieninio valgio, taip dušiai yra reikalingas tankus valgis, kad stiprintų ir palaikytų dvasiškąjį gyvenimą; o tasai valgis yra tai gyvas tikėjimas, veikiantis tikėjimas. Be šito maisto, be šito dieviškojo valgio, dušia silpsta, jos dvasiškasis gyvenimas mažinasi, ji miršta. *Teisingasis tikėjimu gyvena.* Kuno gyvenimo palaikymui reikia, kad žmogus įkvėptų ir iškvėptų aplinkinį orą; lyginai ir dvasiškojo gyvenimo palaikymui, reikia, kad dušia butų tikėjimo gaivale ir juomi tik kvėpuotų. Tada jos mintys bus tikėjimo įkvėptos, jos pažvalgos bus sulyg tikėjimo dvasią, jos žodžiai bus tikėjimo žodžiai, jos jausmai sutiks su tikėjimu, jos pasielgimas ir visi jos darbai bus tikėjimo tvarkomi ir gaivinami; tatai bus tikėjimo dušia, nes josios gyvenimas bus tikėjimas . . . Kad žmogus gyventų, reikia kad jo dušia butų suvienyta su kunu, ir kad vienas ir kitas turėtų tinkamus jų veikmėms judėjimus; taip-pat, kad dušia tikėjimu gyventų, ji reikalauja, taip sakant, kitos dušios, kuri ją gaivintų, į antgamtinę eilę pakeltų; o toji dušia yra tai gyvas ir veikiantis tikėjimas; jis tai duoda gyvybę .tvirtybę ir akstiną visoms dušios pajiegoms. Taip tat *tikintysis tikėjimu gyvena.* Apųiąstinėdami tat šituos gilius ir smarkius Apaštalo žodžius ir prisitaikindami prie šito dieviškojo mokslo, mes turėsime tikėjimą ne tik stiprų, ištvermingą .apšviestą, gyvą ir darbais apsireiškiantį, bet da tą gyvąjį tikėjimą ,kuris gaivina teisinguosius, kuris gaivina ir pašvenčia visas musų veikmes ir ku-

ris mus mokina spręsti apie visus daiktus pagal Dievo sprendimą ir teismą. Gyventi tikėjimu, tai reiškia gyventi dieviškuoju gyvenimu. Kad gyventume šituo brangiu gyvenimu, mums reikia įvykdinti tai, ką mes apmąstinėjome apie širdies grynumą, arba gryną intenciją; jei gyvename tikrai savęs atsižadėję, Dievo akyvaizdoje, pildydami Jo šventą valią ir savo luomo priedermes, tai musų dušia tikėjimu gyvena; tikėjimo gyvenimas, kuris padaro teisingąjį, tada yra visoje savo jiegoje, kada nieko, liuosa valia, nedaroma, kad jį apsilpninus arba suardžius; tada viskas iš jo eina, daugiau arba mažiau tobulai, pagal tikėjimo dorybės laipsnį, kurį mes turime.

2. PUNKTAS. — Gyvas tikėjimas yra mums reikalingas, kad pergalėtume kliutis sulaikančias mus nuo tobulybės.

Prigimtis ir malonė kariauja mumyse. Tečiau prigimtis, musų pagedimo gilumoje, suranda sau didelius pagelbininkus prieš malonę. Mumyse ir aplinkui mus viskas susieina, kad prigimčiai suteiktų pagelbą; pajautimai, tukstančiais patraukimų ir tukstančiais daiktų, mus vilioja ir suvadžioja; pasaulis ir jo tuštybės mus patraukia ir apgauna. Širdis ir jos pageidimai aptemdo ir užgesina proto šviesą ir tą antgamtinę šviesą, kuri turėtų buti musų vadovu, mums parodyti blogo kelio pavojus, musų priešų žabangus ir nuo jų apsaugoti. Kaip tat yra didelis gyvojo tikėjimo reikalas, tame padėjime, kuriame gyvename, iš visur, taip iš vidaus, kaip iš viršaus apsupti pavojais! . . . Malonė gi, priešingai, nieko neatranda mumyse, kas jai pritartų. Kaip tik ji pasirodo, kaip tik jos balsą išgirstame, tuoj aus prigimtis daro maištą, tuoj viskas joje sukyla kariauti su malone ir ją nusmelkti. Malonė, tiesa, turi iš savo pusės galingiausias priežastis: tai duoda išgirsti Dievo teisybės grasini-

mus, tai žada už pergalę puikiausią amžinybėje atlyginimą . Tečiau tie blogumai, kuriais ji grumoja, nors ir labai baisus, bet da nejaučiami ir yra tolimi, kas jų baisumą sumažina; kuomet aukos, kurių ji reikalauja, priedermės, kuriąs uždeda yra rusčios, vargingos ir atjaučiamos . . . Tie turtai, kuriuos malonė žada, nors taip puikus ir tikri, bet tai turtai dvasiški ir musų pajautimams neprieinami; jie yra antgamtiniai turtai, kuriuos mes tik netobulai suprantame; jie yra busimieji turtai, kurie mums yra matomi tik gale ilgos atsižadėjimo ir apsimarinimo kelionės, išbarstytos erškėčiais: kuomet turtai, kuriuos prigimtis rodo, tai turtai atjaučiami, kurie ją vilioja, turtai žemiški, kurie ją apima, turtai dabartiniai, kurie ją gundo ir žavi! . . . Kovoje taip nelygioje, taip pavojingoje, kas užtikrįs malonei pergalėjimą? Vienas tik tikėjimas įkvėps jai tvirtybę ir drąsą kad paimtų viršų. Be gyvo tikėjimo, malonė taps įveikta; bet su juomi, pergalėjimas bus tikras. Ištikro, sako Šv. Povilas, tik tikėjimas duoda augštesnį supratimą musų protui ir jausmams; tik jo gyva šviesa mums tartum regimais padaro busimąsias gėrybes ir blogumus: *mes suprantame per tikėjimą.* Jei prigimtis jaučiasi traukiama regėjimu kuniškųjų smagumų ir žemiškųjų gėrybių, tai tikėjimas mums atidengia dangaus garbę, mums rodo Šventųjų laimę; ir dušia, regėdama, jogei turi amžinąjį atlyginimą, šaukia, džiaugdamosi su Apaštalu: O! vargai šio gyvenimo neturi jokio palyginimo prie garbės, kuri juos apvainikuos danguje, jei aš juos dėl Dievo iškęsiu. *Mes suprantame per tikėjimą.* Valandėlė kentėjimo už amžinybę džiaugsmo! Šitai, smagumai, žemiški turtai, garbė, kurią aš galėčiau čia pelnyti; bet šitie pranykstantieji turtai mane padarytų kaltininku, mane pririštų prie žemės, mane apsilpnytų dorybėje; jie pastatytų į pavojų mano išganymą; jie mane atitolintų nuo prakilnaus

tikslo, kuriam Dievas mane sutvėrė: aš padarysiu auką .. . Tokie buvo jausmai Mozės, toks buvo jo tikėjimas, kaip liudija Šv. Povilas, kada jis velijo kentėti su savo tauta, nei kaip naudotis vaisiais gėdingo, pasidavimo. Tokie buvo jausmai visų Šventųjų, skaitlingose ir nuolatose karėse su šėtonu, pasauliu ir kunu bei jo pageidimais ... Jie apsiginkluodavo tikėjimo skydu. Su tuo neperduriamu skydu jie numušdavo visas priešo vylas ir išliko pergalėtojais. Šventųjų pavyzdžiu, bukime visada pridengti tuo šventu ginklu; už ji nėr išganingesnio; o ir mes, kaip jie, turėsime pergalėjimą.

3. PUNKTAS. — Gyvojo tikėjimo reikalas musų priedermėse: reikia, kad tikėjimas mus vestų. Pirmiausia, pildyme priedermių, kurios mus nuolat užima, jei gyvas tikėjimas mus negaivina, mes neteksime skonio maldoje, mes ją pradėsime apleisti; šitaip, mes atsitolįsime nuo Dievo, musų tvirtybės, musų šviesos, musų centro, musų gyvybės; ir mes pražusime. O! kaip šis apsvarstymas yra svarbus! kaip užsipelnija musų rimto apmąstymo! Jei gyvas tikėjimas mus laiko, tai mes suprasime reikalą palaikyti šitą dieviškąjį gyvenimą malda, nes ji mus priartina prie Dievo ir su Juomi suvienyja. Be šito gyvojo tikėjimo mes atsirastume tukstantyje pavojų įprasti prie šventų daiktų ir netekti jautrumo ant to visko, kas turėtų daryti giliausią įspudį į musų širdis, šito pavojaus reikia bijotis vienuoliui nepalaikomam gyvu tikėjimu. Ar da reikia minėti apie išsiblaškymus, nepagerbimus, išniekinimus ,šventvagybes, apverktinus papiktinimus, kurie seka nevertą gyvenimą Jėzaus Kristaus mokytinio? Koks gi šaltinis tų didelių nelaimių? Jų yra keli; bet paprasčiausias, nelaimingiausias eina iš gyvojo tikėjimo stokos. Yra tai aiškus dalykas, jogei be gyvo tikėjimo yra negalima vienuoliui įgyti šventus papročius, be kurių viskas bus

atliekama be dvasios, be jausmo. Tat tikėjimas, tikėjimas gyvas, yra priemonė, kuri mus saugoja nuo pavojingų pasekmių; tik nuolat jį reikia gaivinti, nes nuolat mums gręsia pavojus ką nors iš jo netekti. Kits manydamas, jogei jį turi augštame laipsnyje ir gerai sutvirtintą, pamatė jį silpstant, susimažinant ir, ant galo, išnykstanti Ant nelaimės! toks yra liudnas šito gyvenimo likimas, jogei mums reikia nuolat tikėjimo gyvumą atnaujinti, nes prigimtis jį nuolat veda prie susilpnėjimo. Ką mums apie tai sako prityrimas? Ką mes matėme, ką patys prityrėme? . . . Deja! kas bus po dešimties, dvidešimties metų, jei aš kaskart vis silpnėsiu, jei prigimtis, jei jausmai, ims viršų ant tikėjimo? Kaip aš sugrįšiu iš tokio nusitolinimo! Jei dabar turiu tiek vargo, kad pergalėčiau šitą kliutį, kas bus, kada našta, kurį mane traukia į priešingą pusę, kasdieninėmis neištikimybėmis padidės? . . . Kas yra pasaulis? Kokį reginį jis prieš mus stato? Koks nedorybių tvanas! kiek ištvirkimo! Kokia gi tų nedorybių priežastis? tikėjimo stoka: šita yra didelė nelaimė musų amžiaus, šitas yra didelis sopulys musų motinos, šventos Bažnyčios. Šitai, mes esame paskirti, kaip Jėzus Kristus sako, *buti žemės druska.* Mes paskirti esame pasipriešinti tai nedorybių versmei, kad suramintume Bažnyčią ir dušias atvestume prie Dievo. .Mes negalėsime išpildyti savo pašaukimo priedermių, jei negaivįsime savo tikėjimo, kurį reikės mums turėti, visoje tvirtybėje ir visoje pilnybėje, kad jį atgaivintume ir kitų širdyse, kur jis išrodo kaip numiręs. Gyvas tikėjimas bus kaipo dušia musų dušios, kuris vykdys savo šventą įtekmę ant visų musų pajautimų, taip vidujų, kaip viršujų, ant visų dušios ypatybių. Jis apims visus gyvenimo atsitikimus ir visus juos pašvęs ... Jis viešpataus musų širdyse, ves ir valdys kiekvieną dorybę, parodant dideles ir svambias priežastis ,del kurių mes turėtume jas pildyti ... Jis

gaivys visus musų tikybinius lavinimus, kurie, per jį, taps mums neišsemiamais šaltiniais malonių, neapsakomų suraminimų, nuopelnų, palaiminimų ir išganymo vaisiais dėl tų dušių, su kuriomis turėsime santykius.

MALDA. — Jėzau, gyvenantis Marijoje. Läp. 500.

K O V A S .

APMĄSTYMAS.

Tikrai krikščioniškoji širdis turi buti liuosa nuo to visko, kas nėra Dievas.

“Palaiminti neturtingi dvasioje, nes jų yra dangaus karalystė” (Mat. 5, 3).

1. ĮŽANGA. Įsivaizdinkim sau išganingas pasekmes atsitraukimo nuo visko pas vienuolį: liuosas nuo rupesčių, kurie vargina pasaulinius žmones, jis tęsa pilnoje ir tobuloje ramybėje.

2. ĮŽANGA. Mano Dieve, apšviesk mane gryna tikėjimo šviesa, kad suprasčiau, jogei krikščionies širdis, norinti Dievą garbinti ir turėti ramybę, pridera, kad butų liuosa nuo kiekvieno vergavimo sutvėrimams ir prisirišimo prie jų.

1. PUNKTAS. — Kame yra širdies laisvė.

Galime prisirišti prie trejopos rųšies daiktų: prie asmenų, daiktų ,kuriuos vartojame ir prie savęs paties; liuosą gi širdis nesilaiko nieko sutverto. Ji nedaro jokios prigimtos prietelystės, ji ją laiko neverta savęs; ji žino, kad tai butų atėmimas nuo Dievo, kas Jam prigul: tat ji užmezga tik šventus susinėsimus, kurie ją padarytų ištikimesne savo priedermėms. Šitos dvasiškos prietelystės nevargina širdies; priešingai, jos prisideda surišti ją arčiau su Dievu: ji butų pasiryžusi jąs pertraukti, jei tikėtų, kad jos darytų kliutį tobulai meilei to, kuris dėl jos.

yra viskas. Taip atsitraukusi širdis yra tolima nuo susirupinimo dėl kai-kurių asmenų atsitolinimo; ji žino, kad pasilikdama viena, ji pilniau turi Dievą ir Juomi džiaugiasi tobuliau. Ji žino, kad gerumo Dievas gali pakreipti jos dvasiškai naudai net ir netekimą to asmens, kuris jai išrodė naudingiausiu; ji visai atsideda ant Dievo ir pagelbos, kurios tikisi iš Jo meilės. Štai, kokios turi buti musų širdys. Neužmirškime, jogei asmenys, kuriais mums labjausiai reikia nepasitikėti, yra tai tie, kurie gali patraukti musų širdį savo prigimtomis dovanomis: jie yra kaip tiršti debesiai, tarp Dievo ir mus, kurie atima mums šviesą ir dangiškųjų daiktų skonį. Prisirišimas prie aplinkinių daiktų turi tą pačią pasekmę: tat reikia saugoti musų širdį nuo to visko, kas daro smagumą, kas patinka akims, skoniui ir sutinka su musų prigimties palinkimais, kad neprisirišant prie nieko prigimto, ji karščiau kreiptų savo jausmus prie Dievo. Kaip yra teisinga, Jėzau, kad širdys dėl Tavęs sutvertos ir Tavo meilei pašvęstos, butų pilnai atsitraukusios nuo visų daiktų ir kad numirtų tam viskam, ko jos atsižadėjo. Taip, tas yra išmintingas ir tikrai dvasiškas, kas tvirtai prisiriša prie Tavęs ir žiuri į viską kitą, kaip į pranykstančią tuštybę. Tokius jausmus, meldžiu, įdėk į mano širdį, dangiškasis Mokytojau, taip, kad niekas pasaulyje manęs nesulaikytų ir nesukliudytų eiti tobula meile tiesiog prie Tavęs.

2. PUNKTAS. — Ta širdis yrą pilnai liuosa, kuri yra atsitraukusi nuo savęs.

Krikščioniškoji širdis, pasiliuosavusi nuo prisirišimo prie viršuj ų daiktų, kad liuosiau eitų prie Dievo, turi da atsitraukti ir nuo savęs pačios. Šitas atsitraukimas yra sunkesnis. *Apleidžius viską,* taip kalba knyga apie Kristaus Sekimą, *pasilieka da padaryti sunkiausias darbas, tai apleisti save patį.* Kad prie to priėjus, reikia mums ištikimai dirbti su Šventosios

Dvasios veikimu mumyse. Jei turime tvirtą valią, mes prie to tikrai prieisime, nes Dievo malonės niekad mums nepritruks. Krikščionis, kuriam pritruktų tos geros valios, kaip gi turėtų gailėtis mirties valandoje! Jei yra rojus ant žemės, tai jį turi širdis, nuo visko atsitraukusi: nieko nėr prakilnesnio, nieko nėr liuosesnio iž tąją širdį. Ji nesibijo nieko; ji reikalauja tik Dievo ir jinai Jį turi; niekas jos nevargina: tik įžeidimas Dievo galėtų ją nuliudyti. Tegu žmonės aplinkui bėgioja, tegu ją vargina ir žemina, ji nepatiria jokio sujudimo. Ji yra augščiau kalnų, viršuj vėjų ir griausmų. Turėdama nuolat atkreiptą akį į save, ji nedaleidžia nieko prisiartinti prie savęs, kas jai padarytų neramybę arba ją suteptų. Jei ji jieško artymo, tai dėlto, kad jam padarytų gera arba jam patarnautų. Liuosa nuo žemiškų troškimų, ji džiaugiasi pilna ramybe; nes ji tik vieną sau užsiduoda vargą, kad patiktų Dievui. Visai kitaip yra su širdimi prisirišusią prie sutvėrimų: visur ji atranda vargą, nes prisirišusi prie daugelio daiktų, ji gyvai atjaučia, kada turi nuo jų atsiskirti. Permainos, pažeminimai, daiktų nepritekliai viskas ją sujudina ir užduoda skausmą. Kaip gi yra svarbu dėl tobulybės, pasiekti tą pilną savęs atsižadėjimą! kaip svarbu, ypatingai, mums, kurie, per savo silpnybę taip lengvai prisirišame prie tuščių daiktų! Imkime rimtai tyrinėti savo širdies prisirišimus ir turėkime drąsą išmesti tuos visus, kurie neveda prie Dievo.

PASIKALBĖJIMAS. — Mano Dieve, sutraukyk ryšius, kurie mane prie sutvėrimų laiko ,o niekas jau nekliudys man nuolat prie Tavęs lėkti. Jau, su Tavo malonės pagelba, aš sutraukiau tą, kas mane rišo su pasauliu ir jo smagumais; bet da lieka švelnių ryšių, kurie painiotų mano silpną širdį, jei Tavo malonė man nepagelbėtų. Duok, mano Jėzau, kad aš neprisiriščiau prie nieko kito, kaip tik prie Tavęs ir,

kad, atsimindamas pasišventimą, kurį Tau per Krikštą padariau, nejieškočiau jokios žmogiškos prietelystės; kad bučiau atsitraukęs nuo visko ir kad gyvenčiau tik dėl Tavo valios išpildymo. Kad ir viskas mane apleistų, tai da aš nieko neprarasiu, jei Tave turėsiu.

PASIRYŽIMAI. — Nuolatu budėjimu tyrinėsiu jausmus savo širdies, kad ji, prie nieko neprisirišus ir nuo visko atsitraukus, pilnai prigulėtų Dievui.

DVASIŠKOJI PUOKŠTĖ. — *Dievas mano širdies yra mano dalis ant amžių.* ,

MALDA. — Priimk, Viešpatie. Lap. 497.

APSVARSTYMAS.

Tolimesnis prisirengimus prie maldos. — Priemonės įgyti susitelkimo įprotį.

"Tu-gi, kada melsiesi, įeik į savo kambarį ir duris uždaręs, melsk savo Tėvą paslapčiai; ir tavo Tėvas, kurs mato paslaptyje, atiduos tau" (Mat. 6, 6).

1. PUNKTAS. — Pirmoji priemonė įgyti susitelkimo įprotį, tai apmarinimas viršujų pajautimų.

Pajautimai yra tai dušios vartai; per juos įeina mirtis ir išnaikinimą padaro. Taip-pat dvasiškojo gyvenimo mokytojai mus perspėja, kad jei norime išlaikyti skaisčia savo dušią, tai turime buti kaip neregiai, kurčiai ir nebyliai: vienas tik pažvelgimas gali palikti dušioje nelaimingą įspudį, sutepti vaidentuvę, įvesti nuodėmę į širdį. Kad įgytume susitelkimo įprotį, turime ne tik nukreipti savo akis nuo tuštybės, bet da turime užkišti savo ausis nuo tuščių šnektų. Neužtenka tik viršujus pajautimus saugoti ir juos apmarinti, bet tą patį reikia daryti ir su vidujais pa-

jautimais: dvasia, atmintimi, vaidentuve. Musų prigimčiai tas atsieina daug karės, pasistengimų, aukų .. . Vidujai pajautimai yra tai musų naminiai priešai ir jie turi daug slaptų sąryšių su musų vidujų pagedimu. Veltu mes uždarytume viršujus dušios vartus, jei mes ją paliktume jos naminiams priešams: jie ją laikytų nelaisvėje, jie neprileistų Dievo malonės ir padarytų kliutį Jėzaus Kristaus gyvenimui mumyse.

2. PUNKTAS. — Kaip didžiai apsigauna vienuolis, kuris, uolumu prisidengdamas, įsiduoda į nenaudingas šnektas.

Kartais atsitinka matyti vienuolius, kuriuos Dievas ištraukė iš pasaulio vargų ir pastatė savo Bažnyčioje, kaip aniolus ant žemės, jieškant pasitenkinimo tuščiose šnektose, gaišinant laiką apsilankymuose ir apleidžiant rimtas priedermes savo švento luomo. Ir taip menkniekiai gali patraukti prie savęs dušią, atsidavusią Jėzui Kristui švenčiausiais įžadais ... O! supraskime, kaip yra apverktini musų slaptų geidulių apgaudinėjimai! kokių turtų mes netenkame savo širdies patenkinimais ir jausmų apsigaudinėjimais: “Musų pajautimai mus apgaudinėja, sako Bossuetas, nepasiduokime jiems. Mokykimėsi su vargu dirbti dėl savo išganymo; šis vargas pagimdys Jėzaus Kristaus džiaugsmą mumyse: iš šito džiaugsmo, kurį turės Jėzaus Kristaus mokinys, išeis nemėgimas visų žemiškųjų tuštybių, kurios yra ne kas kita, kaip tik pagundos ir sugedimas. Kaip saldi yra šventa viltis ir skaistus troškimas turėti Jėzų! Ir tu dejuosi, regėdamas save tarp apgavysčių ir paklydimų, kurie vilioja: ir tu dusausi, ilgėdamasi, su meile, šventojo miesto ... Ir prašyti Dievo, kad tave išliuosuotų nuo pikto”.

MALDA. — O Marija, mano Ponia ir mano Vadove, puolu į tavo mielaširdystės prieglobstį ir ati-

duodu tavo globai ir ypatingam užtarymui nuo šios dienos ir ant visados, mano kuną ir mano dušią. Tau pavedu ir į tavo rankas sudedu visus mano troškimus ir džiaugsmus, visus mano skausmus ir vargus, lyginai kaip ir visą mano gyvenimą ir jo pabaigą; kad per tavo užtarymą ir per tavo nuopelnus, visi mano darbai'butų atlikti pagal tavo valią ir su tikslu įtikti tavo dieviškam Sunui. Amen.

B A L A N D I S .

APMĄSTYMAS.

Apie neturto įžadą.

“Aš esmi neturtingas ir darbuose nuo mano jaunybės” (Ps, 87).

1. ĮŽANGA. Įsivaizdink sau vidų mažo Namelio Nazarete. Ten vos tik reikalingus daiktus tematai; viskas ten švaru ir vietoje, bet visur kvepia šventas neturtas.

2. ĮŽANGA. Jėzau, Marija, Juozapai įkvėpkite man taip didelę meilę šitos dieviškosios dorybės, kad laimingu save laikyčiau, jogei tapau pašauktas ją priimti ir kad su prakilniu pasišventimu ją pildyčiau.

1. PUNKTAS. — Kaina ir prakilnumas švento neturto.

Apie prakilnumą šitos dorybės mes galime spręsti iš pasirinkimo, kokį padarė musų Viešpats Jėzus Kristus: nuo savo atėjimo į pasaulį, per savo gyvenimą ir mirtį, Jis neturtą turėjo savo nuolatu ir brangiu draugu . Kad šitą garbingąjį pavyzdį pasekus, karaliai, kunigaikščiai, pasaulio didžturčiai pametė turtus ir priėmė šventąjį neturtą, kad jo turtais pralobtų; ir kokių dangiškų turtų jis neparupina tiems, kurie jį priima! Juk tai jis yra kaina, už kurią mes perkame dangų; jis mus paliuosuoja nuo be skaičiaus rupesčių, kurie kankina turtų vergus: nes kiek var-

go jie pritiria juos renkant, kiek neramybės juos turint, kiek skausmo jų netenkant! O, mirties atmintie, kaip tu esi karti tai širdžiai, kuri myli turtus, ir kaip tu esi saldi tai, kuri viską pametė, kad taptų panaši į Jėzų Kristų! Šita dorybė bus brangus rubas, kurį Dievo Sunaus sužiedotinės neš prie Dievo sosto; ji bus jųjų garbė, ji jas pripildys džiaugsmu ir duos joms teisę atsisėsti ant sostų teismo dienoje. Taip žada pati tiesa ir josios žodis yra neklaidingas. *Ištiesti jums sakau, jogei jus, kurie mane sekėte, dienoje atgimimo, kada Žmogaus Sunus atsisės ant savo garbės sosto ir jus sėdėsite ant dvylikos sostų ir teisite dvyliką giminių Izraeliaus.* Supraskime didelę naudą, kurią mums suteikia neturto įžadas. Mes duodame ir pelnijame daug; mes paliekame išnykstančius turtus ir įgyjame tvirtus ir amžinus. O Jėzau dieviškasis mano dušios Sužiedotini, buk pagarbintas už tą garbę, kurią man duodi, pašaukdamas mane dalintis Tavo neturtu! Su Tavo malone, geras Mokytojau, aš pažįstu kainą šitos dieviškosios dorybės; jaučiuosi perdaug laimingu ,jogei per ją aš turiu kai-kurį panašumą su Tavimi. Įkvėpk man didelę neturto meilę, kad jį pildyčiau su didžiausiu pasišventimu.

2. PUNKTAS. — Kaip daug apima vienuolinis neturtas, kurį mums reikia pildyti.

Musų Įstaiga nepasitenkina reikalavimu, kad atsižadėtume žemiškųjų turtų nuosavybės, ji da atmeta kiekvieną ištaigingumą tuose daiktuose, kurie yra paskirti musų naudojimui. Mes turime tik reikalingus daiktus; mes turime buti neturtingi savo kambariuose, valgiuose, apsirengimuose ir nieko ištaigaus, nieko brangaus neturėti, kas nesutiktų su neturtingų žmonių padėjimu. Ar gi nereikalauja teisybė kad mokytinis turėtų neturto dvasią savo Mokytojo, kuris gimė kutėje, gyveno didžiausiame neturte

ir numirė ant kryžiaus, nuo visko apiplėštas? Ar gi teisybė nereikalauja, kad mes, prisižadėję sekti Viešpatį Jėzų ir Jo dorybių mokyti, trokštume taip-pat įgyti tobulybę tos neturto dorybės, kurią Jis taip mylėjo? Tat bukime prakilnus aukoje, kurią padarėme Dievui pasižadėdami Jam gyventi neturto įžade. Nieko sau neišplėškime iš tos pilnos aukos: nebukime tais netobulais vienuoliais, kurie giriasi savo neturtu, bet kurie vengia to visko, ką neturtas turi savyje kieto ir vargingo; jie nori eiti paskui neturtingą ‘Jėzų Kristų, bet su ta išlyga, kad jie atrastų Jo draugystėje viską, kas jiems reikalinga ir kas patinka: tokis neturtas tai tik tuščias šešėlis. Bukime ištikimi neturtingo Jėzaus mokytiniai, kurie Jį seka iš meilės ir savo aukai jokių ribų nedaro; persiimkime musų Regulų dvasia ir troškime tobulybės, kurią ji mums paduoda . O, kaip busime laimingi, kada atsitraukę nuo visų daiktų ir tik Jėzų turėdami, galėsime sakyti: Viešpatie, Tu man esi viskas; Tu esi, ne tik kas man yra reikalinga, bet mano džiaugsmas. Tu esi mano turtas, mano tėvonija: aš Tavyje atrandu viską; Tu esi mano Dievas ir mano viskas!

PASIKALBĖJIMAS. — Mano Dieve, gyvai sujudintas Evangelijos neturto prakilnumu ir garbe, kurią Tau atiduoda dušios jam pasišventusios aš pasiryžęs esu sekti Jėzų, mano dušios dieviškąjį Sužiedotinį, kuriam pasišvenčiau; aš noriu eiti Jo pėdomis neturto taku: budamas neturtingojo Dievo mokytinis, aš toliau neturėsiu nieko ištaigingo. Ko 'gal pritrukti dušiai, kuri, atsižadėjus visko, kad Dievui patiktų, gauna Dievą, kaipo savo turtą ir savo dalį? Nieko, mano Dieve! Tavyje ji turi viską; su Tavimi jai niekad nieko nepritruks.

PASIRYŽIMAI. — Nieko sau nepasilaikysiu iš tos aukos, kurią įsako musų šventos Regulos, kad bučiau ištikimas mano neturto įžade.

DVASIŠKOJI PUOKŠTĖ. — Jėzus Kristus mano turtas.

MALDA. — Priimk, Viešpatie. Lap. 497.

APSVARSTYMAS.

Apie širdies grynumą. Priemonės jį įgyti.

"Jusų kuklumas tebus žinomas visiems žmonėms" (Philip 4, 5).

1. PUNKTAS. — Širdies nekaltybės prakilnumas.

Kas galėtų aprašyti šitos dorybės prakilnumą, nekaltos širdies grožybę? Yra tai stiklas tobulai tyras, sako Bossuetas; auksas tobulai apdirbtas, deimantas be taško, šaltinis tobulai aiškus: bet niekas iš to visko nesusilygina su grožybe, tyrumu skaisčios širdies ... Ką gi daryti, kad įgijus ir išlaikius tą širdies skaistybę? Reikia išmesti iš .jos visus nešvarumus, pirmučiausia tuos, kurie paeina iš pajautimų patenkinimo; nes vienas tik lašas tų smagumų sudrumsčia tą gražųjį šaltinį. Mylėkime skaistybę daugiau už visas kitas dorybes: nes ji padaro širdį skaisčia. Saugokime savo širdies patraukimus, sako šv. Pranciškus Salezas, tuos, kurie ją suminkština, santykius su sutvėrimais, tuos apgavingus patraukimus, kurie prasideda dvasioje ir baigiasi pajautimais ir suteršia to veidrodžio gražumą. Ir Dievas negali jame savęs paties matyti, nei įleisti į jį savo šviesos spindulius. Todėl nuolat bijokimės, kad nesugadytume musų dušios skaistybės ; prie kiekvieno daikto, kuris mus paliečia, bijokimės, kad jį mylėdami, nepakenktume savo širdies skaistybei: *Palaiminti nekaltos širdies, nes jie Dievą regės.* Reikia nuolat budėti, kad niekas nesujudintų ir nesuteršty švelnios grožybės šito šaltinio.

Kas yra nekaltas, teesie da nekaltesnis; kas gi nėra toks, teatsitraukia nuo tų daiktų, kurie jį sutepa ir iš nešvarumo, kuriame puva; tenuplauja taškus, kurie jį bjaurina ir jam daro negarbę; ir Dievo skaistybei susivienyjus su musų, mes Jį regėsime skaisčiomis akimis šviečiant mumyse amžina šviesa. Palaiminti tat tie, kurie turės nekaltą širdį, nes jie Dievą regės".

2. PUNKTAS. — Lavinimai dėl įgijimo širdies nekaltybės.

Širdies nekaltybė turi daugybę laipsnių: kas iš musų norėtų kęsti savo širdyje liuosos valios prisirišimą prie kokios norint nuodėmės? Mes padarėme Dievui auką iš visko; bet ar mes esame liuosi nuo kiekvieno nepriderančio prisirišimo? Reikia su kirviu iki šaknų siekti, kad galėtume turėti širdies nekaltybę. Taip, duokim, pasikalbėjime dasileidi ydų prieš kokią norint dorybę; jei tų pasikalbėjimų negali išvengti, prisirengk prie jų, pramatydamas progas, budėk ir melskis . . . Prisileidi kokio nepriderančio pajautimų patenkinimo; padaryk auką, išanksto, ko nors atsižadėdamas. Žinai, kad tokioje vietoje, nelengvai suvaldai savo pajautimus; eik iki dugnui, atimk jiems tą laisvę, kurią jie blogai sunaudoja . . . Patiri, kad vaidentuvė sutrukdo maldoje: nedaleisk jai kitais laikais bėgioti paskui daiktus tuščius, nenaudingus, įdomius . . . Taip tat, pasielgiant drąsiai ir ramiai, atsitrauki ir apvalai savo širdį kaskart daugiau . . . Bet prigimtis, žinoma, turi, dėlto, prievartą, vargą pakęsti, ir neapsimarinusios dušios to bijosi. Iki šioliai jos taip, rodžias, gerai ėjo! ir šitai, staiga, sustoja. Kas jus sulaiko nuo žengimo pirmyn? galima butų jų paklausti su vienu Šventuoju: jus taip gerai pradėjote, jus taip gerai bėgote! Ir, šitai, sustojote, kaip kilpose pagautos: jos sukasi vargo ir netobulybių rate iš kurio neišeina. Jos nenorėtų dasileisti, liuosa valia .atleistinos nuodėmės, bet jos nesu-

laiko prisirišimų, kurie jas į tai traukia; jos tai jaučia, jos dejuoja; jos padaro kai-kuriuos dorybės aktus, tartum praeinant, ir vėl į tą pat} grįžta; jos neturi drąsos padaryti gerą pasiryžimą, nusikratyti tų taškų, kurie laikosi jų širdies, kaipo rudys geležies. Krikščioniškoji tobulybė reikalauja drąsos! *Bukite tobuli ,kaip jųsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.* Jogei mes prie tokios tobulybės niekad negalėtume prieiti, sako Bossuetas, todėl stengkimės nuolat prie jos prisiartinti. Uždavinys yra didelis; bet ir pagelba yra lygi darbui: Dievas mus prie to šaukia ir iš dangaus augštybės mums ištiesia ranką. Jis mums atsiuntė savo Sunų, kad nutiestų mums kelią į dangų ir tenai nuvestų: tat drąsos, mano dušia! pergalėkime apsileidimą: žengkime pirmyn, sakykime su Šv. Povilu : *Visa galiu tame, kuris mane stiprina . . .*

3. PUNKTAS. — Širdies nekaltybės reikalingumas prigimtuose prisirišimuose.

Krikščioniškajai tobulybei neužtenka atsižadėti tik visų blogų prisirišimų, reikia da savo širdį apvalyti ir visuose prigimtuose prisirišimuose, kaip tuose, kurie reikalingi prie gyvasties palaikymo ir nekaltuose, kaip santykiai su prieteliais, pasitenkinimas pamatyti kokį namą, žiurėtis į gamtos grožybes . . . nes šitie daiktai, prigimtoje eilėje paimti, mus nepakelia prie Dievo ... Ar reikia nuo jų susilaikyti? Taip ir ne; mes aiškinome, kada jų reikia atsižadėti dėl išlaikymo širdies grynumo: čia pasakysime, jogei šitie dalykai neturi jokio nuopelno ir užima širdį, bent, nenaudingai, jei jų nepakelti į augštesnį laipsnį, šventai juos atliekant, kaip Šv. Povilas mokina: *Ar valgote, ar geriate, ar ką kitą darote, visa, tai darykite Dievo garbei.* Tankiai atsisakyti šitų prigimtų smagumų ir juos paaukoti Dievui: taip Šventieji darydavo .. . Ant galo, pergalėti prigimtus nepamėgimus, kokie jie ten nebutų ,ar tai prie asmenų, daiktų, ar

kokių nors neparankumų. Kas galėtų apsakyti, kaip šitokis persigalėjimas apvalo ir pašvenčia širdį, pastiprina ir pakelia dušią; kaip jis yra reikalingas Jėzaus Kristaus mokytiniams jų šventojo luomo priedermėse? kaip jis patinka Dievui! kiek turi nuopelnų! kiek malonių! Šitai kas skiria dvasiškąjį žmogų nito gyvuliškojo.

MALDA. — O Marija, mano Ponia. Lap. 520.

GEGUŽIS.

APMĄSTYMAS.

Apie vidujį kuklumą, kurį turi pildyti vienuolis, pasišventęs vaikų mokinimui.

1. ĮŽANGA. Busiu su pilnu pagarbos kuklumu Dievo akyvaizdoje, prieš kurį nei vienas sutvėrimas nėra paslėptas: kurio akyse viskas yra atidengta.

2. ĮŽANGA. Mano Dieve, kuris regi širdžių gilybes, suteik man malonę, su tobulu kuklumu nuolat Tavo akyse tesėti.

1. PUNKTAS. — Vidujo kuklumo reikalingumas.

Kristaus mokytiniams neužtenka turėti tik viršuj į kuklumą, yra da ir kitas, nemažiau brangus už šitą, tai vidujis kuklumas. Šv. Petras apaštalas, davęs krikščionims patarimą apie kuklumą rubuose, tuojaus jiems kalba apie šitą vidujį kuklumą. *Puoškite,* jis jiems sako, *vidujį ir neregimąjį žmogų nesugadinamąja skaistybe, lėtumu ir ramybe:* yra tai brangus papuošimas Dievo akyse toji *lėtumo* dvasia dėl artymo, o ramybės dvasia dėl savęs paties. Be tos vidujus dvasios, kas butų pasaulyje iš vienuolio? Jojo viršujė tvarka tikrai pelnytų žmonių pagarbą: jis jiems išrodytų šventas, nes žmonės tik iš matymo sprendžia; bet kas jis butų Dievo akyse*, kuris žino*

širdžių gilybes? Jis butų *kaipo išbaltyta siena, arba kaip paminklas ant grabo, žmonių tuštybės su dideliais iškaščiais pastatytas.* Nuimk akmenį, kuris jį pridengia, o atrasi pelenus ir pusiau supuvusius kaulus. Jei tad musų dvasia nėra suvienyta su Dievu, jei musų širdies troškimai nesutaikinti su Dievo valia, tai į mus, kaip į vyskupą Sardes yra pakreiptas tas papeikimas: *Aš žinau tavo darbus; tu turi vardą, jogei esi gyvas, bet tu esi miręs.* Bukime kuklus, nes mes tokie turime buti; bet ypatingai bukime tokie viduj, kokiais išrodome viršuj. *Rupinkitėsi, kiek tik galite,* sako Šv. Dvasia, *saugoti savo širdį, nes ji yra gyvybės šaltinis.* Nes jei nors trumpą laiką mes perstosime saugoti savo mintis, savo troškimus ir savo darbus, mes tikrai tada įsileisime piktąją dvasią, kuri, *kaipo rėkiantis liutas, nuolat jieško, ką prarytų.* Tat budėkime ir mes; taip mes rupestingai save saugokime, kaip musų priešas rupestingai tyko, kad mus užpultų ir apgautų. Ant savo gerų darbų neatsidėkime. Nes, *kas butų saugojęs visą įstatymą, viename gi įstatyme jį sulaužytų, butų kaltas viso įstatymo.* Darykime taip, kad galėtume su Šv. Povilu sakyti: *Visa, kas yra tikra, visa, kas yra prakilna, visa, kas yra teisinga, visa, kas yra šventa, visa kas jus gali padaryti meiliais Dievui, visa, kas yra dorinančia, visa, kas yra doringa, visa, kas yra pagirtina, teesi jųsų minčių užsiėmimas.* Kad savo vidų pašvęstume, tankiai atsiminkime tai, ko mes tiek kartų buvome mokinami; mokykimėsi rupestingai pažinti kuklumą Jėzaus Kristaus, musų dieviškojo Pavyzdžio, apmąstinėkime Jo Dvasią, sekkime Jį, o *Dievas ramybės bus su mumis.* Ar gi taip mes iki šioliai pasielgdavome? Ar nieko nedarėme iš veidmainingumo ? O, kiek klaidų mes turime sau išmėtinėti! Išpažinkime jas šiandien ir padarykime tvirtą pasiryžimą, taip savo vidų sutvarkinti, kad mes butume ištikro tokie, kokiais viršujai išrodome.

2. PUNKTAS. — Vidujis kuklumas palaiko visas dorybes.

Imkime sau domon, jogei susitelkimas yra tai musų tobulybės namo tvirtumas. Jei mes pažintume vidujį kuklumą, kuris yra musų susivienijimo su Dievu pamatas, tai žmones nematytų tiek tuštybės musų žodžiuose ,tiek lengvumo musų pasielgime, nematytų mus taip neapsimarinųsiais, taip jautriais tame visame, kas galėtų įžeisti musų savimeilę. Tuotarpu, kiek perspėjimų buvo mums duodama! Ir jei jie pasiliko mums be naudos, tai yra ženklas, kad mes, rimtai nesidarbavome įgyti tą viduj į kuklumą. Mes esame mečiojami įvairių pageidimų, kurie ginčijasi dėl musų širdies, pasilikusios be Dievo: tai gi puikybė, tuštybė, pavydas, jautrumas, kuniškumas, paeiliui, kankina tą širdį ir neduoda jai jokios ramybės. Jau seniai šitie pageidimai turėjo buti išnaikinti: o bet gi, vidujai, gal mes juos palaikome, prisidengdami viršujo kuklumo kauke. "Melskime Jėzaus, kad Jis mus apvilktų savo kuklumu ir visu savimi.

PASIKALBĖJIMAS. — Jėzau, mano Išganytojau! jei iki šioliai aš buvau atsitolinęs nuo savo luomo šventumo, jei nesilaikiau vidujo kuklumo, kaip turėjau priedermę, tai dėl to, kad neturėjau Tavęs vieninteliu mano širdies Viešpačiu: atleisk, Viešpatie, mano neištikimumą. Ateik, Tavęs meldžiu, ir paimk sau visą mano širdį, ateik ir viešpatauk joje, kaipo vienintelis jos Viešpats; tada aš džiaugsiuosi Tavo ramybės laime ir Tave garbįsiu visais mano darbais. Noriu, mano Dieve, dėl to darbuotis nuo šios valandos ! Bet ką aš galėsiu be Tavęs ? Tu pats padarykie šitą atmainą. Kad aš tobulai pats sau numirčiau ir kad užsipelnyčiau gyventi Tavo gyvenimu!

PASIRYŽIMAI. — Šitą mėnesį atsidėjęs pildysiu viduj į kuklumą, vienybėje su Marija.

DVASIŠKOJI PUOKŠTĖ. — Mano Dieve, Tu matai mano širdies vidų.

MALDA. — Jėzau, gyvenantis Marijoje. Lap. 500.

APSVARSTYMAS.

Gyvojo tikėjimo vaisiai.

"Teisingasis tikėjimu gyvena" (Rym. 1).

1. PUNKTAS. — Gyvojo tikėjimo pasekmės.

Gyvasis tikėjimas apšviečia musų protą, pakelia musų mintis, sutvarko musų nuomones . . . Jis sužadina musų valią ir sujudina tas visas pajiegas, kurios gal jam padėti gerai daryti ... Jis yra mumyse Dievo meilės pradžia ir nedžiųstantis šaltinis laimingos vilties: *Ir mes giriamės Dievo vaikelių viltimi;* ir per jį taip-pat *Dievo meilė pasklydo musų širdyse per Šventąją Dvasią, kuri mums buvo duota.* Pirmiausia: gyvasis tikėjimas apšviečia musų protą, pakelia musų mintis, tvarko musų nuomones. Koks didelis skirtumas tarp to, kuris gyvena tikėjimu ir tarp to, kuris gyvena silpno proto ir jausmų šviesa! Šis eina tamsybėmis apsiaustas, mato tik paviršių ir kas žingsnis klysta. Jo protas nepasikelia augščiau pajautimų ir prigimtos tvarkos: jis panėši į stabus, apie kuriuos pranašas kalba: apie dvasinius daiktus jie nieko neišmano: jie turi ausis ir negirdi: *turi akis ir nemato; turi liežuvį ir nešneka.* Jis nieko neišmano apie antgamtinius daiktus: yra tai beprotis be supratimo apie visa tai, kas eina iš Dievo Dvasios. Bet tikėjimo žmogus gyvena tartum naujame pasaulyje, grynai dvasiškame »dangiškame, kur spindi skaisti, gyva ir nuolata šviesa. Tuose puikiuose reginiuose tikėjimas jam atidengia paslaptis galybės, išminties,